JOHN BRUNNER

VICTIMELE NOVEI

EDITURA DU Style

VICTIMELE NOVEI

John Brunner

DE ACELAȘI AUTOR:

BEDLAM PLANET
THE BEST OF JOHN BRUNNER
CATCH A FALLING STAR
CHILDREN OF THE THUNDER
THE CRUCIBLE OF TIME
DOUBLE, DOUBLE
THE DRAMATURGES OF YAN
THE INFINITIVE OF GO
THE LONG RESULT
A MAZE OF STARS
PLAYERS OF THE GAME OF PEOPLE
THE SHEEP LOOK UP
THE SHOCKWAVE RIDER
STAND ON ZANZIBAR
THE TIDES OF TIME
TIMES WITHOUT NUMBER
THE WEBS OF EVERYWHERE
THE WHOLE MAN

JOHN BRUNNER

VICTIMELE NOVEI

Versiune în limba română de
ALIN ZĂBAVĂ

EDITURA DU Style

București, 1996

Colecţia SCIENCE FICTION

Coperta Anamaria Smigelschi

ISBN 973-97309-8-1

POLYMATHUL

1

– Cel puţin la atât au fost bune afurisitele alea de vijelii din timpul iernii, spuse Delvia pe un ton ce se dorea să pară că vrea neapărat să găsească ceva util într-un adevărat dezastru. Ne-au permis să acumulăm suficientă energie ca să avem acum cu ce ne juca.

– Dar de luat, ne-au luat cu mult mai multe, murmură Naline.

– Cred că ai dreptate. Totuşi, să nu disperăm încă. S-ar putea să descoperim că nu stăm atât de rău pe cât ne aşteptăm.

Delvia tăie legătura cu acumulatorul şi compresorul amuţi. Cu degete îndemânatice decuplă ultimul cilindru de la cupla de ieşire, se asigură că manometrul funcţionează lăsând să scape puţin aer – din supapă se auzi un fel de scârţâit – apoi îl lăsă să cadă cu o bufnitură lângă ceilalţi doi, care erau deja pregătiţi şi stăteau pe straniul nisip verzui. Apucând imediat un cilindru gol, începu să-l conecteze la compresor.

– Poţi să-i iei pe ăştia trei, Lex, adăugă ea.

– Bine, încuviinţă Lex. Ai terminat, Naline?

Fata mai brunetă – „copilul" refugiaţilor supravieţuitori – dădu din cap şi se întoarse, încercând să atragă atenţia unui bărbat cu figură imobilă ce se afla la câţiva paşi de ei, pe plajă.

– E rândul dumneavoastră, domnule căpitan! rosti ea în cele din urmă, dându-şi părul lung şi negru pe spate.

Auzind-o, căpitanul reveni la realitate, parcă de pe alt tărâm. Privise ţintă o suprafaţă metalică arcuită ce ieşea din apa liniştită şi albastră a golfului. Acum, cu mişcări mecanice, porni spre Naline.

Lex, a cărui înălţime suplă era reliefată de veşmântul ciudat pe care-l purta, luă în braţe cei trei cilindri cu aer comprimat pregătiţi pentru el. Era îmbrăcat într-un costum spaţial, al cărui material portocaliu-fluorescent – asigurând vizibilitate maximă în spaţiul cosmic – strălucea aproape orbitor în lumina albastru-albă a soarelui dimineţii. Naline îi legase benzi lucioase de elasticon la încheieturi şi pe talie, pentru a

strânge pe corp surplusul de material – costumul fusese croit pentru o persoană mult mai robustă decât el. Apoi își ridică și casca, dădu rapid cu mâna pe ea, să se asigure că de garnitura de etanșare nu rămăsese lipit vreun fir de nisip, și-i spuse lui Arbogast:

– Domnule căpitan, mă duc jos la băieți, să văd dacă e gata barca.

– În regulă, răspunse Arbogast. Vocea îi era tot atât de lipsită de viață pe cât îi era și figura lipsită de expresie. Părea incapabil să-și ia ochii de la suprafața aceea metalică ce răsărea din mare.

– Mâna stângă, vă rog, zise Naline. Fata îi făcea căpitanului exact ce-i făcuse mai înainte lui Lex, deoarece, deși costumul de pe Arbogast era chiar al lui, privațiunile din timpul iernii îl costaseră mai bine de zece kilograme în greutate, și operația era necesară și în cazul lui. Ascultător ca un cățelandru, omul ridică brațul și-l întinse spre fată.

Compresorul porni din nou, și Delvia se ridică în capul oaselor. Privind la Lex, îi zise:

– Zău că te invidiez. După iarna asta cumplită, mă simt murdară până și pe dinăuntru. Nimic nu mi-aș dori mai mult acum decât o baie, cât mai lungă și mai răcoritoare.

Chiar părea gata îmbrăcată pentru asta – sau mai degrabă dezbrăcată. Nu avea pe ea decât o tunică roșie zdrențuită, crăpată în părți. Și era evident că semiinaniția prin care trecuseră cu toții avusese, în cazul ei, efectul de a-i cizela și mai mult formele sculpturale ale trupului. Carnea îi era tare și sănătoasă, iar pe sub pielea netedă se vedeau mișcările mușchilor, pe care-i ghiceai puternici. Era reconfortant să vezi că măcar câțiva dintre refugiați erau capabili să rămână sănătoși în condițiile de aici. Chiar dacă asta le sărea în ochi și celor mai puțin norocoși, și, mai târziu, putea crea probleme...

– În locul tău n-aș încerca asta, îi răspunse Lex sobru. Mai ales după ce i s-a întâmplat tânărului Bendle.

Delvia încuviință, dând din cap și strâmbându-se. Cu o mișcare necontrolată, își ridică un picior de pe nisip și, sprijinindu-se cu o mână de compresor, începu să se frece cu talpa pe gamba celuilalt picior, ca și cum s-ar fi scărpinat. Lex se uită imediat atent la ea și văzu pe piele o porțiune iritată, roșiatică.

– Del! spuse el. Te mănâncă tare?

Jenată, ea își lăsă imediat piciorul pe nisip și-i răspunse:

– Nu prea tare. Cred că e o iritație, din cauza soarelui.

– Atunci ce cauți doar cu zdreanța aia pe tine? Ce vrei, să faci un lupus din cauza nivelului ridicat de ultraviolete? Aici nu suntem... Se opri brusc, dându-și seama că și Naline și Arbogast își întorseseră ochii spre el. Fusese pe punctul să spună „Aici nu suntem pe Zarathustra". Și asta ar fi fost o remarcă absolut stupidă, în acel moment. Așa că, după ce își trecu limba peste buze, continuă:

– Ar trebui să umbli complet îmbrăcată, Del.

O clipă crezu c-o să-i răspundă răstit – să-şi vadă de treburile lui şi să nu-şi bage nasul în ale altora. Dar, spre surprinderea lui, o auzi oftând.

– Ştiu, ştiu... Sunt blondă şi e prostie curată ce fac. Dar, după iarna asta, mi-e imposibil să mai suport! Să ştii că nu glumeam deloc când am zis că mă simt murdară până şi pe dinăuntru. N-am purtat în viaţa mea aceleaşi haine atâta timp. Am senzaţia că murdăria mi-a ajuns până-n oase! Dădu din umeri a neputinţă, înfiorându-se. Dar ai dreptate. O să-l întreb pe doctorul Jerode dacă n-are vreo cremă ecranantă.

– Dacă are, te poţi considera norocoasă, murmură Lex. Dădu scurt din cap către Arbogast, se întoarse şi începu să se depărteze.

În spate, o auzi pe Naline cum mormăie exasperată:

– Del! Ai cumva o foarfecă?

– Eu nu, dar ştiu pe cineva care are. De ce?

– O să te rog să-mi tai părul. Treaba asta e destul de migăloasă – nu se poate face decât un singur fel de nod – şi, dacă nu nimeresc tensiunea benzii cum trebuie, ori alunecă, ori blochează circulaţia...

Îndepărtându-se, Lex auzea vocea fetei din ce în ce mai slab, până ce ajunse un murmur, după care nu mai auzi nimic.

Apropiindu-se de locul unde Aldric şi Cheffy verificau dacă barca lor improvizată nu ia cumva apă, Lex se simţea de-a dreptul voios, chiar dacă îi era cam teamă de ceea ce vor descoperi – el şi Arbogast – pe fundul golfului. Ceţurile grele şi îngheţate, şi vijeliile teribile din timpul iernii, fuseseră un fel de închisoare a spiritului. Acum, peste noapte – în sensul aproape propriu al cuvântului – se simţeau eliberaţi şi aveau în faţă o vară cam cât un an terestru. Înduraseră tot ce le putea pune mai rău în faţă noul lor adăpost, şi covârşitoarea lor majoritate supravieţuise. Chiar şi cei care crezuseră că pentru ei viitorul nu mai există, o dată ce planeta lor natală fusese calcinată, începuseră să se comporte ca nişte fiinţe umane, şi nu aidoma unor sălbăticiuni înfricoşate.

Ceva mai departe de malul mării, în valea râului pe malul căruia era aşezarea lor, casele deteriorate începuseră să fie reparate şi se planificau construcţii noi. Aici, pe plajă, sub conducerea căruntului Bendle – care îşi revenise după şocul produs astă toamnă de moartea fiului său – o duzină de oameni cercetau sistematic stâncile şi ochiurile de apă. Fireşte, tot peisajul era schimbat faţă de astă-toamnă, pentru că vânturile puternice din timpul iernii nu se mărginiseră doar la a învârti săptămâni în şir elicele generatoarelor lor eoliene. Dunele, bancurile de nisip, dâmburile imense, presărate ici şi colo pe plajă ca stafidele într-un enorm pudding de nisip, arătau cu totul altfel de cum fuseseră înaintea iernii.

Dar, privită în ansamblu, situaţia i se părea... ei bine, da! De-a dreptul promiţătoare!

Pe plajă se vedeau din loc în loc resturi organice de fel de fel de culori, de la maroniu la roşiatic şi la verzui. Fuseseră primele studiate de echipa lui Bendle. Majoritatea erau rămăşiţe inofensive ale unor plante marine, smulse de pe fundul apei de furtunile puternice. Animalele, care erau încă mobile şi potenţial periculoase, chiar dacă urmau să moară pe uscat, în absenţa apei, fuseseră marcate pentru avertizare cu câte o pată de vopsea albă. Iar o creatură fusese pironită în nisip cu un ţăruş ascuţit, iar în jurul ei se trăsese un cerc.

Lex se opri s-o privească. Nu murea uşor, ca majoritatea animalelor marine. Era colorată în nuanţe de roz şi verde, dublu simetrică, şi din trupul pironit, care continua să zvâcnească şi să pulseze, se scurgea un fluid rău-mirositor. Cele două organe flexibile cu aspect de trunchi – membre, esofaguri, canale de excreţie şi ajutaje de reacţie, combinate într-o singură unitate anatomică – se întinseră în van spre el, ajungând până aproape de cercul tras pe nisip, dar fără să-l depăşească.

O baie lungă şi răcoritoare în mare... Lex simţi că-l trec fiorii şi o luă brusc din loc.

– Admirai exponatul principal? îl întrebă Aldric, scoţându-şi ochelarii de soare în timp ce Lex se apropia de el. Era un om solid, cu păr roşu, despre care cândva se putuse spune că e gras. Dar acum nu mai era cazul. În primăvara asta nici unul dintre refugiaţi nu mai era gras.

– Aşa s-ar zice, încuviinţă Lex, lăsând jos cilindrii cu aer comprimat şi aşezându-şi casca peste ei. A inventat cineva vreo denumire pentru obiectu' ăla?

– Eu aş vrea să-i spunem *polistoma abominabilis*, zise Cheffy, fără să-şi ridice capul rotund, împodobit cu cârlionţi negri tunşi scurt, spre ei. Avea într-o mână un spray cald şi întindea plastic cu întărire rapidă pe o pereche de furcheţi ce ieşeau din partea de sus a copastiei. În cealaltă mână avea o spatulă cu care dădea materialului forma dorită, înainte ca expunerea la aer să-l întărească precum piatra. Asta înseamnă, adăugă el, ceva de genul scârboşenie cu o droaie de guri.

– Sugestiv, murmură Lex. Şi fiindcă ai pomenit de guri şi de găuri, cum stăm cu etanşeitatea bărcii?

– Acum e bine. N-au fost decât vreo două sau trei crăpături, pe care le-am astupat deja. Cheffy întrerupse funcţionarea spray-ului, dădu o ultimă tuşă cu spatula şi se ridică în picioare.

– Pentru ce sunt cârligele astea? întrebă Lex. Pentru vâsle?

– Da, bineînţeles. Aldric lovi uşor două obiecte lungi, lăţite la unul dintre capete, care erau aşezate pe nisip, lângă barcă. Padelele de anul trecut nu erau prea eficiente, cred că-ţi aduci aminte. Şi nici ghionderul.

Lex dădu din cap aprobându-i vorbele. Din cauza ghionderului, care se înfipsese în nămolul de pe fund, tânărul Bendle căzuse în apă şi nu mai ieşise viu la suprafaţă.

– Aşa că, în timpul liber, m-am gândit să încropesc chestiile astea, continuă Aldric. Teoretic ar trebui să asigure o propulsie mult mai bună, chiar şi când barca e încărcată. Şi o să folosim şi o cârmă, fixată acolo, la pupa. Dar, îţi dai seama, nu pot garanta, sub nici o formă, rezultatele. Fiindcă nu mi-am închipuit vreodată c-o să fiu obligat să meşteresc asemenea improvizaţii primitive... Dacă n-ar fi fost pasiunea lui Cheffy pentru istoria timpurie a Pământului, cred că nu mi-ar fi dat prin cap nici măcar ideea de vâsle.

Lex încuviinţă din nou. Nu era pentru prima dată când cunoştinţele pur teoretice ale lui Cheffy despre dispozitive de nivel tehnologic primar fuseseră transformate în obiecte reale – mai ales de Aldric, care era un meşteşugar foarte priceput – improvizate din te miri ce. Deprimat o clipă de enormitatea sarcinii ce le stătea în faţă, zise:

– De ce eşti aşa sigur că vom avea barca *încărcată* la întoarcere?

Aldric privi spre larg.

– Nava e în poziţie stabilă, nu crezi?

Lex îi răspunse cu un oftat.

– Cred că mai corect ar fi să spunem că e în poziţie scufundată, zise Cheffy. Şi probabil că e deja pe jumătate plină cu nisip. O să fie nevoie să lucraţi la cel puţin patru metri adâncime, Lex.

– Să nu ne plângem prea mult. Până acum norocul a fost mai mult de partea noastră, replică Lex pe un ton forţat dezinvolt Şi poate că lucrurile nu stau aşa de rău pe cât ne închipuim noi

Cheffy fornăi supărat. După o scurtă pauză, adăugă.

– Cum crezi că au reuşit să se descurce ceilalţi? Am aflat că Ornella a tot încercat să ia legătura cu ei prin radio, însă fără succes.

Aşa era. Şi, ca urmare, nu prea mai erau mulţi în grupul lor care să dea fie şi doi bani pe şansele de supravieţuire peste iarnă ale celorlalţi refugiaţi care-şi găsiseră adăpost pe planetă. Nu-i plăcea că Cheffy adusese tocmai acest subiect în discuţie. Sperase ca oamenii să fie preocupaţi de altele şi, măcar vreo câteva zile, să nu-şi facă griji în legătură cu ceilalţi, a căror navă asolizase – mai bine zis se zdrobise de sol – pe platoul înalt din interiorul continentului.

– Probabil că acolo sus, la ei, vijeliile au fost de-a dreptul groaznice, zise Aldric apropiindu-se de pupa bărcii. Ei bine hai s-o împingem în apă. Căpitanul e gata, Lex?

Punându-şi mâna streaşină la ochi, Lex se în[illegible]se şi privi în direcţia din care venise, spre compresor.

– Cred c-o să vină imediat, răspunse el

Ultima bandă era legată cum trebuie. Cu o mină critică, Naline îşi trecu mâna peste suprafaţa alunecoasă a costumului, atingând fiecare nod. Când ajunse la cel de pe pieptul lui Arbogast, murmură surprinsă:

– Vă simţiţi bine, domnule căpitan?
– Bineînţeles, mormăi Arbogast. De ce?
– Pentru că am avut impresia că aveţi frisoane, răspunse Naline.
Delvia, care era pe punctul de aşeza ultimul cilindru cu aer comprimat pe care îl încărcase lângă ceilalţi doi, pe nisip, ridică imediat privirea spre ei.
– Absurd, zise Arbogast. Se dădu un pas înapoi, evitând să o privească în ochi pe fată. Delvia, cilindrii mei sunt gata?
– Da, toţi trei.
Arbogast se aplecă ţeapăn să-i ridice de jos, se opri un moment pentru ca Naline – pe faţa căreia se citea încă îngrijorare – să-i aşeze casca peste ei şi o porni imediat spre barca ce îl aştepta.
Privind în urma lui, Naline spuse cu voce joasă:
– Sper că nu are febră. Nu se vede cu ochiul liber, dar dacă-l atingi ai senzaţia că tot corpul... parcă îi vibrează.
– Asta n-are nimic de-a face cu febra, zise Delvia. Se întoarse repede spre compresor, deconectă acumulatorul, apucă o foaie pentru colectarea energiei solare şi începu să o despăturească. Vrei, te rog, să mă ajuţi s-o întind bine? adăugă ea vorbind peste umăr spre fată.
Punându-se docilă în mişcare, aşa cum făcea întotdeauna când era vorba de o rugăminte a Delviei, Naline insistă asupra celor spuse mai înainte, pe un ton în care se simţea nedumerire:
– Da' să ştii că are frisoane, sunt absolut sigură. Şi asta în plin soare!
– Nu are nici un frison. Pur şi simplu tremură. Delvia înfipse colţurile primului panou colector în nisip şi cuplă terminalele acestuia la bornele acumulatorului.
– Ce?! De ce?
– Din cauza navei, de ce altceva? Toată iarna n-a vorbit decât de repararea ei şi de repunerea în funcţiune. Şi acum, că a ieşit din casă şi a văzut ce s-a întâmplat cu ea... Cred că e cu moralul la pământ.
– Dar nu suntem *toţi* în aceeaşi situaţie? replică Naline cu amărăciune în glas.
– El e cosmonaut. Cred că din cauza asta suportă mai greu totul. Şi nici nu mai e aşa de tânăr. Delvia îşi scutură nisipul de pe ea şi continuă: Pe deasupra, nu-ţi mai aduci aminte că astă iarnă, când vremea abia începuse să se înrăutăţească, încerca să ne convingă pe toţi să ne adăpostim în navă? Făcu un gest spre suprafaţa metalică ce ieşea din apă: Cum ţi-ar fi plăcut să fii acum acolo? Hai, cred că acum o să avem puţin timp liber şi te pot tunde.

2

– Aer comprimat, spuse Aldric, verificând echipamentul, aplecat peste pupa bărcii. Unu, doi, trei cilindri. Centuri lestate. Bocanci...

– Când am făcut ultima scufundare, își dădu brusc seama Lex, nu am avut decât de mers, pur și simplu, pe fund. Dar ăștia sunt bocanci spațiali ordinari, cu tălpi magnetice. Nu cred că-mi surâde ideea să mi-o ia picioarele înainte, de fiecare dată când mă apropii de coca navei.

– Am avut deja grijă de asta, îi răspunse Cheffy scurt. I-am zis lui Aldric să schimbe magneții cu bucăți de plumb. Dar n-am găsit. Așa că s-a mulțumit cu oțel chior. Dă-i înainte, Aldric.

– Plase... Lex, te rog să nu iei nimic prea greu de jos, să nu fim obligați să folosim cablul pentru ridicare, bine? Încă nu știu bine cât de stabilă e barca asta, și nu prea m-ar încânta să mă trezesc aruncat în apă. Una lanternă etanșă. Cel puțin așa e scris pe ea. Două securi, cea mai bună soluție pe care am putut-o găsi în materie de armament. Nu există *absolut* nici un mod de a face o armă energetică să funcționeze sub apă. Cheffy mi-a zis că, odinioară, pentru armele subacvatice se utiliza aerul comprimat, așa că o să încerc să fac una, imediat ce-o să rezolv problema muniției. Ne trebuie ceva de care să nu ne pese că se pierde.

– Gândește-te la o muniție recuperabilă, îi sugeră Lex. Ceva suficient de lung, de care să se poată lega o coardă. De asta nu ducem lipsă, chiar deloc.

– Acolo jos sunt niște chestii – replică Aldric, arătând supărat cu degetul spre apă – de care n-aș vrea deloc să mă știu legat, dacă le vine cumva ideea s-o ia spre adânc. Bineînțeles, dacă îți dorești emoțiile provocate de o călătorie subacvatică, în compania unui monstru furios și rănit...

– S-a marcat, îi răspunse Lex, rânjind mânzește.

– Îmi pare bine. Cred că prima noastră grijă trebuie să fie să pierdem cât mai puțini oameni. Ce zici de noua noastră ancoră? Aldric

ridică un obiect strălucitor de metal, compus dintr-un arbore şi patru braţe curbate, ascuţite la capete. Pe arbore era făcut un filet cu pas mare, pe care aluneca liber un guler în care fuseseră fixate patru lame extrem de ascuţite.

– Dacă o să se prindă cumva în ierburile de pe fund, sau dacă încearcă vreo bestie să se agaţe de ea, tragem brusc de cablu, aşa se eliberează piedica asta, şi, din cauza arcului, lamele vor începe să se mişte în sus, pe arbore. Dădu mulţumit o palmă creaţiei sale şi o puse în barcă.

– Cheffy, te duci tu cu ei, sau mă duc eu?

– Mă duc eu. Tu poţi să te pregăteşti pentru cursa următoare. Cheffy îşi trecu picioarele peste copastie. Vrei să ne împingi câţiva metri? Dar să fii atent pe unde calci!

La rândul lui, Lex se sui cu uşurinţă în barcă şi se aşeză pe bancheta de la provă.

– O. K., căpitane, îi zise el lui Arbogast. Te aşteptăm!

Dar Arbogast privea din nou ţintă spre nava scufundată, cu mâinile împreunate în faţă şi cu încheieturile degetelor albite de forţa cu care şi le ţinea încleştate. Părea să nu fi auzit ce-i spusese.

– Suntem gata, căpitane! rosti Aldric tare.

Arbogast îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. Înainte de a vorbi, înghiţi în sec:

– M-am... m-am răzgândit. Nu mai merg.

– Ce? Aldric făcu un pas spre el. Cheffy, uimit, se opri din treabă – fixa ramele în furcheţi. Doar Lex se răsuci pe bancheta pe care stătea, ca să-l poată vedea mai bine pe căpitan şi dădu încet din cap. Vorbele căpitanului nu-l luaseră pe nepregătite.

Arbogast îşi lăsă capul în jos şi o luă în sus pe plajă, târşâindu-şi picioarele şi lăsând urme lungi în nisip. Oribilitatea pironită de sol îl simţi apropiindu-se şi încercă să-l ajungă.

– Hei, un moment! spuse Aldric furios, pornind după el. Nu-l poţi lăsa pe Lex să...

– *Aldric*! Lex îi rostise numele ca şi cum ar fi vrut să tragă o săgeată în aer. Aldric, lasă-l în pace!

– La toţi dracii! se răsti Aldric. Uite ce e, n-a fost ideea lui că el trebuie neapărat să meargă? Nu-i aşa? O să mai pierdem încă o oră încercând să găsim un costum care să se potrivească pe mine sau pe Cheffy, să-l legăm pe noi şi să căutăm o altă pereche de bocanci? Ieri n-am făcut decât asta, aproape toată ziua!

– Ţine-ţi firea! ripostă Lex. Şi încearcă să te pui în pielea lui. Cum ţi-ar plăcea să vezi că nava care ţi-a ţinut ani de zile loc de casă a ajuns o epavă, plină de creaturi stranii, care se târăsc prin toate colţurile?

– Dar eu i-am propus asta? Eu? Aldric se şterse pe faţă. Şi... la dracu'! Ce să mai vorbim de case ajunse ruine!

– Calmează-te, Aldric, spuse şi Cheffy. Lex are dreptate. Cel puţin noi nu suntem *obligaţi* să vedem ce s-a ales din casele noastre.

Scuipă supărat peste copastie. Aldric inspiră adânc.

– OK, zise el resemnat. Hai să căutăm un costum pentru mine.

Lex ezită un moment, amintindu-şi cu acreală cum o admonestase cu numai câteva minute mai înainte pe Delvia, că îşi asumă riscuri inutile. Dar – îşi căută el scuze – era absolut necesară o recunoaştere în navă înainte de adunarea generală de mâine, când vor trece în revistă toate resursele de care dispuneau. Aşa că spuse hotărât:

– O să mă duc singur.

– Eşti nebun, îi răspunse Aldric. Fără să ai telefon? Când nu cunoaştem prea bine cum se comportă nici măcar jumătate din speciile de vieţuitoare marine? Şi exact acum când, aproape sigur, este perioada de împerechere pentru diverse monstruozităţi la fel de oribile ca porcăria aia pe care Bendle a fost obligat să o ţintuiască în nisip? Ai mari şanse să sfârşeşti pe post de provizii pentru vreun cuib cu ouă!

– O să ţin tot timpul securea în mână. Hai o dată, suie-te în barcă! Lex devenise brusc nerăbdător. E neapărată nevoie să ştim care e situaţia în navă! Şi, ca ultim argument, care abia atunci îi venise în minte: Am mai făcut două scufundări astă-toamnă, fir-ar ale dracului. Iar căpitanul nu a făcut nici una. În starea în care e el acum, poate că e mai bine pentru mine să mă duc de unul singur.

Aldric dădu din umeri.

– OK… dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă ideea ta.

Se aplecă spre pupa bărcii, se propti în ea cu toată forţa şi o împinse de pe nisip până când începu să plutească. Barca se balansă violent atunci când sări şi el în ea. Cam un minut, Cheffy păru să nu se descurce cu vâslele, nu reuşea să-şi sincronizeze mişcările. Apoi brusc descoperi secretul, şi barca începu să înainteze constant pe suprafaţa liniştită a apei. Pe plajă, oamenii din echipa lui Bendle se opriseră din lucru şi priveau la ei.

Arbogast îşi continua drumul, fără să se întoarcă spre ei. Lex le văzu pe Delvia şi pe Naline vorbind agitate – evident despre căpitan. Spera din tot sufletul ca nici una dintre ele, şi nici altcineva, să nu se ia după el şi să-i ceară explicaţii.

Se răsuci hotărât pe banchetă şi privi spre suprafaţa pătată, dar încă strălucitoare, a navei. Vedea deja cum continuă curbura cocii sub apă, dar, ca să fie în stare să-şi dea seama care parte a navei era la suprafaţă, era nevoie să se mai apropie. Şi asta le va mai lua câteva minute bune, pentru că viteza bărcii era evident mai mică decât a unui om care mergea pe jos.

– S-a mişcat cel puţin cinci sute de metri din locul în care am asolizat, zise Aldric de la pupă. Lex, cum crezi că s-a-ntâmplat asta?

– Cred că prin rostogolire. Era prea grea ca să poată pluti. Cine oare şi-ar fi putut imagina că pe o planetă ca asta, lipsită de sateliţi naturali – şi deci lipsită şi de maree – nici o plajă nu este constituită din sol ferm?

Printre ei nu se găsea nici un geolog. Adevărul e că nu era decât o mână de oameni cu pregătire de specialitate în grupul de fugari care se năpustiseră cuprinşi de panică în navă, aşa că un diletant ca Cheffy şi un meşteşugar de ocazie îndemânatic, precum Aldric, ajunseseră să se impună practic de la sine în calitate de coordonatori, atunci când era vorba de probleme tehnice.

– Dacă îmi aduc bine aminte care era amplasamentul iniţial, continuă el, s-ar zice că toată porţiunea de teren pe care am asolizat era erodată. Şi între timp ne-am mai dat seama şi că fundul mării se înclină uşor, dar continuu. Cred că imediat ce s-a rostogolit destul ca să ia apă prin deschiderile libere, nimic nu mai putea împiedica scufundarea. Iar stratul de nisip de pe fund cred că era la fel de fluid ca un terci, din cauza curenţilor puternici, aşa că probabil că acum e înfiptă bine în el.

– Dacă blestematele alea de uşi de acces n-ar fi fost libere! exclamă Cheffy. Vă mai aduceţi aminte ce zgomot făceau? Vântul ăla cumplit, suflând puternic în teren deschis, făcea nava să sune de parcă era o orgă ce cânta la propriile ei funeralii. Sper să nu mai aud vreodată ceva atât de straniu.

Lex şi Aldric rămaseră o clipă tăcuţi, aducându-şi aminte nu numai de zgomot – pe care-l vor purta în minte până la sfârşitul zilelor lor – ci şi de altele... Cum îşi pierduse Arbogast cumpătul când îşi dăduse seama ce era cu sunetul acela straniu, cum încercase el să ajungă la navă în timpul unei furtuni, când vântul bătea cu o viteză de peste o sută patruzeci de kilometri pe oră şi valurile mării se spărgeau direct de coca navei. Cum tunase şi fulgerase împotriva nenorocitului care lăsase deschiderile neasigurate şi nu fusese în stare să tragă uşile după el, până când singur îşi dăduse seama că nenorocitul respectiv fusese chiar el, atunci când încercase să-i convingă pe toţi să se adăpostească pe navă în timpul iernii, să nu aibă încredere în colibele lor şubrede, improvizate în pripă, din bârne şi chirpici.

– Dar, în fond, de ce a fost ales chiar locul ăsta pentru asolizare? mormăi Aldric.

– Crezi că ne-ar fi mers mai bine pe un teren mai înalt? ripostă Cheffy imediat.

– Nu. Nu... probabil că nu. Lex, ce crezi că s-o fi întâmplat cu ceilalţi? Crezi că au reuşit să iasă din iarnă?

– Poate că da. De fapt, nu văd de ce n-ar fi reuşit.

– Eu nu prea văd cum ar fi putut s-o facă, îl contrazise Aldric. N-au luat deloc legătura cu noi, de când s-au terminat furtunile, nu-i aşa?

– Poate că li s-a defectat pur şi simplu antena, răspunse Lex. Nu uita că ei aveau un adăpost sigur, în navă. Greu de crezut că ar fi putut fi rostogolită de vreo furtună în halul în care era.

– Aşa am auzit şi eu, zise Cheffy. Parcă era un ou turtit de sol! Şi nu era Arbogast de-a dreptul încântat? Până când a văzut ce făcuse celălalt căpitan din nava lui, îşi tot reproşa că asolizase prost. Dar oare cum îl cheamă... pe căpitanul celălalt?

– Gomes, îl ajută Lex. Da, nava lor era crăpată rău de tot.

– Şi pe deasupra, adăugă Aldric, probabil că ei vor avea parte de temperaturi sub zero grade mult mai multă vreme decât noi. Cred că toată iarna au fost îngheţaţi bocnă şi îngropaţi în nămeţi – cel puţin pe noi picăturile fine de apă de mare sărată ne-au scutit de asemenea „plăceri". Dar am văzut cum veneau pe râu sloiuri de gheaţă, până acum două sau trei zile.

– Nu-i nevoie să ne spui nouă toate astea, zise Cheffy. Încercând să privească peste umăr, să vadă cât mai aveau până la navă, pierduse controlul vâslelor şi trebui să se lupte niţel să rămână pe bancheta lui. Ha! Nu sunt făcut pentru mers cu spatele înainte! Cât mai avem?

– Am trecut deja de jumătatea distanţei, spuse Lex.

– La întoarcere o să vâslesc eu, se oferi Aldric. Cine ştie? Poate că barca o să fie mai uşoară, în loc să fie mai grea.

Abia terminase el de vorbit, şi ceva se năpusti asupra vâslei din dreapta, ca un fel de subliniere la umorul lui cam macabru. Când vâsla se ridică din nou, văzură că de ea era atârnată o creatură roză, care se contorsiona în fel şi chip şi care-şi înfipsese colţii în lemn.

– Afurisită porcărie, zise Cheffy pe un ton resemnat. Aldric, ţi-am spus doar că ar fi fost mai bine dacă făceai minunile astea din metal. De preferinţă din aluminiu. Pentru că e şi uşor.

– Când o să-mi pun în funcţiune turnătoria mea electrică, o să-ţi dau de veste, n-o să te uit, replică Aldric. Poţi să scuturi drăcia aia?

Cheffy trase neîndemânatic vâsla stângă în barcă, apoi o apucă pe cealaltă cu amândouă mâinile şi o scutură cu putere. Creatura împroşcă un jet de fluid galben, care coloră rapid apa mării, însă continuă să se ţină bine.

– Întoarce vâsla spre mine, zise Lex, punând mâna pe secure. Cu oarecare dificultate Cheffy se execută iar el lovi vietatea, făcând-o să zboare înapoi, în apa mării. Dar în lemnul vâslei rămăseseră două şiruri de găuri subţiri şi adânci, ca de cuie.

– Ai mai meditat la ideea de a te scufunda de unul singur? se interesă Aldric.

Lex scutură din cap.

– Dinţii ăştia nu sunt în stare să perforeze materialul costumului deşi, dacă fălcile animalului sunt destul de puternice, m-aş putea alege

cu o ciupitură extrem de neplăcută, sau cu o vânătaie zdravănă. Dar, după cum s-a repezit la vâslă, cred mai degrabă că vietatea asta vânează, de obicei, păsări-pescar. Şi fiindcă veni vorba! Se ridică în picioare, privind spre cer: Unde sunt? Astă toamnă golful era plin de ele!

– Poate că sunt migratoare, sugeră Aldric. Dar acum, că vremea s-a schimbat, probabil că or să revină.

– Aţi văzut vreo specie de pasăre de uscat? întrebă Lex. Eu am văzut câteva ieri.

– Şi să fi văzut, eu tot nu le-aş fi remarcat. De când a venit dezgheţul, am fost tot timpul mult prea ocupat. Dar îl putem întreba pe Bendle, când ne întoarcem. Aldric manevră uşor cârma şi privi peste umărul lui Cheffy.

– Ne apropiem, îi anunţă el. Pregăteşte ancora, Lex.

– Bine. O ridică cu atenţie, evitând să atingă lamele ascuţite ca briciul. Probabil că vor constitui o surpriză şocantă – tăioasă – pentru orice răpitor marin care îi va obliga să pună dispozitivul în funcţiune. O capcană periculoasă, greu de bănuit. La fel cu cea care provocase scufundarea navei lor.

Îşi aminti că, de fapt, nu răspunsese clar la întrebarea lui Aldric: „De ce fusese ales tocmai locul ăsta pentru asolizare?", şi nici Cheffy n-o făcuse. Îl aleseseră fiindcă atât marea cât şi uscatul erau pline de vieţuitoare, ceea ce, potenţial, le oferea o gamă dublă de posibilităţi de hrană proaspătă. Şi, cum orice mare este un adevărat depozit de săruri minerale, în cazul în care nu ar fi putut digera protoplasma indigenă, sau ar fi avut nevoie s-o îmbogăţească, puteau obţine elemente-trasoare pentru sintetizatoarele nutriţionale printr-o prelucrare relativ simplă a apei de mare. De asemenea, în apropiere se afla gura de vărsare a unui râu, care curgea printr-o vale adâncă şi adăpostită, iar malul unei ape potabile curgătoare era cel mai logic loc în care putea fi stabilită o mică aşezare. În plus, tot aproape, se aflau un fel de copaci, şi, cum lemnul era un material ce putea fi prelucrat uşor cu scule manuale... Oh, alegerea locului ăsta nu fusese făcută deloc la întâmplare şi era o alegere bună, din aproape toate punctele de vedere.

Din păcate, singura particularitate ce se dovedise, până acum, necorespunzătoare aşteptărilor – solul de sub navă – putea avea, în cele din urmă, consecinţe de-a dreptul catastrofale.

Lex vedea acum bine toată coca navei, prin apa limpede. Aproape la limita de vizibilitate era o uşoară întunecime, şi un fel de mişcare, ce nu se datora în totalitate schimbării unghiului de refracţie o dată cu deplasarea bărcii. Lex simţi cum îl trece un fior.

Se pare că nu sunt făcut din aluat de erou!

Vara trecută, când a fost nevoie să improvizeze la iuţeală o tehnică de scufundare – pentru a recupera trupul tânărului Bendle – fusese

destul de simplu. Nu mai avusese timp să se gândească a doua oară la ceea ce-şi pusese în cap, pentru că succesiunea era cât se poate de logică: aer comprimat, un costum etanş, nişte bocanci care să te ţină în poziţie verticală şi o centură lestată. După care îşi văzuse de treabă cu maximă urgenţă.

Dar, între timp, avusese destulă vreme, pe timpul iernii, să se tot gândească la riscurile metodei folosite.

Şi totuşi ceea ce avea el de gând să facă trebuia neapărat făcut de cineva, astăzi.

– Gata cu vâslitul, Cheffy, zise el, mulţumit să audă că vocea nu-i reflecta deloc neliniştea. Aruncă ancora peste copastie, şi aceasta începu să se scufunde, în timp ce el dădea drumul la cablu, atent să nu cumva să-l tensioneze prea tare şi să elibereze astfel piedica dispozitivului de deblocare. Când simţi că ancora a ajuns la fund, legă strâns cablul de ştiftul de la prova, destinat special pentru asta.

– Poftim centura, îi spuse Cheffy. Cât timp ţi-o pui, eu o să-ţi fixez cilindrii cu aer.

– Bine.

Centura. Bocancii, securea, lanterna, plasa. Cântărea probabil vreo cinci kilograme peste greutatea care i-ar fi asigurat o flotabilitate neutră, deci, o dată intrat în apă, se va scufunda uşor spre fund. Când va dori să revină la suprafaţă, nu avea decât să arunce lestul din centură şi se va ridica la fel de uşor ca la coborâre. Sau, dacă era „grăbit", putea să deschidă complet regularizatoarele de aer ale costumului, acesta s-ar fi umflat şi atunci ar fi ţâşnit spre suprafaţă, ca o bulă de aer. Uşor. Atunci de ce transpira atât de mult? Pentru că era deja convins că sub apă va găsi un adevărat dezastru?

– Ţi-am cuplat rezervoarele de aer, îi spuse Cheffy.

– Bine, uraţi-mi baftă. Îşi puse casca pe cap şi o răsuci scurt, cu amândouă mâinile, etanşând costumul.

Gata de misiune.

3

Avea ochii roşii de nesomn, vocea îi era răguşită de cât vorbise inutil în microfon, capul i se clătina pe umeri, iar cuvintele pe care le rostea acum îşi pierduseră orice sens.

Brusc, Ornella simţi că e la capătul puterilor. Aruncă microfonul, puse braţele pe masă, îşi lăsă capul pe ele şi începu să plângă. În ultima vreme viaţa o obligase să treacă prin emoţii intense, cărora nu era pregătită să le facă faţă. Îşi dorea să fi murit. Cum muriseră şi ceilalţi.

A fost odată – „aproape ca niciodată” era acum o realitate crudă – o planetă numită Zarathustra. Locuitorii ei îi spuneau, familiar, „Zara”, iar numele acesta era rostit cu afecţiune de două sute nouăzeci de milioane de oameni. În imaginaţia Ornellei apărură şiruri de siluete carbonizate, mărşăluind printr-un deşert dogorâtor care, cândva, nu de prea multă vreme, fusese pământ fertil. Aproape că auzi ţipătul unui copil arzând. Nu asistase la asemenea scene. Dacă ar fi rămas acolo până ar fi putut vedea una ca asta, ar fi ars şi ea o dată cu ceilalţi.

Zarathustra îşi găsise sfârşitul într-un asemenea coşmar încât – dacă realitatea s-ar fi dovedit până la urmă vis – cei care l-ar fi visat ar fi fost în stare să-şi sfâşie carnea de pe ei ca să se trezească, şi, o dată treji, ar fi preferat să se arunce mai degrabă pe pământ gol, decât să revină în pat şi să se lase pradă somnului care-i putea duce la o nouă întâlnire cu acele orori de neimaginat. Totul fusese de-a dreptul incredibil, soarele lor strălucea alb-gălbui pe cer ca în fiecare zi, rotund şi bun. Nu se vedea nici o schimbare. Dar, într-un observator, cineva rostise o vorbă cu valoare de sentinţă de condamnare la moarte: *novă*. Altcineva întrebase: *peste cât timp*? Iar maşinile calculaseră şi dăduseră răspunsul.

Curând.

Apoi, prin viaţa lor, liniştită şi civilizată, haosul şi teroarea începuseră să treacă precum coasa prin iarbă. Plecaţi acum, li s-a spus. Nu,

nu vă mai opriţi să luaţi câte ceva de acasă. Nu, nu vă mai căutaţi copiii sau părinţii, nici vreun iubit sau vreun prieten

Plecaţi imediat.

Şi dacă nu o făceai, nu mai era nimeni să tragă de tine.

Plecaţi imediat.

Funcţionari albi ca varul la faţă. Cosmonauţi care se mişcau ca nişte maşini. Maşini mişcându-se ca nişte oameni cuprinşi de panică. Goleau calele navelor cargou pe câte un cosmoport aflat pe faţa întunecată a planetei. Mărfuri devenite inutile, aruncate claie peste grămadă, date pur şi simplu la o parte Apoi lângă nave apăruseră camioane şi helicoptere, pline cu hrană conservată şi deshidratată, cu medicamente, cu baloturi de îmbrăcăminte. Containerele sintetizatoarelor nutriţionale erau încărcate cu elemente-trasoare Şi peste tot, tot timpul, nu se auzeau decât ţipete, vaiete, şi, din când în când, câte un urlet de furie sălbatică, cerând o clipă de calm şi de linişte Iar la sfârşit, oamenii înghesuiţi ca nişte jucării stricate în pântecele navelor strălucitoare.

Apoi, la orizont, începuseră să se ivească zorile şi toţi îşi dăduseră cu groază seama că în emisfera luminată a Zarathustrei căldura ardea ca o torţă, distrugând orice urmă de viaţă.

Şi atunci apăruseră şi cei incapabili să-şi poarte singuri de grijă şi cei care rămăseseră, până atunci, pasivi – precum Ornella – şi care fuseseră obişnuiţi ca alţii să aibă tot timpul grijă de ei. *Simţiseră*, instinctiv, cât de crudă era realitatea ce-i aştepta şi sosiseră plângând şi văitându-se, goi – exact cum se smulseseră din pat – urlând ca lupii după o şansă de supravieţuire Dar navele erau deja pline şi începuseră să decoleze, una după alta, spre nemărginirea spaţiului cosmic.

În timpul călătoriei, avuseseră destulă vreme să se gândească la cei rămaşi în urmă, acasă. Calele aglomerate nu erau luminate şi întunericul era extrem de apăsător, nu atât fizic cât psihic. Mai târziu, aflaseră despre alte nave, care reuşiseră să ia legătura cu a lor, nave supraîncărcate, pe care oxigenul se dovedise insuficient şi refugiaţii începuseră să se sufoce, sau nave pe care începuseră să se răspândească tot felul de boli, devorând cu ferocitate trupurile slăbite de foame. Însă pe nava lor totul fusese suficient. La limită, dar suficient.

Nu reuşiseră să afle veşti de la prea multe alte nave. Din nişte motive pe care Ornella nu le înţelegea prea bine, pentru a scăpa de distorsiunile continuumului spaţio-temporal produse de proaspăta novă, în care se transformase fostul lor soare, care acum arunca mase de materie fantastice, la distanţe şi cu viteze uluitoare, era necesar să se meargă drept înainte, pe prima direcţie aleasă imediat după decolare, cu motoarele hiperfotonice funcţionând în regim maxim

De fapt, direcţia spre care se îndreptaseră toţi era bezna necunoscută a spaţiului cosmic.

În momentul în care soarele ei explodase, transformându-se în novă, Zarathustra se găsea într-un punct al orbitei ei aflat în opoziţie cu direcţia pe care se aflau Pământul şi marea majoritate a planetelor colonizate de oameni. Asta pentru că era o planetă deschisă destul de recent pentru colonizare, aproape de limita la care ajunsese explorarea spaţiului cosmic. Chiar părinţii Ornellei se născuseră pe Pământ şi emigraseră pe când erau tineri. Echipajul navei luase în consideraţie ideea de a încerca să ocolească nova şi să se îndrepte spre o planetă colonizată, dar aşa ceva era imposibil. Nava lor era un simplu cargou spaţial, nu una dintre acele nave-expres de pasageri, ale cărei rezervoare stocau resurse energetice aproape egale cu cele ale unei mici stele.

Apoi, strânşi între două uşi – rezervele de combustibil care scădeau şi sistemul de regenerare atmosferică al navei, care abia mai făcea faţă – ce se închideau rapid în faţa lor, îşi dăduseră seama că singura lor speranţă era să găsească o planetă – *orice* planetă – cu gravitaţie adecvată şi a cărei atmosferă să aibă un conţinut corespunzător de oxigen. Statistic, un sistem solar din şaizeci avea o planetă pe care fiinţele umane puteau supravieţui, şi aproximativ unul din două sute una pe care oamenii puteau duce o viaţă absolut normală.

Aproape la capătul tuturor resurselor, asolizaseră aici, într-un moment când vara era pe sfârşite. Nu mai avuseseră timp să determine dacă planeta făcea parte din categoria „unu-la-şaizeci” sau din „unu-la-două-sute”. La început doar câţiva, hotărâţi să supravieţuiască cu orice preţ, forţaseră marea majoritate să se comporte ca şi cum ar mai fi existat încă speranţe. Pentru că acei care alcătuiau această mare majoritate se simţeau nu numai izolaţi, ci de-a dreptul abandonaţi şi condamnaţi.

Sosirea unei alte nave de pe Zarathustra, cea care asolizase pe un platou înalt, din interiorul continentului, fusese un eveniment cu totul deosebit pentru această majoritate, ca un fel de răsărit de soare. Dintr-o dată cei mai mulţi aveau senzaţia că era posibil nu numai să supravieţuiască un timp, ci chiar să reînceapă o viaţă normală. Şi, în timp ce refugiaţii, cuprinşi brusc de o vitalitate demonică, se apucaseră să construiască un mic orăşel rudimentar, din lemn, chirpici uscat la soare şi câteva nimicuri demontate de pe navă, o mică echipă de cercetare îşi croise drum spre locul în care asolizase celălalt grup, dornici să se intereseze de prieteni sau de rude.

Dar în celălalt grup nu erau nici prieteni, nici rude. Nava decolase de pe un alt continent al Zarathustrei. Dar simpla ei prezenţă era reconfortantă. Aşa că se înţeleseseră să menţină o legătură radio pe o frecvenţă stabilită de comun acord şi păstraseră legătura tot timpul verii şi al scurtei toamne care îi succedase.

Iarna, care venise brusc, îi făcuse să renunţe la o a doua expediţie pe platou. Mai mult, îngreuiată de gheaţă, antena lor principală se pră-

buşise în timpul unei furtuni, cu luni în urmă. Dar imediat ce fusese posibil să o repare, puseseră din nou aparatul de radio în funcţiune. Ornella – pentru care prezenţa unor alte fiinţe umane pe această planetă avea o semnificaţie cu totul deosebită, deşi nu putea preciza exact despre ce anume era vorba – aşteptase nerăbdătoare să afle veşti de la ei.

După câteva zile de apeluri intermitente, majoritatea oamenilor se resemnaseră să-i considere pe ceilalţi dispăruţi. Dar Ornella insistase să i se permită să continue cu apelurile şi, cum nu avea vreo pregătire deosebită într-un domeniu anume, o lăsaseră. Acum se găsea de aproape trei zile şi trei nopţi în faţa microfonului, chemând, chemând, chemând... fără să primească vreun răspuns. Dacă nu şi-ar fi auzit vocea în difuzorul receptorului de control, aflat în cealaltă parte a încăperii, ar fi fost poate tentată să creadă că aparatul de emisie era stricat.

Asta nu era genul de viaţă care să-i dea senzaţia de siguranţă, cel puţin ei aşa i se părea. Era doar o iluzie. Planeta asta stranie reuşise deja să omoare jumătate din intruşii sosiţi din spaţiu şi probabil că nu era decât o problemă de timp să le vină de hac şi celorlalţi.

Ornella încercase din răsputeri să se convingă că, dacă părinţii ei fuseseră în stare să emigreze de pe Pământ, era şi ea capabilă să trăiască într-o lume străină. Dar părinţii ei sosiseră pe o planetă care fusese pregătită să-i primească şi pe care se stabiliseră deja cincizeci de milioane de oameni. Experţii sterilizaseră mai întâi o insulă şi o trecuseră prin procesul de teraformare. Urmase apoi un întreg lanţ de insule, după care fiecare formă de viaţă indigenă fusese examinată din punct de vedere al riscului pe care-l prezenta pentru fiinţele umane, şi toată flora şi fauna fusese catalogată în trei categorii: utilă, neutră şi periculoasă. În final, pe planetă se crease un sistem ecologic complet nou, în care fuseseră incluse diverse animale domestice, plante şi chiar bacterii aduse de pe Pământ. Chiar şi aşa, emigranţii nu fuseseră invitaţi să se instaleze decât după încă o jumătate de secol de supraveghere atentă şi de organizare minuţioasă. Iar atunci când aceştia începuseră să sosească, avuseseră la dispoziţie unul dintre acele fabuloase calculatoare umane – un *polymath* – gata să-i îndrume şi să-i protejeze.

Ce şanse aveau câteva sute de refugiaţi – care nu dispuneau decât de câteva unelte şi arme, printre care nu se găseau decât o mână de specialişti şi care erau complet lipsiţi de experienţă în materie de existenţă la nivel primitiv – să facă faţă unei planete ostile şi complet imprevizibile?

– Ornella! Ornella!

Îşi săltă capul, tresărind vinovată. În pragul uşii, ţinând cu o mână perdeaua de la intrare şi cu nelipsita lui trusă în cealaltă, stătea doctorul Jerode. Cămaşa lui albă, la fel ca şi pantalonii, era îngălbenită şi arăta

uzată de atâta purtare, ba chiar – din cauză că nu mai putuse să folosească eficientul tratament cu tricolenă – şi părul lui părea să fi fost *uzat* de şederea pe această planetă, deoarece coama bogată şi căruntă pe care o avusese la venire se redusese acum la un fel de creastă rară, ce nu-i mai acoperea decât o parte din pielea craniului, spre ceafă. Dar când îl vedeai, nu puteai spune despre doctor că nu arată bine, mai ales din pricina bronzului sănătos al tenului său, care începuse deja să înlocuiască paloarea iernii.

– Te rog să mă ierţi, doctore. Nu te-am auzit venind. Ornella îşi trecu limba peste buze. Îşi simţea gâtul rigid din cauza plânsului şi vorbirea îi provoca dureri. Mă simt bine. Nu sunt decât puţin obosită.

– Obosită! exclamă doctorul. Poate vrei să spui extenuată. Intră în încăpere – paşii lui erau însoţiţi de zgomotele podelei făcută din scânduri nefasonate – şi îşi puse trusa pe masă.

– Vino încoace, trebuie să mă asigur că nu ai nici o infecţie în organism. Scoate-ţi hainele!

– Da, bine... Imediat. Ornella se ridică în picioare şi îşi descheie bluza. Ca toţi ceilalţi, în timpul iernii se încotoşmănase cu tot ce avusese la-ndemână, hainele deveniseră de la o zi la alta tot mai murdare şi mai urât mirositoare, iar acum nu mai purta pe ea decât un minimum de veşminte, dictat de noţiunea personală de decenţă. Stătea apatică, în timp ce Jerode îi plimba pe trup senzorii unităţii de diagnosticare.

– Nici o problemă în privinţa germenilor de cultură, doar nişte chestii minore, despre care ştim deja că sunt inofensive, zise el în cele din urmă. Însă continuă să o privească atent: Deci ai dreptate. Eşti pur şi simplu extenuată. Dar... de cât timp stai aici, la aparatul de radio?

– Ah... de aproape trei zile, recunoscu ea.

– În perioada asta ai dormit măcar ca lumea? Nu e nevoie să-mi răspunzi, văd şi singur şi e evident că nu ai făcut-o. Doar te-am văzut cum îţi înfulecai până şi mâncarea, pe nerăsuflate, ca să te întorci mai repede aici... Ţine, înghite pastila asta. Jerode alesese un tub din trusă, în care se aflau nişte pastile mici şi albe, şi, în timp ce i-o întindea pe a ei, privea îngrijorat la cât de puţine îi mai rămăseseră. Fire-ai afurisită, femeie! De ce trebuie să mă laşi şi tu baltă?

– Ce!?

Ornella avea o cană cu apă pe colţul mesei şi se oprise în timp ce se întindea după ea, ca să înghită pastila.

– Exact cum ai auzit. Îmi tot spuneam că eşti unul dintre puţinii indivizi de aici pe care să mă pot bizui, la o adică, unul dintre puţinii oameni care şi-au păstrat mintea limpede, în ciuda faptului că erai complet nepregătită pentru situaţia în care ne găsim, în timp ce alţii, care se presupune că au beneficiat de o pregătire exact în acest sens, şi-au pierdut capul şi se învârt ca nişte căţei după propria lor coadă,

fără a fi în stare să se smulgă din cercurile vicioase în care au intrat! Dar, cum spuneam, văd că şi tu mă laşi baltă.

– Mi-e teamă că nu te înţeleg, murmură Ornella.

– Păi, în primul rând, ce-i cu obstinaţia asta de a lua legătura cu celălalt grup? Probabil că la ei iarna a fost mult mai aspră decât aici. Antena noastră s-a prăbuşit din cauza gheţii şi a vântului. Aşa că s-ar putea să li se fi întâmplat şi lor acelaşi lucru. Şi, cum probabil că încă mai sunt îngropaţi în nămeţi, s-ar putea să nu fi avut încă vreme să o repare. Sau, dacă au reparat-o, să nu-şi poată permite să se dispenseze de un om, pe care să-l pună să stea zi şi noapte în faţa afurisitului de aparat de radio, doar ca să ia legătura cu noi. Lasă-le şi lor puţin timp, să scape de mizeria care s-a strâns peste iarnă, să se organizeze niţel…

– Dacă au avut necazuri serioase, zise Ornella cu obstinaţie, primul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă ar fi fost să ia legătura cu noi, să afle dacă aici e totul în regulă. Dacă n-au avut necazuri, atunci tot asta ar fi trebuit să facă, să vadă dacă noi nu avem cumva nevoie de ajutor. Nu, mi-e teamă că dinspre partea lor nu mai avem nici o speranţă. Oftă adânc şi îşi înghiţi pastila pe care o avusese în mână.

– Deci asta e greutatea pe care o cari tu în spinare. Una pur imaginară. Exact cum mi-am închipuit.

– Greutate în spinarea mea? Ce vrei să spui?

– Că stai aici ca… ca o marionetă prost mânuită. Uite, priveşte ce ai făcut din tine. Jerode desfăcu din nou capacul trusei lui medicale şi-i puse oglinda din interiorul acestuia în faţă. Ar trebui să-ţi fie ruşine că ţi-ai adus trupul într-un asemenea hal!

Mohorâtă, Ornella fu obligată să privească imaginea pe care i-o arăta oglinda. Avea pielea palidă, ochii roşii de nesomn şi de plâns, cearcăne, iar sânii cu sfârcuri palide îi atârnau ca nişte pere fleşcăite. În timp ce pântecele i se revărsa spre înainte. Dar nu din cauza grăsimii.

– Suge-ţi burta, femeie! îi ordonă Jerode. Respiră adânc, trage-ţi umerii spre spate şi uită-te să vezi cum arăţi acum.

Aşteptă până când ea făcu ce-i spusese Apoi, văzând cum i se schimbă expresia feţei, închise trusa.

Ai nevoie de soare, adăugă el. Zece sau cincisprezece minute pe zi la început – în nici un caz mai mult, am destule arsuri pe cap. Dar, în cel mult zece zile, vreau să te văd că ai aceeaşi culoare ca şi mine, s-a înţeles? Pe tot corpul, fără excepţii Nu obţinem prea mult calciferol de la soare, dar trebuie să folosim tot ce ne stă la dispoziţie.

Înroşindu-se, Ornella se întoarse să-şi ia hainele de pe scaunul pe care le atârnase.

Te rog să mă ierţi, zise ea după o clipă de tăcere. Doar că… ştii ..

Jerode nu răspunse nimic, şi ea continuă:

– Oricum, de ce aveai nevoie de mine?

– Am nevoie de un sfat. De părerea unei femei, înainte să mă hotărăsc ce să fac în legătură cu o problemă apărută recent. O ştii pe Delvia?

Punându-şi bluza pe ea, Ornella chicoti amar:

– Dacă o ştiu pe... exhibiţionista aia? Cine n-o ştie?

– Da, comportamentul ei e cam atipic în grupul nostru, nu-i aşa? Cam sare-n ochi! Ei bine, a venit la mine – e unul dintre cazurile de arsură – şi i-am făcut un control general. E gravidă.

Ornella îl privi ţintă, evident surprinsă.

– Ei bine, la asta chiar că nu mă aşteptam! zise ea în cele din urmă.

– De ce? Pentru că nu prea e genul matern?

– Asta chiar că nu poate intra în discuţie! Nu, nu mă aşteptam ca tocmai ea să fie atât de neglijentă. Şi nu cred că e vorba de lipsă de experienţă, jur că nu e aşa. De fapt... Ornella avu o uşoară ezitare: De fapt cred că e de-a dreptul nimfomană.

– E adevărat că ai avut probleme cu ea în timpul iernii, la voi, în baraca femeilor celibatare?

– Cine ţi-a spus asta?

– Oamenii le spun doctorilor fel de fel de lucruri, nu ştiai? Şi, din moment ce nu avem nici un psiholog cu noi... Oricum, „cine" nu are nici o importanţă acum, ci cu totul altceva. La sosire, de comun acord, am luat hotărârea să nu se permită nici o naştere până când nu vom afla mai multe despre mediul în care trăim. Ţesuturile embrionare sunt deosebit de fragile şi nu cred că ne-ar fi folosit să apară malformaţii congenitale încă de la început. Dar adevărul e că acum cred că avem deja suficiente cunoştinţe ca să putem s-o lăsăm mai uşor cu regula asta, şi, la adunarea generală de mâine, mă gândesc să cer voluntari care să devină părinţii primilor noştri copii. Dar, pe moment, regula este încă strict valabilă. Şi, după cum spuneai şi tu, Delvia nu este nici genul de om potrivit ca părinte. Aşa că întrebarea care se pune este următoarea: putem permite ca o hotărâre luată în colectiv să fie tratată de cineva cu uşurinţă, şi chiar încălcată?

– Bineînţeles că nu!

– Atunci mă-ntreb dacă nu e cazul să creăm un precedent în privinţa asta, impunându-i Delviei un avort obligatoriu.

Ornella tăcu un moment.

– Vrei să ştii care e părerea mea personală? zise ea în cele din urmă. Sau mă întrebi care ar fi reacţia celorlalte femei în cazul ăsta?

– Şi una şi alta.

– Ei bine... Cred că marea noastră majoritate – femei sau nu – sunt de acord că regulile pe care ni le stabilim noi înşine nu trebuie să fie încălcate, de nici un individ. Şi în acest caz particular, dat fiind că Delvia nu este un personaj tocmai popular... nu cred că ar fi nici o problemă cu aprobarea unei moţiuni în acest sens.

– Şi părerea ta personală?

Ornella închise ochii.

– Dacă e să rămânem aici pentru totdeauna, aşa cum pare mai mult decât probabil, nu cred că mi-ar plăcea să ştiu că istoria noastră a fost pătată de un asemenea fapt, încă de la începuturile ei. Pe deasupra, unul dintre motivele pentru care iarna a fost aproape de nesuportat a fost exact ăsta: faptul că nu am avut copii cu noi. Pentru mine, să-mi ştiu copiii prin preajmă face parte integrantă din „a trăi”, şi este o parte absolut indispensabilă. Şi, din moment ce spui că ai de gând să recomanzi aprobarea primelor naşteri...

– Da... Jerode se frecă pe obraz. Dacă ar fi fost oricine altcineva şi nu Delvia, poate că aş fi fost înclinat să trec cu vederea. Şi încă o mai pot face. Pentru că sunt aproape sigur că nici ea însăşi nu ştie – sarcina nu are decât cinci sau şase zile. Dar, cum ai spus şi tu, probabil că a fost neglijentă, sau că pur şi simplu a încercat să sfideze o regulă cu care nu este de acord. Ambele tendinţe sunt periculoase, nu crezi? Mai ales când e vorba de o personalitate atât de puternică.

– Totuşi, un avort obligatoriu... Cred că trebuie să mă mai gândesc puţin în privinţa asta, înainte de a avea o opinie categorică.

– Chiar te rog. Diseară, după ce se întunecă, o să avem o întâlnire a comitetului de coordonare, pregătim materialele pentru adunarea de mâine. Te-aş ruga să vii şi tu şi să ne spui la ce concluzie ai ajuns, bine?

– Da, bineînţeles. Şi, pe când el se întorcea către uşă, adăugă: Doctore, aveai copii... acasă?

– Da. Şi ştiu că şi tu aveai. De asta am venit să mă consult cu tine.

4

Lex se lăsă să alunece în apă, și imediat avu o senzație stranie, ca și cum lichidul ar fi fost extraordinar de îndepărtat de trupul lui, pentru că izolația costumului era foarte eficientă. Dar a te afla în apă, fără să îi simți răcoarea, era de-a dreptul deconcertant În timpul scufundărilor de anul trecut nu remarcase nimic din toate astea, dar atunci se gândea la cu totul altceva Căuta trupul băiatului lui Bendle. Îl găsise la prima scufundare, și la cea de-a doua reușise să-l recupereze – mai bine zis ceea ce mai rămăsese din el. Nu fusese nici o consolare să vadă că toate flămândele viețăți marine, care se repeziseră să se înfrupte din carnea băiatului, atârnau încă de corpul lui, însă lipsite de vlagă, decolorate, pe moarte, pentru că una din componentele protoplasmei umane era otrăvitoare pentru ele.

Trase adânc aer în piept, conștient că asemenea gânduri morbide sunt un handicap serios pentru viteza reacțiilor lui, de care acum avea nevoie să fie cât mai mare, și se agăță de cablul ancorei, ca să se oprească înainte de a ajunge la fund și să arunce o privire atentă în jur.

Silueta ovoidală, argintie, a navei era îngropată cam o treime în nisip Pe o distanță considerabilă, fundul mării era acoperit cu același nisip verzui și ferm ca și plaja, dar în apă acesta era mai puțin stabil, mai nămolos și acoperit de o masă vegetală impresionantă, în care coca navei se înfipsese adânc. Datorită luminii difuze și insuficiente, nu-și putea da seama dacă mișcările pe care le observase în vegetația de pe fund se datorau curenților sau prezenței unor viețuitoare ce se ascundeau.

Nava nu avea decât patru puncte de acces prin care se putea pătrunde în ea: două pentru echipaj, și alte două, mult mai mari, pentru marfă. Pe partea dinspre el, deasupra vegetației, se vedea una din ușile pentru marfă. Un adevărat noroc, deoarece dacă intra pe acolo, putea să cerceteze destul de amănunțit nava, chiar dacă în interior pătrunsese mult nisip.

Pentru o clipă, își simți fălcile încleștate de un acces de furie neputincioasă în fața sorții aspre de care avuseseră parte. Ca și cum nu le-ar fi fost destul că se treziseră azvârliți pe o planetă complet necunoscută, având la dispoziție doar resursele extrem de limitate ale unei nave cargou și o mână de nimicuri aruncate la bord în graba de dinaintea decolării, până și acest puțin le fusese luat, și acum zăcea aici, să fie stricat de apa corozivă a mării. Ceea ce scoseseră din navă fusese dictat exclusiv de necesități stringente și imediate. Aparatura radio, de exemplu, fusese demontată încă de la început, pentru că prevăzuseră că vor avea nevoie de ea pentru a ține legătura cu diverse echipe de explorare, chiar înainte să se pună problema unui contact permanent cu ceilalți refugiați.

Dar la ce le-ar fi folosit amărâta asta de aparatură radio convențională, atunci când se punea problema unor comunicări interstelare? Pentru asta ar fi fost nevoie de echipamentul de comunicații subeterice al navei. Iar respectiva aparatură încă nu fusese demontată în momentul catastrofei, din două motive bine întemeiate: în primul rând factorul de atenuare al atmosferei și în al doilea rând consumul lor extrem de ridicat de energie. Comunicațiile folosind unde subeterice permiteau transmisii practic instantanee la distanțe oricât de mari, dar eficacitatea lor era aproape complet nulă, dacă aceste unde aveau de străbătut atmosfera unei planete. De aceea, sistemul telefonic ordinar de comunicații interplanetare utiliza o tehnică mixtă: transmisii radio între solul planetar și un satelit artificial folosit ca releu intermediar, demodularea mesajului și mixarea lui pe o purtătoare subeterică, și abia apoi transmisia la mare distanță. Și, pentru ca fasciculul subeteric să poată traversa hăul dintre stele, era nevoie de energia unui reactor cu fuziune – al satelitului-releu sau al motoarelor unei nave. Altfel...

Ce bine ar fi fost dacă, înainte de asolizare, s-ar fi gândit să lase pe orbită o baliză de semnalizare subeterică...! Evident că emiseseră permanent, tot timpul zborului, dar viteza lor era atât de mare – doreau în primul rând să scape de efectele novei – încât aproape că-și depășeau propriile lor semnale. Iar când ajunseseră în acest sistem solar, pe jumătate sufocați de bioxidul de carbon a cărui concentrație creștea continuu în interiorul navei, deoarece purificatoarele atmosferice ale acesteia nu fuseseră dimensionate pentru necesitățile unui grup de opt sute de oameni, nu se mai gândiseră la nimic altceva decât să asolizeze imediat.

Și poate că, oricum, n-ar fi contat prea mult existența unei balize de semnalizare pe orbită. Depășiseră cu cel puțin douăzeci de parseci limita oricărei explorări anterioare. Erau deci puține șanse ca semnale de la o asemenea distanță să fie recepționate vreodată de cineva.

De aceea, aparatura de comunicații subeterice rămăsese pe navă. De aceea, această aparatură se găsea acum pe fundul mării și probabil că apa sărată deja o corodase, dincolo de orice speranță de a fi reparată.

Sintetizatoare nutriţionale, panouri colectoare de energie solară, scule, unelte, acumulatori, echipament medical, cărţi, benzi magnetice, instrumente ştiinţifice – puţine câte fuseseră – toate fuseseră transferate la sol. Dar aproape nimic altceva.

Lex oftă şi începu să coboare din nou. Când privi în jur, avu impresia că în apă e mai întuneric. Să fi fost vreun nor pe cer? Puţin probabil, cu numai câteva minute mai înainte era perfect senin. Aprinse imediat lanterna, dar îşi dădu seama că asta nu-i folosea la nimic Parcă era înconjurat de ceaţă. Dar de ce?

Rămase un moment nedumerit de ceea ce se întâmpla. Apoi, privind la lentilele lanternei, îşi dădu seama despre ce e vorba. Peste ele se aşternuse un film verzui uniform, care se ştergea cu uşurinţă, la cea mai uşoară atingere. La fel era şi cu casca lui. Şi, de fapt, toată suprafaţa costumului pe care-l purta era acum acoperită cu o peliculă de aceeaşi culoare – probabil că tocmai făcuse cunoştinţă cu echivalentul indigen al planctonului. Asta nu i se întâmplase în timpul scufundărilor de anul trecut, dar atunci vara era aproape pe sfârşite, pe când acum desprimăvărarea bruscă revigorase puternic toată flora şi fauna.

Nu-şi putea închipui că fenomenul s-ar fi putut dovedi periculos, doar neplăcut. Îndreptă lanterna spre coca navei şi văzu că sub filmul superficial se zărea metalul strălucitor, ceea ce însemna că fenomenul în sine nu prezenta caracteristici de depunere în straturi succesive. Aşa că se linişti complet.

Îşi ataşă lanterna de cască, pentru a nu fi obligat să dea drumul cablului de ancoră, şi apoi scoase câteva din pietrele care-i lestau centura. În condiţiile astea era de preferat o flotabilitate neutră decât una negativă. Mai ales că nu-i plăcea deloc cum arăta masa vegetală aflată în partea de jos a uşii-cargo prin care se hotărâse să pătrundă în navă şi ar fi preferat să se strecoare înăuntru fără să fie obligat să atingă acele plante.

Simţi o atingere pe mâna cu care se ţinea de cablu.

Îşi întoarse brusc capul şi lanterna de pe cască îi dezvălui despre ce e vorba. Era o creatură roşiatică multipodă, ale cărei picioare se terminau cu gheare şi al cărei corp arăta ca un fel de sac. Creatura mergea efectiv pe cablu, ţinându-se strâns de el cu câte patru gheare o dată. Ajungând la obstacolul reprezentat de mâna lui, se oprise să cerceteze despre ce e vorba. Avea un gât ca o lipitoare, în capul căruia se găsea o gură de tip ventuză, înconjurată de un grup de antene, care acum bâjbâiau pe lângă braţul lui.

Lumina lanternei părea să nu fi afectat deloc creatura Bendle spusese că la aceste vieţuitoare marine vederea este unul dintre simţurile care se dezvoltă foarte târziu, deşi unele dintre ele prezentau zone epidermice fotosensibile, care puteau distinge între lumină şi întuneric

Se putea ca ființa aceea să fie total inofensivă, se gândea Lex. Dar ghearele ei arătau neplăcut de puternice și de bine dezvoltate. Și, în plus, probabil că lui Aldric și lui Cheffy nu le-ar fi făcut nici o plăcere să se trezească cu ea năvălind în barcă. Avea peste un metru lungime, și era posibil ca mușcătura ei să fie tot atât de otrăvitoare pentru om, pe cât se dovedise protoplasma umană pentru viețuitoarele indigene.

Așa că apucă securea. Apoi, chiar în clipa în care animalul ajunsese la concluzia că brațul său este de preferat ca sprijin cablului, pe care-l folosise până atunci, o lovi cu lama metalică și ascuțită ca briciul, tăindu-i primele șase sau opt picioare și așteptându-se să o vadă căzând la fund.

Instantaneu, sacul ce părea să fie corpul creaturii se deschise, eliberând un fluid galben ce se împrăștie rapid în apă, orbindu-l în numai câteva secunde. Surprins, Lex dădu drumul cablului și începu să cadă spre fund. Imediat ce ieși din norul galben se răsuci și putu să-l contemple de la câțiva metri ca pe un fel de glob galben și scârbos. Dar din interiorul lui, asemeni unor săgeți trase spre el, țâșneau mici replici miniaturale ale ființei pe care tocmai o atacase. Drept spre el. Își agită violent securea în față, spintecându-le pe cele mai multe, dar două dintre ele reușiră să se prindă de vizor. Văzu cum micile guri-ventuză se deschid larg, atingând cam cinci centimetri în diametru, și cum pereții acestora încep să se retragă spre spate, ca și cum micile creaturi ar fi vrut să se întoarcă pe dos.

Între timp continuase să coboare, și acum simți că atinge fundul cu picioarele. Se echilibră imediat și trase de cele două creaturi până ce le desprinse, după care le aruncă pe cât de departe era posibil să le azvârle în apă. Părea că, din cauza efortului depus pentru sucțiune, pierduseră orice capacitate de a înota, așa că picară printre ierburi până când ceva – Lex nu-și dăduse exact seama ce anume, pentru că se mișcase foarte repede – se repezi la ele, le înghiți, și, o secundă după aceea, emise un jet din acel fluid galben și opac.

Lex începuse să regrete decizia de a se scufunda fără nici un însoțitor. Nu-și închipuise nici un moment că va avea de înfruntat un mediu atât de neprimitor. De multe ori în timpul iernii își spusese că *acum* este momentul ca Omul să se arate superior altor specii în lupta pentru supraviețuire, dovedind că se poate adapta mai bine la mediu și că este un animal mai eficient decât altele. Dar abia acum și aici începea să-și dea seama pentru prima dată de dimensiunile reale ale acestui truism.

Se afla la câțiva metri de ușa-cargo și se clătina, pentru că aruncase din balast și era prea ușor ca să fie stabil la verticală și încă prea greu ca să plutească. Compromisul acesta părea satisfăcător și îi permitea să facă mici salturi, ca și cum s-ar fi aflat în condiții de gravitație

foarte scăzută. Picioarele îi erau înfipte aproape până la genunchi în ierburile de pe fund şi avea impresia că tălpile bocancilor îi alunecau în nămol, dar fără să se scufunde în el.

Ceva se interpusese între el şi suprafaţă. Privi imediat în sus şi văzu o creatură rotundă şi plată, sub corpul căreia atârnau grupuri de tentacule, neuniform distribuite. Părea să nu-i acorde nici o atenţie. În jur, o serie de alte creaturi, unele mai mari, altele mai mici, îşi vedeau liniştite de propriile lor treburi.

Ei bine, dacă ele îl ignorau, nu le va băga nici el în seamă. Treaba lui era să ajungă la uşa-cargo. O săritură calculată cu grijă, urmată de un zbor lent, ca de vis, îl aduse lângă colţul din stânga sus al deschiderii, unde se prinse de un mâner şi privi înăuntru.

Îi reveni în minte tot timpul petrecut acolo, pe priciurile metalice montate în grabă, tari ca piatra. Era cala în care, pe toată durata călătoriei, fuseseră înghesuiţi patru sute de bărbaţi. Acum podeaua înclinată era acoperită de nisip, punctat ici şi colo de mănunchiuri de ierburi şi de mici animale cu guri filtrante, care se hrăneau cu plancton. Iar pe pereţi atârnau ciorchini de colonii simbiotice ale unei alge având rădăcini aderente cu un animal cu tentacule.

Interiorul navei fusese deja năpădit de jungla acvatică şi începuse să se integreze în ea. De la prima privire, Lex îşi dăduse seama că operaţiile de salvare vor dura mult timp – cea mai mare parte a lungii veri care îi aştepta – şi că erau de-a dreptul lipsite de sens atâta vreme cât nu erau în stare să dispună sub apă de unelte electrice, cu ajutorul cărora să înceapă să demonteze şi să recupereze însăşi coca navei, construită din aliaje extrem de utile pentru ei.

Cum podeaua era relativ curată, se împinse în jos spre ea şi se aventură un pic mai departe, în interiorul navei. Din fericire, câteva din uşile interioare erau încă închise. La apropierea lui, animale speriate, rătăcite pe culoare, dispăreau grăbite sau adoptau atitudini ameninţătoare pe care – în alte condiţii majoritatea lor i s-ar fi părut caraghioase sau de-a dreptul ridicole – aici, pe această planetă, încă nu ştia cum să le aprecieze. Îşi continuă drumul spre tunelul central al navei, fără să deschidă nici o uşă pe care o găsea închisă, în speranţa că măcar câteva din ele sunt încă etanşe, şi apoi spre compartimentele de control al zborului, din partea din faţă.

Aici erau cele mai preţioase echipamente. Şi dezastrul era cumplit.

Calculatoare demontate de pe şasiuri, gata să fie transferate la sol, apoi lăsate pe loc, atunci când iarna venise atât de brusc, căzuseră pe podele şi fuseseră făcute praf. Aparatura de comunicaţii subeterice era – aşa cum se temuse – corodată şi acoperită cu o crustă de sare de mare. În sala de navigaţie era un asemenea haos, încât nu putu să aleagă decât câteva nimicuri, pe care le aruncă în plasă.

Deprimat de cele văzute, o porni spre partea din spate, spre compartimentul motoarelor. Şi aici se întâmplase ceva extrem de neplăcut. În peretele rezervorului de combustibil se căsca o gaură suficient de mare ca să poată trece prin ea mergând, fără să se aplece. Era primul semn al unei serii de explozii, care distruseseră aproape complet cea mai mare parte a sistemului de propulsie. Nici o şansă să-l repare vreodată. La lumina lanternei văzu pete multicolore de coroziune, plăci metalice crăpate, panouri cu instrumente a căror tablă era deja ciuruită, ca şi cum ar fi fost împuşcate cu alice.

Putea rezuma pe loc raportul pe care-l va prezenta la adunarea de mâine: nava lor nu mai merita să fie privită decât ca o grămadă de materii prime şi materiale.

Da, poate ca vreun instrument ciudat va putea fi reparat şi, în nişte mâini capabile, va ajunge să îndeplinească cine ştie ce funcţie importantă şi utilă. Dar asta nu însemna că trebuie să-şi concentreze inutil forţele asupra navei.

Ştergându-şi filmul verde de pe cască, dezamăgit, se pregăti să se întoarcă de unde venise.

Când se apropiase de uşa-cargo, venind din interiorul navei, avusese impresia că afară se întunecase, sau că apa devenise mai închisă la culoare. Abia mai apoi îşi dăduse seama că deschiderea era obturată de ceva. La lumina lanternei văzu o suprafaţă lucioasă, de culoare închisă, pulsând şi tensionându-se, care începu să se deschidă de-a lungul mai multor linii, ejectând hoarde întregi de „obiecte" mititele, care se zbăteau agitate şi spre care tentaculele şi filamentele de pe pereţi se întindeau cu nerăbdare.

Când văzu asta, simţi cum îl cuprinde o furie vecină cu nebunia. Vorbi cu voce tare şi-şi auzi cuvintele reverberând în cască:

- Lua-te-ar toţi dracii! E încă a noastră! Orice ar fi, încă mai e *a noastră*!

Îşi ridică securea şi se năpusti la creatură, izbind şi spintecând la grămadă, în mulţimea de puieţi. Începu să taie, să rupă, să sfâşie în pielea cărnoasă, şi cu securea şi cu mâinile. Plonjă chiar spre centrul deschiderii, şi, după o clipă în care crezu că era parcă în mijlocul unui vârtej întunecat, ajunse afară, în apa decolorată, unde carnivorele mai mici începuseră deja să se strângă, în speranţa că se vor înfrupta din cadavrul încă proaspăt. Apoi, acoperit din cap până-n picioare de o secreţie respingătoare şi cu câteva fâşii de ţesuturi agăţate de el - dovezi ale triumfului său inutil - o porni spre suprafaţă.

5

Pe Zarathustra ziua avea o durată de aproximativ douăzeci şi două de ore terestre şi jumătate şi, aşa cum era obiceiul pe planetele colonizate, fusese împărţită în douăzeci de ore. Dar aici, ziua dura circa douăzeci şi opt de ore terestre. Făcuseră nişte încercări să modifice unul din ceasurile de la bordul navei dar renunţaseră, pentru că erau treburi mai urgente de rezolvat. Aşa că acum ceasurile pierduseră orice legătură cu timpul astronomic local, şi, în materie de timp, singurul lucru exact şi actualizat era o evidenţă a zilelor scurse de când sosiseră aici.

Era oare o dovadă de adaptare faptul că oamenii începuseră să gândească în termeni de „zi" şi „noapte", sau era un prim semn al revenirii la primitivism? Jerode frământa întrebarea în cap pe când privea mica aşezare de pe veranda nefinisată a sediului administrativ. Cei mai mulţi oameni începuseră să vină de la munca lor de peste zi la masa de seară, mergând încet, obosiţi. Doar echipa lui Fritch continua să lucreze pe malul celălalt al râului, reparând acoperişul de la baraca burlacilor. Se auzea zgomotul loviturilor de ciocan şi, din când în când, îi ajungea la urechi şi câte un strigăt.

El mâncase deja, pentru că voia să aibă puţin timp de meditaţie înainte de întrunirea comitetului de coordonare. La masă avuseseră parte, ca de obicei, de o turtă umedă şi păstoasă de sintetizator, învelită în două frunze proaspete de copac-de-salată, şi de o bucăţică de gem de fructe, ceva mai mare ca un degetar. Până acum nu identificaseră decât puţine plante din flora locală ce erau atât inofensive biologic pentru ei, cât şi nutritive: copacul-de-salată şi încă vreo trei, mult mai puţin gustoase. Cea mai mare parte a vegetaţiei conţinea un alergen care-i dăduse dureri de cap serioase la sfârşitul verii trecute, până când descoperise că are un medicament care-i neutraliza efectele. Ca toţi ceilalţi, când părăsise Zarathustra, înşfăcase pur şi simplu ce-i picase-n mână, şi, la momentul respectiv, aproape că habar n-avea ce luase cu el.

Asta însă trebuia să se schimbe. Şi, ca o problemă de primă urgenţă în materie, unul dintre sintetizatoare va trebui modificat ca să poată produce un antidot pentru acest alergen. Încorporat de la început în orice hrană gătită, poate însoţit de nişte sare de mare, le va da posibilitatea să mai utilizeze încă aproape treizeci de vegetale în dieta lor.

Şi containerele cu elemente-trasoare ale sintetizatoarelor erau aproape goale – în toiul iernii nu mâncaseră nimic în afară de turtă de sintetizator – aşa că o altă problemă urgentă era să amenajeze nişte bazine de evaporare suplimentare, pentru a precipita mai multe săruri, pentru a fracţiona precipitatul în componentele necesare, pentru a...

Jerode îşi trecu obosit mâna peste faţă. Părea că lista cu sarcini urgente nu se mai termină.

Fluxul de oameni spre şi de la bucătării devenise aproape constant, ceea ce era cam ciudat. Văzu câţiva oameni care ieşeau imediat după ce intraseră, şi abia atunci realiză că îşi luau cu ei porţia şi se duceau pe malul râului, să mănânce acolo, având drept singură companie umbrele prelungi ale amurgului Bine cel puţin că soarele nu le mai putea provoca arsuri sau insolaţie! Nu putea să nu îi înţeleagă. În climatul controlat al Zarathustrei, asemenea seri lungi de vară erau mai mult decât obişnuite şi se obţineau la comandă. Iar după lunga iarnă pe care o înduraseră, a nu profita de ele ar fi fost o adevărată risipă.

Râul acela era ca o binecuvântare, cugetă Jerode. Nu era prea lat, excepţie făcând doar la vărsare, şi avea albia suficient de adâncă să nu se reverse nici măcar acum, când la izvoarele lui probabil că zăpada începuse să se topească Bineînţeles că împărţea mica aşezare în două şi că în timpul iernii cele două părţi fuseseră mai mult izolate, dar asta durase doar până când aruncaseră peste el o punte de frânghii, ce se dovedise destul de zdravănă ca să reziste celor mai cumplite furtuni Fusese însă, oricum, vorba de un risc calculat, pentru că nu vruseseră să fie obligaţi să transporte trunchiuri de copaci de la şi la distanţe prea mari Şi cum pe fiecare mal era câte o mică pădurice, hotărâseră de la început să-şi construiască aşezarea pe ambele maluri

Cel mai important beneficiu pe care-l aveau de pe urma râului era apa potabilă proaspătă, chiar dacă uneori o aduseseră în clădiri sub formă de blocuri de gheaţă. Cu toate că, o dată ce vor avea destule rezervoare de evaporare şi de sedimentare, poate că ar fi mai bine să utilizeze pentru băut apă distilată, iar apa de râu să o folosească doar pentru spălat..

Da, ţinând cont de condiţiile în care fusese fondată, aşezarea ce i se dezvăluia în faţa ochilor putea fi considerată ca un mic târguşor înfloritor. Târguşor? Ei bine, cel puţin nu folosise termenul de „orăşel"! Dar, pentru cele cincisprezece clădiri care alcătuiau aşezarea, chiar şi eticheta de „târguşor" reprezenta un fel de speranţă pioasă La început

dormiseră în navă, dar, după asolizare, înghesuiala începuse să provoace tensiuni de nesuportat între oameni. Chiar el insistase să se înceapă imediat construirea unor locuinţe la sol. Aşa că lutul pe care-l găsiseră de-a lungul râului îl folosiseră pentru podele, iar restul construcţiilor era din lemn – nişte clădiri lungi, fără etaj, cu pereţii din scânduri fixate pe stâlpi din trunchiuri de copaci. Iar Lex, care era extrem de descurcăreţ când era vorba de probleme mai puţin ortodoxe, îl ajutase pe el să „convingă" un sintetizator să producă un adeziv organic zdravăn care, în covârşitoarea majoritate a locurilor unde fusese utilizat, rezistase cu succes rigorilor iernii. O baracă pentru burlaci, o alta pentru femeile celibatare şi încă alte cinci clădiri divizate rudimentar într-un soi de separeuri, pentru cuplurile care fie că existaseră încă de la plecare, fie că se formaseră după aceea.

Bineînţeles că apăruseră nişte probleme datorită legăturilor sentimentale ce se născuseră în timpul iernii. Dar cele câteva certuri care avuseseră loc puteau fi puse liniştit pe seama anxietăţii şi claustrofobiei. La fel ca pe majoritatea planetelor colonizate, pe Zarathustra tradiţiile se împotriveau hotărât geloziei violente cu motivaţie sexuală. Iar acum se făceau deja planuri pentru extinderea locuinţelor pentru „familii".

Jerode oftă. Da, va fi nevoie de o anume disciplină pentru ca aceste cupluri să reziste în timp, o concepţie ceva mai rigidă asupra noţiunii de familie decât nonşalantele obiceiuri de genul „dacă-ţi place, de ce nu?" existente pe Zarathustra. Pentru că, dacă adunarea de mâine va aproba ideea, de anul acesta vor apărea şi copii, iar creşterea acestora *nu* trebuie să pice în spinarea comunităţii. Deoarece vor fi prea multe resentimente din partea celor fără de copii.

Îşi dorea să fi ştiut mai multe despre psihologia grupurilor umane primitive. Prinsese de la Cheffy câteva chestiuni interesante, dar, de fapt, întreaga lor evoluţie socială va fi un proces de eliminare prin încercări, ca toată evoluţia lor pe această planetă, de altfel.

Patru dintre cele cincisprezece clădiri pe care le construiseră iniţial erau acum în ruină. Nu fuseseră terminate până la venirea iernii, şi, de atunci, Fritch şi echipa lui utilizaseră din materiale pentru a le consolida pe celelalte. Cea în care se găsea el acum – sediul administrativ, „birourile" – se prezenta într-o condiţie destul de bună. Jerode lovi mulţumit cu palma scândurile lungi ale peretelui.

Ca şi cum atât ar fi aşteptat, una dintre ele se desprinse şi căzu cu zgomot pe jos.

Îngrijorat, doctorul se aplecă imediat să o examineze mai atent Pe pata maronie de adeziv, care fixase până atunci scândura la locul ei, erau nişte gângănii, care se mişcau alandala, ca şi cum ar fi fost orbite de lumină. Deci un parazit, căruia îi plăcea să se înfrupte din adezivul lor. Încă un punct pe lista de urgenţe „urgente".

– Doctore, văd că ai făcut deja cunoştinţă cu cea mai recentă problemă cu care suntem confruntaţi, se auzi o voce în spatele lui. Se întoarse. Era Fritch, un brunet-măsliniu care, pe Zarathustra, fusese arhitect şi care aici coordonase toată activitatea de construcţii.

– Sunt multe cazuri? E ceva serios? îl întrebă Jerode.

– Destule. Fritch dădu din umeri. Îşi ţinea mâncarea în mână ca pe un sandviş şi muşca din când în când din ea Mica Hannet s-a sprijinit de o blană unde molia aia sau cum i-o fi zicând îşi făcuse treaba temeinic, lipitura a cedat, şi ea a căzut de la vreo trei metri şi jumătate. Din fericire n-a păţit nimic. A aterizat pe un pat.

– Deci suntem pe punctul să ne cadă casele în cap?

– Nu, nu cred că e chiar aşa de grav De altfel, am pus deja câţiva oameni să taie cuie din tablă. O să putem ranforsa pereţii cei mai afectaţi fără probleme, până când tu sau Bendle o să găsiţi ceva de amestecat în adeziv, care să ne scape de „molii". Bendle zicea că are impresia că unele plante marine conţin antimoniu şi că vrea să ardă câteva, să vadă dacă nu cumva cenuşa lor ajută la ceva. Oricum, schimbă el concluzia, ducându-şi turta la gură, văd că m-am grăbit degeaba. Credeam că ceilalţi sunt deja aici.

– Arbogast vine chiar acum, răspunse Jerode uitându-se spre râu Bendle s-a întors de pe plajă, la fel Aldric şi Cheffy, i-am văzut acum câteva minute ducându-se la masă. Nu l-ai văzut tu cumva pe Lex?

– Ba da. A reuşit să intre în navă. Spune că este într-un hal fără hal, imposibil de reparat

– Nici nu ne aşteptam la prea multe. Totuşi, continuă Jerode încruntându-se, dacă Lex spune asta, atunci o putem lua chiar *ad litteram*. Dacă mi-ar fi spus-o Arbogast, aş fi zis că e defetist El ce zicea, n-ai aflat? Era de acord cu asta?

– El nu s-a mai dus, zise Fritch cu gura plină.

– Nu s-a mai dus? exclamă Jerode. De ce?

– Cred că nu s-a mai simţit în stare să o facă.

– Asta nu-mi place deloc, absolut deloc, murmură Jerode. Cred că ar fi mai bine să am o discuţie între patru ochi cu el pe tema asta

– N-o să-ţi placă nici ce-o să-ţi spun acum, zise Fritch. Nanseltine se tot agită să devină membru în comitetul de coordonare şi destul de mulţi oameni sunt deja de acord că, dacă acasă era manager continental plin, e destul de competent pentru a fi numit. De altfel, ăsta e singurul lui argument *pro*

– Nu e deloc competent. *Chiar* deloc. Tonul lui Jerode devenise tăios. Cineva care toată iarna n-a făcut decât să stea în fund şi să se plângă, nu poate fi în nici un caz destul de competent pentru asta.

– Desigur, sunt perfect de acord. Dar mi-e teamă că mâine o asemenea afirmaţie va întâmpina o opoziţie serioasă

Pentru o clipă, tăcură amândoi. Apoi, de după colţul clădirii învecinate, apăru Arbogast, mergând cu capul aplecat. Când îl salutară, le răspunse abia murmurând cuvintele şi intră imediat în încăpere, ducându-se la locul lui.

Jerode îşi ridică o sprânceană, privind întrebător spre Fritch, care îi răspunse ridicând din umeri:

– Fă ce ştii doctore, numai să-l pui pe picioare, murmură el. Avem mare nevoie de oameni capabili ca el.

Jerode dădu din cap şi-i răspunse vorbind la fel de încet:

– Fiindcă veni vorba de relaţii interumane, am invitat-o şi pe Ornella să vină aici astă-seară. Am avut tot timpul o impresie bună despre ea şi cred că are mult bun-simţ. În plus, am aflat că a devenit administratorul *de facto* al barăcii femeilor celibatare. Şi o să fie nevoie de cineva care să se ocupe de viaţa oamenilor la fel de mult ca de organizare.

– Nu-i rea ideea, îl aprobă Fritch. Dar eu, unul, îmi pun toate speranţele în Lex. Are cea mai creatoare minte dintre noi toţi. Restul – mă refer şi la noi, cei din comitet – suntem plini de rutina şi de prejudecăţile de acasă. Dar el este deosebit de inventiv, nu crezi?

– Taci din gură, zise Jerode. Uite-l că vine.

Câteva minute mai târziu erau strânşi cu toţii în jurul mesei. Arbogast în capul ei, conform tradiţiei, şi Jerode la dreapta lui. Din moment ce în timpul călătoriei fiecare dintre ei se obişnuise să asculte de căpitan şi să se bizuie pe doctorul lor, ei doi preluaseră aproape automat conducerea grupului. Urmau apoi Fritch, Bendle, Aldric, Cheffy, fiecare dintre ei autoimpunându-se cam de la sine, datorită cunoştinţelor lor deosebite sau îndemânării profesionale. Bendle arăta foarte obosit. Lângă el era Ornella, tăcută şi palidă, iar la urmă, în faţa lui Arbogast, Lex, pe care-l cooptaseră atunci când venise cu ideea punţii de frânghie peste râu şi care, de atunci, mai propusese nişte improvizaţii atât de igenioase, încât îl surprinseseră până şi pe Cheffy, cu toate vastele lui cunoştinţe în materie de istorie tehnică terestră timpurie.

Nu, Nanseltine n-are ce căuta aici, nu s-ar potrivi deloc, se gândea Jerode. *De fapt, singura justificare a faptului că* noi *ne aflăm aici este că lucrăm bine împreună. Pe când el nu ştie decât să dea ordine, şi nimic altceva Nu e nici măcar un organizator bun. În realitate, chiar şi acasă, pe Zara, nu era decât purtătorul de cuvânt al unui calculator de genul celor de care noi nu dispunem aici.*

Dar îl îngrijora faptul că până acum nu apăruse încă nici o femeie care să-şi impună autoritatea în faţa celorlalţi, aşa cum se întâmplase cu ei. Gândindu-se un pic mai departe, la zilele când problemele vor trebui abordate cu mai multă diplomaţie şi chiar cu îndemânare politică – moment în care femeile celibatare ar fi putut constitui un grup de

presiune deloc neglijabil – o alesese pe Ornella pentru că, aşa cum îi spusese şi lui Fritch, ea se dovedise o figură cu puternice înclinaţii materne faţă de cei din jur. Dar nu era deloc convins că făcuse cea mai bună alegere. Singur timpul va hotărî.

Acum aştepta. Tăceau toţi şi-l priveau nerăbdători pe Arbogast, care continua să stea cu capul plecat. Cu glas răguşit, căpitanul zise brusc:

– Cred... cred că ar trebui să eliberez locul pe care-l ocup, pentru cineva care-l merită într-adevăr.

Apoi îşi împinse scaunul spre spate, se ridică şi ieşi fără să mai scoată un singur cuvânt, fără să se uite nici la dreapta, nici la stânga.

Bendle şi Ornella, surprinşi, avură intenţia să încerce să-l oprească. Jerode îi aruncă o privire lui Fritch şi amândoi le făcură semn celorlalţi să nu scoată o vorbă. După ce Arbogast ieşise, Jerode se hotărî rapid. Se mută în capul mesei şi îşi drese glasul.

– Cred că domnul căpitan nu se simte prea bine, spuse el. A fost foarte afectat de... ei bine, de ceea ce s-a întâmplat cu nava lui. Cred că aţi aflat deja, corect?

Lex, Aldric, Cheffy şi Fritch dădură din cap. Jerode privi la notele pe care şi le pregătise şi care erau împrăştiate pe masă, în faţa lui.

– M-am hotărât să vorbesc cu el mai încolo. Pe moment aş prefera să nu mai discutăm nimic pe tema asta şi să ne vedem de treabă. Eu o să vă prezint situaţia în domeniul sănătăţii, Lex o să ne spună cum e cu nava, Fritch ne va vorbi despre construcţii, Bendle despre biosfera de vară, Aldric despre resursele materiale, şi Cheffy despre proiectele noi. Apoi vom alcătui o listă de priorităţi, şi, înainte de a încheia, va trebui să examinăm o problemă care se va ridica în adunarea de mâine, motiv pentru care am rugat-o pe Ornella să ni se alăture în seara asta. Să-i dăm drumul!

Nu era rău. Nu era rău deloc. După ce ascultaseră rapoartele şi după ce lista de priorităţi fusese stabilită – singurele excepţii erau nişte neclarităţi legate de urgenţa relativă a câtorva puncte – Jerode considera că pot să asculte şi recomandările lui, legate de naşteri, despre care la început nu suflase o vorbă. După ce şi le expuse, adăugă că permisiunea trebuia acordată pe durată limitată şi destul de scurtă, astfel încât copiii concepuţi acum să se poată naşte până la sfârşitul verii.

– Şi acum ajungem la o problemă deosebită, legată de disciplina de grup, urmă el. Avertizându-i că trebuie să-şi ţină gura în frâu, le povesti despre Delvia. Toţi îşi întoarseră ochii spre Ornella, aşteptându-i comentariile. Până acum femeia nu scosese nici măcar o vorbuliţă.

– În privinţa copiilor, zise ea încet, cred că ar trebui să răspundem „da". Nu numai pentru că asta va contribui la adâncirea „rădăcinilor" noastre psihologice în acest loc...

Bună remarcă! Şi capetele din jurul mesei se mişcară de sus în jos, aprobator.

– ...ci şi pentru că, deşi eram destul de puţini, acum că iarna a reuşit să extermine celălalt grup...

– Ornella, o întrerupse Jerode, văzând dezamăgirea din privirile celorlalţi. Încă nu avem nici o dovadă că ceilalţi nu au supravieţuit.

– Ei bine, la întrunirea asta a voastră n-am auzit nimic despre vreo expediţie care să cerceteze asta! ripostă Ornella. Asta nu înseamnă că sunteţi deja convinşi că aşa e?

– Nu, evident, îi răspunse Jerode. Dar avem nevoie de toată puterea de muncă de care dispunem ca să facem faţă necesităţilor noastre urgente.

– Absurd. Dacă vreunul dintre voi credea că mai sunt în viaţă, ar fi fost mai mult decât nerăbdător să ajungă pe platou, să vadă dacă nu ne putem ajuta unii pe alţii. Ornella vorbea ca şi cum ar fi rostit o sentinţă. Oricum, nu cred că are rost să ne mai contrazicem pe tema asta. În pivinţa Delviei, nu cred că are rost să-i impunem un avort obligatoriu. Am întors problema pe toate feţele, şi sincer nu cred că are rost. Mai mult decât probabil, imediat ce-şi va da seama ce-i cu ea, va cere să avorteze din proprie iniţiativă. Pentru ea un copil n-ar fi decât un handicap major, care i-ar perturba... celelalte activităţi Puteţi să mă credeţi că ştiu ce spun. Am avut-o sub ochii mei toată iarna.

– S-ar putea să ai dreptate, zise Jerode. Dar sunt îngrijorat că, dacă se va afla ceva, resentimentele împotriva ei vor fi şi mai puternice, tocmai din cauză că noi nu am impus o decizie a întregii colectivităţi.

– Ah, sigur! Ornella se aplecase în faţă şi-şi pusese coatele pe masă. Dar mai e ceva la care voi, bărbaţii, nu cred că v-aţi gândit Nu toate femeile au optat în mod conştient să renunţe la copii. La cele mai multe era vorba de disperare. De apatie. De certitudinea că nu avea nici un sens să avem copii, pentru că tot vom muri cu toţii, adulţi şi copii la grămadă. Ei bine, cu planurile voastre frumoase şi ordonate sunteţi pe cale să convingeţi pe toată lumea că nu suntem chiar blestemaţi şi că avem nişte şanse. Dar va trebui să faceţi faţă unei noi probleme! Îşi trânti palma de masă: Ce vă veţi face dacă, o dată ce le veţi reda oamenilor încrederea, ei vor decide - întreaga colectivitate! – că nu mai au de gând să facă exact ceea ce le spuneţi voi, experţii autopromovaţi?

6

– Îmi pare bine că ai invitat-o pe Ornella, spuse Lex cu voce joasă.

Jerode își ridică ochii de pe notele pe care încerca să și le pună în ordine. Materialul pe care erau scrise fusese prima lor descoperire utilă pe această planetă: o plantă de apă dulce, ale cărei frunze creșteau sub forma unor suluri strânse, galbene care, derulate, puteau fi uscate și erau un excelent înlocuitor al hârtiei. Singurul inconvenient era mirosul, neplăcut și persistent.

Ceilalți erau lângă ușă Ornella era deja afară și nu mai putea să audă. Totuși Jerode răspunse pe un ton la fel de scăzut:

– Chiar crezi că a fost o idee bună? N-a avut o atitudine prea constructivă și încep să-mi schimb părerea despre ea.

– Prezența ei a fost extrem de utilă. Lex se așezase pe colțul mesei și-l privea cu o figură cât se poate de serioasă. Știi care-i necazul cu cei mai mulți dintre noi, doctore?

– Sunt curios să te aud ce diagnostic pui, replică Jerode cu acreală în glas.

– Îndepărtarea de realitate, spuse Lex imperturbabil Nu în sens clinic, vreau să spun că nu este vorba de vreo boală psihică, ci doar de o consecință a modului de viață pe care l-am avut. Se aplecă ușor în față:

– Amintește-ți cât de detașați eram noi de necesitățile vieții de zi cu zi acasă. Zara nu era o planetă prea bogată, dar, chiar și așa, tot nu munceam decât cinci ore pe zi, patru zile pe săptămână. Sarcinile noastre erau însă la nivel strict tehnic, manageriale sau de control Iar pe Zarathustra se muncea cu mult mai mult decât pe alte planete Imaginează-ți că am fi locuit, de exemplu, pe Pământ Acolo ești liber să alegi lenevia absolută, pentru că disponibilitățile materiale sunt atât de mari, încât efectiv nu mai contează dacă o anume persoană muncește sau nu.

– Și acum uită-te la cei care au preluat diverse responsabilități aici, la noi. Ce avem noi în comun? Practic nimic, exceptând o singură

trăsătură de caracter: flexibilitatea. Noi ne-am adaptat mai repede decât ceilalţi şi, în fiecare caz în parte, îţi poţi da seama şi de ce s-a întâmplat asta. Fritch este un creator, obişnuit să-şi vadă ideile materializate şi capabil oricând să pună umărul, ca să fie sigur că realitatea va fi exact cum şi-o imaginase el. Bendle este un cercetător ştiinţific, şi, în cazul lui, interesul de o viaţă-ntreagă pentru noi flore şi faune constituie un mobil suficient de puternic ca să-l impulsioneze zi de zi. Cheffy este un istoric amator, şi singurul care ştie câte ceva despre cum e viaţa când nu eşti înconjurat din toate părţile de fabrici automatizate. Aldric este un modelier, un meşteşugar înnăscut şi născut parcă într-o epocă anacronică pentru îndemânarea lui. Iar tu munceai şi acasă în contul altor oameni, spre binele lor. Nu, să nu negi. Acum, că te-ai trezit pe cap şi cu responsabilitatea căreia Arbogast nu-i mai putea face faţă, modestia ar fi un handicap pentru tine.

Jerode îl privi pe Lex cu atenţie, gânditor. Vorbele tânărului îi dezvăluiseră o faţă a personalităţii lui cu care nu mai avusese de-a face până acum. Într-un târziu, zise:

– Destul de ciudat, înainte de întâlnirea noastră mă gândeam exact la problema asta.

– Şi, întâmplător, nu era nici o legătură între Nanseltine şi gândurile tale?

– Ba da. Cum ai ghicit?

– N-am ghicit. Am mirosit chestia asta de multă vreme, ca să zic aşa. De aceea spuneam că sunt bucuros că a fost şi Ornella aici, în seara asta. Pentru că ea este un exemplu tipic pentru resursele umane pe care le avem la dispoziţie. Tu nu eşti. Fritch nu e. În schimb, mi-e teamă că Nanseltine e mai mult decât reprezentativ.

– Sper din toată inima să greşeşti, zise Jerode după o clipă de tăcere. În ultima vreme n-am auzit de la el – sau de la soţia lui, ceea ce-i tot una – decât un şir nesfârşit de plângeri, deghizate sub forma unor critici constructive, şi o listă de descrieri ale simptomelor unor boli pur imaginare. N-o să înţeleg niciodată cum a reuşit să capete postul ăla de manager continental pe care-l avea, şi cum a putut să se şi menţină în funcţie. Doctorul ezită un moment, apoi continuă:

– Dar, fiindcă tot vorbeam despre motivele care ne-au făcut să ne impunem ca membri ai comitetului de coordonare, despre tine ce poţi să spui? Îmi pare bine că nu eşti de acord ca oamenii să fie exagerat de modeşti, pentru că asta îmi permite să-ţi spun că tu ai, de departe, cea mai inventivă minte dintre noi toţi. Spuneai că nu ai nici un fel de pregătire în domeniul spaţial, dar, la plecare, când s-a aflat că un membru al echipajului e în permisie şi că nu va mai reveni la navă, te-ai oferit imediat să-l înlocuieşti, corect? Şi nu-mi aduc aminte să-l fi auzit pe Arbogast plângându-se de tine! Ideea cu puntea de frânghii a

fost extraordinară şi, din câte ştiu, parcă tot tu ţi-ai dat primul seama că putem adapta un costum spaţial pentru a-l folosi la scufundări, atunci când a trebuit să-l căutăm pe tânărul Bendle şi... ei bine, şi aşa mai departe. Acum am ajuns că, dacă ne izbim de ceva, aproape că preferăm să dăm fuga la tine, să te întrebăm ce să facem, decât să ne mai batem capul singuri să găsim o soluţie. Şi totuşi îmi dau seama că nu ştim aproape nimic despre tine.

Lex râse şi se ridică în picioare, întinzându-se.

– Ei bine, doctore, nu-i nimic surprinzător în asta. În fond, suntem toţi nişte străini, nu-i aşa? Doar întâmplarea a făcut să nimerim împreună pe aceeaşi navă.

– Cred că aş prefera să-mi răspunzi ceva mai direct. Jerode îl privea pe tânărul din faţa lui drept în ochi, şi pentru asta îşi dăduse bine capul pe spate. Ai explicat de minune de ce Fritch şi Bendle şi toţi ceilalţi sunt atât de potriviţi să fie aici, în comitet. Şi eu am enunţat puţin mai devreme motivele pentru care şi tu eşti potrivit. Dar... ei bine, poate că nu-i decât o prejudecată ingrată dar... câţi ani ai?

Lex ezită un moment. În cele din urmă spuse:

– Douăzeci de ani tereştri standard.

– Ce? Jerode se dădu un pas înapoi. Uite ce e, Lex! Ai uitat că sunt medic? Îţi baţi joc de mine? E evident că din punct de vedere biologic ai treizeci de ani standard – eroarea de apreciere nu poate depăşi un an – şi că eşti într-o formă fizică excepţională!

– Nu, adevărul adevărat e că nu am vârsta asta. Lex părea ciudat de jenat. Asta e... hm... un fel de coloratură de protecţie. Ştii, sunt un polymath în pregătire. Gene tetraploide, neuroni modificaţi, vedere extinsă în infraroşu, reflexe amplificate, accelerarea transmisiei semnalelor nervoase, structură osoasă compactată, imunitate la aproximativ orice fel de germeni cunoscuţi sau nu... În fine, am avut parte de tratamentul biologic complet. Dar ăsta nu e un merit al meu. Toate astea au fost *făcute* pentru mine, de alţii.

Gura lui Jerode se deschisese parcă de la sine şi rămăsese aşa. Acum, când realiză faptul, şi-o închise cu un clănţănit sec al dinţilor, după care explodă:

– Un *polymath*! Şi de ce mama dracu' n-ai scos o vorbă până acum?

– Pentru că nu sunt un polymath, eu am spus polymath *în pregătire*, şi asta e realitatea. Ai idee cât mai aveam până să-mi termin studiile? Evident că nu ştii. Mai mulţi ani decât vârsta mea actuală! Pentru un polymath studiile durează un sfert de secol, douăzeci şi cinci de ani. Dacă în seara asta Arbogast nu s-ar fi ridicat din scaunul ăla, nu ţi-aş fi spus o vorbă. Şi vreau ca nici tu să nu vorbeşti cu altcineva despre asta.

– Nu! Nu-mi poţi cere aşa ceva! Jerode începuse să transpire, în lumina unicului bec din încăpere, pe care nu-l aprindeau niciodată

decât după ce se lăsa întunericul, faţa îi lucea umedă. Lex, dintre toţi oamenii de aici, tu eşti singurul care ai beneficiat de o pregătire specială – indiferent că ţi-ai terminat-o sau nu – pentru exact genul de situaţie în care ne găsim. Asta înseamnă un singur lucru: că eşti cel mai potrivit să preiei conducerea. Îţi place sau nu, eşti oricum mult mai potrivit pentru asta decât mine!

– Ia mai gândeşte-te! ripostă Lex cu încăpăţânare. Gândeşte-te de ce, aparent, par eu să am cu zece ani mai mult decât în realitate. Chiar şi aşa, şi tu, şi ceilalţi, tot vă gândiţi la mine ca la „tânărul Lex". Câţi ani ai, doctore? Şaptezeci?

– Şaizeci şi nouă.

– Deci eşti încă departe de a fi bătrân. Speranţa medie de viaţă pe Zara este – era – de o sută doisprezece ani pentru bărbaţi şi de o sută optsprezece ani pentru femei. Ce-o să se întâmple cu asta aici, *fără* clinici geriatrice, regenerări de ţesuturi, diete ortofazice şi *cu* fel de fel de deficienţe, alergii şi infecţii pe care încă nu le cunoaştem? Într-o singură generaţie se va reduce cel puţin la trei sferturi, şi cineva de vârsta ta va fi un om remarcabil de bătrân! Dar acum, în momentul ăsta, nimeni dintre cei mai în vârstă – şi în nici un caz cei care, pe Zara, aveau o oarecare funcţie – nu vor accepta să le comande un „tinerel". O ştii prea bine! Şi încă ceva! Îşi aţintise degetul spre Jerode:

– Un polymath e pregătit să ia în primire o planetă nou-deschisă pentru colonizare. *O anumită planetă*! Până la patruzeci de ani, nici nu se duce pe planeta *lui*. Şi nu e lăsat singur la conducere decât după şaizeci de ani. La nouăzeci de ani de obicei se pensionează, pentru că şi-a terminat treaba. Şi, în general, câţiva ani mai târziu moare. Consumat, ars pe dinăuntru. Dar satisfăcut. Pentru că a avut o relaţie sentimentală de-o viaţă cu o întreagă planetă, ceva ce nu poate fi egalat de nici o relaţie interumană. Polymathul ajunge să-şi cunoască planeta mult mai intim decât reuşesc majoritatea soţilor să-şi cunoască soţiile!

O porni către uşă – o umbră întunecată ce se pregătea să se contopească cu întunecimea mai densă de afară. Se opri un moment şi se întoarse spre doctor, adăugând:

– Încă ceva, poate cel mai important lucru în ceea ce mă priveşte: asta nu e planeta *mea*! Şi de aceea nu *vreau* să preiau conducerea!

Afară stelele punctau cu un desen încă nefamiliar catifeaua cerului. Morocănos, Lex o porni către baraca burlacilor, de unde se auzea cum râde cineva. Dar abia făcuse câţiva paşi când îşi auzi numele rostit de o voce de femeie şi se întoarse, trezindu-se faţă-n faţă cu Ornella, care-l privea stânjenită, ţinându-şi mâinile împreunate în faţă.

– Te deranjează dacă te rog să facem câţiva paşi împreună? îl întrebă ea cu voce joasă. Aş vrea… aş vrea să te rog ceva. Nu-mi place

să mă amestec în treburile altora, dar cineva trebuie s-o facă și... și sinceră să fiu, după întâlnirea comitetului ăsta al vostru de astă-seară, cred că tu ești singurul abordabil...

Lex oftă, sigur că sunetul era prea estompat ca femeia din fața lui să-l audă, și răspunse politicos:

– Ei bine, dacă te pot ajuta cu ceva...

Ornella i se alătură și începu să meargă fără să-l privească.

– M-am hotărât să-ți vorbesc numai din cauza discuției despre Delvia, spuse ea. O știi pe Naline?

– Bineînțeles. Deși nu foarte bine.

– Și ce părere ai despre ea?

Lex cugetă o clipă, întrebându-se ce vrea de la el, după care spuse:

– Sincer să fiu, nu m-a impresionat în mod deosebit cu ceva. Probabil că, prin firea ei, e destul de timidă, chiar dacă supracompensează asta uneori, prin bruschețe comportamentală. Mi se pare cam nesigură pe ea, întoarsă pe dos ca toată lumea și fără să beneficieze de experiența maturilor pentru a se echilibra psihic rapid – dar e explicabil, n-are decât șaisprezece ani, nu-i așa? Însă, cum pare să aibă o inteligență peste medie, cred că o să se descurce.

– O găsești atractivă?

Asta ce mai era? Lex simți cum mintea începe să-i alerge. De fapt, fata era destul de ștearsă, o față rotundă care nu exprima nimic deosebit și o siluetă absolut comună. Singurul lucru frumos la ea era părul lung și negru, dar parcă dimineață spunea că vrea să și-l tundă.

– Cred că nu foarte tare, zise el pe un ton neutru, mai ales dacă judecăm după standardele de pe Zara. Dar asta o să se schimbe, ba, în condițiile noastre, chiar foarte repede.

Ornella se opri. Ajunseseră pe malul râului, în locul în care ea trebuia să se întoarcă și s-o ia spre baraca femeilor celibatare. Se răsuci spre el și-l privi drept în față:

– Uite ce e, Lex. O să ți-o spun direct. Naline nu e prea drăguță. E tânără, dar asta n-o să dureze o veșnicie. Eu... ei bine, acasă eu aveam două fete gemene, puțin mai mici decât ea, dar nu foarte mult. Iar Delviei nu-i pasă prea mult de oamenii din jur. E obișnuită să se folosească de ei. Din fericire, cei mai mulți dintre adulți știu cum să se ferească singuri de asta. Dar Naline nu știe.

– Totuși, încă nu-mi dau seama ce vrei să spui, murmură Lex. De fapt, începuse să bănuie încotro bate dar voia să audă din gura ei ce dorea, ca să fie sigur că nu se înșală.

– Am încercat să trec totul sub tăcere, continuă Ornella. Nu voiam să mai fac și eu atmosferă în baraca aia a noastră. Arătă cu mâna spre clădirea femeilor. Și Delvia are, într-adevăr, o serie-ntreagă de calități: e o femeie foarte capabilă și are o vitalitate excepțională. Dar e și

brutală şi insensibilă. Însă Naline cred că s-a simţit flatată când Del a început să-i facă curte.

– Chiar în sensul propriu al cuvântului?

– Ţi-o poţi imagina pe Delvia umblând cu jumătăţi de măsură? Ah, nu e nici pe departe singura! Asta face parte din natura umană şi, cum suntem şi înghesuite toate claie peste grămadă... Dar pentru Del asta nu e decât un fel de înlocuitor temporar. Făcu o pauză şi chicoti scurt: Da, cred că asta e cea mai adecvată definiţie! Nu pot să neg că dă ceva semne că ar mai avea urme de conştiinţă în ea. Adică acum, că poate din nou să dispară prin tufişuri cu bărbaţii, n-a aruncat-o pur şi simplu pe Naline la o parte. Dar prietenia lor nu mai atârnă decât de un fir de păr, şi, mai devreme sau mai târziu, Naline o să aibă un şoc teribil, când o s-o vadă pe Delvia defilând cu partenerul preferat.

– Nu crezi că partenerul ăsta există deja? întrebă Lex încruntat.

– Te referi la sarcina ei? Am impresia că, de când se poate culca pe pământ fără să rişte să degere, pune mâna pe primul bărbat care-i iese în cale şi-l trage în tufiş. Cel puţin de două ori pe zi. Cred că vrea să-i încerce pe toţi.

Lex se gândi că, dacă era adevărat, atunci Delvia se adaptase la realităţile noii lor vieţi mult mai bine decât Ornella sau decât oricine altcineva.

Ei bine, mi-ai spus care e problema, zise el. Dar tot nu văd ce pot face eu.

– Chiar nu înţelegi? Ornella se apropie de el şi-i puse mâna pe braţ: Lex, nu cred că aş fi putut să-i cer aşa ceva unui alt bărbat, dar tu pari mai echilibrat, mai sigur pe tine şi ceva mai sensibil decât ceilalţi. Cineva trebuie să amortizeze şocul pe care o să-l sufere Naline. La vârsta ei, emoţiile sunt foarte puternice şi dominante, e încă în stadiul în care-şi caută idoli. Sunt convinsă că de asta s-a agăţat aşa de tare de Delvia Are nevoie de cineva care s-o bage în seamă, s-o încurajeze... ei bine, s-o trateze cu puţină afecţiune.

Se întrerupse brusc, ca şi cum ar fi fost jenată că fusese pe punctul să-i spună pe faţă că voia s-o seducă pe Naline, şi întrebă

– Am impresia că la voi, la bărbaţi, nu sunt probleme similare, nu-i aşa?

Nu . Cred că nu Suntem toţi ceva mai în vârstă decât Naline Şi cred că ştim deja ce vrem de la viaţă Dacă tânărul Bendle n-ar fi murit, poate că situaţia ar fi fost alta. Dar toată iarna n-au fost decât vreo două scandaluri şi atât

Două toată iarna! exclamă Ornella Noi am avut parte de câte două pe zi, cel puţin mie aşa mi s-a părut Dar Ce zici, Lex?

Nu-i răspunse imediat Începuse să calculeze, nu cinic, ci doar nişte fapte reale Femeile depăşeau uşor ca număr bărbaţii şi

păreau să fie un pic mai rezistente. Nu muriseră decât şapte dintre ele, faţă de paisprezece bărbaţi. Pe de altă parte, trebuia ţinut cont de capacitatea lor de perpetuare a speciei...

Simţi că se revoltă. Pregătirea lui nu ajunsese încă în stadiul în care să poată judeca complet detaşat asemenea probleme înainte de a lua o decizie, aşa cum se cerea din partea oricărui polymath înainte să-şi ia postul în primire. Şi nu putea accepta ideea de a şi-o lua de soţie pe cea mai tânără fată din grup, doar pentru că ea va avea o perioadă mai lungă de fertilitate.

– Îmi pare rău, spuse el, trecându-şi limba peste buze. Nu pot face una ca asta.

– Foarte bine. Ornella oftă. Nu ştiam că ai deja o prietenă dar...

– N-am nici o prietenă. Nici n-am pus măcar ochii pe cineva. E vorba de o chestiune de principiu. S-ar putea ca, în ultima instanţă, supravieţuirea noastră pe această planetă să depindă exact de sinceritatea noastră faţă de noi înşine, de capacitatea de a privi realitatea în faţă, exact aşa cum e ea. Repercusiunile oricărui act care porneşte de la o minciună se pot dovedi dezastruoase. Indiferent cât de lipsită de egoism este motivaţia care stă la baza unui asemenea act. Noapte bună, Ornella.

Pe tot drumul spre clădirea lor se gândi dacă făcuse bine spunându-i Ornellei ce-i spusese, chiar dacă era adevărat. Înăuntru nu erau decât cinci sau şase oameni, care stăteau liniştiţi de vorbă Ceilalţi erau pe afară, câţiva încă mai lucrau, cei mai mulţi încercau să se relaxeze.

Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă vreunul dintre absenţi nu era acum cu Delvia.

7

– Ce părere ai, Lex? zise Jerode.

Era vizibil sub tensiune, privind la oamenii care veneau la adunare. Începuseră să se strângă toţi supravieţuitorii care rezistaseră iernii, otrăvurilor, bolilor şi frigului, să ia cunoştinţă de situaţia în care se găseau şi să dezbată recomandările comitetului de coordonare.

Lex stătea la umbra clădirii în care se găseau birourile şi se uita la oameni – cum se grupau înainte de a se aşeza direct pe jos, pe panta domoală din faţa clădirii – încercând să-şi dea seama de consecinţele acestor comuniuni de idei mărturisite implicit. Ca răspuns la întrebarea doctorului, scutură din cap:

– Cred că Ornella s-ar putea să fi avut mai multă dreptate decât bănuia chiar şi ea, zise el.

– Aşa am şi eu impresia. Jerode avea în mână un teanc de hârtii, peste care lovi cu palma liberă: Am întocmit toată lista asta de activităţi, dar mă întreb dacă nu trebuia să şi nominalizăm câte un responsabil pentru fiecare în parte.

– Şi de ce n-ai propus asta aseară?

– Unu: este genul de probleme de care, de obicei, se ocupa Arbogast. E mai firesc ca oamenii să fie numiţi de căpitanul unei nave. Doi: mie mi se pare mai normal să ne bazăm pe nuclee de voluntari pentru fiecare sarcină în parte şi să ne bizuim pe ei ca să-i coopteze pe toţi ceilalţi într-o activitate sau în alta, fie prin invitaţii directe, fie prin jena de a-i vedea pe unii muncind în timp ce alţii taie frunză la câini.

– Nu pare gândit rău, spuse Lex.

– Deci eşti de acord? Jerode părea nerăbdător să-i audă răspunsul.

– Uite ce e, doctore, nu sunt ghicitor în stele, îi răspunse Lex cu oarecare iritare în glas. Tot ce se întâmplă aici e la fel de nou pentru mine ca şi pentru tine. Să vedem cum merge ideea ta Dacă nu ţine, o să încercăm altceva Însă eu mă întreb – şi vocea lui devenise şi mai

joasă, în timp ce continua să privească mulţimea din faţa lor – pentru cine ţine Rothers ocupate locurile alea două din primul rând. Cred că îl ştii, e tipul care lucra la centrul de calcul al cosmoportului de unde am decolat noi. Ah, bineînţeles! Asta trebuie să fie!

– Ce anume? Jerode îl privea clipind nedumerit.

– Domnul manager Nanseltine şi soţia sa încă nu au venit. Şi nici Delvia, fiindcă veni vorba de cine n-a sosit încă. Cei care au avut funcţii importante acasă sunt nerăbdători să-şi facă rost de altele şi aici. Şi cred că ştiu unul care nu se va da în lături de la nimic pentru asta, doar de dragul de a putea să dea din nou ordine. Uite-i că vin.

Mulţimea de oameni aşezaţi îşi întoarse capetele. Se apropia Arbogast şi, lângă el, sporovăind volubil, înaltul şi solidul Nanseltine, împreună cu înfloritoarea lui soţie. Era absolut clar că Arbogast nici nu-l bagă în seamă şi nici nu ascultă ce-i spunea.

– Cum de a reuşit Nanseltine să fie încă aşa de împlinit, după foamea de astă-iarnă? murmură Jerode.

– Cei mai mulţi dintre noi n-am slăbit numai de foame, am mai dat jos din grăsime şi prin sudoare, răspunse Lex. Se pare că, dinspre partea asta, cu munca, mai sunt şi excepţii.

– Cred că ai dreptate... Ei bine, hai să începem o dată. Jerode oftă şi făcu câţiva paşi în întâmpinarea căpitanului.

Primul moment de rumoare fusese produs de scaunele familiei Nanseltine. Pe verandă se aflau două scaune pentru Arbogast şi Jerode – nimeni nu se opusese vreodată ca aceştia doi să beneficieze de un asemenea privilegiu – dar toţi ceilalţi se aşezaseră în toate ocaziile similare direct pe jos. Cei care stăteau în spatele scaunelor aduse pentru Nanseltine şi pentru soţia lui începură să se plângă că nu mai văd nimic şi aşa izbucni o mică ceartă. Arbogast nu făcu nici o încercare să calmeze spiritele, stătea pur şi simplu imobil pe verandă, privind în gol.

Situaţia are şi părţile ei bune, se gândi Lex. Sprijinit de colţul clădirii în care se găseau birourile – atent să nu cumva să dărâme vreo scândură de la locul ei – continua să studieze figurile din mulţime. Da, erau diverse facţiuni, era clar. Pe de-o parte cei „folositori", precum Cheffy, Aldric, poate chiar şi Delvia: gata să privească realitatea în faţă şi să muncească din greu. Mulţi dintre ei erau adunaţi în jurul lui Bendle, având în mâini creioane şi bucăţi de „hârtie", pregătiţi să ia note. Alţii erau adunaţi în jurul lui Fritch: echipele de constructori. Nu era penrtu prima dată că Lex mulţumea sorţii că, printr-un ciudat accident statistic, cei mai mulţi din grupul lor erau oameni sub patruzeci de ani, aproape fără nici un copil. Bineînţeles, asta se datorase în primul rând anotimpului în care avusese loc catastrofa Zarei. La momentul respectiv, nouă copii din zece care locuiau în emisfera nordică erau departe de casă, la nişte cursuri speciale pentru adaptare la mediul înconjurător.

Aşa că acum Naline, la cei şaisprezece ani ai ei, era cea mai tânără. Băiatul lui Bendle fusese cu câteva luni mai mic şi mai fuseseră încă patru copii mici. Dar muriseră toţi, din cauza unei infecţii pulmonare...

Trăieşte în prezent, nu în trecut, îşi aminti el, nemulţumit că se lăsase furat de gânduri. Deci, de partea celor nefolositori – nu! greşeală: de partea celor *mai puţin* folositori, deoarece, mai devreme sau mai târziu, fiecare din cei de faţă va trebui să pună umărul – Nanseltine şi cei asemenea lui. Acum îi puteai vedea clar. toţi cei care începuseră să protesteze că nu aveau şi ei scaune, pentru că nu vedeau nici un motiv ca soţii Nanseltine să aibă şi ei nu. Şi lingăii, de genul lui Rothers şi al celor strânşi în jurul soţiei lui Nanseltine, care susţineau că, *evident*, domnul MANAGER Nanseltine *trebuia* să aibă un scaun!

Şi la mijloc, între cele două categorii extreme, aproape jumătate din membrii grupului: indecişii.

Vociferările se terminară abia când Cheffy, cu tactul lui caracteristic, propuse ca cele două scaune să fie mutate lateral, acolo unde nu vor mai putea să împiedice pe nimeni să vadă. Oftând uşurat, Jerode se întoarse spre Arbogast. Din mulţime se înălţa un murmur de nerăbdare.

Încet, Arbogast se ridică în picioare. Părea teribil de îmbătrânit, ca şi cum de ieri pentru el ar fi trecut cincizeci de ani şi nu o singură zi. Dar vocea îi era încă fermă şi domina mulţimea.

– Tovarăşi... de naufragiu! Până în acest moment v-aţi pus, într-un fel, sub comanda mea directă. N-am avut nici o obiecţie în acest sens. În timpul călătoriei, şi imediat după sosire, cred că eram şi potrivit pentru această sarcină. Dar toate cunoştinţele mele se limitează la navigaţia spaţială şi la nave cosmice. Acum, că ne aflăm stabiliţi ferm pe suprafaţa unei planete, cred că a sosit momentul să trec această sarcină în seama cuiva care-i poate face faţă mult mai bine decât mine, în aceste circumstanţe.

Lex privi spre Nanseltine, să vadă dacă-şi dădea seama ce va urma. Nanseltine părea să nu reacţioneze, nu însă şi soţia lui. *Trebuia să-mi fi închipuit asta...*

– De aceea, continuă Arbogast, vă propun ca această adunare să fie prezidată de cineva care este respectat şi admirat de toată lumea, pentru modul în care ne ajută pe toţi. Doctore Jerode, vrei te rog să...?

Căpitanul zâmbi scurt, apoi îşi luă scaunul şi o porni spre partea exact opusă celei în care se afla aşezat Nanseltine. Înţelegând, în sfârşit, ce se întâmplă, acesta îl privea cu ochii mari – iar soţia lui cu furie. Se auzi zumzetul scurt al unor comentarii, care se stinse rapid.

Jerode privi spre Lex şi dădu din umeri; apoi, spre mulţime:

– Se acceptă propunerea domnului căpitan?

Îi răspunse un ropot de aplauze.

– Foarte bine, vă mulţumesc. Apoi doctorul îşi ridică notele: După cum ştiţi, situaţia noastră s-a îmbunătăţit simţitor în ciuda...

Când Jerode începu să treacă în revistă problemele cele mai stringente, care trebuiau rezolvate în viitorul imediat, Lex avu posibilitatea să-i categorisească pe mult mai mulţi dintre cei de faţă. Cei din categoria „utili" se încruntau dar se înviorau pe măsură ce îşi dădeau seama că aveau în faţă un plan de acţiune la care se gândise temeinic. Cei *mai puţin* se încruntau şi ei apoi, după un timp, încetau să mai asculte, şi începeau să murmure între ei, discutând în contradictoriu şi, evident, criticând. Totuşi, până ce Fritch n-a terminat de vorbit despre construcţii, n-au mai fost întreruperi. Nimeni nu avea nimic împotriva ideii de a locui cât mai confortabil.

După aceea, Bendle vorbi mult despre posibile noi surse de hrană, cu detalii, folosind o droaie de termeni de specialitate, iar oamenii deveniră vizibil nerăbdători. Vocea lui Jerode nu era tocmai sigură când îi dădu cuvântul lui Aldric, pentru a prezenta situaţia legată de rezervele de apă, de fabricarea unor noi unelte şi de alte probleme tehnice.

– Nava! strigă cineva din spate. Hei! Ce e cu nava?

– Da! Da!

Strigaseră pe puţin douăzeci de voci şi o mulţime de capete se mişcau de sus în jos, ca iarba sub suflarea vântului. Jerode, surprins, stătea clipind, iar Aldric – în picioare, pregătindu-se să vină pe verandă – ezita, cu notele lui în mână.

– Foarte bine, spuse doctorul în cele din urmă. Dacă aşa doriţi, atunci o să-i dau cuvântul lui Lex, care a fost ieri la navă.

Acum aplaudau cei *mai puţin*. Ceilalţi erau doar foarte atenţi. Lex făcu un pas mare, ca de uriaş, ajungând imediat lângă Jerode, pe verandă.

– Nava, zise el clar şi cu voce vibrantă, este înfiptă în nisipul de pe fund cam o treime, şi o altă treime e sub apă. Apă de mare, sărată. Un lichid extrem de coroziv. Am pătruns înăuntru printr-o uşă-cargo deschisă – ochii îi alunecaseră aproape fără să vrea către Arbogast, care tresări auzindu-l, dar el, unul, nu putea şterge faptele cu buretele – şi am văzut că tot ce nu era fixat solid a fost făcut zob, atunci când nava a început să se rostogolească. Ce nu a fost distrus prin lovire este aproape imposibil de reparat, datorită coroziunii intense. Iar în compartimentul motoarelor au avut loc cel puţin două explozii, în zona rezervoarelor, încât sistemul de propulsie este complet distrus. În navă a pătruns nisip şi nămol – sute de tone – şi diverse creaturi, care au început să-şi facă cuib. Exact cum ne aşteptam.

Făcu o pauză, pentru ca să priceapă toată lumea exact şi ce spusese, şi ce nu spusese.

– Ca urmare, rezumă el, singurul mod în care nava noastră ne mai poate fi utilă este ca sursă de aliaje metalice şi de alte materii prime şi

materiale. Şi nici acestea nu vor fi uşor de recuperat. Va trebui să găsim o modalitate de acţionare a uneltelor noastre aşchietoare sub apă, o cale de a flotabiliza bucăţi mari de metal pentru a le aduce la ţărm – probabil că folosind plute – şi să rezolvăm o serie de alte probleme care ne vor lua atât timp, încât nu pot recomanda să fie luate în consideraţie în viitorul apropiat. Tot ce recomand, pe moment, este să demontăm numai acele piese care pot fi aduse la mal cu barca.

Se uită la Jerode:

– Cred că asta e tot ce am avut de spus.

– Mulţumesc, Lex. Cum spuneai şi tu, nu cred că raportul tău are ceva surprinzător în el. Acum să-i dăm cuvântul lui Aldric şi...

– Un moment! Era Rothers, care rămăsese lângă cei doi Nanseltine când aceştia îşi mutaseră scaunele. Lex privi spre el. Soţia lui Nanseltine îi vorbea insistent soţului ei, şi o serie de oameni din jurul lor dădeau viguros din cap. După încă o clipă, Nanseltine se ridică, impozant, în picioare.

– Cine a fost la navă? întrebă el, trăgându-şi umerii spre spate. Nimeni în afară de tine?

– Exact, răspunse Lex în timp ce urca înapoi, pe verandă.

– Deci doar tu! Vorbind, Nanseltine îşi recăpăta vechiul lui manierism: Atunci presupun că această... această opinie defetistă se bazează exclusiv pe observaţiile tale, care nu eşti chiar un expert în materie?

– Poţi oricând să pui un costum pe tine şi să mergem să vezi cu ochii tăi despre ce e vorba. Sper să găsim unul care să ţi se potrivească.

Deliberat, Lex rostise fiecare cuvânt pe un ton plin de sarcasm.

– Tinere, nu te deda la atacuri personale! se răsti Nanseltine, în timp ce, în mulţime, cei care până atunci nu înţeleseseră încotro bătea Lex, începură, la rândul lor, să zâmbească, indiferent de partea cui erau, de fapt. Între timp, fostul manager continental continuă: Ceea ce vreau eu să ştiu – şi mulţi dintre cei de faţă – este de ce nu ni se prezintă opinia de expert a unui cosmonaut ci doar această... evaluare de amator.

Tăcere. Cineva şopti:

– Care cosmonaut?

Cuvintele rămăseseră parcă suspendate deasupra oamenilor şi Arbogast le auzi. Demn, cu capul sus, bătrânul – dintr-o dată părea cât se poate de normal să i te adresezi cu un asemenea apelativ – căpitan se ridică în picioare şi se răsuci spre Nanseltine.

– Domnule manager Nanseltine! începu el. Cred că nu cunoaşteţi situaţia exactă a *cosmonauţilor* de care pomeneaţi. De altfel, am impresia că nu prea sunteţi la curent cu ceea ce se întâmplă pe aici!

Îi răspunse un cor de vociferări.

– În echipajul meu erau exact patru oameni! Unul a murit, cu capul crăpat de un container de mărfuri, care s-a prăbuşit pe când goleam

calele, să facem loc pentru voi. Unul este aici de faţă, are un picior amputat din cauza degerăturilor. Unul a încercat să vadă care e situaţia cu puntea pe frânghii de peste râu, astă-iarnă, în timpul unei vijelii, a alunecat şi a căzut în apă. Putem presupune că s-a înecat. Şi unul a rămas pe Zara, fiind plecat în permisie în momentul decolării. Ca urmare, nu mai intră în discuţie decât propria mea persoană şi Lex, care s-a oferit voluntar să lucreze sub comanda mea şi în care eu, spre deosebire de *dumneavoastră*, tocmai datorită acestui fapt, am toată încrederea.

– Nu pot nega că am avut intenţia să mă duc eu însumi să-mi inspectez nava. Dar n-am făcut-o din nişte motive... Căpitanul păru pe punctul de a se prăbuşi, dar, cu un efort teribil adăugă cu o voce mult mai joasă: ... pe care aş prefera să nu vi le explic. Dar îmi voi cere scuze pentru asta. Vă rog să mă scuzaţi!

Îşi aplecase din nou capul şi, după ce tăcu, se îndepărtă imediat, dispărând din vedere, după colţul primei clădiri.

Nanseltine avea suficientă minte să-şi dea seama că, dacă ar fi insistat în direcţia asta, şi-ar fi ridicat toată audienţa împotrivă. Aşa că, încercând să salveze situaţia neplăcută în care fusese pus, spuse tare:

– Din moment ce domnul căpitan are atâta încredere în părerea lui Lex, consider că asta e de ajuns.

Din nefericire, nu toţi cei de faţă aveau tot atâta minte ca el. Rothers, fostul programator, sări la rândul lui în picioare:

– Vreţi să spuneţi că nici măcar n-o să încercăm să reparăm nava ca să scăpăm de pe... bulgărele ăsta pestilenţial de nămol?

Cuvintele lui parcă îi loveau fizic pe cei din categoria „utili" şi îi răneau adânc.

– E bună doar pentru fier vechi, n-ai auzit? strigă Cheffy la el.

– Ah, mai bine taci din gură! se repeziseră alte zece sau douăzeci de voci tinere la el. Părea că totul se va opri aici. Dar, chiar atunci – Lex îşi încleştă pumnii, cuprins de o furie neputincioasă – se găsi Ornella să toarne gaz peste foc:

– Şi ceilalţi, de pe platou, aveau o navă, zise ea tare. Aceea nu se poate să fie sub apă. Şi, cum nu au luat deloc legătura cu noi, e posibil ca ei să nu mai aibă ce face cu ea. De ce să nu trimitem un grup să vadă care e situaţia acolo?

Propunerea asta tembelă păru să-i fascineze pe toţi cei care preferau să se amăgească cu nişte iluzii mai mult decât deşarte, decât să pună umărul la treabă, spre propria lor salvare. Imediat se auzi un vuiet de exclamaţii. Oamenii începură să sară în picioare unul după altul – Nanseltine din nou, Rothers din nou, patruzeci sau cincizeci alţii, cerând, toţi, să vorbească. Jerode striga în van să se facă linişte.

Lex îşi muşca buza de sus şi privea la Ornella. Era albă la faţă de emoţie, dar îl privea, la rândul ei, sfidător. Trase aer adânc în piept şi lă-

să să-i scape un fel de lătrat sonor, care surprinse şi amuţi pe toată lumea. Şi, înainte ca cineva să-şi revină, îi aruncă o întrebare lui Rothers:

– Şantierul ăla de reparaţii, de la cosmoportul tău . deservea şi nave de asemenea capacitate?

– Dar... dar bineînţeles! răspunse cel întrebat.

– Cât de mare era?

– Ah...Omul îşi trecu limba peste buze. Cred că vreo patru kilometri pătraţi.

– Câte operaţii se efectuau manual?

– Dar... dar... nici una, evident!

Se auzi un hohot de râs. Delvia. Cel puţin ea era, evident, în toate minţile.

– Doctore, propun o moţiune, zise Lex repede. Cred că este cazul să solicităm un vot de încredere în comitetul de coordonare.

– Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Jerode cu uşurare în glas. Cei care...

Nu mai putu să continue şi nici nu a mai fost nevoie să numere. Moţiunea era aprobată prin aclamaţii, cu o majoritate ce depăşea evident două treimi din numărul celor prezenţi. Lex observă că prima care începuse să aplaude fusese Delvia

Chiar dacă se simţeau oarecum frustraţi, cei *mai puţin* se supuseră majorităţii şi nu mai ridicară alte probleme. Iar Lex era extrem de mulţumit că, până la urmă, nu se mai ridicase chestiunea sarcinii Delviei. Jerode pur şi simplu n-o mai menţionase. Nici n-ar fi fost prea înţelept s-o facă, în atmosfera deja încinsă a adunării.

Deci, cel puţin de data asta, reuşiseră să se descurce!

N-au găsit corpul lui Arbogast decât pe înserat, după ce se terminase adunarea. Era printre stâncile de pe plajă, cu o armă energetică în mâna dreaptă. De altfel, această mână era singura parte a lui după care mai putea fi recunoscut. Deschisese diafragma armei la maximum, o întorsese spre el şi declanşase impulsul fatal.

8

Avea impresia că toate zilele senine şi fierbinţi care urmaseră fuseseră parcă umbrite cumva de moartea lui Arbogast. Acum, în timp ce trăgea pe nisip o sanie plină cu deşeuri aduse de la navă, îndreptându-se către locul în care Aldric şi echipa lui lucrau la boilerele solare, Lex se întreba câtă vreme va mai dura precarul echilibru în care se găsea grupul lor. Trecuseră de atunci mai întâi douăzeci de zile, apoi treizeci, şi încă nu avusese loc nici un dezastru. Dar avea presimţirea, care nu-l slăbea nici o clipă, că timpul le măcina permanent moralul, şi în cele din urmă...

Aldric îşi ridică spre el faţa pe jumătate ascunsă sub nişte ochelari negri şi-i mulţumi pentru noul transport. Lex răsturnă cu zgomot în nisip ce era pe sanie, se îndreptă de şale şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

– Cum merg lucrurile la tine, Aldric? întrebă el cu voce joasă. De la distanţă, totul pare în regulă.

Aldric ezită o clipă. Apoi, prefăcându-se că vrea să se uite mai bine la cele aduse, se apropie de Lex, destul ca să-i poată vorbi în şoaptă:

– Adevărul e că nu e chiar în regulă. De fapt, chiar voiam să stau puţin de vorbă cu tine, şi nu văd de ce n-aş face-o chiar acum. Hai să facem câţiva paşi pe plajă.

– Bine. Lex apucă mânerul saniei cu mâna şi o trase după el, alăturându-i-se lui Aldric. Săniile astea sunt bune pe plajă, murmură el, dar în curând o să avem nevoie de ceva care să se mişte pe roţi... Scuză-mă. Ce voiai să spui?

– Printre altele, că mă întreb cât de cald o să fie în toiul verii. Aldric se oprise, considerând că ajunseseră destul de departe de ceilalţi ca să nu mai poată fi auziţi. Am început să am o mulţime de plângeri, legate de munca în perioada amiezii, şi nu de la oameni slabi de înger. Ieri am avut chiar un caz de insolaţie. Cheffy zicea că, pe Pământ, cândva, în ţările cu climat foarte cald, se obişnuia să se ia o pauză pentru odihnă,

la amiază. Nu sunt sigur că e o soluţie. E mai uşor să te adaptezi la o zi de lucru mai lungă decât cea terestră, şi mai greu dacă e mai scurtă. Iar dacă aplicăm o asemenea soluţie, am avea, practic, două zile de lucru scurte, în timpul fiecărei zile-lumină. Două jumătăţi de zi distincte.

– Dacă Cheffy spune că asta e soluţia la care s-a recurs pe Pământ, probabil că nu se înşală, răspunse Lex. Dacă însă o să meargă şi aici, la noi... asta e o altă problemă. Dar dacă zăpuşeala devine de nesuportat... Ei bine, când nu munceşti, poţi face altceva decât să dormi?

– Înţeleg ce vrei să spui, mormăi Aldric. Ori la muncă, ori la odihnă!

Punându-şi mâna streaşină la ochi, Lex se uită pe plajă. În imediata lor apropiere era domeniul lui Aldric: boilerele solare – un păienjeniş de ţevi şi de rezervoare voluminoase – care îndeplineau o funcţie dublă, de distilare a apei şi ca sursă primară de abur pentru turbinele generatoarelor electrice. Cea mai mare parte a pieselor fuseseră demontate din sistemul de propulsie al navei, imediat ce toată lumea fusese convinsă că nu mai există nici o şansă, dar absolut nici o şansă, de a o repara. Ornella fusese ultima care cedase, după vreo săptămână.

Mai departe se vedeau plase pescăreşti atârnate la uscat, pe stâlpi de lemn, şi fetele care le controlau, reparându-le nodurile desfăcute sau rupte. Bendle reuşise să prepare un antidot împotriva celor mai răspândiţi alergeni din protoplasma vieţuitoarelor marine, şi astfel pe lista lor de bucate fuseseră adăugate cinci sau şase specii care, chiar dacă arătau oribil şi atunci când erau fierte, erau destul de gustoase să fie considerate o variaţie binevenită în meniul zilnic. Echipa lui Bendle era acum departe de mal, în zona în care se defrişa solul, pentru diverse culturi. Studiau ciclul reproductiv al primei lor achiziţii – copacul-de-salată – sperând ca, prin selecţie, să poată mări cantitatea şi calitatea frunzelor produse de exemplarele cultivate.

La o oarecare distanţă de boilere erau panourile colectoare de energie solară. Toate foile erau întinse şi acumulatoarele erau încărcate continuu. O văzu pe Delvia – era deja tuciurie – râzând şi glumind cu câţiva dintre băieţii lui Fritch, care aşteptau să-şi schimbe acumulatoarele de la sculele lor.

Departe de ţărm, se auzea zgomot de ferăstraie, şi, din când în când, bufnituri. Se tăiau copaci. Zărea de aici trunchiuri galbene, puse la uscat în bătaia soarelui. Pe ele se vedeau siluetele albe ciudate ale păsărilor-pescar. Întâlneai acum găinaţurile lor negre şi lipicioase peste tot, pe plajă, ca să nu mai pomenim de acoperişuri şi, mult mai neplăcut, de potecile micii aşezări. Prezenţa lor devenea o adevărată pacoste şi probabil că, în curând, vor fi obligaţi să găsească o cale de a le goni.

– Mă întreb unde se duc păsările astea în timpul iernii, murmură el. Poate că n-ar fi rău să le urmăm exemplul.

Aldric râse, cu superioritatea cunoscătorului.

– Nu cred că ne-ar face prea mare plăcere, zise el. Mi-a povestit unul din oamenii lui Bendle ce-i cu ele. Nu sunt migratoare. Se încapsulează – secretă un fel de cochilie gelatinoasă – şi stau toată iarna lipite de stânci. Când le-au văzut prima dată, au crezut că sunt ouă, dar perioada cuibăritului abia acum începe.

Lex dădu absent din cap. Şirul ciudăţeniilor faunei locale era prea lung ca să mai fie surprins de ceva. În plus, fusese educat, cu grijă, să se aştepte totdeauna exact la ce era mai de neaşteptat.

– Ei bine, spuse el, dacă zăpuşeala e problema noastră, ori facem cum a spus Cheffy – şi nu cred că adaptarea o să fie aşa de grea cum ai tu impresia, ţinând cont că vara zilele sunt foarte lungi – ori punem la punct un program secundar de lucrări, astfel ca, pentru o oră sau două, toată lumea să stea la umbră.

– Nu cred că o muncă alternativă e o soluţie bună, răspunse Aldric. Cred că problema reală e starea de încordare a oamenilor. Uite, i-am dat lui Rothers ceva de făcut, să stea potolit – l-am pus să topească deşeuri în cuptorul solar - şi i-am dat şi vreo cinci ajutoare. Mi-am zis că, dacă simte că are o oarecare autoritate asupra altora, o să fie satisfăcut.

– Şi n-a fost?

– N-a fost. S-a luat la ceartă cu unul dintre oamenii lui, şi-a pierdut cumpătul, l-a lovit şi l-a izbit de partea din spate a oglinzii cuptorului, care s-a deformat vizibil. De asta nu-l vezi acum la lucru. A trebuit să pun doi dintre cei mai îndemânatici oameni pe care-i am să repare oglinda. Şi, între timp, Rothers plânge în braţele nu ştiu cui şi mi-a încetinit şi mie ritmul de muncă.

Făcu un gest, ca şi cum ar fi îmbrăţişat tot ce vedeau:

– Toate astea arată formidabil. Sunt semne evidente de progres. Dar, dedesubt, lucrurile stau să explodeze.

– Mie-mi spui, oftă Lex. Sunt absolut de acord cu tine, că o muncă alternativă nu va rezolva treaba. Cred că e timpul să ne înviorăm cumva... să găsim un pretext să ne putem autofelicita pentru măreţele noastre realizări. O să vorbesc cu Jerode, să pregătim un raport pentru următoarea adunare generală. Poate să iniţiem nişte hobbyuri, să stimulăm cumva competiţia între oameni, să producem câteva nimicuri de lux... Mă întrebam dacă muzica n-ar putea fi o soluţie. Cred că nu ne-ar fi greu să facem nişte instrumente.

– În nici un caz, dacă-mi spuneţi cum sunt alcătuite, zise Aldric. Am prea multe pe cap ca să mă mai gândesc şi la chestii de genul ăsta. De aia am şi vrut să-ţi spun ţie.

Da, se gândi Lex, problemele psihologice încep să treacă pe primul loc. Celelalte începeau să fie surmontate. Până la sfârşitul verii, aşezarea lor va deveni destul de confortabilă. Vor avea de două ori mai

multă căldură până la iarnă şi mult mai mult spaţiu locuibil, astfel că oamenii se vor putea răsfira. Problema hranei fusese aproape rezolvată. Apa era suficientă şi bună. Pentru îmbrăcăminte încă nu găsiseră o soluţie dar era de-a dreptul uimitor cât de mult puteau rezista fragilele lor materiale. Şi, oricum, pe căldurile astea nimeni nu umbla înhăimurat.

Îşi aminti de ceva şi privi din nou spre Delvia. Da, Naline era şi ea acolo. Pe când oamenii lui Fritch îşi ridicau acumu.atoarele acum încărcate, ea se ţinea mai în spate, pe jumătate întoarsă, ca să nu o mai vadă pe Delvia râzând şi sporovăind.

Încă nu ajunsese la limită, dar probabil că în curând va exploda. Afurisită să fie Delvia! Vechea ei tunică ajunsese numai zdrenţe, însă ea, în loc s-o cârpească, aşa cum procedau toate fetele, preferase s-o reducă la dimensiunile unui soi de kilt. Şi astfel, toată lumea putea observa că are cei mai frumoşi sâni din tot grupul de refugiaţi!

Şi totuşi femeia muncea din greu, te puteai bizui pe ea. Ce motiv te putea face să reprimi unul dintre cei mai utili oameni din grup? Nu-i fusese încredinţată nici o muncă în mod special. Dar, singură, îşi dăduse seama că acumulatorii erau unul din punctele lor sensibile şi că cineva trebuie să aibă grijă să-i încarce cum trebuie şi la timp, ordonat, ca să nu li se simtă lipsa, şi nici să nu se strice prea repede. Iar Naline, evident, se ţinuse de coada ei.

Ar fi fost oare bine să o coopteze în comitetul de coordonare? Jerode îi tot punea întrebarea asta şi, de fiecare dată, Lex îi dădea acelaşi răspuns: ea şi Ornella se vor certa ore-n şir din cauza unor diferendumuri personale şi vor ajunge toţi să piardă timpul degeaba. Iar prezenţa Ornellei era utilă, pentru că se descurca bine în problema relaţiilor interumane, care îi fusese repartizată. Registrul pentru planificarea naşterilor, de exemplu, fusese ideea ei. Va mai fi deschis încă o lună. Deoarece, pe cât era omeneşte cu putinţă, doreau să evite naşterile pe timpul iernii.

Dar Delvia... Până la urmă nu fusese nici o problemă cu sarcina ei. Când i se spusese, după adunare, suportase fără să crâcnească admonestările lui Jerode şi ceruse singură să i se facă imediat injecţia avortivă.

Nu se punea problema unei comparaţii între cele două femei, pentru a stabili o ierarhie. Dar, instinctiv, Lex începuse să creadă că această colonie involuntară ar fi avut nevoie de ceva mai multe Delvii şi de mult mai puţine Ornelle şi Naline.

Trăgând sania după el, se apropia de locul în care echipa lui de scafandri verifica echipamentul, după seria de scufundări de dimineaţă. Costumele spaţiale, chiar dacă erau făcute dintr-un material extrem de rezistent, se puteau rupe în contact cu obiecte tăioase sau cu colţuri

ascuţite. Securile – articol esenţial acum că apa mării clocotea de viaţă, şi vegetală, şi animală – erau tocite şi trebuiau ascuţite. O cască era crăpată şi trebuia, cumva, peticită. Barca era trasă pe nisip, cu fundul în sus, şi una dintre fete – cu vârful limbii scos printre dinţi, de concentrare – răzuia atent masa de cochilii care se prinseseră de cocă.

Fusese norocos, cugetă Lex. Avea o echipă foarte bună. Probabil că la asta contribuise din plin şi gradul ridicat de pericol fizic, palpabil, presupus de munca sub apă. Oamenii se selecţionaseră de la sine. Ca să nu mai pomenim de faptul că acceptaseră să lucreze sub conducerea unui om atât de tânăr...

– Lex! Lex!

Se răsuci pe călcâie. Dinspre râu venea fugind Cheffy, strigând şi dând din mâini. Îşi dădu seama de la prima privire că e vorba de ceva grav şi urgent. Dădu drumul saniei din mână şi o luă la goană, în întâmpinarea lui.

– Ce s-a întâmplat? strigă el, gândindu-se la tot felul de posibile catastrofe. Cheffy lucra la ceea ce ei – cu o oarecare exagerare – numeau proiectele de instalaţii urbane: instalaţia de aducţiune a apei, cea de canalizare şi cea de distribuire a căldurii.

– Vino să vezi! se răsti Cheffy, răsucindu-se în loc şi pornind-o de unde venise. Chiar dacă era mult mai obişnuit cu efortul fizic decât atunci când sosiseră, omul fugea atât de repede încât nu mai avea capacitatea să mai şi vorbească.

În câteva clipe ajunseseră pe malul a ceea ce doar ieri încă mai era o întindere de apă lată, care curgea liniştit la vale, colorată ciudat de o suspensie de larve ale unei specii de vieţuitoare acvatice care trebuiau să ajungă în apa sărată a mării înainte de a se metamorfoza în exemplare adulte.

Ieri? Chiar şi azi-dimineaţă, când Lex venise la muncă!

Acum nu mai era decât un firicel de apă. Se vedeau dâmburi neregulate de nămol, făpturi zbătându-se sufocate în băltoacele ce se evaporau rapid şi ierburi care începuseră deja să se îngălbenească. Din cauza soarelui puternic, deja se răspândea o miasmă cât se poate de neplăcută. Prin estuar, debitul era, de obicei, atât de mare încât curentul de apă dulce putea fi observat uşor intrând până la vreo sută de metri în mare. Acum marea intrase în albia râului.

Lex se opri împietrit. Toate speranţele lor erau legate de apa râului. Cheffy proiectase un sistem de rezervoare de sedimentare, amplasate la un kilometru şi jumătate în amonte, pentru a înlocui rudimentarele fântâni cu scripeţi pe care le utilizau acum. Se hotărâseră să introducă apă curentă în fiecare clădire şi câte un W.C. la fiecare douăzeci şi cinci de oameni. Pe moment, dacă tot nu puteau înota în mare, şi aceasta era lipsită de maree şi nu le putea astfel înapoia dejecţiile, gura de

scurgere a canalizării era chiar pe ţărm, dispersarea resturilor menajere rămânând în grija curenţilor. Era cel puţin mai igienic decât latrinele pe care le folosiseră în prima lună după ce sosiseră. Dar începuseră să fabrice conducte de canalizare – trunchiuri groase, găurite şi etanşate cu un film de material plastic – şi, în curând, o vor muta la aproape trei kilometri de mica lor aşezare.

Dar acum... asta!

Cheffy nu-l chemase numai pe el să vadă îngrijorătorul fenomen. Jerode era deja acolo. De-a lungul râului, toate echipele se opriseră din lucru, şi oamenii se strângeau în jurul lor, discutând cu voce scăzută, îngrijoraţi. Privind în sus, pe râu, Lex văzu că vreo doi sau trei oameni din echipa care lucra la rezervoarele de sedimentare coborau spre ei, de-a dreptul prin mijlocul albiei.

Jerode dădu din cap salutându-l când îl văzu, după care îl întrebă:

– Ce zici de una ca asta?

– Când s-a întâmplat? replică Lex încă uimit.

– Nivelul a început să scadă cam acum vreo oră, o oră şi jumătate cel mult, spuse Cheffy. La început scădea aşa de încet, încât cred că un timp nici n-am observat. Apoi a început să scadă rapid, văzând cu ochii. Ca apa care se scurge dintr-o cadă de baie. Crezi că e vorba de un fenomen sezonier? Pentru că, în cazul ăsta, putem să aruncăm la gunoi toate proiectele noastre!

– Nu, nu cred că e ceva sezonier, răspunse Lex. Adu-ţi aminte, când am sosit, vara era pe sfârşite, dar râul era larg şi adânc. În plus, dacă ar fi doar o problemă de alimentare la izvoare – deşi acum se topesc zăpezile pe înălţimi – debitul ar fi trebuit să scadă mult mai lent, în zile sau în săptămâni. Asta se datorează unui baraj. Unui obstacol solid.

Jerode, care se apropiase de el, încuviinţă, dând din cap:

– Aşa se pare. Dar care să fie cauza... vreo alunecare de teren? Sau... Se scărpină gânditor pe chelie: Parcă îmi aduc aminte că, pe Pământ, există un animal care zăgăzuieşte râurile. Îi zice... *costor*?

– *Castor*! exclamă Cheffy. Da, bineînţeles! Lex, crezi că există şi pe aici un animal care ştie să construiască zăgazuri?

– Nu mai e vorba de o simplă bănuială, spuse Lex după o scurtă pauză. Sunt absolut sigur.

Cheffy şi Jerode îl priviră surprinşi.

– Omul, adăugă Lex. Dacă vă amintiţi, valea asta duce drept la locul unde a asolizat celălalt grup.

– Dar e absurd, Lex! se răsti Jerode. Am tot încercat să luăm legătura cu ei – încă mai încercăm – dar tăcerea radio e absolută. Probabil că sunt morţi cu toţii! Şi adăugă pe un ton mai scăzut: Chiar dacă îmi displace că trebuie să fiu de acord cu părerea Ornellei.

Lex dădu din umeri:

– N-o lua chiar aşa, *ad litteram*, doctore. N-a fost decât un răspuns logic la întrebarea lui Cheffy: da, din câte ştim există un astfel de animal.

– Uite ce-i! zise Cheffy. Indiferent din ce cauză s-a oprit apa, noi avem mare nevoie de râul ăsta. Aşa că trebuie să înlăturăm obstacolul ăla, la nevoie chiar aruncându-l în aer!

Jerode ezită o clipă.

– Da, bineînţeles... Ei bine, mă gândeam ca la următoarea adunare să propun ca, din moment ce treburile merg destul de bine – adică mergeau bine – să organizăm o nouă expediţie spre platou. Să vedem dacă mai sunt supravieţuitori, şi, în caz că nu mai sunt, să vedem în ce stare e nava lor. De fapt, se întoarse el spre Lex, mă gândeam să te rog pe tine să conduci expediţia asta.

9

Vestea că râul a secat se răspândise cu iuţeala fulgerului. Într-o jumătate de oră se întrerupsese orice activitate. Nu mai lucra decât una din echipele lui Fritch, dar doar fiindcă tocmai fixau grinda unui acoperiş, lungă de peste zece metri şi foarte grea, şi oamenii nu se puteau opri cu treaba făcută numai pe jumătate. În rest, veniseră toţi acasă, chiar şi scafandrii lui Lex şi cei din celelalte echipe ale lui Cheffy, care lucrau în amonte şi care voiau să ştie ce să facă acum. Aşa că era inevitabil să nu propună cineva să se ţină pe loc o adunare extraordinară.

Ca de obicei, când se zvoni că e rost de o adunare, cei „importanţi" – gen Nanseltine, Rothers şi compania – se strânseră în jurul lui Jerode ca muştele la miere, bombardându-l cu tot felul de idei şi de rugăminţi, care mai de care mai imposibile. Dură mai mult de o oră să-i convingă pe oameni să se întoarcă la lucru şi să ţină adunarea abia pe înserat, ca să nu piardă o zi întreagă cu ea.

Apoi Jerode trimise după membrii comitetului de coordonare şi-i chemă la „birouri", ca să discute în detaliu singura cale rezonabilă de rezolvare a problemei apărute.

– Nu prea văd ce avem de discutat, zise Fritch. Părea mai degrabă nemulţumit că fusese întrerupt din munca lui decât neliniştit de faptul că râul secase. Cineva trebuie să o pornească pe râu în sus, să găsească zăgazul ăla afurisit şi să-l îndepărteze sau, dacă este prea mare ca să rezolve treaba pe loc, să vină înapoi, după ajutoare. Deci nu trebuie să hotărâm decât cine să plece.

Jerode îşi drese glasul:

– Eu mă gândeam să-l trimitem pe Lex.

Cu excepţia Ornellei, toţi aprobară, dând din cap.

– Deşi încă nu mi-a spus dacă acceptă, adăugă Jerode.

– Ei, bineînţeles că mă duc, răspunse Lex dând din umeri. Şi nici nu va fi o pierdere prea mare dacă echipa mea îşi va întrerupe puţin

activitatea. Am scos din navă aproape tot ce era de scos, cu posibilitățile noastre actuale. Pentru ce a mai rămas, avem nevoie de aparate de tăiat la cald, și, până nu vom reuși să stabilizăm un arc electric sub apă, în condiții de siguranță pentru cel ce-l folosește, sau până când nu vom produce fluorină pură, nu ne putem atinge de coca propriu-zisă. Flacăra oxiacetilenică nu are temperatura necesară pentru a o putea folosi. Așa că, eu zic că n-ar fi o idee rea ca, după ce curățim albia râului, să mergem mai departe, până pe platou. Dacă presupunerea Ornellei e corectă, experiența pe care o are echipa mea, de la demontarea navei noastre, va fi extrem de utilă pentru a aprecia ce e de făcut cu cea de acolo.

– Eu credeam că plecăm de la presupunerea că ceilalți încă mai trăiesc, spuse Cheffy. Poate că barajul e construit chiar de ei.

– Mai devreme eu n-am vrut decât să arăt că undeva, pe râu în sus, poate exista un animal care știe să construiască zăgazuri și baraje, explică din nou Lex cu răbdare. Îmi cer scuze că nu m-am exprimat mai clar de la început.

Cheffy părea surprinzător de nervos. Și nici nu era de mirare, când își vedea toate proiectele lui, atât de meticulos întocmite, amânate pentru o perioadă absolut nedefinită.

– Da, Bendle? spuse repede Jerode. Biologul se aplecă în față, frecându-și o blândă maronie de pe obraz, amintire lăsată de o plantă pe care o botezaseră „iarbă-de-foc”.

– Nu sunt convins că Lex trebuie să ia cu el toată echipa de scafandri. Aș propune să meargă și unul dintre oamenii mei, cineva care cunoaște foarte bine și flora și fauna locului. Poate că n-ar fi rău să plece și unul dintre oamenii lui Fritch, în cazul în care o să fie nevoie de un specialist pentru a demola barajul ăla.

– Mi se pare corect, răspunse Fritch reticent. Dar sper să nu-mi ții prea mult omul, Lex.

– O să încerc, murmură Lex.

Le putea citi părerea despre el pe fețe: *E un tânăr foarte capabil, muncitor și cu capul limpede - și mai bine să se ducă el decât eu.*

– Foarte bine, spuse Jerode. Acum, problema numărului de oameni. De câți ne putem dispensa?

Priviră toți la Lex.

– De câți crezi că ai nevoie? îl întrebă Aldric.

– Cel mult șase, e maximum posibil, răspunse Lex. Nu avem decât șapte arme energetice.

– Și vrei să le iei pe toate cu tine? izbucni Ornella. Să presupunem că, în timp ce voi sunteți plecați...

– Nu presupunem nimic! se răsti Fritch. Lex are dreptate. Armele sunt mult mai importante pentru niște oameni care se aventurează într-un teritoriu necunoscut decât pentru noi, care rămânem pe loc.

– Dar dacă pierdem...

– Preferi să pierdem oameni, sau arme?

Ornella amuţi, cu obrajii în flăcări. Fritch continuă:

– Ce raţii luaţi cu voi, Lex, pentru o săptămână?

– Cel mult. Am putea lua mai multă mâncare, dar nu cred că o să putem căra apă pentru mai mult timp. Apa e grea şi, pe căldura asta, se bea destul de multă. Vrei, te rog, să soliciţi un voluntar din echipa ta? Şi tu, Bendle? De cei din echipa mea, mă ocup eu.

– Atunci asta e, rămâne aşa, zise Fritch satisfăcut. Doctore, pentru că tot sunt aici: clădirea aia, pe care vrei să o extindem şi să o transformăm într-o infirmerie...

Adunarea începu după ce se lăsase seara. Becurile, pe care le luaseră de pe navă şi pe care le utilizaseră în timpul iernii, începuseră să se ardă şi încă nu găsiseră nici o posibilitate de a le înlocui, deşi Cheffy pomenise ceva de filamente făcute din carbon. Ca urmare, în afara clădirilor fuseseră ridicaţi mai mulţi stâlpi, pe care acum erau fixate torţe din răşină aprinse, care fumegau. Curios, oamenilor părea să le placă modalitatea asta de iluminare, ca şi cum focul ar fi simbolizat un fel de apropiere prietenoasă de natura înconjurătoare.

Nu fuseseră probleme cu alegerea oamenilor. Dintre scafandri, vorbise în primul rând cu Minty, o femeie robustă, de vreo treizeci de ani, cu siluetă de atletă, şi cu brunetul şi imperturbabilul Aykin. Cei doi erau unul din primele cupluri care dăduseră semne că vor să întemeieze o familie şi Lex considera asta ca o manifestare de hotărâre.

Apoi, înainte să mai vorbească cu altcineva din echipa lui, îşi dăduse seama că neglijase ceva la întâlnirea de comitet. El îl însoţise pe Arbogast astă-toamnă, când făcuseră excursia aceea hazardată până pe platou. E drept, atunci era toamnă, ba chiar se apropia iarna, şi peisajul arăta complet diferit acum, vara. Totuşi, în cazul în care lui i s-ar fi întâmplat ceva, trebuia să mai fie cineva în echipă care să cunoască drumul, care-l mai făcuse şi astă toamnă. Şi ştia pe cine dorea să ia cu el: un bărbat înalt, blond, care se numea Baffin. Omul studiase hidraulică şi hidrodinamică şi n-ar fi fost rău să arunce o privire la râul lor.

– Da, poţi să-l iei! îi spusese Cheffy fără nici o ezitare. Tot nu are nimic de făcut fără apă!

Fritch îi recomandase un tânăr pe care-l chema Aggereth, cu care Lex se împrietenise destul de mult în dormitorul lor. Considera că alegerea e foarte bună, pentru că Aggereth era un om pe care puteai pune bază şi nu se speria de greutăţi. Iar Bendle i-o recomandase pe Lodette, o brunetă cu faţă plinuţă. Femeia îşi concentrase atenţia asupra studiului florei şi faunei de uscat, şi cunoştinţele ei în domeniu aproape că le egalau pe ale lui Bendle.

În ultimul moment apăruse Jerode, care îl căuta grăbit, cu o nouă propunere: nu ar fi fost bine să fie cu ei una dintre fetele care, din iarnă, începuseră să se specializeze ca asistente medicale şi care acum îşi petreceau cea mai mare parte a timpului studiind medicină şi anatomie, din manualele care se găseau pe navă? Dacă el, Lex, era de acord, Zanice ar fi fost încântată să li se alăture. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, blondă, cu ochii aproape gri, pe care Lex o ştia din vedere dar cu care nu-şi amintea să fi vorbit vreodată.

Aşa deci: un grup foarte bine echilibrat, cu specialişti în diverse domenii. Lex era mulţumit de rezultat.

Lex le ceru celor şase ca, în timpul adunării, să se împrăştie în mulţime şi să se ofere imediat ce va solicita el voluntari. Procedau aşa respectând principiul lui Jerode – voluntariat, când era vorba de o treabă grea şi periculoasă – chiar dacă luaseră deja o hotărâre. Nu era nici un risc să se trezească şi cu alţi amatori, pentru că oricum va exista o întârziere psihologică între momentul în care el îşi va prezenta cererea şi reacţia majorităţii. Era însă îngrijorat să nu se găsească cineva care să-l conteste chiar pe el, în calitate de conducător al expediţiei, sub motiv că ar fi prea tânăr. Dar seara nu se întâmplă nimic de genul ăsta.

Şi nimeni – nici măcar Ornella – nu se opuse obiectivului secundar al expediţiei, acela de a vedea cum stau lucrurile pe platou. Ideea fusese acceptată cu calm, exact cum le fusese propusă: dacă oamenii tot o porneau pe râu în sus, nu era logic să ajungă şi pe platou?

Întrebările oamenilor fuseseră, aproape fără excepţie, exact cele la care se aşteptase el. Nu cumva secase râul din cauză că era vară? În fond nu mai plouase de aproape două luni. Cum se vor descurca cu apa de băut şi cu cea pentru spălat până când debitul râului va reveni la normal? De ce lăsaseră liderii autodesemnaţi ai comunităţii să se întâmple una ca asta? (Ultima întrebare nu fusese rostită, dar se citea pe faţa acidă a soţiei lui Nanseltine care, cea mai mare parte din timp, nu făcuse decât să se certe în şoaptă, dar cu furie, cu soţul ei. Acesta se pare că, între timp, mai învăţase puţin cum e cu bunul-simţ şi nu rosti cu glas tare nimic din ce-i spusese ea.)

Lex era foarte mulţumit de modul în care mergeau treburile când, după ce un hohot de râs îl redusese pe Rothers la tăcere – ridicase o problemă absolut stupidă şi fără nici o legătură cu cele discutate – Jerode îi dădu cuvântul, în calitate de conducător al expediţiei.

Când ceru să se prezinte voluntari, cei şase cu care vorbise deja se ridicară în picioare – nu prea grăbiţi – şi rămaseră aşa, în timp ce el le nota numele şi le mulţumea. Dar mai apăruse un voluntar, cineva la care nu se aşteptase... adevărul e că era ultima persoană la care s-ar fi gândit că vrea să meargă, ba încă şi cu insistenţă.

– Vreau să merg şi eu, zisese Delvia cu glas ferm, tare şi clar.

Acum ce era de făcut? Lex începu să gândească febril. Observă cum Naline – în ciuda tuturor celor întâmplate fata continua să se ţină de Delvia – se întinde şi o apucă de mână, trăgând-o de ea, ca să o facă să stea jos. Enervată, Delvia se scutură, ca să-şi elibereze degetele. Lex începu să recite calităţile celor pe care-i alesese deja şi pe care şi-i dorea ca tovarăşi de drum, sperând să demonstreze astfel ce gamă largă de probleme sunt în stare aceşti oameni să acopere, dar nu-l mai băga nimeni în seamă. Toţi o priveau pe Delvia.

Deşi soarele apusese şi era răcoare, nu adăugase nimic la veşmântul ei de lucru şi era aproape goală. Acum, cu câteva sute de perechi de ochi întorşi spre ea, părea să regrete asta. Poate că jena o va face să renunţe şi să se aşeze? *Nu*, observă Lex cu regret. *Nu pe Delvia*.

Ei bine, trebuia să improvizeze rapid ceva, să o facă să stea jos.

– Hm... nu cred că avem nevoie de o echipă mai mare... Oricum, vor lipsi de aici atâţia oameni cheie. Unul în plus...

– Aiurea, îl întrerupse Delvia. Eu nu fac parte dintre „oamenii cheie". Treaba pe care o fac eu e atât de simplă, încât am fost în stare să mă descurc de una singură. Iar Naline, care a lucrat cu mine încă de la început, poate să facă absolut tot ce fac eu acum.

Neplăcut de adevărat. Lex aruncă o privire neliniştită spre Jerode, întrebându-se dacă nu e doctorul mai inspirat decât el. Dar, considerând că tăcerea lui momentană este o încuviinţare resemnată, Delvia începu să avanseze prin mulţimea de oameni care stăteau jos.

– Nu! Ţipătul venea de la Naline, care ţâşnise în picioare şi se agăţase de spatele Delviei. Nu! N-o să pleci!

Mâna ei, care prinsese cârpa ce alcătuia unicul veşmânt al Delviei, trase. Se auzi zgomot de ţesătură sfâşiată, şi fusta minusculă se desprinse de pe cea care o purta. Înjurând, Delvia se răsuci spre ea.

Cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, cu vocea răguşită din cauza isteriei, Naline continua să ţipe:

– De ce nu spui de ce vrei să pleci? De ce nu spui că vrei să scapi de mine? De ce nu spui că vrei să te culci cu Lex, aşa cum ai făcut-o cu orice bărbat pe care ai putut pune mâna? Ridică îmbrăcămintea ruptă la nivelul ochilor: Ce nevoie mai ai de asta? Nu te-a dezbrăcat până acum şi cine a vrut, şi cine n-a vrut?

Fata aruncă zdreanţa din mână, se întoarse şi, cu mâinile înainte, ca o oarbă, dispăru în noapte.

Se aşternu o linişte apăsătoare, ca şi cum cei de faţă încercau să se convingă că ceea ce urmăriseră nu se întâmplase în realitate. Tăcerea fu întreruptă de Delvia, a cărei voce era perfect controlată când rosti cât se poate de calm:

– Îmi puteţi da tunica, vă rog?

Îi fu înapoiată imediat şi şi-o puse pe ea, aranjând-o şi înnodând-o pe şolduri, astfel că arăta aproape la fel ca înainte. Apoi, cu o aroganţă care-i tăie respiraţia lui Lex, îşi continuă drumul început.

– Ar fi bine să se ducă cineva după Naline, îi spuse Lex lui Jerode din colţul gurii.

– Evident murmură doctorul.

Se uită după cineva potrivit pentru asta, dar Zanice îi auzise şi se pusese deja în mişcare.

Lex inspiră adânc. Ei bine, nu avea încotro!

– Delvia! spuse el tare. Te rog să te întorci la locul tău!

Ea se opri, ridicându-şi capul sfidătoare:

– Ah! Deci ţi-e frică să nu fi spus Naline adevărul?

– Nu cred că a spus ceva ce nu ştiam deja cu toţii, răspunse Lex cu brutalitate. Dar, Delvia, toată lumea ştie cât eşti tu de impulsivă. Nu se pune acum problema să fii blamată pentru asta. Însă noi plecăm într-o expediţie printr-un teritoriu sălbatic, plin de pericole încă necunoscute. Prezenţa ta ar fi un risc, pe care nu ni-l putem permite.

– Bine, zise Delvia după o clipă de tăcere. Foarte bine, tu eşti responsabil în privinţa asta.

După care, cu o graţie aparent perfectă, se întoarse la locul ei şi se aşeză. Se auzi murmur de comentarii, dar glasul lui Jerode le reduse imediat la tăcere. După care adunarea continuă, fără nici un alt incident.

Însă, tot timpul, Delvia continuase să zâmbească, şi asta îl deranjă foarte tare pe Lex, mai ales pentru că nu reuşea să-şi dea seama de ce o face.

10

– Să stau de gardă lângă aparatul de radio! spuse acru Elbing. Ei bine, nici nu cred că mai sunt bun pentru altceva.

Își ridicase piciorul de lemn de pe pământ, ca să ușureze apăsarea de pe ciot. Era ultimul supraviețuitor din echipajul lui Arbogast și, ca majoritatea cosmonauților, suferea de diverse afecțiuni circulatorii. Iar astă-iarnă, circulația proastă împreună cu degerăturile îl costaseră piciorul drept, care îi fusese amputat ceva mai jos de genunchi.

Lex îl prinse de umăr într-un gest de îmbărbătare:

– O să fim mai liniștiți dacă știm că, de aici, ne urmărește cineva care știe cum trebuie făcută treaba asta. Intră înăuntru. Aykin se străduișete să încropească un dispozitiv de transport pentru aparatul nostru.

Îi făcu semn lui Elbing s-o ia înainte, iar el aruncă o privire în jur. Aerul era apăsător, jilav, iar pe mare, departe, spre orizont, se vedeau nori întunecați. Atmosfera era extrem de încărcată, și asta parcă îi paraliza mintea. Avea impresia că mai are ceva extrem de necesar de făcut aici, înainte de a pleca, dar nu-și putea da seama ce anume.

Dădu din umeri. Necesar nu înseamnă neapărat și posibil. Așa că intră după Elbing.

Aparatele lor de radio erau demontate de pe navă și erau, evident, mari și grele, pentru că nu fuseseră construite nici ca să fie mutate dintr-un loc într-altul, nici ca să funcționeze cu acumulatoare portabile. Aykin făcuse un fel de ladă de lemn, de care erau prinse niște bretele, cu ajutorul cărora o puteai fixa pe umeri. Când intră Lex, tocmai și-o dădea jos din spate și o așeza cu grijă pe o masă.

– Cum merge? îl întrebă Lex. De câte acumulatoare de rezervă o să avem nevoie?

– De nici unul, îi răspunse Aykin cu satisfacție în glas. Uite! Minty a avut ideea asta. Ridicase de pe masă o bucată scurtă de țeavă pe care era înfășurată niște sârmă: Nu avem decât să mărim lungimea antenei.

Minty crede că ar fi chiar şi mai bine dacă am putea agăţa sârma de un copac. Am făcut mai multe probe şi se pare că vom putea să şi emitem să şi recepţionăm, cu putere destul de redusă ca să putem renunţa la orice acumulator de rezervă.

– Ingenios. Elbing dădu din cap, aşezându-se ţeapăn pe un scaun. Lex se încruntase, nu pentru că nu i-ar fi plăcut ideea, ci pentru că tot încerca să-şi dea seama de ce avea senzaţia că îi scapă ceva esenţial.

– Aţi verificat şi ideea mea, zise el vorbind rar, să luaţi o foaie de panou colector, să o întindeţi şi să vedeţi dacă nu putem alimenta direct aparatul de radio? Exista, evident, un mare inconvenient legat de asta: ar fi fost obligaţi să transmită numai în timpul zilei, când interferenţa solară era maximă, în loc să transmită seara, comod, din tabăra de noapte. Şi, oricum, problema fusese rezolvată. Dar spera ca diverse asociaţii de idei să-i lumineze mintea şi să-şi dea seama ce era chestia aia care-i scăpa cu obstinaţie, înnebunindu-l.

Minty şi Lodette, care stăteau într-un colţ al încăperii, îşi ridicară ochii spre el:

– Lodette zice că, dacă o ţinem pe râu în sus, s-ar putea să nici nu vedem soarele, spuse Minty.

– Aşa e. Biologa adăugă: Nu ştiu dacă ai mers ceva mai departe de mal în vara asta, dar pot să te asigur că vegetaţia este *deasă*, bine de tot.

– Şi, în plus, se înnorează, zise Aykin, punând pe masă ghemul de sârmă pentru antenă. S-ar putea să vină furtuna.

Lex pocni brusc din degete. Asta era! Sârmă – copac – furtună – *paratrăsnet*!

– Mă întorc imediat, zise el şi ieşi, pornind în fugă după Jerode.

Clădirea pe care Fritch avea intenţia s-o transforme în infirmerie era puţin mai spre marginea aşezării. Dacă aveai nevoie de doctor, era logic să-l cauţi acolo. Privind neliniştit la norii apăruţi la orizont şi întrebându-se dacă nu va fi cumva obligat să-şi amâne plecarea, Lex se apropia de uşa acoperită cu o perdea. Când se afla doar la câţiva paşi, perdeaua se dădu la o parte şi ieşi Ornella, palidă la faţă.

Văzându-l pe Lex, păru să îngheţe pentru o clipă, apoi lăsă perdeaua să cadă în urma ei şi continuă să înainteze.

– Jerode e aici? o întrebă Lex.

– Da, dar nu poţi să vorbeşti cu el. Are treabă.

În vocea ei era o amărăciune agresivă care-l luă pe neaşteptate.

– Ce e? S-a întâmplat ceva grav?

– Da. Ceva ce ai fi putut împiedica să se întâmple. Dar, pentru tine, au fost mai importante nişte principii. Naline a încercat să o ia pe urma lui Arbogast. Jerode spune că va supravieţui, dar se pare că a reuşit să se orbească. Eşti mulţumit de ce-ai făcut?

– De ce? Din cauza Delviei? o întrebă Lex, făcând un efort să treacă peste învinuirea absurdă.

– Tu de ce crezi?

– Cum s-a întâmplat?

– Ea şi Delvia încărcau armele pentru expediţia ta, zise Ornella acru. Îmi închipui că s-au certat. Poate că Delvia i-a spus în faţă că a folosit-o ca jucărie, ca să-i treacă iarna mai uşor. Iar Naline a luat o armă şi a plecat în pădure. A găsit-o Bendle, când a auzit-o gemând. Arma nu era încărcată. Abia a fulgerat puţin. Dar destul ca să-i ia ochii.

– Şi Delvia?

– *Aia*! Ornella bătu din picior. Cred că încă îţi încarcă armele. Mai devreme sau mai târziu o să-şi dea seama că lipseşte una. Poate că a şi observat deja. Dar n-am văzut-o venind s-o caute.

Lex inspiră adânc.

– Şi eşti hotărâtă să-mi pui mie în spinare toată vina?

Ornella îl privea cu ochi ca de foc.

– Expediţia *mea*, armele *mele*, vina *mea*! se răsti Lex la ea. Uite ce e, Ornella! M-am săturat de toate astea şi nu am de gând să ţi le mai tolerez. Tu ai făcut ceva să o ajuţi pe Naline? Ai *făcut* ceva? Ai stat măcar de vorbă cu Delvia?

Ornella tresări şi ripostă pe un ton defensiv:

– Te-am rugat pe tine...

– De ce pe mine? Ai avut totul sub ochi, de la început, şi nu ai luat nici o atitudine, nici tu, nici vreo altă femeie aşa-zis responsabilă din baraca aia a voastră. Ai stat toată iarna şi te-ai uitat, şi apoi singurul lucru pe care ai fost în stare să-l faci a fost să încerci să-mi pui mie în cârcă întreaga responsabilitate. Dar eu *n-am nici un chef* să mă simt vinovat în locul tău. Nici în locul tău, nici în locul altuia. Ai înţeles?

Buzele Ornellei se mişcau necontrolat. Şi brusc, masca ei cedă. Rostind o înjurătură porcoasă, se repezi la el şi-i trase o palmă peste faţă. Lex primi lovitura perfect impasibil.

– Ticălosule, ţipă femeia. Voi, bărbaţii sunteţi toţi nişte mizerabili! Să nu zică nimeni o vorbă despre căţeaua aia, despre curva aia!

Lex o prinse de încheieturi şi-i răsuci cu dexteritate mâinile la spate, unde i le prinse cu o singură mână şi o ţinu zdravăn. După care puse capăt torentului de obscenităţi ce se revărsa acum din gura Ornellei, astupându-i-o cu cealaltă mână. Perdeaua de la intrarea în infirmerie se dăduse la o parte, şi în uşă apăruse Jerode, nedumerit.

– O injecţie tranchilizantă, doctore. Urgent. E într-o stare proastă, *rău* – gelozie isterică! S-o aduc înăuntru?

– Da... dacă poţi! spuse doctorul uimit.

Putea. Câteva secunde după aceea, Ornella, drogată, zăcea moale pe unul din paturile din încăpere.

– Ce dracu' s-a mai întâmplat? îl întrebă Jerode.

Lex îi spuse repede.

– Trebuia să-mi fi dat seama mai de mult, își sfârși el povestirea. E geloasă la nebunie pe Delvia, pe care situația noastră nu o poate împiedica să se bucure cât poate de viață. La început m-a păcălit, zicea că e neliniștită de Naline, pentru că și ea avea două fete pe Zara.

Își dădu seama că nu mai spusese „acasă pe Zara". Și că tot așa zicea și marea majoritate a celor de aici. Cu excepția celor *mai puțin*.

– Crezi că... începu Jerode, dar Lex i-o tăie scurt:

– Doctore, cred că trebuie să afli repede de tot ce s-a întâmplat în realitate astă-iarnă în clădirea femeilor. Cât mai amănunțit. Pentru ca la anu' să nu se mai repete. Ornella s-a prefăcut numai că era dezinteresată. De fapt, voia s-o mămească pe Naline, ca pe un fel de surogat al fetelor ei, pe care le-a pierdut pe Zara. Și, cum Nalinei nu-i convenea asta, s-a refugiat lângă cea mai puțin mămoasă dintre femei. Mi-e teamă că vom mai avea multe căderi nervoase printre femeile care și-au pierdut familiile și care, în subconștient, consideră o vină faptul că s-au salvat. Și care, ca și Ornella, încearcă să găsească înlocuitori cu orice preț.

– Se pare că ai dreptate, zise Jerode. Trebuia să-mi dau singur seama de asta, chiar dacă sunt generalist și nu psiholog. Cred că munca administrativă mă împiedică să-mi văd ca lumea de meserie. Și... Lex, îmi pare rău să ți-o spun. Dar nu crezi că, în parte, e și vina ta?

Urmă un moment îndelungat de tăcere. Lex revăzu în minte tot ce i se întâmplase de când sosise pe această planetă. Dezamăgirea amară pe care o resimțise când își dăduse seama că nu-și va putea îndeplini marea lui ambiție încă mai persista. Și probabil că va rămâne în el toată viața. Pe de altă parte însă, nu mai avea în față zeci de ani de studiu, de antrenamente, de analize, de examene, de teste...

În fond, aici era o planetă. Nouă-nouță. Și care probabil că se va dovedi, până la urmă, locuibilă. Oare nu asta era esența marii lui ambiții – să construiască o lume nouă?

În cele din urmă se întoarse. Cu spatele la Jerode, spuse:

– Știu. Ai dreptate. Te rog să mă ierți. Adineauri, Ornella încerca să-mi pună în spinare o responsabilitate ce nu-mi aparținea și mi-am pierdut cumpătul, pentru că mi-e rușine că nu am fost în stare să accept acele responsabilități care într-adevăr îmi aparțin. Nu se mai poate să lăsăm pe capul tău toată munca administrativă. Când ne vom întoarce din expediție, o să-i las pe Minty și pe Aykin la conducerea scafandrilor și eu o să-mi iau în primire treaba care e a mea.

Jerode expiră prelung, ca și cum ar fi revenit la suprafață după o scufundare aproape insuportabil de lungă.

– Lex, nici nu-ți închipui cât de bucuros sunt să te aud vorbind așa. Cât de repede crezi că o să te întorci?

Zâmbind, stăpân din nou pe sine, Lex se întoarse cu faţa spre el.

– Ei... nu cred să dureze mai mult de şapte zile. Asta, presupunând că vom putea să înlăturăm zăgazul ăla de pe râu. Dacă vegetaţia e aşa de deasă cum spune Lodette, deşi cred că putem ajunge pe platou, acolo unde au asolizat ceilalţi, în cel mult două zile, o să ne ia probabil mult mai mult să ne întoarcem, pentru că va trebui să ne croim drum cu securea în mână.

– Ei bine, să te grăbeşti! zise Jerode. Avea ochii strălucitori şi, brusc, izbucni în râs.

Din colţul în care era Naline se auzi glasul supărat al Zanicei, care cerea linişte.

De la infirmerie plecase dus pe gânduri. Îi spusese lui Jerode de paratrăsnete, şi el îi promisese că va vorbi cu Fritch. Probabil că un singur stâlp metalic, fixat pe una din colinele din apropiere, va fi suficient.

Dar căderea nervoasă a Ornellei îi dădea noi motive de îngrijorare. Se întreba în ce măsură asta se datora faptului că toată iarna femeia sperase că celălalt grup li se va alătura, şi astfel viaţa va fi mai uşoară pentru toţi. Oare câţi alţi oameni, care încă nu se aflau – ca Ornella – la limita nebuniei, se vor simţi disperaţi, dacă ei se vor întoarce cu dovezi palpabile că toţi membrii celuilalt grup erau morţi? Contrar celor ce le spusese lui Cheffy şi lui Jerode despre animalul care ştia să construiască zăgazuri, el personal nu mai considera probabil să mai găsească pe cineva în viaţă pe platou.

Şi, ţinând cont de ceea ce se aştepta să găsească acolo, nici nu era nerăbdător să ajungă în zona respectivă.

Aproape fără să-şi dea seama, paşii îl purtaseră spre plajă, spre locul în care lucra de obicei Delvia. Ridicându-şi privirea, o văzu chiar în faţa lui, înconjurată de acumulatoare şi de foile panourilor colectoare. Pe un rastel, făcut din beţe legate cu sârmă, se aflau cele şapte arme energetice pe care le poseda comunitatea, încărcate ochi.

Deci cineva i-o adusese înapoi pe cea pe care o folosise Naline şi îi povestise ce se întâmplase. Totuşi, ea îşi văzuse în continuare de treabă, fierbând în suc propriu. Nu avea pe ea, ca de obicei, decât tunica aceea ridicolă, legată strâns în jurul şoldurilor.

Unul dintre acumulatoare era gata. Îl deconectă, îl puse pe un altul şi apoi peste încă unul şi le duse pe toate trei până la un cărucior din apropiere. Uşurinţa cu care se mişcase îl ului pe Lex. Lucrurile acelea erau grele, foarte grele. Dovadă că urmele paşilor ei în nisip erau aproape de două ori mai adânci când le avusese în braţe.

– Delvia! o strigă el.

Ea se îndreptă de şale şi se întoarse spre el, ştergându-şi palmele de transpiraţie pe tunica-fustă zdrenţuită.

– Ai auzit ce s-a întâmplat cu Naline? întrebă el cu voce aspră.

– Da. Un tip din echipa lui Bendle... mi-a adus arma înapoi. Făcu un semn spre rastel: Poţi să le iei, sunt gata.

Lex stătea fără să scoată o vorbă şi o privea insistent. Ea rezistă un moment, după care se răsti la el:

– Ce-i? Ce-i? Vrei să mă vezi izbucnind în lacrimi şi făcând o criză de isterie?

– Nu tocmai, îi răspunse el. Ba chiar mai mult, mă întreb de ce şi-o fi ales Naline o armă despre care ştia perfect că e descărcată!

Îl privi cu uimire. Şi, după o clipă, oftă uşurată:

– Îţi mulţumesc, Lex. Ţi s-a spus şi că Naline a avut grijă să o vadă patru sau cinci oameni cu arma în mână, şi nici unul dintre ei nu şi-a dat osteneala s-o întrebe ce făcea cu ea?

– Nu, dar asta nu mă surprinde. Lex se apropie de cărucior şi se aşeză pe un colţ al lui. Cred că trebuia să fi venit mai înainte chiar la tine, să te întreb cum s-a întâmplat. Dar nici acum nu e târziu.

Ea ezită, apoi începu să vorbească:

– Ai avut dreptate, când ziceai că nu sunt potrivită să vin cu voi în expediţie. Sunt, într-adevăr, impulsivă şi, cum, de când mă ştiu, n-am fost niciodată obligată să mă stăpânesc, nu prea mi-e uşor s-o fac. Din anumite puncte de vedere cred că semăn foarte mult cu un animal. Am instincte şi reflexe puternice. E mai uşor să te laşi în voia lor, decât să încerci să ţi le stăpâneşti, mai ales că, de multe ori, e şi mai nostim aşa.

Lex dădu din cap.

– Dar acum trebuie să înveţi să te stăpâneşti, Delvia. Pentru binele tuturor, inclusiv al tău.

– Da, ştiu, ştiu, zise ea cu glas frânt. Se lăsase în genunchi pe nisipul fierbinte. Dacă aş fi ştiut în ce mă bag ... Ascultă, vede toată lumea că nu sunt genul de femeie mămoasă. Nu cred că am în mine nici măcar un dram de instinct matern. Dar toată gaşca aia de muieri – în frunte cu Ornella – tăbărâse pe Naline, se purtau cu ea de parc-ar fi fost păpuşă însufleţită sau copil de ţâţă. Şi Nalinei nu-i plăcea deloc asta, nu-i plăcea să fie tratată ca un copil. Voia să fie tratată ca o persoană independentă. Ca un om în toată firea. Ceea ce, evident, încă nu e. E o adolescentă care încă mai dramatizează orice, e capricioasă... Eu nu o cocoloşeam, şi din cauza asta s-a ataşat de mine. La început, asta a fost tot...

– ...apoi, s-a făcut într-adevăr frig. Îţi aminteşti ce ger era în toiul iernii? Vorbea pe un ton jos dar vehement. Într-o noapte m-am trezit cu ea în pat, lângă mine, îngheţată tun. Ştiu ce-ar fi trebuit să fac, ştiu prea bine! Instinctele mele îmi spun perfect când trebuie să mă opresc! Ar fi trebuit să-i dau ei pătura mea şi să ies afară, să stau cu fundu-n zăpadă până mă răcoream. Ei bine, n-am făcut-o. Tremuram de frig până şi în somn, afară era o vijelie de nu vedeai la doi paşi, iar eu nu

mă simţeam în stare de gesturi nobile. Şi, după ce s-a încălzit destul ca să poată să se mişte, ce dracu' ai fi vrut să fac eu, când a început să mă pipăie peste tot şi-mi mai băga şi limba prin ureche?

Se lovi cu palma deschisă peste coapsă.

– Însă, să ştii de la mine: dacă Ornella sau vreo altă „doamnă" îţi spune că n-ar fi făcut la fel, să n-o crezi, minte!

– Continuă, spuse Lex pe un ton neutru.

– Mulţumesc, asta şi am de gând să fac! Dacă tot e să punem lucrurile la punct, cel puţin s-o facem până la capăt. Uite ce e, eu am trecut de mult de adolescenţă – oricum, a mea n-a semănat nici pe departe cu a Nalinei – şi mi-a luat ruşinos de mult timp până mi-am dat seama de ce e aşa de ataşată de mine. Ea nu m-a văzut niciodată aşa cum sunt în realitate. A inventat o Delvia care n-a existat niciodată, blândă şi generoasă şi... aşa mai departe, totul în cantităţi suficiente ca să-şi poată justifica sieşi de ce se agaţă în halul ăsta de mine. De ce crezi tu că am început să culeg bărbaţii ca pe... ca pe nişte trofee, încă de pe vremea când era atât de frig încât nu era deloc plăcut să stai pe jos şi nu... nu era nici măcar o distracţie? Încercam să distrug imaginea aia ireală din capul Nalinei, s-o fac să o vadă pe Delvia-cea-reală.

– Tu i-ai spus azi să vină aici să lucraţi împreună?

– Nu. Nu i-am spus niciodată ce să facă. Dar nici nu i-am spus să plece. Speram să-şi fi revenit, după criza de isterie de ieri. Dar nu-şi revenise. A încercat să se certe cu mine, eu mi-am păstrat calmul, atunci m-a acuzat că o urăsc, a smuls o armă şi a fugit. Iar eu nu m-am dus după ea. Nu credeam că-şi poate face vreun rău cu arma aia. Când îmi fuseseră aduse, mi se spusese că sunt complet descărcate. Lex, jur că nu ştiam că mai e vreo picătură de energie în ele!

Era palidă la faţă şi buzele îi tremurau. Lex o privi îndelung. În cele din urmă îi spuse:

– Del, du-te să vorbeşti cu Jerode. Ornella a suferit o cădere nervoasă şi a spus o mulţime de lucruri. Cred că acum e pregătit pentru ceea ce o să audă de la tine. Pentru că trebuie neapărat să găsiţi o soluţie, altfel rişti să fii linşată, când o să se afle de Naline.

11

Dimineaţa, micul grup s-a pus în mişcare o dată cu prima geană de lumină, în parte ca să parcurgă o distanţă cât mai mare până la căderea serii, în parte ca să evite să transforme plecarea într-un fel de ceremonie. Lex fusese în recunoaştere până în vârful unei înălţimi, de unde văzuse bine prima porţiune a drumului şi ştia că, măcar la început, vor putea înainta rapid. Dar considerase că ăsta nu e un motiv să întârzie plecarea.

Soarele nu se vedea. Vântul bătea dinspre mare şi împingea spre uscat mase mari de nori, pe care ieri le văzuseră doar la orizont. Cu puţin noroc, poate că nu se vor descărca decât după ce vor trece de înălţimile care se vedeau departe, în interiorul continentului.

Lex şi tovarăşii lui înaintaseră în ritm susţinut. Din cauza norilor, în unele momente fusese atât de beznă, încât fuseseră obligaţi să folosească lanternele. Bine cel puţin că încă nu începuse să plouă.

Dar oamenii pe care-i lăsaseră în urmă probabil că ar fi fost mai mulţumiţi dacă ploua. Asta ar fi însemnat apă proaspătă pentru spălat şi supliment la raţia de apă de băut, pe care o furnizau distileriile lui Aldric... supliment care însă n-ar fi durat cine ştie ce, dacă nu apărea soarele repede, să pună distileriile în funcţiune, la capacitate normală.

Contrastul cu călătoria pe care o făcuse anul trecut era izbitor. Acum drumul era mult mai greu. Pe malurile râului se vedeau fel de fel de plante proaspăt-răsărite, şi din bancurile din albie răsăreau rădăcini. Dispariţia apei le făcuse să se usuce şi să capete un aspect fibros. În locurile în care se mai păstraseră, pentru un timp, mici bălţoace de apă se vedeau grămezi de animale de apă dulce, moarte din cauza uscăciunii. Imediat după ce plecaseră, văzuseră un timp copaci înalţi, între zece şi cincisprezece metri, de care atârnau, ca nişte plase, mari cantităţi de plante agăţătoare, cărora încă nu le dăduseră un nume. Apoi râul se îngustase, panta albiei devenise mai abruptă, şi, puţin mai în-

colo, pe maluri își făcuseră apariția tufe dese, având numai jumătate din înălțimea copacilor, dar la fel de împânzite de plante agățătoare.

Nămolul era uscat și mergeau ușor. Au înaintat în forță toată dimineața. Auzeau fel de fel de zgomote ciudate: păsări galbene, gri sau maro, care ciripeau sau țipau, insecte cu carapace, care sâsâiau sau țiuiau, și, uneori, un horcăit, ca și cum un animal ar fi fost strâns de gât.

Lex și Baffin treceau, pe rând, în frunte, cu armele în mâini, gata de tragere. Imediat după ei mergea Lodette, ai cărei ochi pătrunzători scrutau permanent drumul, avertizându-i de fiecare dată când se apropiau de plante periculoase, precum iarba-de-foc, și oprindu-i precaută atunci când zărea ceva ce nu mai întâlnise până atunci. Uneori utiliza câte unul din prețioasele cuburi pentru unicul lor aparat de fotografiat. Reușiseră să recupereze peste cinci sute de cuburi de pe navă care, aproape toate, fuseseră utilizate deja de echipa lui Bendle.

În urma ei veneau Zanice și Aggereth, amândoi destul de înfricoșați. Iar la urmă Minty și Aykin, mână în mână, ultimul având în spate greoiul lor aparat de radio și acumulatorul acestuia.

Era aproape de amiază când, la numai câțiva metri în fața lor, se auzi acel horcăit ce-i neliniștise de mai multe ori până atunci. De data asta, văzând și niște ierburi care se mișcau, se opriră ca împietriți, așteptându-se să se trezească față în față cu un monstru dintr-un moment într-altul. Lex auzi dinții lui Aggereth clănțănind scurt, înainte ca acesta să-și încleșteze fălcile și să se stăpânească.

Cu arma în mână, avansă spre mal. Vorbind peste umăr, spuse:

– Lodette, până acum n-am întâlnit carnivore mari, nu-i așa?

– Nu. Și nici mediul n-ar putea tolera asemenea viețuitoare. Un animal de – să zicem – vreo cincisprezece kilograme, ar fi prea greu să se poată adapta la o viață arboricolă – ramurile sunt prea subțiri să reziste – și prea mare să se poată mișca repede prin încâlceala vegetală de la sol. Carnivorele mari trăiesc în teritorii cu vegetație de tip savană.

– Atunci ăsta ce e? zise Lex, surprins și el de cât de calmă îi era vocea.

Printre ierburi și plante agățătoare, la mai puțin de patru metri în fața lor, se zărea capul unui animal. Acea parte anatomică putea fi identificată drept cap în primul rând datorită prezenței gurii. Pentru că, în general, pe această planetă, evoluția naturală nu dusese încă la apariția unor organe anatomice specializate, așa cum se întâlneau pe majoritatea planetelor locuite de oameni. Animalul din fața lor era multicolor. Iar capul acela, așezat pe un gât scurt, se bălăbănea în toate părțile.

– Ăsta... zise Lodette, după care făcu o pauză și înghiți în sec, ăsta e un ierbivor. Am mai văzut vreo două și acasă. Se dădeau la arborii-de-salată. Dar i-am gonit fără probleme, se sperie ușor.

Gura animalului se deschidea și se închidea continuu, și, în cele din urmă, înțepeni cu capul spre cer. Horcăiala se repetă... și atunci

Lex îşi îndreptă arma spre sol şi trase. Vegetaţia se chirci şi se retrase. Se înălţă un mic nor de fum, mirosind neplăcut, care se împrăştie repede.

– Uite şi carnivorul nostru, zise Lex încet.

Pe sol se vedea ascuns – sau încastrat sau pur şi simplu aşezat – ceva ca un sac negru, mai mult gură. Era închis în jurul părţii din spate a ierbivorului şi îl sugea, trăgându-l în jos.

Priveau scena fascinaţi şi îngroziţi. Părea imposibil ca acel sac negru, chiar dacă era mare, să poată înghiţi complet animalul, care era cam de talia unui ponei. Şi totuşi asta se întâmpla. Cu un ultim „plop" acesta le dispăru din faţa ochilor.

– Creatura asta trăieşte într-un bârlog subteran! realiză brusc Lex. Asta e doar gura!

– Lex! Atenţie! Strigase Aykin, de la vreo cinci metri în spate, înainte de a se arunca spre el. Dar Lex, cu reflexele lui accelerate artificial, nu avusese nevoie decât de zgomotul unei pietricele ca să devină atent la ceea ce se întâmpla.

La câţiva centimetri în faţa picioarelor lui, aproape perfect mascat de nămol, de ierburi uscate şi de rădăcini, se deschidea un alt sac negru. Mişcarea făcu să crape nămolul uscat. Gura aceea se deschise, se închise, apoi se deschise din nou, atingând un diametru de aproape un metru şi jumătate, astfel încât Lex putea să privească înăuntru. Interiorul era plin de filamente, ce atârnau moale.

– Se pare că monstrul ăsta are nevoie şi de apă, nu numai de hrană, zise Lex gânditor.

– Vrei să spui... vrei să spui că sunt gurile aceleiaşi creaturi? întrebă Aggereth îngrozit. Atunci înseamnă că-şi are bârlogul chiar sub noi!

– Foarte posibil, încuviinţă Lex. E ceva greu de imaginat. De acum înainte va trebui să fim ceva mai atenţi. Lodette, poţi să găseşti nişte semne caracteristice după care să ne putem orienta?

Biologa îşi muşca buzele. Se răsuci încet, scrutând împrejurimile. În timpul ăsta, sacul negru din mijlocul albiei – care continua să caute în van apă – se ridicase nedumerit din nămol, precum un ulcer, cam la un metru înălţime. Şi apoi „râgâi" prelung, emanând o duhoare groaznică. Ca o confirmare a spuselor lui Lex, prin nămolul tare le ajungeau la tălpi vibraţii, produse de mişcarea gazelor în trupul animalului de sub ei.

– Da, asta este, spuse brusc Lodette. Arăta spre o tufă bogată verde-albastruie, plină de inflorescenţe, amintind vag de un asparagus. Ierbivorele sunt înnebunite după planta asta. De obicei îi mănâncă toate inflorescenţele, până la înălţimea la care pot ajunge. Dar uitaţi-vă, asta le are intacte până la nivelul solului, nu-i lipsesc decât câteva.

– Deci ierbivorele o mănâncă doar dacă nu sunt, la rândul lor, mâncate de altceva, corect? zise Minty zâmbind. Se ţinea de braţul musculos al lui Aykin cu amândouă mâinile.

– Exact. Când o să vedem vreuna tot aşa de plină de inflorescenţe, să fiţi convinşi că trebuie să ne uităm bine pe unde călcăm.

– Excelent, Lodette, încuviinţă Lex. În regulă, am stat destul aici.

– Şi... monstrul ăsta? întrebă Aggereth, arătând spre sacul negru.

– O să crape de sete, îi răspunse Lex. N-are rost să-l omorâm noi.

După cotul următor al râului văzură că se întîmplă exact ceea ce, de un timp, se aşteptau să se petreacă dintr-un moment într-altul: cele două ziduri de vegetaţie, de pe maluri, se uneau în partea de sus. Aveau în faţă gura unui tunel verde şi întunecat. Lex oftă şi, uitându-se la ceilalţi, le văzu privirile dezamăgite.

– E mult mai rău decât anul trecut, zise Baffin.

– Da, aşa e. Lex se uită la cer. Norii erau tot mai întunecaţi, însă ploaia nu se pornise. Dar putea să înceapă în orice moment. Se hotărî:

– Ne oprim aici, să ne odihnim şi să mâncăm, spuse el. O să stăm în cerc şi o să supraveghem împreună împrejurimile, să nu apară ceva. Scoateţi raţiile, dar fiţi atenţi, s-ar putea să fie nevoie să le lungim niţel la întoarcere. Aykin, pentru că tot suntem destul de aproape, cred că e cazul să luăm legătura cu Elbing.

Toţi erau uşuraţi şi nu-şi ascunseră câtuşi de puţin bucuria. Îşi dăduseră rapid bagajele jos din spate şi se întindeau obosiţi. Doar Aykin, care continua să se uite ţintă la tunelul vegetal din faţă, nu făcu nici o mişcare, nici măcar nu-i răspunse imediat.

– Lex, eşti chiar convins că râul e blocat de o alunecare de teren?

– Pare cea mai plauzibilă explicaţie, răspunse Lex.

– Da... dar uită-te la plantele astea, cât sunt de dese. N-ar fi posibil ca rădăcinile lor să se împletească, până la urmă, în asemenea hal încât să zăgăzuiască râul? Asta ar explica şi de ce acesta îşi reia cursul normal spre toamnă, când vegetaţia se răreşte.

– Posibil, dar nu cred că asta este, zise Lex. Plantele ar trebui să crească cu o viteză de-a dreptul fantastică, pentru a seca tot debitul în ceva mai mult de o oră, aşa cum s-a întâmplat.

– În plus, adăugă Lodette, dacă ar fi vorba de un fenomen sezonier, carnivorul acela din urma noastră ar trebui să fie deja adaptat la el. Dar aţi văzut că moare de sete.

– Da, aveţi dreptate, răspunse Aykin şi începu să pregătească aparatul de radio.

– De fapt cred că şi ştiu unde e alunecarea de teren, continuă Lex. Baffin, îţi mai aduci aminte de locul ăla, în care râul se apropie de marginea platoului?

– Acolo unde a trebuit să ne strecurăm printre stânci şi lespezi masive? Da, bineînţeles. Acolo malurile sunt destul de înalte. Crezi că apa s-a strâns în spatele barajului? Sau şi-a găsit deja o nouă albie?

– Sper să-şi fi găsit o nouă albie, spuse Lex. Dacă a început să se formeze un lac, probabil că va inunda toată tabăra celuilalt grup.

– Sunt gata, Lex, zise Aykin. Ridică antena, ochi cu grijă şi o aruncă spre vârful celui mai înalt copac din apropiere. Nu avea decât puţin peste cinci metri, dar, la distanţa la care erau, nici nu era nevoie de mai mult.

Semnalul era foarte clar, deşi cam slab – proiectat pentru comunicaţii cu solul, de pe orbită, aparatul avea nevoie de o sursă energetică ceva mai puternică decât acumulatorul lor portabil. Lex rezumă rapid situaţia şi descrise „tunelul" în care se pregăteau să pătrundă.

Elbing confirmă laconic recepţia tuturor informaţiilor şi le transmise urări de bine de la Jerode.

– Cum se simte Naline? se interesă Lex.

– Din câte am auzit, mai bine. Dar spiritele au început să se încingă serios. Doctorul a afişat peste tot o notă despre cum vede el treburile – că fata ştia că arma e descărcată şi că, de fapt, n-avea nici un gând serios, doar să atragă atenţia asupra ei... şi tot restul. Totuşi, treaba e încă destul de neplăcută.

Oare ce vor găsi la întoarcere? Isterie de masă? Tribunal? Linşaj? Nimic de bine, se gândi Lex. Se pregăti să întrerupă legătura.

– Cum e vremea? îl întrebă Elbing.

– Până acum n-a plouat, îi răspunse Lex. Cu puţin noroc...

Exact în clipa aceea din aparat se auzi un pârâit. Îşi ridică ochii spre înălţimi şi apoi sări în picioare. Da, norii se adunaseră în zona lor, şi acum erau străbătuţi de limbile argintii ale fulgerelor. Vag, destul de estompat, ajunse şi tunetul la ei.

Aşezaţi pe bagaje, mâncară în grabă. Scuturându-şi firimiturile de pe buze, Baffin zise:

– Lex, vreau să te întreb ceva.

– Î...hî?

– Dacă cei din grupul celălalt sunt morţi cu toţii, care crezi că a fost cauza? Pur şi simplu condiţii meteo proaste?

– Eu aşa zic. Tu ce crezi, Zanice?

– Da, sunt convinsă. Nu uitaţi că nici noi n-am scăpat aşa uşor. Gândiţi-vă la Elbing şi la piciorul lui.

– Dar ar putea să fie vorba şi de o boală, zise Minty. Sau să fi mâncat ceva otrăvitor. Parcă ei nu aveau tot atâtea sintetizatoare nutriţionale ca noi, nu-i aşa?

– Şi nici specialişti care să le modifice, pentru a produce tot felul de antialergeni, confirmă Baffin. Adevărul e că am încercat din toate puterile să-i convingem să coboare la noi, pe ţărm, pentru că, la ei, nu sunt aproape nici un fel de resurse în apropiere. Nici urmă de copaci

pe kilometri întregi, ceva apă, dar nu câtă avem – pardon, aveam – noi, doar piatră chioară... Dar se hotărâseră să rămână pe loc.

– Ei bine, şi ei au ajuns aici la fel ca noi, adică pe jumătate sufocaţi, zise Lex. După ce îşi terminase porţia de turtă de sintetizator, îşi trecuse mâinile peste genunchi şi acum se legăna în faţă şi în spate.

– Aşa că nu au avut vreme să se gândească amănunţit la toate, continuă el. Dar asolizarea pe un teren pustiu, atunci când ajungi pe o planetă complet necunoscută, nu e chiar o idee rea. Te scuteşte să intri imediat în contact cu plantele şi animalele indigene şi cu feluritele lor otrăvuri. Şi trebuie ţinut cont că, în grupul lui Gomes, singurii oameni cu pregătire superioară erau ingineri. Pe de altă parte, însă, nu pot să neg că are şi Baffin dreptatea lui. Pentru că, dacă au aflat că noi avem un doctor şi un biolog cu noi, a fost prostie curată să nu se mute. Evident că asta ne-ar fi solicitat nouă la limită toate facilităţile, dar ar fi fost şi o mulţime de indivizi apţi de muncă în plus.

– Cred că s-au comportat de-a dreptul nebuneşte, spuse Baffin. Şi eu, unul, le-am şi spus-o în faţă. Dacă ţineau neapărat să asolizeze pe teren descoperit, să fi ales măcar o zonă deşertică, cu o pânză freatică bună dedesubt. Platoul ăla stâncos, la înălţime atât de mare... e o adevărată catastrofă.

Aggereth se ridică şi-şi puse bagajul pe umeri. Le zise aspru:

– Nu credeţi că discuţia asta e cam cinică? În fond, se pare că drumul nostru duce chiar spre mormintele oamenilor de care vorbiţi.

– Ai dreptate, încuviinţă Lex. O.K., să-i dăm bătaie.

12

Avansau constant prin tunelul vegetal. Văzând cât de deasă e vegetaţia, Lex era din ce în ce mai încruntat. Planificase din start ca drumul la întoarcere să dureze cu o zi mai mult decât la ducere, dar, din câte vedea acum, subestimase mult dificultăţile. Aşa că ori se vor mulţumi cu o privire aruncată în treacăt în tabăra celuilalt grup, în loc să cerceteze atent şi să inventarieze articolele utile rămase acolo, ori vor fi obligaţi să tragă de proviziile lor pentru încă o zi. E drept, la întoarcere nu vor urca – de câtăva vreme panta se accentuase – dar mersul la vale nu va constitui un avantaj real, atât timp cât vor fi obligaţi să-şi croiască drum cu securea la fiecare pas.

Pe sub vegetaţie se mişcau fel de fel de animale. Din când în când apărea câte unul chiar şi printre ramurile de deasupra râului. O dată, îşi smulsese arma şi trăsese – un impuls scurt şi bine ţintit – şi în faţa lor picase o creatură cu şase picioare simetrice, cu un corp ca o pernă de ace. De trup, din partea de dedesubt a acestuia, atârna un fel de tentaculă lungă şi elastică, la capătul căreia se găsea un fel de minge lipicioasă. Lodette confirmă imediat presupunerea lui că apendicele folosea la prinderea prăzii, deşi se îndoia că ar fi putut face vreun rău unei fiinţe umane, dacă nu cumva mingea din capul lui nu era otrăvită. Dar nimeni nu se oferi să testeze această posibilitate.

Căzuseră, încă de la început, de acord să încerce să parcurgă o distanţă cât mai mare în această primă zi. Ca urmare, nu s-au oprit imediat ce apusese soarele, ci continuaseră să înainteze un timp, la lumina lanternelor. Dar albia începuse să fie plină de pietre, mari şi mici, şi, cum de multe ori mai degrabă se căţărau decât mergeau, dificultăţile mersului prin beznă erau prea mari ca să mai merite riscul de a înainta cu orice preţ.

– Ajunge pentru astăzi, spuse Lex în cele din urmă. Hai să curăţim un loc de tabără, bine? Rămânem aici. Baffin, hai să ardem niţel

vegetaţia. Ceilalţi, daţi-vă mai în spate şi fiţi atenţi, n-am vrea să vă prăjim şi pe voi.

Îl ascultară docili. Fasciculele orbitoare ale armei lui Baffin şi a lui Lex măturară covorul vegetal pe o distanţă de vreo cincizeci de metri, pe ambele maluri. Mirosul era oribil, dar în câteva minute se risipi.

Făcură focul cu rădăcini uscate şi-şi încălziră nişte supă, stabiliră ordinea schimburilor de planton până-n zori, şi apoi, epuizaţi, se vârâră în sacii de dormit. Cu excepţia ţipătului câte unui animal, era o linişte absolută. Pe când se strecura în sacul lui, Lex, care o lăsase pe Minty în primul schimb, îşi zise că era chiar plăcut.

Dar, dintr-o dată, o auzi pe Minty exclamând surprinsă. Se ridicară toţi, să vadă despre ce e vorba, alarmaţi.

– Apă! strigă ea, luminând solul cu lanterna. Priviţi!

Prin nămolul uscat, printre pietre, îşi croiau drum firicele de lichid maroniu. Aggereth se ridică grăbit în picioare.

– Dacă e râul, trebuie să ne îndepărtăm rapid. Ne-am putea îneca!

– Nu e râul, fii liniştit. N-o să se înece nimeni, zise Lex după ce se uitase atent. Sunt efectele ploii de la munte. Dacă n-o să stăm în partea cea mai de jos a albiei, chiar dacă acolo e mai neted, o să fie totul în regulă.

Fornăind supărată, Lodette, care se aşezase pe o bucată foarte netedă de nămol, se sculă şi-şi trase echipamentul spre un loc mai sigur.

– Crezi că e cazul să luăm legătura cu Elbing? întrebă Aykin. Ca să ştie şi ei când o să ajungă apa acolo? Decât deloc... Poate că o să le folosească la ceva un pic de apă de ploaie.

Lex scutură din cap.

– N-o să ajungă în nici un caz până pe coastă. O să fie absorbită de pământul uscat.

– Eşti sigur?

Din cauza oboselii, Lex fusese pe punctul să-i răspundă răstit: „Bineînţeles că sunt sigur", fără nici o altă explicaţie, dar îşi reveni şi zise pe tonul lui normal, zâmbind ciudat:

– Da! Dacă nu eram sigur, mi-aş fi mutat şi eu culcuşul, nu crezi? Hai mai bine să dormim!

În timp ce vorbea, îşi dăduse seama surprins că era chiar sigur de ce spunea. *Da, sunt sigur. Încep să* simt *planeta asta. Ca şi cu creatura aia cu bila ei lipicioasă. N-am mai văzut nici una până acum. Dar parcă* ştiam *ce e cu ea, că e periculoasă!*

Şi avusese dreptate. Până dimineaţa nu mai rămăseseră decât câteva pete umede, pe care mai apucară să le zărească ici şi colo, în timp ce mergeau. Era evident că ajunseseră destul de sus. Trecuseră prin câteva defilee lungi şi întâlniseră mai multe cascade mititele. Începu-

seră să vadă din nou cerul deasupra capului, uneori chiar şi pe distanţe mai mari de o sută de metri, pentru că vegetaţia se rărise considerabil. În timpul micului dejun vorbiseră cu Elbing, care le spusese că Jerode voia să vorbească neapărat cu ei în dimineaţa asta, dar că, pe moment, dormea, era foarte obosit după o noapte agitată. Ornella avusese încă un acces de isterie, cineva din clădirea femeilor îi umpluse Delviei patul cu iarbă-de-foc, şi de aici ieşise o tevatură nebună.

Nu era nevoie decât să dea cineva un exemplu, se gândea Lex în timp ce se strecura printre pietroaie, şi toţi începeau să se poarte ca nişte copii proşti. Tâmpita aia de Naline!

Către amiază, aproape că îşi atinseseră obiectivul. Vedeau din ce în ce mai des stâncile de la marginea platoului, şi, o dată, Lex zări chiar o strălucire, care putea fi luată drept o rază de soare reflectată de învelişul navei. Dar încă nu vedeau nicăieri ceea ce barase râul şi toţi priveau acum nerăbdători în faţă, în loc să fie atenţi mai mult la maluri. Iar el trebuia să le reamintească tot timpul că malurile erau periculoase.

În cele din urmă zări o stâncă masivă, aproape cubică, având latura de peste zece metri, care zăcea pe jumătate înfiptă în pământul moale, la un cot al râului. Era un loc ideal pentru popasul de prânz. Se căţărară toţi pe faţa netedă de piatră şi se eliberară de poverile din spate.

Aykin puse imediat aparatul de radio în funcţiune. În timp ce-şi mânca raţia, Lex îl auzi pe Elbing confirmând recepţia, în ciuda paraziţilor ce afectau orice transmisie în timpul zilei, şi cerându-l pe el, pentru că Jerode voia să-i vorbească, urgent.

– Doctore, zise Lex, cum merge treaba?

– Prost, i se răspunse scurt. Aţi reuşit să localizaţi alunecarea aia de teren? S-a făcut iar cald şi avem urgent nevoie de apă. Canalizarea noastră pute de-ţi mută nasul.

– Nu, încă n-am găsit-o, spuse Lex îngrijorat. Şi aproape că am ajuns sus, pe platou. Probabil că este exact în locul în care bănuiam. Lângă locul unde au asolizat ceilalţi. Dacă totul merge bine, probabil că în după-masa asta suntem acolo, dar s-ar putea ca, din diverse motive, să nu putem da drumul la apă până mâine dimineaţă.

– Daţi-vă toată osteneala, insistă Jerode. Lipsa apei nu face decât să pună capac unei situaţii care şi aşa e explozivă. I-am salvat Nalinei ochiul drept. Dar pentru stângul ar fi nevoie de un transplant de cornee şi, cu resursele noastre, nu pot face nimic. Dacă iarna trecută aş fi început să organizez o bancă de organe, în loc să-i îngropăm intacţi pe cei morţi… Ţi-a spus Elbing ce i s-a întâmplat aseară Delviei?

– Da.

– Ei bine, eu personal sunt foarte înclinat să accept versiunea ei, dar faptele rămân fapte, şi cele mai multe dintre femei îi sunt ostile. De dimineaţă a venit la mine Nanseltine, tunând, fulgerând şi sforăind,

pentru că vreo câteva aiurite au apelat la el, cerând ca Delvia să fie judecată. N-am nici cea mai vagă idee ce acuzaţie i s-ar putea aduce – nici nu cred că a încălcat cu ceva Codul Galactic Unificat – dar lor nici nu le pasă. O să inventeze ceva, la nevoie.

În ciuda paraziţilor, se simţea că doctorul e de-a dreptul dezgustat.

– Şi bineînţeles că, fără apă, sunt cam mulţi oameni care stau degeaba şi dau din gură. Toţi oamenii lui Cheffy, şi alţii.

Lex îşi muşcă buzele. Văzu că Baffin se încruntă şi că Minty şi Aykin schimbă priviri îngrijorate. Sperând să aibă vreo idee bună, îi privi întrebător.

– Nanseltine ăla! spuse Minty şi scuipă peste marginea stâncii pe care stăteau.

– Nu atât el, cât nevastă-sa, o corectă Zanice calmă. Ştiu prea bine asta. Doctorul m-a trimis pe mine de câteva ori, când l-au chemat. De fiecare dată, n-a fost vorba decât de o zgârietură, de o julitură sau de nişte banale dureri de cap, pe care le luau drept semnele vreunei boli terminale. Am văzut eu cum îşi fac ei socotelile şi cum îşi organizează scenariile!... Nu sunt buni decât să-i ia Lex în barca voastră, să-i ducă la un kilometru de mal şi s-o scufunde pe tăcute.

Baffin chicoti.

– Nici o propunere viabilă de la noi, doctore, spuse Lex în microfon. O să încercăm să găsim cât mai repede alunecarea aia de teren şi o să luăm legătura cu voi înainte de a da drumul la apă. OK?

– Grăbiţi-vă, vă rog din suflet. O să punem pe cineva lângă aparat zi şi noapte. O pauză, apoi slab, ca şi cum doctorul ar fi avut capul întors de la microfon: Ce mai vrea şi *ăla*?... Bine, spuneţi-i c-o să vin imediat! Apoi din nou tare, normal: Lex, mă caută Rothers. Trebuie să plec. Daţi-vă toată osteneala, grăbiţi-vă şi întorceţi-vă cât mai repede!

Terminară de mâncat în tăcere, îşi strânseră imediat lucrurile şi plecară. Lumina soarelui le părea dintr-o dată apăsătoare şi rece.

Baffin era în frunte, iar Lex încheia şirul. Acum, că vegetaţia se reducea doar la nişte ierburi pipernicite, nu mai era nevoie să fie atât de precauţi, dar tot nu puteau înainta mai repede. La fiecare câteva sute de metri întâlneau fie o cascadă secată, fie un zid de rocă friabilă, înalte de câte doi, trei sau chiar cinci metri, pe care trebuiau să se caţăre, folosind prize mai mult decât precare.

Oprindu-se o clipă în faţa unei asemenea cascade secate, înaltă de aproape doi metri şi jumătate, Baffin se pregăti, ca de obicei, să o escaladeze. Sări cât putu de sus şi se prinse cu mâinile de partea de deasupra a cascadei. Apoi îşi ridică trupul, până când îşi trecu şi capul peste creastă, dar, în loc să se înalţe mai departe, se opri, scoase o exclamaţie de uimire şi se lăsă să cadă înapoi.

– Ce e? se repezi Lex la el.

– Am ajuns la baraj! spuse Baffin, ştergându-se pe frunte. Du-te să vezi şi tu!

Lex îi imită aproape fiecare mişcare, trecu complet peste creastă, apoi se ridică în picioare. Punându-şi mâna streaşină la ochi, privi spre ce văzuse Baffin. Din locul în care stătea el, albia râului ducea, drept ca o aţă, către ţancurile ce mărgineau platoul. La câteva sute de metri în faţă, exact în locul în care-şi imaginase el că ar fi putut avea loc o alunecare de teren, era un perete. Care nu bloca numai albia râului, ci se prelungea mai departe, pe ambele maluri, până ce ajungea să se îmbine aproape natural cu pantele înălţimilor, ce mărgineau trecerea îngustă din acel punct. La baza peretelui se vedeau grămezi de pietre mari. Din loc în loc erau stâlpi de lemn, iar între ei Lex bănuia că sunt garduri de nuiele împletite, impermeabilizate cu frunze şi lut. Încă mai privea nedumerit, când Baffin se căţără lângă el şi se întoarse, să-i ajute şi pe ceilalţi.

– Ce este? întrebă Minty de jos.

– Un baraj, răspunse Lex scurt.

Continua să-l privească atent. Pe ambele laturi erau câte doi stâlpi foarte groşi, iar gardurile dintre ele, din câte îşi putea da el seama, păreau să nu fie fixe, ci doar legate, jucând rol de stăvilare.

Dar...! Făcu un pas înainte, extrem de nedumerit. O privire de la stânga la dreapta îi permisese să aprecieze până la ce nivel urma să se ridice apa. Admiţând cele mai fanteziste valori pentru rezistenţa stâlpilor şi a împletiturilor, barajul ăsta nu putea, pur şi simplu, să reziste!

Acum erau toţi sus lângă el, exclamând, uimiţi de ceea ce vedeau. Aykin tocmai dădea glas gândurilor lor, când fură întrerupţi:

– Dar ăsta e făcut de mână omenească. Asta înseamnă...

– Staţi toţi pe loc şi nu mişcaţi!

Încremeniră. Dintre stânci apăru un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă gri pătată şi cu nişte pantaloni maro. Era ars de soare – aproape negru – şi-şi ţinea ochii aproape închişi, din cauza luminii puternice. Dar în mână avea o armă energetică, îndreptată spre ei.

– Vă aşteptam, zise el nonşalant. V-am ascultat transmisiile radio, tot timpul. În regulă, veniţi şi luaţi-le armele! adăugă el ceva mai tare.

Din ascunzători apărură şi alţi bărbaţi, la fel de bronzaţi ca şi el.

– Ce ai de gând să faci? izbucni Baffin. N-ai nici un drept să ne tratezi ca pe nişte... ca pe nişte tâlhari!

– Nu aveţi voi de gând să ne distrugeţi barajul? zise omul. Nu aveţi voi de gând să ne furaţi singura resursă naturală de care dispunem?

– Fă ce-ţi spune, Baffin, ordonă Lex. El îşi aruncase deja arma pe pământ.

– Dar...!

– Faceţi ce vă spune! repetă Lex ferm.

Furioşi, în cele din urmă îl ascultară.

– Foarte înţelept, aprobă omul care-i întâmpinase. Apoi se răsti la însoţitorii lui: Hai, mai repede!

– Cred că ne-am cunoscut anul trecut, spuse Lex. ... Cardevant, nu-i aşa?

– Exact. Omul îl privi atent. Ah, da, îmi amintesc şi eu, erai cu căpitanul Arbogast. Încercaţi să ne convingeţi să ne alăturăm afurisitei voastre de politici defetiste, să abandonăm tot ce avem aici, ca să ajungem să ne daţi voi ordine. Mi se pare că-l recunosc şi pe omul de lângă tine.

Zâmbi acru şi-şi puse arma în holster. Toate armele noilor veniţi erau acum la tovarăşii săi.

– De asta ce ziceţi? adăugă el, arătând spre baraj. Nu-i aşa că e ceva? Acolo e rezervorul nostru!

– Şi vrei să zici că noi suntem tâlharii! strigă Minty. Când voi ne-aţi furat un râu întreg!

– Ooo! Când o să se umple rezervorul, o să vă lăsăm să aveţi parte de scursură.

– Mult mai înainte! spuse Lex calm.

– Hei, nu crezi că vorbeşti fără să ştii prea multe? O să dureze foarte multă vreme, ţi-o spun eu. Izbucni în râs: Şi, după cum v-am spus, v-am ascultat toate transmisiile radio, de când aţi plecat. Acum câteva minute nu se plângea doctorul vostru că vă pute canalizarea?

– Ce legătură are una cu alta? Apa o să ajungă înapoi, la noi, cu de la sine putere. Aş zice... hm!... Ei, bine, ca să fiu sigur trebuie să văd şi faţa cealaltă... dar nu cred că o să reziste mai mult de trei zile, în cel mai bun caz!

Cardevant clănţăni din dinţi ca şi cum l-ar fi lovit cineva în plex, apoi inspiră adânc, şuierat:

– Ticălos defetist şi ordinar! N-am de gând să-ţi mai ascult smiorcăielile!

Se întoarse spre tovarăşii lui:

– Luaţi-i! se răsti el. Îi ducem la domnul căpitan Gomes!

13

Când fură împinşi în faţa căpitanului Gomes, Lex se simţea deja ca bolnav. Aici se depuseseră nişte eforturi de necrezut. Dar fuseseră dirijate de o minte care, fără ezitări, putea fi considerată dementă.

Râul, ale cărui izvoare se găseau undeva, în munţii încă neexploraţi de dincolo de platou, inunda acum încet valea din spatele barajului. Se lămurise cum fusese construit. Mai întâi fuseseră ridicate părţile laterale, apoi în apa râului fuseseră aruncate grămezi de pietre mari, pe care stătuseră constructorii şi ridicaseră partea de sus a secţiunii centrale, iar la sfârşit fuseseră coborâte împletiturile impermeabilizate cu frunziş şi lut în această porţiune şi legate rapid la locul lor. Probabil că lucraseră peste o sută de oameni, ca sclavii, ca să se poată înălţa o construcţie de asemenea dimensiuni într-un interval atât de scurt. Şi, din păcate, în curând se va prăbuşi.

Ca sclavii... Denumirea i se părea perfect adecvată lui Lex. Pe când erau mânaţi pe ultimele sute de metri până la platou, văzuse grupuri de bărbaţi şi de femei, murdari şi slabi, părând înfometaţi, trudindu-se să consolideze barajul, conduşi de câte un om care ţipa tot timpul la ei, dându-le ordine. Iar o dată ajunşi pe platoul la marginea căruia se găsea nava – turtită ca un ou zdrobit pe o masă, îşi aminti el dezamăgit – deşi te aşteptai să vezi construcţii, nu întâlneai decât nişte bordeie mizerabile – din aceleaşi împletituri de nuiele acoperite cu lut – dispuse rânduri-rânduri, ca nişte grajduri. Aerul trăsnea de mirosul dejecţiilor umane şi de fum: din loc în loc vedeai oale rudimentare de lut nears, atârnate pe trepieduri deasupra focului care ardea în vetre, tot de lut.

Femei şi bărbaţi cu feţe supte priveau cu ochii goi la intruşii ce treceau pe lângă ei, până când supraveghetorii urlau la ei să-şi vadă mai departe de treabă.

În jurul navei fusese ridicat un cadru din trunchiuri de copaci de care atârnau, în dezordine, funii Lex apreciase munca cerută de trans-

portul trunchiurilor folosite la baraj remarcabilă. Dar când văzu câte trunchiuri erau aici!... Depăşea orice imaginaţie.

Acum se introduceau forţat sub cocă bucăţi mari de stâncă. Nişte oameni loveau în ele cu trunchiuri de copaci, pe care-i foloseau ca berbeci, alţii apăsau pe nişte pârghii lungi, din alte trunchiuri întregi de copaci, iar un copil de vreo zece ani bătea într-o cratiţă de metal ritmul în care acei sărmani, ce abia se mai ţineau pe picioare, trebuiau să se opintească. Era clar că încercau să ridice nava, ca să poată suda plăcile din partea de jos.

Nebunie! Nebunie curată! Lex îşi încleştă pumnii. Se gândise la multe lucruri neplăcute când se întreba ce-i aşteaptă aici. Dar realitatea era infinit mai cumplită decât cele mai pesimiste presupuneri ale lui.

Cardevant mergea în faţa lor încruntat, cu paşi mari, ca un om plin de importanţă. Prea îngrozită de ce vedea ca să se mai poată stăpâni, Minty exclamă, privind spre Lex:

– Lex, n-o să reuşească în nici un caz să termine până la iarnă! Şi dacă nu se pregătesc în nici un fel, o să...

Cardevant se răsuci pe călcâie, atât de repede că Minty nu avu nici măcar vreme să clipească, şi o lovi cu palma peste faţă.

– O să rezistăm şi iarna ce vine, tot aşa de bine cum am rezistat şi iarna trecută! declară el. Şi dacă o să moară nişte slăbănogi, nu-i nici o pagubă, s-a-nţeleș?

– Îndrăzneşti să dai în femeia mea? strigă Aykin.

În ciuda staturii sale era foarte agil, şi greutatea aparatului de radio pe care-l căra în spate părea să nu-i încetinească deloc rapiditatea mişcărilor. Pumnii lui plecaseră înainte ca Lex să poată interveni, şi Cardevant se trezi brusc pe spate, cu picioarele în sus.

Dinspre partea lui nu mai era nici un pericol, dar însoţitorii... Lex apreciе instantaneu care dintre ei era cel mai dispus să facă uz de armă şi se aruncă asupra lui. Lovi braţul omului exact la momentul oportun, astfel încât impulsul armei, în loc să se îndrepte spre Aykin, se pierdu sfârâind în înaltul cerului.

– Cardevant! se răsti Lex la el, continuând să-l ţină de încheietura mâinii pe omul care trăsese. Ar fi bine să ai grijă să nu ni se întâmple nimic, *s-a-nţeles*? Nu uita că noi avem peste opt sute de oameni, bine hrăniţi şi bine adăpostiţi, pe când voi nu dispuneţi decât de cel mult patru sute, care mai sunt şi morţi de foame!

– Defetist împuţit! ripostă Cardevant, ridicându-se cu greu în picioare. După cum remarcase deja Lex, cuvântul ăsta – „defetist” – căpătase un substrat politic în toată regula. Bine hrăniţi şi bine adăpostiţi, da? Da' cu setea cum staţi?

Lex îl privea fără să zică nimic. Văzu că în câteva secunde furia omului se calmase, deşi continua să vorbească pe acelaşi ton aspru:

– OK, poate că n-ar fi trebuit s-o lovesc pe prietena asta cu gură mare a ăstuia. Da' să ştiţi că voi sunteţi graşi, frumoşi şi locuiţi confortabil pentru că aţi renunţat la orice speranţă. Pe când noi, nu! Muncim din greu să scăpăm de pe bulgărele ăsta de noroi, al dracului de greu. Şi n-o să lăsăm pe nimeni şi nimic să ne oprească din drum!

Căpitanul Gomes stătea sub un baldachin improvizat din nişte cearşafuri, pe o buturugă care ţinea loc de scaun, şi se uita peste nişte note, scrise pe bucăţi rupte de hârtie. Era clar că oamenii ăştia habar n-aveau de planta pe care o foloseau ei ca înlocuitor, acasă. Lângă căpitan mai era un bărbat, pe care Lex îşi amintea că-l cunoscuse anul trecut, ofiţerul secund, Probian.

– Bună treabă, Cardevant, zise Gomes, lăsându-se pe spate atunci când cei şapte captivi fură împinşi în faţa lui. Era un om gras. Nu avea decât un şort pe el, şi pieptul lui păros lucea de sudoare. Silueta lui contrasta izbitor cu a celor din jur.

– Deci ăştia sunt bandiţii care voiau să ne dărâme nouă barajul? Să nu lase pe nimeni să demonstreze că are mai multă vlagă ca ei!

Lex şi ai lui tăceau.

– Le-ai căutat în bagaje? continuă Gomes.

– Nu, sir. Mi-am zis că e mai bine să şi le care ei până aici.

Gomes chicoti:

– Ei bine, atunci fă-o acum. Haide, daţi-vă bagajele jos! Îşi încrucişase braţele pe piept.

– Armele lor sunt la noi, domnule căpitan, spuse Cardevant, pe când cotrobăia prin bagajul lui Lex. Aveau câte una de căciulă.

– Şapte arme! Gomes ridicase din sprâncene. Şi voi nu aveaţi decât una singură, nu? Bun! pare să fi fost o investiţie rentabilă! Şi un aparat de radio pe deasupra, nu-i aşa, Probian?

– Da, sir. Probian controla bagajul lui Aykin. Cu un acumulator în cea mai bună stare. O să ne prindă foarte bine.

– Mult mai bune o să fie armele, mormăi Gomes.

Dacă asta era părerea lui sinceră, se gândi Lex, atunci orice altă explicaţie despre ce se întâmplă în locul ăsta e inutilă.

– Cred că aici au materiale medicale, murmură Cardevant, care trecuse la bagajul Zanicei. Le scoase pe toate afară: câteva tuburi cu tablete, câteva pansamente sterile, câteva instrumente, un borcan cu o cremă regenerantă şi câteva alte nimicuri de care se putuse dispensa Jerode. Şi... Ce-i asta?

Ţinea în mână un borcan plin cu antialergenul sintetic al lui Bendle, cu ajutorul căruia puteau mânca liniştiţi o serie de plante. Substanţa arăta foarte ciudat. Era o pulbere cristalină purpuriu-vineţie cu granulaţie mare – o sare de mare, modificată şi colorată artificial.

Toţi se întorseseră către Lex, aşteptând lămuriri. După ce se gândi un moment, le spuse:

– E un antialergen. Se pune pe un pansament umed şi se utilizează la tratarea inflamaţiilor produse de iarba-de-foc. Ceea ce, de altfel, era perfect adevărat, otrava din frunzele acesteia fiind similară cu substanţa din cauza căreia nu puteau fi consumate direct plantele indigene. Poate că voi nu-i spuneţi aşa plantei ăsteia. E o plantă târâtoare, care pişcă atunci când o atingi. Arată ca...

– Ho! Nu vreau să aud nimic despre plantele voastre blestemate! îl întrerupse Gomes. N-o să mai rămânem aici prea mult timp, să ne facem griji din cauza lor!

Lex tăcu, ascultător.

– Acolo ce-i? îi zise brusc Probian lui Cardevant, văzîndu-l că scoate o pungă de plastic transparentă, plină cu frunze verzi-gălbui. Am găsit şi eu una la fel.

– Eşantioane botanice! mugi Gomes, începând să râdă de propria-i glumă.

Dar, gândindu-se că, dacă tot era câte una de om, ar putea conţine ceva interesant, Cardevant deschise o pungă. Se linse reflex pe buze.

– Surpriză, e mâncarea lor!

Drep răspuns, Gomes se aplecă înainte şi-şi puse mâinile pe masă. Însă Probian, văzând turtele de sintetizator, oftă şi începu să desfacă grăbit punga pe care o ţinea în mână. Turtele erau învelite în frunze de copac-de-salată, pe care le privi cu suspiciune.

– Astea pentru ce sunt? întrebă el. Să nu se usuce turtele? Nu sunt periculoase? Nu ştii niciodată ce ţi se poate întâmpla, dacă mănânci aşa ceva!

– Nouă nu ni s-a întâmplat niciodată nimic, murmură Lex, uluit de atâta neştiinţă.

Probian îl privi neîncrezător şi, după o clipă, aruncă toate frunzele şi puse turtele pe masă. Câteva firimituri i se lipiseră pe mâini. Le linse cu poftă.

– Mai e ceva, zise Probian. Ajunsese la bagajul lui Baffin. Explozivi!

Scosese patru blocuri extrem de preţioase, recuperate din caseta de dezastru a navei lor. Încărcăturile erau proiectate pentru a scoate în afara razei de acţiune a unei explozii a sistemului de propulsie – sau a oricărui alt gen de catastrofă – un înregistrator de zbor şi o baliză de semnalizare funcţionând în benzi subeterice special rezervate. Puterea lor explozivă era suficientă pentru a putea degaja cursul râului, chiar dacă ar fi fost astupat de un munte. Dar acum erau dezamorsate şi te puteai juca liniştit cu ele, fără nici un pericol.

Lex îşi reproşa tot timpul faptul că acele încărcături rămăseseră în navă până la asolizare. Fusese aşa de zăpăcit de atmosfera din ce în ce

mai săracă în oxigen, îl durea atât de tare capul pe când erau încă pe traiectoria de apropiere, încât şi el, şi toţi ceilalţi, neglijaseră să lase baliza pe orbită. Când îşi adusese el aminte, nu mai avusese timp să calculeze nici o traiectorie de lansare.

Explozivii fură, la rândul lor, aduşi şi depuşi ca o ofrandă pe masa din faţa căpitanului.

– Asta e tot? se interesă Gomes.

– Tot ce era interesant.

– Păcat. Totuşi, nu e chiar rău. Mă întreb ce alte chestii valoroase mai au acolo la ei...

Gomes îşi frecă obrazul bărbos. Pe Zarathustra se obişnuia ca pilozităţile faciale să fie extirpate. Dar nu i se putea cere lui Gomes – un cosmonaut, un om al spaţiului – să se conformeze obiceiurilor de pe Zarathustra.

– Opt sute de oameni bine hrăniţi şi perfect sănătoşi, răspunse Lex.

Ce neşansă formidabilă că nu-i putuseră lua pe toţi cu ei până aici, să vadă cu ochii lor! Acum îşi dădea seama de tot ce se întâmplase aici. Nu fusese nimeni capabil să facă nişte planuri raţionale pentru o şedere îndelungată – dacă nu definitivă – pe această planetă, şi atunci se lăsaseră în seama lui Gomes, iar acesta, în loc să-i îndrume, începuse să dea ordine. Şi, cum Gomes era cosmonaut, nu putea concepe altceva în afara ideii de a-şi repara nava. Fie că-şi dăduse sau nu seama că asta e imposibil, mizase totul pe această idee şi depăşise de mult stadiul în care ar mai fi fost în stare să renunţe. La ora asta, probabil că ideea se transformase în obsesie. Şi, după toate aparenţele, era chiar contagioasă. Iar cei care i se împotriviseră (şi, judecând cât se bucurase Gomes când auzise de arme, erau mulţi) fuseseră forţaţi să muncească.

Ca urmare, nu se întreprindea nimic util pentru salvarea oamenilor!

– Da, zise Gomes. Opt sute de oameni, care nu mai au nici o navă!

– De unde ştii tu? ripostă Minty.

– De la voi, evident! replică Gomes. Aveam intenţia să vă cerem ajutor, să cooperăm şi să ne reparăm navele. Chiar dacă nu puteam parcurge tot drumul până într-o zonă civilizată, am fi putut măcar să le ridicăm pe orbită, şi apoi să emitem pe benzile subeterice către expediţiile de salvare care trebuie să fi fost trimise în zona noastră. Nu credeţi?

Întrebarea asta fusese întoarsă pe toate feţele în aşezarea de pe malul mării. Nu-i răspunse nimeni. Nu aveau cum să ştie. După decolare, toate navele care evacuaseră Zarathustra emiseseră aproape continuu. Dar aveau o viteză atât de mare – singura şansă de a scăpa de novă – încât probabil că semnalele erau distorsionate într-un hal fără de hal, şi se confundau cu zgomotul de fond.

Şi oricum, emitea şi nova, în toate benzile, şi radio şi subeterice, cu o putere fantastică.

– Şi...? zise Lex.

– Ei bine, imediat ce a venit dezgheţul, ne-am montat repede antena şi, ce să vezi? Sau, mai exact, ce să auzi? O femeie care se tot văicărea la microfon şi zicea că nava voastră a ajuns pe fundul mării! Gomes hohoti cinic. Ah, mi-ar fi plăcut să-l văd la faţă pe Arbogast, după tot ce mi-a zis despre asolizarea *mea*! Mare păcat că nu l-aţi adus şi pe el!

– Nu-l mai putem aduce, spuse Lex mohorât. S-a sinucis.

– Păi, dacă ar fi trebuit să ţin piept unei şleahte de defetişti, fără urmă de şira spinării, ca voi, cred că şi eu aş fi făcut la fel! zise Gomes. Au vrut şi aici câţiva să renunţe, să se simtă ca acasă... animalele! Dar am pus capăt ideilor ăstora, încă de la început. Ha! I-am pus s-o asculte pe femeia aia. Îţi întorcea stomacul pe dos cu miorlăielile ei! De aia nu v-am răspuns. Nu era să lăsăm nişte idioţi, care-şi lăsaseră nava să se rostogolească în mare, să profite ca nişte paraziţi de a noastră, pentru care noi am plătit şi cu sudoare, şi cu sânge!

– N-aţi mâncat decât turtă de sintetizator? se interesă Lex.

Gomes clipi din ochi. Apoi, dându-şi seama că realitatea este, oricum, evidentă, răspunse răstit:

– Bineînţeles! Suntem pe jumătate morţi de foame. Şi am avut şi boli şi degerături, dar, în ciuda tuturor necazurilor, ne continuăm treaba!

– Cum staţi cu elementele-trasoare? îşi continuă Lex interogatoriul şi, cu colţul ochiului, văzu cum Zanice începe să dea viguros din cap. N-aveţi nici un doctor sau biolog pe aici, nu-i aşa? Sintetizatoarele nutriţionale nu trebuie folosite decât în cazuri extreme. Un om poate rămâne în viaţă circa doi ani dacă nu mănâncă decât turtă de sintetizator, dar, după şase luni, începe să aibă deficienţe de nutriţie. Şi, din clipa în care se golesc containerele, turtele nu mai au nici o valoare nutritivă, sunt apă chioară. Poţi mânca în neştire, că tot mori de foame.

– Morţi de foame? Gomes părea să nu-l fi ascultat. Da, ne e foame tot timpul, dar de murit, n-o să murim. Şi uite ce putem face noi! Se ridică pentru prima dată în picioare, şi Lex se uită atent. Gambele îi erau umflate şi decolorate, iar în jurul genunchiului stâng avea înfăşurată o zdreanţă. Când se mişcă, şchiopăta. Dar când arătă spre navă, avea ochi strălucitori.

– O s-o punem noi pe orbită! O să punem comunicaţiile subeterice în funcţiune ş-o să cerem ajutor! O să dureze ceva, da' o să reuşim! Şi asta o să vă folosească şi vouă, defetişti afurisiţi! O să trageţi foloase, fără să fi contribuit cu nimic la asta!

– Dar unde ţi-e docul antigravitaţional? spuse Lex calm. Unde-ţi sunt aparatele de sudură cu plasmă? Şi unde-ţi sunt electrozii de crom, de care ai nevoie? Dacă o să astupaţi fisurile cu lut, o să crape, la fel cum o să crape şi barajul ăla al vostru.

– N-o să crape! O să ne furnizeze energie electrică! Ha... nu s-a gândit nici unul dintre voi la aşa ceva? Gomes aproape ţipa. Acum construim turbinele şi generatoarele.

– Noi am făcut generatoare eoliene, zise Lex. Am avut suficientă energie electrică toată iarna. Şi nici n-am furat râul de la alţii.

O clipă crezu că Gomes o să-l lovească. Nu-l îngrijora perspectiva, căpitanul era atât de lent din cauza malnutriţiei şi atât de extenuat, încât ar fi rezistat uşor unei lovituri de la el. Dar acesta, furios, se întoarse cu spatele la ei, urlând:

- Minte! Minte! Li s-a făcut ruşine de ce facem noi aici, pe cînd ei s-au resemnat să rămână aici pentru totdeauna! Cardevant! Probian! Luaţi-i pe defetiştii ăştia revoltători din faţa mea. Legaţi-i şi puneţi pe cineva de pază lângă ei. Dacă-mi mai apar azi în faţa ochilor, precis că fac o congestie!

14

– Ce să se fi întâmplat? zise Jerode pentru a douăzecea oară.

Elbing își ridică, obosit, capul.

– Doctore, trebuie să repeți întrebarea asta la nesfârșit? Mă termini! Pe o planetă necunoscută se poate întâmpla *orice*! Asta e unul din motivele pentru care preferam să le vizitez cât mai scurt timp posibil și să mă întorc în spațiu cât mai repede.

– Iartă-mă. Jerode se șterse pe față și se lăsă să cadă pe un scaun. Privi din nou la aparatul de radio, care tăcea cu obstinație. Nu e posibil să li se fi defectat antena, sau ceva de genul ăsta?

– M-ai mai întrebat deja și asta, murmură iritat Elbing și se aplecă să-și frece piciorul amputat. Dar peste o clipă adăugă: Te rog să mă scuzi. Și își desfăcu proteza de lemn, punând-o pe masă.

– Iar ți s-a iritat? întrebă Jerode, amintindu-și brusc de responsabilitățile lui de doctor.

– Ce? Ah, nu... nici vorbă. Pielea se întărește frumos. Ai făcut o treabă formidabilă, ținînd cont că n-ai auzit de amputări din cauza degerăturilor decât din cărți. Nu, e mai degrabă un fel de mâncărime. Elbing zâmbi amar: Nu o mâncărime adevărată, una psihologică. Pentru că am ajuns în halul ăsta, nu mă mai pot plimba de colo-colo când sunt agitat. Cloncănitul lemnului ăstuia mă scoate din minți.

Jerode se forță să chicotească scurt în loc de răspuns și continuă să stea cu ochii ațintiți la aparatul de radio, de parcă ar fi vrut să-l facă să prindă viață printr-un efort de voință.

– Doctore?

Prin perdeaua ce acoperea ușa se auzea o voce ezitantă de femeie. Recunoscând-o, Jerode tresări.

– Da, Delvia. Sunt aici.

Își făcu apariția ca un animal sfios, strecurându-se pe ușă și privind cu un gest reflex peste umăr. Era trasă la față, încordată și avea

picioarele pline de iritaţii maronii făcute de iarba-de-foc, până pe pulpe. I-o pusese cineva sub pătură. Nu descoperiseră cine.

– Am venit... am venit să te rog să-mi acorzi azil, zise ea, străduindu-se să vorbească pe un ton nonşalant. Doctore, nu mai pot rămâne încă o noapte în clădirea aia. Parcă e un spital de nebuni.

– Delvia, nu cumva te gândeşti să te muţi în clădirea bărbaţilor? spuse Elbing tărăgănat. Ai fi binevenită acolo!

– Elbing! se răsti Jerode. Ridicându-se în picioare, se uită la Delvia. Te doare, nu-i aşa?

– Din când în când. Se strâmbă şi îşi ridică un picior, începând să se frece pe el. Şi mai sunt şi petele astea tâmpite.

– Ameţeli?

– Nu... cam de pe la prânz n-am mai avut.

– Te-a ajutat cu ceva unguentul?

– Da, bineînţeles. Foarte mult. Dar am încasat o doză al dracului de masivă.

– Să fii convinsă. N-a mai avut nimeni parte de atâta. Şi când mă gândesc că a fost ceva deliberat! Jerode îşi încleştă pumnii. Ce n-aş da să aflu cine a făcut-o!

– Nu-ţi pierde timpul de pomană. Chiar şi cele care n-au făcut-o cu mâna lor, tot s-au uitat liniştite cum mi-o face cineva. Ce bine ar fi fost s-o fi lăsat pe Naline în grija lor tandră. Şi-ar fi dat seama repede că nu e genul de copil pe care şi-l închipuiau ele. Vocea ei era plină de amărăciune. Ea cum se mai simte?

– Până dimineaţă o s-o ţin tot sedată, spuse Jerode. Vreau să se mai întremeze puţin înainte de a afla că şi-a pierdut, practic, un ochi.

– Dar cu cealaltă pacientă a dumitale cum e? interveni Elbing. Mă refer la Ornella.

– Ah, despre Ornella îţi pot spune eu destule! exclamă Delvia. Probabil că s-a repus în circulaţie şi... Nu, nu trebuie să vorbesc aşa! Bătu cu piciorul în podea. Doctore, ai vreun tratament cu care să împiedici pe cineva să ajungă o ticăloasă vindicativă? Pentru că în curând asta o să fiu, şi nu vreau. Dar pur şi simplu nu mă pot stăpâni, pentru că sunt împunsă tot timpul. Deşi ştiu că nici ele nu se pot stăpâni să nu facă asta.

Elbing o studia gânditor. Înainte ca Jerode să poată zice ceva, exclamă:

– Hei, Del! Da' ştii că eşti plină de surprize?

– Aşa să fie? Se mişcă ţeapănă, se aşeză pe scaunul de pe care se ridicase Jerode şi îşi încrucişă picioarele, ca să-şi poată freca din nou inflamaţiile. Nu ştiu decât că am ajuns să mă simt ca o străină faţă de mine însămi. Doctore, poţi să-mi dai un pat în infirmerie sau ceva de genul ăsta? Am mare nevoie de un pic de odihnă.

Elbing scoase o exclamaţie trădând nemulţumire.

– Şi tu? sări Delvia. Crezi că Naline a încercat să se sinucidă din cauza mea? Nu-i nevoie să-mi răspunzi, ţi se vede pe faţă. Dar spune-mi un lucru! Vorbea din ce în ce mai înfierbântată: Cum îţi explici că a luat o armă despre care ştia perfect că nu e încărcată? Mai erau alte trei acolo, încărcate ochi! Le încărcasem sub ochii ei!

– Nu ştiu, zise Elbing mohorât, decât că nu-mi place să i se întâmple ceva rău unui copil, indiferent din ce cauză.

– Tu...! Dar, extenuată, Delvia abandonă orice replică. Privi spre Jerode, cu umerii căzuţi:

– Vezi doctore? Asta e genul de atitudine în faţa căreia nu mai ai nici un argument. Cred că şi asistentele medicale gândesc la fel, aşa că ideea mea de a dormi în infirmerie nu e prea bună. Poate că ar fi mai bine să mă duc undeva, afară, sub cerul liber. Trebuie să mă odihnesc cumva, altfel mă prăbuşesc.

Dădu să se ridice. Jerode o opri, apăsând-o cu mâna pe umăr.

– Stai puţin aici, îi zise el. Până găsesc o soluţie. Şi tu, Elbing, să taci din gură. Sunt convins că Delvia spune adevărul, aşa că, dacă ai chef de discuţii, cu mine trebuie să te cerţi. Însă şi tu trebuie să fii îngăduitoare cu el, Del. Lex nu ne-a mai chemat de la prânz şi suntem foarte îngrijoraţi.

Se auzi o bufnitură pe acoperiş şi tresăriră toţi. Apoi se liniştiră, privindu-se parcă ruşinaţi de propria lor nervozitate. Probabil fusese o pasăre-pescar, care se uşurase. Se obişnuiseră deplin cu prezenţa oamenilor, ba chiar unele începuseră să le fie de un oarecare folos, ciugulind din gunoaie. Dar trebuiau să termine repede cu asta, pentru că, altfel, probabil că în curând vor începe să fure de la bucătării.

– N-ar fi trebuit să insiste atât să plece, zise Jerode, vorbind mai mult cu sine însuşi. Dacă-l pierdem, suntem...

Îşi dădu seama că vorbeşte cu voce tare şi că nu e singur, şi tăcu brusc. Dar Delvia ascultase atent:

– Doctore, cu Lex e ceva foarte deosebit, nu-i aşa? spuse ea aplecându-se spre faţă. *Ce* anume? Am observat şi eu ceva!

– Ei...! Jerode îşi trecu limba peste buze. Ei bine, doar e cel mai inteligent şi mai capabil dintre tinerii care sunt cu noi, nu crezi? E-n stare să rezolve cele mai multe probleme parcă din instinct!

– Să fie vorba doar de instincte? murmură Delvia.

Jerode, ca să-i abată atenţia, îşi frecă palmele şi zise brusc, aparent preocupat:

– Nu-mi place deloc cum arată încă iritaţiile tale. Hai cu mine la infirmerie să-ţi mai dau nişte unguent şi să vedem dacă nu-ţi pot face rost de un pat acolo. Elbing, poţi să mai rămâi puţin lângă aparat? O să trimit imediat pe cineva să te schimbe.

Cosmonautul dădu din cap. Întorcându-se spre aparatul de radio, acționă plictisit comutatorul principal, să fie sigur. Dar nu era vorba de o pană de curent.

Lex și însoțitorii lui fuseseră duși într-un fel de fundătură despicată printre stâncile de la marginea platoului, la o oarecare distanță de navă și de bordeiele nenorocite în care locuiau oamenii. Era clar că, cel puțin în parte, fuseseră izolați pentru ca oamenii de aici să nu-i vadă și să nu le compare înfățișarea cu halul de înfometare și de slăbiciune în care se găseau ei înșiși.

Se simțise și mai îngrozit când apăruseră lanțurile cu cătușe, cu care fuseseră legați. Astea nu făceau parte din echipamentul standard al unei nave și, cu certitudine, nici nu fuseseră aduse la bord în timpul pregătirilor pentru evacuare. Deci fuseseră făcute aici! Cum puteai aprecia o situație în care asemenea lucruri erau considerate ca fiind mai importante decât hrana, hainele, casele? Un mic grup își impusese o hotărâre fanatică și îi conducea pe ceilalți utilizând niște metode de neconceput pe nici o planetă a lumii civilizate, pe care omenirea le abandonase de mii de ani. De unde oare luase Gomes ideea cătușelor, unde oare o găsise?

Ca și cum lanțurile nu ar fi fost de ajuns, lângă ei stătea un paznic înarmat. Până la apusul soarelui fusese unul dintre cei care îi capturaseră, stătea în vârful unei stânci și-i privea amenințător. Apoi fusese înlocuit de un bărbat tânăr, cu păr aspru, care avea un dinte lipsă în față. Acesta pusese lângă el o lanternă care-i lumina în plin. Nu li se adusese mâncare, nici apă, nici sacii lor de dormit.

– O să ne lăsați să dormim așa, sub cerul liber? îl întrebă Baffin pe noul lor paznic.

– Nu aveți de îndurat nimic în plus față de noi! îi răspunse omul, răstit. Și, pe aici, nu e prea sănătos să umbli cu tot felul de văicăreli, că tot nu obții nimic! S-a-nțeles?

În ultimele ore, Lex fusese atât de necăjit că nu scosese aproape nici o vorbă. Dar se gândise mult. Acum, sesizând niște inflexiuni ciudate în tonul noului lor paznic, deveni alert.

– Probabil că are dreptate, îi spuse el lui Baffin pe un ton indiferent. Gomes îi face pe oamenii ăștia să sufere în mod deliberat, probabil că speră că cei mai mulți dintre ei vor muri, dar el, împreună cu câțiva, vor reuși să se întoarcă în lumea civilizată.

– Dar, și cu foarte puțini oameni la bord – Baffin se prinsese imediat în jocul lui Lex – nava aia n-o să zboare niciodată fără reparații serioase, care nu se pot face doar cu niște prăpădite de scule manuale.

– Exact, zise Lex. Ceilalți se apropiară unul de altul, zăngănindu-și lanțurile și se pregăteau să intre în discuție. Ceea ce înseamnă că...

– Gura! Nu vreau să aud nimic din vorbăria voastră defetistă! strigă paznicul. Se conformară, privindu-se cu subînţeles. Se apropia lumina unei alte lanterne, şi, din modul în care se mişca, puteai deduce că se află în mâna unui om care şchiopăta. O clipă mai târziu paznicul sări în picioare.

– Bună seara, domnule căpitan, spuse el respectuos.

Răspunsul mormăit al lui Gomes se auzi cu o clipă înainte de a-l putea vedea şi ei. Era însoţit de Probian şi de Cardevant.

– Aşa-i mai bine, zise el satisfăcut. Peste o zi sau două s-ar putea să fie chiar doritori să muncească, dacă vor să mănânce ceva. Nu ne-ar strica nişte bărbaţi sănătoşi şi solizi. Şi femeile or să ne fie utile, ale noastre au ajuns cam osoase.

– Am impresia c-o să mai punem mâna pe câţiva, când o să sosească expediţia de salvare trimisă în căutarea ăstora, zise Cardevant rânjind. Să vadă de ce nu a început râul să curgă din nou!

– Ţi-am spus deja, îi răspunse Lex. O să înceapă să curgă când o să se rupă barajul. În cel mult trei zile!

– Gura! Paznicul îşi îndreptă arma spre el cu un gest smucit.

Gomes îl privi aprobator.

– Aşa trebuie să vorbeşti cu ăştia, Hosper. Noapte bună. O să trec pe aici în zori, să văd cum s-au distrat peste noapte.

– Noapte bună, sir.

Dinspre Zanice se auzi clănţănit de dinţi. Aggereth se dădu mai aproape de ea şi-i puse un braţ încătuşat pe după umeri. Lex aşteptă până când dispăru orice zgomot de paşi, după care i se adresă din nou paznicului:

– Ei bine, Hosper, nu avem dreptate?

Paznicul privi nervos de mai multe ori în jur. Ceilalţi se încordară, crezând că omul înnebunise brusc. Dar Hosper se aplecă spre ei, punându-şi arma lângă el.

– Bineînţeles că voi aveţi dreptate! Maniacul ăla şi echipajul lui ne-au transformat pe toţi în sclavi. De ce credeţi că am găsit aşa de repede lanţuri să vă legăm? Lanţuri, biciuiri, arme... asta e limba pe care o vorbim noi aici zi de zi! Eu nu m-am dat de partea lor decât... ei bine, pentru că am o fată. Ei îi e ceva mai uşor dacă eu sunt unul dintre... dintre boşi. Dar noi doi am făcut absolut tot ce puteam face noi doi, singuri. Dacă nu ne ajută cineva, suntem pierduţi!

– Cum au reuşit să vă încalece în halul ăsta? întrebă Aykin.

– Tu cum crezi? ripostă Hosper. În afara echipajului de cosmonauţi, nu s-a găsit nimeni în stare să preia conducerea. Când am asolizat, eram pe jumătate nebuni, disperaţi, înfometaţi. Cînd a apărut expediţia voastră, astă toamnă, am crezut c-o să fie mai bine, că avem pe cineva să ne ajute. Dar a venit brusc iarna şi nu s-a mai putut face nimic.

Singurul nostru adăpost era nava. Am început să ducem lipsă de energie electrică. Chiar dacă dormeam înghesuiţi câte şase sau câte opt laolaltă, să ne mai încălzim, tot au murit oameni degeraţi. A fost mai rău ca-n iad. Gomes şi oamenii lui dădeau ordine şi impuneau ascultare cu arma-n mână, deoarece spiritele erau foarte încinse. Şi au dat afară doi bărbaţi – singurii doi oameni care aveau, într-adevăr, vlagă în ei – să moară în frig şi-n zăpadă. Vocea omului începuse să tremure.

– Nu ştiu dacă eu am fost isteţ sau laş pur şi simplu. Eu nu sunt cosmonaut, eram administratorul navei, mai mult om de afaceri. Dar mi-am dat seama repede încotro bate vântul şi m-am dat de partea lor. Îmi era aşa de ruşine... Totuşi, aşa am putut s-o ajut un pic pe Jesset. Fata mea.

Înghiţi cu greutate în sec şi se luptă să-şi recapete controlul.

– Înapoi la Epocile Întunecate în numai câteva luni! murmură Lodette sumbru. Până acum nu mi-am dat seama nici o clipă cât de norocoşi am fost noi.

– Ei bine, acum puteţi să vedeţi pe viu, insistă Hosper. Trebuie să scăpăm de aici, s-o luăm pe râu în jos până la ai voştri, să le spunem şi să-i aducem aici, să scăpăm de Gomes, şi de Cardevant, şi de cei de teapa lor.

Linişte mormântală. În cele din urmă Lex zise:

– Legat de asta, sunt două probleme. În primul rând, nu aveam decât exact şapte arme. Le-am luat pe toate cu noi. Pe coastă nu e nevoie de ele, ca aici.

– Ah, nu! Hosper îşi muşca buzele. Apoi continuă cu înflăcărare: Dar sunteţi opt sute de oameni, sănătoşi şi puternici, pe când aici nu mai sunt decât nişte schelete ambulante. Nimeni n-o să-i ţină partea lui Gomes... doar vreo douăzeci!

– Dar cu armele... zise Aykin încet. Aveţi multe?

– Tot câte aveaţi şi voi, spuse Hosper mohorât. Şapte.

– N-am putea ajunge la un aparat de radio? se interesă Lex.

– Nici o şansă. Gomes şi camarazii lui locuiesc în navă. Şi nu e nici un aparat de radio afară, ar fi prea periculos pentru ei. Cineva a încercat să ia legătura cu voi, dar l-au prins, şi Gomes a pus să fie biciuit până a leşinat. Lui Hosper i se frânse o clipă glasul, apoi continuă: Toate armele stau în navă. Cu excepţia ăsteia şi a celei de la Probian. El e de gardă la „cuiburi". Aşa le zicem noi bordeielor în care dorm oamenii.

– Totuşi tu ai ceva în cap, insistă Lex.

– Nu prea mare lucru... Hosper se apropie şi mai mult de ei. Uite ce e. Am cerut să fiu eu primul schimb de pază la voi. Şi o să mă schimbe Jesset. Gomes are încredere şi în ea, şi în mine. Sunt puţini oamenii pe care crede el că se poate baza, şi, din cauza voastră, a fost

nevoie să se dubleze gărzile. Când o să vină Jesset, o să vă ardem lanțurile cu arma. Cheile sunt la Cardevant, doarme cu ele. Şi poate că vom putea să-l doborâm pe cel care păzeşte „cuiburile" – acum e Probian, v-am zis, şi nu ştiu cine-l schimbă, trebuia să-l schimb eu, dar m-am oferit să vin aici. Mă gândeam că, după ce sunteţi liberi, să-i sculăm pe toţi ceilalţi şi să năvălim peste Gomes, dar nu e posibil să facem asta înainte să audă ei şi să pună mâna pe arme.

– Nu, nici nu se pune problema, încuviinţă Lex. Dar restul nu-i rău. Ţi-aş propune să ne strecurăm până la o anumită distanţă pe râu în jos şi să ne ascundem. După aia eu o să mă întorc şi o să sparg barajul. E o bagatelă, nu-i nevoie de explozivi. Şi după aia... ştim drumul. N-o să ne ajungă nimeni din urmă până pe coastă.

– Noaptea? zise Baffin cu îndoială în glas.

– Trebuie, răspunse Minty. Nu avem altă soluţie, nu-i aşa, Lex?

15

Se auzi zgomotul unei pietre ce se mişcase de la locul ei. Se încordară toţi, privind în beznă. Dar Hosper şopti sigur pe el:

– E Jesset! I-am recunoscut paşii.

Prizonierii se relaxară. Erau ţepeni din cauza orelor de aşteptare şi obosiţi. În plus, aici, pe platou, noaptea, era mult mai frig decât pe ţărmul mării. Se uitară curioşi la fata care apăruse lângă Hosper în lumina lanternei. Era o fiinţă cu o siluetă felină, cu faţă feciorelnică, cu păr negru tuns scurt şi ochi mari, negri şi strălucitori. Era foarte slabă, şi, sub sânii mici, i se vedeau coastele. Nu avea pe ea decât o pereche de pantaloni scurţi, jerpeliţi.

Hosper o împinse în faţă şi-i explică grăbit că Lex fusese de acord cu planul lor. Acum trebuia să le taie lanţurile şi să-l doboare pe paznicul de la adăposturile muncitorilor.

Jesset zâmbi, arătându-şi dinţii ascuţiţi, ca de animal tânăr:

– Ce crezi că am făcut eu în ultima jumătate de oră? Nu ţi-ai dat seama că am întârziat? Şi ce crezi că s-a întâmplat cu bluza mea?

Dădu la vedere mâna dreaptă, pe care până atunci şi-o ţinuse la spate şi, o dată cu ea, o armă.

– N-am avut cum să vorbesc cu tine despre asta, îi zise ea lui Hosper. Dar mi s-a părut că e mai bine aşa. Pe Probian trebuia să-l schimbe Cardevant, aşa că m-am dus la el. Evident, a trebuit să mă culc cu el. Dar a meritat. În noaptea asta n-o să ne mai dea nici o bătaie de cap.

– Ce i-ai făcut? o întrebă Hosper cu glas stins.

– L-am strâns de gât. Doar cât să leşine, adăugă ea repede, ca o scuză. După aia l-am legat cu fâşii din bluza mea şi i-am astupat şi gura cu o bucată mare. Dar poate că tot o să reuşească să se desfacă, aşa că mai bine să nu mai pierdem timpul. Tu ia-o din partea asta, eu de dincolo.

Mai mult decât impresionaţi de ferocitatea acestei tinere femei cu înfăţişare nevinovată, prizonierii îşi mişcară cu grijă lanţurile, încercând să nu facă nici un zgomot, pentru ca cei doi să le taie cu cât mai puţine impulsuri.

La lumina stelelor, platoul li se părea cel puţin straniu. Se strecurau cu grijă, temându-se la fiecare pas să nu audă vreo mişcare în navă, să nu vadă vreo lanternă sau vreo armă îndreptată spre ei. Dar Hosper şi Jesset îi asiguraseră că atât Gomes cât şi ceilalţi sunt într-o stare de toropeală adâncă – se pare că nici măcar ei nu mai aveau alte resurse în afara voinţei de a continua – aşa că ajunseră la râu fără nici un fel de probleme. La baraj nu era nici un paznic.

– Rămân aici, le spuse Lex, dându-se în lături. Coborâţi vreo doi kilometri, până ce-o să vedeţi un luminiş pe malul stâng. Mai ţii minte unde e, Baffin? Vara trecută am făcut acolo un popas, pe când veneam încoace. Am observat că nici acum nu e vegetaţie prea multă acolo.

Baffin dădu din cap.

– Aşteptaţi acolo până ce auziţi că se sparge barajul, după aceea porniţi la drum. Eu o să vă ajung în cel mult şapte minute. Înaintaţi cât puteţi mai repede, eu o să vă prind oricum din urmă. Sper să punem cam doi kilometri între noi şi urmăritori şi să păstrăm distanţa asta până ce ajungem la ţărm. Astfel încât nici măcar să nu ne poată zări vreunul, nu să ajungă să tragă spre noi. Drumul o să fie greu. Mi-e teamă că o să bem apă din râu, filtrată prin haine şi n-o să mâncăm decât frunze de copac-de-salată, când îl găsim. Dar sunt convins că o s-o scoatem la capăt.

La lumina lanternei, al cărei fascicul era acum aproape tot atât de subţire ca un creion, văzu îngrijorare pe faţa Lodettei. O prinse protector cu mâna de umăr.

– Nu mai fă mutra asta atât de nenorocită! Tu eşti oricum mai plinuţă decât ceilalţi, aşa că o să rezişti cel mai bine. Bine? Hosper, vrei te rog, să-mi dai arma ta?

Hosper i-o întinse. Păru că vrea să-i mai spună ceva, apoi se răzgândi. Dispăru împreună cu ceilalţi în beznă.

Lex rămase o vreme pe loc, să se asigure că vederea i se adaptase complet la întuneric. Vederea lui în infraroşu fusese îmbunătăţită artificial, aşa că acum putea să se descurce în întuneric mult mai bine decât un om normal. Dar adaptarea completă dura cam cinci minute după ce privea orice urmă de lumină artificială, cât de mică. Se depărtă în linişte de malul râului şi se adăposti în spatele unor stânci, de unde putea cerceta şi faţa barajului pe care nu o văzuse până atunci.

Despre şansele pe care le aveau ei să ajungă pe coastă, nu era tocmai sigur. Dacă ar fi putut măcar să facă rost de ceva mâncare şi de

vreun vas cu apă... Dar proviziile erau tot atât de păzite ca şi armele. Hosper le spusese că fuseseră atâtea încercări de furturi, încât, în cele din urmă, Gomes decretase pedeapsa cu moartea pentru asemenea delicte. Şi nimeni nu se îndoia că va trece şi la fapte.

Lex se simţea copleşit de enormitatea forţelor împotriva cărora lupta. Până acum nu auzise de oameni care, din disperare, reveniseră la primitivism, decât din cărţi. O idee care-i fusese predată la un curs oarecare, fără precedent în istoria recentă. Acum însă o văzuse ca realitate crudă şi-l îngrozise. Şi pe coastă s-ar fi putut întâmpla acelaşi lucru. În loc de adunări şi discuţii, Arbogast promulgând noi şi noi decrete, despre ziua de lucru obligatorie de cincisprezece ore pentru a putea primi o bucată de turtă, oameni recalcitranţi biciuiţi la cel mai mic protest...

Fără să vrea, atunci când se gândi la recalcitranţi, în minte îi apăru figura Delviei.

Le lăsase destul timp celorlalţi. Zărea apa din spatele barajului – era încă puţin mai caldă decât solul – ca şi cum ar fi fost nişte cărbuni arzând mocnit, ascunşi sub un strat de cenuşă. Ochi cu grijă, sprijinindu-şi cotul pe stâncă, şi trase – un singur impuls, exact în punctul pe care-l simţise ca fiind cel mai slab.

Nu mai aşteptă să vadă ce se întâmplă. Ştia că nu greşise. Se întoarse şi începu să fugă pe albie-n jos, cu câţiva paşi în faţa unui firicel de apă.

Lutul cu care fuseseră acoperite împletiturile de nuiele fusese spălat. Cel care fusese aruncat peste pietrele de la bază se impregna cu apă, devenea alunecos şi începea să acţioneze pe post de lubrifiant. Cronometrând în minte procesul de distrugere, Lex fugea ca un cerb, fără să se uite înapoi. Patru minute de sprinturi şi sărituri. Cinci. Presiunea apei îndoia acum din ce în ce mai tare împletiturile, le scotea de pe stâlpi.

Şase minute... Lex se năpusti afară din albie, pe mal, zdrobind la întâmplare plante necunoscute, sperând din toată inima să nu dea peste vreo tufă de iarbă-de-foc. Primele valuri ale viiturii purtau cu ele împletituri rupte, beţe, frunziş şi fel de fel de alte resturi. Pietrele, izbite una de alta, gemeau ca nişte animale rănite. Deasupra cascadelor se înălţau nori de picături fine de apă, pe măsură ce râul îşi relua în primire cu furie vechiul lui curs.

De pe înălţimile din spate se înălţa un fel de murmur. Încercă să-şi încordeze auzul şi să-şi dea seama dacă erau cumva ţipete omeneşti, dar nu reuşi şi nu avea timp de pierdut. Mergând ca pe o altă lume, în care totul se vedea ca prin ceaţă, în care solul era gri-închis şi apa gri-deschis, începu să-şi croiască drum prin vegetaţia de pe mal.

Încă două minute şi-i prinse şi pe ceilalţi din urmă. Nu mai avansaseră prea mult din locul în care le spusese el să aştepte trecerea viiturii. Le ignoră felicitările, îşi închise ochii să nu vadă cumva lumina lanternei şi se strecură printre ei, ca să ajungă în frunte.

– Ţineţi lumina aia departe de mine, le ceru el. Am vederea complet adaptată la întuneric şi aşa trebuie să-mi rămână, până în zori. Nu contează cât zgomot facem, nu contează decât să mergem cât mai repede. Lodette, uită-te după iarbă-de-foc. Jesset, dă-i arma ta lui Baffin. Cu excepţia mea, el e singurul care a mai făcut drumul cu râul curgând şi o să poată să fie ceva mai atent la alte pericole. Să mergem!

Se aruncă înainte.

Însă câteva minute mai târziu din spate începu să se audă gălăgie. Acum, că râul curgea aproape normal, se auzeau clar strigăte puternice, deşi nu se puteau distinge încă cuvinte. Din spate, Hosper strigă, la rândul lui, că văzuse un impuls de armă.

– Mergeţi mai repede! răspunse Lex laconic.

Spera din toată inima că Gomes nu va fi atât de aiurit încât să le ceară oamenilor lui să-şi croiască drum prin vegetaţie cu ajutorul armelor. Bateriile ar fi repede secătuite, dar urmăritorii ar avea avantajul unei viteze sporite, care se putea dovedi decisiv. În fond, lor nu le trebuia decât să ajungă să-i aibă pe fugari în bătaia armelor, ca să-i doboare pe toţi.

Înaintau aşa de repede încât drumul deveni un fel de coşmar, în care ramuri se arcuiau şi-i izbeau peste faţă şi peste picioare, frunze tari le tăiau pielea sau îi urzicau, şi animale – infinit mai îngrijorătoare, pentru că nu le vedeau – se strecurau pe lângă ei, lipite de pământ. Gâturile li se uscaseră, piepturile îi dureau, respirau gâfâit şi, din spate, zgomotul făcut de urmăritori se auzea din ce în ce mai tare.

– Lex! strigă Jesset alarmată. Au început să folosească armele ca să-şi deschidă calea!

În loc de răspuns, el începu să meargă încă şi mai repede, dar ştia că nu asta e soluţia. Nu se punea problema să folosească şi ei armele ca să-şi taie o potecă - nu aveau decât două, nici măcar complet încărcate - pentru că urmăritorii ar fi ajuns, la rândul lor, la poteca aceea şi ar fi folosit-o şi ei, de-a gata.

– Au, au, *auu*!

Fusese un ţipăt de spaimă, dar stăpânirea de sine a omului îl transformase într-un geamăt. Suna însă ca o sentinţă de condamnare la moarte. Lex se răsuci pe călcâie, amintindu-şi că trebuie să închidă ochii.

– Ce este?

– Îmi pare rău, Lex. Aggereth făcea eforturi să vorbească normal, luptându-se cu durerea. Glezna mea. Am călcat într-o groapă. Totuşi cred că pot merge mai departe.

– Zanice! ceru Lex. Repede, vezi ce are!

O scurtă pauză, timp în care femeia palpa rana.

– E grav, spuse ea oftând. O întindere serioasă, muşchiul e rupt. O să fie foarte dureros, Aggereth.

– Mă doare deja destul, recunoscu el printre dinţii încleştaţi.

Ce era de făcut? Nu-l puteau abandona. Dar nici nu-l puteau căra în spinare, dacă voiau să înainteze la fel de repede... O adevărată catastrofă!

Şi totuşi...! Lex îşi deschise ochii mari şi privi vegetaţia din jur. Îşi reamintea vag de ceva. Tufele astea! Tufele astea semănând cu un asparagus, pline de inflorescenţe!

– Zanice, poţi face ceva pentru el pe loc? întrebă Lex.

– Îl pot bandaja strâns. O să poată să meargă şontâcăind. Poate rupem o creangă mai groasă, drept baston.

Unde era? Lex se mişca în dreapta şi-n stânga, dând la o parte plantele mai înalte, ca să poată să vadă solul. Era acoperit de un fel de muşchi, formând un covor spongios, şi detaliile nu puteau fi distinse decât foarte greu. Aproape se hotărâse să folosească lanterna şi să-şi sacrifice, pe moment, adaptarea ochilor, când fluieră uimit. Era unul enorm! Aproape trei metri în diametru, *sub* covorul de muşchi, dar totuşi vizibil, pentru că era o idee mai cald decât solul. Şi nu numai unul, ci încă unul şi încă unul, ca nişte semne de boală a pământului.

Vorbi spre ceilalţi, străduindu-se din greu să-şi ascundă uşurarea din glas:

– Bine că ţi-ai ales măcar loc bun să te accidentezi, Aggereth! Baffin, ia uită-te aici.

Închise ochii şi Baffin se apropie cu lanterna în mână.

– Dar sunt cinci, şase... Oare câţi dracu' sunt?

– Destui! zise răstit Lex. Aykin! Ia-l pe Aggereth şi du-l peste râu...

– Aici? exclamă Baffin.

– Da, aici! Luaţi o prăjină să sondaţi fundul şi fiţi foarte atenţi unde puneţi picioarele. Asiguraţi-vă că pe malul celălalt nu sunt alţi monştri din ăştia şi depărtaţi-vă vreo câteva sute de metri. Zanice, îi legi glezna dincolo. Hai, daţi-i drumul! Toţi! Rămâneţi pe loc şi ne aşteptaţi, pe Baffin şi pe mine.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă Hosper.

– O să vezi.

Ceilalţi îl ascultară, fără alte întrebări. Imediat ce îi văzu în siguranţă, pe celălalt mal, Lex începu să rupă ramuri şi să le arunce pe jos, ca să acopere şi mai bine gurile monştrilor. Baffin făcu întocmai ca el.

– Destul, spuse Lex în cele din urmă. Flăcăii se apropie. O să ardem niţel vegetaţia, să creadă că am început să intrăm în panică. Şi apoi o luăm şi noi în jos.

Armele urmăritorilor aruncau impuls după impuls, din ce în ce mai aproape. În tăcere, ţinându-şi respiraţia de încordare, Lex şi cu Baffin îi văzură apărând în capul falsei poteci pe care o deschiseseră propriile lor arme. Se opriseră nesiguri şi priveau nedumeriţi.

– Mergeţi înainte, dobitocilor! urlă cineva – Cardevant, cu voce încă răguşită din cauza „drăgălăşeniei" pe care i-o ar?tase Jesset. Aţi uitat că noi avem douăsprezece arme, şi ei nu au decât două?

Lex se întoarse şi trimise un impuls scurt spre un punct situat undeva, la vreo sută de metri mai jos, pe malul pe care se aflau ei.

– Uite-i! urlă Cardevant şi urmăritorii se năpustiră înainte.

Dar, sub picioarele lor, solul păru să se deschidă, flămând. Patru... cinci... şase dintre ei dispărură până la brâu. Cei aflaţi imediat în spatele lor se opriră brusc şi începură să ţipe. Cei căzuţi în capcane urlau de spaima morţii. Dinspre râu se auzi un bolborosit – unul dintre carnivore înghiţea apa de care avea nevoie pentru digestie.

Cei scăpaţi trăgeau de braţele captivilor, dar nu reuşeau să-i clintească. Dăduseră la o parte crengile pe care le aruncaseră ei pe jos pentru camuflaj şi începuseră să tragă în îngrozitorii saci negri. Unul dintre cei smulşi astfel îşi pierduse un picior din cauza fasciculului armei care-l eliberase. Altul fusese regurgitat de animalul intrat în agonie, dar era deja mort.

– Nu...nu mai pot suporta să mă uit, şopti Baffin, alb la faţă ca un mort.

– Nici eu, zise Lex. Cu un rânjet ca de călău pe buze, se întoarse şi-l conduse pe Baffin către ceilalţi, pe celălalt mal.

În curînd gemete şi ţipete se estompară undeva, în urmă.

16

– Am fost un tâmpit, spuse Cheffy cu amărăciune. Am considerat că dacă echipa lui Lex n-a mai luat legătura cu noi, nici n-o să reuşească să dea drumul la apă, pe râu. Aşa că azi-noapte, când a venit viitura, ne-a luat o mulţime de scule, de ţevi şi de alte lucruri gata pregătite, la care muncisem din greu şi pe care le lăsasem în albie.

– Nu se mai poate face nimic, spuse Jerode, aruncând o privire în jurul mesei comitetului. Cel puţin revenırea apei i-a mai potolit niţel pe pescuitorii noştri în apă tulbure.

– Te referi la mine? zise Ornella, de la celălalt capăt al mesei.

Deşi era convins că face o prostie, cedase rugăminţilor ei de a participa şi ea la întâlnirea comitetului. Păruse să-şi fi revenit după căderile ei nervoase, dar, până acum, contribuţia ei la discuţii fusese total neconstructivă, şi, pe deasupra, avea tendinţa să considere orice remarcă drept o insultă personală.

– Te referi la mine? repetă ea mai tare, atunci când încercară să o ignore. Sau de fapt speri că, dacă a venit apa, oamenii n-or să mai facă ce trebuie făcut pentru Naline?

– Despre Naline am spus tot ce aveam de spus, o dată pentru totdeauna, i-o tăie Jerode scurt. Acum discutăm cu totul alte probleme. Deci, după cum vă spuneam: o serie de oameni cer să se întrunească o adunare generală, să discutăm despre revenirea apei şi despre dispariţia lui Lex şi a echipei lui.

Fritch trânti cu palma în masă.

– În curând n-o să mai facem nimic decât să ne certăm, în loc să ne vedem de treabă! Mă opun.

– Mi-e teamă că de data asta nu prea contează dacă *noi* suntem sau nu de acord, spuse Aldric Aceste câteva zile fără apă, efectele psihologice ale vremii închise şi tot restul... Se pare că oamenii au început să se lămurească niţel că nu avem în faţa noastră doar ceva

muncă mai dură, ci o întreagă *viață* al dracului de dură. Şi, mulţi, au început să fiarbă. Câţiva dintre cei mai buni lucrători ai mei abia-şi mai vorbesc. Cred că trebuie să găsim ceva ca oamenii să-şi mai descarce presiunea acumulată, doctore.

Urmă o pauză, după care Bendle zise:

– Ce să se fi întâmplat cu echipa lui Lex? Să fi fost surprinşi de ape? Asta dacă blocajul de pe râu s-a năruit de la sine, evident.

– Nu, mormăi Aldric. Dacă ar fi fost prinşi de ape atunci când n-au mai luat legătura cu noi, viitura ar fi trebuit să ajungă aici într-o oră, cel mult două, adică pe înserat, şi nu în puterea nopţii. E mult mai probabil să li se fi defectat aparatul de radio sau să-şi fi scurtcircuitat acumulatorul.

– Nu e oare o adevărată ruşine că nu l-am obligat pe Lex să o ia pe Delvia cu el? zise Ornella. Asta ar fi fost o soluţie perfectă.

– Cred că aş prefera să te duci la plimbare! se răsti Fritch la ea. Nu vezi că ai început să ne calci pe nervi?

Ornella se năpusti la arhitect de parcă ar fi vrut să-l facă fărâme:

– Ah, dar nici nu mă surprinde, Fritch, că o preferi pe Delvia! Cred că şi tu eşti unul dintre clienţii ei, n-am dreptate? Şi cum o s-o plăteşti? O să-i construieşti un mic bordel?

– Taci din gură, Ornella! se răsti şi Cheffy.

Jerode începu să bată cu mâna în masă în timp ce toţi ceilalţi se porniseră să vorbească simultan. Ornella ţâşni în picioare, îşi propti pumnii pe masă şi se aplecă înainte, cu ochii în flăcări:

– N-o să mă reduceţi la tăcere! exclamă ea. M-am săturat să ascult vorbăria voastră chioară! Toate mizeriile de genul „trebuie să găsim ceva ca oamenii să-şi mai descarce presiunea" şi „ce să se fi întâmplat cu echipa lui Lex?". Mi se întoarce stomacul pe dos când vă aud. Eu ştiu al dracului de bine ce s-a întâmplat cu ei!

– Atunci spune-ne şi nouă! strigă Fritch.

Ornella se răsuci spre el:

– Unde erai azi-noapte când a venit apa? Dormeai? Eu nu dormeam. Ieşisem să mă plimb. Nu puteam dormi de grijă pentru sărmana Naline. Trase adânc aer în piept, şi pe faţă îi trecu un zâmbet scurt, oribil. Aici nu mai era înnorat şi nici spre înălţimi. Se vedea bine, până departe. Pe râu, în sus, am văzut un fel de străfulgerări.

– Şi? interveni Aldric. Erau chiar fulgere!

– *Nu* erau fulgere. Furtuna se terminase de mult. Erau fascicule de armă. La un moment dat vegetaţia a luat chiar foc, a ars vreo două minute.

– Ce!? se răstiră răguşit la ea două sau trei voci.

– Eu... Vorbind parcă împotriva voinţei lui, Cheffy se opri şi-şi trecu limba peste buze. Eu am ieşit azi-noapte, imediat ce am auzit

apa. Şi... m-am uitat şi eu în susul râului, şi am văzut ceva. Am crezut că sunt fulgere, dar acum, dacă mă gândesc mai bine, ar fi putut fi şi descărcări de arme. Nu sunt sigur. Dar ar fi putut fi.

– *Mul-ţu-mesc*! Vocea Ornellei era mieroasă şi plină de sarcasm. Cred că ai fost prea preocupat de sculele şi de ţevile pe care le-ai pierdut să te mai gândeşti la asta, nu-i aşa? Ei bine, eu n-am fost aşa de neglijentă. Şi mi-am dat seama care este realitatea. De ce era Lex aşa de nerăbdător să plece spre platou? Pentru că voia să dea drumul la râu? Nu cred! Trase din nou aer adânc în piept: Ei nu aveau în cap decât nava cealaltă. N-au mai luat legătura cu noi atunci când trebuia, pentru că şi-au dat seama că poate fi reparată. Dar când s-au mai gândit puţin, şi-au imaginat că o să trimitem după ei, să-i căutăm. Aşa că au încercat să ne facă să credem că s-a zis cu ei. Şi au montat acea mică dramă cu armele, să credem noi că i-a mâncat cine ştie ce animal feroce. Erau siguri că o să vedem totul, că suntem treji, din cauza zgomotului, pentru că doar ei dăduseră drumul la apă. Iar acum or să ia nava cealaltă şi or să plece!

Izul puternic de paranoia din discursul ei îi şocă pe toţi. O clipă nu avu în faţa ochilor decât guri căscate şi figuri îngrozite. Undeva, aproape în subconştient, Jerode începuse să-şi facă socoteala de ce are nevoie urgent aici, pentru tratarea nebuniei, când, de afară, auzi un strigăt ce-l făcu să se simtă dintr-o dată uşurat.

Ornella încă mai stătea în picioare şi-i privea, interpretându-le exact pe dos reacţiile, convinsă că ceea ce vedea pe feţele lor e uimire şi furie provocată de revelaţiile ei, când strigătele de afară putură fi auzite clar:

– S-au întors! Lex şi Baffin şi toţi ceilalţi! S-au întors cu toţii!

Aerul păru să se curețe de ceva greu şi întunecat. Săriră în picioare, nerăbdători. Doar Ornella rămăsese împietrită. Fritch încercă să spargă vraja care părea să o fi lovit, dându-i un ghiont către uşă:

– Poate că o să-ţi fie învăţătură de minte, Ornella, şi o să-ţi mai ţii dracului în frâu gura aia mare şi proastă! Hai!

Pe când ceilalţi se înghesuiau să ajungă pe verandă, ea se lăsă să pice înapoi pe scaunul pe care şezuse până atunci, îşi puse capul pe braţe şi începu să plângă.

Marea noutate – echipa lui Lex nu numai că se întorsese, ci mai aflaseră şi că grupul de pe platou supravieţuise, ba chiar aduseseră doi dintre cei de acolo cu ei – se răspândi ca fulgerul. Oamenii lui Cheffy, care lucrau la rezervoarele de sedimentare, îi văzuseră primii – şchiopătând, murdari, zgâriaţi, Aggereth şontâcăind, cu o mână pe după umerii lui Aykin. Veniseră imediat la aşezare, lăsând baltă treaba, şi acum acelaşi lucru îl făceau toţi, pe măsură ce aflau vestea. Chiar şi cei din

echipa de scafandri a lui Lex, care erau la navă, trasând semne pentru tăiere – nu erau încă scule pentru asta, dar Aldric avea în cap o idee nouă şi promiţătoare – se întorceau acum în grabă.

Nu era însă vorba de o simplă nerăbdare generală. Ci mai ales de zvonul care, ajuns la urechile lui Elbing, îl făcuse să se năpustească imediat în infirmerie, unde Jerode examina atent glezna lui Aggereth, şi cei reveniţi din expediţie erau controlaţi şi pansaţi.

– Doctore! spuse cosmonautul cu răsuflarea tăiată, apucându-se de tocul uşii. E adevărat că ceilalţi încearcă să-şi repare nava şi să o pună pe orbită?

Lex, pe faţa căruia se citea numai slăbiciune, privi spre el din scaunul pe care stătea şi mânca, în timp ce una dintre asistentele lui Jerode îi curăţa tăieturile de pe picioare:

– Aşa e. Întreabă-l pe Hosper. A fost administratorul lui Gomes.

– Atunci sunt nebuni, zise Elbing cu convingere. Căpitanul Arbogast mi-a spus în ce hal era nava, când v-aţi întors de acolo, anul trecut. Nu te poţi gândi să o pui pe orbită fără o lună de reparaţii într-un doc antigravitaţional. Poţi să roboteşti cât vrei pe lângă ea cu scule de mână, tot n-o să se poată ridica la mai mult de doi kilometri.

Hosper, care stătea într-un colţ, ţinând-o pe Jesset de mână, privea cu ochii mari la tot ce realizaseră ei. Nu era nici o surpriză că sunt amândoi copleşiţi – se gândea Lex – după atâtea luni în care văzuseră cum se chinuiau ei, în zadar, pe platou.

Şi, totuşi, mai erau atâtea de făcut!

– Eşti cosmonaut? îl întrebă el pe Elbing. Şi când acesta dădu din cap, continuă: Atunci ascultă. Plăcile din partea de jos a navei sunt toate torsionate. Are o crăpătură care se întinde cam pe trei sferturi din lungimea cocii. Sistemul de propulsie s-a deplasat în feruri...

– Nu-mi mai zi nimic, spuse Elbing. Sunt nebuni.

Se însera, dar era încă foarte cald când oamenii se strânseseră cu toţii la adunare. Lex îşi dădu imediat seama că situaţia se înrăutăţise în timpul absenţei lui. Oamenii se grupau diferit. Cele două facţiuni erau acum aproape perfect distincte. De-o parte cei utili, strânşi în jurul celor din comitetul de coordonare – supli, arătând obosiţi, foarte bronzaţi şi degajând un fel de calm responsabil din felul în care vorbeau între ei. De partea cealaltă, focalizarea era total diferită. Nanseltine şi Rothers, tot împreună, şi soţia lui Nanseltine, care arăta foarte furioasă, pentru că fusese repartizată să lucreze la făcut săpun din cenuşă şi grăsime, şi era extrem de nemulţumită, deşi, practic, nu exista nici o altă muncă mai uşoară pentru o femeie fără nici o calificare, ca ea.

Asta era de aşteptat. Dar noutatea era că lângă Nanseltine stătea Naline, cu faţa pe jumătate ascunsă sub un bandaj care-i acoperea

ochiul pierdut. Incredibil, din atitudinea fetei se degaja un aer de satisfacţie, ca şi cum atenţia pe care i-o acordau Nanseltine, Rothers, Ornella – care stătea şi ea de cealaltă parte a fetei – şi mulţi alţi oameni ar fi putut fi o consolare pentru faptul că-şi pierduse un ochi. Lex citise în istoria psihologiei despre automutilări practicate pentru a atrage atenţia şi simpatia oamenilor, dar secole de educaţie reuşiseră să eradicheze practic asemenea gen de comportament patologic. Dacă n-ar fi văzut cu ochii lui ce făcuse Gomes, i-ar fi fost greu să creadă că decăderea umană putea fi atât de rapidă şi că putea merge atât de departe.

Şi totuşi era vorba de oameni civilizaţi şi educaţi. Se schimbaseră ei atât de mult? Nu, doar condiţiile în care trăiau.

Grupul care-l avea în centru pe Nanseltine era mult mai numeros decât se aştepta el şi, gândindu-se la ce-i spusese Jerode pe scurt, cât timp stătuseră la infirmerie, se simţi de-a dreptul descurajat. Dacă el şi însoţitorii lui ar fi avut măcar posibilitatea să doarmă câteva ore, după drumul ăla ca de coşmar… Dar începuseră să circule cele mai fanteziste zvonuri şi era imperios necesar să fie curmate încă din faşă.

Se încruntă atunci când îşi dădu seama că lipseşte o persoană pe care, inconştient, o căuta. Delvia. Dar o văzu făcându-şi apariţia, apropiindu-se sfioasă de marginea mulţimii, cât mai departe cu putinţă de Naline. Câţiva oameni o salutară, dând scurt din cap. Ea rămase tăcută şi se aşeză, parcă un pic de-o parte, cu braţele încrucişate pe genunchi.

Dinspre Nanseltine se auzi bâzâit de voci, şi fostul manager continental se ridică în picioare, roşu la faţă ca un rac şi începu să vorbească pe un ton ostil:

– Doctore Jerode! Din moment ce întârzii cu deschiderea acestei adunări, cred că e cazul ca cineva responsabil să ia această iniţiativă. Dorim să fim informaţi cît mai amănunţit în legătură cu ultimele noutăţi.

Alb la faţă ca varul, Jerode îşi ridică ochii din notele lui. Dar Nanseltine continuă, înainte de a putea fi întrerupt:

– Ni s-a spus că celălalt grup, în loc să se lase furat de planurile astea neavenite de şedere permanentă care ne-au fost impuse, fac o încercare îndrăzneaţă şi hotărâtă, în ciuda unor dificultăţi enorme, să-şi repare nava şi să se întoarcă la confortul şi siguranţa oferite de civilizaţie.

Se auzi un val de încuviinţări. Aşteptă să se facă linişte, după care îşi reluă peroraţiile:

– Am aflat de la o persoană care a fost chemată chiar de tine să se alăture comitetului ăla autonumit al vostru – o persoană care în nici un caz nu poate fi acuzată de rea-credinţă! – că v-aţi hotărât să recurgeţi la orice cale ca să diminuaţi însemnătatea acestei importante informaţii. De ce aţi hotărât să adoptaţi un asemenea comportament laş, nu ştiu. Ori sunteţi lipsiţi de spirit întreprinzător – aş zice mai degrabă de vla-

gă – ori v-aţi pus în gând să distrugeţi cu orice preţ toate mijloacele de care dispunem şi care sunt de neînlocuit – dă-mi voie să citez în acest sens că echipa pe care aţi trimis-o sub conducerea tânărului şi neexperimentatului Lex a plecat cu şapte preţioase arme energetice, şi nu s-a mai întors decât cu două, aducând în plus o pereche de dezertori din grupul celălalt, care reprezintă guri în plus ce trebuie hrănite, şi care a pierdut un aparat de radio, materiale medicale şi dracu' mai ştie ce altceva, şi bineînţeles că nu trebuie să uităm munca aruncată pe Apa Sâmbetei atunci când echipamentul pentru uzina de apă potabilă a fost luat de viitură...

Şi vorbea, şi vorbea... şi un număr îngrijorător de mare de oameni păreau să-i aprobe elucubraţiile isterice. Jerode privea ca prostit la Lex, cerându-i ajutor.

Ce era de făcut? Hosper şi Jesset erau palizi de furie auzindu-l pe Nanseltine. Să le dea lor cuvântul? Elbing mormăia în barbă. Mai cântărea ceva părerea unui cosmonaut în faţa acestor oameni, în starea de spirit în care se aflau? Dintre membrii echipei lui, Baffin şi Minty stăteau cu feţele în palme – adevărate personificări ale suferinţei – iar pe faţa celorlalţi se citea cea mai adâncă disperare.

Nu, era inutil să încerci să faci apel la raţiune în faţa acestor oameni. Nu vor crede nici măcar nişte martori oculari atunci când le vor povesti cum hotărâse Gomes că trebuie să se trăiască pe platou. Probabil că ar fi început să urle la Hosper şi la Jesset, cerându-le să tacă. Probabil l-ar fi contrat pe Elbing, spunându-i că nu văzuse nici o clipa nava de care era vorba şi că, deci, spunea prostii... Ornella nu mai putea fi considerată ca fiind în toate minţile, şi, din păcate, într-un fel, nici oameni ca Nanseltine sau ca Rothers nu erau întregi la cap. Încă mai tânjeau după statutul pe care-l avuseseră pe Zarathustra, şi pe care nici acolo nu-l meritaseră.

În ciuda oboselii cumplite, Lex se ridică în picioare. Trase adânc aer în piept şi aruncă spre mulţime nişte cuvinte care o izbiră cu puterea unui trăsnet:

– Atunci plecaţi o dată pe platou, toţi ăştia deştepţii! Şi vă doresc o călătorie al dracului de sprâncenată!

17

Pasiunea din vorbele lui îi uimi pe toţi cei de faţă şi-i reduse la tăcere. Chiar şi Nanseltine, pierzând şirul din cauza întreruperii, rămase o clipă împietrit.

Jerode era încă şi mai mirat.

– Lex, sper că nu vorbeşt serios! îi zise el încet.

– De ce nu? se stropşi Lex la el. Să nu ne mai dăm după deget! Oameni care întorc spatele unicei şanse de supravieţuire pe care o au pur şi simplu nu merită să trăiască!

– Jerode! Nanseltine îşi revenise şi încerca să recapete atenţia de care se bucurase puţin mai înainte. Jerode, spune-i acestui tinerel prost că nu avem timp de pierdut cu istericale! Noi...

Şi exact în acea clipă se întâmplă ceva ce sparse atmosfera încărcată. Ca de obicei, pe acoperişurile din apropiere stăteau cocoţate vreo duzină de păsări-pescar. Una dintre ele, plictisită să tot răsucească-n creieri ce gânduri era ea în stare să gândească în timpul digestiei, îşi întinse aripile albe şi-şi luă stângaci zborul. Iar când trecu pe deasupra lui Nanseltine, dădu drumul unuia dintre acele gogoloaie negre de găinaţ, de care te împiedicai acum la tot pasul.

Gogoloiul, negru şi lipicios, îi ateriză lui Nanseltine drept în creştetul capului. Audienţa fu străbătută de un hohot de râs enorm, în timp ce el se bâlbâi şi-şi duse mâinile la cap, încercând să scape de mizeria din păr. Se murdări pe palme, apoi pe frunte şi, în cele din urmă, rămase cu materia lipicioasă şi urât mirositoare lipită de degete. În câteva clipe ajunsese un biet clovn, la vederea căruia mulţimea îşi descărca tensiunea psihică acumulată îndelung într-un enorm val de ilaritate.

Probabil că el – se gândea Lex – era singura persoană de faţă care ştia că râsul fusese declanşat de acel scurt chicotit pe care se forţase chiar el să-l scoată, fulgerător, imediat după ce se petrecuse hazlia întâmplare.

Nu. Mai era cineva. Văzu că Delvia nu râdea. Se uita fix la el. Şi, când observă că o priveşte, îşi ridică, întrebător, o sprânceană.

Simţea cum îl părăseşte furia şi cum este cuprins de o hotărâre lucidă. Trebuia – acum sau niciodată – să-şi stabilească un ascendent definitiv asupra lui Nanseltine, a lui Rothers, a Ornellei şi a tuturor celor ca ei, să se asigure că toată lumea îşi dădea seama de stupiditatea ideilor promovate de aceştia, astfel ca nimeni să nu-i mai trateze, de acum încolo, decât cu dispreţul şi complezenţa pe care le meritau din plin.

Iar un moment în care liderul facţiunii celor *mai puţin* ajunsese subiect de distracţie pentru toată lumea nu era o ocazie de neglijat, deoarece nu ştia când şi dacă va mai întâlni vreuna similară.

Din marea de râsete începură să se ridice strigăte – lui Lex i se păruse că primul care începuse fusese Cheffy – care erau preluate şi repetate de tot mai mulţi:

– Linişte! Tăceţi din gură! Staţi jos!

Aşteptă până ce intensitatea strigătelor crescu, şi hohotele aproape că se stinseseră, apoi vorbi repede, ridicându-şi o mână, pentru a atrage atenţia asupra lui:

– Gata, calmaţi-vă. Totuşi, nu mă pot împiedica să nu vă spun că aş considera oportun ca acea pasăre-pescar să fie cooptată în comitetul nostru de coordonare. Pentru că ştie clar când aude o tâmpenie, şi nu se sfieşte deloc să o sancţioneze cu comentariile de rigoare.

Se produse un nou val de chicote şi captă complet atenţia mulţimii din faţă. Se suise pe verandă, se aşezase pe un colţ al mesei la care stătea Jerode, cu un picior atârnând şi legănându-se în aer, exultând autoritate în toate felurile în care fusese învăţat că se poate face asta.

Continuă pe un ton confidenţial, ca şi cum ar fi căutat o înţelegere - de la om la om - de la fiecare membru al audienţei:

– Cred că a sosit momentul să lămurim ceva ce trebuia lămurit de multă vreme. Au existat totdeauna oameni care iau hotărâri înainte de a şti exact pe ce fapte se bazează. Pe Zara, sau pe oricare altă planetă civilizată, asemenea oameni pot fi toleraţi. Cea mai mare parte din timp se trăieşte departe de mediul înconjurător şi de realitatea lui imediată. Există zeci de niveluri de izolare, de la locuinţe automatizate la haine de unică folosinţă, de la fabricile de hrană la staţiunile cu climat controlat şi condiţionat, toate gândite exact pentru a ţine cât mai departe de noi asprimea naturii. În asemenea condiţii cineva care visează numai la proiecte imposibile poate fi tolerat, deoarece există totdeauna nişte calculatoare şi nişte oameni cu mai mult bun-simţ, care să le explice respectivilor că se fac de râs, ceea ce-i priveşte, dar că nu li se poate permite să-i târască şi pe alţii după ei.

– Aici însă, pe această planetă, e cu totul altfel, suntem în contact permanent şi direct cu mediul în care trăim. Iar realităţile acestui mediu

sunt aspre şi potrivnice nouă. Aici oamenii care confundă visele din capetele lor cu realitatea sunt o povară. Dacă aţi fi studiat istoria timpurie a Pământului, v-aţi fi dat seama ce handicap au fost astfel de oameni pentru umanitate. Şi v-aţi fi dat seama imediat cât de repede a avansat civilizaţia noastră, după ce am scăpat de dominaţia lor. Dar asta nu s-a întâmplat decât după ce nişte oameni de bun-simţ şi-au dat seama că toţi aceşti „vizionari" uzau de un truc banal – încurcau lucrurile, divizau oamenii şi-i făceau să se încaiere, în loc să-i lase să-şi vadă liniştiţi de treabă.

– Uitaţi-vă la voi – la noi toţi – şi vă veţi da seama că aşa e. Pentru că pe sub nasul nostru, al tuturor, acum şi aici, exact asta se întâmplă, se foloseşte asupra noastră exact acest truc. Am fost azvârliţi de soartă pe o planetă ostilă nouă. Şi, ce facem noi? Ne dirijăm toate eforturile pentru a ne face viaţa suportabilă, lucrând umăr lângă umăr, ca o comunitate unită? Nu prea cred. Deoarece chiar acum, în această adunare, se disting clar două facţiuni. Şi una dintre ele nu face decât să se străduiască din răsputeri să o tragă înapoi şi pe cealaltă.

În centrul mulţimii, un număr de oameni – satisfăcător de mare – începură să privească stânjeniţi în jurul lor şi să se mişte uşor, pentru ca linia de separaţie dintre ei să nu mai fie atât de evidentă.

Ei bine, era cel puţin un început.

– Cred că vă întrebaţi deja de ce îndrăznesc să vă vorbesc astfel, ce drept am să fac asta. Ei bine... Lex îşi cronometră pauza cu mare grijă: Acum câteva minute l-aţi auzit pe Nanseltine încercând să mă reducă la tăcere, sub pretext că sunt tânăr, lipsit de experienţă, nepotrivit să conduc nici măcar o echipă de şase oameni, care întâmplător m-au acceptat de bunăvoie în această calitate. N-am fost deloc surprins să-l aud vorbind aşa, eram prevenit. Este unul dintre primele lucruri asupra căruia eşti prevenit în decursul pregătirii de polymath.

Ultima propoziţie o rostise cu mare grijă, articulase clar fiecare cuvânt, astfel ca toată lumea să audă şi să priceapă complet ce spusese, să nu se mai poată îndoi de nimic. Chiar şi aşa, şocul afirmaţiei nu putea fi resorbit pe loc. Şi profită de asta, căutând să discearnă câteva dintre reacţiile-cheie care-l interesau.

Jerode: uşurare şi relaxare, ceva ce s-ar fi putut traduce ca: „În sfârşit, s-a hotărât să dea lucrurile pe faţă!" Hosper şi Jesset: „Nu-i de mirare că au realizat atâtea aici, dacă au şi un *polymath* cu ei!" Nanseltine: groază în stare pură, dându-şi seama în ce hal se făcuse de râs. Delvia: dădea gânditoare din cap, cu buza de jos prinsă între dinţi. Aldric, Cheffy, Fritch, Aykin, Minty şi mulţi, mulţi alţii: uimire moderată, uşurare şi nerăbdare.

Era inevitabil să nu fie contrazis de cineva. Cea care-l atacă fu Ornella, ţâşnind în picioare, cu mâna întinsă acuzator spre el:

– Minţi! ţipă ea. E un complot pe care l-ai pus la cale cu Jerode, să muşamalizezi ce i-ai făcut Nalinei. O apucase pe fată cu mâna liberă şi o scutura convulsiv de umăr. Dacă eşti un *polymath*, de ce n-ai zis asta de la bun început? E o minciună, o minciună neruşinată.

– N-am spus nici un moment că sunt un polymath pentru că nici nu sunt aşa ceva, o corectă Lex. Am fost un polymath *în pregătire*, şi asta e cu totul altceva, chiar dacă am beneficiat de modificări fizice complete. Să lămurim de la-nceput ce e un polymath, deoarece, dacă tu nu ştii, îmi închipui că sunt şi mulţi alţii în aceeaşi situaţie. Un polymath este un bărbat sau o femeie – deci un om obişnuit – pregătit până la vârsta de patruzeci de ani pentru a îndeplini o anumită sarcină, pe o anumită planetă. Nu e un superman, nu e un calculator cu picioare, nu e decât un om obişnuit, cu o misiune specială, asupra căruia a acţionat o vastă echipă de experţi din punct de vedere fiziologic, chirurgical şi intelectual... Nu vă puteam spune asta de la bun început, pentru că v-aţi fi aşteptat imediat să fiu capabil de minuni. Şi aşa ceva nu pot face, ca şi voi, de altfel. Oricum, era obligatoriu să mă cunoaşteţi mai întâi ca om, să vă obişnuiţi cu mine ca persoană umană, nu credeţi? Altfel m-aţi fi privit ca pe o maşină.

– Şi încă ceva. Chiar şi după ce pregătirea lui s-a încheiat, un polymath trebuie să mai stea încă douăzeci de ani pe planeta ce-i este repartizată, pentru a o cunoaşte în cele mai mici detalii, înainte de a prelua conducerea. Şi, ca să zic aşa, cred că planeta pe care ne aflăm noi acum a fost deschisă pentru colonizare oarecum în grabă.

Zâmbete acre. Le estima cam la patru sute. Asta însemna că are deja jumătate din comunitate de partea lui. Trebuia să-i tragă şi pe ceilalţi.

– Sarcina polymathului, după ce parcurge toată această pregătire minuţioasă, este de a supraveghea şi de a coordona activitatea primilor manageri continentali, de a avea grijă ca aceştia să nu o ia cumva razna, începând să se comporte ca nişte tâmpiţi.

Na! Lui Lex îi era aproape scârbă de transparenţa afirmaţiei şi de adresa precisă pe care o ghicea toată lumea, dar nu avea ce face, era esenţial să bată fierul cât îl avea cald. În schimb Nanseltine, încă ştergându-se pe faţă cu o cârpă, încerca să se facă cât mai mic cu putinţă, să treacă neobservat. N-avea nimic cu el personal, dar omul trebuia expus şi despuiat, o dată pentru totdeauna, de pretenţiile lui de autoritate.

– Aproape cel mai important lucru pe care-l învaţă un polymath – şi care-i este repetat cu obstinaţie, tot timpul, pe parcursul întregii lui pregătiri – este că există un risc teribil, pe care el trebuie să-l evite şi de care trebuie să-i ferească pe ceilalţi. Este exact fenomenul care are loc acum, aici, la noi: divizarea oamenilor, în ciuda faptului evident că „îmblânzirea" unei planete nu poate fi decât rezultatul unui efort

unitar, al întregii comunităţi. Sunt profund dezamăgit că *managerul* Nanseltine – când rostise titlul avea vocea încărcată de cel mai amar sarcasm – nu este, la rândul său, conştient de acest risc. Probabil că asta se datorează faptului ca n-a lucrat niciodată cu un polymath.

Simţea că ultimele fraze ale lui pătrunseseră adânc în conştiinţa tuturor celor de faţă. Şi acum trebuia să se ocupe de Ornella, să scape şi de ea. Ura atacul calculat pe care-l gândise, dar era eficient şi le economisea cel mai preţios bun al lor la ora actuală: timpul.

Îşi aducea aminte de un proverb preistoric, ceva de genul: „Te faci frate cu dracu' până treci lacu'". Şi, dacă pe această planetă exista vreun drac, el se găsea cu siguranţă în minţile celor care refuzau să-şi deschidă ochii, şi să privească în faţă lacul – mai degrabă oceanul – de probleme ale realităţii pe care trebuiau să o înfrunte.

– Dar ceea ce se-ntâmplă aici nu-i nici pe departe cea mai periculoasă divizare de pe urma căreia are de suferit prezenţa umană pe această planetă. Există una mult mai adâncă şi mai periculoasă, cea care ne separă de tovarăşii noştri întru supravieţuire de pe platou. Cred că mulţi dintre voi v-aţi întrebat ce i-a făcut pe acei oameni să nu mai răspundă la apelurile noastre prin radio, ce i-a făcut să nu ni se alăture, pentru a munci împreună. Ei bine, cred că oamenii cei mai potriviţi să vă vorbească despre asta sunt cei doi străini de aici, Hosper şi Jesset, care au venit cu noi. Vă rog să-mi daţi voie să le pun câteva întrebări.

Hosper se ridică, sprijinindu-se de unul din stâlpii pentru făclii. Se întunecase aproape complet, dar încă nu aprinsese nimeni torţele. Lex îi şopti lui Jerode să trimită pe cineva să facă asta.

– Hosper! continuă el tare. Căpitanul Gomes ne-a spus de ce a refuzat să reia legătura radio cu noi. Eşti bun să-i informezi şi pe cei de faţă ce-a spus?

Arătând obosit, pe punctul de a se prăbuşi, omul începu să vorbească pe un ton monoton, lipsit de orice fel de emoţie:

– Când a venit dezgheţul, ne-a ordonat să reparăm antena şi am crezut că vom putea să apelăm la voi, să ne ajutaţi să scăpăm de el, pentru că nu mai e-n toate minţile, după cum de altfel cred că aţi şi aflat. Rostea vorbele una după alta, aproape fără urmă de inflexiune în glas: Dar la aparatul de radio am auzit o femeie, văicărindu-se cât e de rău aici la voi, că v-aţi pierdut nava, care se rostogolise în mare, şi că eraţi toţi pe moarte, din cauza foametei, a bolilor, şi multe altele de genul ăsta. Aşa că lui Gomes i-a intrat în cap că o să năvăliţi cu toţii peste noi, să-i furaţi nava, şi atunci n-a mai lasat pe nimeni să ia legătura cu voi, nici măcar să vă spunem că suntem încă în viaţă. N-am crezut nici o clipă că asta era adevărat, şi acum, că am văzut de ce aţi fost voi în stare – părea, în sfârşit, că vocea lui prinde un pic de viaţă – nici nu mai sunt sigur dacă femeia aia transmitea chiar de aici,

sau dacă n-a fost un truc al lui Gomes, ca să ne lase fără nici o speranţă.

– Transmisia era chiar de aici, zise Jerode, şi vorbele lui sunau acuzator. În voce i se desluşea o uşoară uimire, ca şi cum abia atunci îşi dăduse seama de ceva grav. Am găsit-o pe Ornella plângând la microfonul aparatului de radio şi-mi aduc aminte că am fost obligat să o pun pe tranchilizante, pentru că era aproape isterică.

Capete întoarse. Toţi cei opt sute de oameni priveau spre Ornella şi privirile erau acuzatoare.

– Se afla acolo de trei zile, adăugă Jerode.

– Vrei să spui că *asta* ne-a făcut-o? Lângă Hosper se ridicase Jesset şi arăta spre Ornella, spre care erau îndreptate toate privirile. Slabă-moartă de foame, cu ochii negri arzând de ură, arăta exact ca o fiară sălbăticită de suferinţă. Din cauza *ăsteia* a trebuit să fim noi biciuiţi, înfometaţi, legaţi în lanţuri? Să nu îndrăznim să stăm nici măcar o clipă locului, de frică să nu fim loviţi de supraveghetori? Să fim ameninţaţi cu armele dacă ne odihneam fie şi numai o clipă? Din cauza *ăsteia*?

O clipa Lex se temu să nu sară la Ornella, să o strângă de gât, aşa cum îl strânsese pe Cardevant. O întrebă răstit:

– Jesset! Pe platou! Unde dorm oamenii?

– În bordeie murdare, pe pământul gol!

– Gomes şi ofiţerii lui?

– În navă, la adăpost!

– Cât se munceşte?

– Din zori până-n noapte, sănătos sau bolnav!

– Ce mâncaţi?

– Turtă de sintetizator! Două pe zi!

– Ce beţi?

– Apă de râu! Fiartă în aer liber, în oale de pământ!

– Dacă refuzi să munceşti?

– Eşti pus în lanţuri şi forţat s-o faci!

– Dacă eşti prea bolnav să te ţii pe picioare?

– Eşti bătut până te ridici!

– Dacă nu te poţi ridica?

– Eşti lăsat să mori!

Apoi brusc faţa i se schimonosi şi începu să plângă. Hosper o trase spre el, o luă în braţe şi o strânse la piept. Toată lumea îi auzi vorbele:

– Linişteşte-te, Jesset! Acum eşti în siguranţă! Nu mai ai de ce să-ţi fie frică!

Când tăcerea ce se aşternuse deveni aproape de nesuportat, Lex vorbi din nou, surprins până şi el de tonul grav al vocii lui, ce-i suna nefamiliar:

- Propun să le punem la dispoziţie celor ce doresc să se ducă să participe la repararea navei tot ce este necesar pentru drum – hrană, apă, aşternuturi şi aşa mai departe. Doctore, vrei să te ocupi tu de asta? De ajuns acolo, nu e greu. O ţii pe lângă râu, până ajungi pe platou. De fapt, coca navei se vede de la o distanţă destul de mare. N-am vrut şi nu vreau să împiedic pe cineva să urmeze această cale. Dar am considerat că ar fi bine să ştie fiecare la ce să se aştepte la capătul drumului.

Privi spre mulţime. Acel scurt dialog cu Jesset îi dusese munca la bun-sfârşit. Ferocitatea fetei fusese mai concludentă decât ore-n şir de explicaţii raţionale. Oamenii abia mai îndrăzneau să mişte. Totuşi, se observa o mişcare de recul. În jurul lui Nanseltine şi al Ornellei se căsca parcă un gol. Ei doi fuseseră pomeniţi pe nume, aşa că acum erau ostracizaţi. Până şi Naline îşi întorsese unicul ei ochi către Ornella şi se uita la ea ca la o străină.

Cândva, cugetă Lex trist, existau nişte creaturi sărmane, numite ţapi ispăşitori. Acum, peste secole şi peste paraseci, aici, în numele binelui comunităţii, el crease ţapi ispăşitori.

18

Când totul se terminase, se simţea complet stors, drenat şi de ultima picătură de energie. Şi totuşi era încă atât de surescitat, încât nici măcar nu putea să se gândească la relaxare şi la odihnă. Reuşise să soluţioneze, pentru un timp, cea mai gravă problemă cu care se confrunta mica lor comunitate, cea a relaţiilor interumane. Şi acum, ca şi cum până atunci aşteptaseră cuminţi ca mintea lui să scape de această obsesie ce i-o înceţoşa, îi apăruseră în cap o sută de alte probleme. Pe când oamenii se împrăştiau în noapte, se lăsase să cadă fără vlagă într-un scaun şi privea în gol, undeva spre infinitul cerului înstelat. Noaptea trecută el şi însoţitorii lui merseseră continuu, să ajungă cât mai repede pe coastă, şi nici cu o noapte înainte nu avuseseră parte decât de câteva ore de somn. Acum tânjea după puţină odihnă, dar mintea refuza încă să i se odihnească.

Mai mult, membrii comitetului începuseră să se strângă în jurul lui, puţin sfioşi, pentru că acel Lex pe care-l cunoscuseră ei se dovedise a fi una dintre acele creaturi aproape fantastice, inuman de supraumane – un polymath. Ştia clar că, în ciuda tuturor eforturilor sale, nu va putea scăpa de adulaţia aproape superstiţioasă cu care erau priviţi cei cărora li se putea încredinţa soarta unei întregi noi planete.

Îl izbi faptul că se grupaseră în faţa lui, în semicerc, aşteptându-i parcă ordinele. Vorbi iritat, fără să se adreseze cuiva anume:

– Mai întâi de toate să lămurim un lucru. Să nu începeţi să veniţi la mine pentru orice fleac de care vă loviţi, e clar? Sunteţi toţi oameni în toată firea, bine pregătiţi. Aţi realizat adevărate minuni aici. Dacă n-aveţi încă încredere în propria voastră judecată, atunci eu m-am înşelat grav, iar voi nu sunteţi cei ce păreaţi a fi. De exemplu... Bendle! Pusese ochii pe unul dintre ei, la întâmplare: dacă vrei să-ţi spun cum să faci analiza structurală a moleculelor proteice, folosind trei oale de pământ şi un acumulator, poţi să nu-ţi mai dai osteneala să întrebi. Nu

sunt o cutie magică cu mâini şi picioare, îţi pui o dorinţă, apeşi pe buton şi „plop!" iese ce ţi-ai dorit! M-am trezit şi eu, ca noi toţi, aruncat pe planeta asta. O situaţie pe care nu mi-am dorit-o, şi numai cu greu pot simţi vreo urmă de bucurie la gândul că încă mai sunt în viaţă. Pentru că, în ceea ce mă priveşte, asta nu e planeta *mea*. Şi să ştiţi, dacă sunt sâcâit, pot să fiu la fel de scârbos ca oricine altcineva.

Cei din faţa lui priviră unii la alţii. După un moment de tăcere, Fritch zise parcă vinovat:

– S-a marcat, Lex. Cred că toţi cei de aici vrem ca lucrurile să meargă la fel ca până acum, adică prin consimţământ popular, să nu dea unul singur ordine, ca pe platou.

– Şi cred că până acum o mulţime dintre noi nu şi-au dat seama ce noroc am avut, şi cu asta, şi în general, adăugă Bendle. Când mi-a murit băiatul, am fost dărâmat rău de tot. Dar dacă n-aş fi fost prea ocupat cu munca, ca să mai am când să mă frământ şi să jelesc, probabil că aş fi sfârşit-o şi eu ca Arbogast.

Vorbeau toţi cu mult bun-simţ, raţional. Pe faţa lui Lex apăru un zâmbet firav de uşurare.

– Ei... dar acum tot nu scapi de ce ne frământă, continuă Fritch, nu numai pe noi ci şi pe mulţi alţii. Ce facem cu celălalt grup? Câţiva s-au aprins atât de tare, încât se gândesc să organizăm un fel de armată, să-i eliberăm pe oameni din sclavie. Şi bineînţeles că Hosper şi mâncătoarea aia mică de flăcări, care-i e fată, susţin ideea din răsputeri. Dar, din câte am înţeles eu, v-au urmărit cu arma-n mână, şi probabil că v-ar fi omorât fără nici o ezitare, dacă nu i-ai fi aruncat în gura... mâncătorului ăla subpământean de oameni.

Lex nu zise nimic, doar dădu din cap.

– Dar mie mi se pare, insistă Fritch, că, de fapt, există o problemă mult mai stringentă. Nu cumva ticăloşii ăia or să se hotărască să ne atace? Îmi închipui că atât timp cât credeau ce o auziseră pe Ornella spunând la radio, că viaţa aici e oribilă, nici nu le-a dat prin cap că ar avea ceva de luat de la noi. Dar acum, că au văzut cum arăta echipa ta, Lex, că au stat de vorbă cu voi şi ştiu că nu mai avem decât două arme să ne apărăm, nu crezi că ar putea încerca să ne jefuiască de ceva echipament şi mâncare?

– În orice caz, nu în noaptea asta, mormăi Lex. Au pierdut prea mulţi oameni când au căzut în capcana noastră. Hosper spunea că Gomes nu se bizuie decât pe câţiva, doi din ei au murit şi cred că alţi trei au fost răniţi destul de grav. Dar ai dreptate. Trebuie să organizăm paza.

– Şi ce-o să facem ca să-i ajutăm pe sărmanii ăia năpăstuiţi? murmură Jerode. Nu putem să-i lăsăm aşa!

– Dar nici nu organizăm o armată peste noapte! zise Lex oarecum iritat. Da, trebuie să ne gândim la asta, şi cred că a venit vremea să re-

dactăm o constituție. Să găsim o cale de a evita ca vreun nebun să ajungă să conducă comunitatea, sau vreo parte din ea! Va trebui să-i includem și pe ei în planurile noastre și să fim gata să primim și să îngrijim o mulțime de oameni bolnavi și înfometați și... Și! Se lovi cu palma pe coapsă și se ridică: Dar acum vreau să fac câțiva pași pe plajă, să mă relaxez și să dorm. Altfel risc să spun numai prostii. Noapte bună!

Când ajunse pe plajă, se opri. La lumina stelelor putea zări siluetele boilerelor și păienjenișul de țevi din jurul lor. Ca niște schelete de antice corăbii, pe jumătate îngropate în nisip. Cineva inspirat inventase un dispozitiv simplu – un flotor în valuri, o sârmă și o bucată de tablă agățată de boilerul principal, de care se lovea la intervale neregulate datorită mișcării valurilor – pentru a goni păsările-pescar de aici, unde găinațurile lor puteau mânji oglinzile. Din apă, dinspre locul în care era scufundată nava, se ridicau la suprafață bule gazoase fosforescente. Un animal marin care se hrănea, eliberând gazul din carcasa unuia dintre târâtoarele de pe fundul oceanului. În ultimele două săptămâni ajunseseră la niște dimensiuni alarmante, și a le evita tentaculele devenise o adevărată problemă pentru cei ce lucrau la navă.

Niște schelete de antice corăbii... Imaginea îi stăruia în minte și simți un fior de gheață pe șira spinării, un fior care n-avea nici o legătură cu briza răcoroasă ce începuse să bată dinspre mare.

Nu recunoscuse așa ceva în fața nimănui dar și el – până când își dăduse seama ce face, de fapt, Gomes – sperase că ar fi posibil ca peste un an, sau peste doi, să fie capabili să pună pe orbită o stație de emisie subeterică și o sursă de energie adecvată, pentru a-i înștiința pe cei ce probabil îi căutau că au supraviețuit și că sunt aici.

Dar acum își dădea seama că nu fusese decât o speranță zadarnică. Ce nu se va realiza în nici un caz cât timp va mai trăi el. Pentru prima dată privea realitatea în față și din perspectiva asta. Fără nici un punct de reper și neavând nici un motiv să bănuie că de pe Zarathustra existaseră și alți supraviețuitori, în afară de cei ce părăsiseră planeta suficient de devreme ca să poată înconjura nova, mai mult decât probabil că echipele de cercetare vor presupune că nu mai au ce căuta în zonă și se vor retrage pe planetele de pe care veniseră.

În cele din urmă, în cinci sute sau o mie de ani, mareea expansiunii rasei umane va înghiți și această planetă. Dar ce vor găsi echipele de cercetare la sosirea lor? O nouă societate civilizată, stăpânind deplin o planetă domesticită și supusă, ce tindea înapoi, spre stele? Sau...

– Schelete? se întrebă el cu voce tare. Bucăți de metal corodat? Nimicuri de plastic îngropate în nisip?

Din spate auzi zgomot de mișcare. Surprins, se răsuci pe călcâie și, din bezna adâncă de lângă boilerul mare, auzi o voce:

– Lex, tu eşti?

– Delvia!... Te rog să mă ierţi, n-am ştiut că...

– Ah, sunt singură, dacă asta te îngrijorează. Se ridicase la rândul ei. Cred că încep să devin o adevărată figură. Stau destul de mult aici, singură cu mine însămi. Şi mă gândesc. Uneori chiar şi dorm aici.

– Doar ca să fii singură! Atunci cred că e cazul s-o şterg.

– Nu! Dăduse cu piciorul în nisip. Se auzi cum zuruie pe una din oglinzi, ca nişte grăunţe uscate de grâu curgând într-un coş.

– Vin aici mai ales ca să mă uit la Zara, continuă ea. Mi se pare de-a dreptul absurd ca steaua pe care eram obişnuită s-o numesc „soare" să fie încă acolo, strălucind cuminte, când, de fapt, s-a transformat într-un cataclism cosmic. Cam în cât timp vom ajunge să o şi vedem Lex? Şaizeci de ani?

– Mai degrabă spre şaptezeci, răspunse el. Din primele zile de când sosiseră, aproape că uitase sau evitase să-şi mai arunce ochii spre steaua primară a Zarathustrei, care strălucea galben pe cerul nopţii, laolaltă cu mii de alte stele.

– Deci probabil că *noi* n-o să mai apucăm s-o vedem, zise Delvia.

– Nu. Nu ştiu dacă trebuie sau nu să ne bucurăm din cauza asta.

– Nu! Delvia pronunţase cuvântul cu multă convingere. Dacă am putea s-o vedem acum, ne-am da seama mai repede care este realitatea. Eu nu sunt încă sigură că o percep în totalitate. Uneori, stând aici şi privind cerul, încerc să-mi aduc aminte cum era să trăieşti într-o lume civilizată, ordonată şi ocrotitoare. Şi, pentru că încă văd Zara pe cer, aproape că mă conving de una singură că *aceea* este realitatea, că ce e aici nu este decât un coşmar din care trebuie să mă trezesc odată şi odată.

Privi spre el.

– Eşti de acord cu mine, Lex, că de aici ni se trag mai mult de jumătate din necazurile noastre? Că încă nu percepem asta ca pe o realitate? Şi că – eu, una, aşa cred – încă ne mai jucăm? Bineînţeles, muncim ca să ne simţim mai bine aici, să avem hrană, apă, un adăpost. Dar în adâncul sufletului încă mai tratăm totul ca pe o excursie cu cortul, în mijlocul naturii, care *trebuie* să se sfârşească odată.

– Da, cred că ai dreptate.

– Dar, de fapt, are vreo importanţă dacă am dreptate? Vocea ei suna neaşteptat de pesimistă. Nici măcar în vis nu mi-am imaginat să mi se întâmple vreodată aşa ceva, să mă trezesc naufragiind pe o planetă străină, fără nici o speranţă să mă mai întorc vreodată la acele lucruri care mi se păreau normale şi esenţiale pentru viaţă. Asta mă face să mă simt ca... ei bine, ca un puşcăriaş. Ca un om condamnat pe nedrept, fără să fi avut nici o vină. Nu te-ai simţit niciodată de parcă universul ăsta imens ne-ar fi condamnat pe nedrept?

Lex ezită, apoi zise cu voce joasă:

– Da, de multe ori.

– Cred că pentru tine e mult mai greu de îndurat, continuă ea. Dar te stăpânești foarte bine. De asta am avut tot timpul impresia că e ceva deosebit cu tine. Sau greșesc? Te-ai adaptat mai bine pentru că știai deja, de ani de zile, că-ți vei trăi viața sub lumina unui alt soare?

– Ah, nu. Lex chicoti ușor, dar amar. Abia de curând am reușit să trec de șocul de care vorbeai tu, și a fost foarte greu. Am încercat tot timpul să mă conving, să mă sugestionez, să-mi imprim în minte că ceea ce facem noi aici nu este numai spre binele nostru. Ci spre binele copiilor ce se vor naște la toamnă și al copiilor lor – sper. Că trăim într-un fel de trecut deja și că avem obligația să construim un viitor, chiar dacă noi înșine suntem lipsiți de prezentul nostru.

– Parcă am fi fost aruncați într-un trecut îndepărtat, zise Delvia. Nu al nostru propriu-zis, aduce mai degrabă cu vremurile când pe fața Pământului începuseră să se răspândească primele triburi sălbatice.

– Nu, nici nu se pune problema unei astfel de comparații. Oamenii aceia nu aveau sufletul sfâșiat, ca noi. Și nici nu aveau propriul lor trecut, și nici nu concepeau ideea de a schimba viitorul printr-un act strict volitiv. Noi suntem unici, Del. De asta e atât de dificilă treaba pe care o avem noi de făcut.

Tăcere. Delvia o porni de lângă boiler și, reflex, începu și el să meargă lângă ea, privind marea.

– Oare avem vreo speranță, Lex? spuse ea, după ce merseseră o bucată bună.

– Să ce? Să ne atingem scopul pe care ni l-am propus aici, sau să reușim să trimitem un semnal spre casă, să vină cineva să ne salveze?

– Orice fel de speranță. Avem nevoie la disperare de asta. Pentru că n-avem nici una reală, de care să ne putem agăța. Dacă reușești să ne dai o speranță, vom fi salvați, indiferent ce se va întâmpla după aceea.

O privi ca și cum atunci o vedea pentru prima oară.

– Te-ai schimbat mult, îi zise el. Sau... nu, stai puțin! Mă întreb dacă nu cumva noi suntem cei care ne schimbăm, pe când tu reușești să fii cu un pas înainte.

– Nu te înțeleg. Se oprise, se întorsese cu fața spre el și acum se scărpina cu un picior pe gamba celuilalt.

– Îmi aduc aminte, zise Lex, că mă gândeam, nu cu multă vreme în urmă, că am avea nevoie de ceva mai multe Delvii pe aici și de mult mai puține Ornelle și Naline.

– Sunt de-a dreptul flatată. Vorbise pe un ton ironic, dar fără vlagă. Și, sigur, nu-mi dau seama care e cauza pentru care gândeai așa.

– Până acum nici eu nu mi-am dat exact seama, dar acum cred că încep să mă lămuresc. Tu trăiești *aici* și *acum*, și de asta cred că sunt

ceilalţi atât de geloşi pe tine. Pentru tine faptul că te afli încă în viaţă a fost un motiv suficient să continui să doreşti să trăieşti, şi când lucrurile au început să se înrăutăţească aici. Am văzut cum ţi-ai găsit ceva să munceşti, de una singură, în timp ce noi încă ne mai certam în legătură cu planurile noastre. Şi s-a dovedit a fi o treabă importantă, ceea ce nouă nici măcar nu ne dăduse prin cap.

– Şi din cauza asta trebuie să fiu considerată un geniu sau ceva de genul ăsta? Pentru că nu sunt deloc, pe cuvântul meu.

– Şi ai continuat să te bucuri de viaţă, spuse el, ca şi cum n-ar fi auzit-o.

– Oare? Nu, îmi închipuiam numai că asta fac. Dar nu m-am ales decât cu nenorociri. A trăi în prezent – dacă asta am făcut eu – nu e deloc nostim. Şi, în plus, acum viitorul contează şi asta depinde de tine... Lex, ce ai?

Începuse brusc să tremure, se scutura din cap până-n picioare ca o maşină dereglată, gata să se smulgă din locaşul ei. Nu se simţea în stare să scoată o vorbă. Avea fălcile încleştate şi pumnii strânşi, luptându-se din greu să-şi stăpânească tremuratul acela oribil. Avusese senzaţia că vorbele Delviei transformaseră în materie solidă, palpabilă, sarcina enormă ce stătea acum pe umerii lui, aşa că trebuia să se lupte din greu să rămână în picioare. Îşi închise ochii şi, o clipă, crezu că o să înceapă să urle. Orice, numai să scape de frica asta oribilă!

Apoi o auzi pe ea, rostindu-i numele:

– Lex, Lex, Lex, Lex...

Şi simţi braţele ei înconjurându-l. Vag, prin valurile de teroare ce-l dominau, simţi că-i atinge pielea. Aruncase de pe ea acel unic veşmânt pe care-l purta, şi îi luase mâinile, şi i le apăsa pe trupul ei. Un reflex arhetipal îl făcu să se agaţe de carnea ei. Iar apoi îşi aplecă fruntea spre sânii ei, să le perceapă căldura şi să-i simtă mirosul de femeie.

Când el încetă să mai tremure, ea, continuând să-i rostească numele, parcă în neştire, îl trase în jos, pe nisip.

19

În zilele imediat următoare simţi de mai multe ori, în faţa şirului aparent nesfârşit de probleme ce le ridica viitorul, că este paralizat de aceeaşi teroare. Şi, dacă lui i se întâmpla asta, ce să mai zică de alţii? Pentru prima dată înţelegea ce pot simţi oamenii copleşiţi de ceea ce li se întâmplase, şocaţi de calamităţi, întinşi până dincolo de limita îndurării, cărora tensiunea nervoasă le înnoda dureros muşchii fălcilor, le usca gurile şi le făcea ghem stomacurile, dar care totuşi reuşeau să se stăpânească şi să nu se lase cuprinşi de accese de agresivitate împotriva unora la fel ca ei, şi nici să cedeze în faţa circumstanţelor oprimante. Sau, cum spusese Delvia pe scurt: simţindu-se ca şi cum universul ăsta imens îi pedepsise pe nedrept.

Pentru bărbaţi era mai rău decât pentru femei. Imperceptibil, obiceiuri ancestrale, vechi de milenii, îşi croiseră drum prin crusta egalitarismului datorat educaţiei, şi aceştia erau acum priviţi ca organizatori, conducători şi ocrotitori de majoritatea femeilor.

În timpul acelor groaznice clipe de pe plajă, Lex fusese conştient că se afla în pragul nebuniei. Apăruse în el acea slăbiciune de spirit care-l făcuse pe Arbogast să se sinucidă, care-i făcuse pe refugiaţii de pe platou să se lase dominaţi şi brutalizaţi ca nişte animale, fără să opună nici o rezistenţă.

Dar Delvia îşi dăduse seama ce trebuia să facă cu el. Oare realizase asta din „instinct"? (Ea spusese cândva – nu cu mult timp în urmă, deşi lui i se părea că de atunci trecuse atâta vreme, că parcă era vorba de o altă existenţă a lui – că, din anumite puncte de vedere, seamănă foarte mult cu un animal.)

Nu, nu fusese ceva instinctiv. Era vorba de experienţă. Lex se întreba – deşi nici măcar în vis nu şi-ar fi permis să rostească aşa ceva – din ce trup, gemând şi tremurând, reuşise ea pentru prima dată să dreneze astfel teroarea.

Acum nu avea decât extrem de puţin timp liber, să se mai gândească la propria-i persoană. De când preluase conducerea, era ca şi cum universul ar fi funcţionat diferit. Într-adevăr, tovarăşii lui de refugiu nu aveau un prezent, acesta era înlocuit doar de o iluzie. Trecutul îi făcuse pe câţiva să o ia razna, şi pentru restul singura justificare de a-şi trăi viaţa era viitorul.

Într-adevăr, era groaznic de greu să trăieşti aşa. Cine altcineva, pe parcursul istoriei întregii umanităţi, mai fusese obligat la aşa ceva?

Şi aşa, în căldura de cuptor a verii, care înfierbânta aerul până ce-l vedeai înălţându-se unduitor spre cerul pe care marea îşi proiecta, uneori, propria ei imagine răsturnată, totul părea să-i spună şi să-i repete cu obstinaţie:

– Imaginează! Prognozează! *Planifică*!

Planuri imediate, planuri de viitor, planuri pentru situaţii de urgenţă. Proceduri de rutină, proceduri normale, proceduri de urgenţă. Îşi putea imagina un plan, începea să-l rafineze, şi se întâmpla ceva ce demola dintr-un foc toată schema elaborată cu atâta grijă de el. Această muncă necesită această unealtă, şi, utilizând-o, poate fi făcută în câteva zile. Din nefericire această unealtă a fost lăsată în albia râului şi a fost luată de viitură, împreună cu restul echipamentului pierdut de Cheffy. Era mai rapid să se găsească o metodă alternativă sau era mai bine să fie înlocuită unealta? Pentru asta, Rothers trebuia să topească nişte oţel în cuptorul solar, Aldric să o toarne, şi una dintre femei să o ascută şi să o finiseze cu un polizor împrumutat de la Fritch şi acţionat de unul dintre panourile colectoare de energie solară utilizate de Delvia pentru a încărca acumulatoarele, apoi lama trebuia prevăzută cu un mâner, pe care cineva trebuia să-l facă dintr-o creangă tăiată, şmirgheluită şi legată apoi strâns, cu sârmă, ceea ce va mai dura o oră. Lipsa polizorului putea afecta ritmul de lucru la noile clădiri, lipsa panoului colector putea reduce numărul acumulatoarelor de schimb încărcate, şi oricând se puteau ivi necesităţi suplimentare în privinţa acestora, la laboratorul lui Bendle, la uzina de sedimentare, *oriunde*!

Peste tot se vedeau o serie de proiecte de importanţă crucială, demarate deja de Jerode. Dar Lex îşi dădea seama îngrozit că, în ciuda muncii extraordinare a doctorului, în minte îi veneau mereu obiective noi, la fel de importante.

Şi tot timpul, mai ales când se întâlnea cu Hosper sau cu Jesset, dar şi în rest, era preocupat de soarta celorlalţi refugiaţi, cei de pe platou, conduşi de nebuni şi care-şi risipeau în zadar energia, poate şi viaţa.

Dar era ferm hotărât să nu întreprindă nici un fel de acţiune împotriva celor de pe platou decât după ce vor fi făcut absolut toate pregătirile necesare primirii unui număr de trei până la patru sute de supravieţuitori, cei mai mulţi bolnavi sau răniţi, toţi extrem de slăbiţi. Mai

mult, dacă – aşa cum părea extrem de probabil – spre sfârşitul verii sintetizatoarele lor nutriţionale suprasolicitate vor începe să se strice, vor fi obligaţi să pună cantităţi mari de hrană la conservat, suficient de mari să le ajungă până la primăvară. Şi era de-a dreptul revoltător să vezi energia utilizată pentru încălzire pierzându-se în aer, din cauza izolaţiilor proaste, şi, în plus, deşi generatoarele lor eoliene funcţionaseră uimitor de bine, nu vor mai putea satisface nevoile unei comunităţi mărite... Şi numărul de cupluri căsătorite era în continuă creştere, de aceea Fritch era obligat să construiască tot mai multe locuinţe separate, şi asta absorbea o cantitate mai mare de materiale şi mărea şi cererea de încălzire, pentru că existau mai mulţi pereţi exteriori, expuşi la vânt... Şi, aproximativ în aceeaşi perioadă în care vor trebui să facă faţă valului de refugiaţi „refugiaţi" de pe platou, vor veni pe lume şi primii copii, iar de nou-născuţi vor trebui să aibă o grijă practic exemplară, pentru că toţi cei patru copii mici care existaseră la sosire muriseră...

Putem neutraliza încă unul dintre alergenii locali, dar pentru a produce compusul pe scară largă trebuie să modificăm unul din sintetizatoare. La posibilităţile noastre, modificările vor fi ireversibile, dar antialergenul ne va permite să consumăm cutare plantă de uscat, cutare plantă de mare şi cutare animal. Să o facem? *Nu. O să avem nevoie de sintetizatoare la iarnă, când nu vom găsi altceva de mâncare.*

Despre Ornella. A furat o grămadă de ţevi de la boilerul principal şi a luat-o la fugă cu ele, strigând că o să facă o navă spaţială, cu care să ne întoarcem acasă. *Deci până la urmă... Spuneţi-i lui Jerode.*

Optsperezece oameni bolnavi la pat, datorită unei diaree însoţite de febră moderată. Printre ei Aykin, Fritch, Zanice şi Lodette. Credem că e ceva asemănător dezinteriei amoebice. Se vindecă cu aceleaşi medicamente, dar nu mai avem decât exact cinci doze. Jesset zice că pe platou e epidemie de aşa ceva, caz în care vom avea nevoie de cantităţi mari. Putem folosi un sintetizator să producem o sută de doze, să ne ajungă mai mult timp? *Da, dar să vă grăbiţi. Nu ne putem permite ca o serie de oameni-cheie să fie bolnavi.*

Astăzi avem şaizeci şi cinci de oameni bolnavi. Repetăm cererea de ieri. Fritch se simte deja mai bine, deci suntem pe calea cea bună. *De data asta, nu. Dacă pe platou nu a murit nimeni din cauza asta, n-o să moară nici aici. Treceţi-i pe toţi pe turtă de sintetizator şi pe apă fiartă, să vedem cât timp durează până când se vindecă pe cale naturală. Identificaţi microorganismul care produce boala şi găsiţi o modalitate de a-l anihila înainte de a fi introdus în organism.*

În legătură cu cei de pe platou: nu i-am putea elibera dacă... *Îmi pare rău, Hosper. Nu merge din cauza asta şi din cauza aia. Nu are sens să facem vreo mişcare, înainte de a fi complet pregătiţi.*

Câte sarcini sunt înregistrate până acum? Nu-mi mai aduc aminte. Treizeci şi opt. *Ajunge, închideţi registrul*!

Cu cât se măreşte suprafaţa locuibilă? Până acum, cu treizeci la sută. *Nu ajunge.* Nu mai avem cherestea. *Găsiţi nişte copaci potriviţi pe râu în sus şi coborâţi-i încoace pe apă. Plute. Facem şi nişte cuptoare pentru ars chirpici, şi fabricaţi cărămizi. Utilizaţi siliciu topit pentru izolaţii.*

Lodette, nu mai avem decât zdrenţe pe noi. Cândva, ţesăturile se făceau din fibre naturale, obţinute din plante, prin putrezire, zdrobire, uscare la soare etc. Vreau să găseşti ceva de genul ăsta.

Minty, uite o fibră bună şi rezistentă. O roată de tors se foloseşte aşa, o vârtelniţă aşa, şi un război de ţesut funcţionează în modul ăsta.

Jesset, uite nişte pânză ţesută. Gândeşte-te la un soi de haine, care să poată fi croite şi cusute în cel mult două ore.

Bendle, ţesăturile se pot impregna cu seva unor anumiţi copaci, şi, cu un tratament termic minim, devin mult mai rezistente şi chiar impermeabile. În iarna asta o să avem nevoie de încălţăminte nouă.

Rothers, Jesset o să facă îmbrăcăminte. Am nevoie de ace de cusut şi de foarfeci. Uite nişte schiţe.

Da, Bendle? Ah. Ei bine, ce zici de scoarţă de copaci? Paraziţi animali? Orice se poate coase sau mula sau tăia în formă de încălţăminte.

Da, Jesset? Vopsele? Bine, dar înainte de a le utiliza, verificaţi să nu existe cumva reacţii alergice.

Da, Minty? Ah, o moară hidraulică! Da, de ce nu? O să fac nişte schiţe. Vei putea folosi o curea de transmisie făcută chiar din fibrele cu care lucrezi pentru acţionarea războiului de ţesut

Cel puţin de idei nu duceau lipsă...

Propunere: să construim un batardou în jurul navei, să pompăm apa afară şi să tăiem coca cu reflectorul de la cuptorul solar, în focar sunt trei mii cinci sute de grade. *S-ar putea să meargă, Aykin, dar mi-e teamă că nu vom avea timp vara asta.*

Propunere: rezervoare hidroponice în toate locuinţele, să avem hrană vegetală proaspătă tot timpul iernii. *Ideea e bună, dar întreabă-l pe Bendle dacă ştie destule despre necesităţile florei indigene, pe Jerode dacă suplimentul de nutriţie merită efortul, şi pe Aldric dacă poate furniza destulă lumină să întreţină creşterea algelor. De trei ori da, şi poţi să te apuci de treabă fără să mai dai pe aici.*

Propunere: să ne strecurăm pe platou într-o noapte şi să-i răpim pe Gomes şi pe acoliţii lui. *Ah, nu mă mai plictisiţi!*

Propunere: să aruncăm în aer nava cealaltă, pentru ca Gomes să nu mai aibă nici un motiv să-i asuprească pe muncitori. *Ai înnebunit?*

Propunere: atunci găseşte tu o cale să-i ajutăm pe nenorociţii aia de pe platou! *Promit. Da, da, o s-o facem, jur!*
Propunere: ridică-te din scaunul ăla şi hai să ne plimbăm, pentru că o să te îmbolnăveşti dacă nu faci şi câte o pauză.

Lex se lăsă pe spate şi zâmbi privind în sus la Delvia.
– E cea mai bună idee pe care am auzit-o în ultimele trei zile!
Apoi continuă să o privească atent. Pusese pe ea una din „creaţiile" dintr-o bucată produse de Jesset, o tunică fără mâneci până la jumătatea coapsei, cu buzunare mari şi folositoare, făcute prin întoarcerea în sus a materialului din partea din faţă. Iarna, la asta se va mai adăuga o pereche de pantaloni încheiaţi pe şold şi un palton. Cei mai mulţi îşi schimbaseră cu mare plăcere hainele uzate, deşi încă nu se aruncase nimic ce se mai putea dovedi cât de cât util.
Avea părul decolorat de soare – aproape alb – şi era extrem de bronzată, la fel ca toţi cei ce munceau în aer liber. Legătura dintre ei devenise repede cunoscută – era imposibil să se ascundă, şi nici nu vedeau de ce ar face-o – şi, deşi unii păreau puţin nedumeriţi, cei mai mulţi trăseseră singura concluzie logică posibilă, anume că poate o judecaseră greşit. Acum situaţia ei era mult mai bună şi scăpase de aerul de sălbăticiune hăituită de mai înainte.
Lex îşi împinse scaunul în spate şi le spuse celor două femei care-i erau secretare că revine într-o jumătate de oră. Apoi o luă pe Delvia de braţ şi ieşiră.
Porniră spre râu. După ce merseră vreo sută de metri, Lex zise îngândurat:
– Ai dreptate, trag cam mult de mine. Dar ştii ce e, de fapt, înfiorător?
Ea scutură din cap.
– Numărul de articole disparate de care avem nevoie. Săpun, cherestea, adezivi, cuie, ciocane, ace, mosoare pentru aţă, oale de gătit, cazmale şi lopeţi, prosoape, lenjerie de pat, pături, bandaje, încălţăminte... Am calculat că, până la sfârşitul verii, va trebui să începem să fabricăm peste o mie de articole.
– Ca să putem trăi confortabil, zise ea.
– Ca să putem trăi pur şi simplu, o corectă el. Aici, unde nu doreşte să trăiască nici unul dintre noi. Tăcu o clipă, după care schimbă brusc subiectul discuţiei: Naline a început să vorbească cu tine? Am auzit că e mult mai... calmă.
– Da. Pare că şi-a dat seama ce prostie a făcut. Cred că o să se maturizeze repede şi, până la urmă, va deveni un om rezonabil. Aş dori să pot spune la fel şi despre Ornella. În cazul ei nu mai e nici o speranţă?
Lex dădu necăjit din cap.

– Doctorul zice că e peste posibilităţile noastre de aici. A ajuns să fure tot ce-i pică-n mână, pune toate lucrurile grămadă şi zice că vrea să facă o navă, să ne întoarcem acasă cu ea. Ezită un moment şi adăugă cu voce joasă: N-am dat niciodată ochii cu nebunia incurabilă până acum. E oribil.

– Nici nu cred că mulţi oameni din ziua de azi au avut ocazia să vadă aşa ceva, zise Delvia. Dar cred că şi mai puţini oameni îşi dau seama ce înseamnă să faci – pornind aproape de la zero – tot ceea ce este necesar pentru viaţa de zi cu zi a unei comunităţi, chiar aşa restrânsă cum este a noastră – practic un sat. Eu, una, nu făceam cu certitudine parte dintre ei. Dar, Lex... vreau să te întreb ceva... Nu ştiu... ori sunt eu foarte proastă ori întrebarea mea are, totuşi, un sens. Mă tot întreb şi mă minunez dacă n-am putea să lansăm o baliză subeterică pe orbită. Cred că dacă am reuşi, atunci asta... Arătă spre mica aşezare pe care o lăsaseră în urmă.

Lex se gândi o clipă apoi o întrebă:

– Ai un ceas?

– Da. Dar nu-l mai port pentru că... doar ştii! Nimeni nu mai poartă ceas aici.

– Crezi că un aparat pentru comunicaţii subeterice e mai simplu?

– Bineînţeles că nu!

– Ei bine... În orice ceas modern, măsurarea timpului este asigurată cu ajutorul vibraţiei unui cristal de cuarţ pe frecvenţa de rezonanţă, prelucrat în nişte toleranţe extrem de strânse, moleculare. Pentru a ajusta un asemenea cristal la durata zilei locale de aici am avea nevoie de... şi începu să-şi îndoaie pe rând degetele: scule de tăiere cu ultrasunete, pe care nu le avem; microscoape, pe care nu le avem; un interferometru de suprafaţă, pe care nu-l avem; un calibru cu precizie de o miliardime de micron, pe care-l avem, dar este îndoit; o incintă de lucru sub vid; un ceas etalon; aproximativ cinci ani de observaţii astronomice permanente, pentru a calibra ceasul etalon. Acum, pentru o sculă aşchietoare cu ultrasunete ai nevoie de...

– Bine, bine, îmi ajunge! Zâmbind, Delvia îşi astupase urechile cu mâinile. Dar uite ce e! Aparatura de comunicaţii subeterice o avem... adică o aveam în navă. N-am putea s-o luăm şi să o lansăm pe orbită, cu o înregistrare şi un panou solar?

– Ba da, am fost chiar pe punctul să ne apucăm de treabă, răspunse Lex. Aldric s-a gândit o vreme la asta, imediat după ce am sosit. Dar, din păcate... Se gândea să facem un lansator utilizând materiale din caseta de dezastru a navei, un fel de tun. Încărcăturile erau suficiente să putem pune cincizeci de kilograme pe orbită. Dar acceleraţia de la lansare ar fi fost atât de mare, încât orice sarcină utilă ar fi fost zdrobită, făcută piftie.

– Atunci de ce n-am lăsat o baliză pe orbită, înainte de a asoliza? insistă Delvia.

– Pentru că eram epuizaţi, morţi de foame şi pe jumătate sufocaţi când am ajuns, răspunse Lex răstit. Ai uitat?

– Bineînţeles că nu, dar mă gândeam că tu...

– Am încercat, zise Lex. Dar eram într-un asemenea hal, încât a trebuit să renunţ. Iar dacă o să spui cuiva una ca asta să ştii... că n-o să-ţi mai spun o vorbă toată viaţa mea.

Mărturisirea părea să fi pus un nor între ei. Ajunseseră pe malul râului şi priveau către uzina de sedimentare, ce începuse să prindă rapid contur. Îi puteau vedea pe oamenii lui Cheffy cum montează manual conductele din lemn şi, din când în când, îi auzeau cum strigă.

Dar, brusc, ritmul muncii lor fu perturbat. Unul dintre paznicii care supravegheau râul spre amonte – şi de care Lex aproape că se străduise să uite pentru că problema celuilalt grup ajunsese să fie obsedantă – cobora în fugă pe mal, dând din mâini şi strigând:

– Vin oameni pe râu în jos! Vreo doisprezece. Am văzut un impuls de armă. Alarmă! Alarmă!

Lex inspiră adânc şi uită instantaneu de orice altă preocupare. În cele din urmă, erau forţaţi să acţioneze când încă nu erau complet pregătiţi. Era evident că Gomes nu mai putuse sta în expectativă. Nu-şi putea permite ca nişte fugari să dispară cu arme cu tot, pentru a doua oară! Deci era exact atacul pe care-l aşteptase şi de care se temuse atât.

20

Abia îşi mai amintea cum găsise timpul necesar să dea nişte dispoziţii atât de amănunţite. Dar reuşise să o facă, şi toate îi fuseseră duse la îndeplinire cu conştiinciozitate. În plus faţă de posturile de pază din copaci – de unde fusese descoperit grupul care se apropia – hotărâse să pregătească, pentru eventualii intruşi, un fel de capcană de avertizare. La vreo doi kilometri în aval de posturile de pază, într-un loc unde paznicii vedeau ca-n palmă, se săpaseră peste douăzeci de găuri pe malul râului, amplasate în aşa fel încât oricine venea spre aşezare dinspre platou era imposibil să le evite, şi care fuseseră acoperite cu folie neagră de plastic, folosită şi atât de uzată încât nu mai era bună decât de aruncat la gunoi. I se găsise însă această ultimă utilizare, iar locul acela arăta acum ca şi cum ar fi adăpostit un număr impresionant de carnivore subterane de care era plin malul râului.

Cum Cardevant şi grupul pe care-l condusese el în timpul urmăririi descoperiseră pe propria lor piele cât de periculoşi erau monştrii subterani, Lex se gândise că oricine ar fi fost trimis de Gomes pe râu în jos va intra în panică la vederea unui „cuib" atât de mare. Şi, oricât de precaut s-ar fi apropiat oamenii lui Gomes până în acel punct, nu-şi vor ţine firea şi vor „arde" cu armele monştrii imaginari. Astfel încât, până să-şi dea ei seama că au în faţă o sperietoare, impulsurile armelor le vor trăda prezenţa.

Capcana îşi făcuse perfect datoria. Avea marele avantaj că nu depindea nici de existenţa unui aparat de radio, ale cărui transmisii puteau fi interceptate şi de intruşi, nici de cea a unui telefon, pe care nu-l puteau instala, din cauză că nu dispuneau de cablul necesar. Şi, ca urmare, putuse s-o trimită pe Delvia la aşezare, să dea alarma, cu mult înainte ca grupul care se apropia venind de pe platou să poată auzi că se întâmplă ceva şi să ajungă aproape imediat la postul de pază de pe malul drept, pe când ceilalţi abia-şi dădeau seama că fuseseră traşi pe sfoară.

La acel post de pază se găsea Elbing. Suferea din ce în ce mai mult din cauza infirmităţii lui şi se oferise bucuros voluntar pentru a sta de pază, eliberând astfel de această grijă pe cineva care era în stare să facă o muncă mai utilă decât el. Pe când Lex se căţăra lângă el, în cuşca adăpostului, făcută din crengi groase, care-şi mai păstrau frunzele pe ele, îi zâmbi în semn de salut.

– Încă nu şi-au dat seama ce-i acolo, zise el. Vrei să arunci o privire? Se dădu la o parte din faţa telescopului navei, care fusese adus aici.

Mulţumindu-i, Lex se aplecă spre ocular. Telescopul nu fusese conceput pentru a fi întrebuinţat la distanţe atât de mici, aşa că mărea atât de mult, încât abia putea vedea în întregime un om stând în picioare. Dar acest dezavantaj era compensat din plin de faptul că se puteau distinge absolut toate detaliile, astfel încât feţele intruşilor îi apăreau ca şi cum s-ar fi aflat la doi paşi.

– Gomes! exclamă el. Şi Probian! Poate că totuşi nu au de gând să ne atace. Poate că au ajuns la disperare şi au venit să poarte tratative.

– Sper să ai dreptate, mormăi Elbing. Dar au toţi arme, iar noi nu avem decât două.

Adevărat, observă Lex. Oamenii lui Gomes încă mai stăteau grămadă pe celălalt mal. Probian ridicase supărat o bucată de plastic zdrenţuită şi înjura modul în care fuseseră păcăliţi, în timp ce ceilalţi vârau cu grijă beţe în gropi, încă neîncrezători.

Erau unsprezece oameni cu toţii, îi numără el. Numărul era neobişnuit, dar asta însemna că pe platou nu mai rămăsese decât o singură armă. Pe cine oare lăsase Gomes la conducere în absenţa lui? După ce Hosper şi Jesset dezertaseră, probabil că-i era foarte greu să mai aibă încredere în cineva. Era şi Cardevant acolo? Lex privi fiecare figură pe rând şi văzu că nu era. Deci probabil că el rămăsese pe platou ca şef, dacă nu cumva murise între timp, sau dacă nu era prea bolnav să mai poată umbla.

– În primul moment, zise Elbing, am sperat că poate i-au gonit de pe platou şi vin încoace să ne ceară un fel de azil politic. Dar când am văzut că au toţi arme... Tu ce crezi, Lex?

– Ei bine, am impresia că cea mai plauzibilă explicaţie ar fi că Gomes începe să se simtă depăşit de evenimente. Dar dacă pe platou lucrurile au început să meargă într-adevăr rău, probabil că-i e frică să-şi trimită vreunul dintre locotenenţi încoace – nici chiar pe Probian – de teamă să nu se trezească fără el. Probabil că e mai puţin îngrijorat la ideea că şi-a părăsit baza decât să-şi permită să mai piardă fie şi un singur susţinător.

– Totuşi, de ce-o fi având nevoie în asemenea hal, încât s-a simţit obligat să vină personal până aici?

– Ei... poate să fie vorba de o mulţime de lucruri... Mâncare, medicamente, date tehnice... Lex dădu din umeri.

– Crezi ca o să încerce să ia ceea ce are nevoie ameninţându-ne cu arma-n mână?

– Posibil. Dar, dacă ar mai avea ceva minte-n cap, n-ar trebui să facă asta. Ar putea susţine că e pe punctul să-şi termine de reparat nava, sau fie şi numai să lanseze pe orbită o baliză subeterică, şi că are nevoie de ajutor să termine treaba. Şi va lăsa ca armele să vorbească prin simpla lor prezenţă.

– Deci tu crezi că mai are vreo urmă de bun-simţ în el? Din ce-am auzit eu, nu pare deloc să mai fie-n toate minţile!

– Dacă ar fi pur şi simplu nebun, probabil că până acum s-ar fi găsit vreunul dintre acoliţii lui să-i ia locul. Nu, cred că încă n-a luat-o razna, excepţie făcând obsesia lui de a-şi repara nava şi tendinţa spre brutalitate. Lex se îndepărtă de telescop.

– Şi sunt convins că e aproape disperat. Nici nu poate fi altfel. În fine... Aş vrea ca grupul să ajungă la aşezare într-o stare cât mai proastă, pe punctul de a le ceda nervii. Sunt cu siguranţă şi obosiţi şi destul de bolnavi... Ai ceva pe aici cu care să-i „înviorezi" puţin?

Elbing rânji, arătând spre o serie de corzi legate de una din crengi.

– Avem vreo douăzeci sau treizeci legate prin tufişuri. Pot mişca oricând ramurile, să nu se vadă decât cu colţul ochiului. Dacă pun mâna pe arme şi trag, corzile or să fie retezate, or să se strângă ca un elastic, retrăgându-se către mine, şi ei tot n-o să poată afla ce a provocat mişcarea.

– Perfect. Şi noi o să le pregătim un spectacol de întâmpinare. Vreau ca prima impresie pe care or să şi-o facă aici să-i copleşească, bine de tot. Încearcă să-i întârzii cât mai mult cu elasticele tale, bine? O să dureze ceva până organizăm noi totul.

Se lăsă să alunece peste marginea cuştii şi sări pe pământ.

Gomes şi însoţitorii lui ajunseseră la uzina de sedimentare a apei, acum pustie. Se opriră să se sfătuiască, aruncând priviri nervoase în jur. Pe ultimii doi kilometri vegetaţia se mişcase aproape imperceptibil, dar continuu, pe lângă ei, parcă prinsese brusc viaţă. Se simţeau supravegheaţi. Şi, de fapt, chiar şi erau. Muncitorii lui Cheffy se ascunseseră în apropiere şi erau cu ochii pe ei.

Apoi, înaintând încă puţin, ajunseră într-un loc de unde puteau vedea aşezarea: clădiri solide de lemn, cu ferestrele acoperite de obloane, acum deschise pentru aerisire; fum ridicându-se vesel din coşurile de chirpici; zgomot de ciocane, de ferăstraie, de securi. Priviră spre locul de unde fuseseră doborâţi primii copaci, acum curăţat de buturugi şi plantat cu copaci-de-salată în rânduri drepte, ordonate. Văzură oameni

sănătoşi, bine hrăniţi, îmbrăcaţi cu haine curate şi funcţionale ce păreau aproape noi şi-şi dădură seama că ei erau împuţiti, slabi şi plini de bube.

Oamenii pe care-i vedeau nu părură să-i bage prea mult în seamă, le aruncau o privire şi-şi vedeau mai departe de treaba lor. „Întâmplător" se distribuia mâncare pentru muncitori – porţii mari, mirosind apetisant în farfurii mari şi adânci, şi raţii de apă din bidoane mari.

Priviră câteva minute aşezarea din faţa lor, neştiind ce să facă. Apoi, din tufişurile de lângă ei, îşi făcură apariţia oamenii lui Cheffy şi intruşii se răsuciră spre aceştia, înjurând şi ameninţându-i cu armele.

Cheffy se apropie calm de Gomes şi-i zise:

– Vă aşteptam. Haideţi cu noi, vă ducem la polymathul nostru.

– *Ce*? Cuvântul plecase din gura lui Gomes ca şi cum i-ar fi smuls buzele. Aveţi voi un polymath aici? Asta n-o mai cred! Nimeni n-a...

– Domnule căpitan! zise Probian aproape în şoaptă, punându-şi mâna pe braţul lui Gomes. Făcu un semn către mica aşezare din faţa lor şi nu mai zise nimic.

Privind atent la confuzia din mintea lui Gomes, oglindită aproape în amănunt de faţa lui bărboasă, Cheffy îi vorbi din nou:

– Vă puteţi păstra armele. Ni s-a spus că nu vă simţiţi prea siguri fără ele. Dar n-o să aveţi nici un motiv să le folosiţi. Poftiţi pe aici.

Nu mai aşteptă să-i vadă cum reacţionează, le întoarse spatele şi începu să coboare panta. O dată cu el se puseră în mişcare şi oamenii lui, înconjurându-i pe ai lui Gomes, ca şi cum aceştia ar fi fost o turmă de animale nemaiîntâlnite, pe care le duceau la paradă, să le vadă toată lumea. Oamenii care lucrau la clădirile în construcţie de la marginea aşezării se străduiau să întărească această impresie, improvizând, conform ordinului lui Lex: „Faceţi-i să se simtă ca nişte barbari, exact asta sunt!"

– Salut, Cheffy! strigă Zanice, strângând bucăţi de săpun din tăvile în care fuseseră preparate. Arată cam rău tipii ăştia, nu crezi?

– Cam împuţiţi! încuviinţă Cheffy.

Gomes strânse din dinţi şi degetele i se încleştară pe patul armei.

– Ăştia sunt indivizii? întrebă Minty strâmbând din nas, pe când împărţea supă caldă pe scara de la clădirea femeilor celibatare muncitorilor ce puneau pereţi despărţitori înăuntru. Am impresia că nu le-ar strica o masă bună... dar numai după o baie zdravănă, cu săpun mult.

Unul dintre oamenii lui Gomes înghiţi în sec, atât de sonor, încât zgomotul răsună ca o împuşcătură şi-l făcu pe Probian să se răsucească pe călcâie spre el, privindu-l ca şi cum ar fi vrut să-l strângă de gât.

O ţinură tot aşa pe tot drumul până la clădirea birourilor – nimic agresiv, doar nişte remarci personale, niciodată adresate direct străinilor, simple comentarii legate de faptul că erau murdari, că puţeau, că erau slabi-morţi, într-un cuvânt că arătau ca vai de lume – în timp

ce oamenii lui Cheffy erau tot timpul cu ochii pe Gomes, să nu cumva să-şi piardă controlul.

Dar acesta rezistă. Era însă la limită. Aşa cum sperase Lex, când străinii ajunseră în faţa clădirii unde-i aştepta el nu erau doar furioşi. Erau pur şi simplu copleşiţi.

Din locul în care stăteau acum, puteau zări instalaţiile de pe plajă – boilerele, distileriile, cuptorul solar şi toate celelalte – şi puteau să-şi facă o idee completă de cât de multe se realizaseră aici, în timp ce ei se luptau nebuneşte să repare nava.

Lex îi lăsă să aştepte în soare cam un minut. Apoi dădu la o parte perdeaua ce acoperea uşa şi ieşi pe verandă.

– *Tu*?! zise Gomes abia audibil. Tu eşti *polymath*?

– În pregătire, îi răspunse Lex, privindu-l de sus şi până jos.

De la prima privire observă ceva ce nu văzuse prin telescop: cea de-a douăsprezecea armă se găsea în vârful raniţei grosolane legată cu sfoară în spinarea lui Gomes. Deci ori dezertaseră din tabăra lor, ori născociseră o altă armă, cu care să-i ţină pe sclavi sub ascultare pe timpul absenţei lor. Interesant!

– Ei bine, ce vreţi? E evident că aveţi nevoie de o baie bună, de mâncare şi de haine curate, continuă el, amuşinând aerul şi strâmbându-se exagerat.

Gomes îşi înăbuşi o înjurătură şi zise supărat:

– Ce drac de idee aţi avut să săpaţi gropile ălea pe malul râului?

– Ce? Ah, gropile! Sunt sperietori pentru animalele care se dau la grădina noastră. Toate ierbivorele sunt îngrozite de monştrii ăia subterani. V-aţi speriat şi voi? Din cauza unuia din ăsta aţi mai pierdut un om pe drum?

Gomes îl privi furios, fără a da vreun semn că avea de gând să-i răspundă. Dar unul dintre însoţitorii lui, pe care Lex îşi amintea că-l văzuse cu Cardevant, când fuseseră ei luaţi prizonieri la baraj, făcu un pas înainte şi-l întrebă nedumerit:

– De unde ştii, cum ai aflat?

– Tacă-ţi gura, Dockle! se răsti Gomes la el. Nu vorbeşte nimeni în afară de mine, ai înţeles?

Cu o privire enigmatică pe faţă, încercând să sugereze că el însuşi pregătise capcana în care-şi găsise moartea cel de-al doisprezecelea om al lor, sau cel puţin că asistase la eveniment, Lex îi supraveghea atent fiecare reacţie. Era într-o situaţie extrem de delicată. Trebuia să le submineze însoţitorilor lui Gomes încrederea în şeful lor, şi totuşi nu putea împinge lucrurile până la a risca să se facă uz de arme. Chiar dacă acestea erau mai mult descărcate, aşa cum bănuia, tot mai puteau face mult rău, distrugând destule vieţi omeneşti şi clădiri ridicate cu multă trudă.

– Nu tac deloc din gură! zise Dockle aproape isteric. Oamenii ăştia au un polymath cu ei, şi uită-te cum sunt! Sunt flămânzi, bolnavi, murdari cum suntem noi? Sunt...?

– Am zis să taci din gură! Gomes îşi ridicase arma, şi mâna i se crispase pe patul ei.

– Gomes, disputele voastre nu ne privesc şi nici nu ne interesează, zise Lex calm. Dacă ai ceva de spus, spune. Dar grăbeşte-te, am treabă, sunt foarte ocupat.

– Ticălosule! izbucni Gomes. Dacă aş fi ştiut asta când erai în mâna mea, pe platou!

– Dacă ai fi ştiut că sunt polymath? De ce să-ţi fi spus? Ai fi vrut să te ajut la proiectele tale absurde, să fiu de acord cu brutalitatea cu care-ţi tratezi tu sclavii? Nu, m-am hotărât să aştept până o să ajungi în halul în care ai ajuns acum. Să nu mai poţi controla lucrurile acolo sus, pe platou. Pentru că oamenii se întreabă cine o să mai fie în viaţă când or să sosească echipele de salvare, *dacă* or să sosească vreodată, presupunând că o să fii în stare să lansezi măcar o baliză subeterică pe orbită. Au ajuns să pice de-a-mpicioarelea în timp ce muncesc, de oboseală, din cauza malnutriţiei şi de boală. Ai venit aici să cerşeşti ajutor – hrană, medicamente, pături, orice – pentru că în fiecare seară ţi-e frică să nu te trezeşti dimineaţa cu gâtul tăiat.

Expresia de pe faţa lui Gomes îi confirma lui Lex că fiecare vorbă rostită de el era adevărată. Aşa cum le ceruse, oamenii se strânseseră în jurul grupului lui Gomes, şi acum vedeau şi auzeau tot ce era de văzut şi de auzit. O ocazie în plus de a-şi întări autoritatea. Nu îndrăznea să rateze nici una.

– Sunt căpitanul acelei nave! urlă Gomes. Ştiu bine că poate fi reparată!

– Eu nu prea cred! îl contrazise Lex cinic.

– Tu nu eşti cosmonaut! Nu te pricepi...

– Pe parcursul pregătirii de polymath înveţi o mulţime de lucruri, zise Lex categoric. Şi acum, ascultă-mă! Nu putem accepta propunerile tale. Însă vreau să te gândeşti la ce-ţi propunem noi. Suntem nerăbdători să-i ajutăm pe tovarăşii noştri de naufragiu – fraza asta o rostise Arbogast, îşi reaminti el – dar resursele noastre sunt încă limitate şi este în joc şi propria noastră supravieţuire. Vom pune la dispoziţia supravieţuitorilor de pe platou hrană, îmbrăcăminte, locuinţe şi absolut tot ce e strict necesar. În schimb veţi preda armele acum, pe loc. Iar *tu*, Gomes, *tu*, Probian şi o serie de alţi indivizi – se vor găsi probabil sute de martori care să-i numească – veţi fi judecaţi formal, conform Codului Galactic Unificat sub diverse acuzaţii: omor cu premeditare, utilizarea muncii sclavilor, violenţă faţă de persoane fizice, cruzime şi aplicare de pedepse ilegale, exercitarea ilegală de autoritate. Ei bine?

– Ticălosule! zise Gomes aproape în şoaptă. Eşti...!

Îşi ridicase arma şi o îndreptase drept spre pieptul lui Lex. Din mulţime se ridică un murmur de teamă.

– Condiţiile *mele* sunt astea, continua el: ori ne daţi ce vrem, ori te omor şi dau foc şi orăşelului vostru împuţit, în chip de rug funerar pentru tine. Noi avem arme. Douăsprezece. Voi nu aveţi decât două. *Mişcaţi-vă*!

21

Pentru tot restul vieţii, Lex îşi va aduce aminte de acel moment ca fiind clipa în care, pentru el, cunoaşterea *despre* sine se transformase în cunoaştere *de* sine. Îl presaseră toţi, din toate părţile, să facă ceva împotriva lui Gomes şi să-i elibereze pe ceilalţi refugiaţi, fie conducând o armată a răzbunării, fie o grupă de comando. De fapt, de când se întorsese de pe platou, nu trecuseră decât vreo douăzeci de zile.

Şi totuşi lui i se părea că trecuseră ani, pentru că oamenii veneau la el cu tot soiul de propuneri, care de care mai fanteziste. Le respinsese pe toate, uneori arătându-le autorilor şi care sunt punctele slabe, alteori refuzând, pur şi simplu să discute, dacă era prea ocupat şi nu avea timp. Însă undeva, în subconştient, începuse să se simtă vinovat, ştiind că fiecare zi de întârziere însemna o altă viaţă sau alte vieţi pierdute datorită cruzimii lui Gomes. Dar a te năpusti împotriva unor nebuni bine înarmaţi însemna sinucidere curată, cel puţin pentru câţiva dintre atacatori.

Însă acum, dintr-o dată, îşi dădea seama că avusese dreptate să stea în expectativă, nu numai din cauza pierderilor ci şi dintr-un alt motiv, mult mai subtil şi mai dificil de sesizat la prima vedere.

Hotărârea lui în privinţa asta putea influenţa întreg viitorul prezenţei umane pe această planetă

Nu se temea pentru propria lui viaţă, nici chiar acum, cu arma lui Gomes îndreptată spre el. Pe parcursul pregătirii lui ca polymath, viteza de reacţie îi fusese crescută mult, artificial, şi un bătrân bolnav, pe jumătate mort de foame, nu reprezenta un pericol pentru el. În zecimea de secundă de care avea nevoie Gomes ca să apese pe trăgaciul armei pentru a declanşa impulsul distrugător, putea să se ferească în lături şi apoi să sară la căpitan, să-i smulgă arma şi să-l facă prizonier, înainte ca vreunul dintre însoţitorii acestuia să apuce să schiţeze cel mai mic gest.

Dar obiectivul pregătirii de polymath nu era salvarea vieţii individului care beneficia de ea.

Până acum reuşise să întocmească planuri pentru numeroase proiecte, unele intraseră în execuţie, altele îşi aşteptau rândul, astfel ca această mână de naufragiaţi să ajungă, în cele din urmă, să devină o societate înfloritoare. Dar nici ăsta nu era obiectivul final al pregătirii lui. Fără să stea să cugete prea mult, presupusese că ăsta este. Dar greşise.

Totuşi, cum putea fi un om potrivit pentru a i se încredinţa soarta unei întregi planete, nouă-nouţă? Ce anume facultate putea îndreptăţi un om să-şi asume o asemenea responsabilitate? Nici reacţiile ultrarapide, nici superioritatea fizică, nici cunoştinţele enciclopedice. Oricine putea dispune de oricare dintre ele. Şi, în ceea ce priveşte cunoştinţele, existau biblioteci şi bazele de date ale calculatoarelor, înmagazinând mult mai mult decât orice creier omenesc.

Nu. Facultatea care se cerea de la un astfel de om era capacitatea de a avea întotdeauna dreptate.

Întrebat care este rezultatul exact al operaţiei doi plus x, un om obişnuit răspundea că soluţia este nedeterminată. Polymathul era un om care dădea un răspuns clar la această întrebare. Şi corect.

Fiind dată o planetă complet neexplorată şi o navă cosmică deteriorată, polymathul zicea: „Domesticiţi planeta". Omul obişnuit zicea: „Reparaţi nava". Planeta putea fi îmblânzită. Nava nu se mai putea repara.

Fiind date două personalităţi puternice în conflict, astfel încât ajungeau să pericliteze siguranţa refugiaţilor, polymathul zicea: „Asta e valoroasă, asta reprezintă un handicap". Omul obişnuit zicea: „Ar fi multe de spus în favoarea amândurura..." Personalitatea valoroasă lucra de parcă ar fi fost posedată. Cealaltă înnebunea şi ajungea o povară pentru întreaga comunitate.

Lex nu parcursese decât destul de puţin din pregătirea de polymath. Dar ceea ce învăţase îi fusese destul ca, asociat cu realităţile cotidiene, să-l ducă la cristalizarea ideii de existenţă a acestei calităţi ca o necesitate indispensabilă pentru un conducător – realităţile cotidiene *şi* confruntarea cu ceea ce se întâmplă atunci când omul aflat la conducere o ia razna.

Deci, în cazul de faţă: fiind dat un nebun, care domina patru sute de oameni cu arma-n mână, omul obişnuit zicea: „Trebuie să-i eliberăm pe oprimaţi, chiar dacă o să moară câţiva dintre noi şi încă şi mai mulţi dintre ei". Dar polymathul zicea: „Un om care poate greşi atât de grav se va spânzura cu mâna lui".

Şi în faţa lui se găsea acum un om care greşise atât de grav, încât consecinţele propriilor lui acţiuni îl împingeau inexorabil să-şi vâre singur gâtul în laţ.

Calm, foarte încet, Lex începu să zâmbească.

În primul moment ceilalţi crezuseră că e o prostie să-i spună lui Gomes că poate lua tot ce vrea. Apoi crezură că încearcă să câştige timp, astfel încât, din cauza oboselii şi a încordării, ceilalţi să nu mai fie destul de atenţi la armele lor şi să poată fi atacaţi prin surprindere. Apoi, când realizară că nici una dintre aceste explicaţii nu corespunde realităţii, începură să se întrebe dacă nu cumva îi era frică.

Îi îndeplineau dispoziţiile... dar începuseră să se întrebe.

Frica de care dădeau continuu dovadă Gomes şi însoţitorii lui era de-a dreptul de compătimit. Nu putuseră refuza o baie fierbinte cu săpun din belşug – un adevărat lux, de care ei nu mai avuseseră parte de luni de zile pe platou. Dar refuzaseră să intre în cabinele de baie. Ceruseră să le fie adusă apa afară, în căzi, astfel încât să se poată păzi reciproc.

Lex le spuse oamenilor să facă exact ce li se ceruse.

Nu putuseră refuza o masă bună, dar refuzaseră ca mâncarea să le fie adusă gata preparată. Intraseră bănuitori în bucătării, verificaseră că reglajele sintetizatoarelor sunt normale, şi, când unul din băieţii din echipa lui Bendle aruncase nişte antialergen pe o salată de verdeţuri indigene, îl obligaseră să guste, ca să se convingă că nu le otrăvise mâncarea.

Nu putuseră să refuze nişte injecţii cu polivitamine, care să-i ajute să scape de dermatitele de care sufereau toţi (abia când se dezbrăcaseră să se spele văzuseră în ce hal erau, plini de pete şi de bube). Dar, şi aici, insistaseră ca Jerode să-şi injecteze personal prima doză.

Însoţindu-i dintr-un loc într-altul, Lex nu îndrăznea să lase să i se vadă pe faţă că în adâncul lui jubila. Era îngrijorat ca nu cumva oamenii să nu înţeleagă care-i erau adevăratele intenţii. Părea însă că reuşise să câştige în suficientă măsură încrederea comunităţii şi nimeni nu îndrăzni să i se opună pe faţă.

Hainele voastre sunt într-un hal fără hal. Vedeţi dacă vi se potrivesc astea... Vă vin bine? Luaţi-le!

Sacii voştri de dormit sunt sub orice critică, rupţi şi murdari. Noi ne-am făcut pături. Luaţi câteva.

La întoarcere drumul o să fie greu. Noi avem destulă mâncare. Poftim!

Reveniţi la „birouri", Gomes privea satisfăcut la cele ce-i fuseseră date. Încă mai ţinea arma în mână. Privind la Lex, începu să vorbească, gesticulând cu ea:

– Cred că ar fi trebuit să aduc mai mulţi oameni cu mine, să putem lua mai multă marfă cu noi! zise el pe un ton batjocoritor. În cele din urmă, se pare că e adevărat ce se spune, că o armă valorează în medie cât zece oameni, dacă nu şi mai mult, cu puţin noroc.

Scuipă cu dispreţ în praf şi continuă:

– Deci tu eşti un polymath. Dar poţi să mori la fel ca orice alt om. Aşa că suntem egali.

Lex era perfect conştient că mulţi, foarte mulţi ochi sunt aţintiţi asupra lui. Toată lumea părăsise lucrul şi venise să asiste la groaznicul spectacol oferit de Gomes şi de oamenii lui, care se pregăteau să plece încărcaţi cu bunuri aparţinând comunităţii. Spre regretul şi îngrijorarea lui, păreau să nu fie în stare să gândească dincolo de asta, nici măcar Jerode, Fritch, Aldric sau Cheffy nu-şi puneau întrebarea ce însemna în realitate această „pradă" pentru Gomes.

Dar nu mai fu deloc surprins să vadă că Delvia, care stătea la umbră lângă clădire, zâmbea ironic atunci când n-o privea nici unul din oamenii lui Gomes.

– Nu mai avem nevoie decât de încă două lucruri, spuse Gomes. Doar două. Voi mai aveţi două arme energetice, Lex. După cum merg treburile acum, cred că nouă ne vor fi mult mai folositoare decât vouă. Daţi-le!

– Nu! Nu, nu se poate!

Din primul rând de privitori se desprinsese Hosper, oprindu-se în faţa lui Gomes, palid şi cu pumnii strânşi.

– Tu! zise Gomes. După ce mi-ai făcut, ar trebui să folosesc arma asta pe tine! Îşi ţuguie buzele. Dar de ce să irosesc o încărcătură?

Şi, întorcând arma, îl lovi pe Hosper cu patul ei în plină faţă.

Un ţipăt, şi Jesset încercă să se repeadă după tatăl ei. Dacă ar fi ajuns la Gomes, probabil că i-ar fi scos ochii. Dar se găsi cineva să o prindă, să o ţină şi să o convingă să se calmeze.

Delvia.

Dacă s-ar face o evaluare a potenţialului de supravieţuire al tuturor celor prezenţi, se gândi Lex, probabil că Delvia ar fi cel mult pe locul doi, după el însuşi.

Gomes privi la Hosper, întins pe pământ în faţa lui, apoi la Jesset, care se zbătea, ţinută bine de Delvia de mâini.

– Dă-mi armele ălea, spuse el, sau îi ard pe ăştia doi.

– Dă-i drumu'! urlă Jesset la el. Oricum, e o moarte mai uşoară decât ce le faci tu oamenilor de pe platou!

– La cine sunt armele? spuse Lex calm. Aldric, la tine? Dă-i-le!

– Mulţumesc, zise Gomes, pe cât de sarcastic era el în stare, ştergându-şi sudoarea de pe faţă. Aveai gura foarte mare când am sosit, domnule polymath! Dar se pare că armele ăstea ţi-au băgat minţile în cap, nu-i aşa?

În tăcere, aruncându-i lui Lex o privire ca şi cum l-ar fi considerat un trădător, Aldric aşeză cele două arme peste unul din pachetele pregătite pentru oamenii lui Gomes.

– În regulă, asta e aproape tot ce doream, spuse Gomes. Acum să lămurim un lucru. Să nu cumva să ne urmăriţi. Să nu încercaţi să veniţi pe platou. Acum, că avem toate armele, ne putem permite să facem serios de pază. Şi, fiindcă am văzut că v-aţi gospodărit bine aici, văd că merită să ne întoarcem. Aşa că ne vom întoarce, cu arme şi cu tot ce trebuie, şi o să luăm tot ce vrem, când vrem. Data viitoare probabil că vom lua mai multe. Şi când o să ne punem nava pe orbită, s-ar putea să fim destul de amabili să spunem că mai sunt şi alţi refugiaţi pe bulgărele ăsta mizerabil de noroi. Depinde de cât de frumos vă purtaţi. S-a-nţeles?

Chicoti bine dispus. În clipa aceea Hosper, care-şi revenise după lovitura primită, încercă să se arunce din nou asupra lui, să-l apuce de picioare. Dar Probian se mişcă mai repede. Piciorul lui îl izbi în plin, şi Hosper căzu din nou la pământ, ţinându-se cu mâinile de faţă şi gemând.

– Mulţumesc, Probian, zise Gomes dând din cap. Văd că am reuşit să-l fac pe Hosper să capete o urmă de vlagă-n el, chiar dacă voi, ăştilalţi, nu sunteţi în stare decât să vă păziţi pielea şi să vă îngrijiţi de confortul vostru atât de drag.

Se întoarse spre însoţitorii lui:

– Gata, luaţi bagajele. Plecăm, trebuie să ne îndepărtăm înainte de a se înnopta.

Se conformară toţi şi se apropiară de pachete – cu excepţia lui Dockle. Acesta rămăsese pe loc, ca`împietrit. Era foarte tânăr, aproape un băieţandru, bronzat şi firav. Totuşi acum îl privea hotărât pe Gomes.

– Asta te priveşte şi pe tine, Dockle, se răsti căpitanul.

– Eu nu mai plec, zise băiatul. Nu sunt nebun.

Deşi era foarte cald, atmosfera deveni brusc ca de gheaţă. Toate privirile se întoarseră spre Dockle.

– Eu nu mai plec! repetă băiatul mai tare, cu voce răguşită, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi. Nu vreau să mă mai întorc în iadul ăla al vostru! N-o să reparaţi niciodată nava! Am muncit luni de zile pe lângă ea, şi n-am reuşit decât s-o ridicăm de la pământ, ca să vedem cât de rău e avariată. Chiar dacă o să lucrăm la ea tot restul verii, n-o s-o putem repara, şi dacă nu ne pregătim deloc pentru iarnă, o să murim toţi de frig. Eu nu mă mai întorc acolo!

Se simţea că mulţimea e cuprinsă de furie. Şi Lex ştia că furia asta e îndreptată împotriva lui. Cum mai putea el să împiedice un atac sinucigaş asupra grupului lui Gomes, după cele spuse de Dockle? Deşi, chiar şi acum, era convins că raţionamentul lui fusese corect. Şi că acest raţionament evita tocmai ca opt sute de oameni, lipsiţi de orice armă, să fie masacraţi de unsprezece indivizi cu arme energetice în mână.

Şi atunci, exact când începuse să se îndoiască de capacitatea lui de a avea dreptate, pe care şi-o descoperise cu nici două ore în urmă, Gomes îl scoase din încurcătură.

– Ridică-ţi pachetul, Dockle, zise el cu voce joasă, ameninţătoare. Pentru că, începând de azi, viaţa n-o să mai fie aşa veselă pe aici. Evident că e greu să repari o navă, fără dotările corespunzătoare. Dar se zice că un polymath poate ţine loc de aproape orice.

Se răsuci pe călcâie şi-şi îndreptă, din nou, arma către Lex.

– Tu! Vino aici! Eşti o marfă prea preţioasă să nu te luăm cu noi!

De data asta mulţimea părea cuprinsă de disperare. Lex aşteptă o clipă, să fie linişte. Voia să vadă toată lumea şi să înţeleagă exact – toţi, cu excepţia lui Gomes şi a oamenilor lui – în ce mod înţelegea el să dea ascultare ordinului.

– Foarte bine, zise el. Dacă eşti sigur că asta vrei... Dar să ştii că nu răspund de consecinţe.

– Atunci nici eu nu răspund de viaţa ta! se răsti Gomes la el. O să ai tot timpul doi oameni înarmaţi lângă tine, să faci ce ţi se spune. Şi să ştii că pe platou nu mai sunt alţii d-alde Hosper. Am făcut curăţenie serioasă.

Îl privi pe Dockle şi-i făcu un semn, smucindu-şi capul. Reticent, dar incapabil să mai reziste ordinului, băiatul îşi ridică pachetul şi şi-l puse în spate.

Probian avea o frânghie la el. În timp ce ceilalţi ţineau mulţimea la distanţă cu armele, o fixă pe încheieturile lui Lex, legându-i-le strâns la spate, după care luă capătul liber în mână, ca pe un fel de lesă.

– Mişcă! ordonă scurt Gomes, şi adăugă imediat cu glas tare: Dacă încercaţi să ne opriţi, primul care o să aibă de suferit e Lex. Daţi-vă la o parte! Toţi!

22

Neajutorată, mulţimea îi urmări până la ieşirea din aşezare, sperând tot timpul ca Lex să le facă un semn cât de mic, pe care l-ar fi urmat fără nici o ezitare, în ciuda ameninţării armelor. Dar Lex mergea liniştit printre cei ce-l luaseră prizonier, fără să se uite înapoi.

Strângându-şi pumnii, pradă unui acces de furie neputincioasă, Fritch izbucni primul:

– Ce l-o fi apucat? N-o să-l mai eliberăm în veci de acolo! Am impresia că şi-a pierdut minţile!

– Ştie foarte bine ce face! îl contrazise Delvia, răsărind lângă el.

– Cum poţi fi aşa de sigură? se răsti Fritch la ea.

– E doar un polymath!

– Polymath sau ba, e foarte tânăr. Şi nu-şi terminase pregătirea.

– Exact, zise Rothers de la câţiva metri de ei. Mai mult, se pare că ţine prea mult la viaţa lui ca să mai fie în stare să opună vreo rezistenţă, când vede o armă îndreptată spre el.

– Cred că greşeşti, replică Cheffy. A văzut cu ochii lui cum se trăieşte pe platou. Tu doar ai auzit – de la Hosper, Jesset şi ceilalţi – şi ştii că e de preferat să mori, decât să cazi în mâinile lui Gomes. Eu cred că s-a gândit el la ceva!

De undeva, din spatele mulţimii, Nanseltine îşi croia drum spre ei, împingând în stânga şi-n dreapta. De când fusese făcut de râs de Lex, nu prea se mai auzise de el. Dar acum, după maniera în care se mişca, părea că e gata să-şi ia revanşa, mai ales în lipsa adversarului.

– Bineînţeles că s-a gândit la ceva! exclamă el. Din păcate, nu cred că ne va fi nouă de vreun folos! Şi dacă Gomes reuşeşte totuşi să-şi repare nava, cu ajutorul lui Lex? O să decoleze bine mersi, cu Gomes şi echipajul lui, şi noi...

Îşi termină vorbele cu un ţipăt de durere, după care se trase înapoi câţiva paşi, ducându-şi mâna la obrazul care începuse deja să i se înro-

şească. Lângă el stătea ameninţătoare Delvia, cu mâna ridicată, gata să-i administreze şi a doua palmă:

– Nu-l acuza pe Lex de una ca asta, doar pentru că exact de asta ai fi tu în stare! Şi nici altcineva să nu îndrăznească să o facă! Se răsuci pe călcâie, întorcându-se spre membrii comitetului de coordonare, care o înconjuraseră: Şi voi sunteţi practic la fel ca şi ăsta I-aţi pus toată răspunderea lui Lex în cârcă, şi acum, dacă face ceva mult mai inteligent decât puteţi voi pricepe, intraţi imediat în panică!

O clipă se făcu linişte. Apoi Aldric îl întrebă pe Jerode·

– Doctore, crezi că Delvia s-ar putea să aibă dreptate?

– Nu ştiu, zise Jerode, trecându-şi mâna peste chelie. Dar trebuie să vă spun că mi se pare greu de crezut ca Lex să fi cedat aşa, pe toată linia, fără un motiv anume, bine întemeiat. Însă oricum, am impresia că a intrat într-un fel de joc disperat şi, sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee ce are de gând să facă.

– Eu vă pot arăta cel puţin un motiv foarte bine întemeiat pentru ca Lex să procedeze aşa cum a făcut-o, spuse Delvia. Să zicem că am fi încercat să-l atacăm pe Gomes şi pe oamenii lui. Ar fi omorât cincizeci dintre noi uşor şi, probabil, câţiva dintre ei ar fi scăpat bine-mersi. Ne-ar fi făcut praf echipamentul, ar fi dat foc la clădiri – acum am fi fost într-un bucluc de mai mare dragu'! Lui Lex îi pasă foarte mult de ce se întâmplă cu noi. Încă nu ştiaţi asta? Şi la fel de mult îi pasă şi de cei de sus, de pe platou! Nu vă vine să credeţi? Doar pentru că a refuzat să discute nişte planuri făcute de unele capete de găină, care n-ar fi dus, oricum, la nici un rezultat?

Captase atenţia întregii mulţimi. Continuă să vorbească furioasă, cu glas sonor:

– Gomes zicea că a făcut curăţenie pe platou, că i-a eliminat pe toti trădătorii! Dar n-aţi văzut cu ochii voştri cum s-a purtat Dockle cu Gomes? Dacă oamenii lui îl urăsc pe Gomes în halul ăsta, ce-o să se întâmple când s-o întoarce cu „prada" pe care a luat-o de aici? Credeţi ca ăla are de gând s-o împartă cu toată lumea? Da? Or să-l urască toţi chiar mai mult decât înainte! Şi cu Lex acolo, în mijlocul lor...

– Dar nu e decât el singur, spuse Fritch îngrijorat.

– Lex nu e un om obişnuit, insistă Delvia. Baffin, nu v-a condus el încoace noaptea, pe toţi, opt oameni dintre care unul rănit, cu oamenii lui Gomes după voi?

– Aşa e, încuviinţă Baffin. Zicea că poate vedea pe întuneric.

– Mi-a spus şi mie asta, întări Jerode. Este una din modificările lui de polymath.

– Ei bine, atunci! Delvia se adresă mulţimii. Gomes nu trebuie să facă faţă unui om obişnuit, ca noi toţi. Are lângă el o adevărată bombă cu efect întârziat, pe punctul de a exploda! Şi habar n-are ce-l aşteaptă!

Eu cred că, cel mult într-o săptămână, Lex o să pună lucrurile la punct pe platou.

– Pledezi de minune cauza băiatului tău minune, Delvia, mormăi Fritch. Dar, aşa cum zicea şi Gomes, Lex e o marfă mult prea preţioasă. Nu-l putem lăsa să se descurce de unul singur.

– Eu zic că putem şi că exact asta ar trebui să facem, ripostă Delvia răstit.

Jerode se gândi o clipă. Apoi se hotărî:

– Mi-e teamă că Fritch are dreptate, zise el. Trebuie să trimitem o echipă după el. Ce-or să poată face oamenii ăştia fără nici o armă, nu ştiu, poate cel mult să încerce să-i surprindă pe ceilalţi în timp ce dorm. Dar cel puţin vom şti ce se întâmplă. Baffin, tu ai mai făcut drumul, de mai multe ori. Alege-ţi oamenii!

Hosper, cu faţa plină de vânătăi, făcu imediat un pas înainte şi, după el, Jesset. Fritch îi urmă imediat, apoi Aykin, Cheffy, Aldric şi alţii.

– Baffin, îl rugă Delvia, fă tot ce poţi, dar nu interveni cu nimic!

El dădu din umeri, fără să-i răspundă.

Le mai luă ceva timp până să se pregătească, aşa că echipa nu plecă decât după-amiaza, târziu. Baffin porni imediat într-un ritm susţinut. Trecură pe lângă posturile de pază, apoi pe lângă ingenioasa capcană a lui Lex, care-i forţase pe oamenii lui Gomes să-şi dezvăluie prezenţa.

Puţin după aceea, Baffin scoase un strigăt şi arătă în faţă.

– Ce e? întrebă Fritch.

– Am văzut un impuls de armă, murmură Baffin. Mai repede! Hai!

Cu gurile uscate de teamă, cu inimile bătând să le spargă pieptul şi cu plămânii în flăcări, se străduiau să ţină pasul cu el prin vegetaţia deasă care li se agăţa de haine. Mai avură de mers încă aproape trei kilometri înainte de a găsi cadavrul.

Dintr-un tufiş se zăreau două picioare ieşind prin frunzişul des. Picioare goale, pe care începuseră deja să umble diverse insecte.

Îngroziţi, se opriră. Baffin dădu la o parte ramurile şi recunoscură imediat despre cine era vorba.

– E băieţandrul, zise Fritch, înghiţind în sec.

Dockle fusese despicat de un impuls de armă, de la gât până-n talie. Fusese despuiat de tot ce purta, cu excepţia cămăşii zdrenţuite. Şi gura îi încremenise într-un strigăt mut de groază.

– Să nu mai pierdem timpul! zise Hosper cu violenţă. Hai să punem mâna pe ei, următorul probabil că va fi Lex!

Dar Baffin continua să se uite la cadavru, încruntat şi gânditor.

– M-aş... mira, spuse el în cele din urmă. Ştii, nu cred că o să fie chiar aşa. Încep să-mi dau seama ce voia, de fapt, să spună Delvia.

Necazurile începuseră mult mai devreme decât îndrăznise Lex să spere. Imediat ce aşezarea pe care o părăsiseră se pierdu din vedere, oamenii lui Gomes se scindaseră în două grupuleţe distincte. Gomes, Probian şi majoritatea celorlalţi, având-ul la mijloc pe Lex, mergeau în frunte, Probian ţinând mai departe în mână frânghia-lesă. Dar Dockle şi alţi doi, cei mai tineri din grup, rămăseseră ceva mai în spate, vorbind cu voce scăzută.

Gomes se răstise de mai multe ori la ei, să ţină pasul şi să nu mai rămână în urmă. Totuşi Dockle rămânea din ce în ce mai mult în urmă, până când, într-un loc unde vegetaţia era deosebit de deasă, dispăru complet din vedere.

Încă douăzeci de paşi, şi Gomes înţelese ce se întâmplă. Aruncă o privire înapoi, îşi dădu seama că Dockle dispăruse, se întoarse şi, cu o înjurătură, trecu pe lângă Lex, ridicându-şi arma. Pachetul greu pe care-l avea în spate se agăţa de crengi, îndoindu-le, şi, după ce trecea el, acestea reveneau la poziţia iniţială, şuierând prin aer ca şfichiuri de bici.

Nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat, dar de auzit, au auzit toţi: Gomes strigă după Dockle, înjurându-l şi spunându-i să se întoarcă. Tânărul îi răspunse urlând isteric, şi apoi se zări fulgerarea armei.

O clipă după aceea, Gomes se întorsese lângă ei.

– Duceţi-vă şi luaţi-i bagajele, le zise el, gâfâind, celor doi tineri care merseseră lângă Dockle. Daţi-i-le lui Lex să le care. Şi uitaţi-vă bine la Dockle. Asta o să vi se întâmple şi vouă, dacă o să faceţi ca el.

Cei doi se supuseră, deşi arătau ca şi cum ar fi fost gata să vomite.

Unul doborât, zece încă în picioare. Ar fi de dorit să mai dispară unul înainte de a se însera, calculă Lex, rece. Ar fi preferat ca Dockle să trăiască, pentru că avusese curajul să-l înfrunte pe Gomes nu o singură dată, ci de două ori. Dar ştia destule despre situaţia de pe platou, ca să-şi închipuie ce trebuie să fi făcut Dockle, pentru ca Gomes să-l treacă printre apropiaţii lui. Totuşi, acum nu se gândea la răsplată şi la răzbunare. Viitorul omenirii pe această planetă era mult mai important.

După această întâmplare, o bună bucată de vreme nimeni nu mai scoase o vorbă. Continuau să înainteze în tăcere. Drumul era mai uşor decât ultima dată când îl parcursese el. La venire, Gomes arsese mult din vegetaţie, şi aceasta nu avusese timp să crească la loc, deşi era atât de luxuriantă încât, în cel mult o săptămână, va fi refăcută.

La o oră de mers de aşezarea lor trecură pe lângă resturile sfârtecate ale unui monstru subpământean, probabil cel care le omorâse un om la venire. Erau uimitor de numeroşi. Probabil că, până la urmă, va fi nevoie să facă ceva pentru a-i feri pe oameni de ei, deşi nu se punea problema eliminării lor – funcţia lor ecologică era mai mult decât evidentă: împiedicau ierbivorele să se înmulţească prea mult şi să copleşească vegetaţia. Următorul monstru nu era decât cu vreun kilometru

mai sus. Auzul ultrasensibil al lui Lex identifică imediat o bolboroseală venind dinspre râu şi privi atent la oamenii din jur, încercând să-şi dea seama dacă aceştia ştiau ce înseamnă acel zgomot. După toate aparenţele nu ştiau. Şi nu ştiau nici să se ghideze după inflorescenţele tufelor acelea verzi-albăstrii, aşa cum descoperiseră ei La venire, probabil că reuşiseră să evite animalul fără să-şi dea măcar seama de existenţa lui, ascuns cum era sub stratul de pseudomuşchi ce acoperea solul Poate că avuseseră norocul să treacă pe lângă carnivor imediat după ce acesta se hrănise şi nu-l mai interesa o nouă pradă. Dar acum...?

Nu Gomes. Nu Probian Fără să pară că face ceva deosebit, Lex păşea repede, dar cu atenţie, printre gurile animalului, şi, pentru că erau în linie cu el, Gomes şi Probian scăpară de pericol Dar omul din spatele lor păşi un pic alături, şi piciorul păru să-i dispară brusc într-o groapă.

Izbucniră imediat ţipete, şi armele intrară în acţiune. Şi era absolut normal ca Lex să sară speriat într-o parte, ca toţi ceilalţi de altfel, şi sărind, să-l smucească pe Probian, care ţinea încă de frânghia cu care era legat el, astfel încât impulsul pornit din arma acestuia arse nu numai monstruoasa gură neagră semănând cu un sac, ci şi piciorul şi pântecele omului prins în ea.

Când începu să se lase întunericul şi se opriră, oamenii lui Gomes erau într-o stare aproape deplorabilă. Arseră vegetaţia cu armele pe o suprafaţă destul de mare, apoi făcură focul, nu atât din cauza frigului cât pentru protecţie.

Bombănind, Probian îl legă pe Lex cu restul de frânghie, lăsându-i mâinile aşa cum erau, adică la spate. Nu i se dădu nimic de mâncare, doar o gură de apă, măsurată cu grijă. Ceilalţi mâncau fără să vorbească, aruncându-şi din când în când priviri înspăimântate. Şi nimeni nu îndrăznea să se uite spre Gomes.

Bine!

Gomes stabili ordinea plantoanelor pentru paza lui Lex. În faţa lui, până-n zori, urmau să stea permanent câte doi oameni, cu armele în mâini. El – Gomes – nu făcea de pază, iar cei doi tineri, care merseseră o vreme cu Dockle, nu erau în acelaşi schimb. Ştiau de ce, şi ei, şi toţi ceilalţi. Şi mai bine! Cu cât le treceau prin cap mai multe gânduri legate de ideea de a-l părăsi pe Gomes, cu atât mai bine.

Lex observă atent care dintre paznicii săi vizitară tufişurile, să se uşureze înainte de a se culca. Unul n-o făcuse, ba chiar băuse îndelung din bidon înainte de a se arunca obosit sub pătură.

Perfect. Era vorba de un om care va face de pază cu Probian, imediat după miezul nopţii. Lex se lăsă pe spate şi aţipi uşor.

Aşa cum îşi închipuise el, cei doi oameni din primul schimb erau mult prea nerăbdători să se culce ca să-l lase pe omul lui să se uşureze,

înainte de a-şi lua postul în primire. Din ce în ce mai presat, omul se foi neliniştit, cu arma în braţe, până când îi auzi sforăind şi pe cei doi pe care-i schimbase. Lex se prefăcea că doarme adânc.

În sfârşit, omul păru să nu mai poată îndura chinul. Îi spuse ceva lui Probian, îi întinse arma şi dispăru din cercul de lumină al focului care încă mai ardea.

La adăpostul întunericului, Lex îşi frecase fără nici un zgomot legăturile, slăbindu-le. Acum, smuci o dată de ele şi se aruncă asupra lui Probian. Omul nu avu vreme să scoată nici măcar un sunet. Capul i se smuci scurt şi violent spre spate, după care se prăbuşi, inconştient, la pământ.

Morala, se gândi Lex, în timp ce se strecura după cel de-al doilea paznic: o frânghie ordinară nu poate ţine prea mult în loc un polymath.

Deşi putea servi admirabil pe post de ştreang.

Cel de-al doilea paznic, surprins de asaltul neaşteptat din spate, nu-i puse nici o problemă. Nu făcuse aproape nici un zgomot, şi ceilalţi oameni din grup erau prea obosiţi să se trezească uşor. Şi continuară să doarmă liniştiţi sub păturile lor, chiar şi atunci când Lex trecu de la unul la altul, luându-le toate armele, în afară de cea a lui Gomes, şi legându-le cu frânghia lui.

Apoi dispăru în noapte, ca o fantomă. Auzise nişte zgomote, venind de undeva, din spate. Erau slabe, abia le sezizase. Probabil că Jerode sau altcineva trimisese o echipă de „salvare” după el. Trebuia să ajungă rapid la ei, să-i oprească înainte de a se apropia prea mult pentru a-i trezi pe Gomes şi pe ai lui.

23

Atunci când descoperiră cel de-al doilea cadavru, în parte ars de armă şi în parte digerat de monstrul rănit, echipa lui Baffin era deja pregătită moral să accepte că Delvia avusese dreptate. Nu puteau să-şi imagineze cum de reuşea Lex să facă una ca asta, dar îşi dădeau seama că încearcă să-i demoralizeze pe cei care-l capturaseră, astfel încât, până la urmă, Gomes să piardă controlul.

Văzuseră, pe înserat, cum ceilalţi îşi pregătiseră locul de popas cu ajutorul armelor. Apoi cum aprinseseră focul, ale cărui flăcări se reflectau pe frunzele copacilor de lângă ei. Baffin se hotărâse să nu le urmeze exemplul ci să-şi continue drumul, cu mare atenţie, sperând să se poată apropia suficient de ceilalţi, ca să-i atace prin surprindere.

Însă, pe când ei se strecurau cu greu prin noapte, în faţa lor răsări Lex, zâmbind larg şi ţinând la vedere armele pe care le capturase, şi care erau înşirate pe frânghia lui ca nişte peşti pe o aţă.

Fuseseră atât de surprinşi încât, o clipă, au rămas fără grai. Fritch îşi reveni primul şi rupse tăcerea, murmurând cu sinceră admiraţie:

– Eşti dracu' gol! Cum ai reuşit să faci aşa ceva?

Lex le povesti pe scurt ce se întâmplase, împărţindu-le armele pe când vorbea. Acum avea aproape fiecare om arma lui.

– Nu le-ai luat pe toate? întrebă Baffin după ce le numără atent.

– Nu, i-am lăsat una lui Gomes, răspunse Lex. Dintr-un motiv bine întemeiat, nu te nelinişti. Acum, ascultaţi-mă cu atenţie. Probabil că celor de pe platou o să li se dărâme toată şandramaua, şi noi trebuie să fim pregătiţi să salvăm ce mai e de salvat din ruine. Vreau ca vreo câţiva să vină cu mine – Hosper, tu şi Jesset, pentru că ştiţi amplasamentele de pe platou, şi tu, Aldric şi tu, Cheffy. Baffin, restul rămâneţi aici, pe loc, faceţi popas şi aşteptaţi. Imediat după ce-o să se face ziuă, or să-şi dea seama şi ăia ce s-a întâmplat. Gomes s-ar putea să-i termine, pentru că va fi nebun de furie. Dar, cel mai probabil, unii dintre ei vor scăpa,

vor fugi şi o vor porni la vale. Aşteptaţi aici, până sosesc la voi. Când ajung, îi luaţi în primire şi îi duceţi la aşezare, sub pază. Şi-i spuneţi lui Jerode să organizeze imediat o grupă de salvare mare, din care să facă parte obligatoriu toate asistentele medicale care nu sunt însărcinate. Şi s-o pornească imediat ce e posibil spre platou, cu pături, haine, mâncare şi tot ce se poate căra în spinare. Când vor ajunge ei acolo, o să fie nevoie disperată de orice vor fi în stare să aducă. Şi să se pregătească să facă faţă la cel puţin două sute de bolnavi şi răniţi, şi să aibă în vedere că absolut toţi cei de pe platou sunt extenuaţi.

Chicoti scurt şi trist:

– Când a plecat spre coastă, situaţia lui Gomes probabil că era apropiată de dezastru total. Vă imaginaţi ce se va întâmpla, când se va întoarce cu o singură armă şi, aproape sigur, cu un singur însoţitor.

Îi răspunseră zâmbetele celor cărora li se adresase.

Făcu un semn cu capul spre oamenii pe care-i numise să-l însoţească, întorcându-se spre ei:

– Veniţi după mine. Să nu faceţi zgomot. Ne apropiem, să vedem ce se întâmplă când o să se trezească Gomes.

Gomes se răsturnă pe spate, mormăind, deschise ochii, şi clipi des. O secundă după aceea era în picioare, cu arma în mână, urlând din toţi bojocii. Abia se crăpase de ziuă şi lumina era încă slabă, gri-apoasă. Probian zăcea întins pe spate, respirând zgomotos. Cel de-al doilea paznic nu se vedea nicăieri, iar ceilalţi şase oameni dormeau încă tun. Iar prizonierul, bineînţeles, dispăruse.

De la două sute de metri, din vârful unui copac, Lex urmărea atent ce se întâmplă, mulţumit că modificările auzului şi vederii îi dădeau posibilitatea să observe totul în detaliu. Pe parcursul ultimei ore liniştea fusese aproape mormântală. Acum, tăcerea dimineţii era întreruptă de glasurile furioase ale celor ce-l capturaseră cu o zi în urmă. Urlau toţi o dată. Gomes îşi ieşise practic din minţi de furie. La început strigase că omul lipsă e un trădător, ca şi Dockle, apoi, când îl găsiseră zăcând, la rândul lui, pe jos, că şi el şi Probian erau nişte idioţi, lipsiţi de orice urmă de competenţă.

Îl treziseră pe Probian aruncând apă pe el, dar omul era încă atât de zăpăcit, încât nu era în stare să le spună ce se întâmplase. Incoerenţa lui îl făcu pe Gomes să explodeze. Se năpusti şi-l pocni în plină figură. Dar un altul sări la el, pe la spate, prinzându-l în braţe şi întrebându-l dacă avea de gând să-i trateze pe toţi chiar ca pe nişte animale.

Tovarăşii lui îi împărtăşeau părerea. Urlând isteric, Gomes îi ameninţă cu arma, numindu-i defetişti vânduţi celor de pe coastă. Oamenii schimbară priviri speriate între ei. Unul singur trecu lângă Gomes, mai mult din pricina armei decât din convingere.

Apoi Gomes încercă să-şi convingă oamenii să se întoarcă pe coastă şi să-l captureze din nou pe Lex, susţinând că acesta, oricum, nu putea să fi ajuns prea departe. Nici nu ştie câtă dreptate are, îşi zise Lex zâmbind. Dar, pentru oamenii lui, ordinul se dovedi picătura ce umplu paharul.

Se depărtară de el ca şi cum ar fi intenţionat să-i dea ascultare şi începură să-şi strângă lucrurile. Apoi unul dintre ei, trecând pe lângă foc, apucă o creangă ce încă mai ardea şi o aruncă spre căpitan. Aproape descărcată, arma acestuia nu mai era capabilă să emită decât o străfulgerare, care nu-i făcu nici un rău celui ce-l atacase, orbindu-l numai, pe moment. Însă ceilalţi săriră la căpitan, doborându-l.

Urmă o discuţie scurtă între ei. Nu mai aveau nici urmă de curaj. Erau bolnavi şi se săturaseră să-l mai tot slugărească pe Gomes, chiar şi cei care până acum îi îndepliniseră cu scrupulozitate ordinele. Acolo, pe coastă, era un polymath, şi, dacă scăpase de sub ochii unei perechi de oameni înarmaţi, în timp ce alţi şapte dormeau lângă ei, probabil că putea să facă orice, probabil că avea o capacitate fără nici o limită.

Îi lăsară pe Gomes, pe Probian şi pe paznicul pe care-l ştrangulase Lex să zacă acolo unde se găseau, şi luară arma descărcată cu ei. Apoi începură să coboare spre ţărm, în şir indian.

Perfect.

Cei şase dezertori fuseseră de mult făcuţi prizonieri de grupul lui Baffin, când Gomes începu să-şi revină. Era o zi senină şi călduroasă. Omul se ridică, clătinându-se, în picioare, îşi dădu seama că acum nu mai avea decât doi însoţitori şi-i înjură pe oamenii care-l părăsiseră. Se duse împleticindu-se până la râu, îşi dădu cu apă pe faţă, apoi îl stropi şi pe Probian, care aproape că intrase în comă.

Cu lovituri şi cu înjurături, îi făcu, în cele din urmă, şi pe ceilalţi doi să se pună pe picioare, îşi strânseră bruma de lucruri ce le mai lăsaseră dezertorii şi porniră pe râu în sus.

Lex şi oamenii lui îi urmau, ascunzându-se cu grijă, ajungând doar rareori să-i vadă şi orientându-se, în majoritatea timpului, după zgomot.

După-amiază, omul care fusese ştrangulat se prăbuşi şi, cu toate strigătele şi insultele lui Gomes, nu mai fu capabil să se ridice în picioare. Gomes şi Probian îl abandonară, iar Lex îl desemnă pe Aldric să-l îmbărbăteze, să-i lase mâncare şi apă şi să-i spună că va fi cu siguranţă salvat de grupa ce urma să vină după ei. Dar că asta nu se va întâmpla decât mâine.

Ajunseseră în porţiunea în care vegetaţia se închidea ca un tunel deasupra râului. Susţinuţi doar de disperare, Gomes şi Probian continuau să înainteze, cu echipa lui Lex la câteva sute de metri în spatele lor. Când se lăsă noaptea, ajunseseră într-un loc pe care-l curăţiseră la venire. Erau atât de extenuaţi, încât nu mai erau în stare nici să bea,

nici să mănânce. Se prăbuşiră pe jos şi adormiră pe loc. Tortura la care-i supuneau pe cei doi începu să-i tulbure pe oamenii lui Lex. Chiar şi Jesset, care la început susţinuse cu ardoare că nimic nu era prea rău pentru asemenea diavoli cu chip de om, era acum tăcută, văzând în ce hal ajunseseră cei doi.

Privind neînduràtor spre luminişul în care dormeau aceştia, Lex le spuse tovarăşilor săi:

– Dacă o să-i sculăm pe la miezul nopţii, putem ajunge pe platou exact când se crapă de ziuă Hai să apucăm câteva ore de somn. O să-i duceţi foarte curând dorul, vă promit.

În puterea nopţii, se strecuraseră până la Gomes şi la Probian, trezindu-i cu lanternele în ochi. Erau mult prea slăbiţi să le mai opună vreo rezistenţă. Le dăduseră să mănânce, să bea, apoi îi legaseră şi o porniseră din nou la drum. Curând după aceea ajunseseră pe înălţimile stâncoase din apropierea platoului şi continuaseră să înainteze, căţărându-se la lumina stelelor, conduşi de Lex, trăgând uneori prizonierii peste stânci ca pe nişte baloturi. Dar au reuşit să înainteze totuşi bine, aşa că în zori se găseau la intrarea pe platou, în apropierea barajului inutil şi de tristă amintire al lui Gomes. Râul curgea liber şi destul de zgomotos ca să acopere câteva cuvinte rostite încet.

– Eu mă ridic primul, şopti Lex. După aia împingeţi-i pe Gomes şi pe Probian şi urcaţi şi voi, cât de repede puteţi.

Ceilalţi dădură din cap. Hosper o trase grijuliu pe Jesset spre el cu mâna dreaptă, şi cu cealaltă îşi scoase arma.

– Şi nu folosiţi armele decât dacă nu mai aveţi încotro, ordonă Lex.

Se căţără peste treapta de stâncă şi ajunse la acelaşi nivel cu barajul dărâmat. Se gândise că trecerea de aici era păzită şi avusese dreptate Pe când se întorcea să-l tragă pe Gomes lângă el, auzi respiraţia unui om, apoi cineva zise tare:

– Hei, se pare că s-a întors domnul căpitan!

Îşi făcu apariţia fasciculul unei lanterne – abia se distingea prin lumina crepusculului – ce se îndreptă spre Gomes şi spre Probian, care stăteau parcă ameţiţi pe marginea stâncii. O clipă după aceea apărură doi oameni, înarmaţi cu arcuri făcute din fâşii elastice de tablă.

O chintesenţă a întregului fenomen ce avusese loc aici: atâta energie şi ingeniozitate cheltuită pentru a face arme…

Lex aşteptă o clipă, considerând că e mai bine să ajungă şi ceilalţi sus, lângă el, înainte de a întreprinde ceva. Dar greşi. Gomes îşi trecu limba peste buze şi strigă:

– Înapoi! E o cursă!

Îl lovi în spatele genunchilor, făcându-l să cadă la pământ. Probian se năpustise înainte, încercând să scape. Îl prinse de mână, îl răsuci şi-l

aruncă și pe el jos. Datorită acestor mișcări rapide, evită o săgeată cu vârf de metal, care pornise din arcul celui mai apropiat dintre paznici.

Treburile nu mergeau așa de simplu cum sperase Lex să meargă. Dar ar fi putut fi și mai rău.

Pe jumătate cățărat și el peste treapta de stâncă, Cheffy ochea cu grijă și era pe punctul de a trage în paznici. Lex îl lovi ușor, făcându-i semn să stea cuminte.

– Ce dracu' e asta? zise el tare și parcă ofensat, sperând că, datorită semiîntunericului, paznicii nu-și vor da seama exact despre ce e vorba. Căpitanul a luat-o razna! L-a omorât pe Dockle! Și am mai și pierdut... hei, da' veniți o dată încoace, să-mi dați o mână de ajutor!

Aplecându-se, le șopti lui Hosper și fiicei lui:

– Voi rămâneți un moment pe loc! Aldric, Cheffy, veniți repede lângă mine, dar aveți grijă să nu vă vadă ăștia prea bine la față!

Nedumeriți, cei doi paznici se apropiau, obișnuiți să dea ascultare când li se vorbea pe un ton autoritar. Ca să nu-l recunoască, Lex se aplecase peste Gomes, murmurând ceva despre necazurile avute pe drum.

Când ajunseră destul de aproape, le făcu vânt, dezechilibrându-i.

Ca și cum ar fi repetat îndelung o asemenea schemă, Aldric și Cheffy îi mai împinseră și ei, astfel încât să treacă peste marginea treptei săpate în stâncă și, imediat după ce căzură, Hosper și Jesset îi loviră, lasându-i inconștienți.

– Nu așa de tare! se răsti Lex la ei. Nu uitați că am venit să punem capăt exact unor asemenea brutalități!

Puțin rușinați, cei doi își lăsară victimele întinse pe jos și se urcară lângă ceilalți. Îi legară fedeleș pe Gomes și pe Probian, după care îi duseră într-o crăpătură între stânci, unde nu puteau fi văzuți de nimeni.

Apoi, în șoaptă, Lex le spuse ce aveau de făcut:

– Hosper, Jesset, voi cunoașteți locurile. Unul din voi merge cu Aldric, unul cu Cheffy. Imobilizați paznicii de la „cuiburile" unde dorm muncitorii. Nu trageți decât dacă nu mai aveți absolut nici o altă soluție. Paznicii de acolo s-ar putea să fie alarmați de zgomotul de aici, dar nu prea cred, a fost acoperit în mare parte de tumultul apei. Să nu vă apropiați de navă, o să am eu grijă de cei de acolo. Apoi îi eliberați pe muncitori, cât mai mulți, imediat. Am înțeles că ne putem bizui pe cei care sunt ținuți în lanțuri, nu-i așa, Hosper?

Acesta îi răspunse, râzând amar:

– După ce stai un timp pe aici, poți uita până și de existența cuvântului „încredere"! Dar singurii oameni care sunt de partea lui Gomes sunt acum baricadați în navă, încă mai dorm.

– OK, zise Lex. Dați-i drumul. Și să nu faceți prea mult zgomot.

Nu era decât un fel de speranță pioasă. Profitând de lumina încă slabă a crepusculului, Lex începu să înainteze către navă. Se mai avan-

sase ceva cu ridicarea ei. Acum era aşezată pe patru grămezi de bolovani, învelişul nu mai atingea deloc solul, dar se vedea perfect cât era de crăpat. Chiar când ajunsese într-un loc de unde putea acoperi cu arma uşa principală a navei, folosită de echipaj, se auzi un ţipăt, şi evenimentele se precipitară.

Începu să bată un clopot de alarmă. Uşa pe care o avea în faţă se deschise larg. Dinspre „cuiburi" se ridică o rumoare teribilă, şi peste platou începu să se reverse, ca un roi de viespi înfuriate, mulţime de bărbaţi şi femei, scheletici, cu încheieturile de la mâini şi de la picioare roase de cătuşele pe care le purtaseră. În uşa navei îşi făcu apariţia Cardevant şi un alt bărbat, înarmat cu un arc. Amândoi aveau bice. Văzând muncitorii care se năpusteau spre ei, şovăiră o clipă, apoi făcură la unison un pas în faţă, ca şi cum ar fi fost hotărâţi să se apere cu orice preţ.

Lex ţinti cu grijă şi arse biciul din mâna lui Cardevant. Reglase atât de bine distanţa, încât impulsul abia dacă lăsă o urmă vizibilă pe învelişul navei, din spatele omului.

Asta însă îi zdrobi moral brusc pe cei doi oameni. Îngroziţi, se aruncară înapoi în navă, la adăpost, şi trântiră uşa după ei. Splendid. Puteau rămâne să se coacă acolo cât doreau.

Abia acum Lex se ridică în picioare, privind numai cu coada ochiului la navă, pentru orice eventualitate, şi se întoarse către muncitori, băgându-şi arma în holsterul de la centură, în semn de pace. Dând din mâini, ca să atragă atenţia, strigă către mulţime:

– Am venit să vă salvăm! Suntem de pe coastă! De-acum încolo sunteţi liberi! S-a terminat! Vă aducem hrană, medicamente, haine! Gomes e prizonier! Nu mai aveţi de ce să vă fie frică!

Clătinându-se, încă uimiţi, oamenii îl înconjuraseră şi-l priveau cu ochi lipsiţi de expresivitate. Unii se uitau la încheieturile mâinilor, parcă nevenindu-le să creadă că au scăpat de lanţuri. Nu erau puţini cei care plângeau.

Tocmai credea că se poate relaxa puţin, că lucrurile vor intra acum rapid pe un făgaş normal, când, din spate, Lex auzi cel mai înfricoşător zgomot ce-i fusese dat să audă vreodată, mult mai oribil decât şuieratul vântului prin deschiderile navei lor. Era zgomotul făcut de motoarele cu fuziune ale navei, intrând în funcţiune.

Nevenindu-i să creadă, deşi toţi oamenii începuseră să ţipe, se întoarse. Ca să vadă cum nava începe să se înalţe încet de la sol.

24

Părea că întreg universul devenise, dintr-o dată, amenințător, plin de lumini care se roteau și clipeau cu furie. Totuși, încă mai era stăpân pe sine și știa ce avea de făcut. Începu să fugă, depărtându-se de navă și strigând din toate puterile, pentru a se face auzit prin mugetul infernal al sistemului de propulsie:

– La pământ! Jos! Închideți ochii! Deschideți gura!

Condiționați de luni de ascultare oarbă, muncitorii auziră și se lăsară să cadă la pământ, ca grâul în fața secerii. El continua să fugă și-i văzu pe Hosper și pe Cheffy ieșind dintr-un bordei, în urma ultimilor oameni eliberați din lanțuri. Furios, Hosper se pregătea să tragă în navă.

– Hosper! *NU*! strigă Lex.

Iar Cheffy își apucă imediat camaradul de mână.

– Nu-i putem lăsa să scape! țipă Hosper.

– Crezi că vor putea? îi răspunse Lex urlând. *La pământ*! Se aruncă și el pe solul stâncos și-și deschise larg gura, în timp ce zgomotul îi chinuia urechile. Acum nu mai vedea decât pietricelele și praful din fața lui. Zgomotul continua să crească în intensitate.

Oare vor reuși? Printr-o minune de necrezut, vor reuși, oare? Simți că pe față începe să-i curgă transpirația și că are mâinile umede. Fie ca oamenii ăia să reușească! Fie ca ei să ajungă pe orbită! Fie ca Gomes să fi avut dreptate! Fie ca el să fi greșit și să-și fi condamnat inutil camarazii la a crede că șederea lor pe această planetă e definitivă când, cu un pic de hotărâre, ar fi putut cere ajutor, și acesta s-ar fi îndreptat imediat spre ei, cu viteză mai mare decât viteza luminii...

Peisajul era acum inundat de o lumină a cărei strălucire era de nesuportat Lex vedea cum, în fața lui, fiecare fir de nisip părea să arunce câte o umbră minusculă dar netă. Nu îndrăznea să se uite spre navă

Zgomotul începu să scadă. Peste ei trecu o rafală de vânt Direcția umbrelor se schimba rapid. Își acoperi ochii cu mâna, se rostogoli pe-o

parte şi riscă să arunce o privire printre degete. Strălucind ca o stea, nava se înălţa spre cer. Îşi dădu seama că şi alţi oameni de lângă el priveau. Auzi pe cineva plângând, i se păru că e Jesset, apoi suspinele fetei fură acoperite de sute de gemete.

Şi după aceea...

Se ridică în genunchi şi privi fără să-şi mai ferească ochii. Nava era la o înălţime de doi kilometri... trei kilometri... continua să se înalţe şi să accelereze către albastrul cerului. Peste platou se aşternuse liniştea, abia se mai auzeau câteva gemete. Priveau acum toţi, cu emoţie, dorindu-şi din tot sufletul ca nava să se înalţe, *voind* să o vadă înălţându-se. Fără nici o reţinere, Lex îşi dorea acelaşi lucru.

Ca purtată de speranţele lor, lumina continua să se înalţe spre cer. O pată, un vârf de ac. Un fir de praf.

Un... un vârf de ac? O... o pată? O mizerie!

Părea că cerul albastru al dimineţii pedepsea îndrăzneala navei, aruncând-o înapoi, dar nu de unde plecase, ci undeva departe, în largul mării. Iar nava cobora, ca un Lucifer alungat din ceruri. O strălucire formidabilă, un glob de flăcări, un bubuit înfundat, ca de tunet, şi marea se izbi multă vreme de ţărmuri, neliniştită.

Având încă în ochi imaginea navei ce se înălţa, Lex îşi dădu seama, puţin câte puţin, că lovea în neştire cu pumnii în pământ şi că suspina dureros, fără să plângă.

Mai târziu, când veniră să-l întrebe ce să facă cu nenorociţii pe care-i eliberaseră, victime aproape dezumanizate ale tiraniei lui Gomes, nu răspunse nimic. Se ridică şi se duse să stea printre stânci, singur, cu capul aplecat.

– Lex! Lex!

Tresări şi îşi ridică ochii din pământ. Delvia se oprise în faţa lui, sfioasă, cu părul blond dat pe spate şi cu o armă în mână. Îl privea tristă. Lex făcu un efort să revină la realitate, uimit că trecuse atât de mult timp de când stătea acolo. Se întoarse spre platou, aşteptându-se să-şi vadă tovarăşii – grupa de salvare – la lucru, dar nu era decât o mână de nou-veniţi, asaltaţi din toate părţile de epavele umane pe care le eliberaseră ei puţin mai înainte.

– Asta-i tot ce-a trimis Jerode? întrebă el, sărind în picioare.

– Nu, nu! Îl apucase de braţ. Suntem cincizeci cu toţii! Dar, când am văzut că decolează nava, câţiva dintre noi s-au gândit că ar fi bine să o luăm înainte, să te ajutăm, dacă-ţi scăpaseră cumva lucrurile de sub control. Şi...

– Ce e?

– Voiam să ajung cât mai repede la tine, Lex. Îmi imaginez ce ai simţit... Nu aşa repede cum credea Gomes, dar în cinci sau zece ani poate că am fi putut repara nava, sau am fi putut face ceva cu ajutorul

ei. Vorbea repede, ca şi cum s-ar fi temut să n-o întrerupă cumva: Iar tâmpiţii ăia au distrus până şi şansa asta infimă pe care o mai aveam şi ţi-au pus ţie în spinare definitiv toate necazurile unei planete întregi, nu-i aşa?

Îi tremurau buzele şi avea lacrimi în ochi.

– Dar o să reuşeşti, sunt sigură că vei reuşi. O să ne înveţi cum să trăim pe planeta asta şi vom face copii, pe care-i vom învăţa tot ce ştim noi, şi vom găsi minereuri şi o să ne facem unelte şi ne vom face ferme şi vom clădi oraşe, şi într-o bună zi vom reuşi să trimitem un mesaj către ceilalţi oameni, să le spunem că suntem aici, iar când vor veni la noi şi ne vor vedea, vor spune că eşti cel mai minunat om care a trăit vreodată, deoarece ţi-ai dat seama că nu trebuie ca istoria noastră pe această planetă să înceapă cu armate, războaie, omoruri...

Vorbele i se pierdură printre suspine.

Lex rămase o clipă nemişcat. Apoi o luă în braţe şi o sărută duios pe păr.

– Nu trebuie să mă plâng, am măcar pe cineva care înţelege, murmură el. Dar ai uitat un lucru, care este, poate, cel mai important. Ai dreptate cu armata, cu războiul... dar, mai presus de orice, trebuie să nu ne mai amăgim cu speranţe deşarte. E mult mai rău decât să nu avem nici o speranţă.

Simţea cum teroarea care îl stăpânise atât de mult timp dispare. Acum avea vocea calmă şi hotărâtă.

– Ştii ceva? Când Gomes a venit la noi, mi-am dat seama care este, în realitate, misiunea unui polymath. Trebuie să aibă dreptate. Totdeauna, fără nici o excepţie.

– E ceva teribil, şopti ea.

– Da, aşa e. Şi mi-a fost atât de teamă că, de fapt, greşisem... Dar, cel puţin, acum nu mai putem apuca decât într-o singură direcţie, aşa că nu mai pot face nici o alegere greşită. Hai, Del. Să mergem şi să ne facem ordine în casă. Pe faţa lui mai stăruia o umbră, în ciuda veseliei din glas.

Acum era ceva definitiv, fără nici o urmă de dubiu: casa lor. Tot ce aveau pe lume. Unde se vor naşte copiii lor şi unde vor fi ei îngropaţi.

Dar până la urmă vom reuşi să ne facem o lume bună!

Nu avusese intenţia să rostească vorbele cu glas tare. Văzând-o pe Delvia zâmbind, îşi dădu seama că, totuşi, aşa făcuse. Şi, bineînţeles, vorbele rostite trebuiau să fie adevărate. În fond, un polymath trebuie să aibă totdeauna dreptate.

O luă de braţ şi porniră împreună înainte.

RĂZBUNĂTORII DIN CARRIG

1

Anul ăsta prima noapte cu lună plină din primăvară pica devreme. Prin trecătorile munţilor drumurile erau încă acoperite cu gheaţă. În timpul zilei, răsuflarea oamenilor şi a animalelor de povară continua să se învălătucească în nori de abur, în timp ce picioarele celor mai puţin norocoşi amorţeau în cizme grosolane, umplute cu paie, din talpa cărora răsăreau, de obicei, măcar câteva cuie, gata să-şi ia tributul în suferinţă, de regulă, în cele mai accidentate locuri de pe drum. Seara, când caravana se oprea, singura apă pe care o aveau la dispoziţie era zăpada, pe care o topeau tremurând de frig în jurul unor focuri plăpânde. Izvoarele de pe înălţimi erau încă îngheţate, şi pe drum nu se găsea alt combustibil în afară de cel pe care-l cărau cu ei.

Dar, chiar dacă aveau promoroacă pe sprâncene, oamenii continuau să înainteze cu voinţă şi nu se plângeau de nimic. Se considerau de-a dreptul norocoşi să fie sub conducerea Neguţătorului Heron, stăpânul caravanei. Totdeauna, în nopţile aspre, cu vântul şuierând şi împrăştiind zăpadă îngheţată de pe vreun povârniş, cu lumina lunii dezvăluind un peisaj ca un schelet pictat în alb şi negru, ce părea că-i înconjoară ameninţător, se găsea câte o voce care să aducă vorba de pericolul pe care-l reprezentau bandiţii, înfometaţi şi aflaţi acum, la sfârşitul iernii, într-o situaţie de-a dreptul disperată. Dar se găsea şi vocea care să se întrebe ce bandiţi, slăbiţi de foame, ar fi atât de nebuni să atace un convoi precum al lor: sute de animale de povară, o mie de oameni şi, pe deasupra, garda înarmată a Neguţătorului Heron, de strajă în timpul nopţii!

Dar vremea unor astfel de griji trecuse, în sfârşit, şi cei mai slabi de înger erau bucuroşi că avuseseră destul curaj să se aventureze în călătorie. Pentru că a ajunge în oraşul Carrig înainte de vânătoarea-de-rege însemna, pentru fiecare, un câştig suplimentar serios, fiindcă venirea primăverii părea să dezgheţe baierile pungilor orăşenilor, la fel cum dezgheţa şi munţii ce le înconjurau oraşul.

Trecuseră granița și se găseau deja pe domeniile orașului Carrig. Se întâlniseră cu străjeri de iarnă, care coborau din forturile lor de pe înălțimi, ba făcuseră chiar și câteva mici negustorii cu țărani, care plecaseră de la fermele lor acoperite cu troiene și izolate tot timpul iernii, iar acum mergeau la oraș, să participe la petrecerile prilejuite de vânătoarea-de-rege. După drumurile stâncoase din munți, cele de pe platou, late și bine bătătorite, păreau adevărate șosele acoperite cu perne de puf, așa că – simțindu-se în siguranță și datorită faptului că nimeni nu-și amintea să fi auzit vreodată de bandiți care să îndrăznească să intre pe teritoriul Carrig-ului – negutători, conductori de animale, pierde-vară și soldați, deopotrivă, se simțeau relaxați și, mărșăluind voioși, își manifestau bucuria în hohotele de râs și în cântecele ce păreau să înconjoare caravana ca într-o aură de bună-dispoziție în această ultimă etapă a călătoriei.

Iar Negutătorul Heron nu avea nici un motiv să simtă mai puțină mulțumire decât tovarășii săi de drum. Era un bărbat corpolent, cu o figură jovială, mult mai afabil decât marea majoritate a celor care dispuneau de o putere și o influență comparabile cu ale lui. Datorită caravanelor – pornind totdeauna în cele mai profitabile direcții comerciale, și atât de bine organizate și echipate, încât îi aduceau un profit net de cincizeci până la sută la sută din investiție, în timp ce alți stăpâni de caravane trebuiau să se mulțumească cu zece procente – renumele lui ajunsese să-i deschidă orice ușă, pe mai bine de jumătate de continent. Și totuși, chiar și celor mai aprigi rivali ai săi, neplăcută le era îndemânarea lui în afaceri, nu omul în sine. Heron avea câte o casă și câte o nevastă în fiecare dintre cele patru orașe între care se deplasau, de obicei, caravanele sale, fără să se poată stabili în vreunul din locuri: era tot timpul pe drumuri, avea tot timpul nevoie să facă ceva. Iarna trecută și-o petrecuse într-o călătorie spre Oceanul de Vest, în care se vărsa și fluviul pe care era așezat Carrig-ul, și se întorsese cu mai puțin de o lună în urmă, când era practic imposibil – speraseră rivalii – să-și pregătească o caravană spre Carrig. Însă, cum părea să nu fie nevoie decât să pocnească din degete ca oamenii să vină alergând la chemarea lui, reușise.

Acum stătea în spinarea uriașului său graat de călărie ca o întruchipare a voioșiei, cu borul pălăriei ridicat de pe ochi și cu cele douăzeci de pliuri ale mantalei sale de drum căzând în jurul lui ca acoperișurile unei pagode. În timpul zilei regula era ca toată lumea să mănânce în mers, hrană rece rămasă de seara, când fiecare își pregătise câte o turtă într-o tigaie de aramă sau – cei mai săraci – pe pietre înroșite în foc. Iar astăzi, deși nu era încă vremea amiezii, și Carrig-ul se vedea din ce în ce mai aproape, puterea obișnuinței îi făcea pe toți să respecte aceleași reguli, chiar dacă era ultima zi a călătoriei, și Heron se conforma aceluiași imperativ, luând din mâinile servitorilor lui

personali bucăţi mari de turtă îndulcite cu sirop, pe care le mesteca în ritmul mişcărilor animalului de sub el.

Privea gânditor turnurile ce străjuiau oraşul, întrebându-se ce-l mai aşteaptă aici anul ăsta. Când vizitase ultima dată oraşul, atmosfera îi păruse tensionată. E adevărat că, după apăsarea şi neplăcerile unei ierni aspre şi lungi, oamenii sunt parcă tentaţi să dea frâu liber sentimentelor şi, într-o asemenea situaţie, ura se poate întinde printre ei precum cangrena într-un picior degerat. Dar, pentru că tot îşi adusese aminte de degerături...

Îşi scutură energic firimiturile de turtă din barbă şi-l chemă pe unul dintre oamenii lui de arme, poruncindu-i să aducă în capul coloanei un băiat, care avea degetele de la picioare degerate şi care trebuia să intre cât mai repede în oraş, ca să fie consultat de un doctor.

Şi fiindcă tot se gândea la suferinţele provocate de frig, privi înapoi, să vadă cum o duc cei doi bărbaţi din sud, cu care fusese în relaţii oarecum amicale în timpul călătoriei. Îi văzu, ca de obicei, la numai câţiva paşi în spatele lui. Era ceva absolut obişnuit ca oameni din sud să se alăture unei caravane pentru a ajunge la Carrig. Cel mai adesea era vorba de neguţători având cu ei vreo marfă nouă şi exotică, sau de meşteşugari, care auziseră că meseria lor era la mare preţ în oraşele din nord. Unii erau mercenari, alţii, puţini, erau fugari, având chiar sânge pe conştiinţă, condamnaţi la cinci sau zece ani de exil. Mai erau şi actori în căutare de auditoriu nou şi, mai ales vara, se mai găseau şi câţiva pelerini îndreptându-se spre sanctuarul nordic, deşi numărul lor părea să scadă în fiecare an.

Cei doi oameni care călăreau în spatele lui nu păreau să aparţină nici uneia dintre aceste categorii, şi asta-l făcuse pe Heron să-i remarce imediat printre ceilalţi din caravană. Manierele lor sofisticate – chiar arogante – îl făceau să creadă că originea lor socială era înaltă, impresie întărită şi de modul elevat, demonstrând o educaţie aleasă, în care-şi manifestau curiozitatea faţă de ţinuturile prin care treceau. Totuşi nu păreau să fie nişte oameni avuţi, bunurile lor se limitau la câte doi graţi de călărie de căciulă, pe care încălecau prin rotaţie, iar în spinarea celui care rămânea liber îşi punea, fiecare, tot bagajul pe care-l avea cu el. Şi nu aveau nici un servitor cu ei. Se numeau Belfeor şi Pargetty, dar, cum aceste patronimice erau printre cele mai comune în sud, nu-l puteau ajuta cu mai nimic pe Heron în dorinţa lui de a desluşi mai multe despre ei. În sinea lui era aproape convins că erau doi fii mai mici, renegaţi de nişte familii nobile, care aleseseră calea aventurii cu speranţa unei sorţi mai bune decât cea care-i aştepta acasă.

Cei doi îi stârniseră un interes cu totul deosebit pentru că seara, stând de vorbă în jurul focului, se dovediseră – atunci când terminau cu lamentările, inevitabile pentru unii din sud, legate de gerul aspru – de

un scepticism și de o inteligență rațională foarte rară printre oamenii locului, în general extrem de superstițioși, mergând până la a se îndoi de dreptul divin al zeilor de a dispune de viețile oamenilor conform bunului lor plac. Heron spera să nu le piardă urma o dată ajunși în Carrig, pentru că dorea să le cunoască mai îndeaproape părerile despre lume în general.

De la întemeiere, orașul Carrig crescuse continuu, ca de la sine, aidoma unei păduri. Ținutul din jur, aflat la poalele Colinelor Fumegânde, al căror lanț se întindea la nord, era deosebit de fertil, pentru că lava se transforma rapid într-un sol rodnic, dând hrană în surplus.

Cu numai câțiva kilometri mai sus de oraș, un torent năvalnic, plin de cascade și de vârtejuri, se preschimba într-un fluviu larg și calm – un drum de apă ce ducea direct spre ocean. Nimic mai firesc, deci, decât întemeierea unei așezări în cel mai înalt punct navigabil. Iar pe parcursul unei generații sau două conducătorii acesteia – descendenți de plutași și de marinari de apă dulce – se îmbogățiseră rapid, datorită taxelor și negoțului cu legume, pește sărat și carne în saramură. Și, spre propriul lor folos, cheltuiseră o parte din profituri construind un port fluvial bun, având, la început, debarcadere de lemn, și, mai apoi, cheiuri de piatră, și angajaseră mercenari, pentru a-și apăra depozitele de mărfuri de atacurile bandiților.

Între timp orașele din sud începuseră, la rândul lor, să devină prospere, iar grupurile răzlețe de aventurieri și pelerini urmând calea de la sud la nord ce ducea, printr-o trecătoare din Colinele Fumegânde, spre sanctuarul nordic – aflat pe vremea aceea la mare cinste – se transformaseră în caravane impozante, de ordinul sutelor de oameni și de animale, având puternice escorte înarmate ca apărare împotriva acelorași bandiți. Și era absolut normal ca asemenea convoaie să se oprească la Carrig. Iar pentru a-i încuraja, conducătorii orașului construiseră un pod, scutindu-i astfel pe călători de neplăcerea de a traversa râul prin vad. În cele din urmă, Carrig-ul evoluase cu încă o treaptă, trecând din rolul de haltă de etapă în acela de cap de linie. Astfel încât acum numai o caravană din patru își continua drumul mai departe, spre nord, și, chiar și acestea, în scopuri strict religioase, după ce rămâneau fără nici un negustor, fără nici un meseriaș, fără nimeni altcineva în afară de pelerini și de rarii paznici înarmați însoțind vreo ofrandă deosebit de prețioasă, a vreunui bogătaș din sud, care încă mai respecta credințele strămoșești. Dar sanctuarul nordic începuse să-și piardă magnetismul pe care-l exercitase atâta vreme asupra oamenilor, iar religia lor inițială începuse să fie înlocuită de culte noi.

Carrig-ul era dominat de o înălțime stâncoasă, o ultimă rămășiță din roca dură prin care-și croia drum râul de lângă oraș, cu puțin mai

sus. Pe această adevărată acropolă fusese clădită o fortăreață și un templu. Fortăreața era din piatră obișnuită, din partea locului, pe când templul fusese înălțat dintr-o piatră rozalie, ce fusese adusă pe râu în sus, în barje cu fundul plat. Însă cea mai mare parte dintre casele orașului, ce se întindeau cam la întâmplare la poalele citadelei, erau construite din lemn.

Tot din lemn era și podul în fața căruia caravana trebuia să se oprească, pentru a fi controlată de vameși, care trebuiau în același timp să se asigure că nu se înghesuie lumea pe pod și că acesta nu este traversat decât de cel mult doi graați o dată. În ciuda reparațiilor foarte îngrijite de la sfârșitul verii trecute, pe structura podului se vedeau din plin urmele înghețului din iarna ce tocmai se terminase, deoarece apa reușise să se infiltreze în crăpăturile unora dintre piloni și, înghețând, despicase, în cele din urmă, trunchiurile groase cât omul pe toată lungimea lor.

În capul procesiunii, Neguțătorul Heron trase de frâul graatului său. Răbdător, animalul cu cap mare se opri, mârâind și mormăind, ca și cum ar fi purtat o conversație fără sfârșit cu sine însuși. Din cazarma gărzii, aflată pe celălalt mal al râului, ieșiră în fugă mai mulți ofițeri, pe care îi cunoștea. Unul dintre ei îl chemă pe gonaciul care adusese vestea sosirii caravanei pe teritoriul Carrig-ului, îi dădu liber, și omul, salutând, se îndreptă mulțumit spre casă.

Heron însă nu era la fel de mulțumit de situație. Doi câte doi, graaților le va lua o zi întreagă să treacă de cealaltă parte a podului, și el personal nu simțea nici o plăcere să stea și să se uite la asta, ba, mai mult, avea o sumedenie de motive să nu facă așa ceva. Dacă de doisprezece ani tot venea aici de câte patru ori pe an, n-ar fi putut, oare, vameșii să lămurească detaliile cu supraveghetorii lui și nu cu el însuși?

Aplecându-se din șa, se adresă șefului acestora:

– Cred că știți că, dacă nu obținem o audiență la *sir* Bavis Knole înainte de apusul soarelui, vom fi obligați să așteptăm toată săptămâna cât ține vânătoarea-de-rege fără licență! Ne puteți permite – mie și celor aflați sub ocrotirea mea – să intrăm imediat în oraș?

– Bineînțeles! îi răspunse ofițerul. Vă rog, doar, să lăsați aici destui oameni, ca să poată manevra animalele după ce terminăm controlul vamal, și cred că nu va mai fi nevoie de prezența dumneavoastră, domnule Neguțător!

– Vă mulțumesc din suflet! îi răspunse Heron, scoțându-și pălăria și încercând să facă o plecăciune, mișcare aproape imposibilă datorită atât corpolenței sale, cât și faptului că se afla în șa. Cu un semn din cap, chemă la el unul dintre supraveghetori și îi porunci ca ofițerul atât de amabil să fie răsplătit cu un dar potrivit, apoi se întoarse spre Belfeor și spre Pargetty. Cei mai mulți dintre oamenii din sud, care se alătura-

seră caravanei, se înghesuiau deja cât mai aproape cu putinţă de pod, privind neliniştiţi soarele.

– Din motive religioase, timp de o săptămână de la apusul soarelui din seara primei zile cu lună nouă din primăvară se întrerupe orice activitate a oficialităţilor, le explică Heron. Şi, fără să ne punem sub protecţia autorităţilor, solicitând drepturi cetăţeneşti, nu ni se permite nici să facem negustorie, nici să vindem sau să cumpărăm ceva în locurile publice, nici să căutăm ceva de lucru. Şi nici nu vom beneficia de protecţia poliţiei. Trebuie să ne grăbim să ajungem la fortăreaţă, să intrăm în audienţă la regent, *sir* Bavis Knole. Se întrerupse un moment, privind atent la feţele interlocutorilor săi, în aşteptarea unei reacţii, dar nu sesiză nimic de genul acesta. Aşa că se hotărî să continue:

– Ei bine, vă rog să mă credeţi pe cuvânt, a sta în Carrig fără să ai cetăţenia poate fi extrem de neplăcut, fie că vrei sau nu să faci ceva anume. Dacă ţi se fură – să zicem – punga cu bani, poliţia nici nu se va uita la tine, darămite să te mai şi ajute cu ceva!

Belfeor, brunet şi solid, schimbă o privire cu blondul Pargetty, tovarăşul său, şi răspunse:

– Atunci putem să mergem împreună cu dumneata, să obţinem această audienţă?

– Exact asta voiam să vă propun şi eu, încuviinţă Heron, dând din cap. Ne întâlnim de cealaltă parte a râului. Graaţii de povară nu au voie să treacă decât câte doi o dată.

Şi când se întâlniră – urmaţi de un întreg grup de alţi oameni, care nu înţelegeau de ce ar trebui cei doi să se bucure de vreun privilegiu – Belfeor vorbi din nou:

– Mai devreme ai pomenit ceva de religie, zise el. Heron sesiză că Pargetty îi aruncă prietenului său o privire neliniştită şi parcă prevenitoare, fără să-şi dea seama din ce cauză. Din câte am înţeles, această vânătoare-de-rege nu este mai degrabă o problemă de politică, prin care se decide, de fapt, cine va conduce oraşul?

– În Carrig, astea două sunt uite-aşa! Heron ridică mâna dreaptă, cu arătătorul şi mijlociul încrucişate. Obiceiurile de aici sunt tare ciudate.

– În ceea ce mă priveşte, zise Belfeor dând din umeri, consider că nici o manifestare umană nu poate fi etichetată ca fiind ciudată.

Heron se întoarse să-i arunce o privire mai atentă. Din partea unuia ce venea din sud, o asemenea afirmaţie era cu totul remarcabilă! Şi aproape de negândit din partea unui locuitor din Carrig. Nu mai avea nici un dubiu: merita din plin să cultive relaţia cu Belfeor şi cu tovarăşul său. Aşa că, pe un ton neutru, spuse:

– În ceea ce mă priveşte, eu sunt un călător şi trebuie să mă port peste tot pe unde mă duc aşa cum se cere. Şi evident, mie personal mi se pare că atitudinea dumitale este cât se poate de corectă.

Ajunseseră deja în oraşul propriu-zis. Acesta nu era înconjurat de ziduri, pentru că în zilele de demult, când bandiţii încă mai bântuiau prin partea locului, toată populaţia aşezării îşi găsea adăpost în fortăreaţă, iar acum, când nici douăzeci de cetăţui nu i-ar fi cuprins pe toţi, bandiţii erau ţinuţi departe, la frontiere, la distanţă de o zi de marş. Se vedea clar că oamenii se pregătesc de sărbătoare. Pe uşile caselor şi ale prăvăliilor erau puse însemne ale clanurilor, iar la colţuri de stradă şi în vasta piaţă aflată aproape pe malul apei se întinseseră mese, la care se făceau pariuri. În spatele fiecărei asemenea mese erau table de lemn, pe care erau scrise cu cretă numele concurenţilor şi cotele lor curente. Anul ăsta, în fruntea tuturor listelor se afla acelaşi nume: Saikmar, fiul lui Corrie, din Clanul Twywit. Heron, care venise doisprezece ani consecutivi pe aici în timpul vânătorii-de-rege, nu mai văzuse niciodată o cotă atât de scăzută pentru un concurent şi o asemenea unanimitate. Într-adevăr, la unele mese, pentru a-i descuraja pe cei ce doreau să mizeze pe el, cota era de o mie la unu pentru Saikmar.

– Pariază pe succesul concurenţilor? zise Belfeor, pe un ton mirat. Asta e ceva ce mă surprinde.

– Ai putea zice că e chiar o lipsă de respect, încuviinţă Heron. Dar vedeţi, a existat un inter-regnum de optsprezece ani şi, conform legilor, în perioada asta oraşul a fost condus de Clanul Parradil care, datorită înrudirii lor prin totem cu regele, nu au dreptul să ia parte la vânătoare. Unii chiar susţin că pariurile au fost încurajate pentru a face să scadă statutul clanurilor competitorilor în ochii oamenilor de rând.

– Ei bine, eu unul nu mi-aş risca vreun ban pariind pe rezultatul acestei întreceri, spuse Belfeor şi izbucni într-un hohot straniu de râs. Atent, Heron avu impresia că desluşeşte un fel de rânjet de încuviinţare pe faţa lui Pargetty, dar poate că nu era decât o reacţie de dispreţ faţă de un obicei straniu, al unui ţinut străin.

La picioarele peretelui stâncos al citadelei trebuiau să descalece de pe animalele lor. Urmaţi de cei mai iuţi dintre însoţitorii pedeştri ai caravanei, care probabil că-i mituiseră pe vameşi pentru a fi lăsaţi să treacă aşa de repede, porniră să urce panta abruptă a drumului ce ducea la fortăreaţa în care regentul Carrig-ului îşi ţinea ultima audienţă înainte să înceapă sărbătoarea vânătoarii-de-rege.

2

Sir Bavis Knole i-ar fi aruncat cu mare plăcere pe toţi cei ce-l asediau, în această zi cu totul deosebită, cu fel de fel de probleme în cel mai mare şi cel mai adânc dintre vulcanii Colinelor Fumegânde. Asta fie şi numai pentru simplul motiv că a începe un an nou, având în spate probleme neterminate din cel precedent, aducea ghinion. Iar el se simţea neputincios în faţa propriului său destin, care-i fusese, de fapt, trasat la un mod practic inexorabil, nu creat de el însuşi, şi pe care simţea că nu îl poate modifica în nici un fel. Deoarece, deşi fusese conducătorul Carrig-ului vreme de optsprezece ani, nu era, de fapt, rege. Nu era decât un regent. Regele dormea liniştit într-una din peşterile calde din munţi, unde aveau să-l caute mâine oamenii trimişi să-l trezească.

De aceea, cu pântecele fremătându-i pe sub tunică precum supa dintr-un castron, când e agitată de lingura gospodinei, *sir* Bavis încerca să găsească soluţii tuturor problemelor ce-i erau prezentate, folosindu-şi la maximum ultimele rezerve de răbdare de care mai dispunea.

Avea în faţă şaisprezece ţărani care-şi părăsiseră fermele în grabă, datorită unei erupţii neaşteptate, ce acoperise câmpurile fermelor lor cu un strat de cenuşă şi de piatră ponce. Se simţea încă în hainele şi în trupurile lor nespălate mirosul de sulf, care părea să se impregneze în toţi cei ce locuiau pe aproape de Colinele Fumegânde şi pe care aceştia reuşiseră să îl aducă până în marea sală de audienţe. Erau nişte oameni simpli, fără educaţie, a căror singură virtute – dacă aşa putea fi numită – era încăpăţânarea împinsă dincolo de orice limită. Cazuri ca ale lor apăreau de cel puţin două sau trei ori pe an, unele familii reuşiseră chiar „performanţa" de a fi alungate din casele lor şi de a-şi vedea toate bunurile înghiţite de lavă de zece ori în cel mult tot atâtea generaţii, şi, totuşi, se întorceau totdeauna şi-şi reclădeau locuinţele la poalele înălţimilor, ca şi cum vaporii de sulf ar fi fost un drog, faţă de care deveniseră dependenţi.

Sir Bavis oftă şi-şi stăpâni impulsul de a le recomanda cu căldură să se arunce într-un vulcan şi să-l lase pe el în pace. În această perioadă a anului se ţinea cont de cele mai mărunte semne cereşti, iar ajutorarea sărmanilor era considerată ca sursă de importante beneficii spirituale. Brusc, porunci să se găsească adăpost oamenilor, celor bolnavi sau răniţi să li se dea medicamente şi îngrijire, iar pentru cei valizi să se găsească de lucru. La auzul ultimelor lui cuvinte văzu neplăcerea întipărindu-se pe feţele lor şi fu atât de dezgustat, încât abia dacă băgă de seamă când ieşiră din sală.

După o asemenea întâmplare, era de-a dreptul o plăcere să-l vadă apărând în faţa lui pe Neguţătorul Heron, un bărbat care, deşi îşi alesese ca ocupaţie vulgarul comerţ, era un om curat, educat şi inteligent, cu alte cuvinte un oaspete binevenit oriunde. Spre dezamăgirea funcţionarilor săi, care încercau din răsputeri să grăbească mersul lucrurilor, *Sir* Bavis îi acordă lui Heron o întrevedere de douăzeci de minute, petrecute parte în conversaţie, parte în schimburi reciproce de daruri. Heron adusese mirodenii deosebite şi stofe fine, ba avea la el şi câteva săbii de fier, pe care dorea să le ofere în schimbul îngrijirii câtorva dintre graaţii săi, până ce aceştia vor făta, iarna viitoare. Graaţii erau animale originare din sud, şi planul era riscant, dar, după cum spunea Heron, dorea să încerce să-i aclimatizeze în nord, pentru ca prima lui caravană de primăvară să poată trece prin munţi spre Carrig mai uşor şi, poate, chiar mai devreme.

Sir Bavis chicoti, încântat de idee, şi-i acordă imediat permisiunea să şi-o pună în practică. Era ca o glumă plăcută, venită la momentul oportun, şi-i mai schimbă puţin dispoziţia mohorâtă. Pentru că ideea lui Heron de a încerca să ajungă la Carrig încă şi mai devreme decât îi stătea în obicei avea şi ceva amuzant în ea, şi, pentru o clipă, în mintea lui *sir* Bavis apăru imaginea corpolentului negustor, îngropat până la brâu în nămeţii de zăpadă, iar când fantasma se şterse, se găsi întrebându-se la ce i-ar folosi lui Heron să înfrunte asemenea greutăţi şi cum ar putea el obţine un profit de pe urma lor.

La sfârşit, aşa cum cerea obiceiul, toţi călătorii sosiţi din sud sub oblăduirea lui Heron jurară credinţă oraşului, pentru a primi astfel dreptul de cetăţenie temporară. Notarii scriseră numele tuturor celor de faţă, pe cât puteau mai bine, pe listele lor, după care înmânară fiecăruia dintre ei certificatele de porţelan, nişte plăcuţe albe, mari cât palma.

Printre solicitanţi, *sir* Bavis remarcă imediat doi, care păreau deosebiţi de gloata obişnuită de meseriaşi, actori, negustori şi aventurieri. În loc să stea respectuos în picioare, în timp ce Heron vorbea, aceştia se aşezaseră lângă el şi, din faptul că neguţătorul nu avusese nici o obiecţie la acest gest, era clar că îi considera nişte oameni cu o oarecare poziţie socială. Nu le rostise numele, dar asta nu era nici surprinzător,

nici o dovadă de impoliteţe: până când nu-şi primeau certificatele de cetăţeni, nici unul dintre cei de faţă nu exista în mod oficial în Carrig. *Sir* Bavis ascultă atent când cei doi îşi rostiră numele în faţa notarilor şi se strădui să nu uite – nici el nu ştia de ce – că brunetul era Belfeor, iar cel blond Pargetty.

Pe când îi privea cum se retrag, avu ciudata senzaţie că Belfeor nu se uită *la* el, ci mai degrabă *în* el, în căutarea unor secrete pe care *sir* Bavis ar fi preferat să le ştie doar ale lui. Ideea în sine era, bineînţeles, lipsită de orice bază logică. Dar sentimentul nu era mai puţin neliniştitor.

Marile uşi ale sălii de audienţe se închiseseră. Nu mai era nici o pricină de rezolvat, munca se terminase. Imediat apărură servitorii şi începură pregătirile pentru adunarea din seara aceea, trăgând băncile şi aşezându-le în grupuri, pentru fiecare dintre clanuri, apoi grăbindu-se să schimbe resturile de torţe rămase în suporturile lor de aramă din seara trecută cu făclii proaspete. Deşi scârţâitul băncilor pe dalele de piatră îl deranja şi-l făcea să se încrunte, *sir* Bavis nu se clintise din tronul lui.

Mâine...

Brusc, simţi o durere ascuţită în piept, o durere pe care nu o putea localiza exact, nu era nici la suprafaţă, ca după o lovitură, nici din interior, ca după o tăietură de sabie. Avea impresia că se scufundă cu totul în această durere. Îşi simţi inima încetinindu-şi ritmul şi având ca o ezitare, apoi întreaga sală păru să se cufunde în întuneric. Ca un om care se luptă după o gură de aer atunci când simte că e pe punctul de a se îneca, tot aşa reuşi şi el să se agaţe cu disperare de viaţă, gemând şi reuşind să-şi revină.

Privi în jurul lui neliniştit. Nimeni nu părea să-i fi remarcat clipa de slăbiciune. Privit din exterior, *sir* Bavis părea la fel ca de obicei, ceva mai bătrân, bineînţeles, şi cu ceva mai multe riduri pe frunte, datorate multelor sale griji, dar altfel un om tare ca stânca şi încă verde. Totuşi, o mână de zeu se ridicase, pătrunsese în trupul lui şi i se strânsese în jurul inimii, avertizându-l.

Sir Bavis Knole, şeful Clanului Parradıl, domnise peste Carrig vreme de optsprezece ani, pentru că în tot acest timp nimeni nu fusese în stare să-l doboare pe rege. Cu fiecare an ce trecea, regele devenea mai mare, mai puternic şi mai viclean. Şi *sir* Bavis trebui să recunoască faptul că avusese vanitatea să creadă că acelaşi lucru se întâmplă şi cu el.

Ce alt avertisment mai clar decât umbra morţii pe care tocmai o văzuse i-ar putea trimite zeii, pentru a-i atrage atenţia că greşise?

Da, într-adevăr: *judecase* greşit şi *făcuse* greşeli şi rău. Avusese impresia că îşi asigurase aceşti optsprezece ani de supremaţie doar datorită machiavelismului său, doar datorită eforturilor sale, când, de fapt, nu era decât o manifestare a voinţei zeilor. Iar acum domnia lui luase sfârşit. Inutil să încerce să şi-o mai prelungească.

O dată faptul admis, simţi cum durerea din piept i se potoleşte şi cum inima începe să-i bată în ritmul ei normal. Oh, un asemenea semn divin... era greu să nu-i pătrunzi înţelesul. Fie deci ca anul acesta vânătoarea-de-rege să nu fie tulburată de nici o influenţă a sărmanelor furnici omeneşti, chiar şi dacă se zice că, aproape sigur, Saikmar, din Clanul Twywit, va reuşi să-l omoare pe rege. Aşa să fie!. Fie ca voinţa zeilor să se arate şi ca mascarada să înceteze!

Sir Bavis, cu capul limpede şi liniştit de hotărârea pe care o luase, se ridică de pe tron şi ieşi majestuos din sală.

Heron călărea încet pe străzile aglomerate din vecinătatea pieţei, având-u-i alături pe cei doi străini din sud. Pe feţele acestora se întipărise o expresie de dezgust, care nu corespundea deloc toleranţei faţă de orice manifestări umane mărturisită în vorbe de Belfeor. Îşi dorea să se lămurească mai serios în privinţa acestora doi, pentru că-l nedumereau profund. Bineînţeles, se trăgeau din nişte ţinuturi prin care el nu prea trecea de obicei, în drumurile lui, dar, cu toate astea, era ceva în ei ce suna fals, nişte contradicţii, ba chiar unele paradoxuri...

Se decisese deja ce să facă, şi aştepta momentul potrivit să-şi pună intenţia în practică.

Ajungând în piaţă, o aflară plină de graaţi şi de stăpânii lor, veniţi cu caravana. Oameni şi animale se amestecau de-a valma, şi, printre ei, supraveghetori îngrijoraţi şi neliniştiţi încercau să dea de urma mercenarilor ale căror contracte stipulau că trebuie să stea de pază la noapte lângă încărcăturile preţioase, şi care aveau tendinţa firească să se facă nevăzuţi spre cârciumile aflate în imediată apropiere. Proprietari de hanuri îşi urlau din toţi bojogii ofertele, care erau acceptate parcă din zbor de oamenii care aveau mărfuri pe care intenţionau să le vândă a doua zi, şi care doreau să locuiască pe cât de aproape cu putinţă de piaţă. Dar şi cei care nu aveau nimic de vânzare preferau să-şi găsească un culcuş cât mai în centrul oraşului, ca să nu fie obligaţi să meargă până la periferie peste noapte, aşa că se încinseseră câteva dispute serioase.

Heron se dădu jos din şa şi intră în chiar inima zăpăcelii. Cu gesturi bruşte şi câteva sudălmi plasate la momentul oportun, reuşi să impună un pic de ordine, apoi se întoarse lângă Belfeor şi Pargetty, cu o mină satisfăcută.

– Ei bine, domnilor! exclamă el. Ce aveţi de gând să faceţi acum?

Belfeor dădu din umeri:

– O să ne căutăm un loc unde să putem sta, răspunse el.

– În apropierea pieţei nu mai aveţi deja nici o şansă, toate paturile sunt ocupate de oamenii din caravană. Şi, pe deasupra, aproape toată suflarea din împrejurimi vine la oraş, să asiste la vânătoarea-de-rege. Aşa că, şi dacă veţi găsi cumva vreo cameră cât de cât decentă, un proprietar

mai hrăpăreţ s-ar putea să insiste s-o împărţiţi cu vreo familie de ţărani, încărcaţi cu fel de fel de bagaje, pe care nu vor să le piardă din ochi. Uite ce e: eu am aici o casă, mică dar confortabilă, şi, dacă puteţi dormi amândoi într-o singură cameră, mi-ar face plăcere să fiţi oaspeţii mei.

O clipă avu impresia că Pargetty o să refuze, dar Belfeor zâmbi şi-i răspunse, înainte ca prietenul lui să aibă timp să scoată vreo vorbă.

– Suntem mai mult decât bucuroşi să acceptăm invitaţia, zise el. Trebuie să-ţi spunem că ne-a făcut mare plăcere compania dumitale şi n-am dori să ne despărţim înainte de a fi obligaţi să o facem. Sper că asta este valabil şi pentru dumneata.

– Dar... zise Pargetty.

– Treburile noastre nu vor avea nimic de suferit din cauza asta, îl întrerupse Belfeor. La asta te gândeai?

Pargetty dădu din cap, şi Heron îşi zise şi mai intrigat: *Deci au, totuşi, treabă aici! N-au pomenit nimic de asta până acum!*

Se întreba cam despre ce ar putea fi vorba. Cu siguranţă, nu de ceva obişnuit.

– Ce se va întâmpla în seara asta, legat de vânătoarea-de-rege? îl întrebă Belfeor, trecând lângă Heron, după ce ieşiră din piaţă.

– Ei, dacă îmi aduc bine aminte, când o să răsară luceafărul de seară, *sir* Bavis trebuie să declare deschisă vânătoarea-de-rege. Apoi va avea loc o adunare a tuturor clanurilor, şi fiecare dintre ele îşi va prezenta competitorul desemnat. Aceştia vor fi apoi consacraţi şi vor trebui să stea de veghe toată noaptea, până în zori, în timp ce restul nobililor participă la o mare petrecere în fortăreaţă. Cel puţin aşa mi s-a spus că se desfăşoară lucrurile – vă daţi seama că totul are un caracter sacru, şi nimeni dintre cei direct implicaţi nu este prea dornic să divulge asemenea chestiuni unui străin ca mine. Mâine vor trimite să-l trezească pe rege din cuibul lui, pe Colinele Fumegânde. Uneori poate dura o zi sau două până când găsesc peştera pe care acesta şi-a ales-o pentru hibernare, deşi, de obicei, aceasta este marcată cu un an înainte. Iar apoi, în curenţii ascendenţi de aer cald de deasupra vulcanilor, concurenţii se luptă cu regele, până când îl doboară, sau până când doboară el toate planoarele. Se spune că unii concurenţi deosebit de buni au reuşit să rămână în aer până la trei zile şi trei nopţi consecutiv, până când regele, obosit şi cu mişcările încetinite, a fost nimerit de o săgeată. Dar asta probabil că a fost cu o generaţie în urmă, sau poate chiar mai demult.

– Şi ce onoruri îl aşteaptă pe cel ce reuşeşte să-l doboare pe rege? întrebă Belfeor.

– Clanul său conduce oraşul, din acea zi până în prima zi cu lună nouă din primăvara următoare.

– Aşa a devenit regent şi bătrânul la care am avut audienţă?

– Ah, nu! Heron îşi ridică mâna. În prezent Carrig-ul este într-o perioadă de inter-regnum, şi puterea este preluată de Clanul Parradil, căruia, vă daţi seama, îi este interzis să-l omoare pe rege. Toate celelalte clanuri au acest drept, şi mâine vor putea chiar să atace toţi o dată. Dacă ar fi fost altfel, dacă puterea ar fi fost în mâinile unui alt clan, atunci cel care l-a doborât pe rege anul trecut ar fi avut dreptul să atace primul, singur, având astfel şansa să-şi reînnoiască isprava. Ceea ce de obicei şi reuşeşte, pentru că regele mai bătrân, care a fost doborât înainte, are grijă să-şi alunge toţi rivalii din preajmă, aşa că adesea un rege nou este tânăr şi nu prea experimentat. Dar acesta de acum, după ce a reuşit să supravieţuiască timp de optsprezece ani, este mai puternic decât oricare dintre predecesorii săi.

– Dumneata l-ai *văzut*? se interesă Belfeor.

– Numai de la o distanţă serioasă, răspunse Heron. În ce mă priveşte, nu m-aş apropia de bunăvoie de el la mai puţin de o zi de marş rapid.

Nevasta lui Heron era o femeie din Carrig, iar gospodăria lui era condusă după obiceiurile locului, ceea ce pentru el însemna că, atât timp cât se găsea în oraş, era tratat ca un adevărat monarh. Şi să fi vrut n-ar fi putut s-o facă pe femeie să procedeze altfel, pentru că aşa ştia ea că „se cade" şi nimic n-ar fi clintit-o din ale ei. Femeia avea patru copii, şi el era convins că nici unul nu era al lui, dar nu se plânsese vreodată de asta – o femeie stearpă era privită cu suspiciune de cei mai mulţi oameni din partea locului, iar el rar stătea în Carrig mai mult de două luni pe an. Şi, pe deasupra, era foarte plăcut ca, după un drum lung şi greu prin munţii îngheţaţi, să se lase în voia plăcerilor pe care această femeie – singura dintre cele patru neveste pe care le avea – ştia să i le ofere.

Poruncise unor servitori să stea la dispoziţia lui Belfeor şi a lui Pargetty, considerând că acestora le va face plăcere să facă o baie fierbinte, un masaj, să se bărbierească şi să-şi schimbe hainele cu unele noi şi curate. De aceea, fu extrem de surprins să-i vadă pe aceşti servitori revenind la el, în mai puţin de jumătate de oră. Îi întrebă imediat ce se întâmplase, aplecându-se în faţă, ca să-i vadă mai bine prin norul de aburi ce se ridica din cada de lemn în care se afla, şi murmurând, în acelaşi timp, scuze faţă de nevasta care-i pieptăna părul.

– Oaspeţii dumneavoastră, domnule, îi răspunse unul dintre servitori, ne-au spus că au mai întâi de gând să înalţe rugăciuni de mulţumire zeilor, pentru călătoria încheiată cu bine, în faţa unui altar portabil, pe care-l au la dânşii, şi ne-au poruncit să-i lăsăm singuri şi să nu-i deranjăm în timp ce fac asta.

Heron simţi o furnicătură la ceafă. Îi reveniră fulgerător în minte discuţiile din jurul focului pe care le avusese cu cei doi cu numai

câteva zile în urmă, când, atât Belfeor, cât şi Pargetty, îşi mărturisiseră remarcabilul lor scepticism, în privinţa zeilor şi a voinţei lor divine.

– Asta nu se potriveşte deloc! murmură el şi ieşi din cadă atât de brusc, încât vărsă pe jos aproape o găleată de apă. La întrebările nevestei neliniştite, nu răspunse decât:

– Dă-mi un prosop!

Şi, înfăşurându-şi-l în jurul trupului, o porni în picioarele goale pe culoarul care lega apartamentul lui de partea casei în care se găsea camera pe care le-o dăduse oaspeţilor. Cu toată corpolenţa lui, mergea fără să facă nici un zgomot, amintindu-şi reflex fiecare scândură care scârţâia şi evitând să calce pe ele.

Fără să-i ia în seamă pe cei câţiva dintre servitori care îl urmaseră – şi care cu mare greutate reuşeau să-şi ascundă amuzamentul – îşi apropie ochiul de o crăpătură fină din perete. Fereastra camerei dădea spre vest, aşa că, deşi soarele aproape apusese, şi obloanele erau aproape închise, era încă destulă lumină ca să vadă ce făceau misterioşii lui oaspeţi. Şi să vadă perfect „altarul" lor portabil. Pe care-l recunoscu imediat. Pentru că avea şi el unul identic.

Era un comunicator subeteric.

Se dădu un pas înapoi şi lateral, aşezându-se în faţa uşii. Le porunci scurt servitorilor să-l urmeze. Nu mai era timp pentru altele, trebuia să treacă la fapte, şi încă rapid. Se aruncă înainte.

Zăvorul de lemn al uşii nu fusese gândit să reziste unei mase de aproape o sută cincizeci de kilograme, năpustindu-se cu hotărâre asupra acesteia. Se rupse, uşa se izbi de perete, iar Heron se trezi faţă în faţă cu cei doi „oameni din sud", care-l priveau surprinşi. Din sud pe dracu'! Nici o mirare că nu reuşise să-i încadreze printre localnici. Pentru că nu erau de pe această planetă!

Exceptând rapoartele sale trimestriale, Heron nu mai vorbise galactica de când fusese trimis aici, la post. Dar era limba lui maternă, şi acum, de emoţie şi de uimire, o folosi în mod reflex:

– Gata! Închideţi imediat aparatul! Sunteţi amândoi arestaţi!

Pargetty, care se găsea lângă aparat, părea absolut înmărmurit. Dar Belfeor, mişcându-se ca şi cum se aştepta exact la o asemenea întâmplare şi se pregătise de săptămâni pentru asta, apucă un alt obiect aflat pe masă, lângă comunicator. O armă energetică. Una veche, dar care funcţiona încă foarte bine.

Impulsul orbitor îl tăie pe Heron în două, lăsându-l mort pe loc. Servitorii, crezând că străinul slobozise un fulger spre stăpânul lor, se răsuciră îngroziţi pe călcâie şi, ţipând, o luară la goană, să scape cu viaţă.

3

Când *sir* Bavis îşi pierdu pentru a treia oară firea cu valeţii care – într-o încăpere micuţă, cu pereţi de piatră, aflată aproape în vârful turnului cel mare al fortăreţei – îl îmbrăcau pentru ceremonie, îşi dădu seama că toată iritarea inutilă pe care o simţea şi pe care şi-o descărca asupra lor risca să-l întârzie şi să piardă, astfel, clipa răsăritului luceafărului de seară. Aşa că reuşi să se stăpânească cu un efort violent şi ceru să vină un muzicant, ca să-şi mai potolească nervii încordaţi.

Artistul apăru în scurt timp, se înclină zâmbind în faţa lui şi-l întrebă ce ar fi dorit să asculte.

– Cântă-mi *Balada lui Red Sloin*, îi porunci *sir* Bavis.

Muzicantul se înclină din nou, se aşeză pe un scaun acoperit cu catifea roşie, îşi dădu pe spate părul lung şi negru şi mângâie corzile harpei. Apoi, cu voce sonoră de tenor, începu să cânte:

Vă cânt despre onoare şi renume
Ce măriră-al Carrig-ului nume
Când prima oară Clanul Parradil...

– Stai! exclamă *sir* Bavis, atât de brusc încât valeţii, deja speriaţi de izbucnirile sale de furie anterioare, săriră de lângă el. Nu varianta asta! Cânt-o pe cea veche! Până şi el îşi auzea încordarea din voce.

Muzicantul era la fel de uimit ca toţi cei de faţă. Spuse nesigur:

– Dar, *sir,* varianta veche este...

– Ai uitat-o? îi tăie *sir* Bavis vorba.

– *Eu sir*? Artistul avea aerul că fusese insultat. *Eu,* care-mi amintesc până şi cântecele mamei mele, de pe vremea când abia începeam să merg? Voiam doar să spun...

– Atunci, dacă o ştii pe cea veche, în numele tuturor zeilor, fă ce-ţi spun şi cânt-o! mugi *sir* Bavis la el.

Pălind, muzicantul dădu din umeri şi începu din nou:

Vă cânt un erou de renume,
Red Sloin pe-adevăratu-i nume,
Un străin, dar un bărbat puternic...

Ascultând, *sir* Bavis simţi un fior de satisfacţie amară. Era ca şi cum, la modul simbolic, şi-ar fi încheiat socotelile cu zeii. *Balada lui Red Sloin* era atât de veche, încât nimeni nu-şi mai amintea când fusese compusă. Povestea despre primul inter-regnum care apăruse în Carrig. Pe vremea aceea erau nouă clanuri, nu opt ca acum, iar şeful celui de-al nouălea, Clanul Graat, era un intrigant şi un trădător notoriu, urât de toată lumea. Dar fiul său era cel mai bun pilot de planor din acele zile şi, pe măsură ce se apropia vânătoarea-de-rege, lumea era tot mai convinsă că el va fi cel ce va reuşi să-l doboare pe rege, şi astfel clanul său va lua puterea şi va vinde oraşul unui trib de bandiţi, care-i asediaseră deja trei veri la rând.

Dar, de undeva din sud, apăruse Red Sloin, un bărbat puternic, ce se adresase adunării care avea loc înainte de vânătoarea-de-rege. Deşi nu făcea parte din nici un clan, nici măcar nu se născuse în oraş, toţi erau atât de disperaţi, încât ar fi fost în stare să se agaţe de cel mai firav fir de pai în căutarea salvării, aşa că adunarea încuviinţă ca el să participe împreună cu ceilalţi concurenţi la vânătoarea de a doua zi.. chiar dacă nimeni nu-şi imagina că are vreo şansă să câştige.

Dar omul îşi zdrobise planorul, intrând în gâtul regelui, şi căzuse împreună cu acesta în craterul unui vulcan, deschizând astfel calea spre putere şefului Clanului Parradil. Acesta luă conducerea oraşului şi, înainte de orice, distruse Clanul Graat, măcelărindu-i pe adulţi şi împărţindu-i pe copii între celelalte clanuri. După asta bandiţii fuseseră alungaţi şi se instaurase pacea şi liniştea.

Pe parcursul celor optsprezece ani de domnie ai lui *sir* Bavis, muzicanţii – poate dintr-o dorinţă exagerată de a-l flata – modificaseră balada, micşorând partea dedicată lui Red Sloin şi mărind-o pe cea a Clanului Parradil. Dar în această clipă lui *sir* Bavis i se părea imperios necesar ca lucrurile să revină în făgaşul lor iniţial şi ca vechea versiune originală să fie repusă în drepturi.

Mintea continua să-i hoinărească, în timp ce valeţii, terminînd cu îmbrăcatul, începuseră să-i pieptene şi să-i aranjeze barba cu pastă de ulei şi cu negreală, pentru a ascunde vederii faptul că începuse să încărunţească. Întorcându-se cu imaginaţia în timp, încerca să-şi închipuie cum o fi fost în vremurile de demult, pe timpul când oamenii abia învăţau să adune numărul zilelor într-un an şi când fuseseră pentru întâia dată conştienţi de prima zi cu lună nouă din primăvară. Fără nici un

dubiu, probabil că se strânseseră toţi laolaltă şi-l aleseseră pe cel mai potrivit să-l atace pe rege prin aclamaţii. Nu aşa cum se întâmpla astăzi, când toate clanurile îşi petrecuseră toată iarna pregătindu-se pentru vânătoare, supunându-şi reprezentanţii unor antrenamente necruţătoare, îmbunătăţindu-şi planoarele şi perfecţionându-şi mai ales săgeţile, făcându-le să zboare cât mai departe şi cât mai drept şi să se înfigă cât mai adânc, în aşa fel încât cu mult înainte de adunarea tradiţională ştiau deja toţi, aproape cu certitudine, cine este destul de bine pregătit pentru a-l doborî pe rege.

Totul degenerase într-un ceremonial. Totul se stilizase, se formalizase, devenise un fel de rutină rituală. Şi totuşi, chiar şi aşa, ritualul închidea în el adevărul original, tot aşa cum o mică sământă uscată închide în ea un copac falnic şi viguros...

Muzicantul articula ultimele note ale cântecului, când uşa încăperii se deschise şi intră grăbit Ambrus, unicul fiu al lui *sir* Bavis.

Respectele mele, tată, zise el, făcând o plecăciune formală şi continuând înainte ca tatăl său să-i răspundă la salut: Aş vrea să ştiu dacă *ceea ce trebuie făcut* se va face acum, sau dimineaţă.

Ce? zise *sir* Bavis împietrit, privindu-l pe tânăr din cap până-n picioare. Se întrebase uneori, văzându-l pe acest fiu al său, brunet, deşirat, cu gura încremenită într-o expresie veşnic posacă, având întipărită pe chip o mândrie deşartă şi nici urmă de subtilitate, dacă soţia lui îi fusese totdeauna credincioasă. El personal, deşi era considerat de ceilalţi puternic precum unul din pilonii fortăreţei şi tare ca o stâncă, nu folosise niciodată forţa brută atunci când putuse doborî un obstacol săpându-l la rădăcină şi era un intrigant abil şi răbdător, capabil să-şi calculeze mişcările pe ani de zile.

Nu este mai puţin adevărat că asemenea calităţi numai cu greu se transmiteau de la o generaţie la alta. Poate că unul dintre strămoşii săi, sau ai soţiei sale, îl pricopsise pe Ambrus cu atâtea defecte. Dar asta era, şi băiatul trebuia să-şi poarte crucea.

Neînţelegând reacţia tatălui său, Ambrus îl privea nedumerit, holbându-se prosteşte. Insistă:

- Ştii ce vreau să-ţi spun... *ceea ce trebuie făcut*!

Înăbuşindu-şi un oftat de exasperare, *sir* Bavis se lăsă pe spate în fotoliul în care stătea şi întinse mai întâi un picior, apoi pe celălalt, pentru ca valeţii să-i poată lega şireturile ghetelor de ceremonie. În cele din urmă zise:

– Ambrus, spune-mi te rog, cine cred oamenii că are cele mai mari şanse pentru mâine?

Tânărul se lumină la faţă. În sfârşit începuse să înţeleagă. Totuşi *sir* Bavis se simţea obligat să-l îmboldească în continuare, deşi doar un tâmpit nu şi-ar fi dat seama că gura unui servitor poate fi deschisă

cu mijloace care n-ar putea nici măcar clinti gura unui nobil, iar cei doi valeţi care-l serveau pe el acum erau tot servitori, în faţa cărora nu poţi pomeni de secrete de stat, nici dacă vorbeşti voalat despre ele.

– Nu se vorbeşte în mod deosebit, continuă *sir* Bavis, de Saikmar, fiul lui Corrie, din Clanul Twywit?

– Într-adevăr! confirmă Ambrus, mimând un fals entuziasm. Se spune că este cel mai bun din ultimii patruzeci de ani! Dincolo de cuvintele rostite, se simţea şi ceea ce rămăsese numai gândit: *Deşi nici măcar asta nu-l poate ajuta să-şi schimbe soarta*!

– S-ar putea, deci, ca înainte de sfârşitul acestei săptămâni, murmură *sir* Bavis, clanul lui să domnească în această fortăreaţă. Vorbea calm, privindu-l atent pe Ambrus, ca să-şi dea seama de reacţia lui. Şi o văzu imediat: o invidie oarbă.

Şi, o clipă mai târziu, simţi el însuşi o durere atât de acută în piept, încât fu obligat să închidă ochii. Un alt avertisment din partea zeilor, asta trebuie să fie, ca un pinten înfipt în coasta unui graat, care obligă animalul încăpăţânat să meargă în direcţia în care acesta nu are nici un chef să se îndrepte.

Subiectul real al ciudatei discuţiii pe care o purta cu fiul său era un anume vas de porţelan care, bine astupat, se odihnea într-un scrin încuiat, aflat în camera de alături. Conţinea o fiertură specială de ierburi şi ciuperci, cu puternic efect somnifer. Douăzeci de picături puteau doborî şi cel mai solid bărbat din lume. De şaptesprezece ori până acum *sir* Bavis le trimisese celor mai valoroşi concurenţi câte o cupă cu vin, însoţită de urări de noroc... iar vinul era dres cu un pic de drog din acest vas.

Însă anul acesta, ori de câte ori se gândea la aşa ceva, mâna unui zeu se strângea cu cruzime în jurul inimii sale.

Deschise ochii şi privi cu asprime la servitori.

– Aţi terminat? îi întrebă el.

Cei doi dădură din cap speriaţi.

– Atunci plecaţi!

Ascultară de poruncă, dispărând înfricoşaţi, ca nişte hoţi surprinşi asupra faptului. Rămase numai Ambrus. Ridicându-se în picioare, *sir* Bavis începu să se plimbe în sus şi-n jos prin încăpere, dorindu-şi din tot sufletul să nu-şi fi fost făcut părtaş fiul la secretul lui. Când o făcuse, îşi zisese că venise timpul ca Ambrus să înveţe ce înseamnă strategia puterii şi conducerea statului, dar, de fapt, fusese o minciună. Abia acum îşi dădea seama care-i fusese adevăratul motiv: faptul că singurul lucru pe care fiul său era în stare să-l admire la un om mai în vârstă – indiferent că era sau nu tatăl lui – era o duplicitate mai mare şi o viclenie superioară celor la care avusese el personal timp să ajungă.

Brusc, zise:

– Lui Saikmar nu-i vom trimite nici o cupă cu vin!

Ambrus făcu o jumătate de pas înainte, cu vorbele fierbând pe buze:

– Dar, tată, dacă reuşeşte…!

– Tăcere! Porunca îl opri pe Ambrus în mijlocul frazei, ca şi cum ar fi fost o lance. *Sir* Bavis continuă, alegându-şi cu grijă vorbele:

– Fiule, poate că te-am făcut să ai… o impresie cam uşuratică în privinţa puterii zeilor. Am fost tentat să… schimb ordinea lucrurilor, să le aranjez după dorinţa mea, nu după cea a zeilor. Cel puţin aşa credeam eu că fac. Dar acum îmi dau seama că totul n-a fost decât o iluzie, pentru că zeii îşi împlinesc totdeauna voia, iar oamenii nu sunt decât nişte simple instrumente în mâna lor. Clanul nostru a prosperat şi a stăpânit multă vreme, dar nu datorită deşteptăciunii mele, ci numai şi numai datorită îndurării *lor*. Iar răbdarea şi îndurarea lor a ajuns acum la capăt.

Îi venea foarte greu să descrie nişte sentimente mult mai adânci decât cuvintele, sentimentul de a vedea moartea cu ochii şi, dincolo de moarte, genunea fierbinte şi întunecată a Colinelor Fumegânde. Nu avea la-ndemână decât simple cuvinte.

– Ambrus, supravieţuind timp de optsprezece ani, regele a ajuns neînchipuit de puternic. Poate că am ajutat şi eu cu ceva. Poate că fără… cupele de vin pe care le-am trimis în fiecare an concurenţilor, ar fi fost doborât până azi. Acum însă, a venit vremea să ne dăm la o parte. Trebuie să-i încredinţăm destinul nostru şi să nu ne bizuim decât pe puterea şi pe viclenia lui.

Putea vedea furia şi revolta în ochii lui Ambrus, atât de intense, încât vorbele nu erau în stare să le exprime. În cele din urmă Ambrus reuşi să spună:

– Dar ca puterea să fie luată de la Clanul Parradil de către acest efeminat Saikmar este… este de neimaginat!

– Dacă aşa ne e scris, aşa să fie! răspunse hotărât tatăl său.

– Dar *nu trebuie* să se întâmple una ca asta! Ambrus bătu din picior. Ah, de ce mi-a fost dat să mă nasc în Clanul Parradil, căruia nu-i este îngăduit să conducă decât atunci când alţii dau greş?

– Eşti lacom! se răsti *sir* Bavis. Lacom de putere şi invidios! Mi-e ruşine de tine. Oare nu se roagă toţi oamenii, în clipa morţii, să le fie dat să se reîncarneze ca membri ai acestui clan, pe care tu-l dispreţuieşti atât? Oare nu suntem noi destul de onoraţi şi de respectaţi, pentru că avem pe totem cel mai nobil dintre animale?

– Ah, ţie îţi convine să vorbeşti aşa! replică Ambrus. Dar cum crezi că mă simt eu, văzând că îmi este smulsă orice speranţă de a mă bucura, la rândul meu, de puterea pe care tu ai avut-o timp de optsprezece ani?

– Prin felul în care vorbeşti şi te porţi acum, nu dovedeşti decât că ai fi nepotrivit să te bucuri de cea mai măruntă urmă de autoritate asupra cuiva!

Pentru o clipă, Ambrus rămase fără grai. Ochii i se îngustaseră. Aflându-se în fața unei mese, își propti pumnul în ea și se aplecă înainte. Și zise:

– Cum aș putea să-ți dovedesc cât de mult te înșeli? Să-mi pregătesc, oare, planorul și să pornesc mâine, împreună cu ceilalți, împotriva regelui? Pentru că prefer să-l dobor eu, cu mâna mea, decât acel. . acel slăbănog de Saikmar!

Furia și groaza îl făcură pe *sir* Bavis să-și recapete, într-o clipă, toată vigoarea lui obișnuită. Se îndreptă spre fiul său, își încleștă degetele pe urechea acestuia, ca și cum ar fi fost niște gheare de parradil, și strânse și răsuci, până când durerea îl făcu pe tânăr să se aplece din talie. Apoi – gest pe care nu-l mai făcuse de când Ambrus avea doisprezece ani – îl lovi de câteva ori, cu toată puterea, la spate.

– Dispari! spuse el cu greutate, după ce-i administrase corecția. Du-te și-ți purifică gura, înainte de a îndrăzni să vorbești din nou cu mine, sau cu oricine altcineva! Va trebui să ispășești pentru sacrilegiu!

Furia lui Ambrus se transformase în frică, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama de enormitatea vorbelor sale, și nu îndrăzni să facă nici un gest împotriva tatălui său. Cu gura mișcându-i-se fără să scoată un sunet, se întoarse orbește spre ușă și ieși. *Sir* Bavis rămase singur, zguduit până în adâncul sufletului. Propriul său fiu să fie în stare să vorbească de luptă împotriva regelui – el, un membru al clanului regelui! Cât mai era de aici până la a vorbi despre moartea unui văr... sau chiar a propriului său tată?

În ciuda amorțelii datorate dezamăgirii, în mintea lui devenea din ce în ce mai clară o idee importantă: dacă Ambrus fusese în stare să ajungă la blasfemie, ce mai era pentru el neascultarea? Și băiatul știa de vasul de porțelan din camera de alături!

Sir Bavis se strecură până în fața ușii camerei cu pricina și privi spre ambele capete ale coridorului, ca un hoț în propria-i casă. Nu se vedea nimeni. Grăbit, alese cheile de care avea nevoie, din cele multe care-i atârnau la centură, intră în cameră și deschise scrinul. Vasul de porțelan era acolo, neatins, din fericire, de anul trecut. Îl luă și se duse repede la cea mai apropiată fereastră. Afară tocmai trăgea un ropot de ploaie. Răsturnă conținutul vasului în apa căzută din cer și, pe măsură ce otrava se scurgea, se simțea din ce în ce mai liniștit. Într-un gest de exaltare nestăpânită, aruncă vasul gol cât mai departe cu putință și-l auzi spărgându-se de unul dintre acoperișurile fortăreței.

Reveni în camera din care plecase cu doar câteva clipe înainte ca ajutorul său șef să vină și să bată la ușă, cu sceptrul de ceremonie, pentru a-l vesti că soarele va apune în curând. Zâmbind mulțumit, *sir* Bavis își luă sceptrul din mâna omului și apoi îl urmă pe scara abruptă, ce ducea la cea mai înaltă platformă a celui mai înalt turn de veghe al

fortăreţei. Undeva, departe, se auzea, confuz, zgomotul făcut de nobilii care veneau la adunarea ce va începe imediat după ritualul de la apusul soarelui.

Ieşind pe platforma din vârful turnului, găsi totul în ordine – ajutoarele sale în robe de ceremonie, slujitori, înţelepţi şi propriile sale rude, care purtau cu mândrie pe veşminte simbolul clanului, silueta stilizată a parradilului înaripat, regele lor. Când trecu prin dreptul lor îi salută scurt, ţeapăn.

Ajunse, în sfârşit, lângă parapetul dinspre apus şi privi spre cele două ruguri din zare – soarele apunând şi vulcanii Colinelor Fumegânde. Discul solar începuse deja să dispară sub orizont şi abia se mai zărea prin aerul fierbinte şi tremurător de deasupra înălţimilor. Şi vântul probabil că bătea chiar din direcţia aia, pentru că simţea în nări...

Nu. Mirosul de ars era de undeva de aproape. Privi în jos, spre oraş, şi văzu o coloană de fum, semn că o casă luase foc. Din fericire, era aproape de râu, aşa că oamenii aveau destulă apă ca să apere clădirile învecinate. Cât despre casa în flăcări, era atât de mult fum şi atât de dens, încât era clar că nu mai putea fi salvată.

Din curiozitate, chemă la el unul din slujitori, un tânăr ales tocmai pentru agerimea ochilor săi.

– Uită-te acolo! îi spuse, arătând spre incendiu. Poţi să-mi spui a cui e casa care arde?

Băiatul îi răspunse, ezitant:

– S-ar putea să fie a Neguţătorului Heron. Dar e prea mult fum ca să pot fi sigur!

Casa Neguţătorului Heron! Ce dezastru se abătuse oare pe capul lui, în chiar ziua întoarcerii sale la...

Sir Bavis privi spre cer şi îşi dădu seama că, în timp ce el îşi îndreptase atenţia spre oraş, luceafărul de seară răsărise, şi acum strălucea precum un diamant pe cerul roşu-negru. Uită instantaneu de orice altceva, în afară de cuvintele rituale. Îşi ridică sceptrul de ceremonie şi-l îndreptă spre steaua de pe firmament:

– Mâine legea îngăduie să fie doborât regele!

4

Saikmar, fiul lui Corrie, mergea ca prin vis să-şi ocupe locul printre ceilalţi membri ai Clanului Twywit, în sala de audienţe. În venele lui sângele vuia, ca apa unui torent de munte. Se simţea ca şi cum şi-ar fi privit propriile gesturi de la o oarecare distanţă, ca un beţiv căruia alcoolul îi retezase orice legătură între minte şi trup, fără însă a diminua capacitatea de percepţie a celei dintâi. Îşi dădea totuşi seama, chiar şi cu redusa lui experienţă în materie, că asemănarea cu beţia se oprea aici. Şi că, de fapt, starea lui putea fi catalogată mai degrabă drept extaz.

Cei de pe lângă el – mama lui, unchiul lui, care-i fusese tutore de la moartea tatălui său, surorile lui, mătuşile, verii până la al treilea grad – toţi erau mândri de el şi, pe măsură ce trecea pe lângă ei, spre locul lui din faţă, îl băteau pe umeri sau îi adresau vorbe de îmbărbătare. Dar el nu era deloc mândru de sine-însuşi. Extazul lui nu avea nici o legătură cu mândria. De fapt, el nici nu era cu totul prezent în sală. Parte din el era afară, departe, deasupra Colinelor Fumegânde, pilotându-şi planorul prin aerul turbulent – pierdut în mâine...

Uriaşa sală de audienţe semicirculară era plină de banchete aşezate în grupuri separate, în formă de pană, lăţindu-se treptat, de la cele din primul rând, pe care abia se puteau înghesui trei oameni, până la cele de lângă perete, pe care puteau sta comod douăzeci de oameni. Ordinea în care se aşezau clanurile se trăgea la sorţi. Şi se nimerise ca în acest an Clanul Twywit să stea chiar în centru, astfel încât, ajungând la locul lui, Saikmar se trezi chiar în faţa tronului pe care urma să stea *sir* Bavis, prezidând adunarea.

Era vag conştient că majoritatea privirilor erau îndreptate spre el, dar nu voia să le ia în seamă. Ochii care-l priveau puteau vedea un adolescent aproape tot atât de înalt ca un bărbat, ciudat de subţirel, şi cu toate oasele, chiar şi cele ale craniului, mici şi uşoare – *oase de pasăre*, cum spuneau oamenii din popor. Cu câţiva ani înainte, nimeni

n-ar fi văzut în el un potenţial reprezentant al clanului său, pentru că-şi petrecea cea mai mare parte a timpului studiind, dansând, cântând şi urcându-se în copaci de unul singur, departe de vânzoleala copiilor de vârsta lui. Dar acum, la optsprezece ani, învăţase să-şi folosească şi să-şi exprime graţia de dansator prin intermediul unui planor, ale cărui comenzi ştia să le mânuiască la fel de delicat ca pe un instrument muzical, şi aceste calităţi, împreună cu constituţia lui fizică şi cu reflexele extraordinar de rapide, îl făcuseră să fie considerat cel mai bun din generaţia lui.

Şchiopătând uşor (amintire a unei căzături de pe un graat, în urma căreia rămăsese cu un picior mai scurt) unchiul lui, *sir* Malan Corrie, şeful clanului, veni să se aşeze lângă el, pe când mama lui lua loc de cealaltă parte. Mama lui avea o înfăţişare maiestuoasă şi, deşi îmbătrânea, ştia să-şi menţină o ţinută de o prestanţă regală.

Se auziră sunete de gong şi, o dată cu ultimele reverberaţii, în sală se aşternu liniştea. Uşile din spatele estradei se deschiseră şi îşi făcu apariţia *sir* Bavis, înconjurat de ajutoarele sale şi de slujitori, toţi îmbrăcaţi în splendide veşminte de ceremonie. Ochii lui Saikmar se pironiră fascinaţi pe figura încadrată de o barbă neagră şi bogată. Să fie oare adevărat ce şoptesc bârfitorii, că acest nobil cap al celui mai nobil dintre clanuri îi drogase an după an pe concurenţi, ca să fie sigur că regele nu va fi doborât? Ah, aşa ceva nu era de crezut! Vocea aceea sonoră, care rostea acum invocaţii adresate zeilor, suna aidoma unui clopot al sincerităţii, iar Saikmar o simţea vibrându-i până-n măduva oaselor...

O dată invocaţiile terminate, se trecu la strigarea concurenţilor. Saikmar simţi cum inima începe să-i bată mai repede. Se răsuci să privească spre primul dintre rivalii săi, care se ridică şi-şi spuse numele notarului, pentru a fi trecut pe listă. Evident, concurenţii fuseseră aleşi cu săptămâni – unii chiar cu luni de zile – înainte. Dar, conform tradiţiei, notarul trebuia să-i audă rostindu-şi personal dorinţa de a se lupta cu regele şi să-i treacă pe lista de onoare. Pentru unii dintre ei, care dispăreau în craterul vreunui vulcan, acel rând pe o bucată de pergament era unicul mormânt pe care aveau să-l aibă vreodată.

În vremuri de demult, ziceau legendele, ritualul nu era aşa de rigid ca acum. Numărul concurenţilor nu se reducea la unul de clan, şi puteau să participe chiar oameni ce nu se născuseră în Carrig. Unul dintre aceştia fusese chiar Red Sloin, eroul faimoasei balade. Aşteptând să-i vină rândul, Saikmar parcă auzi aievea câteva din versurile cântecului.

Apoi unchiul lui îi făcu semn să se ridice şi reveni, tresărind, la realitate. Încercând să-şi îngroaşe pe cât putea mai bine vocea – o avea încă foarte clară şi parcă prea subţire, doar o idee deosebită de cea a unui copil, şi fusese deseori tachinat din cauza asta – îşi rosti numele, clanul şi hotărârea de a lupta împotriva regelui.

O clipă după aceea uitase iar de toate, nu mai avea în cap decât vedenii ale zborului şi ale vânătorii de mâine. Mâine...

Nu reveni la realitate decât după ce ultimul dintre concurenţi îşi rostise numele, şi atunci într-un mod ciudat şi cu totul neaşteptat. Puţin mai devreme se auziseră uriaşele uşi din spatele sălii deschizându-se şi închizându-se la loc, dar nimeni nu se întorsese să vadă ce se întâmplă, pentru că se gândiseră că trebuie să fie servitorii, veniţi să aprindă făcliile, sau cu vreo altă treabă de genul ăsta. Dar acum, de undeva din întunecimea din spate, răsună o voce profundă, de bas:

– Şi eu! Vreau şi eu să-l vânez pe regele vostru!

Uimiţi – şi *sir* Bavis era, poate, cel mai uimit dintre toţi cei de faţă – toţi nobilii se întoarseră să vadă cine vorbise. Ieşind din obscuritate, acesta se dovedi a fi un bărbat de cel puţin treizeci de ani, poate chiar mai în vârstă, solid şi brunet. Era îmbrăcat în portul celor din sud, cu o cămaşă largă, strânsă în centură, şi cu pantaloni la fel de largi, care-i fluturau pe picioare. Cu mâinile înfipte-n brâu, înfrunta sfidător privirile ostile ale celor de faţă.

După o clipă de linişte mormântală, indignarea împotriva intrusului izbucni precum o viitură ce reuşeşte să rupă un zăgaz, iar *sir* Bavis se văzu obligat să poruncească purtătorului celui mai mare şi mai sonor gong să bată cu putere, de multe ori, în el, înainte de a putea domina, cât de cât, tumultul. Când se instaură o oarecare ordine în sală, strigă:

– Arată-te şi spune-ţi numele!

Cu figura lipsită de orice expresie, străinul înaintă pe culoarul de lângă Clanul Twywit, şi Saikmar, cu inima bătându-i puternic, se întreba dacă presimţire e oare faptul că în cap continua să-i răsune insistent *Balada lui Red Sloin.*

Sir Bavis, pe jumătate ridicat din tronul lui, îl privea cu ochi mari pe străinul ce înainta.

– Dar... ai fost în audienţă după-masă, împreună cu Neguţătorul Heron... Te recunosc! Eşti omul din sud, te cheamă Belfeor!

– Corect! răspunse sarcastic străinul. Dar vă rog, să nu-mi spuneţi că, din cauza asta, nu pot să-l vânez pe rege. Nici Red Sloin nu era din Carrig, şi nu vă cer altă favoare decât cea care i-a fost acordată şi lui!

Ţinând cont prin ce trecuse de când sosise în oraş, se gândea Belfeor cu o satisfacţie amară, avea senzaţia că-şi făcuse o intrare cât se poate de impresionantă. Dintre toate ghinioanele cu putinţă, să dea tocmai peste cel mai mare, adică peste un agent galactic, ba să se mai şi trezească în chiar casa acestuia! Şi când te gândeşti că pe toată planeta dacă sunt o duzină, deşi probabil că numărul lor nu e nici pe jumătate.

Totuşi, până la urmă, lucrurile nu merseseră chiar prost de tot. Deşi Pargetty fusese la început cuprins de panică, trebuise să fie de acord

că, dacă Heron – sau cum l-o fi chemând în realitate – dăduse buzna peste ei, neavând pe el decât un prosop, ba mai mult, se pierduse într-atât cu firea încât să li se adreseze în galactică, probabil că nu avusese nici o bănuială că musafirii lui sunt de origine extraplanetară. Ceea ce însemna, în primul rând, că deghizarea lor fusese foarte reuşită. Şi, în plus, se putea deduce că, aproape sigur, nu reuşise să raporteze superiorilor lui despre prezenţa lor. Ceea ce însemna că nu era încă nimic pierdut. Cu condiţia să acţioneze rapid.

Servitorii intraseră în panică doar datorită utilizării armei energetice. Dacă le mai dădeau câteva minute, furioşi din cauza morţii stăpânului lor, probabil că cei mai curajoşi ar fi revenit. Aşa că înşfăcaseră comunicatorul şi-l puseseră la loc, în cutia lui de lemn, „altarul" care-l masca – o ascunzătoare cât se poate de normală, pentru că multe din cultele indigene venerau diverse relicve ancestrale, iar acoperământurile acestora erau protejate împotriva hoţilor de blesteme lungi şi ameninţătoare – îşi strânseseră puţinele lucruri pe care le aveau cu ei şi care le erau absolut indispensabile şi părăsiseră în grabă camera. Pe când ieşeau, Belfeor mai trase două impulsuri spre trupul Neguţătorului Heron şi observă că podeaua de sub cadavru începuse să ardă.

– O să dăm foc la casă! îi spuse el răstit lui Pargetty. Probabil că nimeni n-o să creadă povestea servitorilor, cel puţin până mâine lumea o să-i ia de nebuni, iar de mâine încolo, dacă ce mi-ai povestit tu se dovedeşte a fi adevărat, nu o să se mai poată atinge nimeni de noi.

Pargetty, alb la faţă, dădu din cap şi-şi scoase propria-i armă de sub cămaşă. Ţintind spre celălalt capăt al culoarului pe care se aflau, incendie şi acolo podeaua, cam în dreptul uşii de la apartamentul lui Heron. Pe când coborau scara exterioară, ca să ajungă în ograda din spate, îşi completară opera cu încă două impulsuri, trase la întâmplare prin ferestre, şi văzură cum din acoperiş încep să se reverse vălătuci de fum.

– Asta o să le dea suficient de furcă, spuse Belfeor cu răutate. Lemnul e uscat bine, în câteva clipe o să fie totul un adevărat rug. Şi acum, cred că e cazul să ne pierdem urma prin oraş.

Se răsuciră pe călcâie şi începură să se depărteze cu paşi mari şi grăbiţi, mergând la întâmplare prin mulţimea de uliţe lăturalnice din apropiere. Atâta vreme cât putea vedea creasta citadelei stâncoase care domina Carrig-ul, nu exista nici un risc să se rătăcească.

– Cât mai e până la adunarea aia din fortăreaţă? Pargetty răsufla greu, luptându-se să ţină pasul cu tovarăşul său.

– Începe imediat ce răsare luceafărul de seară, mi se pare că în sistemul ăsta sunt chiar doi. Afurisit să fie Heron că ne-a întrerupt! Voiam să-mi potrivesc ceasul după cel al navei!

– Cam peste cât timp crezi că or să înceapă cei de sus să fie neliniştiţi?

– Cred că deja își fac fel de fel de probleme, fir-ar să fie! Primul lucru pe care-l ai de făcut este să cauți un loc unde poți instala comunicatorul, să iei legătura cu ei și să le explici ce s-a întâmplat. Și să-i liniștești, să nu cumva să intre în panică. Accentuezi că Heron n-a avut nici o posibilitate să comunice ceva despre noi și că nu există nici un motiv să nu continuăm conform planului. Probabil că Heron se folosea de călătoriile lui cu caravanele ca acoperire pentru un itinerar de patrulare regulată. Deci tu ai avut dreptate, nu există un agent permanent în Carrig. Și, până o să ajungă cele întâmplate lui Heron la urechile unui alt agent de pe planetă, o să treacă luni de zile, în care avem suficient timp să ne fixăm aici.

Pargetty dădu din cap, cu o oarecare ezitare.

– Dar, parcă Heron trebuia să înainteze imediat un raport. Nu crezi că Patrula o să înceapă imediat investigații, dacă nu-l va primi?

– *Tu* întrebi asta? ripostă Belfeor. Credeam că *tu* trebuie să răspunzi la asemenea întrebări! Și, înainte ca Pargetty, care începuse să se înroșească, să-i poată răspunde, continuă· Oricum, ăsta e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Stai, cred că am mers destul împreună. O să mă întâlnesc cu tine la noapte, la... nu, n-o să ne putem întâlni. Dacă mă acceptă să concurez, așa cum presupun că vor face, cred că o să fiu obligat să trec prin toată parodia aia a lor, veghea de peste noapte și tot restul. Deci, ești pe cont propriu. Ne vedem după vânătoare. Vezi să nu faci tâmpenii!

După aceea nu mai avusese nici o problemă, nici măcar să intre în fortăreață. Pentru asta se folosise de o poveste atât de stupidă, încât aproape că îi fusese rușine să o rostească, deși fusese asigurat, din surse de prima mână, că se va bucura de succes. Le arătase gardienilor o mică amuletă din sud și le spusese că este aducătoare de noroc și că vrea să i-o dea lui Saikmar. Probabil că toți pariaseră din gros pe el și-i doreau tot norocul din lume, așa că îl lăsaseră să treacă.

Și, dacă legenda despre Red Sloin se va dovedi la fel de eficace – cine-o fi fost și Red Sloin ăsta – era sigur că-și va putea duce la bun sfârșit jocul gigantic în care intrase.

De când strigătele zguduiau sala, Saikmar îl privea nedumerit pe intrus. Părea *bătrân*. Cel puțin în calitate de *concurent* era bătrân. Și solid bine, dacă nu chiar corpolent. Era greu să-ți imaginezi un astfel de om pilotând un planor printre vârtejurile din Colinele Fumegânde. Dacă nu făcea exact ce făcuse și Red Sloin în legendă – adică dacă nu-și zdrobea planorul de gâtul regelui – cum putea spera un asemenea om să triumfe? Saikmar știa foarte bine cât de mici erau propriile lui șanse de reușită, chiar dacă avea avantajul reflexelor tinerești și al anilor de antrenamente zilnice, întrerupte numai în cele mai aspre luni de iarnă.

Totuşi, acest Belfeor nu avea aerul unui om dornic să moară.

Era absurd, trase Saikmar concluzia. *Trebuie* să fii şi tânăr, şi foarte agil, ca să-l poţi doborî pe rege, chiar dacă aveai de-a face cu unul nou şi neexperimentat. Era un postulat, asupra căruia căzuseră de acord toate autorităţile în materie. Şi, în toată istoria oraşului, nici un concurent nu reuşise să-l doboare pe rege mai mult de patru ani consecutiv. După douăzeci şi cinci de ani începeai deja să înţepeneşti, să devii prea lent pentru a face faţă furiei dezlănţuite a unui parradil mascul.

Auzi o mişcare bruscă în spate. Se ridicase în picioare Luchan, reprezentantul de anul trecut al clanului său – al cărui planor se prăbuşise după o lovitură de aripă primită de la rege şi care, în urma accidentului, rămăsese fără o mână şi fără un ochi – şi începuse să urle la *sir* Bavis:

– E mâna ta aici! O intrigă de-a ta, ca să rămână puterea în mâinile Clanului Parradil!

Imediat strigătele se înteţiră, şi Saikmar simţi zgomotul vocilor bătându-i în cap ca nişte lovituri de pumn. Dinspre celelalte clanuri începură să fie aruncate şi alte acuzaţii, iar invectivele începuseră să zboare ca nişte suliţe. În cele din urmă Saikmar nu mai putu rezista şi sări în picioare, urlând să se facă linişte.

Deoarece el era concurentul cu cele mai mari şanse de reuşită, cei de faţă îi îngăduiră, ruşinaţi, să vorbească. Nu-şi pregătise deloc cuvintele, ele păreau să ţâşnească de-a dreptul din adâncul lui când strigă:

– Nu mai are nici unul dintre voi nici un pic de judecată? L-aţi privit pe omul ăsta, ce-şi zice Belfeor? V-aţi întrebat ce şanse are el în faţa regelui? Pretinde că astăzi vine pentru prima dată în oraşul nostru – indiferent cât de bun pilot de planor este, ce şanse are el, prin vârtejurile din Colinele Fumegânde?

Adevărul din vorbele lui îi izbi pe toţi. Văzu cum tot mai multe feţe devin gânditoare.

– Luchan! Dacă ai fi în locul lui *sir* Bavis şi ai avea vreun plan murdar în minte, ţi-ai alege un asemenea om să-l trimiţi să lupte împotriva voinţei zeilor? Habar n-am ce-l face să vrea să ia parte la vânătoare, dar sunt convins că nu-şi dă seama la ce pericole se expune. Cred că riscă totul nebuneşte, doar din dorinţa de a obţine puterea. Ei bine, fie! Dacă se crede Red Sloin, aşa să fie! Va dovedi mâine dacă este tot atât de curajos ca Red Sloin. Iar dacă nu, nu va avea parte decât de o moarte lipsită de orice demnitate. Eu spun că, dacă omul ăsta ţine cu tot dinadinsul ca regele să-i frângă gâtul, atunci e binevenit!

Răsuflând greu, Saikmar se aşeză la locul lui, uimit şi el de cele ce le rostise. Mama lui se aplecă, şoptindu-i un compliment la ureche. Dădu din cap neatent, aşteptând să vadă ce-o să se mai întâmple acum.

– Dar e împotriva obiceiurilor... se auzi o voce neliniştită, de undeva din stânga sălii.

– Împotriva obiceiurilor, poate. *Sir* Bavis părea să-şi fi recăpătat aplombul şi vorbea cu autoritatea lui obişnuită· Dar nu împotriva legii. Cred că Saikmar, fiul lui Corrie, a vorbit bine. Şi declar înaintea tuturor celor de faţă, şi mai ales pentru Luchan – a cărui limbă pare să fie mult mai slobodă decât când ne-am întâlnit ultima dată aici – că, înainte de seara asta, nu l-am mai văzut pe acest străin, Belfeor, decât o singură dată, azi, după-masă, când a venit să se pună sub protecţia autorităţilor orăşeneşti, împreună cu Neguţătorul Heron şi ceilalţi oameni veniţi cu caravana acestuia. În afară de asta, nu ştiu absolut nimic despre acest om!

În tot timpul dezbaterii Belfeor nu mai spusese nimic. Rămăsese în picioare, în aceeaşi atitudine sfidătoare, cu mâinile înfipte în centură. Acum vorbi din nou:

– Deci sunt acceptat?

– Eşti acceptat, împotriva voinţei mele, împotriva voinţei tuturor celor de faţă, doar pentru că legea nu interzice asta, îi spuse *sir* Bavis cu amărăciune.

– În regulă! spuse Belfeor, întorcându-se rânjind spre nobilii din preajmă. Să ştiţi, prieteni, că nu sunt aici ca să-mi frângă gâtul regele vostru, cum a spus tânărul de mai înainte. Şi sper ca, într-o zi sau două, toate surâsurile astea dispreţuitoare cu care mă priviţi acum să dispară!

Văzând siguranţa de sine a omului, Saikmar avu ca o presimţire rea. Dar era ridicol să-ţi imaginezi că un asemenea om poate reuşi! Şi totuşi... atâta încredere nu se poate să nu aibă şi o bază undeva.

– Omul e cu siguranţă nebun, îi şopti unchiul său. *Posibil*, gândi Saikmar. Dar îi era teribil de teamă ca străinul să nu ştie ceva ce oamenii din Carrig nu cumva nu cunoşteau, şi ca acest secret să nu-l ducă la izbândă.

5

Nu era numai un străin, mai era şi necredincios pe deasupra – zeii nu vor permite, cu siguranţă, ca un asemenea om să triumfe asupra regelui! Într-o capelă laterală întunecoasă a templului cel mare, la multe ore după ce fuseseră rostite, vorbele lui Belfeor încă mai răsunau în mintea lui Saikmar. Conform obiceiului, fiecare dintre concurenţi trebuia să-şi petreacă noaptea stând de veghe, în capela în care se găsea simbolul clanului său şi statuile zeilor săi protectori. Cum nu aparţinea nici unui clan, intrusul îi pusese pe preoţi într-o mare dilemă în privinţa locului în care putea să stea de veghe.

Şi, pe deasupra, Belfeor rostise, pe un ton voios, aşa cum nu trebuie niciodată să vorbeşti, când te afli într-o incintă sacră:

– Nu vă faceţi probleme pentru mine. E bun orice loc cât de cât confortabil, unde să pot trage un pui de somn, dacă o să simt nevoia.

Lăsându-se pe spate în scaunul lui tare, dăltuit dintr-un singur bloc de stâncă, Saikmar privi gânditor spre statuile zeilor şi spre twywitul care era simbolul clanului său. Dacă Belfeor va fi omorât în timpul vânătorii, asta va fi, evident, o răsplată meritată pentru impietatea de care dăduse dovadă până acum. Dar dacă supravieţuia, ba, mai rău, dacă cumva reuşea asta în detrimentul regelui…

Alungă cu hotărâre ideea asta absurdă din minte. Dar era conştient că admiterea intrusului între concurenţi pusese o responsabilitate aproape de neîndurat pe umerii lui. Citise asta în ochii tuturor, înaintea şi în timpul consacrării ce precedase veghea: în ai mamei lui, în ai unchiului său, în ai preoţilor şi ai ajutoarelor lor… *El* era cel de care depindea soarta Carrig-ului în faţa ameninţării reprezentate de intrusul străin.

Ca să nu se mai gândească mereu la asta şi în speranţa că va găsi, astfel, o încurajare, începu să mediteze la natura twywitului, animalul care-i simboliza clanul. Era o sălbăticiune aproape tot atât de renumită ca şi parradilul: agilă, vicleană şi extrem de crudă. Avea aproape greu-

tatea unui bărbat, iar picioarele din spate erau puternice şi musculoase şi şi le folosea din plin, când se arunca asupra prăzii, sau când avea nevoie să sară peste vreun obstacol – un râu, de pildă – situaţie în care îşi lipea de piept labele din faţă, înarmate cu gheare. Dar mersul lui normal era pe toate cele patru labe, un fel de fugă ţopăită şi iute. Avea capul aplatizat în partea de sus, cu fălci scurte, înzestrate cu colţi mari şi puternici, în partea de jos. Blana îi era deasă şi mătăsoasă, în nuanţe mergând de la bej-deschis pe cap, până la maroniu-roşcat pe pântece şi maro-negru pe spate. Şi nu avea coadă.

Din alte puncte de vedere, era, însă, destul de nepotrivit ca simbol al unui clan: cu câţiva ani în urmă fuseseră decimaţi de o mare epidemie, şi acum doar cu greu mai vedeai câte unul prin ţinut, spre marea uşurare a fermierilor, care pierduseră multe vite, şi chiar copii, în fălcile lui, şi spre dezamăgirea celor care-l aveau ca simbol al clanului lor.

Să fie oare bine să susţii că te înrudeşti – fie şi numai prin totem – cu un animal de pradă? Saikmar nu-şi mai pusese niciodată până acum o asemenea întrebare, dar acum, amintindu-şi de copiii omorâţi de twywiţi, aceasta îi răsărise în minte aproape de la sine. Şi nu era deloc bine să te îndoieşti de înţelepciunea zeilor acum, când numai mâine atât viaţa lui, cât şi viitorul oraşului Carrig, depindeau de mila lor!

Privi spre statuia lui Maige, zeiţa vitezei şi a vântului, încercând să se concentreze asupra virtuţilor întruchipate de ea, dar mintea îi refuza asta, continuând să hoinărească împotriva voinţei lui. Cândva existase şi un Clan Graat – era pomenit în Balada lui Red Sloin – şi, pentru prima dată, îl izbi o ciudăţenie: graatul era un animal de călărie şi povară, domesticit şi util, în timp ce twywitul, parradilul, coşivorul şi toate celelalte animale aflate pe totemurile clanurilor erau fiare sălbatice, cele mai multe extrem de crude.

Să fi fost, oare, în zilele în care clanurile îşi aleseseră simbolurile, şi graaţii animale sălbatice? Era o idee cu totul nouă şi neliniştitoare, dar deloc lipsită de sens.

Saikmar simţi că-l trece un fior – nu din cauza frigului, deşi, sub plafonul înalt al templului, la această oră târzie din noapte, era departe de a fi cald – ci datorită neaşteptatului rezultat spre care-l îndreptaseră introspecţiile sale. De obicei, nimeni pe lume nu se gândeşte la schimbări revoluţionare. Sigur, anumite schimbări se petrec tot timpul, dar, de obicei, sunt mărunte: o îmbunătăţire a profilului aripii de planor, sau a structurii ei, noutăţi importate din sud, modă schimbătoare în privinţa hainelor şi manierelor. Dar, de fapt, nu în privinţa lucrurilor cu adevărat importante.

Totuşi, dacă te gândeşti că şi graatul ar fi putut fi, odată, un animal sălbatic... Şi asta s-ar fi putut să fi fost pe vremea când pe locul Carrig-ului nu era nimic, nici măcar o cocioabă...

Să presupunem că Belfeor îl doboară pe rege. Neavând clan, oare ce va face el, după aceea? Va alege să fie adoptat de unul dintre clanurile existente, sau va crea un clan nou, al său? Şi, dacă va alege această ultimă soluţie, ce animal îşi va alege drept simbol al clanului său?

Supărat, Saikmar încercă din nou să-şi stăpânească gândurile. Era ridicol să te aştepţi ca Belfeor să aibă succes. Mai bine să continue să se gândească la ideea, mult mai neliniştitoare, că, la un moment dat, în trecut, unele lucruri se schimbaseră brusc şi dramatic şi că era foarte posibil ca aşa ceva să se întâmple şi în viitor. Avusese totdeauna înclinaţii intelectuale, şi studiul îl atrăgea, aşa că ştia, aproape pe dinafară, cele mai multe poveşti şi legende despre venirea omului pe lume. Diverse detalii variau de la una la alta, dar, în esenţă, toate susţineau acelaşi lucru. Cândva, spuneau poveştile, omul fusese aidoma zeilor şi trăia într-o lume mult mai bună decât asta, de acum. Dar devenise arogant. Văzând asta, zeii suflaseră în soare, astfel că acesta începuse să ardă de o sută de ori mai tare ca de obicei, ca un cuptor atunci când sufli aer cu foalele în el. Şi cei mai mulţi dintre acei oameni aroganţi fuseseră nimiciţi. Doar puţini – şi aceia numai datorită îndurării divine – reuşiseră să scape de furia dezlănţuită a soarelui. Aceştia reuşiseră să fugă cu o corabie peste un ocean extrem de întins – înţelepţii spuneau că e vorba de Oceanul de Vest – şi o bună bucată de vreme fuseseră obligaţi să trăiască într-un loc ca şi pustiu. Iar când avuseseră voie să se mute iar în ţinuturi mai ospitaliere, fuseseră preveniţi să nu cumva să uite suferinţele prin care trecuseră. Căci, dacă vor mai îndrăzni să-i insulte vreodată pe zei, vor fi distruşi până la unul, o dată pentru totdeauna.

Mai departe, legendele ziceau că obiceiul vânătorii-de-rege fusese stabilit chiar de către zei, pentru ca în fiecare an omul să-şi aducă aminte că este o fiinţă fragilă şi imperfectă, din moment ce o creatură precum parradilul – care, totuşi, nu era decât un animal – era destul de puternică pentru a-l omorî şi destul de viclean pentru a scăpa din toate cursele şi capcanele pe care i le întindea. Dar aici puteai argumenta că sunt destule ţinuturi în care acest obicei nu există şi să susţii că vânătoarea-de-rege fusese inventată chiar de oamenii din partea locului, pentru a fi siguri că numai cei mai isteţi şi cei mai puternici dintre ei ajung să ia puterea în Carrig, conferind astfel clanului conducător acele calităţi fizice şi comportamentale care erau admirate mai mult la parradili. Dar, ajuns în acest punct, orice raţionament începea să interfereez şi să se piardă în teologie, iar teologia era domeniul exclusiv al Clanului Parradil. Saikmar avea puţine cunoştinţe în materie.

Dar, oricum ai fi privit problema, un lucru era sigur: acesta era obiceiul în Carrig şi, în numele acestui obicei, mureau oameni în fiecare an. Şi nu era deloc potrivit ca un străin, lipsit de orice urmă de respect, să intre cu picioarele lui murdare pe acest tărâm sacru, aşa cum încerca

să facă Belfeor. Saikmar se întoarse spre cealaltă statuie ce flanca twywitul, cea a lui Oric, zeul tuturor lucrurilor ascuţite – colţi, gheare, săgeţi, suliţe – şi-l imploră să tocească vârful armelor lui Belfeor, aşa ca să nu mai poată străpunge nimic în acea zi.

O dată cu zorile, pe străzi răsunară gonguri, vestind plecarea patrulei care, într-un fel, avea o misiune poate chiar mai periculoasă decât concurenţii înşişi, deoarece oamenii aceia trebuiau să scotocească prin peşterile de pe înălţimile vulcanice, pentru a-l trezi pe rege din somnul lui de peste iarnă. În peşterile calde iernau foarte mulţi parradili, nu numai regele şi exista riscul să nimerească peste vreo femelă cu pui, care nu hibernase peste iarnă, şi care i-ar fi atacat imediat ce i-ar fi văzut. Regele însă era încă moale şi leneş şi, imediat după ce se trezea, prima lui grijă era să se înfrupte din proviziile pe care şi le strânsese astă toamnă, şi abia după aceea se arăta la lumină, astfel încât le lăsa destul timp oamenilor să se poată retrage în siguranţă.

Când sunetul gongurilor se pierdu în depărtare, preoţii veniră să-i ia pe concurenţi şi să-i ducă în templu, unde, în numele lor, urmau să se facă sacrificii pe altarul cel mare. După aceea, până când se trezea regele, fiecare era liber să-şi petreacă timpul după voie. Cei care nu erau prea nervoşi puteau încerca chiar să doarmă, pentru a-şi reface forţele după noaptea de veghe, lungă şi obositoare. Şi, spre marea lui surprindere, exact asta făcu Saikmar: dormi toată dimineaţa pe o grămadă de mantale, în timp ce servitorii lui îi verificau planorul, schimbând bucăţile de kautsuk elastic cu care se lansau săgeţile şi încercând fiecare centimetru al corzilor comenzilor, pentru a fi siguri că sunt în bună stare şi nu se vor rupe cumva în aer.

Nu mai ştia ce se întâmplase cu Belfeor. Când se trezi şi întrebă de el, îşi dădu seama că nimănui nu-i prea păsa de soarta acestuia.

Fiecare clan avea propriu-i loc de lansare a planoarelor. Cel al Clanului Twywit era cel mai apropiat de oraş, aşa că grupul care-l însoţea pe Saikmar putea pleca aproape cu o oră mai târziu decât toate celelalte, fără a risca să-şi diminueze şansele de reuşită. Când ajunseră la platoul acoperit cu iarbă, aflat între colinele vulcanice, era aproape amiază. Priviră spre înălţimi, în căutarea vreunui semn de viaţă. Saikmar cunoştea locurile astea mai bine decât curtea casei în care locuia, pentru că zburase peste şi printre cratere de sute de ori, şi fiecare dintre vulcani îi devenise ca un fel de prieten personal, unul era oricând gata să-i dea o mână de ajutor cu un curent ascendent, altul, când avea nevoie, îl adăpostea în spatele unui nor de fum negru... Şi totuşi, în timp ce servitorii fixau planorul pe rampa de lansare, îşi dădu seama că tremură.

– Emoţionat? îl întrebă Luchan. Ca fost reprezentant al clanului, avea dreptul să fie prezent la locul de lansare, deşi Saikmar ar fi preferat

să nu-l știe acolo – brațul lui lipsă și ochiul închis pentru totdeauna îți arătau într-un mod prea brutal ce era în stare să-i facă regele-parradil unui concurent prea îndrăzneț.

– Puțin, recunoscu Saikmar.

– Sper că nu ai consumat nimic venit din partea lui *sir* Bavis, murmură Luchan. Nici o cupă de vin, nici altceva!

Saikmar scutură din cap:

– Nu mi-a trimis nimeni nimic, spuse el. Mai vorbise cu Luchan despre asta, despre acuzația scandaloasă că *sir* Bavis ar fi avut obiceiul să-i drogheze pe concurenți.

Luchan dădu din umeri și zâmbi trist.

– Eu am făcut-o! Și cred că n-am făcut bine... Dar, din moment ce ție nu ți-a trimis nimic, și mie îmi lipsește orice probă pentru a-mi susține acuzația, în afară de faptul că știu că după ce-am băut cupa de vin trimisă de el parcă nu mai eram eu însumi, hai, mai bine, să nu mai vorbim de așa ceva într-o zi ca asta. La ce te gândeai adineauri?

– La străin, la Belfeor, răspunse Saikmar. Îmi dă o senzație ciudată... parcă amenințătoare.

Luchan îl apucă de umăr cu mâna sănătoasă:

– Azi nu trebuie să fii îngrijorat decât de rege, prietene, nu de un străin nebun și arogant! M-am interesat pe la oameni, nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el de când a plecat de la templu. Nimeni nu l-a văzut venind încoace cu vreun planor, nimeni nu are habar dacă și-a instalat pe undeva vreo rampă de lansare, sau dacă are vreun servitor să-l ajute... Credința mea e că și-a schimbat hotărârea, că a renunțat și că nu va mai îndrăzni să-și arate vreodată fața prin Carrig!

Saikmar tocmai se pregătea să răspundă că nu e de acord cu cele spuse de Luchan, când pândarul cu ochi ageri, de la marginea platoului, scoase un strigăt ascuțit:

– Flutură steagul galben! L-au găsit pe rege!

Imediat se dezlănțui o activitate febrilă. Unchiul său sări să-l îmbrățișeze pe Saikmar și să-i ureze noroc. Servitorii stăteau pregătiți lângă greutățile și scripeții lor, în timp ce el se înghesuia în cabina fragilă a planorului, își lega de trup corzile de siguranță și-și așeza la-ndemână cuțitul, pentru a le putea tăia rapid, la nevoie. Apucă manșa și o puse în poziția de decolare, împingând-o mult în față, pentru a intra în picaj imediat ce depășea platoul, înainte de a se înălța cu ajutorul curentului cald ascendent creat de cel mai apropiat dintre cratere. Apoi toți începură să aștepte, o așteptare care păru că ține o veșnicie.

– Vine! strigă, în sfârșit, pândarul, iar servitorii dădură drumul greutăților.

În clipa următoare, ochii tuturor erau ațintiți spre rege, dar Saikmar nu îndrăznea încă să-și întoarcă privirile într-acolo. Era prea preo-

cupat să-şi stăpânească planorul prin sumedenia de curenţi înşelători dintre cratere şi să caute curentul ascendent ce urma să-l poarte într-o poziţie sigură, la peste trei sute de metri deasupra regelui. Când dădu, în sfârşit, de el, îşi permise să privească. Şi simţi că i se taie răsuflarea. Indiferent de câte ori zboară cineva deasupra Colinelor Fumegânde, cugetă el, nimic nu se poate compara cu senzaţia pe care o ai când împarţi prima dată văzduhul cu regele-parradil.

Acesta tocmai sărise leneş în aer. Era clar din ce peşteră ieşise – coada lui ţeapănă era îndreptată drept spre ea, ca o săgeată indicatoare. Regele, colorat în negru şi în albastru şi în auriu, strălucea în lumina soarelui. Sub pielea netedă, muşchii aripilor se mişcau ca valurile unei mări de ulei. Nimeni nu-şi aducea aminte să fi auzit de un rege care supravieţuise atât de mult. Şi nimeni nu-şi amintea să fi auzit de unul care ajunsese atât de... *mare*!

Văzându-i dimensiunile, Saikmar fu atât de uluit, încât planorul aproape că-i intră în vrie. Până astăzi nu mai zburase niciodată lângă rege, îl privise numai de la sol, studiindu-i obiceiurile. Corpul parradilului, de la umeri la rădăcina cozii, era de cinci ori mai lung decât înălţimea unui om, având forma unei chile de corabie în partea de dedesubt, plat şi lat deasupra. Coada şi gâtul dublau lungimea trupului. Iar în vârful gâtului curbat se înălţa capul bătrân şi înţelept, în formă de ciocan, care se răsucea, privind spre adversarii ce se înălţau în aer, pentru că acum decolaseră toate planoarele. Parcă sfidător, regele îşi deschise fălcile enorme într-un căscat roşu-sângeriu, apoi se lăsă pe aripa stângă – avea pe puţin douăzeci de metri acum, că era complet întinsă! – şi ţâşni în sus, împins de curentul ascendent creat de un vulcan.

Înainte ca Saikmar să-şi dea seama ce se întâmplă, regele ajunsese la aceeaşi înălţime cu el şi continua să se înalţe.

Unii ziceau că parradilii copiaseră tehnica asta de la oameni şi de la planoarele lor. Saikmar credea că afirmaţia e prostie curată, susţinând că nici o creatură zburătoare, care-şi face cuibul pe Colinele Fumegânde, nu poate să nu descopere secretele aerului prin care zboară. Şi totuşi, privind eleganţa cu care regele se înălţa în aerul fierbinte, înţelese de ce unii oameni puteau avea impresia că este vorba de o dibăcie învăţată, aşa cum învaţă şi oamenii.

Regele părea să fie încă mahmur, pentru că nu făcu decât să arunce o privire către planorul lui Saikmar, apoi se avântă într-un picaj, dând din aripi, ca să scuture din ele amorţeala iernii. Liniştit, pentru că dorea să mai aştepte puţin înainte de a întreprinde primul său atac, Saikmar se hotărî să continue să ia înălţime, şi, în timpul ăsta, să vadă unde erau ceilalţi concurenţi.

Le recunoscu planoarele destul de uşor. Fiecare clan avea culorile lui, şi aparatele erau vopsite corespunzător. Al lui era decorat în ma-

ro-negru deasupra şi maro-roşcat dedesubt. Celelalte erau vopsite în roşu aprins, în verde, dungate sau în pătrăţele...

Dar nici un planor nu trebuia să fie alb.

Îşi dădu seama chiar în clipa în care-l văzu decolând – chiar dacă mintea i se revolta în faţa informaţiei transmise de ochi. Nici un planor nu putea urca aşa – la mai bine de un kilometru de cel mai apropiat curent ascendent! Şi totuşi era acolo, căţărându-se în cer cu un duduit asurzitor şi...

A avut impresia că timpul se opreşte în loc. Trecură multe minute până reveni la realitate şi se trezi că-şi manevrează planorul cu mişcări mecanice, spiralând spre terenul de aterizare, cu săgeţile la locul lor, neatinse. Pentru că pe cer nu mai era nici o ţintă în care să le tragă.

Asistase, neputincios, la cea mai teribilă catastrofă care se abătuse vreodată asupra oamenilor şi asupra oraşului lor, iar amintirea acestei întâmplări nu-i va ieşi din cap până la sfârşitul zilelor pe care le avea de trăit. Planorul care n-ar fi trebuit să fie acolo, cel alb, se înălţase cu insolenţă să-l înfrunte pe rege şi scuipase ceva ce, cu tot cerul senin, păru ca un fulger. Peste o clipă regele – el care până atunci fusese numai majestate, înţelepciune şi ameninţare întruchipate – nu mai era decât o biată epavă, rostogolindu-se prin aer, fără o aripă, spre craterul vulcanului de sub el.

Iar Belfeor, străinul insolent, intrusul din sud, lipsit de orice respect faţă de zei, devenise conducătorul legiuit al Carrig-ului.

6

Era cel mai ridicat salariu cunoscut pe parcursul întregii istorii, şi plata se făcea în ani de viaţă. Dar, pentru că remuneraţia era atât de ridicată, condiţiile erau foarte stricte. În alte domenii ale serviciilor publice proporţia câştigului era de patru la unu, sau şase la unu, sau chiar şapte la unu. Raportul ajungea la zece la unu doar în cazul Corpului Galactic. Mai direct spus, pentru fiecare an lucrat în cadrul Corpului, ţi se *garantau* zece ani de viaţă suplimentară, în condiţii de sănătate perfectă şi de vigoare tinerească.

Dacă supravieţuiai până când venea momentul revendicării plăţii.

Şi dacă aveai ce face cu anii ăştia în plus.

Şi, mai presus de orice, dacă reuşeai să te integrezi în cadrul Corpului şi să faci faţă. Durata minimă a contractului de angajare era de zece ani, şi, dacă te retrăgeai sau dacă erai dat afară înainte de termen, îţi pierdeai orice drept, pentru totdeauna. Nimeni nu-ţi mai oferea o a doua şansă de a te încadra într-un serviciu unde salariul era plătit în tratamente de longevitate.

Singură în anticamera biroului comandantului, Maddalena Santos se gândea la exact aceste detalii şi, brusc, simţi că i se face frică. Avea douăzeci şi cinci de ani. Abia începuse să realizeze ce înseamnă viaţa – ce putea însemna *o viaţă de om*. Şi era înspăimântată că, din neatenţie, găsise cea mai bună soluţie să-şi arunce orice şansă pe Apa Sâmbetei.

Sub cupola bazei – aflată pe o planetă lipsită de atmosferă, ca toate bazele Corpului, pentru ca navele hiperfotonice să poată ieşi din subspaţiu cât mai aproape de suprafaţa ei – nu era niciodată frig, dar Maddalena simţi că o trece un fior. Existau puţine motive pentru o convocare la biroul comandantului, şi, practic, toate erau de rău augur. Mai ales că tocmai asolizase o navă revenită după o lungă misiune de patrulare la frontieră, care era programată să se îndrepte spre Pământ, pentru schimbarea echipajului şi pentru reparaţii. Acesta era modul în care corp-

menii erau daţi afară: erau trimişi pe Pământ sau pe planeta lor de origine. Deşi, în aceste zile, doar puţini erau cei de pe Pământ care se înrolau.

Şi asta se încadra perfect în necazul ei.

Îşi încleştă convulsiv mâinile pe braţele fotoliului în care stătea, şi buzele i se mişcară în tăcere. Rostite cu voce tare, cuvintele ar fi sunat cât se poate de potrivit cu momentul:

– N-am avut intenţia să mă port în halul ăsta!

Poate că nu... Dar oamenii au cam prea des obiceiul să facă lucruri pe care nu au nici o intenţie să le facă.

Rememorându-şi amintirile, îşi dăduse seama că, atunci când sosise aici, proaspătă absolventă a celei mai renumite universităţi de pe Pământ, mândră ca tot spaţiul de diplomele şi de calificativele ei, trebuie să le fi părut acelor corpmeni, mai în vârstă şi mai experimentaţi, cu care începuse să lucreze, extrem de arogantă şi plină de tupeu. Îşi dădea seama că în prezenţa lor nu avea senzaţia că se află în faţa unor corpmeni autentici. Realitatea era departe de idealurile romantice. Şi atunci, inconştient, începuse să-şi trateze colegii de parcă ar fi fost nişte colonişti ignoranţi, care trebuiau să fie epataţi de sofisticatul produs al Pământului însuşi, reprezentat de persoana ei.

Era, doar, evident că maniera pământeană era cea mai bună, în orice privinţă. Iar Maddalena era absolut la curent cu această manieră de a gândi. Şi, din cauza asta, era superioară tuturor. Fără urmă de dubiu!

A durat aproape un an până când şi-a dat seama cât de neplăcut le era colegilor să lucreze cu ea. În cazul unora, sentimentul era chiar mai apropiat de ură decât de o simplă şi benignă neplăcere. Şi încă şase luni – adică până acum – ca să afle cauzele. Şi abia ajunsese să-şi dea seama de cele întâmplate. Şi începuse să-i fie ruşine de comportamentul ei, să se crispeze doar amintindu-şi de vocea ei ridicată, în sute de momente diferite, mereu plângându-se de câte ceva:

– Aici nu e nimic distractiv de făcut! Nu te poţi gândi tot timpul numai la muncă! Pe Pământ nu m-am simţit niciodată plictisită, găseşti totdeauna ceva de făcut, ceva drăguţ, ceva nostim şi distractiv!

Sau, dacă subiectul nu era monotonia vieţii, atunci era mâncarea, sau locuinţele standardizate, sau mirosul curentului de aer de la vreun ventilator, sau incompetenţa manifestată de cineva, în vreo problemă care nu o privea câtuşi de puţin pe ea... sau orice altceva la-ndemână.

În fiecare perete al anticamerei se găsea câte un multipanou. Atinse comenzile celui mai apropiat de ea şi îl fixă pe oglindă. Îşi simţea faţa arzând. Şi, privindu-şi imaginea reflectată, văzu că roşise, de jenă în faţa prostiei de care dăduse dovadă. Nu cu multă vreme în urmă s-ar fi simţit îngrozită până şi la ideea de a roşi din cauza cuiva. Dar acum era convinsă că ăsta e un semn bun. Ca un fel de febră, care demonstra că organismul ei începuse să se apere împotriva bolii.

Pe când se privea, își dădu seama de încă ceva: poate că acorda prea mare importanță acestui trup și acestei fețe. Aici, la o bază a Corpului, la mai bine de doi paraseci de cea mai apropiată planetă civilizată, un trup nu era privit decât ca un vehicul, capabil să transporte o minte din loc în loc. Importantă era totdeauna mintea. Prima, ultima și singura armă de care dispunea omul în fața universului. Și ea-și dorea – simțea nevoia – să ajungă să-și perceapă cât mai curând frumusețea ca pe un dar al naturii, nu ca pe un scop în sine.

Chiar dacă... era vorba de un dar ceva mai substanțial. Își întoarse puțin capul într-o parte. Roșeața din obraji se dusese, și tenul îi revenise la normal: imaculat, puțin bronzat, cu o ușoară tentă de măsliniu, care venea parcă de dedesubt. Ochii îi erau mari și negri, cu gene lungi, naturale. Părul bogat și negru era tuns scurt (și la asta protestase și se plânsese în stânga și-n dreapta!) deoarece, dacă are lungime mai mare de doi centimetri și jumătate, se poate prinde în garnitura de etanșare a căștii costumului spațial, atunci când e nevoie să te echipezi rapid, în caz de pericol, sau dacă se dă vreo alarmă. Dar asta nu făcea decât să accentueze ovalul aproape perfect al capului. Un cunoscut de pe vremea facultății, student la arte antice preatomice, îi spusese că parcă ar fi fost sculptat de Brâncuși. Umerii îi erau ușor lăsați, talia subțire, iar picioarele erau cu centimetri buni mai lungi decât ar fi trebuit să fie, respectând proporția normală în raport cu trunchiul, dându-i un aer de înălțime și de fragilitate.

Își dădu, brusc, seama că se săturase până peste cap și de aparența aceea de fragilitate. Probabil că, de fapt, nu era decât o autosugestie – excepționalul produs al Pământului, prea fin pentru a-și freca coatele laolaltă cu coloniștii ăștia grosieri!

Și, mulțumită acestei autosugestii idioate, avea toate șansele să-și fi aruncat deja pe Apa Sâmbetei mult-doritul secol de viață suplimentară

Din peretele de lângă ea se auzi o voce impersonală:

– Practicant Santos, poftiți în biroul domnului comandant!

Reflex, se ridică în picioare. Se gândi: *Practicant*! Și asta o irita profund. Se așteptase să fie confirmată în grad de locotenent – așa cum se întâmpla în covârșitoarea majoritate a cazurilor – după un an. Și, când evenimentul nu avusese loc, începuse să se plângă în fața oricui o asculta, zicând că asta nu e din cauză că nu face față muncii ce i se încredințase, ci pentru că oamenilor nu le place de ea. Nu credea în cele spuse. Vorbea doar ca să se afle în treabă.

Dar s-a întâmplat să dea peste cineva care și-a pierdut în cele din urmă stăpânirea de sine, care i-a răspuns că are perfectă dreptate, și abia atunci, îngrozită, și-a dat seama că *a fi o prezență plăcută* făcea parte din munca ei, ba, mai mult, că acestei sarcini de serviciu nu-i făcuse *deloc* față. Și, din *acel* moment, începuse adevărata ei educație.

Dar, aproape sigur, *acest* moment, de acum, va însemna sfârşitul procesului.

Pătrunse pe uşa de la biroul comandantului pe cât de elegant era în stare, dar, când raportă, simţi că vocea îi tremură uşor. Comandantul Brzeska păru să nu observe asta şi îi spuse pe un ton perfect neutru să ia loc. Se execută, gândindu-se: *Nu e singur, mă întreb dacă ăsta e un semn bun sau rău*!

Îl cunoştea pe bărbatul care stătea lângă comandant, e drept, doar din vedere. Era un bărbat cu o figură parcă veşnic obosită, cu părul încărunţit prematur, fapt care probabil se întâmplase în timpul vreunei misiuni de patrulare, când nu avusese la-ndemână tratamente de longevitate. Nava lui asolizase ieri. Când îşi dădu seama de primejdia implicită pe care o reprezenta prezenţa acestui om, simţi că toate speranţele ei s-au spulberat.

Totuşi... să fie oare în stare Brzeska să-i comunice că o dă afară, în prezenţă unui străin?

Nu vorbea nimeni, doar comandantul de patrulă se uita la ea din cap până-n picioare. Avea o privire neplăcut de pătrunzătoare, ca şi cum ar fi fost în stare să-i evalueze toate posibilităţile doar pe calea asta. În cele din urmă se întoarse către comandant şi îşi ridică întrebător o sprânceană. Brzeska dădu din cap şi începu să vorbească.

– Practicant Santos, dânsul este maior de patrulă Langenschmidt.

Maddalena reuşi cu greu să-şi aştearnă un zâmbet forţat pe figură şi aşteptă să audă ce urmează. Comandantul părea să aibă dificultăţi în privinţa alegerii cuvintelor. Trecu, poate, mai bine de o jumătate de minut, înainte ca el să continue:

– Ei, bine, Santos! O să-ţi spun tot ce am de spus în prezenţa domnului maior Langenschmidt, pentru că este cinstit şi necesar ca el să audă totul. Cred că nu e nici o noutate dacă-ţi spun că eşti cea mai detestată persoană care a pus vreodată piciorul în această bază, atât sub comanda mea, cât şi a oricui altcuiva. Îţi dai seama de asta?

Adunându-şi tot curajul de care mai dispunea, Maddalena răspunse aproape şoptit:

– Mi-am dat seama, nu cu mult timp în urmă. Şi mi-am dat toată silinţa, încercând să corectez acest fapt.

– Sunt bucuros să te aud vorbind astfel, continuă Brzeska cu sarcasm. Deşi, până acum, n-am remarcat să fi avut prea mult succes. De fapt... te rog să citeşti asta.

Apucă un raport din faţa lui, de pe birou, şi i-l întinse. Ea îl luă şi începu să-l citească, de parcă era în transă:

„Atât datorită incapacităţii congenitale de a colabora cu corpmenii mai experimentaţi, cât şi datorită prejudecăţilor adânc înrădăcinate, practicant Santos pare absolut necorespunzătoare ca ofiţer de carieră."

Continuă să privească cuvintele scrise pe hârtie mult timp după ce acestea îi fugiseră din fața ochilor, dispărând ca într-un fel de ceață.

– În regulă, acum dă-mi-l înapoi, zise Brzeska, luându-i hârtiile din mână și mototolindu-le. După care le aruncă în coșul de gunoi, unde dispărură imediat, transformate într-un norișor de fum, și se lăsă pe spate în scaun.

– Ăla era raportul pe care voiam să-l trimit pe Pământ, cu nava domnului maior, și pe tine cu el o dată. Îți dai seama care ar fi fost consecințele?

Trebuie să mă și torturezi? Dar Maddalena avea gura prea uscată ca să poată scoate vreo vorbă, așa că se mulțumi să dea din cap.

– Hrmhîî! Dar se întâmplă că dispui de un atu important, în situația de față. Conform dosarului dumitale, pe care l-am studiat destul de des – de fiecare dată când mă întrebam cum dracu' ai fost selecționată pentru angajare la noi și, cred că-ți dai seama, asta s-a întâmplat *foarte* des! – ai o aptitudine deosebită pentru limbile străine, corect? Și, în timpul facultății, principala dumitale activitate secundară a fost arta dramatică în contact direct cu publicul, actoria, cum era numită, da?

Maddalena dădu din nou din cap.

– De altfel, am senzația că jumătate din problemele dumitale, zise Brzeska oftând, se datorează faptului că dramatizezi, că te imaginezi jucând un rol, în loc să iei realitatea așa cum e și să-i faci față direct. Ei bine, datorită lipsei acute de personal operativ de la ora actuală, ai șansa să verifici dacă aceste capacități de care dispui te îndreptățesc să beneficiezi, în totalitate, de statutul pe care se pare că-l consideri al dumitale de drept. Se întoarse spre Langenschmidt: Gus, spune-i despre ce e vorba!

Ușor ezitant, maiorul începu să vorbească.

– Cred că ești la curent cu principala sarcină a Patrulei în acest sector, zise el.

Crezi că sunt absolut imbecilă? Vorbele își croiau drum furioase către buze, dar, cu un efort serios, Maddalena reuși să și le-nghită. Și să răspundă cuminte, ca o școlăriță:

– Căutați planete pe care s-au stabilit refugiați de pe Zarathustra, le țineți pe cele deja descoperite sub supraveghere, introduceți și retrageți agenți, pe acele planete care sunt încă izolate de restul comunității galactice.

– Perfect. Ei bine, de aproape doi ani nu am mai primit nimic de la unul dintre cei mai valoroși agenți planetari ai noștri. Conform zvonurilor, care ne-au fost transmise de alți agenți, omul nostru a murit, dar nimeni nu știe exact în ce fel. În general totul nu ar fi decât o treabă de rutină – este vorba de o planetă înapoiată din cele mai multe puncte de vedere, și, în asemenea condiții, nu au loc schimbări dramatice de la

o generaţie la alta. Dar, într-unul din oraşele aflate pe teritoriul supravegheat de fostul nostru agent, se întâmplă nişte lucruri foarte ciudate. S-ar putea să fie vorba de o descoperire tehnică excepţională, ducând la un salt cultural deosebit, sau poate a avut loc o revoluţie, sau puterea a fost luată de un cuceritor. Nu ştim despre ce e vorba. Tot ce-am aflat este, în cel mai bun caz, la a treia mână, deformat de transmisia orală şi de exagerările inerente într-un nonsens absolut. Pentru a crea o acoperire solidă unui agent permanent, care să acţioneze în aceeaşi zonă, vom avea nevoie de cel puţin un an, dacă nu chiar doi, şi asta s-ar putea dovedi un interval periculos de lung. I-am înaintat domnului comandant o propunere de acţiune imediată, şi dânsul a fost de acord să trecem la fapte.

– Şi uite-aşa se face Santos că, dumneata fiind singurul membru al personalului operativ de care mă pot dispensa, chiar cu plăcere, ai de ales. Considerând că sufletul dumitale gingaş a fost destul şi profund ofensat că are obligaţia de a tolera prezenţa pădurarilor ăştia înapoiaţi care bântuie pe aici, dacă refuzi această misiune n-ar fi decât o dovadă de consecvenţă. În fond, pe planeta de care vorbim oamenii nu sunt numai necioplіţi, ci de-a dreptul nespălaţi, nu numai nesofisticaţi, ci de-a dreptul inculţi.

Sub avalanşa vorbelor sarcastice ale comandantului, Maddalena începu să tremure. Era obligată să-şi utilizeze toată voinţa ca să-şi păstreze cât de cât stăpânirea de sine, zicându-şi că, după felul în care se comportase de când sosise aici, merită din plin să i se vorbească astfel.

– Evident, continuă Brzeska, dacă refuzi, voi reface raportul pe care l-am aruncat, exact în termenii pe care i-ai citit. Şi te trimit pachet, cu raport cu tot, pe Pământ. Şi rămâi fără plata aceea de un secol.

– Definitiv, spuse Maddalena. Nu avusese intenţia să scoată vreo vorbă.

– Definitiv, confirmă Brzeska.

În timp ce-l asculta pe comandant, Langenschmidt arăta din ce în ce mai îngrijorat. Acum interveni, pe un ton nesigur:

– Pavel, ai utilizat nişte termeni destul de tari la adresa practicantului Santos. Te cunosc destul de bine şi sunt convins că motivele pentru care ai făcut asta sunt cât se poate de întemeiate. Dar, dacă aşa stau lucrurile, poate că ideea în sine nu poate fi pusă în practică. Într-un loc ca ăla, un – hm – agent neadecvat ne-ar face mai rău chiar decât absenţa unui agent.

Maddalena trase adânc aer în piept.

– Domnule maior, spuse ea, acum un an şi jumătate, când am sosit aici, nu eram decât un fel de păpuşă, mică şi proastă. Credeam că, fiind născută pe Pământ, mi se cuvine totul şi ştiu orice, despre orice subiect. Acum mi-am dat seama care e realitatea – complet. Şi aş dori

să profit de orice posibilitate, pentru a încerca să-mi răscumpăr prostia de care am dat dovadă. Nu pot face mai mult decât să-mi utilizez la maximum toate posibilităţile de care dispun, dar cred că oamenii aceia, care m-au găsit aptă pentru Corpul Galactic, nu s-au înşelat în totalitate. Sunt hotărâtă să aflu dacă există ceva bun şi util în mine şi sunt gata să accept orice misiune mi s-ar încredinţa, indiferent cât de dificilă, în spaţiu, pe o planetă, oriunde.

– Sper că-ţi dai seama, murmură Langenschmidt privind nu la ea, ci în jos, spre mâinile lui mari şi osoase, că este posibil să pierzi nu numai secolul dumitale de viaţă suplimentară, ci chiar şi restul duratei dumitale naturale de viaţă, da? Pe Planetele de Refugiu Zarathustra viaţa e foarte aspră!

– Dacă refuz această misiune, nu credeţi că va trebui să suport pe tot restul *duratei mele naturale* o senzaţie oribilă, de ruşine de mine însămi? Iar asta este o eventualitate care nu mă tentează chiar deloc!

Brzeska fornăi scurt şi înăbuşit în scaunul lui.

– Santos, iar dramatizezi, oftă el. Pe vremea când arta dramatică era încă practicată de actori profesionişti, exista o legendă, despre un actor tânăr şi necunoscut, care devenea faimos peste noapte, pentru că vedeta din rolul principal se îmbolnăvea, şi el, sau ea, trebuia să-i ia locul. Trebuie să înţelegi că misiunea ta nu are nimic măreţ în ea, că nu te aşteaptă nici un fel de glorie la capătul ei Eşti, pur şi simplu, pe post de dop. Te trimitem acolo ca să astupi o gaură. Trebuie să te duci într-un anume loc, să afli ce se-ntâmplă acolo, *şi nimic altceva*. Iar când vei părăsi planeta, vom fi cu atât mai mulţumiţi cu cât vom şti că de existenţa ta au aflat cât mai puţini oameni. N-o să devii vedetă şi n-o să ai parte de urmă de glorie. Clar?

– Am înţeles, răspunse Maddalena pe un ton înţepat.

– Bine. Nu mai rămîne decât să şi dovedeşti că aşa e. În regulă, Gus – de acum o las pe mâna ta.

Langenschmidt se ridică în picioare.

– Urmează-mă, Santos, spuse el. Începem imediat.

7

Gus Langenschmidt era convins că, într-un fel, el se afla într-o poziţie mai bună decât comandantul Brzeska, sau decât orice alt ofiţer legat de o bază planetară a Corpului. De exemplu, la o bază îţi dădeai repede seama că rareori existau mai mult de jumătate din oameni cărora să le pese cu adevărat de munca lor, să fie pasionaţi de ceea ce făceau. Restul nu făceau decât să-şi îndeplinească conştiincios obligaţiile de serviciu, adunând grijulii câte zece ani de viaţă pentru fiecare an al contractului de muncă, şi atât. Pe când, la bordul unei nave a patrulei, munca era făcută din pasiune, de *toţi* oamenii echipajului. Era obligatoriu. Dacă ar fi fost altfel, ar fi înnebunit, pur şi simplu, cu mult înainte de a ajunge să îndeplinească şi un singur angajament pe zece ani.

Şi mai avea un avantaj faţă de comandant: misiunile îl făceau să meargă dintr-un loc într-altul. Pe parcursul unui singur tur de patrulare punea, de obicei, piciorul pe cel puţin zece sau douăsprezece planete diferite – evident, în condiţii de conspirativitate absolută – în timp ce Brzeska rămânea pironit sub cupola acestui dom.

Dar, dintr-un anume punct de vedere, fundamental, comandantul beneficia de o situaţie mult mai bună. Dacă s-ar fi întâmplat să ia ceva o întorsătură într-adevăr proastă, ar fi fost angajată *sine die* responsabilitatea lui Brzeska, în calitate de ofiţer comandant al acestui sector galactic. Dar *greşeala* i-ar fi aparţinut, nominal, lui Gus Langenschmidt.

O condusese pe Maddalena în biroul care-i fusese repartizat pe perioada cât urma să rămână la bază şi tocmai se lăsa într-un fotoliu.

– Ia loc, zise el, făcând un semn cu mâna, fără a indica ceva anume. Ea se execută nervoasă, iar el o privi din nou, scrutător.

Era departe de a fi de acord cu modul de gândire al lui Brzeska. Pe scurt, comandantul îi spusese ceva de genul:

„Să fii sigur că nu pe ea aş alege-o pentru o misiune ca a ta, dacă aş avea, într-adevăr, posibilitatea unei alegeri. Dar, dacă este îndru-

mată cum trebuie, cred că va face faţă. Fata a descoperit de curând cât de importantă este opinia celorlalţi colegi despre ea, o chestie pentru care nu şi-a închipuit vreodată până acum că va trebui să-şi dea vreo osteneală, să o cultive. Când a venit aici, credea că trebuie s-o privim toţi extaziaţi, doar pentru că e frumoasă şi pentru că e originară de pe Pământ. Ne-am dat toată osteneala să-i facem praf şi pulbere ideea asta, şi acum încearcă să-şi reclădească toată structura internă de respect faţă de sine pe nişte baze solid fundamentate şi valabile. Aşa că este în căutarea unei provocări. Poate că misiunea ta este cu o treaptă, sau poate chiar două, mai dură decât ce aveam eu în cap să-i ofer în sensul ăsta, dar, cel puţin, sunt sigur că este în formă din punct de vedere psihic şi că va aborda orice va face cu hotărâre.

Ei bine, te poţi face frate şi cu dracu' până treci de lac...

Începu să vorbească, surprins să-şi dea seama că vocea îi era aspră şi guturală:

– Care e părerea ta despra munca îndeplinită de patrulă? Despre agenţii noştri planetari şi despre tot ce se întâmplă, legat de munca noastră, în ungherul ăsta de galaxie, uitat de lume?

Luată prin surprindere, ea tresări şi începu:

– Ei bine... cred că...

– Te rog să mă scuteşti de citatele de manual de la cursurile de pregătire, pe care încerci să ţi le aminteşti. Ce obişnuiai să spui despre munca noastră?

Maddalena îşi muşcă buza, dar îşi săltă capul şi-l privi drept în ochi.

– La început, imediat după ce venisem, spuneam că nu înţeleg de ce trebuie să ne irosim o grămadă de timp valoros, pentru a supraveghea treburile unor degeneraţi, care se bălăcesc în nămol, ca porcii. Nu mai cred că o asemenea concepţie este valabilă. Dar nici nu am avut timp să-mi formez o alta, care s-o înlocuiască.

– Pare un răspuns cinstit, dădu Langenschmidt din cap. Nu dorea să se vadă că era mult mai mulţumit de sinceritatea ei decât se aşteptase să fie. Deci, din punctul ăsta de vedere, suntem chit. Tu nu-ţi poţi da seama ce-i împinge pe nişte oameni ca mine să facă ceea ce fac, iar eu nu-mi pot da seama cum pot crede nişte oameni ca tine că fac, într-adevăr, ceva. Am văzut că te uitai nedumerită la părul meu cărunt – nu, nu încerca să negi. Ridicase mâna, oprindu-i vorbele înainte de a fi rostite. Ţi se citea pe faţă exact ce gândeai: „Dacă e destul de în vârstă să fi ajuns să încărunţească, înseamnă că a adunat la activ multe secole de viaţă – de ce nu s-o retrage?" Ei bine, trebuie să recunosc, sunt înrolat de *ceva* vreme, dar nu mă retrag pentru că nu-mi imaginez o utilizare mai bună pentru secolele mele de viaţă suplimentară decât tot munca pe care o fac acum. OK! Am impresia că, deşi în căpşorul ăla frumos al tău sunt multe noţiuni teoretice legate de activitatea Patrulei,

nu reuşeşti să stabileşti o legătură directă între acestea şi realitate. Aşa că o să începem pregătirea de la zero, şi, dacă te simţi tentată să-ţi pierzi interesul pe parcurs, pentru că ai mai auzit vorbele mele pe undeva, *să nu cumva să îndrăzneşti să faci asta*. Eu nu-ţi spun poveşti teoretice, eu am văzut tot, cu ochii mei, am pipăit şi am mirosit lucrurile de care vorbesc, şi, ceea ce-ţi spun acum, s-ar putea să-ţi salveze chiar viaţa într-o bună zi.

Întinse mîna, apăsă pe un buton, şi biroul se cufundă în întuneric. Pe unul din pereţi prinse să strălucească o hartă stereoscopică a sectorului galactic în care se găseau. Luând în mână un indicator luminos, Langenschmidt începu să arate cu el pe hartă, în timp ce vorbea.

– Sistemul ăsta are o planetă locuită. Şi ăla. Şi ăla. Toate cele şase din nucleul de acolo. Alte două de după ele, şi, suntem aproape siguri, şi alte câteva mai îndepărtate. Cel puţin, ultima dată când le-am vizitat, erau încă locuite, dar, pe unele planete, populaţia se lupta cu nişte condiţii aşa de vitrege, încât nu puteam risca să plasăm vreun agent permanent printre supravieţuitori. Aşa că, la ora actuală, s-ar putea ca una sau două dintre ele deja să nu mai fie locuite de fiinţe umane, datorită vreunei epidemii, mai ales. Misiunile mele de patrulare n-au ajuns atât de departe până acum.

– Cred că nu ţi-a scăpat motivul pentru care sunt grupate aceste planete locuite în zona asta, la o asemenea distanţă de cea mai apropiată planetă civilizată, ce zici?

Maddalena îşi aminti că va trebui să suporte încă al dracului de multe împunsături de aici încolo, aşa că răspunse cât mai calm cu putinţă:

– Zarathustra.

– Exact. Acum şapte secole şi jumătate, covârşitoarea majoritate a navelor cu refugiaţi de pe Zarathustra s-a îndreptat în direcţia acestor sisteme solare – nave pline cu oameni smulşi de pe planeta lor natală când cerul acesteia era în flăcări şi când mările şi oceanele începuseră, practic, să fiarbă, din cauza novei. În panica lor, oamenii fuseseră mulţumiţi să-şi scape pielea. Aşa că au ajuns – aceia care au mai apucat să ajungă în vreun loc – doar cu ceea ce aveau pe ei. A fost o realizare fantastică faptul în sine, că au reuşit să evacueze atât de mulţi oameni: aproximativ două milioane şi un sfert de suflete, îmbarcaţi în vreo trei mii de nave. O bună bucată de vreme am fost convinşi că nu a supravieţuit decât mâna de oameni care au reuşit să ajungă pe Alfa Baucis, pe partea dinspre Sol a Zarathustrei. Descendenţii celorlalţi supravieţuitori nu au reuşit să reia legătura cu noi decât cu o sută douăzeci de ani în urmă, şi abia atunci am aflat cât de multe alte nave reuşiseră să ajungă pe planete locuibile.

– Până atunci, evident, dezvoltarea acestor societăţi fusese în voia soarţii. Poate că, în cazul tău, ideea nu este încă valabilă – înţeleg că

ești foarte tânără – dar, pentru majoritatea oamenilor, în subconștientul cărora s-a înrădăcinat adânc existența tratamentelor de longevitate, un secol de viață nu este un interval prea lung. Măsurat în generații – o noțiune mai apropiată de modul de gândire al oamenilor – un secol înseamnă patru până la șase asemenea unități. Dar treizeci de generații este un interval de timp suficient de lung pentru ca galactica să evolueze pe aceste planete izolate mai întâi în dialecte, apoi în limbi distincte, astfel încât un individ din nord ajunge să nu se mai poată înțelege cu cel din sud. Asta e unul dintre aspectele care nu e niciodată îndeajuns subliniat în amfiteatrele alea confortabile de pe Pământ, unde se țin cursurile de pregătire: ce groaznică prăpastie poate interveni în comunicare, datorită unei limbi lipsite de unitate!

– Și încă ceva ce nu e explicat, de obicei, cum trebuie. Când ești obosit și bolnav – din cauza unui microb local extrem de neplăcut – și, pe deasupra, și flămând ca toți dracii, pentru că sulița ți s-a rupt în animalul pe care încercai să-l vânezi, când focul ți-e stins de la ruperea de nori de marțea trecută, așa că, și dacă ai fi doborât animalul cu pricina, tot n-ai fi avut la ce să-l gătești, atunci dai dracului toate poveștile lui tata-mare despre zboruri între stele și despre orașe cu milioane de oameni și nu le mai consideri decât halucinații senile ale unui bătrân nebun. Nu te mai preocupă decât probleme practice, stringente pentru supraviețuire. Nici nu-ți mai dai măcar osteneala să citești, pentru că ți se pare mai folositor să exersezi trageri cu arcul și cu săgețile decât să-ți pierzi timpul cu asta. Cât despre scris – cui să-i scrii? Dacă urli un pic mai tare, te faci auzit de toată suflarea umană de pe planetă!

– Ca urmare, atunci când am început să cercetăm planetele pe care se găseau refugiați de pe Zarathustra, am găsit unele pe care oamenii nu mai erau decât niște sălbatici – mai ales datorită bolilor provocate de deficiențe nutriționale în timpul copilăriei. Dar pe alte planete începuseră, deja, să se dezvolte niște civilizații extrem de promițătoare. Evident, nu din punct de vedere tehnologic, nici nu se poate pune problema. Chiar dacă într-un grup de refugiați se găseau specialiștii necesari, e o cale foarte lungă de la vâna de minereu de fier la oțelul aliat de înaltă rezistență. Și încă și mai lungă de la zăcământul de oxid de uraniu la reactorul atomic!

– Ei bine, printre altele, Patrula are sarcina să supravegheze aceste planete. Una din lecțiile pe care omenirea nu le-a învățat decât cu foarte mare greutate este aceea că nu știm, și nici nu vom ști vreodată, totul. Mai mult, în opinia anumitor oameni, societatea galactică pare să fi intrat într-o epocă de stagnare apatică, și oamenii nu mai au nici o motivație să caute direcții noi de dezvoltare. Și, din câte am aflat până acum, nu este imposibil ca societatea de pe vreuna dintre aceste planete să descopere ceva ce nouă ne-a scăpat – să perfecționeze mai

mult decât noi ştiinţele umaniste, de exemplu, sau să dezvolte biochimia la un nivel similar celui la care noi am adus electronica. Aşa că nu am interferat deloc în dezvoltarea acestor lumi, nici nu ne-am făcut cunoscută prezenţa, n-am făcut nimic altceva decât să observăm.

Maddalena simţi undeva, în adâncuri, cum drăcuşorul din ea se revoltă. Până acum Langenschmidt nu-i spusese nimic ce nu auzise deja, în perioada de pregătire pe care o parcursese înainte de a veni aici. Şi totuşi... într-un fel *era* o mare diferenţă. Vorbele nu veneau din partea unui conferenţiar complet detaşat de fapte, ci de la un om care era suficient de pasionat de subiect, încât să-i dedice viaţa sa suplimentară, pe care şi-o câştigase muncind din greu. Aşa că se forţă să continue să-l asculte cu atenţie.

– Observarea şi supravegherea este, însă, imperativă. Din două motive. În primul rând pentru că aceste civilizaţii ne relevă nişte noutăţi absolute în sociologia evoluţiei umane. Studiind, timp de un secol, planetele pe care s-au stabilit refugiaţii de pe Zarathustra, am aflat mult mai multe despre modul în care marile invenţii, sau descoperirile epocale pot afecta o civilizaţie, decât am fost în stare să deducem după un mileniu de analiză atentă a istoriei terestre. Al doilea motiv este că oamenii Corpului şi ai Patrulei nu sunt singurii interesaţi de aceste planete.

– Planeta Sclavilor, rosti Maddalena.

– Exact. Planeta Sclavilor. Asta ţi-a spus-o cineva, sau ai dedus-o de una singură?

– Cred că mi-a spus cineva, murmură ea.

– Nu mai fă mutra asta spăşită. Important e faptul că ţi-ai adus aminte de asta în contextul potrivit. Bine! Evident, Planeta Sclavilor nu era una dintre planetele colonizate în panică de zarathustrani. Locuitorii ei erau răpiţi sistematic de pe planetele lor natale şi obligaţi să se stabilească pe această planetă, cândva nelocuită, pentru a constitui o forţă de muncă ieftină, destinată exploatării resurselor fantastice de metale uşoare de la faţa locului. Iar schema a funcţionat timp de două sute doisprezece ani, până când s-a format Patrula şi am aflat ce se întâmplă acolo.

Langenschmidt se foi în scaun, încercând să se aşeze cât mai confortabil.

– În ciuda faptului că se ştie că Patrula stă de veghe, există permanent riscul ca un grup, de pe vreo planetă civilizată, să încerce să beneficieze de posibilitatea de a domina o populaţie superstiţioasă şi înapoiată cultural, de pe o planetă bogată şi aproape virgină, în scopul obţinerii unor profituri, evident, enorme. Tentaţia e mare, şi, în cazul de care ne ocupăm acum, acest risc este deosebit de acut. Dacă aşa stau lucrurile, intruşii nu se vor putea mişca după bunul plac prea mult timp. În fond, planeta în cauză este pe itinerarul meu de patrulare şi mai am

încă cinci agenţi acolo. În cel mult zece ani am pune mâna pe ei. Dar, cum majoritatea cultelor şi legendelor locale au la bază ideea zborului interstelar, simpla cunoaştere a faptului că există oameni dincolo de cerul planetei ar fi aproape o catastrofă. În unele societăţi, în care revenirea la barbarism n-a fost niciodată completă – şi cea la care mă refer se găseşte exact într-o astfel de situaţie – mentalitatea oamenilor nu este afectată foarte tare de superstiţiile locale. Dar apariţia unor intruşi din spaţiu ar putea dezlănţui un val de isterie religioasă fără precedent, care probabil că le-ar marca şi încetini profund evoluţia socială.

– Uite, ăsta e sistemul despre care vorbesc. Îşi mişcă indicatorul, fixându-i fasciculul strălucitor pe un sistem solar aflat la circa douăzeci şi cinci de paraseci de bază. PRZ – Planetă de Refugiu Zarathustra – numărul paisprezece. Populaţia totală – localizată pe un continent şi pe insulele mai mari din imediata vecinătate a acestuia – depăşeşte cu puţin două milioane de suflete. Pe planetă n-a asolizat decât o singură navă, cu opt sute de refugiaţi la bord. Climatul este foarte favorabil. Şi este o planetă de clasă A, pe care fiinţele umane pot consuma fără probleme o serie de plante şi animale indigene. Cel mai mare oraş de pe planetă se numeşte Carrig şi este situat la intersecţia principalei căi comerciale nord-sud cu un râu navigabil, care face legătura cu Oceanul de Vest. Carrig–ul are şaptesprezece mii de locuitori şi domină un teritoriu suficient de mare ca să poată fi categorisit drept oraş-stat sau, dacă vrei, drept un mic stat naţional. Acolo a murit agentul nostru, sau a fost omorât, încă nu avem idee ce s-a întâmplat. Din nefericire, nu mai înaintase un raport de destul de multă vreme, deoarece era deghizat ca stăpân de caravane şi nu putea utiliza comunicatorul subeteric în timpul călătoriilor decât cu mare dificultate.

– Carrig-ul – cel puţin aşa susţin socio-geografii noştri – are o asemenea poziţie, încât este, practic, condamnat să devină capitala întregului continent, atunci când comunicaţiile vor evolua suficient, pentru a permite extinderea guvernării spre coaste, în toate direcţiile. Până atunci, vor trece probabil printr-o serie de războaie, dar, cu puţin noroc, poate vor scăpa de ele înainte de a inventa alte arme, în afară de arcuri şi catapulte. Deşi, din nefericire, locuitorii din Carrig dispun deja de planoare extrem de manevrabile, pe care le construiesc dintr-un lemn uşor – ceva asemănător bambusului, doar că mai rezistent – peste care întind piei de animale bine tăbăcite, şi, dacă îi dă cuiva prin cap să arunce din ele lichide incendiare, sau să tragă cu săgeţi otrăvite... Scuză-mă, m-am depărtat de subiect. Dar vreau să-ţi descriu cât mai bine realitatea de la faţa locului. Unde rămăsesem?

– Vorbeai despre poziţia oraşului Carrig, îndrăzni Maddalena.

– Aşa e. Şi mia voiam să adaug că pe Paisprezece au avut loc nişte fenomene orogenetice destul de târzii. Deriva continentală este încă se-

rioasă şi, la nord, nu departe de Carrig, există un sistem extrem de complex de falii geologice, cu o activitate vulcanică corespunzătoare.

– Şi întreaga zonă colcăie de elemente grele. Pe scurt, geologia are pur şi simplu grijă ca, atunci când oamenii locului vor reinventa tehnologia nucleară, Carrig-ul să dispună de cea mai mare rezervă de combustibil atomic de pe întreaga planetă, chiar sub nas.

– Planeta Sclavilor? zise iar Maddalena.

– Ei bine, pentru o bandă de aventurieri ar fi tentant, nu crezi? Şi, dacă se hotărăsc să treacă la fapte, ar dispune şi de toată forţa de muncă de care ar avea nevoie.

Maddalena ezită.

– Dar există vreo dovadă că cineva încearcă să...?

– Absolut nici una. Nu voiam decât să-ţi arăt de ce considerăm zona asta ca deosebit de sensibilă şi de ce avem nevoie urgent de prezenţa unui agent acolo. În materie de informaţii sigure nu dispunem de prea multe date. Ştim că în Carrig societatea este organizată într-un sistem de clanuri – şapte clanuri egale şi rivale, plus unul nominal neutru şi deasupra intereselor politice, un fel de ordin preoţesc. Succesiunea la conducere este stabilită printr-o competiţie anuală, un duel aerian fantastic între oameni pilotând planoarele de care am pomenit mai înainte şi un animal înaripat, numit parradil, care este sacru şi care simbolizează calităţile regalităţii. Clanul câştigătorului ia puterea şi, ca să zic aşa, formează cabinetul, pe durata anului care urmează, preluând atât administraţia cât şi strângerea impozitelor. Teoretic, oricine poate lupta împotriva regelui-pârradil, cu condiţia respectării unor anumite formalităţi, dar, de o bună bucată de vreme, participarea a fost restrânsă la câte un reprezentant din partea fiecărui clan.

– Însă, conform unor rapoarte pe care le considerăm sigure, recent, la acest ritual, a participat un intrus şi *a câştigat*. Poveştile spun că, pentru asta, a utilizat un *fulger*! Slee, agentul nostru cel mai apropiat de Carrig, are impresia că s-ar putea ca cineva să fi inventat praful de puşcă, deoarece în regiunea vulcanică sunt multe zăcăminte de sulf, iar guano-ul de parradil este foarte bogat în nitraţi de sodiu şi de potasiu – exact substanţele de care ai nevoie pentru a fabrica nişte explozivi simpli. Iar dacă acea persoană şi-a imaginat cumva şi vreun procedeu de a face nişte bombe, sau, şi mai rău, rachete, intrusul s-ar putea hotărî să lanseze Carrig-ul într-o serie de războaie de cucerire.

– Şi vrei ca eu să mă duc acolo şi să aflu despre ce e vorba în realitate?

– Exact, spuse Langenschmidt. Şi îţi doresc mult noroc. Dar te rog să mă crezi pe cuvânt, norocul, oricât de mult, n-o să-ţi fie nici pe departe suficient!

8

Faptul că, timp de douăzeci şi cinci de ani, eşti un anume gen de om nu poate fi schimbat peste noapte, oricât de mult ţi-ai dori asta. Aşa că, pe parcursul pregătirii intensive la care era supusă, în vederea misiunii ei pe PRZ 14, Maddalena dădu de multe ori frâu liber vechilor ei nemulţumiri şi firii ei rebele. În cele din urmă, reuşi să-l facă până şi pe Gus Langenschmidt să se piardă cu firea şi s-o întrebe răstit:

– În fond, ce dracu' te-a îndemnat să te înrolezi în Corp?

– Plata! ripostă ea.

– Şi la ce dracu' o să foloseşti un secol de viaţă suplimentară, dacă nu eşti în stare să utilizezi cum trebuie nici măcar ce ai de la natură?

Insulta directă o potoli. Şi, după un timp, reuşi să-şi ceară chiar scuze, iar lucrurile începură să meargă mult mai bine. Dar era clar că o reformă totală a caracterului ei urma să-i ia mult timp şi că nu era deloc o problemă simplă.

Ceea ce o ajuta cel mai mult în timpul pregătirii era faptul că, în ciuda firii aparent posace şi a sarcasmului, Gus Langenschmidt se dovedea mai aproape de ideea preconcepută asupra corpmanului ideal, pe care şi-o formase ea pe Pământ decât oricare din cei cu care lucrase până acum, de un an şi jumătate, de când fusese trimisă la post. În subconştient ajunsese să fie convinsă că munca administrativă, pe care o efectuase ea de când sosise la bază, este unica misiune avută vreodată de Corp. Şi descoperi, oarecum ruşinată, că Langenschmidt este, virtual, un polymath, capabil să redea oricând din memorie frânturi de fraze în limbile vorbite pe Paisprezece, reguli privind relaţiile reciproce ale acestora, atât între ele cât şi în raport cu limba-mamă din care evoluaseră, etimologii în raport cu galactica şi cu Irani, cea de-a doua limbă vorbită pe Zarathustra înainte de catastrofă... După cum spusese el însuşi, nu fusese pe Paisprezece decât de trei ori. De două ori dusese comunicatoare unor agenţi, care şi le distruseseră pe ale lor. Iar o dată în-

soţise un student la analiză sociologică, ce dorea mai multe detalii despre ritualurile religioase decât îi putea furniza agentul rezident, care nu era specialist în materie. Cu toate astea, probabil că ştia mai multe despre Paisprezece decât cei mai bine informaţi băştinaşi de pe planetă.

Maddalena era foarte mândră de abilitatea ei lingvistică şi se considera cel puţin dotată în materie de etimologie. Dar diferenţa între a analiza o limbă pe hârtie şi a învăţa să vorbeşti trei limbi străine – fiecare cu patru sau cinci dialecte locale – suficient de bine ca să poţi fi luat drept băştinaş, oricare dintre ele ai folosi-o, i se părea enormă.

Situaţia devenise şi mai proastă după ce se îmbarcase la bordul crucişătorului lui Langenschmidt, pentru călătoria până pe Paisprezece. Jumătate din echipaj trebuia să fie schimbat şi să intre într-un lung concediu de refacere. Şi, de data asta, deşi nici unul dintre ei nu era născut pe Pământ, aleseseră ca nava să fie reparată şi reechipată pe Pământ şi ca ei să-şi petreacă concediul acolo. Zece ani în Patrulă îi uzase până la limita suportabilului, şi acum permisia le fusese amânată, ca să o ducă pe ea pe Paisprezece. Nimeni nu-şi rostea gândurile cu voce tare, dar acestea erau atât de evidente, încât parcă se materializau, plutind, în atmosfera navei: *Ar fi bine să-ţi dai toată silinţa în misiunea asta, să merite într-adevăr osteneala pe care ne-o dăm cu tine...*

Privit din exterior, echipajul o trata ca pe absolut orice alt agent care era dus la destinaţia sa, cu o politeţe fără cusur, dar, din cauza asta, îi era încă şi mai greu să îndure situaţia.

Din fericire, era obligată să-şi petreacă cea mai mare parte a călătorie recapitulând cunoştinţele asupra tipurilor de societăţi de pe planetă şi perfecţionându-şi conversaţia în diversele limbi vorbite acolo. Iar asta o ferea, în mare măsură, de obligaţia de a purta discuţii politicoase cu echipajul, pe care simţea că aproape nu le-ar fi putut tolera.

Petrecea ore în şir rulând, în mod deosebit, benzile dezinhibatorii pregătite de psihologii de la bază. Când venise momentul să detalieze motivele implicite care făcuseră ca pentru această misiune să fie aleasă o femeie, Langenschmidt fusese brutal de direct, şi cât se poate de explicit. Îi spusese că, la fel cu multe alte culturi de acelaşi nivel, Carrig-ul era dominat de bărbaţi, femeile aflându-se într-o poziţie socială secundară. Totuşi o femeie are întotdeauna la dispoziţie o armă cu ajutorul căreia poate domina un bărbat: trupul ei. De aceea era recomandabil ca, pentru a-şi asigura o poziţie cât mai sigură, o dată sosită în Carrig, să devină urgent amanta uneia din notabilităţile locale, de preferat un şef de clan. Aşa că trebuia să se elibereze rapid de dezgustul ei instinctiv faţă de reprezentanţii masculini ai populaţiei de pe Paisprezece, să nu-i mai privească drept barbari. Erau nespălaţi, adevărat. Erau barbari, iarăşi adevărat. Deci, pentru a se putea împăca cu soarta asta, era nevoie de o restructurare profundă a prejudecăţilor în personalitatea ei.

N-a descoperit cât de adânc înrădăcinate erau aceste prejudecăţi decât după ce i s-a spus care urma să-i fie acoperirea. Faptul că, din punct de vedere raţional, era evident că aceasta o punea într-o poziţie atât convenabilă cât şi sigură, se izbise permanent de platoşa ideilor ei preconcepute. Şi chiar şi acum, când nava se apropia de destinaţie, avea încă destule dificultăţi în a-şi accepta rolul.

Acoperirea fusese sugerată de agentul planetar staţionat cel mai aproape de Carrig, Slee, a cărui proprie acoperire era meseria ce, local, era numită „manager de hetaire", dar pe care o exprimare mai verde ar fi categorisit-o, fără ezitare, drept „proxenet". În teritoriile de la sud de Carrig se dezvoltase un sistem al femeilor de consumaţie, ce părea o încrucişare între sistemul japonez al gheişelor şi sistemul amantelor oficiale din Grecia antică: curtezane de înaltă clasă, instruite atât în domeniul muzicii, al dansului şi al conversaţiei, cât şi în arta practicării amorului, erau parte integrantă din viaţa oricărui om bogat. Iar cei care nu-şi puteau permite serviciile permanente ale unei hetaire erau deserviţi de „manageri" având încheiate contracte cu mai multe fete. Această profesie – de altfel perfect respectabilă şi către care părinţii erau încântaţi să îşi îndrume fiicele, în special datorită educaţiei, altfel inaccesibilă, de care aveau posibilitatea să beneficieze – se impunea pregnant pentru necesităţile misiunii ei. Fetele lui Slee erau deja, fără să ştie, o sursă permanentă de informaţii pentru el, permiţându-i să fie la curent cu noutăţile şi cu bârfele de pe aproape tot continentul. De altfel, puţinele informaţii despre evenimentele din Carrig fuseseră furnizate chiar de el, prin intermediul fetelor.

Destul de recent, raportase Slee, apăruse şi în Carrig moda închirierii hetairelor. Ce putea fi, deci, mai normal decât să o trimită pe Maddalena la Carrig, în calitate de angajată a sa, însărcinată cu „testarea pieţei", în vederea deschiderii unei filiale a întreprinderii sale? În plus, între Carrig şi teritoriile din sud comunicaţiile erau destul de reduse, aşa că ar fi putut pune, fără nici o problemă, toate eventualele stângăcii de limbă şi de maniere pe seama originii ei, presupusă din sud.

Până la urmă fusese şi ea obligată să se încline în faţa logicii şi avantajelor oferite de acest plan. Dar, pentru a fi în stare să îl şi accepte, era obligată să ruleze de câteva ori pe zi benzile pregătite de psihologi.

Singura mea mulţumire adevărată, îşi zicea Maddalena, stând în faţa oglinzii din cabina ei şi verificându-şi costumaţia pe care urma s-o poarte, *este că mi-a crescut părul*. I se injectaseră trichogibereline în pielea scalpului şi, de când plecaseră de la bază, părul îi ajunsese aproape la umeri, aşa cum era obişnuită să-l poarte. Acum îl avea strâns şi acoperit cu un fel de năframă din dantelă albă. Trupul îi era prins într-un corsaj din aceeaşi dantelă albă, la care se adăuga o pereche de chiloţi din

dantelă roșie – o lenjerie surprinzător de plăcută la atingere. Pe deasupra avea o tunică și pantaloni largi, negre și brodate cu galben și verde, împreună cu un fel de capă galbenă, cu un motiv verde, brodat. Pentru mers pe stradă, sau în călătorii, avea o manta foarte largă ale cărei poale puteau fi ridicate cu niște șireturi în locurile noroioase, cu o glugă ce o apăra de ploaie. În picioare avea papuci roșii, și, pentru exterior, un fel de galoși enormi, din lemn și piele, căptușiți cu un soi de buret.

Pregătirea garderobei o făcuse pentru prima dată să-și dea seama – *să simtă* – de enormele resurse ale Corpului. Mai întâi fusese propunerea lui Slee, transmisă prin comunicator, de a se deghiza în hetairă și de a poza în „funcționară" a lui. Propunerea fusese aprobată. Apoi se luase legătura cu biblioteca. În mai puțin de zece minute Langenschmidt avea în mână o bandă cu eticheta: „ZRP 14 – Teritorii Colonizate Sudice – Costumație feminină Grup 3: Grupuri Sociale Nemeșteșugărești".

Iar o oră mai târziu îi fuseseră deja aduse hainele propriu-zise, care i se potriviseră perfect, fără cea mai mică modificare, de la prima probă.

Se depărtă de oglindă și începu să-și verifice și restul bagajului. Un cufăr din lemn autentic, de pe Paisprezece – evident, materialul era sintetic, dar specificațiile de fibră fuseseră preluate de pe o altă bandă din bibliotecă, pe care erau stocate informații referitoare la esențele lemnoase utilizate pentru lucrări artistice în lemn, astfel încât, exceptând analize chimice avansate, putea fi confundat cu un produs local. În cufăr se mai găseau încă cinci sau șase costume similare cu cel pe care îl purta, cosmetice, un comunicator subeteric ascuns sub fundul dublu și o cutie cu unguente preparate din plante.

Plus un instrument muzical asemănător unui nai culcat, pus în funcțiune de un burduf ca de cimpoi. O altă bandă le furnizase nu numai schițele instrumentului și instrucțiunile de utilizare, ci și treizeci de melodii populare interpretate cu ajutorul lui și versurile unei duzini de cântece tradiționale, toate foarte lungi, cu care însă nu avusese nici o problemă, memorându-le în timpul somnului, sub hipnoză.

Plus o pensulă, un calup de cerneală și un caiețel de hârtie aspră, deoarece, ca hetairă, trebuia să compună catrene flatante pentru clienți.

Plus o cutie decorată cu intarsii – foarte bine încuiată – și cu ideograme religioase pe capac, invocând o soartă groaznică asupra oricui ar fi îndrăznit s-o deschidă fără a i se permite deoarece, așa cum declarau ostentativ inscripțiile, conținea moaștele strămoșilor ei – în fapt adăpostind o armă energetică foarte bine încărcată care, în caz că cineva ar fi forțat, totuși, încuietoarea, s-ar fi topit pe loc și s-ar fi transformat într-o masă amorfă de metal amestecat cu plastic.

Apucă instrumentul – se numea „piap'r" ceea ce, în traducere, însemna pur și simplu „piper", după lemnul din care era făcut – și-i umflă burduful. Începu să cânte o melodie scurtă și tristă. Dar pe la jumătate

trebui să se oprească, pentru că începuse să tremure aşa de tare, încât nu-şi mai putea controla mişcările.

Era îngrozitor de speriată.

Ei bine, doar de asta existau pe lume tranchilizantele. Dar de încordare nu va scăpa, va rămâne în adâncul ei, dacă nu acută, măcar mascată, până când va ajunge pe planetă şi se va convinge că tot scenariul, şi, mai ales, identitatea ei se dovedeau fără reproş în faţa cercetărilor localnicilor. Se luaseră toate măsurile de prevedere posibile, se mersese până acolo încât se analizase şi comportamentul şi antecedentele fiecăruia dintre clanurile din Carrig, pentru a se stabili care dintre ele era înclinat spre idei progresiste şi, prin urmare, mai susceptibil să adopte obiceiul din sud, de închiriere a hetairelor.

Şi totuşi, ori de câte ori îşi repeta toate astea, ca să-şi facă mai mult curaj, nu putea scăpa de o apăsătoare senzaţie de dezastru iminent.

Gândurile deprimante i-au fost întrerupte de un apel al lui Langenschmidt, care-i cerea să vină pe puntea de comandă a crucişătorului, spre care o porni imediat, chiar în costumul în care era îmbrăcată. Când intră, maiorul îşi ridică ochii de pe o bandă care tocmai sosise şi dădu din cap aprobator, dar, totuşi, parcă absent, preocupat de altceva.

– Din câte îmi pot eu da seama, arăţi perfect intrată în rol, spuse el. Te descurci foarte bine chiar şi cu mersul, e perfect. Ei bine, iartă-mă că te-am deranjat chiar înainte de asolizare, dar am primit comunicarea asta de la Slee şi cred că ar fi bine să o auzi şi tu.

Introduse caseta în fanta unui lector. Imediat pe ecranul acestuia apăru Slee, cu o înfăţişare extrem de exotică în costumul lui, aproape la fel de împopoţonat ca şi cel purtat de Maddalena. Spre deosebire de Heron, având o locuinţă stabilă, îşi putea permite să menţină şi o legătură video, nu numai audio. Şi părea neliniştit.

– Gus, am veşti noi şi îngrijorătoare. După cum ştii, am încercat să aflu cât mai multe în legătură cu moartea lui Heron. Casa lui a ars din temelii, ceea ce a fost un adevărat noroc, fiindcă astfel a fost distrus şi comunicatorul, dar şi un ghinion teribil, pentru că a dispărut orice urmă, orice dovadă palpabilă, ori în foc, ori atunci când a fost curăţat locul. Aşa că nu ne putem bizui decât pe relatările servitorilor lui, iar aceştia sunt înfiorător de speriaţi de ceea ce s-a întâmplat Şi Carrig-ul este, oricum, prea departe, astfel că la mine nu ajung decât zvonuri.

– Dar s-a auzit ceva, strâns legat de străinul ăla, Belfeor, care a devenit conducătorul Carrig-ului. Îţi aduci aminte, se zicea că l-a doborât pe regele-parradil cu ajutorul unui fulger, şi eu am interpretat asta ca fiind un fel de rachetă primitivă, propulsată cu praf de puşcă.

– Ei bine, după spusele unui fost servitor al lui Heron, eliberat recent din balamuc, unde a fost închis după moartea stăpânului său fiindcă

nimeni nu-l mai credea întreg la minte, Belfeor e cel care l-a omorât, ba mai mult, a făcut-o folosind tot un fulger. Se poate presupune că Heron a aflat ceva despre el, şi, pentru a-l împiedica să intervină, Belfeor a pus o mină, sau ceva de genul ăsta, în casa lui Heron, aruncându-l în aer cu totul. Nu văd nici o altă explicaţie plauzibilă. E al dracului de greu să separi faptele reale din fantasmagoriile poveştilor ăstora, chiar dacă eşti familiarizat cu modul de gândire al localnicilor. *Trebuie* să plasăm urgent un agent în Carrig, să vedem ce e adevărat şi ce nu din toate astea. Încerc să găsesc un pretext să mă duc acolo chiar eu – poate c-o să plec spre nord cu o caravană de pelerini, deşi asta i-ar nedumeri profund pe toţi prietenii mei, care mă ştiu drep sceptic incurabil. Mi-aş fi dorit din tot sufletul ca nivelul de civilizaţie să fie ceva mai ridicat şi ca oamenii ăştia să fi inventat, deja, noţiunea de turism!

Langenschmidt opri lectorul. Privi la Maddalena.

– Se pare că e mare nevoie de tine acolo jos, murmură el. Eşti gata? Revenim în curând în spaţiul normal, acum efectuăm manevrele necesare pentru a intra pe orbită pe partea întunecată a planetei.

Maddalena încuviinţă, dând din cap. Iar avea gura prea uscată ca să poată scoate vreo vorbă.

– Atunci pune-ţi costumul şi du-ţi bagajele în navetă. Vin şi eu, în cel mult un minut.

– O să mă duci chiar tu jos?

– Am făcut-o de multe ori, mormăi Langenschmidt. Hai, şterge-o!

Aşezată în spatele lui în naveta prelungă, semănând cu un ac, ce urma să-i coboare neobservaţi pe suprafaţa planetei, Maddalena se foia, încercând să-şi aranjeze cât mai bine ciudatele-i veşminte în interiorul costumului spaţial şi asculta discuţia dintre Langenschmidt şi pilotul crucişătorului, care parcurgeau *checklist*-ul obligatoriu înainte de orice lansare. Era interzis personalului să utilizeze navetele de asolizare fără costumele spaţiale – era prea riscant.

O dată verificarea terminată, pilotul trecu echipajul în starea de alarmă ce preceda orice revenire în spaţiul fizic real şi amândoi se încordară, în aşteptarea acelei combinaţii speciale de fior-convulsie, care însoţea totdeauna revenirea la viteze sub-luminice. O clipă mai târziu se auzi din nou vocea pilotului, pe jumătate gâtuită de uluire:

– Pe toţi...! O navă pe orbită!

Maddalena simţi că îngheaţă. Langenschmidt se răsti în microfon:

– O navă? Ce fel de...?

Nu reuşi să mai continue. Se auzi o bubuitură formidabilă, urmată de un scrâşnet metalic, şi, înainte de a leşina, Maddalena mai apucă să se gândească doar că, probabil, va muri.

9

Saikmar, fiul lui Corrie, refugiat fără un ban în buzunar, o porni pe coridorul lung şi bântuit de curent al sanctuarului, spre uşa deformată, prin care vântul sufla deja cu putere, vuind uneori. Păşea hotărât, deşi era foarte atent, să nu fie cumva atacat prin surprindere.

Apropiindu-se de ieşire, calea îi fu tăiată de bătrâna preoteasă Nyloo şi de însoţitoarea ei permanentă, o fetiţă de vreo şapte sau opt ani – unul dintre acei copii născuţi de o femeie venită în pelerinaj şi lăsat la sanctuar, ca ofrandă. Copila avea ochii rotunzi şi mari, plini de un fel de înţelepciune, mai degrabă prematură decât precoce. Saikmar se simţea întotdeauna neliniştit în prezenţa unor astfel de copii.

Bătrâna preoteasă i se adresă în dialectul antic, cu accent ciudat, pe care-l vorbeau toţi preoţii, şi pe care abia de curând reuşise şi el să-l înţeleagă cum trebuie:

– Vrei să ieşi afară, Saikmar, fiul lui Corrie? Afară s-a făcut deja foarte frig. Nu peste multă vreme va trebui să construim zidul de zăpadă la uşă, ca să ne apărăm de frig peste iarnă.

Saikmar depăşise de mult stadiul în care se adresa slujitorilor sanctuarului cu deferenţă. Aşa că îi răspunse pe un ton aspru:

– Şi ce-ţi pasă ţie, dacă o să îngheţ cumva acolo? N-o să aveţi o gură mai puţin de hrănit peste iarnă?

Nyloo îl privea ţintă. Era foarte, foarte bătrână. Pielea de pe craniul ei, aproape chel, părea uscată şi gata să crape la orice mişcare, ca un pergament de proastă calitate. Zise:

– Pui prea tare la inimă învinuirile oamenilor de aici. Nici eu, nici vreun alt preot sau preoteasă, nu te acuzăm a fi cauza faptului că, peste vară, n-am primit nici un fel de tain. De mai multe generaţii decât îşi poate cineva aduce aminte, ne slujim semenii, dând adăpost şi azil celor fugari în faţa nedreptăţii şi tiraniei, cum eşti şi tu, sperând, doar, că vom primi, în fiecare vară, din ţinuturile mai fertile, suficiente bu-

cate ca să avem cu ce ne umple pântecele în timpul lungii nopţi din iarnă. Anul ăsta n-a venit nimic din Carrig… totuşi, cum poate fi una ca asta considerată vina unui fugar? Dădu din umeri şi continuă: Cei bătrâni şi cei slabi, care şi-au trăit viaţa, vor trebui să se resemneze, pentru ca cei tineri şi puternici să poată vedea o nouă vară.

– Ai de gând să mori în iarna asta, bunicuţo? întrebă fetiţa, privind în sus, spre bătrână, cu ochii ei mari.

Saikmar profită de întrerupere, îşi înfăşură mantaua pe el, îşi băgă capul între umeri, ca atunci când te arunci asupra unui adversar, şi ieşi grăbit în aerul îngheţat al după-amiezei.

Cu răsuflarea tăiată din când în când de rafale de vânt, care-i aruncau în faţă zăpadă îngheţată, spulberată de pe lespezi, începu să se caţăre pe stâncile colţuroase ce înconjurau sanctuarul. Luase obiceiul să se urce în fiecare zi pe versanţii abrupţi şi plini de peşteri din împrejurimi, până când ajungea pe vreo creastă care domina cu înălţimea ei cupola strălucitoare ca argintul a sanctuarului, ca să poată vedea peste aceasta şi dincolo de peisajul din imediata apropiere – se mai vedeau încă stânci reuşind să străpungă stratul de zăpadă, dar în curând totul va fi alb, oriunde te-ai fi uitat – şi să privească ţintă, încremenit de durere, spre sud, spre Carrig-ul pe care probabil că nu-l va mai revedea niciodată.

Privind, îşi amintea. Îşi amintea cum Belfeor, cu blestemaţii lui ciraci – oameni care pretindeau că se trag din sud, dar unii dintre ei nici măcar nu erau în stare să vorbească vreo limbă de acolo – cu femeile lor, la fel de rele şi de arogante ca bărbaţii, avuseseră pretenţia de a fi recunoscuţi drept un nou clan şi de a domni peste Carrig. Cum li s-a opus, la început, rezistenţă, dar cum ei au reuşit să reprime, în cele din urmă, orice împotrivire, folosindu-şi din plin puterile magice pe care le aveau. Cum îi puseseră pe oameni să facă nişte munci nemaiauzite, pe Colinele Fumegânde, forţându-i permanent, cu multă cruzime şi omorând mulţi dintre ei. Cum îşi pierduse, în cele din urmă, şi *sir* Bavis Knole minţile, de durere că trebuia să admită că Belfeor luase domnia respectând legea, şi, după ce Ambrus, fiul lui, intrase în cârdăşie cu Belfeor şi cu clanul lui blestemat, se aruncase din turnul cel mare al fortăreţei şi-şi găsise moartea zdrobit pe stâncile citadelei…

Simţi cum îl trece un fior şi îşi strânse mantaua mai tare pe trup, rămânând în vârful stâncii pe care se căţărase. Cerul, deşi era doar după-amiază, era întunecat, în acest anotimp. În curând se va lăsa întunericul, vor intra în noaptea lungă, ce dura jumătate de an. Trecuse deja printr-o asemenea noapte, şi nu-şi putuse imagina una ca asta, până când nu văzuse totul cu ochii lui, până când nu simţise totul pe propria-i piele. Întunericul! Singurătatea! Afară urletul vântului, înăuntru incantaţiile preoţilor, înălţând rugi pentru ca soarele să răsară din nou, aducând vara.

Va mai fi în stare să îndure încă o asemenea iarnă? Nu era prima dată când se gândea să urmeze exemplul lui *sir* Bavis. O săritură cu capul înainte, din vârful stâncii pe care stătea, i-ar fi frânt, cu siguranţă, oricărui om oasele, i-ar fi crăpat capul şi i-ar fi eliberat astfel spiritul de suferinţă. Dar îşi izgoni hotărât asemenea idee din minte. Dacă ar fi fost de datoria lui să-şi caute moartea, şi-ar fi putut-o găsi deja de multă vreme, acasă, la Carrig, atunci când cei care i se opuseseră cu hotărâre lui Belfeor fuseseră trecuţi prin sabie.

Dar atunci toţi îl sfătuiseră – mama lui, unchiul lui, verii, toţi, într-un singur glas – să fugă la sanctuarul din nord, înainte de a fi înhăţat de oamenii lui Belfeor, să-şi salveze viaţa şi să aştepte, până când va fi posibil să lupte. Sanctuarul acorda azil fugarilor din vremuri imemoriale. Drept răsplată, oraşele care se bucurau de acest privilegiu trimiteau, în fiecare vară, prin intermediul pelerinilor, butoaie cu peşte uscat, legume sărate şi carne uscată la soare şi afumată. Fără acest supliment de hrană la slabele recolte pe care preoţii sanctuarului le obţineau pe pământurile lor sărace, în timpul verii scurte, cei de aici erau condamnaţi să piară de foame în timpul iernii.

Vara trecută, deşi mai puţini ca niciodată, tot mai ajunseseră aici o mână de pelerini, pe care-i întrebase de veşti de acasă. Toate ştirile erau rele, dar, cel puţin, erau o legătură cu căminul lui. Dar în vara asta, care tocmai se sfârşea... nimic. Nici măcar o singură caravană nu mai trecuse spre nord, dincolo de Carrig.

Saikmar privi în jos, spre picioare. Buzele i se încordară atunci când simţi că-i revine tentaţia sinuciderii. Avea în faţă o prăpastie de cel putin douăzeci de metri, cu fundul plin de sfărâmături ascuţite de stânci. Un singur pas l-ar elibera de soarta asta nemiloasă. Mai bine aşa, evident, decât să ajungă ca ceilalţi refugiaţi pe care-i găsise la sanctuar, cerşetori mizerabili, târându-se umili pe culoare, fără mândrie, fără speranţă. *Acela* nu era un sfârşit demn de Saikmar, fiul lui Corrie! Un nobil trebuie să înfrunte moartea cu curaj, înainte ca povara sorţii să-i încovoaie spatele.

Ah, da! Mai bine tăcerea şi întunericul şi aşteptarea îndelungă dinaintea unei reîncarnări, decât încă o iarnă sub privirile acuzatoare ale preoţilor şi ale preoteselor şi ale copiilor aceia teribil de înţelepţi, cu care-şi împart misterele. Un singur pas...

Îşi îndreptă umerii şi îşi dădu capul pe spate, să arunce o ultimă privire lumii, dar, pe cerul întunecat, văzu o minune! Pentru prima oară în viaţa lui era sigur, fără nici o îndoială, că zeii îi trimiseseră lui, personal, un semn.

Acolo, rotindu-se încet în lumina de amurg, dar imposibil de confundat, mai ales de un om care-şi petrecuse ani buni studiind obiceiurile speciei, era o creatură de care nimeni nu mai auzise până atunci să fi

ajuns atât de departe, în nord. Strălucind splendid – bleumarin, verde şi galben – în lumina soarelui apunând, plana un tânăr parradil mascul!

Tremurând – de data asta de emoţie, nu din cauza frigului, de care uitase – Saikmar îl văzu intrând în picaj, apropiindu-se de versantul plin de caverne, aterizând pe o lespede, strângându-şi aripile şi dispărând în peştera din faţa lui.

În dimineaţa următoare – abia închisese ochii din cauza nerăbdării – Saikmar părăsi din nou sanctuarul. Din clipa în care zărise parradilul, ştiuse ce are de făcut: se va duce la el şi se va lăsa în voia sorţii şi a zeilor. Ce era parradilul în pustietatea asta, dacă nu tot un fugar? Dacă ajunsese atât de departe, spre nord, înseamnă că sacrilegiul lui Belfeor atinsese nişte culmi de neimaginat – probabil că vânase şi izgonise toţi parradilii de pe Colinele Fumegânde!

Creatura ar fi putut, desigur, să-l omoare, să-l arunce din gura peşterii şi să-şi găsească astfel moartea pe stânci. Dar ce conta? Mai bine aşa decât sinuciderea, ar fi avut şansa unei reîncarnări mai bune. Pe de altă parte, s-ar putea ca animalul să fie deja amorţit de frig, gata să intre în hibernare, în care caz probabil că nici n-o să-l bage în seamă. Dar, cel puţin, îi putea saluta sosirea şi-i putea aduce o ofrandă.

Când începu să se caţăre pe versantul stâncos, spre peştera parradilului, parcă delira. Nici nu era de mirare. După o noapte de nesomn şi de frământare, nici măcar nu mâncase. Nici aseară, nici de dimineaţă. Toată mâncarea pe care o primise – o mână de grăunţe şi fructe uscate – era într-o pungă atârnată la centură, ofrandă pentru parradil.

Urcuşul până la peşteră era foarte dificil. Parradilul nu avea nici o problemă: putea ajunge oriunde avea destul loc să-şi ţină aripile întinse, până când găsea un punct de sprijin pentru picioare. Dar Saikmar trebuia să se caţăre pe lespezi acoperite cu gheaţă – uneori trebuia chiar să-şi sape o adâncitură cu cuţitul, ca să se poată prinde cu mâinile de ceva – iar vântul puternic i se învârteja în mantaua pe care i-o putea umfla oricând, ca pe o pânză de corabie, smulgându-l de pe peretele abrupt. În multe din peşterile pe lângă care trecuse văzu că gerul din noaptea trecută aşternuse un strat gros de gheaţă. Cum o putea un parradil, obişnuit cu peşterile calde din Colinele Fumegânde, să îndure iarna de aici? Până-n primăvară nu va mai fi decât un cadavru neînsufleţit!

Era hotărât să facă tot ce era posibil să ajute creatura să trăiască, riscându-şi, la nevoie, propria lui viaţă. Cochetase, la un moment dat, cu ideea de a-i spune preotesei care era responsabilă cu cămara că avea de gând să se sinucidă, şi că voia ca ea să-i dea parradilului raţia pe care ar fi consumat-o el, pe timpul iernii. Dar renunţase. Probabil că femeia i-ar fi râs în nas. Pentru oamenii de aici nu era vorba decât de o sălbăticiune din sud. Nu exista nici un loc aparte pentru parradil în

cultul practicat la sanctuar. Ba mai mult... Simţi că se înfioară când îşi dădu seama de asta. S-ar putea să se hotărască să încerce să vâneze parradilul, să-l omoare şi să-i păstreze carnea în gerul iernii – un supliment valoros de hrană pentru o cămară aproape goală.

Nu, mai bine să nu pomenească nimănui de asta.

Îi veni o altă idee: să-i aducă mâncarea lui aici, cât de mult timp o putea. Dar asta însemna încă o săptămână, cel mult zece zile, după care uşa sanctuarului urma să fie închisă cu zidul de zăpadă şi nimeni nu va mai ieşi afară, până la primăvară. Iar după două sau trei zile, în care nu va mânca nimic, el, Saikmar, va fi, oricum, mult prea slăbit, ca să poată să mai urce stâncile şi să-i aducă mâncarea.

Ce să facă?

În sfârşit ajunsese la lespedea pe care se lăsase parradilul, fără gheaţă pe ea, aflată în faţa unei peşteri joase, unde trebui să se aplece, ca să poată intra. Se găsi imediat într-o penumbră adâncă, deşi tot versantul pe care urcase era luminat din plin de soarele reflectat de zăpadă, aşa că trebui să se oprească, aşteptând ca ochii să i se adapteze la întuneric, înainte de a distinge ceva. Adulmecă aerul şi îşi dădu imediat seama că se găseşte în peştera pe care o căuta. Mai simţise şi înainte miros de parradil, nu era cu totul neplăcut, aducea pe departe cu răşinile pe care le ardeau preoţii în templul cel mare, de acasă.

Deschise punga şi îşi puse câteva grăunţe şi fructe în palmă. Apoi, cu mâna întinsă înainte, începu să înainteze în peşteră

Făcuse deja cinci paşi înainte de a-şi da seama că e goală.

Împietrit, lăsă mâncarea să-i cadă din palmă. Dar mirosul de parradil era de neconfundat! Pe toţi zeii, unde s-o fi dus creatura?

În primul moment avusese impresia că, într-o zonă ceva mai întunecată din fundul peşterii, e gura unui tunel care ducea mai departe, în stâncă. Dar nu era nimic de genul ăsta Ciocăni disperat toţi pereţii peşterii. Peste tot stâncă solidă. Parradilul plecase, cu siguranţă

După exaltarea de până atunci, dezamăgirea fu aşa de profundă, încât aproape că începu să plângă. Pe jumătate orbit de lacrimi, se împletici spre gura peşterii, cu capul ţinut în mâini. Era aşa de necăjit, încât nici nu auzi bătaia aripilor parradilului şi nu-l simţi apropiindu-se, până ce curentul de aer stârnit de acesta nu-l izbi în plină faţă.

Îşi luă alarmat mâinile de la ochi, dar nu mai avu timp să facă nici o mişcare, creatura era deja acolo, lângă el, pe aceeaşi lespede, dând arar din aripile pe jumătate strânse, ca să-şi menţină echilibrul. Îl privea bănuitor, cu capul ridicat, ţinând în gură ceva ce i se părea familiar la vedere. O bucată de stofă! O bucată de stofă groasă, de felul celor ţesute de oamenii din ţinutul de la est de Carrig, din păr de graat!

La ce i-o fi folosind, oare, unui parradil o bucată de stofă? Răspunsul la întrebarea asta putea să mai aştepte, problema urgentă era

dacă animalul îl va ataca sau nu. În fond, de generaţii în şir, oamenii îi omorâseră strămoşii, în cursul vânătorii rituale anuale.

Dar poate că – ideea asta însă îi venise lui Saikmar doar mult mai târziu -- parradilii nici nu făcuseră vreodată vreo legătură între oameni şi planoarele lor, poate că le considerau pe acestea din urmă tot fiinţe vii, ca ei înşişi. Oricum, celui pe care îl privea nu-i trebui mai mult de câteva secunde ca să-şi dea seama că Saikmar nu reprezintă un pericol. Deşi nu avea mai mult de patru sau cinci ani şi deci nu putea fi considerat matur decât peste încă doi sau trei ani, era deja mai mare ca un om, mai greu şi cu mult mai puternic.

Dădu drumul bucăţii de stofă pe care o ţinea în gură şi începu să o împingă cu botul spre peşteră. Abia atunci observă Saikmar că ţinea în gheare ghemotoace mari de păr de graat, care foşneau când se mişca, de parcă ar fi fost un om umblând cu nişte papuci prea mari pentru el. După ce băgă stofa în peşteră, lăsă să-i cadă şi părul din gheare şi începu să împingă totul spre fundul peşterii.

Să-şi facă, oare, un cuib pentru iarnă...?

Saikmar nu-şi putea imagina nici o altă explicaţie. Dar nimeni nu mai auzise de un parradil care să-şi facă cuib!

Continuând să împingă bucata de stofă pe podeaua peşterii, parradilul dădu peste grăunţele şi peste fructele pe care le lăsase Saikmar să cadă. Limba lui trecu umedă peste piatră şi le înghiţi pe loc. Încurajat şi amintindu-şi că parradilii sunt nişte mâncăi fantastici, pentru că zborul le cerea un consum de energie foarte mare, Saikmar mai scoase o porţie din pungă şi i-o întinse, cu mâinile tremurând. Parradilul o privi bănuitor, apoi, convins că era la fel cu cea pe care tocmai o îngurgitase, deschise gura. Saikmar îşi întoarse palma şi lăsă bucăţelele să cadă în gura sângerie.

Parradilul fornăi mulţumit şi mirosi punga. O apucă şi o întoarse cu fundul în sus. Tot conţinutul acesteia nici măcar nu-i umplu bine gura. Părând oarecum dezamăgit, mai şterse o dată punga cu limba, să fie sigur că nu i-a scăpat nici o firimitură, lăsând o dâră umedă pe ea, apoi trecu pe lângă el şi ieşi pe lespedea din faţa peşterii. Îl văzu luându-şi zborul şi pornind-o repede spre sud.

Saikmar începu să râdă. Râse până când simţi că-l dor coastele şi că aerul rece îi irită dureros gâtul, se opri o clipă, apoi începu iar să râdă.

Întorcându-se în ziua următoare, îşi dădu seama că parradilul umpluse pe jumătate peştera cu felurite materiale uscate şi călduroase – bucăţi de stofă, păr de graat, ierburi uscate, chiar şi piei întregi de animale, pregătite pentru tăbăcit. Din tot amalgamul ăsta se iţea, de-a dreptul caraghios, capul creaturii, care mârâia ameninţător, arătându-şi colţii. Dar asta nu dură decât o clipă, apoi, recunoscându-l, se linişti imediat.

Saikmar îi oferi iar mâncare, dar fu refuzat, şi creatura parcă voia să-i explice că mâncase bine, pentru că-şi deschise gura şi-i suflă în faţă, făcându-l să simtă izul de carne crudă din răsuflarea lui.

Aşa că rămase încă puţin lângă parradil, să-i ţină de urât. Era singura lui legătură cu căminul pe care-l părăsise. Şi, între timp, dacă tot fusese refuzat, mâncă ce adusese în pungă.

În zilele următoare, întâlnirile astea păreau să se transforme într-un fel de obicei, până în ziua în care oamenii începură să construiască zidul de zăpadă, pregătindu-se să închidă uşa sanctuarului. În acea ultimă zi se stârnise un viscol puternic o dată cu zorile şi ţinuse până la amiază, încât Saikmar fusese înspăimântat la ideea că nu va mai putea ajunge să-şi ia adio de la prietenul lui înaripat, pentru că zilele erau foarte scurte. Iar drumul era atât de dificil, încât nici nu te puteai gândi să cobori de la peşteră pe întuneric.

Aşa că plecă grăbit, imediat ce se opri ninsoarea.

Parradilul, care de acum era deja obişnuit cu prezenţa lui, îl salută cu un mormăit, chiar în clipa în care-şi vâra capul în peşteră. Şi, pe când el intra, păşind cu atenţie, pentru că înăuntru era destul de întuneric, se răsuci în cuibul lui mare şi călduros şi îşi ridică o aripă, astfel ca Saikmar să poată vedea ce era ascuns acolo.

O fiinţă omenească, dormind...

10

După aceea, Maddalena și-a dat seama că fusese conștientă în timpul dezastrului, mult mai mult decât își închipuise în primul moment. Când își revenise și se trezise pe trei sferturi îngropată într-un nămete de zăpadă, nu-și mai amintea, practic, nimic, era doar mirată că e încă în viață. Dar asta se datora șocului și vitezei cu care se succedaseră evenimentele. Puțin mai târziu, în minte începuseră să i se lege imagini disparate, ca de vis, și în curând era deja în stare să reconstituie ce și cum se întâmplase.

Fusese mai întâi strigătul pilotului, auzindu-l cum anunță uimit prezența unei alte nave pe orbită, în jurul lui Paisprezece și răspunsul neterminat al lui Gus Langenschmidt. Și, imediat după aceea, bubuitura. Probabil că pe nava străină se sesizase apariția de paraziți în comunicatoarele spațiale și, bănuind că se apropie un crucișător al Patrulei, erau deja pregătiți, în stare de alarmă. Și imediat ce temerile le fuseseră confirmate, întâmpinaseră nava nou-sosită cu un proiectil bine țintit. Putea să fi fost vorba de un proiectil-rachetă, construit special în acest scop, dar putea să fi fost și o simplă bucată de metal, propulsată de un motor rachetă. Își aducea aminte că auzise cândva – nu mai ținea exact minte cu ce ocazie – că un motor rachetă, propulsând o tonă de metal solid, putea străpunge blindajul de protecție antimeteoritică al oricărei nave inferioare celor de clasă Sirius, iar un crucișător al Patrulei dacă era pe jumătatea unei asemenea nave. Un asemenea proiectil, lovindu-l cu o viteză de trei până la cinci sute de kilometri pe secundă, îi putea deschide coca la fel cum deschide o gospodină o păstaie de fasole.

Apoi își aminti și imagini, ca niște instantanee, de mai târziu, din navetă. Gus Langenschmidt luptându-se din greu cu comenzile, pentru a o desprinde de nava-mamă. O a doua bubuitură asurzitoare. Șocul resimțit când, privind spre spatele cabinei, văzuse o gaură în cocă, ale cărei margini se înroșeau, iar metalul topit începea să curgă în picături stră-

lucitoare, pe măsură ce intrau în atmosfera rarefiată a planetei. Apoi din nou Langenschmidt, dându-i ordine insistente, pe care ea le executa mecanic, deşi abia îl auzea prin urletul curentului de aer ce pătrundea prin spărtură. Convingerea că sare spre moarte sigură când, după ce Langenschmidt reuşise să reducă suficient viteza, se strecurase prin gaură şi se aruncase cu capul înainte în noaptea tot atât de neagră ca şi spaţiul cosmic, având impresia că stelele sunt jos şi solul înzăpezit deasupra capului. Reflexul condiţionat care o făcuse să acţioneze maneta de activare a frânelor aerodinamice, şi apoi să lovească butonul de pornire al micului altimetru-calculator, care controla jeturile reactive. Combustibilul de frânare terminându-se cam la şase metri de sol, din fericire deasupra nămetelui de zăpadă, în care se prăbuşise fără să se rănească.

Zăcea acolo de aproape o oră, incapabilă de vreo mişcare, până când, cu toată izolaţia costumului, simţi că încep să-i amorţească degetele de la mâini şi de la picioare. Avusese nevoie de timpul ăsta ca să revină la realitate, mai întâi să îşi dea seama că e încă în viaţă, apoi să se convingă că avea sens să se ridice şi să se pună în mişcare, chiar dacă era singură, pe o planetă necunoscută, fără alte resurse materiale decât cele pe care le avea asupra ei, plus inteligenţa.

Nu-şi putea închipui ce se alesese din Langenschmidt. La început, nici măcar nu-şi mai amintise dacă mai văzuse naveta, după ce se paraşutase. Cel mai probabil, se zdrobise de sol. Poate că Langenschmidt reuşise să sară şi el cu paraşuta, înainte de a fi prea târziu. Poate că nu o făcuse. Cu siguranţă, cu viteza pe care o aveau în momentul în care sărise ea, el se depărtase cu multe sute de kilometri, chiar dacă o urmase imediat. Era sigură că ea sărise... şi atât.

Frigul şi disperarea parcă îi blocau mintea. Trebui să se lupte multă vreme până când reuşi să rezolve simpla problemă pusă de nevoia de a se smulge din zăpada în care căzuse şi în care era îngropată până la umeri. În cele din urmă îşi dădu seama că, adoptând mişcări ca de înotător, reuşea să înainteze fără să se mai scufunde în zăpadă şi, după vreo sută de metri, ajunse pe stâncă solidă. Privi în jur. Greu de imaginat că trăia vreo fiinţă umană pe planeta asta. Nu vedea decât pustiu dezolant.

Simţea că aproape o cuprinde isteria pe când îşi încorda din răsputeri privirea, căutând în obscuritate o cât de mică urmă de speranţă de care să se agaţe. Bruma de lumină pe care o vedea era de la lună şi de la un grup destul de dens de stele, care se vedeau printr-o spărtură în norii ce acopereau cerul. De asemenea, undeva, în depărtare, se vedea o lumină difuză, reflectată de nori, în direcţia în care privea ea. Probabil o auroră boreală.

Disperarea i se mai potoli puţin când îşi dădu seama că, văzând stelele, avea măcar posibilitatea să mai restrângă necunoscutul care o înconjura, de exemplu să afle încotro e nordul. Pe parcursul instruirii

văzuse multe fotografii ale firmamentului. Era, oare, vreuna din constelaţiile distincte pe care le memorase, în acel mic petic de cer senin?

Un moment lung se temuse că erau, totuşi, prea puţine stele, ca să fie convinsă că nu greşea. Apoi, cu un fior, se simţi, dintr-o dată, uşurată. Vedea două din cele trei stele care alcătuiau Triunghiul Nordului pe firmamentul acestei planete – nişte stele absolut de neconfundat, pentru că, exact la jumătate, între ele, strălucind palid, se găsea un nor globular – o combinaţie unică pe cerul acestei emisfere.

Aşa, măcar putea cala girocompasul costumului. Bâjbâind cu mâna înmănuşată, găsi clema care-l ţinea blocat când nu era utilizat, o eliberă şi auzi imediat zumzetul slab care dovedea că aparatul intrase în funcţiune. Era acţionat de energia calorică degajată de organism, în interiorul costumului, şi nu mai avea nevoie de nici un fel de reglaje ulterioare.

Era clar că singurul lucru pe care-l avea de făcut era să o ia spre sud, fără să ţină cont de imensitatea acestui deşert îngheţat. Nava cu care ajunseseră aici refugiaţii de pe Zarathustra asolizase în regiunea arctică, faptul fusese stabilit cu certitudine. Relicva devenise punctul central al unui cult mistic. Când descendenţii refugiaţilor începuseră să migreze, singura direcţie logică pe care o puteau urma era spre sud, spre pământuri mai fertile. Deci, dacă se afla de aceeaşi parte a polului şi mergea în aceeaşi direcţie, exista o probabilitate rezonabilă să dea, în nu prea mult timp, peste vreo aşezare.

Oricum, nu avea nici un rost să stea pe loc. Se gândise la un moment dat să aştepte să se facă ziuă, dar îşi adusese aminte că era către sfârşitul verii în emisfera nordică şi nu ştia exact dacă, la această latitudine, nu începuse deja noaptea polară. Şi dacă nu avea de aşteptat aproape şase luni până în clipa în care va vedea lumina soarelui.

Îşi aminti să comute alimentarea cu aer de la rezerva costumului la aer filtrat din exterior. Îşi blestemă părul, care crescuse parcă prea lung şi, după ce scăpase din năframa de dantelă în care fusese prins, îi intra tot timpul în gură, apoi se puse în mişcare.

La început se agăţase de ideea a-şi îndeplini misiunea, pentru a-şi dovedi că începe să pună în aplicare hotărârea de a deveni un alt om. Nu avea nici un dubiu că se trezise azvârlită în mijlocul unei crize, mult mai acută decât cele mai negre presupuneri ale lui Slee, o criză în care era implicată şi o navă spaţială neidentificată, staţionând pe o orbită care ar fi trebuit să fie pustie, şi al cărei echipaj fusese atât de îngrozit la apariţia Patrulei, încât trăsese fără nici o somaţie. Pentru ea, asta însemna că are în faţă un caz de cel puţin aceleaşi dimensiuni cu Planeta Sclavilor. Încerca să-şi imagineze cum va reuşi să-i învingă pe conspiratori cu mâinile goale, cum va fi decorată şi promovată şi...

Dar gerul şi efortul considerabil reclamat de mersul prin zăpada proaspătă, dar densă, o făceau să vadă toate aceste fantezii ca pe nişte

posibilităţi tot mai puţin credibile. Aşa că, în cele din urmă, renunţă cu totul la ele, în favoarea unei preocupări mult mai stringente: ce să facă atunci când va reuşi să ajungă într-o zonă locuită. Va trebui să se dezbrace şi să distrugă costumul, fiindcă era prea ciudat şi avea o aparatură prea sofisticată pentru a fi văzută de băştinaşi. Şi mai trebuia să inventeze şi o poveste convingătoare despre prezenţa ei acolo... Ce anume? Ar fi putut spune că a fost răpită de bandiţi? Pe Paisprezece existau, într-adevăr, bandiţi, din cauza lor stăpânii de caravane, ca Heron, aveau nevoie de gărzi înarmate puternice, care să le apere. Dar, oare, sălăşluiau ei atât de departe, în nord? Probabil că nu, nu prea vedea nimic de jefuit prin preajmă. De fapt, nu vedea nimic prin preajmă. Punct.

Trebuie să mă gândesc la o minciună mai bună...

Încetul cu încetul, pe măsură ce era tot mai obosită din cauza mersului, simţea cum i se lenevesc şi gândurile, şi mintea. Se ridicase un vânt aspru, bătându-i din faţă, care-i îngreuia şi mai mult înaintarea. La fiecare câteva clipe, de cască i se lipea zăpadă spulberată, orbind-o, până când o ştergea cu mâneca. Casca avea un ştergător mecanic, dar acesta fusese proiectat să şteargă doar finul praf spaţial, nu fulgii lipicioşi de zăpadă şi, oricum, mişcarea lui ar fi avut un puternic efect hipnotic ce, combinat cu slăbiciunea, ar fi scos-o urgent din funcţiune.

Mergea de mult timp şi era atât de obosită, încât tot ce-şi dorea era să se arunce pe pământ şi să doarmă. Singurul lucru care o împiedica să facă asta era faptul că ar fi trebuit să se oprească şi să ia o hotărâre, şi-i era mai simplu să nu ia nici o hotărâre. Îşi dădu seama că jumătate din cer devine ceva mai luminoasă, în timp ce jumătate rămâne, mai departe, întunecată. Un timp fu complet nedumerită de asta. În cele din urmă îşi dădu seama că soarele răsărise de undeva din stânga ei, dar, din partea cealaltă, continuau să înainteze armate de nori negri. Vântul devenise şi mai violent, avea parcă senzaţia că merge pe loc pe o bandă rulantă ergonometrică, incapabilă să înainteze.

Călcă pe o bucată de gheaţă şi căzu cu capul înainte. Inspiră brusc, icnind şi, o dată cu aerul, simţi cum îi intră în gură şi o şuviţă de păr.

Asta a fost picătura care a revărsat paharul. Orice încercare de a se stăpâni era inutilă, aşa că, timp de câteva minute, nu făcu decât să plângă şi să blesteme şi să înjure – Corpul, pentru că o momise cu promisiunea unei vieţi prelungite, pe Brzeska, pentru că nu o trimisese pachet pe Pământ, şi, mai ales, pe Langenschmidt, pentru că nu zdrobise naveta de sol, ca să termine amândoi cu toate necazurile. Urmară apoi porţii bine împlinite la adresa echipajului misterioasei nave de pe orbită, care trăsese asupra crucişătorului, şi, mai ales, la adresa ei însăşi, pentru că era o proastă lipsită de voinţă.

În timp ce-şi revenea din criza de isterie, constatând că, paradoxal, plânsul şi urletele îi făcuseră bine, calmând-o şi limpezindu-i mintea,

furtuna se năpusti din nou asupra ei. Se ridică cu greu în picioare, simţind că o doare totul, fără excepţie, din cap până-n vârful degetelor. Dacă rămânea pe loc, viscolul ar fi acoperit-o şi ar fi murit, sigur.

Înaintarea îi era mai dificilă ca niciodată până atunci, dar în curând îşi dădu seama că asta nu e numai din cauză că se lupta cu vântul care continua să-i bată din faţă. Urca o pantă abruptă, şi ultimii metri, până pe culme, păreau imposibil de parcurs.

Începu să vorbească de una singură. Îşi spunea: „Din vârf o să văd un sat. O să văd oameni. O să văd măcar fumul ridicându-se dintr-un coş de casă. Poate că o să vină cineva să mă întâmpine şi să mă ajute pentru restul drumului. Poate...

Privi în sus, şi atenţia îi fu atrasă de o mişcare. O clipă, înainte să o orbească o nouă rafală de vânt şi de zăpadă spulberată, văzu limpede ceva monstruos de mare şi înaripat, planând în cercuri, deasupra ei. Aşteptând.

În romanele istorice pe care le citise, se vorbea uneori de vulturi, care se apropiau de călătorul pe moarte, rătăcit în vreun deşert de pe Pământ. Şi văzuse filme, în care-ţi puteai da seama de direcţia în care înaintează un rechin-lup, pe mările puţin adânci de pe Cyclops, după cârdul de şorecari Jackson adunaţi deasupra lui, care se hrăneau cu resturi rămase de la ucigaş. Acum cele două imagini i se contopiră în minte. Creatura aia! Aia de sus! Aşteptând până ce se va prăbuşi, apoi...

Reuşi să ajungă, suspinând, pe creastă.

Când îşi şterse cât de cât zăpada de pe vizor, îşi dădu seama că printre nori se strecurau câteva raze de soare. Şi că se afla într-unul dintre colţurile unui masiv stâncos ca un patrulater, mult mai înalt şi mai abrupt în colţul spre care trebuia să o pornească. Versantul pe care-l vedea era plin de pete negre, parcă ar fi fost guri de peşteri. Dar o rază de soare căzu drept pe o cupolă strălucitoare, pe care zăpada nu reuşise să se prindă, fiind spulberată de vântul care continua să bată cu putere. Nu ştia decât un singur material care putea avea o astfel de strălucire – aliajul de crom, gros de zece centimetri, al cocii unei nave spaţiale!

Văzând-o, îşi pierdu complet capul. Şi se trezi strigând:

– Gus! *Gus*! şi făcu încă un pas.

Dar nu mai era nimic solid sub piciorul ei, doar aer.

Jumătate alunecând, jumătate rostogolindu-se, parcurse aproape zece metri. Părul îi intrase din nou în gură, obligând-o să scuipe şi să se scuture, ca să poată să respire. Iar când se rostogoli încă o dată, ajungând cu faţa în sus şi cu privirea spre cer, văzu că sălbăticiunea aceea înaripată se năpusteşte asupra ei, cu gura roşie deschisă, cu ghearele de la picioare pregătite de atac.

Zburătoarea fu asupra ei în momentul în care se scufunda, complet neajutorată, într-o grămadă de zăpadă viscolită, prinzînd-o cu bra-

ţele date în lături, strigând inutil după ajutor. Îşi simţi mâinile prinse într-o strânsoare ca de cleşte, apoi fu smulsă de pe sol. Îşi dădu imediat seama că e inutil să se zbată – monstrul era fantastic de puternic şi, oricât de violent se răsucea ea, îşi continua imperturbabil zborul, spre versantul stâncos pe care-l văzuse în faţă.

O pusese jos pe o lespede, în faţa unei peşteri, cu atâta blândeţe, încât era uluită. Apoi se proţăpise ferm pe picioare, cu aripile deschise, şi începuse să-i facă vânt cu botul lui bont.

Vrând-nevrând, intră în peşteră.

Acolo se trezi lângă un soi de cuib, impregnat de mirosul proprietarului, al cărui iz reuşise să pătrundă chiar şi prin filtrele costumului. Se opri, aşteptându-se ca sălbăticiunea să o atace în orice clipă.

În loc de aşa ceva, creatura trecu pe lângă ea şi se îngropă în cuib. După ce se aşeză cât mai comod, îşi desfăcu pe jumătate una din aripile enorme, o trecu pe deasupra capului ei, şi apoi o trase puternic, dezechilibrând-o şi obligând-o să se lungească alături, în cuib.

Se simţi tremurând câteva clipe. Apoi o cuprinse oboseala, toropind-o, şi uită de situaţia ei groaznică, nu mai ştiu decât că-i e cald şi bine, că nu mai e afară, în vânt...

Gus n-a pomenit de aşa ceva, când mi-a vorbit de Paisprezece...

Asta i-a fost ultimul gând. Iar când, după multe ore de somn, se trezi, văzu un tânăr, care o privea ţintă din gura peşterii, cu gura deschisă de uimire.

11

De când sosise la sanctuar, Saïkmar încercase permanent să se poarte cât mai demn, ca un om aparţinând clanului care, acum, ar fi trebuit să domnească peste Carrig, dacă drepturile sale n-ar fi fost uzurpate cu neruşinare. Făcuse permanent eforturi să adopte maniere de om matur, având-u-i drept model pe unchiul său, *sir* Malan, şi pe defunctul *sir* Bavis.

Dar emoţia produsă de sosirea parradilului, şi apoi de faptul că se împrietenise cu el, înlăturase crusta aceasta forţată, dând la vedere adevărata lui fire. Pentru că, în fond, abia dacă putea fi considerat un tinerel care, pe deasupra, se mai găsea şi într-o situaţie deosebit de dificilă, singur şi fără nici un priëten, într-un ţinut deosebit de inospitalier.

De aceea, emoţia îl făcu să icnească nu tocmai bărbăteşte, când fata ce se adăpostea sub aripa parradilului se trezi cu o tresărire, ridicându-se în picioare.

În primul moment crezuse că e moartă şi că parradilul îi arată trupul acela ca un avertisment, sau doar dorind să-i transmită astfel că este aprovizionat cu mâncare. Veşmântul cu care era îmbrăcată – ţesătura aceea cu strălucire metalică mată şi casca sau coiful pe care-l avea pe cap – o făcea să semene atât de mult cu un cadavru, cel puţin în mintea lui. Şi adevărul e că nu-şi dăduse seama că e vorba de o fată, până ce nu o auzise vorbind, atât de puţin i se putea distinge figura.

Avea vocea răguşită, dar plăcută. La început rostise ceva într-o limbă pe care el n-o înţelegea, apoi se clătinase, ca şi cum ar fi fost ameţită, dar îşi revenise repede şi i se adresase în limba vorbită în Carrig.

– Cine eşti tu? Şi cum se numeşte creatura asta, care m-a adus aici, în peşteră?

Încordându-şi privirea, Saïkmar făcea în continuare eforturi să-i distingă trăsăturile prin ciudata membrană transparentă care-i închidea partea din faţă a căştii – tot fără succes. Îi răspunse politicos:

– Sunt Saikmar, fiul lui Corrie, din Clanul Twywit, din Carrig, am fugit de acasă, şi acum am cerut azil aici, la sanctuar. Iar creatura cu care împarţi cuibul este un animal nobil, un parradil.

Ea dădu încet din cap, gânditoare. Lângă ea, parradilul, cu aripa încă ridicată, îşi roti capul pe gâtul lui flexibil şi o adulmecă. Apoi privi din nou către Saikmar, parcă întrebător.

– Şi tu? o întrebă acesta.

Fata scutură din cap, neajutorată.

– Eu... eu?...

– Ce ţi s-a întâmplat? Cum ai ajuns aici?

– Nu... nu-mi aduc bine aminte. Am leşinat.

Saikmar continuă s-o privească, minunându-se. Ce bine ar fi fost dacă parradilul ar fi putul vorbi, se gândea el. Şi care era înţelesul acestei întâmplări? Era clar că parradilul o adusese aici pe fată, fiindcă toată ziua viscolul fusese prea aspru ca vreun om să rişte să se caţăre pe calea pe care o urmase el venind încoace, iar acesta era singurul mod de a ajunge aici, ca pedestru. Însă, pentru asta, trebuia să vezi bine unde puneai mâinile, şi mai ales picioarele. Dar, dacă o salvase din nămeţi, atunci se puneau imediat alte întrebări. Ce făcea ea aici, hoinărind de una singură? De ce era îmbrăcată atât de ciudat? S-o fi adus parradilul tocmai de departe, din sud, de pe unde se ducea să-şi strângă materialele pentru cuib? Nu mai auzise niciodată de aşa ceva. Parradilii fuseseră învinuiţi, nu o dată, că fură copii şi mânji de graat, dar, de obicei, asemenea poveşti erau localizate „într-o altă ţară" şi, oricum, una ca asta nu se putea asemăna cu transportul unui adult, la asemenea distanţă...

Urletul vântului pe care-l auzea în spate îl făcu să-şi aducă aminte că, în curând, se va lăsa întunericul şi nu mai îndrăzni să piardă timpul cu alte întrebări.

– Trebuie să te conduc imediat la sanctuar, spuse el. Acolo o să găseşti hrană şi un adăpost cald. Poţi să mergi?

Ea se ridicase cu grijă, mai întâi în genunchi, apoi în picioare. Era aproape tot atât de înaltă ca Saikmar. După ce-şi mişcase niţel toate încheieturile şi se întinsese puţin, îi răspunse:

– Mă simt foarte slăbită, dar odihna mi-a făcut bine. Cred că o să fie totul în regulă. Mai e furtună afară?

– A nins mult ceva mai devreme, dar acum e senin. Totuşi, trebuie să plecăm foarte repede. O să se lase noaptea, foarte curând.

Mişcându-se cu grijă, ea ieşi din cuib, de lângă parradil, şi o porni spre gura peşterii. Privind în jos, arătă către cupola strălucitoare a sanctuarului.

– Acolo trebuie să ajungem?

– Da, încuviinţă Saikmar. Drumul este foarte greu şi trebuie să pornim imediat, altfel nu mai ajungem. Azi se construieşte zidul de

zăpadă la uşa sanctuarului, şi intrarea se închide peste iarnă. O să te conduc şi o să-ţi arăt unde să te sprijini şi de ce să te agăţi.

Fata nu-i răspunse nimic, ci continuă să privească versantul abrupt. Saikmar n-o putea învinui că ezită. Furtuna acoperise stâncile cu un strat gros de zăpadă şi, în lumina care scădea rapid, abia dacă puteai vedea lespezile şi crăpăturile.

Se gândea ce încurajări să găsească pentru a o convinge, sau dacă trebuie, într-adevăr, să o ducă la sanctuar. Nu cumva o fi un emisar al zeilor? Auzi brusc un mormăit şi un foşnet în spatele lui şi parradilul ieşi din cuib. Veni lângă ei, pe lespedea de la intrare, şi umărul lui enorm îl înghesui zdravăn pe Saikmar.

Puteai să juri care e înţelesul gesturilor făcute de el cu capul, împungând aerul spre sanctuar: *Acolo vreţi să ajungeţi…*?

Brusc, parradilul păru să-şi piardă răbdarea. Îşi deschise aripile şi-şi luă zborul cu zgomot ca de tunet. Nedumerit, dezechilibrat, pe punctul să cadă de pe lespede, Saikmar se sprijini cu spatele de stâncă. Bătând aerul ca un înotător apa, parradilul se apropie la trei metri de peretele stâncos, apoi se năpusti la el, cu aripile-i mişcându-se ca nişte frâne aerodinamice, şi-şi încleştă ghearele pe braţele lui.

Apoi se trezi purtat ca o păpuşă peste abisul de dedesubt.

Zborul a fost atât de scurt, încât, de uimire, nici măcar nu avusese timp să ţipe. Pe când trăgea aer în piept, ca să strige, se trezi depus cu grijă pe un platou, nu departe de sanctuar, iar parradilul se înălţă din nou, pregătindu-se să o aducă şi pe fată. Stând încă într-un genunchi în zăpadă, Saikmar privi scena cu uimire amestecată cu admiraţie. Pentru că aveai nevoie de ceva curaj ca să faci ce făcea fata – să mergi până la limita extremă a lespezii, să te întorci cu spatele şi să te laşi prinsă de ghearele puternice.

Încă o clipă şi era şi ea aşezată cu grijă alături de el. Abia mişcându-şi aripile, parradilul plană o clipă deasupra lor, să se convingă că totul este în regulă, apoi se înălţă brusc, stârnind un nor de zăpadă, spre cuibul lui cald, din peşteră.

Saikmar simţea un nod în gât. Îşi mişca frenetic mâna spre silueta parradilului ce se estompa din ce în ce, de parcă şi-ar fi luat la revedere de la un bun şi drag prieten. Apoi se stăpâni şi, conştient că zidul de zăpadă de la uşa sanctuarului era, probabil, pe terminate, o ajută pe fată să se ridice şi, fără să scoată o vorbă, o porniră spre adăpost.

Zidul de zăpadă de la intrare era aproape terminat. Pregătirea bulgărilor enormi, bine bătătoriţi, care formau partea principală a peretelui, era una din sarcinile care cădeau în seama refugiaţilor. Crăpăturile şi golurile erau astupate, după aceea, tot cu zăpadă, astfel încât, în final, construcţia devenea un bloc masiv, perfect rezistent la vânt.

Pe când Saikmar se apropia cu fata, lucrătorii se opriseră să-i privească. Erau o adunătură de oameni înrăiţi de suferinţă, cei mai mulţi slabi, cu feţe supte şi priviri sălbatice, care, pe moment, sufereau destul de tare din cauza mâinilor, aproape degerate în zăpada cu care lucraseră, şi din cauza vântului, care le înroşise nasurile şi obrajii. Doar puţini aveau haine potrivite pentru o astfel de vreme. Câţiva dintre norocoşi, care aveau câte o pătură, şi-o înfăşuraseră pe trup, ca pe un poncho.

Saikmar ştia că ar fi trebuit să ia şi el parte la munca asta, deşi nimeni nu-i spusese direct aşa ceva, şi simţi că-l cuprinde neliniştea, văzându-l printre lucrători pe un individ numit Graddo, un fel de conducător autodesemnat al refugiaţilor, care-l detesta din toată inima pe Saikmar, pentru că, spunea el, purtarea tânărului aducea mai degrabă cu cea a unei femei, nu cu a unui bărbat. Dar, oricum, nu putea face nimic altceva decât să înfrunte cu curaj situaţia creată. Luându-şi tovarăşa de braţ, o porni spre deschiderea încă neastupată din zid, pregătindu-se să intre în sanctuar.

Dintr-un motiv oarecare, banda de nemulţumiţi nu făcea decât să mormăie, aşa că...

Şi aproape că dădu buzna peste motivul acestei atitudini a oamenilor. Sub arcada metalică de la intrare, cu figura calmă şi ţeapănă de parcă ar fi fost ea însăşi un sloi de gheaţă, stătea bătrâna preoteasă Nyloo.

– Altă gură de hrănit peste iarnă, tu, cel bun la nimic? zise ea, după ce-i privise şi pe Saikmar, şi pe fată, din cap până-n picioare.

– Femeia asta cere şi ea azil aici, răspunse Saikmar răstit. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă asta fusese, într-adevăr, intenţia fetei, dar, în pustietatea arctică, nu putea avea altă soluţie.

– Aşa deci... Ochii lui Nyloo păreau că ard pe faţa îmbătrânită. Este o femeie? O femeie în carne şi oase? Ha! Cred mai degrabă că, înspăimântat la gândul că o să tremuri de frig de unul singur în noaptea lungă care ne aşteaptă, ai invocat un spirit, ca să-ţi încălzească aşternutul. Nu e adevărat?

– Nu ştiu nimic despre invocaţii, spuse Saikmar, simţind că, în ciuda gerului, faţa începe să-i ardă. Magia e treaba ta, nu a mea!

– Adevărat! răspunse Nyloo pe un ton aspru. Dar e păcat... mare păcat. Pentru că, fără invocaţii, de unde oare o să luăm mâncare, pentru a hrăni încă o gură iarna asta? Asta aş vrea să-mi spui tu!

– Sunt şaptezeci de refugiaţi aici, replică Saikmar. Ce mai contează o gură în plus?

– Contează! ripostă Nyloo.

Simţind că dacă îşi exprimau resentimentele vor beneficia, de data asta, de aprobare oficială, ceilalţi refugiaţi îşi lăsaseră treaba baltă şi se înghesuiau ameninţători în jurul lui Saikmar. În primul rând, în afară de Graddo, îi recunoscu pe încă doi bărbaţi înrăiţi de viaţă, taţii unor

copii care erau crescuţi la sanctuar. Ca şi progeniturile pelerinilor, erau iniţiaţi în misterele cultului, fiind destinaţi a împrospăta rândurile preoţimii, dar, în timp ce pelerinii îşi ofereau de bunăvoie copiii, refugiaţii aveau obligaţia de a face asta – chestiune fundamental diferită, deci.

Saikmar simţi cum, din cauza încordării, stomacul i se face ghem, devenind tare ca piatra.

– Şi femeia asta! se răsti Graddo, împingând-o în umăr atât de tare, încât o văzu clătinându-se, deşi până acum ea nu scosese o vorbă. De unde vine? Dintr-un oraş care şi-a căpătat drept de azil pentru cetăţenii lui, aşa cum au făcut-o oraşele noastre, trimiţând caravane cu provizii aici?

– Bine zis! strigă un alt om de lângă el, urmat imediat de un cor de aprobări ale celorlalţi. Cercul se strânse şi mai mult în jurul lui Saikmar şi al fetei.

– Într-adevăr, bine grăit, încuviinţă şi Nyloo. Saikmar, femeia asta – dacă este, într-adevăr, femeie, şi nu un spirit, ceea ce ar fi de preferat, pentru că spiritele nu se hrănesc cu mâncare, ca noi – de ce nu-şi susţine singură drepturile?

– Sunt dintr-un oraş din sud, Dayomar, zise fata cu voce tare, ridicându-şi capul şi privind-o pe Nyloo drept în faţă.

– Dayomar? repetă refugiatul care pusese întrebarea. Părea dezamăgit. Ce părere ai dumneata, preoteasă?

– Da, oamenii din Dayomar au drept de azil aici, încuviinţă mormăind Nyloo. Şi l-au menţinut tot timpul deşi, pînă acum, nimeni de acolo nu a ajuns să ceară aşa ceva.

Saikmar simţi că speranţele îi renasc şi interveni imediat:

– Atunci dă-ne voie să trecem, bătrâno!

– Nu aşa de repede! se împotrivi Graddo. Era clar că profita de ocazie să-l sâcâie cât mai mult pe Saikmar, poate spera chiar să obţină ceva mai mult din treaba asta, poate chiar să-l gonească de la sanctuar. Ea doar *zice* că e din Dayomar. Am fost şi eu odată în oraşul ăla, înainte ca nedrepţii mei acuzatori să mă oblige să fug aici. Şi n-am văzut nici urmă de veşmânt ca al ei pe acolo!

– Şi te aştepţi să umble cineva prin zăpadă şi prin frig, îmbrăcat la fel ca pe plajele însorite din sud? se răsti Saikmar la el. Dar argumentul trecu neobservat. Frica de foamete domina minţile refugiaţilor. Şi, datorită încurajării tacite a lui Nyloo, atitudinea lor era din ce în ce mai agresivă.

Începură să urle:

– Daţi-o afară! Daţi-i afară pe amândoi! El nu e-n stare nici măcar să dea o mână de ajutor la treabă!

Nyloo îşi ridică mâna şi le porunci aspru să tacă. Iar când se aşternu liniştea, o întrebă din nou pe fată?

– Cum ai ajuns aici, tocmai de la Dayomar?

– Nu... nu ştiu exact cum s-a întâmplat, spuse ea, după o clipă de gândire.

– Am găsit-o într-o peşteră de pe versantul ăla stâncos, exclamă Saikmar. Cea în care şi-a făcut cuibul parradilul... probabil că el a adus-o acolo, ca să-i fie cald.

Vocile se ridicară din nou, puse pe ceartă.

– Prostii! Parradili aici, atât de departe în nord? N-au ajuns niciodată până aici! Şi, pe deasupra, cine a mai pomenit parradil care să-şi facă cuib? Parradilii nu-şi fac niciodată cuib! E din Carrig, dar nu ştie nici măcar care sunt obiceiurile parradililor... Ştiam eu că e prost, da' nu-mi închipuiam că poate fi *atât* de prost!

Saikmar îşi încleştă pumnii, întorcându-se spre ei, simţind cum îi fierb vorbele pe buze. Dar, înainte să poată rosti ceva, Nyloo îi veni, neaşteptat, în ajutor.

– Voi, ăştia! N-aveţi nici măcar mintea şi ochii copiilor voştri! Este un parradil pe aici, de-o vreme... mie mi-au spus-o imediat copiii. În vocea ei se simţea o urmă de îndoială.

– Saikmar! continuă ea. Zici că ai găsit-o pe femeia asta în peştera parradilului, nevătămată?

– Aşa este!

– Eşti în stare să juri? Să juri pe zeii clanului tău din Carrig, pe parradil şi pe twywit?

– Bucuros!

Nedumeriţi, simţind că victoria le scapă, refugiaţii se bâţâiau de pe un picior pe celălalt. Nyloo, cu degetul ei osos, îi făcu semn fetei să se apropie. Şi când aceasta, timidă, o făcu, îi pipăi intrigată şi încruntată îmbrăcămintea. În cele din urmă spuse:

– E un semn, o minune. Până când o să vedem ce înseamnă, trebuie să te primim în sanctuar. Dar te previn! Vocea preotesei devenise sonoră: Dacă se dovedeşte că ne-ai minţit – dacă tu, Saikmar, ai jurat strâmb – o să spargem zidul ăsta şi o să vă alungăm pe amândoi dincolo de el, să muriţi în pustietatea iernii!

Se dădu în lături şi făcu un semn smucit cu capul ei aproape chel:

– Intră!

12

Maddalena fusese slăbită nu numai din cauza oboselii şi a lipsei de hrană cât, mai ales, din cauza disperării. Când adormise în cuibul parradilului – numai din cauza oboselii – din orice punct de vedere ar fi privit situaţia în care se găsea, orice speranţă părea să fie pierdută. Deşi îşi găsise un adăpost în faţa furtunii, siguranţa ei era, în cel mai bun caz, temporară. Când se va trezi, poate că sălbăticiunea aceea va fi flămândă şi o va ataca, sau poate avea de gând să o ţină prizonieră, în vederea cine ştie cărui scop al ei...

Dar, în situaţii extreme, disperate, cea mai mică speranţă are acelaşi efect pe care-l are o licărire de lumină într-o cameră cufundată în întuneric: oricât de firavă ar fi licărirea aceea de lumină, încăperea nu mai e complet obscură. Şi, oricât de firavă ar fi fost speranţa de care se agăţase, a fost suficientă pentru a o readuce pe Maddalena pe linia de plutire, pentru a o face să fie din nou în stare să se gândească la salvarea ei.

Până acum nu avusese, evident, nici o posibilitate de a acţiona, se mărginise să accepte pasiv ceva făcut în numele ei şi să tragă cele mai mari foloase cu putinţă din asta. Totuşi, era clar că tânărul acesta înalt, care o găsise în peştera parradilului era dornic să se împrieteneascã cu ea. Dovadă că fusese în stare să se certe cu femeia aceea bătrână şi nu prea binevoitoare, care încercase să-i împiedice să intre împreună în sanctuar. Şi ce noroc avusese că Dayomar-ul era printre oraşele care îşi asiguraseră dreptul de azil – ea nu rostise numele ăsta decât pentru că acolo se afla baza lui Slee! Spera să nu se mai afle vreodată la asemenea strâmtoare, cât va mai rămâne pe planeta asta!

Cât despre locul în care fusese primită, îşi dăduse deja seama că, atunci când văzuse cupola argintie de pe înălţime şi strigase numele lui Langenschmidt, avusese şi nu avusese dreptate. Avusese dreptate în sensul că forma pe care o zărise era coca unei nave spaţiale. Nu avu-

sese dreptate atunci când crezuse că e vorba de naveta de asolizare din care sărise ea cu paraşuta. Indiferent de felul în care numeau băştinaşii locul – îi spuneau „sanctuar" sau ceva de genul „loc sigur de adăpost" – ea ştia că are în faţă nava spaţială cu care sosiseră cei opt sute de refugiaţi de pe Zarathustra şi care, aşa cum i se spusese în timpul pregătirii, era acum un fel de altar al unui cult mistic.

Din cele văzute pe când Saikmar o îndemna să intre şi apoi să se grăbească pe culoare, conducând-o spre adăpostul lui, îşi putea da seama că nava se deteriorase rău la aterizare. Uşa prin care intraseră era, după toate aparenţele, o deschidere de acces a uneia dintre navetele de salvare, şi, datorită şocului de la asolizare ori după aceea, datorită greutăţii enorme a structurii, era prea deformată pentru a mai putea fi închisă cu panoul ei etanş. De aceea, era nevoie să fie astupată cu zidul de zăpadă. Înăuntru, plasticul durabil care acoperea metalul, protejându-l împotriva coroziunii, fusese uzat de apăsarea nenumăraţilor paşi omeneşti, şi, din loc în loc, podeaua era acoperită cu pete de rugină. Înainte de a ajunge la o a doua uşă, care încă mai funcţiona, văzu că toţi pereţii erau acoperiţi cu gheaţă, în unele locuri chiar destul de groasă. Dincolo de a doua uşă o izbi o căldură fetidă, simbol al oricărui adăpost de fiinţe umane, care nu dispune de instalaţii sanitare adecvate. Mirosul era atât de greu, încât Maddalena simţi că o trec fiori.

Saikmar o îndemnă să meargă mai repede. La o intersecţie de culoare dădură peste nişte copii – cam de cinci ani toţi – care se jucau cu nişte bucăţi de material elastic, tăiat în formă de cuburi. Le aruncau în pereţii metalici, apoi se străduiau să le prindă, în ciuda faptului că acestea săreau în cele mai neaşteptate direcţii. Dar, văzând-o pe străină, uitară de orice joacă, oprindu-se să o privească cu ochii mari şi gura căscată, pe când Saikmar o conducea pe lângă ei şi o luă la stânga.

Zona pe care o parcurgeau părea să fi avut foarte mult de suferit la asolizare. Se vedeau peste tot găuri şi crăpături, astupate cu fel de fel de deşeuri, peste care fusese întins un strat de material plastic. Cum pe culoar uşile – mai bine zis cadrele de uşi – se succedau la intervale regulate, de circa cinci metri, Maddalena presupunea că se aflau în zona cabinelor echipajului. Panourile glisante fuseseră fie tăiate, fie deschise cu forţa în ghidajele lor deformate, unde ruginiseră rapid, astfel încât acum deschiderile respective erau acoperite cu împletituri de nuiele, sau cu draperii din piei de animale.

În spatele unora din perdele se auzeau oameni mişcându-se, şi ea îşi imagină cu uşurinţă câţi ochi o cercetau, prin mici găuri invizibile.

Saikmar se opri, în sfârşit, în faţa unei uşi, închisă cu ceva mai multă grijă decât celelalte. Deschiderea era acoperită de o foaie de metal lungă de vreo doi metri, ce părea să fi fost blatul unui pat, fixată la locul ei cu ajutorul unei bare de bronz, găurită la ambele capete, ca

să intre pe nişte ştifturi ieşind din perete. În mijlocul barei trona un lacăt rudimentar, enorm, cântărind pe puţin un kilogram, pe care Saïkmar, după ce alesese cheia potrivită din legătura pe care o avea la centură, îl descuie, dădu tot dispozitivul la o parte, apoi se dădu în lături şi o invită să intre.

Ea se conformă. Se găsea într-o cabină cu patru paturi – unul din ele fusese tăiat, aşa cum presupusese, iar tăblia lui era acum pe post de uşă. Probabil că Saïkmar îşi dăduse atâta osteneală pentru că avea cu el mai multe bunuri decât ceilalţi refugiaţi şi mai valoroase. Toate cele trei paturi ce se mai aflau încă la locul lor erau pline cu haine, cu pături, cu nişte cărţi enorme, scrise de mână, din care văzuse şi ea câteva exemplare, în timpul pregătirii, cu diverse obiecte metalice – probabil o armură – şi cu o serie de alte lucruri despre care nu ştia nimic.

Dezordinea îi aminti dureros că ea-şi abandonase tot bagajul în navetă, aşa că acum era, în mare parte, în voia sorţii. Nu avea nici o posibilitate să-şi semnaleze prezenţa la bază, nu avea nici un fel de medicamente – şi asta, pe o planetă atât de înapoiată, putea fi cea mai periculoasă lipsă – şi nici o altă haină, în afara celor cu care era îmbrăcată. Şi, pe deasupra, era cât se poate de clar că sosirea ei aici nu e deloc binevenită, din cauza proviziilor extrem de reduse. Iar în timpul iernii şi nopţii polare era evident că nu pot sosi provizii proaspete, de nicăieri.

Dar avusese mare noroc să scape cu viaţă şi să ajungă până aici. Şi poate că norocul n-o va părăsi nici de aici înainte. Ba, dacă se gândea mai bine, nici n-o părăsise. Realizând asta, îşi privi atentă costumul spaţial. Nava de pe orbită, care trăsese asupra crucişătorului Patrulei, demonstra clar că Paisprezece fusese descoperită de un grup de intruşi dintr-un alt sistem solar, care acum îi exploata bogăţiile, sau oamenii, sau şi una şi alta. Iar asta însemna că „fulgerul" cu care fusese ucis Neguţătorul Heron şi regele-parradil nu avea nici o legătură cu praful de puşcă, aşa cum presupunea Slee – nu era vorba decât de o armă energetică cinstită, mânuită de un intrus din afara planetei. De aceea fusese tare speriată să nu cumva să-i recunoască cineva veşmântul drept costum spaţial şi să o considere automat făcând parte din tabăra duşmanilor.

Dar se pare că intruşii nu doreau să producă prea multă dezordine, şi de aceea îşi ascunseseră originea extraplanetară, învăţaseră limba locului şi adoptaseră costume indigene. Dacă moartea lui Heron nu era o simplă coincidenţă, îşi dăduseră deja seama că pierderea unui agent galactic va fi urmată de o anchetă şi probabil că doreau să treacă, pe cât posibil, neobservaţi.

Iar până acum se dovediseră foarte isteţi. Durase destul până când să ajungă vreo ştire la o bază a Corpului, şi încă şi mai mult până ce fusese trimis un agent să verifice la faţa locului. Şi, doborând crucişătorul imediat ce revenise în spaţiul real, îşi asiguraseră un respiro de încă un

an sau doi, dacă ea, sau Langenschmidt, nu ajungea la cineva care avea un comunicator subeteric. Dispariţia fără urmă a unui crucişător nu era un fapt absolut neobişnuit. De trei sau patru ori într-un secol se mai întâmplau asemenea accidente, şi, de obicei, nu era niciodată disponibilă o altă navă, care să cerceteze imediat cauzele catastrofei.

Ăsta era, de altfel, unul dintre motivele pentru care Corpul plătea salarii aşa de mari.

Până când va fi trimisă o altă navă spre Paisprezece, intruşii aveau la dispoziţie destul timp, pentru a se înrădăcina aici destul de serios, ca să poată da cu tifla Corpului. Deoarece în legătură cu Planetele de Refugiu Zarathustra existau două opinii. Una era cea promovată de Corp şi pe care i-o expusese Langenschmidt: aceste planete izolate trebuiau să se dezvolte fără nici o constrângere din exterior, fără nici o ingerinţă din partea unor culturi mai avansate. Iar cealaltă era diametral opusă, susţinând că aceste planete trebuie deschise imediat pentru trafic şi comerţ, astfel încât locuitorii lor să poată beneficia de cunoştinţele civilizaţiei galactice.

Dacă intruşii se înrădăcinau suficient de adânc, Corpul s-ar fi văzut cu mâinile legate, pentru că ar fi fost imposibil să-i scoată de acolo fără a folosi forţa pe faţă, iar asta ar fi fost în totală contradicţie cu propria lor politică, de noningerinţă. Şi, dacă se apela la o autoritate încă şi mai înaltă în ierarhia galactică, nu s-ar fi ajuns la o decizie decât în… Chiar, cât ar fi durat? Zece ani? Guvernarea unei federaţii de două sute şaizeci de planete locuite este un proces lent, teribil de lent!

Iar atunci decizia, indiferent care ar fi fost, nu mai avea nici o importanţă. Pentru că răul ar fi fost, deja, ireparabil.

Maddalena se simţea în parte îngrozită, în parte exaltată. Ajunsese să fie atât de detestată la bază mai ales pentru că bodogănea tot timpul că treburile acelea mărunte, de rutină, care i se încredinţau, erau nesemnificative pentru capacitatea ei. Avea o părere foarte bună despre ea însăşi. Dar aici se trezise pe cap cu o sarcină atât de copleşitoare, încât avea uneori impresia că trebuie să lupte de una singură contra întregului univers. Dar reuşita depindea în totalitate de ea.

Sau mai exact spus: depinde în totalitate de ea dacă reuşeşte, sau nu, să supravieţuiască acestei misiuni, sau nu!

În cabină, nu era altă mobilă decât paturile. Cândva fuseseră şi nişte instalaţii sanitare, dar probabil că nu mai funcţionau de când nava se zdrobise de sol. Saikmar goli unul din paturi, puse o pătură pe tăblia metalică şi-i făcu semn să se aşeze. Ce s-o fi întâmplat cu saltelele de pe paturi? Ah, copiii… Din ele erau făcute cuburile cu care se jucau.

Se aşeză pe pat şi îşi scoase cu grijă casca, bucuroasă să-şi poată aranja, în sfârşit, părul încâlcit. Saikmar privea atent la fiecare mişcare pe care o făcea, dar în ochii lui nu se citea nici ostilitate, nici suspici-

une, doar curiozitate. Atunci când îi spusese că este din Carrig, Maddalena nu se gândise că, dacă și-ar fi dat seama că ea e de undeva, din spațiu, și dacă ar fi știut că uzurpatorii din orașul lui sunt tot din spațiu, probabil că tânărul n-ar fi fost nici pe departe așa de prietenos.
Așteptă răbdătoare să zică el, primul, ceva.

Saikmar nu știa ce să facă. Până când Nyloo nu acceptase ideea că sosirea fetei este o minune, nu crezuse asta decât pe jumătate. Într-adevăr, considerase venirea parradilului ca pe un semn al zeilor către el, dar, în fond, în acel moment fusese suficient de deprimat ca să se gândească la sinucidere. Însă mai târziu, gândindu-se mai bine, găsise o explicație mult mai rațională și mai verosimilă pentru această „minune", anume că Belfeor și clanul lui comiseseră încă o blasfemie, gonind parradilii din Colinele Fumegânde.

Dar asta era o problemă în care părerea unei preotese avea multă greutate. Și, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât i se părea mai plauzibil că se află la limita supranaturalului. Misterul prezenței ei aici, felul în care-i coborâse parradilul de pe stâncă pe amândoi – nimeni nu mai auzise vreodată de una ca asta – totul părea strâns întrepătruns, și mintea lui părea să fie din ce în ce mai mult atrasă de ipoteza unei intervenții divine. Și hainele astea, atât de ciudate, cu care era îmbrăcată fata, mai alea casca aia tare, cu partea din față transparentă...

Pe care acum tocmai și-o scotea, dând la iveală o față cât se poate de umană și deosebit de frumoasă.

Saikmar inspiră adânc, hotărât să pună întrebări direct la obiect.

– Ești ființă omenească? Sau vii din partea zeilor?

Fata nu-i răspunse imediat, se gândi o clipă, apoi zise:

– Sunt ființă umană. Dar mi s-au întâmplat niște lucruri tare ciudate.

Asta era evident. El insistă:

– Ai zis că ești din Dayomar. Cum te cheamă?

– Melisma, fiica lui Yull și a lui Mazia, dar ei au murit. Și făcu un semn, așa cum făceau cei din sud, atunci când pomeneau de morții lor. Până aici, toate bune.

– Atunci cum ai ajuns până aici, tocmai din sud?

Încă o scurtă tăcere înainte de a-i răspunde. Se întreba dacă se gândește să-i spună o minciună, sau dacă nu cumva nici ei nu-i venea să creadă întâmplările prin care trecuse. Vorbele ei îl convinseră că a doua presupunere era cea adevărată:

– Nu-mi amintesc foarte exact. Poate că m-a adus parradilul... Mie așa mi se pare.

Deci, fie că era ființă umană, sau nu, prezența ei aici se datora, incontestabil, unui miracol. Era evident că n-ar fi putut ajunge atât de departe, în nord, hoinărind de una singură, la întâmplare. În timpul

verii, la sanctuar nu venise nici o caravană. Nu putea s-o fi adus altcineva în afară de parradil.

Simţi un fior puternic, din cap până-n picioare, şi închise, o clipă, ochii, încercând să se stăpânească. Deci zeii nu-l uitaseră! Asta era o minune de netăgăduit, adresată lui personal, şi dacă Nyloo va încerca să-i descopere un alt înţeles, o să-i ia pur şi simplu capul bătrân de pe umeri, chit că era preoteasă!

– Locul ăsta... spuse fata gânditoare, privind în jur. Aici e sanctuarul nordic?

– Da.

– Iar tu cred că spuneai că ai cerut azil aici. De ce? Ce te-a gonit de acasă?

– Mă trag dintr-o familie nobilă din Carrig, spuse Saikmar, cu amărăciune în glas. Acolo, după cum probabil ştii, în fiecare an vânătoarea-de-rege stabileşte cine va urma la conducere. Eu, care ar fi trebuit să-l dobor pe rege în numele Clanului Twywit, am fost deposedat de drepturile mele de nişte străini, veniţi din sud, posesori de puteri stranii. Dacă n-aş fi fugit, acuma aş fi fost probabil mort, pentru că străinii ăia, cu care s-au înhăitat şi o serie de trădători din oraş – între ei şi Ambrus, fiul lui Knole, fie-i numele în veci blestemat! – i-au ars pe toţi cei care li s-au împotrivit, cu fulgerele lor.

Fata îl asculta din ce în ce mai uimită. Apoi exclamă:

– Dar asta înseamnă că eşti chiar *acel* Saikmar care...

Chiar atunci tăblia de la uşă fu împinsă cu putere şi căzu în lături. Iar în cabină intră Graddo, în spatele căruia se puteau vedea o mulţime de refugiaţi, cei mai mulţi bărbaţi, care lucraseră la zidul de zăpadă, dar şi câteva femei printre ei.

– Am venit să vă spun că sunteţi nişte tâlhari mincinoşi, zise Graddo scurt, care, chiar dacă aţi reuşit să păcăliţi o femeie bătrână cu vorbăria voastră despre minuni, pe noi nu ne-aţi dus. Avem puţină mâncare, pentru că probabil că oraşul tău, Carrig, a oprit toate caravanele de astă vară şi-au ţinut totul acolo, numai pentru ei. Ne-am gândit cu toţii, şi asta-i singura explicaţie că n-am primit nimic. Şi atunci am hotărât să vă gonim din sanctuar, să vă duceţi la Carrig, dacă o să reuşiţi!

Zâmbi cu răutate, pe când ceilalţi îi aprobau vorbele, strigând Saikmar văzu cu teamă că erau câţiva înarmaţi cu bâte şi cu cuţite, şi că feţele tuturor erau pline de ură.

13

Pentru o clipă se lăsă o tăcere grea, tensionată, ca o frânghie vibrând, înainte de a se rupe. Saikmar căută din ochi sabia, pe care nu îndrăznise să şi-o ia cu el, când o pornise spre adăpostul parradilului. Era atât de departe, încât putea să nici nu considere că o avea, atârnată pe peretele cel mai îndepărtat de el. Probabil că Graddo ar fi fost peste el, mult înainte să apuce să o ia de acolo În cabină nu puteau intra mai mult de doi sau trei atacanţi, dar el se îndoia că avea suficientă forţă să se împotrivească, fie şi dacă erau cel mult doi. Totuşi, cu sau fără sabie, se hotărî el, trebuie să încerce.

– Mişcă! se răsti în cele din urmă Graddo, pierzându-şi răbdarea.

– Graddo! strigă cineva de dincolo de uşă. Împinge-i până la noi. Dacă nu vor să plece de bunăvoie, o să-i dăm afară cu forţa!

– Aşa o să fac!

Şi, trecând la fapte, făcu o jumătate de pas spre Saikmar, încercând să-l apuce de braţ. Saikmar nu văzu bine ce se întâmplă în clipa aceea. Se pregătea să se aplece, ca să se strecoare pe sub mâinile lui Graddo şi să încerce, după aceea, să-l arunce la pământ, când Graddo îi dispăru brusc din faţa ochilor. Când se dumiri, îl văzu întins pe spate, cu multă uimire întipărită pe faţă, având-o deasupra pe fată, pe Melisma.

– Am impresia că fac pe nebunii, zise unul din refugiaţii de la uşă, un bărbat cu o bâtă în mână pe care nici lunile de austeritate nu reuşiseră să-l facă să pară prea slab Omul păşi înăuntru, pe când Graddo încerca să se pună pe picioare, înjurând. Saikmar consideră că, pe moment, fata aceea extraordinară se poate descurca foarte bine singură cu Graddo şi, pe când noul intrat se pregătea să se arunce asupra lui, se încordă, concentrându-se, gata să pună în joc toată agilitatea şi rapiditatea în mişcări pe care şi le dezvoltase, încă din copilărie, ca dansator.

Iar când noul atacator încercă să-l lovească, nu mai era nici el în locul în care aşteptase lovitura. Sărise înapoi, suficient de departe ca,

propulsat de propria-i mişcare, cel care-l atacase să-şi prindă glezna de a lui Graddo, doborându-l din nou pe acesta din urmă. Urmă o bubuitură teribilă, în clipa în care cei doi se izbiră de peretele de metal, ce făcu să răsune toată cabina.

Înainte ca omul cu bâta să se poată ridica, Saikmar, dându-şi seama că vremea cavalerismului trecuse, se aruncă asupra lui şi-l pocni, din nou, cu capul de perete. Apoi, mulţumit că, măcar pentru un timp, omul era ameţit, se răsuci pentru a-l întâmpina pe un altul, care apăruse prin uşă. Fentând, se prefăcu a se arunca direct peste el. Dar în ultima clipă se trase în lături. Omul se lăsă păcălit, se poticni, şi pumnul lui Saikmar îl prinse în spatele urechii, spre ceafă. Aşa că, vrând-nevrând, continuă să înainteze, prinzându-se de fată ca să nu cadă.

Dar aceasta îl apucă repede cu o mână de încheietură, ţinându-l strâns. Iar cu cealaltă îl apăsă scurt, undeva pe omoplat. Omul urlă ca un animal înjunghiat! Apoi căzu, gemând, pe unul dintre paturi. Şi când încercă să-şi mişte braţul lovit, urlă din nou, de durere.

O aşa femeie, se gândi Saikmar cu admiraţie, ţi-o poţi imagina foarte bine simţindu-se ca acasă în vizuina unui parradil.

Dar se pare că Graddo nu-şi încasase porţia. Încerca din nou să se ridice în picioare. Pierzându-şi răbdarea, Melisma făcu un pas spre el şi-l atinse cu cizma exact în plexul solar. Nu l-a lovit, propriu-zis, a fost mai degrabă o mişcare de împingere, puternică. Dar bărbatul se încovoiase, tuşind de durere, strângându-şi pântecele cu amândouă mâinile.

Fata ridică repede bâta abandonată de omul cu umărul dizlocat, iar Saikmar profită de pauză şi se repezi să-şi scoată sabia din teaca ei. Gâfâind, se lipiră umăr lângă umăr în mijlocul camerei, gata să-i înfrunte pe cei de la uşă.

Dar entuziasmul acestora părea să se fi răcit binişor. Nimeni nu se mai arăta dornic să urmeze exemplul lui Graddo. În plus, din cauza celor trei bărbaţi deja intinşi pe podea, şi să fi vrut, era greu să păşeşti fără să calci pe vreunul din ei.

– Scuzele mele, Melisma, zise Saikmar încet, din colţul gurii Deşi acum probabil că o să-i învingem, corbii ăştia cu două picioare or să stea tot timpul la pândă, încercând să se răzbune, aşa c-o să avem o iarnă mizerabilă.

– Cred că mai degrabă eu trebuie să-mi cer scuze, răspunse ea la fel de încet. Dacă n-aş fi apărut şi eu aici, la sanctuar, probabil că lucrurile n-ar fi mers atât de departe.

– Ei, până la urmă tot aici s-ar fi ajuns, oftă Saikmar. Nu era decât o problemă de timp.

Sesizând o mişcare printre refugiaţi, se încordă imediat, crezând că aceştia îşi fac curaj să se năpustească din nou, dar, uimit, îi văzu întorcându-şi capetele şi privind undeva, în lungul coridorului. Brusc răsună

o voce poruncitoare, şi mulţimea începu să se dea la o parte, făcându-i loc lui Nyloo. Ba unii dintre refugiaţi avură bunul-simţ să arate chiar că sunt ruşinaţi de cele făcute, în timp ce alţii mormăiau supăraţi.

Ajungând în dreptul uşii, preoteasa aruncă o privire înăuntru şi începu să dea încet din cap, înţelegând perfect ce se întâmplase. Lângă ea, ţinând-o strâns de mână, era fetiţa aceea cu figură de bătrân înţelept, tovarăşa ei permanentă. De alfel, ea o chemase pe Nyloo acolo. Şi ei i se adresă mai întâi bătrâna preoteasă:

– Zici că Graddo i-a convins pe ceilalţi să facă una ca asta?

Fetiţa dădu din cap, privind-o ţintă.

– Graddo! rosti preoteasa pe un ton teribil de aspru şi de rece, de parcă ar fi vorbit un gheţar. Încă încovoiat din cauza durerii, omul îşi ridică înspăimântat privirea spre ea.

– Ai comis o blasfemie, continuă Nyloo. Sanctuarul refuză să te mai adăpostească. Vei fi alungat în întunecimea iernii, şi, de aici înainte, numele tău va fi blestemat.

Graddo se făcu alb ca varul şi încremeni. Când auziră groaznica sentinţă cei din spatele lui Nyloo, cineva oftă. Saikmar se relaxă şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte. Ei bine, asta *era* o adevărată uşurare!

Dar simţi cum îl cuprinde din nou neliniştea când, la numai o clipă, o auzi pe Melisma întrebând:

– Ce-o să se întâmple cu el?

Nyloo o privi scurt.

– Tu ce crezi c-o să se întâmple? O să-l gonim din sanctuar şi va trăi, sau va muri, după cum va fi voia zeilor.

– Să nu faceţi asta din cauza mea, zise Melisma. Nu din cauza mea!

– O facem pentru că a profanat sanctuarul, nu pentru că v-a atacat pe voi, răspunse scurt Nyloo. Nimeni nu poate judeca cine are şi cine n-are dreptul să se adăpostească aici! Nimeni în afară de preoţi! Doar noi avem acest drept. Graddo! Asta e ultima dată când numele tău va fi rostit în acest loc. Fii blestemat! Pleacă!

Şi scuipă pe podea, în faţa ei, apoi puse piciorul pe pata umedă, răsucindu-l de mai multe ori.

Graddo se ridică în picioare, cu gesturi ca de maşinărie stricată. Împleticindu-se, traversă cabina spre uşă. Restul refugiaţilor se dădură în lături, de parcă ar fi văzut o stafie. Aruncând o ultimă privire în încăpere, Nyloo şi fetiţa o porniră după el, apoi dispărură şi ceilalţi doi, care îi atacaseră, tremurând de spaimă şi de uşurare, că numai Graddo fusese pedepsit şi că nu fuseseră alungaţi şi ei.

Melisma vru să iasă şi ea, dar Saikmar o prinse de braţ.

– Exact asta voiau şi ei să ne facă! De ce să te împotriveşti sorţii?

Umerii i se lăsară în jos, dar nu răspunse nimic. După încă vreo câteva secunde, în care păru să-şi revină şi să-şi recapete stăpânirea de

sine, se întoarse cu spatele la uşă, depărtându-se de ea. El ridică tabla de pe jos şi o fixă bine la locul ei şi, când se uită din nou spre ea, o văzu dezbrăcându-şi ciudatul veşmânt pe care-l purta pe deasupra hainelor. O privi surprins, dându-şi seama că e suplă ca o dansatoare şi că este îmbrăcată extrem de elegant.

Dar nu mai apucă să-şi rostească în vorbe admiraţia, deoarece chiar atunci se auzi un gong sonor, reverberând prin pereţii metalici, urmat imediat de zgomotul unor picioare de copii, alergând pe coridoare. Ea-l privi nedumerită, lăsând să cadă veşmântul greu pe cel mai apropiat pat.

– Ce-a fost asta?

– Semnalul pentru masă. Ţi-e foame?

Ea dădu din cap.

– Atunci, hai să mergem.

Maddalena-Melisma încerca să nu ia în seamă privirile duşmănoase ale celor ce stăteau la coadă în faţa uşii prin care se răspândea miros de mâncare caldă şi gustoasă. Acum însă mormăiau mai ales femeile, văzând-o îmbrăcată atât de elegant, atât de sănătoasă şi de frumoasă. Femeile refugiaţilor, deşi în cea mai mare parte destul de tinere, erau îmbătrânite prematur, de griji şi de lipsuri. Doi sau trei tineri o priveau destul de insistent, până când Saikmar făcu un pas spre ei, şi atunci îşi întoarseră grăbiţi privirile în altă parte.

– Poţi să-mi spui ce au păţit oamenii ăştia, de sunt aici? îl întrebă Maddalena cu voce joasă. La fel de încet, astfel încât era obligată să-i privească atentă buzele, ca să înţeleagă ce spune, Saikmar îi răspunse:

– Ca şi mine, oamenii ăştia şi-au reclamat dreptul de a-şi găsi adăpost aici, pentru a scăpa de vreo acuzaţie nedreaptă, de vreo pedeapsă din cauza unor datorii, sau pentru că au fost exilaţi din oraşele lor şi nu ştiu nici o meserie, cu care să se poată întreţine într-o ţară străină.

– Şi de ce sunt aşa de... înrăiţi?

– Pentru că nu mai au nici o speranţă, nici un viitor. Nu se mai pot aştepta nici măcar să fie onoraţi cum se cuvine de copiii lor, pentru că preotesele îi învaţă, încetul cu încetul, pe cei mici să uite de părinţii lor, şi după aceea îi iniţiază în misterele sanctuarului. Copiii sunt singurii care pot fi recrutaţi ca preoţi, pentru a asigura astfel continuitatea cultului. Preotesele trebuie să fie şi să rămână virgine, iar preoţii... hm... nu mai au echipamentul necesar pentru a face copii.

Probabil că uimirea se citea cu uşurinţă pe faţa ei. Dar chiar atunci coada începuse să înainteze, şi Saikmar îi făcu semn să se mişte şi ea.

– O să înţelegi despre ce e vorba când intrăm în sală, adăugă el.

Şi, într-adevăr, a înţeles. Încăperea era plină de aburi şi luminată mult mai slab decât în rest, dar îşi dădu imediat seama că era vorba

chiar de cantina navei. Dincolo de o tejghea de metal, ciupită de rugină, se aflau nişte personaje grase, îmbrăcate în robe, care turnau în gamelele întinse de refugiaţi nişte fiertură, lângă care adăugau câte o bucată de pâine uscată şi câte o felie de peşte, pe care se vedeau din abundenţă granule strălucitoare de sare. Personajele acestea se răsteau din când în când supărate la copiii care se foiau, plictisiţi de aşteptare, şi, când vorbeau, glasul le suna ciudat, extrem de ascuţit şi parcă pus pe harţă.

Preoţii care nu mai au echipamentul...

Răsucind în cap situaţia asta complet nefirească, găsi aproape imediat o explicaţie a barbarului obicei. Pe vremea când refugiaţii părăsiseră Zarathustra, era încă interzis membrilor echipajelor de pe navele spaţiale – bărbaţi şi femei deopotrivă – să dea naştere unor copii. Încă nu fuseseră puse la punct metode eficiente de a ecrana radiaţiile, aşa că singura modalitate legală prin care aceşti oameni puteau avea copii era să recurgă la o bancă genetică, în care să depună ovule şi spermatozoizi, înainte de intrarea în serviciu activ. Iar aici probabil că vreun tiran local mărunt, care nu avea nici cea mai vagă idee de motivele care stăteau la baza interdicţiei, o instituţionalizase, utilizând mijloacele rudimentare pe care le avea la-ndemână. Un proces de gândire similar, de altfel, cu acela prin care nava avariată fusese transformată într-un sanctuar inviolabil. Pentru nişte oameni pe care această navă îi salvase de furia unei stele, devenită novă aproape peste noapte, distanţa psihologică dintre *navă-egal-salvare* şi *navă-egal-siguranţă* fusese, probabil, foarte mică şi uşor de parcurs.

Privind prin cantină, pe când coada continua să înainteze destul de neregulat, realiză că, în loc să se aşeze la mese, refugiaţii părăseau încăperea imediat ce îşi primeau mâncarea, probabil pentru a se întoarce în camerele lor. De ce nu mai erau mese? Ah... tejgheaua nu mai era la locul ei. Fusese împinsă spre intrare, şi astfel spaţiul rămas devenise insuficient pentru ca oamenii să mai mănânce acolo.

Dincolo de preoţii care serveau mâncarea se găseau nişte oale mari, enorme, care fierbeau bolborosind. Prin aburul ce se ridica din ele, Maddalena abia că putea zări pereţii şi plafonul – table îndoite, crăpate şi, pe deasupra, găurite din loc în loc. Iar prin găuri treceau ţevi care se pierdeau în întunecimea de dincolo de foile de metal.

Implicaţiile acestei descoperiri o preocupau cu atâta intensitate, încât rămăsese pe loc, ca împietrită, şi numai un ghiont uşor al lui Saikmar o făcu să-şi dea seama că era rândul ei să-şi ia o gamelă şi să o întindă, pentru a-i fi umplută. Mulţumind în grabă, îl întrebă:

– Dincolo de pereţii ăia... oare ce-o fi acolo?

Saikmar ridică din umeri.

– Presupun că e vorba de ceva magic, legat de misterele sanctuarului. Şi despre astea nu ştiu absolut nimic.

– Totdeauna e aşa de cald aici?

– Oh, da! chiar şi în toiul iernii, şi se găseşte tot timpul o fiertură, sau un borş, sau măcar nişte tchai, ca să-ţi poţi potoli golul din stomac.

Tchai-ul, îşi reaminti ea cele învăţate în timpul pregătirii, era o infuzie, preparată din nişte frunze uscate, ce conţineau un stimulent, oarecum asemănător cu *coca*, dar cu efect mult mai slab. Tot atunci aflase şi cum se prepară băutura – apă în clocot, peste care se aruncă ceva frunze – era una din îndatoririle căreia trebuia să-i facă faţă în rol de hetairă, aşa cum se presupusese că va acţiona.

Aşadar acolo, în întuneric, încă se mai găseşte o sursă de energie! Evident, nu era vorba de generatoarele principale ale navei – acestea fuseseră distruse cu certitudine la aterizare, de asta îşi putea uşor da seama, din ceea ce văzuse până acum. Ba, chiar, era aproape o minune că aceste generatoare nu explodaseră, distrugând astfel complet nava. Probabil că supravieţuitorii reuşiseră să improvizeze ceva în loc, să poată să treacă de prima iarnă pe care o petrecuseră aici. Orice ar fi fost acel *ceva*, important era că încă mai funcţiona.

Era clar că trebuia să cerceteze şi să afle despre ce era vorba, la prima ocazie ce i se va ivi.

În urmase pe Saikmar în cabină, să mănânce. Mâncarea avea un gust ciudat, dar era fierbinte, iar pâinea aceea uscată era foarte săţioasă. Dar peştele uscat, deşi era sărat bine de tot, era fad şi, după ce gustase puţin, renunţase să încerce să înghită restul bucăţii.

– Spune-mi, te rog, zise ea, în timp ce ştergea cu o bucată de pâine ultimele picături de mâncare, ce-a vrut să spună Graddo...

Saikmar îşi aruncă mâinile în sus, îngrozit.

– Să nu mai rosteşti niciodată numele ăsta! şopti el. E blestemat!

– Oh, pentru...! Îşi reveni rapid. Nu-şi putea permite să încalce atât de flagrant obiceiurile localnicilor. Docilă, îşi reformulă întrebarea:

– Ce-a vrut să spună omul acela care ne-a atacat, când a acuzat oraşul tău că a oprit caravanele şi că a reţinut proviziile?

Saikmar îi spuse despre ce e vorba, recunoscând că, din câte ştia el, învinuirea era cât se poate de întemeiată, dar insistând asupra unui alt aspect care era, cu certitudine, tot atât de real: că nu era tocmai corect să fie considerat oraşul lui, sau oricare dintre clanurile din Carrig, ca fiind responsabil de una ca asta. Dacă era cineva vinovat, atunci era vorba numai de Belfeor şi de ai lui, o hoardă de bandiţi apăruţi ca prin minune – probabil dintr-o ascunzătoare de prin munţi – pentru a sprijini cu arme ciudate şi teribile dreptul şefului lor la conducerea oraşului.

O dată ajuns aici, continuă cu o tiradă plină de amărăciune la adresa lui Belfeor, pe care Maddalena o ascultă cu mare atenţie, reţinând informaţiile demne de interes. Se simţea şi dezamăgită, şi îngrozită:

îngrozită deoarece era clar că oamenii din Carrig fuseseră obişnuiţi cu o viaţă îndestulată şi sigură, cu schimbări care se produceau lent, dacă se produceau, şi, într-o asemenea societate, îşi făcuse apariţia un individ necruţător, care poate că produsese deja un rău ireparabil; şi dezamăgită, deoarece Saikmar nu-i putea spune nimic nou, tot ce ştia el se întâmplase cu mai bine de un an în urmă, şi, din datele pe care le avea la dispoziţie, nu-şi putea da încă seama dacă are de-a face cu o bandă de aventurieri dornici să se joace un timp de-a despoţii, sau dacă era vorba de un grup bine organizat, hotărât să se înstăpânească în Carrig şi să profite de bogatele lui resurse.

Totuşi, nu avea sens să se plângă de soarta ei. Avusese destul noroc să dea peste Saikmar, şi nu peste Graddo, atunci când sosise aici, şi o asemenea diferenţă nu era de neglijat. Dar se întreba tot timpul cum va fi în stare să supravieţuiască peste iarnă, fără ca moralul să i se prăbuşească complet, ştiind că, pe măsură ce trece timpul, pumnul lui Belfeor se strânge tot mai tare în jurul victimelor lui.

14

Timpul trecea. Impunându-şi ferm să nu se frământe fără rost, Maddalena începu să descopere realităţile micii societăţi închise şi izolate în mijlocul căreia nimerise. Încă nu putea spune dacă cele ce se petreceau se datorau iernii care se apropia, sau dacă la fel fusese şi anul trecut. Dar cea mai mare parte a refugiaţilor păreau să fi intrat într-un fel de hibernare, erau treji, dar atât de lipsiţi de vitalitate, că ţi se păreau tot timpul apatici. De două ori pe zi bubuitul marelui gong anunţa distribuirea mâncării, şi, în privinţa celor mai mulţi dintre oameni, acesta era singurul eveniment demn de a fi luat în seamă. Chiar şi copiii – de obicei foarte jucăuşi la patru sau cinci ani – păreau să fie lipsiţi de vlagă, ca şi cum vitalitatea le-ar fi fost sistematic suptă de cineva, astfel încât, când ajungeau la vârsta de opt sau nouă ani, deveneau un fel de caricaturi, de parodii ale preoţilor. Iar unii dintre ei, ca fetiţa ce o însoţea permanent pe Nyloo, puteau fi consideraţi de-a dreptul bătrâni.

La puţin timp după a doua masă a fiecărei zile, lumina în sanctuar începea să se diminueze, scăzând până la un fel de clar-obscur. Iar la două treimi din intervalul care despărţea ultima masă de prima a zilei următoare, intensitatea luminoasă revenea la normal. Ea era atât de obişnuită cu iluminatul artificial, încât prezenţa luminii nu-i dovedea decât că există o sursă de energie care funcţionează, şi atât, dar Saikmar îi atrase atenţia asupra ei, adăugând că este un exemplu, care demonstrează că misterele sanctuarului trebuie luate, într-adevăr, în serios.

Ei bine, dacă numai aşa era posibil să convingi nişte oameni să se îngrijească de nişte aparate timp de peste şapte secole...

În ciuda nerăbdării ei, se reţinea şi îşi impunea o maximă prudenţă în comportament, reamintindu-şi mereu că aici, la sanctuar, ea nu era decât o persoană tolerată. Restul refugiaţilor încă mai mormăiau ori de câte ori apărea la cantină, şi încă nu aveau certitudinea că jurământul lui Saikmar fusese destul pentru a o determina pe Nyloo să îi permită

să stea. Aşa că, până când nu era absolut sigură că nu va fi prinsă, nu îndrăznea să se aventureze în nici o acţiune riscantă, cum ar fi fost să se strecoare în cantină şi să arunce o privire dincolo de pereţii găuriţi

Iar între timp, trebuia să se mulţumească exclusiv cu compania lui Saikmar. La început ideea asta o cam îngrijorase, dar, după o zi sau două, începuse să-i facă plăcere. Tânărul era departe de ceea ce-şi închipuise ea, atunci când se gândea la barbarii pe care-i va întâlni aici Era de o politeţe fără cusur, permanent atent şi curtenitor, niciodată încercând să-i impună ceva, totdeauna departe de aroganţa dominatoare cu care profesorii ei încercaseră să o facă să creadă că va fi tratată. Nu a durat prea mult timp să-şi da seama că asta se datora faptului că Saikmar avea, faţă de ea, un sentiment aproape de adoraţie. Băiatul nu era prea sofisticat, personalitatea lui nu strălucea prin complexitate, singurul lucru adânc înrădăcinat în conştientul sau subconştientul lui erau superstiţiile, şi, mai presus de orice, cele referitoare la parradili.

Dacă şi ceilalţi refugiaţi o respectau, sau dacă izgonirea lui Graddo îi înfricoşase destul ca să-i facă să gândească ceva mai raţional, încă nu avea de unde să ştie, cele câteva încercări de a intra în vorbă cu unii din ei se soldaseră cu un fiasco total Cândva considerase că atmosfera unei baze a Corpului e apăsătoare, dar aici era de-a dreptul groaznic După spusele lui Saikmar, nimeni în sanctuar nu avea destulă minte şi imaginaţie pentru a inventa ceva care să facă timpul să treacă mai uşor. O dată zidul de zăpadă ridicat la uşă, nu mai rămânea practic nimic de făcut, toată lumea dormita tot timpul, mormăia sau se certa. Şi, de multe ori, zgomotul unei bătăi, deşi spărgea urechile tuturor refugiaţilor, era o adevărată binefacere, care mai puncta monotonia cotidiană.

Obişnuit el însuşi de acasă cu o viaţă activă, Saikmar se străduia să facă trecerea timpului cât mai plăcută pentru Maddalena, pe cât de plăcută îi stătea în putinţă. Imediat ce aflase că ştie să citească – o însuşire deosebit de rară, îşi dădu ea seama, printre femeile din Carrig – scoase, dintr-un scrin încuiat, cele câteva cărţi pe care reuşise să le ia cu el. Dar, deşi enorme ca dimensiuni, paginile acoperite cu scris de mână ale tuturor acestora, luate împreună, nu conţineau nici măcar cantitatea de informaţie înmagazinată curent pe o singură rolă de bandă, aşa că, în câteva ore, ajunsese să le ştie pe dinafară întregul conţinut. Două din ele conţineau poezii, împreună cu indicaţii pentru acompaniament de harfă adecvat; alte două erau nişte cronici ale oraşului Carrig; iar ultima era un fel de breviar al practicilor religioase din zona Carrig-ului, care, cu ajutorul unui calendar extrem de complicat, indica datele diverselor sărbători, cum era, de exemplu, chiar vânătoarea-de-rege.

Chiar şi pregătirea sumară de care avusese ea parte la bază îi furnizase incomparabil mai multe date – şi mai amănunţite – decât aceste cărţi scrise la faţa locului.

Alarmată de propria ei stare de slăbiciune şi dându-şi seama cât de uşor ar putea ajunge să clacheze, dacă era obligată să rămână aici luni de zile, până la sfârşitul iernii, Maddalena încerca tot timpul să găsească o cale de salvare. Însă cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât ajungea să i se pară până şi ideea în sine absurdă. În ciuda feluritelor aparate încorporate în costumul ei spaţial, acestea fuseseră proiectate, în primul rând, pentru a asigura supravieţuirea omului în spaţiu, sau pe asteroizii lipsiţi de atmosferă. Busola era, practic, o excepţie de la regula asta, ba chiar putea fi considerată un exces de zel. Dar era singura excepţie. Evident, în sanctuar nu părea să fie lipsă de apă – era, poate, unul din puţinele lucruri ce existau din abundenţă – dar, chiar dacă ar fi reuşit să o descompună prin electroliză şi să comprime hidrogenul astfel obţinut în nişte rezervoare, numai greutatea acestora ar fi fost o sarcină mult prea mare pentru tracţiunea dezvoltată de micile motoare-rachetă cu care era dotat costumul, deoarece acestea nu fuseseră gândite decât pentru a stabiliza şi a încetini căderea ocupantului costumului, nu pentru a-l ridica de la sol şi, cu atât mai puţin, pentru a-l purta peste munţi şi văi. Tehnologia de producere a pastilelor de hidrogen condensat fusese dezvoltată încă înainte de explozia de novă a Zarathustrei, dar nu ştia dacă aceasta le era cunoscută şi zarathustranilor. Şi, chiar şi dacă printr-o minune ar fi găsit aşa ceva în vreun ungher uitat, nu ar fi fost în nici un caz în stare să transfere pastilele respective în magazia costumului. Pentru că imediat ce ar fi fost scoase din capsulele hipermagnetice în care erau păstrate de obicei, imediat ce erau scoase din câmpul energetic, acestea ar fi suferit o expansiune fantastică – factorul de condensare/expansiune uzual era de circa opt mii – şi, pentru a le condensa la loc, ar fi avut nevoie de toată energia generată de un reactor cu fuziune, nu chiar micuţ.

Dar, fiindcă veni vorba de reactoare cu fuziune...

Mereu ajungea la aceeaşi concluzie: trebuie să se strecoare în zona rezervată preoţilor, dincolo de cantină, şi să afle ce maşinării erau încă în funcţiune acolo. Dar nu îndrăznea să aducă o asemenea idee în discuţie în faţa lui Saikmar. Pentru el, asemenea probleme ţineau de magie şi fusese obişnuit, de mic, să se ţină cât mai departe de ele. Cât despre speranţa ca vreunul dintre preoţi sau vreo preoteasă să-i spună ceva de bunăvoie, era de-a dreptul ridicol. Aceştia îşi păzeau secretele cu mai multă înverşunare decât şi-ar fi păzit propria lor viaţă.

Aşa că şi-a întocmit planul cu multă grijă. Mai întâi l-a convins pe Saikmar să o conducă peste tot prin sanctuar, pe unde aveau acces refugiaţii, estimând astfel că zona respectivă reprezintă cam o treime din volumul iniţial al navei. O altă treime – poate chiar mai puţin – era destinată personalului, adică preoţilor. Aici erau educaţi copiii recrutaţi cu sau fără voia părinţilor; se studiau scrieri antice, ale căror litere nu

mai erau înţelese de nimeni, dar cărora li se atribuiau înţelesuri simbolice, legate de experienţa vieţii şi a mediului înconjurător; şi se celebrau ritualurile religioase obligatorii. Cultul sanctuarului nu era centrat pe un zeu anume, află Maddalena. Termenul de „zei", împământenit pe întreaga planetă, se referea, de fapt, la o serie de concepte filozofice abstracte: creaţie, viteză, originea furtunilor, căldură, lumină. Nu exista ideea că ar trebui îmblânziţi, trebuiau doar ascultaţi şi respectaţi, pentru că aceasta era natura întregului univers. Şi se pare că, cu cât se îndepărtau de locul în care asolizaseră strămoşii lor, cu atât uitau mai repede localnicii de pe Paisprezece şi tradiţiile moştenite, astfel încât, la ora actuală, orice legătură între acest cult şi, să zicem, religia din Carrig era, practic, aproape imposibil de recunoscut

Cât priveşte ultima treime a navei, aceasta ori fusese distrusă complet la asolizare, ori fusese atât de deteriorată încât acum, după sute de ierni, era de neutilizat.

De aceea, resursele pe care le bănuia şi pe care spera să le găsească, trebuiau căutate undeva la limita zonei ocupate de preoţi.

Deşi Saikmar dormea de obicei adânc, somnul îi era uneori agitat de vise, în care – cum îi spusese chiar el – retrăia amintiri despre ceea ce-l văzuse făcând pe Belfeor. Cel mai adesea visa scena în care-i fusese uzurpat dreptul legitim de a-l doborî pe rege. În concordanţă cu rolul de femeie superstiţioasă din sud, pe care-l juca, auzind de puterea pe care o avea uzurpatorul, anume de a arunca fulgere, Maddalena făcuse gesturile cu semnificaţii religioase şi scosese exclamaţiile reclamate de situaţie, şi, în parte, nu era vorba de actorie. Pentru că-şi putea imagina uşor impactul pe care-l poate avea o armă energetică asupra unor fiinţe ignorante şi complet nepregătite să-i facă faţă.

După un astfel de vis – observase Maddalena cu multă atenţie – de obicei Saikmar cădea într-un somn adânc, din care nu-l mai putea trezi aproape nici un zgomot. În consecinţă, la câteva zile de la sosire, aşteptă liniştită în lumina ca de amurg din cabină, până când îl auzi frământându-se în ghearele coşmarului, apoi încă puţin, până când respiraţia tânărului deveni din nou regulată şi adâncă. După care se răsuci în aşternut, până când dădu de lanterna de pe casca costumului, şi o deşurubă fără nici un zgomot din locaşul ei. Lanterna putea funcţiona luni de zile fără ca bateriile să fie reîncărcate, iar fasciculul luminos putea fi îngustat până la diametrul unui creion – un accesoriu ideal pentru plimbarea nu tocmai ortodoxă pe care se pregătea să o întreprindă.

Era dificil să ieşi din cabină fără să faci nici un zgomot, datorită foii de tablă de la uşă. Dar reuşi să rezolve problema, culcând tăblia metalică pe o pătură întinsă pe jos, şi se strecură pe coridor. Undeva se auzea un copil, plângând supărat, dar în rest domnea liniştea. Pro-

babil că aproape toţi refugiaţii dormeau: visele erau singura evadare din realitate pe care o aveau la-ndemână.

Nevăzând şi neauzind pe nimeni, Maddalena începu să înainteze pe drumul arhicunoscut ce ducea la cantină. În apropierea acesteia încă mai stăruia în aer miros de mâncare şi, simţindu-l, se trezi brusc cu gura plină de salivă, fapt ce-i reaminti că şi pentru ea, ca şi pentru toţi ceilalţi refugiaţi, raţiile asigurau eventual supravieţuirea şi că, în marea majoritate a timpului, senzaţia ce le domina existenţa era cea de foame. Aici aerul era mai cald decât în cabina din care tocmai ieşise

Uşa cantinei era una din puţinele care încă mai funcţionau Era - normal - închisă ba, mai mult, părea să fie încuiată pe dinăuntru. Pentru că, oricât de tare smucea ea de panoul glisant, acesta nu putea fi clintit din loc. Dar se aşteptase la una ca asta, aşa că venise pregătită Structura metalică a navei era atât de deformată, încât orice uşă care încă mai funcţiona juca teribil în ghidajele ei, pe când cele ce nu mai funcţionau erau înţepenite definitiv în ele Îndreptând fasciculul luminos al lanternei spre uşă, îşi dădu imediat seama că presupunerea ei fusese corectă. Între panoul glisant şi perete se căsca o fantă destul de largă, prin care trecea uşor cuţitul de la costum, pe care-l luase cu ea.

Şi, după cinci minute de moşmondeală, reuşi să apese zăvorul lacătului în lăcaşul lui, să deschidă şi să intre.

Ascultă atent o clipă, dacă nu cumva se auzea vreun sforăit sau vreo respiraţie, trădând prezenţa unui paznic de noapte în această încăpere caldă, apoi începu să înainteze în linişte, trecând dincolo de tejghea. Aruncă o privire la oalele în care se pregăteau supele sau fierturile ce constituiau felul principal de mâncare al refugiaţilor Pe moment erau reci, dar modul în care erau încălzite era cât se poate de clar. erau conectate la un sistem de ţevi corodate ca vai de lume! - etanşate la îmbinări cu acelaşi material care fusese folosit şi pentru a astupa crăpăturile din pereţii exteriori, prin care trecea abur încins. Şi toate ţevile dispăreau prin nişte găuri în peretele din spatele încăperii. Examinând cu atenţie aceste găuri, îşi dădu seama că fuseseră făcute de mult, probabil imediat după ce asolizase nava: pentru a le feri de rugină, toate marginile metalice fuseseră acoperite cu material plastic. Iar cu vremea acest material îmbătrânise şi nu mai rămăseseră din el decât porţiuni mici, negre şi sfărâmicioase.

Deci undeva, dincolo...

Îndreptă fasciculul lanternei spre cea mai mare dintre găuri, destul de mare să se poată strecura prin ea, şi văzu că de cealaltă parte a peretelui se află un compartiment conţinând fel de fel de maşinării. Şi, brusc, se hotărî să se strecoare dincolo.

Se asigură încă o dată că nu doarme nimeni acolo – ţinând cont de spaima superstiţioasă pe care o arătau refugiaţii faţă de *misterele* preoţi-

lor o asemenea măsură de prevedere era inutilă, dar nu se ştie niciodată – apoi se târî cu multă grijă pe lângă ţevi şi trecu în cealaltă încăpere.

Când reuşi să privească ceva mai bine echipamentul aflat acolo, se simţi brusc alarmată. Toate instalaţiile păreau să emane un aer de improvizaţie împinsă până la extrem, aproape de neimaginat. Reuşi să se calmeze, gândindu-se că dacă totul a funcţionat atâtea secole, n-o să explodeze chiat atunci, cât timp era ea acolo, şi, dacă se întâmpla una ca asta, tot nu putea face nimic. După care începu să examineze amănunţit tot ce se afla în încăpere, la lumina lanternei, având grijă să nu atingă nimic.

Probabil că cei ce ocupaseră iniţial nava adunaseră aici toate aparatele pe care reuşiseră să le salveze şi care le puteau face existenţa ceva mai suportabilă. În centru se găsea un reactor de fuziune – un model depăşit, de cel puţin patru ori mai voluminos decât modelele actuale de aceeaşi putere. De la reactor pornea o ţeavă groasă, care ieşea afară – acolo se punea zăpada ce era topită, rezultând astfel apă cu o compoziţie destul de apropiată de apa pură, filtrată. O cantitate mică de apă era descompusă prin electroliză, şi astfel se obţinea hidrogenul cu ajutorul căruia funcţiona reactorul, iar restul era transformată în abur supraîncălzit, cu ajutorul căruia era încălzit sanctuarul şi care punea în funcţiune un mic turbo-generator, care producea energia electrică necesară pentru iluminat. Sistemul de încălzire al oalelor pentru gătit era alimentat cu abur printr-un robinet, care acum era închis şi strâns bine.

Până aici, totul clar! Mai era ceva interesant de văzut? Lărgi fasciculul lanternei şi-l mişcă la întâmplare în jur. Şi, o clipă după aceea, crezu că o să leşine – aparatele aflate în funcţiune nu erau singurele din încăpere. Lângă perete, acoperite de un strat gros de praf, de parcă nu mai fuseseră atinse de secole, se găseau şi alte aparate. Iar ea recunoscuse aproape instantaneu unul dintre ele.

Îşi reveni repede, dar încă mai tremura de emoţie, pe când ştergea praful de pe el şi deschidea capacele de vizitare deoarece, din câte îşi dădea ea seama, aparatul era în perfectă stare de funcţionare. Cu condiţia să-l poată conecta la reţea...

Căută din priviri un cablu de alimentare şi găsi un colac de vreo şapte metri, aruncat în spatele unei alte maşini, care nu merita să fie examinată, pentru că mare parte din componentele ei fuseseră demontate, pentru a fi, probabil, folosite ca piese de schimb, şi, oricum, habar n-avea despre ce aparat e vorba. Găsi o priză liberă chiar pe panoul turbo-generatorului, se încruntă o clipă realizând cât de vechi era acel model, potrivi ştecherul cum trebuie şi-l împinse la locul lui.

Inspirând adânc, apăsă un buton de lângă placa prin care descoperirea ei putea fi identificată drept un sintetizator nutriţional Tip 4, con-

struit pe Zarathustra, cu aproape o mie de ani în urmă. Containerele etanşe cu elemente trasoare erau mai mult de trei sferturi pline, doar cele cu fosfor, calciu şi fier erau parcă un pic mai goale, dar aveau destul peşte uscat şi carne sărată... Simţea cum gândurile i se încălecau unul peste celălalt în cap, din ce în ce mai repede, parcă imposibil de strunit, în timp ce maşinăria din faţa ei intră în funcţiune şi, şuierând uşor, începu să absoarbă din aer bioxid de carbon, azot şi hidrogen, cu alte cuvinte cele patru elemente absolut indispensabile existenţei vieţii. Pe care apoi le combina într-un mod pe care ea nu-l înţelesese decât destul de vag, deşi în cadrul cursurilor de pregătire, după ce fusese admisă în Corp, învăţase şi cum se pot repara aceste aparate – uneori singurul obiect care se interpune între un astronaut izolat în spaţiu şi moarte.

Fiind atât de veche, maşina funcţiona zgomotos, dar nu-i mai păsa de asta. Când auzi cum se deschide smucit o uşă, undeva de cealaltă parte a reactorului, mai întâi deschise containerul de ieşire al aparatului şi abia după aceea se întoarse, să vadă cine intrase. Era Nyloo, cu faţa palidă de furie şi cu o torţă fumegândă în mână. Era evident că secretul măririi intensităţii luminii se pierduse şi nu mai era în funcţiune decât timer-ul care controla ciclul zi-noapte.

Dar, înaintând spre Maddalena să vadă ce vrea ea să-i arate, simţi cum furia o părăseşte, şi vorbele de mânie ce-i stăteau pe buze rămaseră nerostite: avea în faţă o turtă umedă, suculentă, de culoare maronie, cam la fel de consistentă ca şi pâinea proaspătă, care – dacă maşina funcţionase cum trebuie – conţinea proteine, grăsimi, zaharuri şi o serie întreagă de vitamine.

După o lungă clipă de uimire, încă nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Nyloo îşi lăsă trupul bătrân să cadă în genunchi, apoi îşi aplecă fruntea, până când atinse podeaua.

15

După aceea, singura problemă fusese să născocească la iuţeală o minciună suficient de convingătoare, cu care să poată explica cum de reuşise ea să pună în funcţiune maşinăria, ce nu mai fusese atinsă de secole. Avea impresia că fiecare preot şi fiecare preoteasă erau specializaţi într-un anumit domeniu de activitate necesar funcţionării sanctuarului, iar în timp aceste specializări deveniseră atât de stricte şi de înguste încât, în multe cazuri, o serie întreagă de cunoştinţe dispăruseră o dată cu cel ce le deţinea – datorită unei îmbolnăviri subite, sau vreunui accident fatal – înainte ca un copil să poată fi iniţiat în acel domeniu anume al misterelor.

Din fericire, Nyloo nu se arătase prea insistentă în această privinţă. Era atât de copleşită de emoţie, încât se năpusti imediat spre camerele celorlalţi preoţi, să-i trezească şi să vadă şi ei, cu ochii lor, minunea. Şi, înainte ca aceştia, împreună cu o serie de refugiaţi, care fuseseră treziţi de larmă, să-şi revină din uimirea ce-i cuprinsese, Maddalena avu destul timp să se gândească la o poveste plauzibilă. Le spuse că, pe vremea când era copil, găsise în casa bunicii ei nişte documente străvechi, care aveau şi nişte imagini, iar bunica îi povestise o serie de legende de familie, referitor la conţinutul acestora. În continuare, nu fusese obligată să dea prea multe detalii. Toată lumea era prea ocupată să guste din turta de sintetizator, iar Nyloo nu contenea să-şi preamărească înţelepciunea de care dăduse dovadă, atunci când o primise pe Maddalena în sanctuar.

– Semnele s-au adeverit! striga bătrâna, emoţionată, la fiecare câteva cuvinte.

Doar Maddalena îşi dădea seama că maşina nu reprezenta decât o soluţie temporară în privinţa hranei. Cu peste o sută de guri de hrănit, containerele cu elemente-trasoare se vor goli destul de repede, şi, într-o lume atât de înapoiată, cum le puteai, oare, umple la loc? Unde puteai

oare găsi, de exemplu, cobaltul pur de care aveai nevoie pentru a produce ocianamina de cobalt – vitamina B12? Nu îndrăznea să vorbească despre aşa ceva, să arate că ştie prea multe amănunte în legătură cu modul în care funcţionează maşina, dar era hotărâtă să găsească un moment favorabil şi să o prevină pe Nyloo că nu trebuie să se bizuie doar pe asta când e vorba de hrană şi de provizii. Din fericire, una din comenzile ce controlau gustul era puţin dereglată, şi turtele – având, în mod normal, un gust delicios, în stare să stimuleze apetitul unor oameni ajunşi apatici de disperare – erau fade, aducând cu nişte cartofi nesăraţi.

Dar pentru refugiaţi descoperirea era o adevărată mană cerească. Câţiva dintre copii nu ştiuseră, până în seara aceea, ce înseamnă să mănânci pe săturate şi, pentru prima dată în viaţă, dormiră fără să plângă de foame. Tensiunea indusă de spectrul foametei dispăru, oamenii zâmbeau mai des, şi feţele morocănoase şi încordate se vedeau din ce în ce mai rar. Şi, mai presus de toate, preoţimea o privea pe salvatoarea lor cu un deosebit respect. Îi dăduseră imediat o cabină în care să stea singură şi, o dată cu asta, o droaie de bucăţi de pânză şi de stofă, ba chiar şi diverse mobile, din propriile lor încăperi. Cât despre refugiaţi, ostilitatea lor în ceea ce o priveşte dispăruse cu desăvârşire. Când Maddalena venea la cantină să-şi ia mâncarea, toată lumea se dădea la o parte şi aştepta până când era ea servită, iar dacă se întâmpla să o întâlnească cineva pe vreun culoar, persoana respectivă se înclina adânc în faţa ei, de parcă s-ar fi aflat în faţa unui nobil din naştere.

Toate astea erau însă departe de camaraderia de care avea ea nevoie şi după care ajunsese să tânjească aproape cu disperare. Şi singurul om de acolo pe care-l putea considera prieten, Saikmar, părea să fie şi singurul nemulţumit de noul curs al evenimentelor. Timp de câteva zile o evitase complet, mergând până acolo încât venea la cantină în ultimul moment, ca să fie sigur că nu se întâlneşte cumva cu ea. Maddalena, dezamăgită de purtarea lui, ajunsese la concluzia că singura soluţie este să-l abordeze direct şi să-l întrebe deschis ce se întâmplase cu el.

Îi plăcea de el mult mai mult decât îşi imaginase vreodată că va ajunge să-i placă de cineva, născut pe această planetă înapoiată. Era, evident, un om inteligent, şi avea o educaţie foarte aleasă, cel puţin în conformitate cu nivelul normal din Carrig. Dacă era superstiţios, doar cu greu puteai considera asta ca fiind vina lui. Însă, ceea ce era de cea mai mare importanţă, era un om civilizat pur şi simplu prin firea lui, cu un foarte puternic simţ al responsabilităţii, şi fără nici măcar o urmă din aroganţa care, după cum îşi imaginase ea, ar fi trebuit să-i caracterizeze pe majoritatea barbarilor nobili de acolo. Din lungile lor discuţii, putuse să-şi dea seama că era, de departe, mult mai preocupat de soarta pe care trebuiau să o îndure oamenii din Carrig sub aspra cârmuire a

uzurpatorului, decât de faptul că pierduse ocazia de a câştiga puterea în numele propriului său clan. Dacă ar fi fost învins cinstit, în timpul vânătorii-de-rege, ar fi fost dezamăgit, dar s-ar fi resemnat şi ar fi respectat voinţa manifestă a zeilor. Însă acţiunile lui Belfeor aprinseseră în el o furie şi o ură cumplite care, într-o bună zi, atunci când va sosi momentul potrivit, vor exploda cu siguranţă, cu o violenţă devastatoare.

După patru zile de răceală mai mult decât evidentă din partea lui, Maddalena nu mai rezistă. Într-un impuls de moment, aruncă bucata de stofă pe care o avea în poală şi din care, ajutându-se cu o foarfecă enormă şi cu un ac de alamă coclit, încerca să-şi croiască nişte haine noi, şi o porni grăbită pe coridoarele ce duceau spre cabina lui Saikmar.

Cu pumnul strâns, gata să bată în peretele de lângă uşă, avu o ezitare. Şi dacă – în ciuda tuturor bunelor ei intenţii – reuşise să-l jignească cumva, fără să-şi dea seama, pe Saikmar, iar acesta ajunsese să o deteste, la fel cum se întâmplase şi cu colegii ei de la bază, din cauza lamentărilor ei continue? Deşi nu-şi putea, în nici un chip, da seama ce anume din comportamentul ei ar fi putut fi considerat jignitor de Saikmar, trebuia, totuşi, să ţină cont de faptul că gândirea unor oameni de pe o planetă atât de înapoiată, cum era aceasta, nu funcţiona în maniera pe care ea o considera normală.

Cu un an în urmă, chiar cu o lună în urmă, ideea de a-şi cere scuze în faţa unui barbar i s-ar fi părut de-a dreptul de neconceput. Dar acum era hotărâtă ca, la nevoie, să se şi umilească în faţa tânărului. Avea nevoie de un prieten mai presus de orice altceva, şi, în afară de Saikmar, nimeni nu putea juca un asemenea rol.

Bătu, îl auzi ridicându-se – după zgomotul mişcărilor avea impresia că e nemulţumit că e deranjat – şi îndepărtând tăblia metalică de la uşă. În clipa în care dădu cu ochii de ea, înlemni. Dar îşi reveni repede şi, cu multă demnitate, o întrebă:

– Cu ce vă pot fi de folos, Melisma?

Utilizase cel mai formal mod de adresare, cel folosit doar în prezenţa unor rude foarte în vârstă, a unor persoane de origine extrem de nobilă sau atunci când se înfăţişau rugăminţi înşişi zeilor. Dar tonul era lipsit de orice urmă de politeţe, şi vocea era tăioasă, ca o lovitură de bici. Maddalena se înroşi toată. Reuşind, cu eforturi, să-şi păstreze vocea cât de cât calmă, întrebă, la rândul ei:

– Pot să intru?

El se dădu în lături şi făcu un gest, invitând-o să intre, deşi – evident – dorea să fie clar că făcea asta împotriva voinţei lui. Înăuntru nu era nimic schimbat. Mai mult, Maddalena avea impresia că, de când se mutase în cabina ei, cele mai multe din lucruri nici nu fuseseră atinse, ceea ce însemna că Saikmar stătuse, mai tot timpul, întins, probabil privind în gol.

Rămase în picioare, nesigură, aşteptându-l să închidă uşa. Când termină cu asta, se întoarse cu faţa spre ea şi, pentru o clipă, masca de indiferenţă ce o avea întipărită pe figură păru să fie îndepărtată. Iar în ochii lui mari şi negri se putea citi cea mai adâncă disperare.

Nu durase decât o clipă, dar, pentru ea, fusese destul ca să-i piară din cap orice alte gânduri, în afară de milă şi de recunoştinţă. O fi fiind el barbar, dar, mai presus de orice, era o fiinţă umană, care, pe deasupra, o mai şi ajutase, riscându-şi propria-i viaţă, şi care acum era pradă celei mai negre disperări din cauza ei!

Înainte de a realiza exact ce face, îşi ridică mâinile şi-l luă în braţe. Şi, aproape imediat, îi simţi trupul scuturat de suspine adânci, şi obrazul lipit de al ei fu plin de lacrimi.

Scoţând sunete guturale, îl duse spre patul de pe care se ridicase, făcu loc să încapă amândoi, apoi îl forţă să se întindă lângă ea. Şi, mângâindu-l pe păr, îi sărută lacrimile de pe faţă, aşteptând să se liniştească.

În scurt timp el îşi reveni destul ca să-şi poată da seama ce se întâmplase şi se înroşi imediat, ruşinat de halul – inadmisibil pentru un nobil din Carrig – în care-şi pierduse stăpânirea de sine, dar, înainte ca el să apuce să spună ceva, Maddalena îl opri.

– Oh, Saikmar, mi-a fost aşa de teamă că eşti supărat pe mine! De ce mă eviţi, de atâta timp?

Cum el nu răspundea, continuă:

– Nu cumva crezi şi tu, ca toată prostimea de aici, că sunt o fiinţă supranaturală, şi nu o simplă fată, în carne şi oase? Uite, atinge-mă, nu sunt fiinţă omenească? Îi luase palma şi i-o apăsa pe obrazul ei.

Aproape inaudibil, Saikmar spuse.

– Nu, eu am fost un prost. Am fost de-a dreptul copilăros! N-ar fi trebuit să fiu mulţumit că toţi cei care m-au învinuit că te-am adus aici, că am mai adus aici încă o gură în plus, au ajuns să mă binecuvânteze, mângâindu-şi pântecele pline şi înclinându-se adânc în faţa mea, când mă văd!? Iarna asta o să am o viaţă mult mai liniştită decât acum un an!

– Dar searbădă! ripostă Maddalena. Decât să n-am un prieten lângă mine, aş fi preferat să mor în zăpadă şi să nu fiu obligată să trăiesc zi de zi numai cu gânduri triste, de când mă trezesc până când adorm la loc. *Ei* vorbesc numai de semne, de minuni, şi consideră venirea mea aici ca un adevărat miracol! Dar eu nu ştiu nimic despre miracole şi nici nu-mi pasă de ele! Nu ştiu decât că am ajuns într-un ţinut străin şi înfricoşător, şi singurul om care a fost prietenos cu mine a început să fugă, *să se ascundă* de mine! De ce, Saikmar, de ce!?

Saikmar ezită. În cele din urmă, zise:

– Dar nu sunt *eu* singurul om de aici.

– Dar nimeni altcineva nu mă tratează ca pe o femeie în carne şi oase! Tuturor le e frică de mine, nu îndrăznesc nici să-mi vorbească –

şi refugiaţii, şi preoţimea – de parcă aş fi... ei bine! un fel de idol trezit la viaţă de zei! Îşi încleştă degetele pe mâna lui şi strânse, aproape violent: Dar nu sunt un idol, Saikmar, sunt om ca toţi oamenii!

– Da, bineînţeles că aşa e, încuviinţă el. Şi totuşi... Nu, ar fi o prostie să mă gândesc la aşa ceva!

Brusc, înţelese ce se întâmplase. Şi îl privi tristă, cu ochii mari:

– Oh, nu...! şopti ea. Cum de nu m-am gândit la una ca asta? Tu chiar sperai că sunt o fiinţă supraomenească, nu-i aşa? Pentru că m-ai găsit în cuibul parradilului, iar în Carrig parradilul este un animal sacru! Sperai să fiu un mesager al zeilor, venit aici anume ca să te ajut să te întorci acasă!

Saikmar nu spuse nimic o bucată bună de vreme, apoi dădu încet din cap.

Maddalena era uluită. Avusese tot timpul în faţa ochilor motivul răcelii manifestate de el, şi nu-l sesizase. Era absolut normal ca Saikmar să considere tot ce era legat de parradili – simbolul regalităţii în Carrig – ca privindu-l personal, şi, atunci când bănuielile lui, cum că sosirea ei era un semn divin, fuseseră confirmate de Nyloo, probabil că speranţele de a-şi îndeplini, în cele din urmă, ambiţiile i se înălţaseră până la cer. Iar când, după aceea, bătrâna preoteasă declarase sus şi tare că fusese anume trimisă, ca să-i salveze de foamete pe loialii adepţi ai cultului practicat la sanctuar, probabil că suferise o lovitură cumplită, cel puţin din punct de vedere psihologic.

Vorbind mai mult în vânt, încercă să-i sugereze că, dacă prezenţa ei nu s-ar fi dovedit atât de providenţială, poate că ura celorlalţi refugiaţi faţă de el ar fi atins, în cele din urmă, punctul culminant şi, ca urmare, el ar fi fost fie atacat brutal, fie chiar izgonit din sanctuar, şi atunci, cum oare şi-ar mai fi putut el salva oraşul? Dar argumentul nu era plauzibil nici măcar pentru ea. Deoarece era convinsă că nu el era singura speranţă a Carrig-ului şi, după toate aparenţele, nici el nu credea aşa ceva. Ideea asta nu fusese decât un pretext, ca să aibă un motiv cât de cât întemeiat pentru a continua să trăiască.

Poate că în vreo câteva zile, se gândi ea, după ce o să se mai potolească şi o să fie în stare să se gândească mai limpede la cele întâmplate, o să aibă din nou nevoie de prezenţa ei. Şi, cum tot se simţea practic de prisos, după încă vreo câteva minute plecă, dar, în loc să se întoarcă în cabina ei, o porni la întâmplare pe coridoare, mergând dusă pe gânduri, abia băgând de seamă unde se găsea sau cu cine se întâlnea.

În cele din urmă ajunse la intrarea principală, acolo unde zidul de zăpadă despărţea sanctuarul de întunericul şi de rigorile iernii nopţii arctice, şi unde copiii care erau pregătiţi de preoţi trebuiau să petreacă o oră sau două în fiecare zi, stând singuri, ca să înveţe să se stăpânească şi să se concentreze. Înainte de a-şi da seama cât de disciplinaţi erau

aceşti copii, Maddalena încercase să stea de vorbă de câteva ori cu ei, cât timp se găseau acolo, însă se izbise de o tăcere ca de piatră. Dar Saikmar îi explicase despre ce era vorba, aşa că, de data asta, deşi se oprise, aruncă doar o privire, să vadă ce copil era de veghe acolo.

Era însoţitoarea lui Nyloo, fetiţa aceea cu ochi de înţelept, pe care aflase că o cheamă Pettajem – „Mica Bijuterie". Pettajem era de obicei foarte stăpână pe sine, mai ales pentru vârsta ei, dar acum Maddalena văzu, uimită, că fetiţa plângea, deşi făcea eforturi să-şi stăpânească lacrimile, sau măcar să şi le înghită, atunci când părea să nu le mai poată controla aproape deloc.

Maddalena uită pe loc de răceala cu care o întâmpinaseră ceilalţi copii, când li se adresase cât timp erau de veghe, şi fugi spre ea.

– Pettajem! Ce s-a întâmplat?

Gura fetiţei se mişca fără să scoată vreun sunet; îşi ridică ochii mari către ea, dar tot fără să vorbească. Maddalena oftă. Probabil că ar fi fost mai bine să nu intervină deloc, îşi zise ea, şi tocmai se pregătea să plece de acolo, când auzi un zgomot ciudat, ca un râcâit. Părea să vină de dincolo de zidul de zăpadă, şi singura presupunere logică era că cineva, de afară, încerca să-şi croiască drum şi să intre.

Maddalena se uită din nou la Pettajem. Dacă vreo sălbăticiune încerca să ajungă la ei, oare nu trebuia făcut ceva? Îi zise:

– Te-ai speriat de zgomotul ăsta?

O ezitare, apoi fetiţa dădu din cap.

– I-ai spus lui Nyloo despre asta?

Copila ieşi din tăcerea încăpăţânată ce şi-o impunea şi-i răspunse, printre lacrimi:

– D... da! Spune că este făcut de cel-ce-a-fost-blestemat, care încearcă să se întoarcă aici!

Maddalena mormăi nemulţumită. Graddo era probabil mort de mult, cât despre stafii, nu se va preface a crede în aşa ceva nici de dragul tuturor sanctuarelor de pe Paisprezece! Dincolo de zid se găsea „ceva", se poate de real şi de alarmant, care râcâia în peretele de zăpadă, după cum îşi putea da ea seama, din ce în ce mai tare şi mai aproape. cât

– Aici, în nord, există şi animale sălbatice mari? o întrebă pe Pettajem. Fetiţa scutură din cap.

– În ţinutul ăsta nu poate trăi nimic mai mare ca un quet, şi, în timpul iernii, queţii dorm!

Indiferent ce-o fi şi quetul ăsta...

Dar, brusc, îi veni o altă idee. N-ar fi putut fi omenească fiinţa ce producea zgomotele acelea? Mai exact, n-ar fi putut fi Gus Langenschmidt care, supravieţuind ca prin minune prăbuşirii navetei, reuşise să-şi croiască drum până aici? Fu atât de copleşită la acest gând, încât se apropie de zid şi – fără să ţină seama de strigătul de groază al lui

Pettajem – bătu de trei ori în suprafaţa tare. Zăpada fusese bătătorită bine atunci când fusese ridicat zidul, aşa că nu înăbuşea sunetele.

Şi imediat îi răspunseră tot trei bătăi. Fără nici un motiv raţional, trase concluzia că presupunerea ei era adevărată şi se răsti la Pettajem:

– Du-te şi zi-i lui Nyloo că nu o stafie încearcă să intre peste noi!

După care, fără să se uite dacă fetiţa o ascultase sau nu, îşi scoase cuţitul – pe care acum îl avea tot timpul asupra ei, pentru orice eventualitate – şi începu să scoată bucăţi mari de zăpadă din perete. Urlând terorizată, Pettajem dispăru în fugă.

Săpătorul necunoscut, aflat de cealaltă parte a zidului, muncise cu sârg, pentru că, în numai câteva clipe, reuşi să străpungă ceea ce mai rămăsese din zid, făcând o gaură prin care se năpusti pe loc vântul puternic de afară, orbind-o câteva secunde. Gâfâind din cauza aerului rece care-i irita gâtul şi aproape că-i tăia respiraţia, sări într-o parte. În jurul găurii începură să se desprindă bucăţi mari de zăpadă îngheţată, cântărind mai mult de zece kilograme, deoarece intrusul continua să-şi croiască viguros drum spre interior.

Maddalena se şterse la ochi şi privi din nou spre spărtura ce se lărgea, apoi, după o ezitare de o clipă, pentru că nu-i venea să creadă ce vedea, izbucni în râs. Încă mai râdea când apărură primii oameni pe culoar şi se îndreptară în grabă spre ea – Nyloo, alţi preoţi şi câţiva refugiaţi, alarmaţi de strigătele de ajutor ale lui Pettajem, ba chiar şi Saikmar se trezise din letargia lui.

Şi chiar lui i se adresă Maddalena:

– Ţi-a sosit *semnul* tău, cel care ţi-e destinat ţie, şi numai ţie! Uite-l!

Saikmar dădu din cap şi zâmbi, parcă împotriva voinţei lui. Şi nici nu puteai fi serios dacă priveai la intrus – chiar dacă era masiv bine – atât de nenorocit părea să fie: avea pielea acoperită cu promoroacă, gâtul căzut, iar umerii, care începuseră să se arate prin spărtură, îi tremurau de frig.

Era prietenul lor, parradilul.

16

Au fost mai puţine proteste la primirea parradilului decât atunci când sosise Maddalena. Pe de-o parte refugiaţii îşi aduceau bine aminte ce păţise Graddo, şi, pe de altă parte, de când intrase în funcţiune sintetizatorul nutriţional, nimeni nu se mai putea plânge de lipsă de mâncare. Dar, mai presus de toate, şi preoţii şi refugiaţii erau zguduiţi profund de succesiunea rapidă de evenimente miraculoase – pentru ei – şi se resemnaseră să le accepte, pur şi simplu, ca atare. Şi, cu siguranţă, purtarea prietenoasă a parradilului – despre care cei mai mulţi ştiau că e o sălbăticiune periculoasă – şi afecţiunea cu care îl tratau Maddalena şi Saikmar, îi făcea să creadă că la mijloc sunt vrăji puternice.

Saikmar care, ca orice potenţial concurent la vânătoarea-de-rege, studiase în detaliu obiceiurile parradililor, spusese imediat că acesta nu putuse rezista frigului, cu tot cuibul – alt lucru fără precedent – pe care şi-l făcuse, iar Maddalena îl descususe în amănunt, încercând să afle cât mai multe despre specia în sine. Iar Saikmar, a cărui deprimare părea deja uitată, îi răspunse cu multă solicitudine. Evident, spusele lui nu aveau caracter ştiinţific şi nici nu erau organizate ca atare. Dar toate afirmaţiile lui se bazau pe observaţii directe de lungă durată, şi cunoştinţele ei de biologie şi ecologie, chiar dacă erau sumare, îi îngăduiră să obţină în final o imagine destul de completă asupra creaturii.

Era uşor de bănuit – ajungea să-i priveşti – că parradilii aveau un metabolism foarte activ. Cantitatea de energie pe care o cheltuia un animal ce atingea la maturitate o anvergură a aripilor de circa patruzeci de metri, şi care reuşea, totuşi, să decoleze dintr-o singură săritură, de pe loc, fără nici un alt elan, şi să parcurgă după aceea în zbor o mie cinci sute de kilometri, fără nici o oprire, depăşea, evident, orice imaginaţie. Deci, logic, parradilii mâncau des şi foarte mult. O dată cu venirea iernii, deşi erau omnivori, nu mai găseau destulă hrană, decât cu mare greutate, şi organismul lor nu mai putea funcţiona cu maximă eficienţă.

Ca urmare – cel puţin cei din varietatea care trăia în preajma Carrig-ului – hibernau timp de patru sau cinci luni, cu excepţia mamelor cu pui. Acestea trebuiau să rămână treze, pentru a-şi apăra progeniturile, şi de aceea îşi aprovizionau cât mai bine cuibul cu hrană, pe care o consumau însă cu multă grijă, mai ales când vreun necaz le forţa să-şi utilizeze firavele resurse de energie din trup.

Dar un asemenea animal nu putea sta amorţit şi nemişcat multă vreme fără a suferi nişte traumatisme ireversibile, la fel ca şi oamenii în situaţii similare. De aceea, parradilii trăiau, de obicei, în zona ecuatorială. Însă acolo se găseau destule carnivore pentru care nimic nu era mai gustos decât un pui de parradil. Din cauza asta rasa căreia îi aparţinea parradilul-rege din Carrig luase obiceiul să-şi facă cuibul pe timpul iernii în Colinele Fumegânde, unde solul era totdeauna cald. În acest fel se puneau şi la adăpost de geruri şi de degerături şi reuşeau să micşoreze cantitatea de hrană de care ar fi avut nevoie, pentru a-şi menţine temperatura corpului la valoarea ei normală.

– Am fost foarte mirat, zise Saikmar, când am văzut că parradilul ăsta şi-a făcut cuib! Privea la Maddalena, stând lângă parradil şi mângâindu-l, absent, pe cap. Creaturii părea să-i placă. Dar ea păli brusc.

– Ţi-e cumva rău? o întrebă el imediat.

– N... nu, deloc, se forţă Maddalena să răspundă. Dar încă o dată, în scurtul interval de când sosise pe această planetă, îi venea să-şi tragă palme de una singură, pentru că nu sesizase ceva ce era evident. Saikmar mai pomenise şi cu alte ocazii de cuibul parradilului, insistând că era vorba de un unicat, însă ea nu fusese atentă decât pe jumătate, fusese totdeauna preocupată de altceva, poate şi din cauză că însuşi Saikmar, când relata despre acei oameni ce credeau că parradilii învăţaseră să utilizeze curenţii ascendenţi de deasupra vulcanilor de la piloţii planoarelor cu care se luptau, susţinea că o asemenea idee era prostie curată. Pentru că era cât se poate de raţional ca o făptură zburătoare, trăind în acel ţinut, să descopere totul de una singură.

Totuşi, să născoceşti ideea de cuib şi să-l şi faci...! Dacă creatura asta din faţa ei reuşise să-şi dea seama de una singură că, în acest climat aspru, avea nevoie de o izolaţie pentru a se proteja împotriva pierderii de căldură, atunci specia avea cel mai înalt grad de inteligenţă întâlnit vreodată până acum la o făptură neomenească!

Îşi recăpătă, dintr-o dată, stăpânirea de sine şi începu să dea ordine, ascultate mai ales pentru că toţi cei de faţă erau încă atât de uimiţi de venirea parradilului, încât nu mai avea nimeni puterea să le conteste. Va fi destul timp, mai încolo, pentru teste şi răspunsuri la fel de fel de întrebări. Pe moment, creatura trebuia adăpostită undeva.

Chemă la ea trei oameni, care avuseseră iniţiativa să repare zidul de la intrare fără să le-o ceară nimeni – împinseseră la loc blocurile de

zăpadă căzute şi turnaseră apă deasupra, ca să astupe crăpăturile. Cu ajutorul lor găsi o cabină goală, lângă cantină, care, pe când nava era încă în funcţiune, fusese probabil magazie de alimente, dar care acum nu mai era folosită, fiindcă unul din pereţi era spre exterior şi era crăpat. Porunci să se aducă un panou de nuiele care să fie presat în crăpătură şi acoperit cu materialul acela ca o răşină, utilizat pentru etanşare, şi îi explică unui preot cum să tragă o ţeavă nouă de la reactorul cu fuziune până aici, prin care să circule abur. Omul avu ceva obiecţii, dar ea-şi impuse rapid punctul de vedere. După care aruncară pe podea o grămadă de zdrenţe şi o saltea ce scăpase să fie tăiată de copii, apărută de undeva, dintr-un ungher uitat, ca să aibă pe ce se întinde parradilul. Acesta părea, de altfel, foarte mulţumit de tot aranjamentul.

– Parradilii sunt animale foarte curate, o preveni Saikmar. Nu-şi murdăresc niciodată cuiburile, trebuie să avem grijă şi de asta.

Sesizând ideea, Maddalena fu năpădită de o senzaţie ciudată, de parcă trăia un moment ireal. Totuşi spuse fără ezitare:

– Atunci, hai să vedem dacă ăsta, de aici, nu e cumva în stare să folosească instalaţii sanitare de-ale noastre!

Maddalena credea că Nyloo era prea bătrână şi că văzuse prea multe în viaţa ei ca să o mai zdruncine ceva. Dar, când parradilul dădu de înţeles că pricepuse despre ce e vorba, ba chiar şi exemplifică – totul nu durase mai mult de un minut – bătrâna preoteasă rămase ca prostită în colţul ei, repetând în neştire aceleaşi cuvinte:

– Minune după minune, bolborosea ea. Am ajuns s-o văd şi pe asta!

Saikmar, încă palid la faţă de emoţie, cu ochii mari şi strălucitori, scutura mereu din cap, nevenindu-i să creadă. Iar când o privea pe Maddalena, expresia era amestecată, jumătate frică, jumătate adoraţie.

– Dar cum poate un parradil să facă una ca asta? izbucni el. A învăţat să se poarte în numai câteva ore! Acum, chiar şi copiii se pot apropia de el şi-l pot mângâia pe picioare! Astea să fie acele sălbăticiuni mândre, pe care le vânăm noi în aer, de cine ştie câtă vreme?

Maddalena se lăsă pe spate, pe patul din cabina lui, în care dormise în primele zile după ce sosise, şi îi răspunse calm:

– Spune-mi, Saikmar, oamenii de la voi au vânat vreodată parradilii pentru că sunt carnivori, sau pentru că atacă oameni?

Saikmar se aşeză şi el şi dădu din umeri.

– Asta... niciodată! Cel puţin nu în Carrig. Twywiţii – animalul de pe totemul clanului meu – da, sunt vânaţi pentru asta, fiindcă omoară mânji de graaţi, ba uneori chiar şi copii sau ţăranci bătrâne. Pentru noi, parradilul e altceva. Vânătoarea-de-rege e o ceremonie rituală. Noi respectăm parradilii şi-i admirăm, chiar dacă încercăm să-i doborâm. Pentru noi el e o întruchipare a nobleţii! Şi, cred că tocmai acest res-

pect ne-a dat nouă, în Carrig, ideea vânătorii-de-rege, când îl înfruntă cei mai buni şi mai nobili dintre tinerii noştri.

Asta, cugetă Maddalena, este un exemplu de analiză socială extrem de precisă, pentru cineva care nu are o privire de ansamblu, detaşată, asupra întregii probleme. Dar îi spuse:

– Saikmar, nu cunosc oraşul tău, nu ştiu mare lucru despre el. Tu vrei să spui că, la voi, parradilii nu sunt doborâţi pentru că ar fi o ameninţare pentru oameni, ci deoarece, printr-o asociere magică, se consideră că nobleţea lui trece asupra celui ce reuşeşte să-l doboare?

Saikmar ezită un moment. În cele din urmă răspunse:

– Da. Da. Cred că ăsta e adevărul. Deşi, în Carrig, magia şi religia sunt prerogative absolute ale Clanului Parradil, cum aici ţin exclusiv de preoţime, aşa că nu prea mă pricep la aşa ceva.

– Dar sunt, *într-adevăr*, parradilii o ameninţare pentru oameni?

– Ei bine, rasa de parradili care-şi fac cuiburile în Colinele Fumegânde, este cea având cea mai mare talie dintre toate cele cunoscute. Se crede că spre vest, dincolo de ocean, mai există multe alte rase, undeva, într-un ţinut în care încă n-a călcat picior de om – sau, după cum spun legendele, poate că e vorba de ţinutul din care zeii i-au izgonit pe oameni din cauza aroganţei lor. Şi pescarii care navighează pe mările din vest povestesc, uneori, de parradili care se năpustesc asupra bărcilor lor, de care au reuşit să scape numai pentru că a existat în echipaj câte un arcaş foarte bun, care a reuşit să doboare creatura. Odată am văzut chiar o piele a unuia din ăsta. Are aceeaşi formă cu al nostru, dar culorile sunt diferite. Şi mai există şi rasele din sud, care nu vin decât rareori în Colinele Fumegânde, pentru că regele îşi apără cu grijă drepturile lui şi alungă orice intrus. Sau, mai bine spus…

Încleştă pumnii, înghiţi greu nodul ce i se pusese în gât, şi continuă:

– Mai exact, *era*. Pe bătrânul rege, doborât de Belfeor, îl ştiu de când m-am născut. Şi nu-mi pot imagina un altul în locul lui. Te rog să mă scuzi. Începusem să-ţi răspund. Da, despre parradilii din sud s-a auzit destul de des.că atacă graaţi, şi câţiva au răpit şi nişte copii. În sud nu sunt consideraţi ca fiind sacri… dar sunt convins că asta nu e ceva nou pentru tine. În jurul Dayomar-ului nu sunt parradili?

Să fi fost? Maddalena habar n-avea. Aşa că nu răspunse direct:

– Normal că am văzut parradili, dar pe noi nu ne interesează creaturile astea într-un mod mai deosebit.

– Da, normal. Spre uşurarea ei, tânărul nu era într-o dispoziţie bănuitoare, era prea emoţionat. Însă am auzit că în sud sunt vânaţi serios, unora chiar le place carnea lor… e adevărat?

– Dar… da! Maddalena rostise afirmaţia absolut la întâmplare. Dar subiectul o interesa, dorea să afle cât mai multe amănunte. I se părea că se apropie de ceva important. Încruntându-se uşor, continuă:

– Dacă am fost atentă la ce-ai spus tu, parradilii de la voi sunt cea mai mare rasă, deci şi cei care mănâncă cel mai mult. Nu cumva îi jefuiesc pe fermierii voştri?

– Niciodată. Saikmar o privea clipind des. La fiecare fermă se găseşte un petic de pământ unde pot veni parradilii, şi unde nimeni nu-i tulbură. Şi atunci când se taie vreun animal, se pune ceva de-o parte şi pentru ei. Iar la vămuirea caravanelor, a douăzecea parte din carnea şi peştele uscat pe care îl transportă este percepută ca taxă, şi mâncarea este dusă pe Colinele Fumegânde, pentru parradili. E un obicei străvechi, iar parradilii sunt foarte mulţumiţi, cel puţin eu aşa cred.

– Nu se plânge nimeni, niciodată, că le dă prea mult? Nici în anii cu recolte mai proaste? insistă Maddalena. Undeva, într-un ungher al minţii ei, începuse să se ivească o idee extraordinară, pe care încerca s-o conştientizeze. Şi-i era teamă că va dispărea înainte de a fi clară.

– Ei, oamenii mai mârâie, zise Saikmar, ridicând din umeri. Dar nu cred că ar fi vreodată în stare chiar să nu le dea porţia lor. Nu-i mai bine aşa decât ca în sud, unde parradilii sunt obligaţi să fure ce pot, fără să mai ceară voie de la nimeni?

– Se pare că oamenii şi parradilii au reuşit să ajungă la o înţelegere reciproc avantajoasă, zise Maddalena. Şi-n clipa aia ideea ce o chinuia deveni limpede ca lumina zilei! Aproape că sări în sus de emoţie.

– Saikmar! Există vreun motiv pentru care oamenii şi parradilii n-ar putea depăşi această toleranţă reciprocă, devenind *aliaţi*?

– Ce!?

– Pe mine, parradilul m-a ajutat... Îşi reveni rapid. Nu povestise că o scosese din nămeţii de zăpadă, ci că, prin inspiraţie divină, o adusese până aici tocmai din sud, şi nu-şi dorea să cerceteze cineva prea atent chestia asta. Aşa că încercă să repare ce-i scăpase pe negândite:

– Te-a ajutat şi pe tine şi pe mine, ne-a ajutat pe amândoi, atunci, când ne-a coborât de la cuib până aici, la sanctuar. Şi, în schimb, acum îl ajutăm noi, dându-i un adăpost cald şi hrană. Este, evident, o creatură capabilă să înţeleagă multe, şi să nutrească sentimente puternice, mergând până la recunoştinţă. De ce n-am încerca să-l îmblânzim de tot, în aşa fel încât, la primăvară, să ne ducă pe amândoi pînă la Carrig?

Saikmar închise ochii şi se foi niţel în patul lui. Ideea unei schimbări atât de mari depăşea capacitatea lui de înţelegere. Zise moale:

– Nu!

– De ce nu? insistă Maddalena.

– Nu! Parradilul este un animal nobil... să transformi un *rege* într-un fel de graat zburător ar fi ceva nedemn...

Restul vorbelor îi muriră pe buze.

Graat...? Îi veniră în cap, ca de la sine, versurile *Baladei lui Red Sloin*, îşi aduse aminte şi de cugetările lui, din noaptea de veghe de

dinaintea fatalei vânători-de-rege, în urma căreia Belfeor ajunsese cârmuitor în Carrig. Conform baladei, existase, cândva, şi un alt clan, Clanul Graat. Se gândise atunci că, din moment ce toate animalele de pe totemurile clanurilor sunt fiare sălbatice, probabil că odinioară fuseseră şi graaţii tot sălbatici, înainte de a deveni animale de povară.

Deci o schimbare de acest gen nu era, cel puţin, fără un precedent. Totuşi, nu putea scăpa de sentimentul că aşa ceva ar fi degradant pentru parradil. Şi se exprimă ca atare.

– Dar nu degradează nenorocitul de Belfeor parradilii în fiece clipă? ripostă Maddalena. N-ai spus tu că parradilul nostru a fost obligat să vină atât de departe, în nord, pentru că, probabil, oamenii lui Belfeor i-au izgonit pe toţi cei care sălăşluiau pe Colinele Fumegânde?

Saïkmar dădu din cap, şi gura i se mişcă uşor, fără o vorbă. Maddalena îşi dădu seama că atinsese o coardă sensibilă, aşa că insistă:

– Atunci de ce n-ar lupta oameni şi parradili împreună, pentru a-şi recâştiga drepturile pierdute?

Saïkmar oftă. După o clipă de gândire, spuse:

– Dacă aşa pui problema, pare rezonabil. Şi totuşi... cum? Ce poate face un bărbat refugiat, şi un parradil în aceeaşi situaţie, pentru a-l răsturna pe Belfeor, pe tovarăşii lui şi pe toţi oamenii lipsiţi de onoare din Carrig care au urmat exemplul lui Ambrus şi i s-au alăturat?

Excelentă întrebare! Ca să ascundă că încă nu se gândise aşa de departe, Maddalena ripostă tot cu o întrebare:

– Există vreo şansă să mai găsim şi alţi parradili prin apropiere? Cam cât de mulţi trăiau pe Colinele Fumegânde?

– Puţini. Totdeauna erau puţini. Deşi în alte părţi parradilii se înmulţesc rapid, cei de lângă Carrig năşteau mare parte din pui morţi, nu se ştie de ce. De aceea, unii ajunseseră să susţină că şi parradilii au fost blestemaţi de zei, dar una ca asta n-am putut-o crede niciodată.

Pentru Maddalena, cauza era evidentă: nivelul ridicat de radiaţii din zona Colinelor Fumegânde, datorat zăcămintelor de elemente grele care, fără nici o îndoială, erau şi atracţia lui Belfeor. Probabil că intrase în funcţiune un mecanism de selecţie naturală, care favoriza doar apariţia unor indivizi excepţional de rezistenţi. Poate că şi parradilul cu care se împrieteniseră ei era unic – un mutant de o inteligenţă excepţională, care apare doar o dată la un milion de indivizi. Şi, până la proba contrarie, asta era ipoteza de la care trebuia să plece. Se gândi concentrată un timp, cântărind diverse eventualităţi şi, dintr-o dată, se pocni cu palma pe genunchi. Într-o clipă totul era, iarăşi, clar!

– Ascultă, Saïkmar! zise ea pe un ton febril. Cred că ştiu cum te poate ajuta un parradil să-ţi recâştigi drepturile în Carrig!

17

În Dayomar, oraşul din sud, venirea iernii nu aducea viscole şi zăpezi, ca în Carrig, ci o succesiune oribilă de ploaie, burniţă şi ceţuri. Dacă nu cădea zăpadă – rareori apa căzută din cer putea fi numită lapoviţă, şi atunci numai exagerând niţel – şi străzile murdare nu erau acoperite de mantia albă a acesteia, însă noroiul devenea şi mai adânc, iar oamenii extrem de morocănoşi.

Agentul Galactic Slee avea baza în Dayomar de la începutul misiunii sale, cu aproape opt ani în urmă. Sperase să se poată adapta atât la clima locului, cât şi la restul ambientului, totuşi încă mai cădea victimă puternicei depresiuni de iarnă pe care o resimţise când văzuse pentru prima dată norii ploioşi atingând, aproape, acoperişurile caselor, şi zidurile acestora confundându-se cu valurile neîntrerupte de ceaţă.

Exceptând asta, se adaptase însă foarte bine rolului pe care-l juca, şi numai rareori îl apuca dorul să viseze cu ochii deschişi la lumile civilizate pe care, temporar, le părăsise. Se bucura de tot luxul şi confortul pe care i-l putea oferi civilizaţia locului... şi, în fond, misiunea lui doar n-o să dureze o veşnicie.

Dar, recent, existenţa lui confortabilă, fără prea multe probleme, ba, se putea spune, chiar confortabilă, fusese zguduită de o serie de evenimente din exterior, pe care nu le putea controla. Spre nord, şi mai ales în Carrig, lucrurile luaseră o turnură proastă, iar el nu avea nici urmă de informaţii demne de încredere, pe care să poată pune bază, şi nici nu va obţine aşa ceva până la sfârşitul iernii, când se topeau zăpezile în trecătorile munţilor, şi caravanele îşi puteau croi din nou drum spre acel oraş. Dacă va mai fi vreo caravană în vara viitoare. De când ajunsese la cârmuire acest misterios Belfeor, negustor după negustor, care de obicei făceau afaceri foarte profitabile cu oraşul din nord, se întorcea acasă roşu de furie, din cauza aroganţei cu care fuseseră trataţi de noii cârmuitori, şi jura să nu mai calce pe acolo.

Şi, pe deasupra, mai era şi problema ridicată de dispariţia crucişătorului ce trebuia să-i aducă agentul temporar, pe Maddalena Santos. Nu era imposibil ca o navă să dispară fără urmă – un pilot prea îndrăzneţ putea uşor face greşeala să iasă din hiperspaţiu în atmosfera unei planete, şi, într-o asemenea situaţie, supraîncălzirea urmată de explozie erau, practic, de neevitat – dar aceea fusese nava lui Gus Langenschmidt, şi Gus pur şi simplu *nu permitea* apariţia unor astfel de erori!

Se putea să fi fost, totuşi, un accident. Până la proba contrarie, dispariţia trebuia să fie considerată un accident. Ideea că localnicii ar fi putut detecta nava pe orbită, ba mai mult, s-o şi doboare, era de-a dreptul absurdă, nici măcar enunţul nu putea fi luat în considerare. Dar, indiferent ce se întâmplase, el rămăsese fără ajutorul pe care-l solicitase şi de care avea mare nevoie. În privinţa asta comandantul Brzeska îşi exprimase regretele, dar fusese cât se poate de ferm: nu mai putea detaşa pe nimeni din personalul subordonat, pentru că nu mai avea pe cine. Se întâmplase ca Maddalena Santos să fie disponibilă doar pentru că fusese pe punctul să o dea afară şi s-o trimită acasă, pe Pământ, şi acum nu era lipsit numai de serviciile ei, ci şi de cele ale unui întreg echipaj de crucişător, care dispăruse în cursul misiunii încredinţate, inclusiv cel mai experimentat maior de Patrulă aflat în subordinea sa. Până nu va găsi cu cine să-l înlocuiască pe Langenschmidt – itinerarul de patrulare al acestuia acoperea douăsprezece sisteme planetare – până nu va sosi un alt crucişător de pe Pământ, Slee trebuia să se descurce cu resursele pe care le avea la faţa locului.

Atâta că el *nu avea* nici urmă de resurse.

Pe parcursul verii trecute, tabloul evenimentelor din Carrig se întregise cu ştiri ce-i ajunseseră la urechi din toate părţile. Uzurpatorul Belfeor şi banda lui de bandiţi – oamenii ziceau că se poartă mai degrabă ca nişte bandiţi decât ca nişte oameni cumsecade, şi se ştia că în câmpiile din est sălăşluiau încă destule bande de nomazi – dădea toată rânduiala oraşului peste cap. S-a auzit că oamenii din Carrig erau obligaţi să muncească la nişte săpături pe Colinele Fumegânde, iar asta se încadra perfect în teoria lui Slee referitoare la descoperirea prafului de puşcă. Deci, într-un an, cel mult doi, erau de aşteptat războaie de agresiune din partea Carrig-ului, împotriva oraşelor-stat cu care se învecina şi, foarte probabil, acesta îşi va stabili, astfel, supremaţia asupra întregii zone vestice a continentului. Idee nu tocmai plăcută pentru Slee, deoarece una era să admiţi – conform extrapolărilor experţilor – şansele de realizare, la o dată neprecizată, a unei asemenea eventualităţi, şi cu totul altceva să te trezeşti în linia-ntâi a frontului de luptă.

Mai mult, dacă Belfeor îi asuprea pe oameni în halul în care se zvonea că o face, exista riscul ca vreunul dintre ei să-şi ia lumea-n cap, să fugă şi să vândă secretul fabricării explozivelor rivalilor acestuia,

ceea ce ar face ca războaiele ce erau de aşteptat să devină mult mai sângeroase şi mult mai puţin decisive.

În concluzie, perspectivele de viitor erau chiar mai întunecate decât ziua asta mohorâtă de iarnă în acest oraş deprimant.

În momentul în care – pentru a nu ştiu câta oară – Slee evalua situaţia, întorcând-o pe toate feţele, era după-amiază şi mergea cu greu pe o stradă largă, dar plină de gropi şi de noroi, întorcându-se de la o întâlnire de afaceri cu un negustor bogat, care dorea să cumpere contractul uneia din cele mai bune hetaire ale lui şi să o aşeze la casa ei. Negocierile fuseseră îndelungate, dar fără nici o finalitate. Din pricina asta, în drum spre casă, privind atent pe unde păşeşte cu pantofii cu talpă masivă de lemn, înaltă de vreo cincisprezece centimetri, Slee nu era într-o dispoziţie prea bună. Trebuia să fie mereu atent, pentru că tălpile acelea nu degeaba erau aşa de înalte, uneori bălţile erau atât de adânci şi de înşelătoare, încât noroiul putea trece pe deasupra. Lângă el mergea un servitor ce ţinea băţul unui fel de acoperiş portabil, folosit pe post de umbrelă. Fiind un simplu servitor, omul nu purta pantofi, şi picioarele i se afundau adânc în noroi, la fiecare pas.

Tocmai treceau prin dreptul porticului de la intrarea unei case, când se auzi o voce rostind:

– Slee!

Uimit, tresări şi se răsuci în loc. Din întunecimea porticului sări un cerşetor nenorocit – imagine absolut normală în Dayomar – îmbrăcat în zdrenţe murdare, ude şi mânjite de noroi, dar a cărui dantură albă şi strălucitoare era dezvelită de un zâmbet larg. Scoţând la iveală vasul în care aduna, de obicei, banii, cerşetorul începu să se încline şi să ţopăie, scoţând strigăte oarecum melodioase şi vorbind cu înflorituri, aşa cum procedau toţi cerşetorii.

– Nobil şi preafericit domn, norocul ce-mi surâde astăzi este aidoma soarelui răsărit la miezul nopţii, care înlătură o mare întunecime! Domnia voastră îşi aduce, fără îndoială, aminte – pentru că memoria vă este, ca şi alte calităţi, minunată şi perfectă – că sora acestui umil cerşetor, Melisma, fiica lui Yull şi Mazia, a fost în serviciul dumneavoastră. Va binevoi, oare, domnia voastră să-i fie milă de un om care nu este prea prosper în meseria de cerşetor, dar care ar învăţa bucuros o meserie şi ar sluji cu credinţă în gospodăria unui stăpân generos?

Unul dintre servitorii din spatele lui Slee vru să se repeadă şi să-l dea la o parte, dar stăpânul lui îl opri cu un gest scurt:

– Zici că eşti frate cu Melisma? spuse el. Atunci urmează-ne, o să găsesc ceva de făcut pentru tine... poate la bucătărie.

– Domnia voastră sunteţi cel mai bun dintre oamenii ce au văzut vreodată lumina soarelui! strigă cerşetorul şi trecu în coada alaiului, ţopăind de bucurie, ca un dansator în extaz.

– Da' ce dracu' cauţi *tu* pe străzile Dayomar-ului, deghizat în cerşetor? întrebă Slee, lăsându-se pe un scaun moale şi confortabil. Vorbeşte liniştit, să n-ai nici o teamă că te-ar putea auzi cineva. Ăsta e apartamentul meu personal, şi toţi servitorii ştiu că, dacă se învârt pe aici, riscă să fie biciuiţi, aşa că se ţin departe.

– Hmm! mârâi Langenschmidt prin aburul ce se ridica din cana de tchay din faţă. Se pare că te-ai adaptat chiar prea bine la obiceiurile locului! În fine, n-are importanţă. Ei bine, mi-a fost al dracului de greu să ajung până aici, mi-a luat peste două luni şi, de multe ori, n-am fost sigur c-o să reuşesc. Însă, înainte de orice altceva, ştii că pe orbită, în jurul acestei planete, se află o navă, şi probabil că nu e singura?

Slee tresări, aplecându-se în faţă.

– Da, e adevărat. În momentul în care crucişătorul meu a ieşit din subspaţiu, ne-au doborât... asta dacă erai cumva îngrijorat de soarta noastră. Din fericire, eu eram deja în naveta de asolizare, pregătindu-mă să o aduc aici, jos, pe Maddalena Santos, şi am reuşit să mă desprind înainte să explodeze crucişătorul. Ăia au tras a doua oară şi mi-au avariat naveta – probabil că şi-au închipuit că nu o mai pot controla – dar am reuşit să intru în picaj în atmosferă, cu ampenajul încins la roşu, încât cred că arăta ca şi cum am fi luat foc. Oricum, ăia n-au mai tras încă o dată. Maddalena a sărit cu paraşuta undeva, în regiunea Arcticii. Poate că a reuşit să ajungă în vreun sat, dar, chiar dacă a scăpat întreagă, o să fie blocată pentru tot restul iernii, din cauza zăpezilor. Dar mi-e teamă că n-a reuşit să găsească adăpost, regiunea aceea este foarte puţin populată. Nu ştiu ce impresie ţi-ai făcut tu despre fată din cele spuse de Pavel Brzeska, dar, sub masca aia a ei, cred că se ascundea un potenţial agent al Corpului extrem de competent.

– În fine... Eu am abandonat naveta deasupra Oceanului de Vest, am sărit cu paraşuta în momentul în care am ajuns la coastă. Din fericire era noapte, aşa că naveta a fost, probabil, luată drept un meteorit. Eu am şterpelit nişte haine de prin partea locului, mi-am distrus costumul şi am pornit-o cerşind spre Dayomar, să iau legătura cu tine. Am ajuns aici azi dimineaţă. Pe drum, am fost o dată în puşcărie, o dată biciuit şi dat afară dintr-un oraş, am fost de câteva ori bolnav şi, cum nu aveam medicamente la mine... acum am ajuns, sunt flămând şi obosit mort. Scuză-mă. Divaghez. Îţi mulţumesc că te-ai prins aşa de repede când ţi-am vorbit pe stradă.

– A, simplu! Doar mi-ai spus „Slee”, nu-i aşa? Şi nimeni din Dayomar nu mă cunoaşte sub acest nume. Dar nava aia de pe orbită, care v-a doborât! Asta înseamnă...

– Asta înseamnă că s-a ales praful de toate teoriile alea isteţe ale tale, cu inventarea prafului de puşcă. Belfeor-cel-ce-aruncă-fulgere e

un individ din afara planetei, având în mână o armă energetică! Şi, mai mult decât probabil, avem pe cap un caz gen Planeta Sclavilor, în care, de data asta, e implicată populaţia Carrig-ului, obligată să exploateze zăcămintele de materiale radioactive din Colinele Fumegânde, în folosul intruşilor. Corect?

Slee se ridică repede în picioare.

– Comunicatorul! rosti el.

Pe planeta fără atmosferă unde se găsea baza Corpului era noapte, dar comandantul Brzeska, cu ochii cârpiţi de somn, răspunse imediat. Fu mai mult decât încântat şi bucuros văzându-l pe Langenschmidt viu şi nevătămat, dar abia începu maiorul să vorbească, şi luă o mină gravă.

După ce ascultase povestea lui Langenschmidt, la care Slee adăugase câteva detalii, aparent nesemnificative, dar care dădeau dimensiuni noi problemei, o dată ce era clar că Belfeor este un intrus de pe altă planetă, Brzeska dădu din cap gânditor.

– Cu o asemenea bază, putem trece imediat la acţiune, zise el. Nici nu se mai pune problema dacă este sau nu o ilegalitate. O dată ce au atacat şi au doborât un crucişător de Patrulă, s-au ars. Gus, o să transmit, evident, toate informaţiile la calculatoare, imediat, dar până atunci… n-ai nici o bănuială de unde au răsărit ăştia?

– Cel mai probabil de pe o planetă care duce mare lipsă de elemente radioactive, şi care nu este suficient de bogată pentru a trece la tehnologia de fuziune. Ceva gen Cyclops, de exemplu.

– O să verific, zise Brzeska, dând din cap. Dacă tu ai dat peste o navă pe orbită, sunt şanse mari să mai aibă una, probabil că fac cu schimbul, transportând minereul. O să verific toate înregistrările zborurilor subspaţiale, să vedem dacă nu putem stabili o direcţie exactă. Va mai lua ceva timp până să le stabilim, fără nici un dubiu, originea, dar, din acest moment, problema o să capete prioritate maximă, cinci stele. Slee, au avut un an şi jumătate să se înrădăcineze acolo… Cât de rău crezi că au reuşit să dea peste cap cultura locală?

Slee se apleacă spre aparat.

– Ei bine, ultimele ştiri care au ajuns la mine – evident, înainte de sosirea lui Gus – datează de dinainte de căderea zăpezii şi blocarea trecătorilor. Până atunci cred că au fost destul de precauţi. Probabil că au recurs în egală măsură şi la mită, şi la forţă. Dar, când şi-au dat seama că au atacat o navă a Patrulei, s-ar putea să fi dat dracului orice prevedere şi să se fi hotărât să extragă şi să transporte cât mai mult minereu cu putinţă, indiferent de brutalitatea necesară pentru asta.

– Cu alte cuvinte, vrei să spui că s-ar putea să fi avut o reacţie exagerată, pentru că sunt sub presiune. Foarte probabil. În care caz zona aia cred că e pur şi simplu împânzită de înregistrări de zboruri

subeterice. În regulă, dacă nu intervine nimic neprevăzut şi mai acut decât asta, pun în mişcare toată maşinăria noastră. Aşa că ar fi bine să vă gândiţi la o cale de a-l da pe Belfeor afară de pe planetă, cu cât mai puţine suferinţe pentru localnici. N-o să fie simplu, dar trebuie să evităm cu orice preţ o desfăşurare spectaculoasă de forţe... Gus, tu cum te simţi? Vrei să trimit să fii adus încoace?

Langenschmidt scutură obosit din cap.

– Echipajul meu s-a dus, spuse el după o scurtă pauză. Nu mă mai simt în stare să-mi reiau itinerarul de patrulare cu un nou echipaj – parcă mi s-ar rupe sufletul. O să rămân aici. Sunt convins că Slee o să aibă nevoie de ajutor. Şi, după ce o să se termine afacerea asta a Carrig-ului, probabil că o să trec în rezervă. Doar ştii bine că am depăşit demult limita maxim admisă.

– Cum vrei, zise Brzeska pe un ton neutru. Şi... mult noroc acolo!

Trecură douăzeci şi şapte de zile, lungi cât o eternitate, înainte să-i cheme din nou, dar, când o făcu, veştile erau excelente.

– Ai fost inspirat, Gus, bănuiala ta e întemeiată! exclamă el. Tipii sunt de pe Cyclops. E o planetă de jefuitori, exact genul de civilizaţie care se poate preta la asemenea fapte. De un an şi jumătate, cineva a început să pună pe piaţă minerale radioactive, răspândind zvonul că au dat o lovitură într-un sistem planetar nelocuit. Au fost scoase la vânzare până acum şase încărcături întregi. Pare că indivizii sunt foarte dornici să ţină preţul cât mai ridicat, şi de aceea nu dau la iveală decât câte puţin. Dar au făcut atâtea zboruri de pe Paisprezece, încât au bătătorit practic şosele prin continuumul subspaţial. Numai în ultimele două săptămâni am detectat două zboruri. De aici se deduce că au un depozit pe undeva, pe aproape de Cyclops. Poate că au chiar de gând să o şteargă de acolo în curând şi doresc să utilizeze ascunzătoarea ca pe o puşculiţă, din care să ia ori de câte ori au nevoie de bani.

– Cine sunt ei, de fapt? întrebă Langenschmidt. Există vreo personalitate – hm – intangibilă în spatele lor?

– Bună întrebare, încuviinţă Brzeska dând din cap. Cum stau treburile pe Cyclops, nu m-ar surprinde să aibă vreo legătură la nivel guvernamental Din fericire, din cele aflate până acum, par să nu fie decât o simplă bandă de aventurieri, pe cont propriu. Cam o sută cu toţii.

– Se potriveşte cu informaţiile noastre, confirmă Slee. Ai vreo idee cum au aflat despre planeta asta? Din câte ştiu eu, noi nu prea avem obiceiul să facem publicitate în legătură cu resursele PRZ-urilor.

– Nu suntem tocmai siguri, dar suntem pe urmele unui fost practicant din Corp, numit Meard, care a dispărut cam în perioada aceea. Nu este înregistrat ca decedat, nici n-a emigrat, dar nu l-a mai văzut nimeni de aproape doi ani, iar cei care l-au văzut ultima dată, confirmă

că era însoţit de un individ având semnalmentele lui Belfeor. Brzeska aruncă o privire pe notele din faţa lui. Ah! Uite şi răspunsul la una din probabilele voastre întrebări. Aveţi idee cum scot ei minereurile de pe planetă?

– Ne-am contrazis destul pe tema asta până acum, încuviinţă Slee. Greu de crezut că ar avea îndrăzneala să utilizeze o navă spaţială pe faţă, la sol. Nu cumva utilizează planoarele acelea din Carrig?

– Într-adevăr, aşa e. Avem un satelit de supraveghere foarte bine ecranat, deasupra Marelui Deşert de Est. Minereul vine în planoare, prevăzute cu un fel de motoare-rachetă rudimentare, şi, când localnicii s-au depărtat destul, asolizează o navetă, încarcă totul şi urcă pe orbită. Comandantul se lăsă pe spate. Ei, acum e rândul vostru. Cum o să-l putem da pe Belfeor afară, fără ca localnicii să-şi dea seama că există o ingerinţă din exteriorul planetei?

– Singura idee valabilă până acum este că oamenii din Carrig *trebuie* să aibă impresia că forţele naturii – cu alte cuvinte zeii – sunt împotriva lui Belfeor. Evident că, şi dacă n-ar exista, putem crea nelinişte în oraş, dar eu unul fac pariu că asta există deja. Şi după aia... Ei bine, în Colinele Fumegânde există nişte vulcani sănătoşi şi bine crescuţi.

18

Încă furios din cauza dispreţului pe care-l citise în ochii celor cu care vorbise cu numai câteva minute înainte, Ambrus – care nu se mai putea recomanda drept „fiul lui Knole", deoarece îşi dezonorase clanul – intră în apartamentul regentului Carrig-ului, aflat la parterul marelui turn de veghe care domina fortăreaţa. Cândva intra şi ieşea de aici după voie, ca un stăpân... dar se terminase. Nu fusese oare tatăl său cârmuitorul oraşului? Acum trebuia să se furişeze, aşteptându-se în orice clipă ca o voce poruncitoare să-l întrebe ce căuta acolo.

Ruşinea îl ardea ca un cuţit răsucit în pântece.

Regreta pe zi ce trece decizia lui. Când îşi legase soarta de nou-veniţi, se crezuse mai deştept şi mai clarvăzător decât covârşitoarea majoritate a rudelor şi concetăţenilor lui. Oare nu făceau Belfeor şi tovarăşii săi minuni peste minuni, şi-n stânga şi-n dreapta, cu aceeaşi uşurinţă cu care o torţă arunca scântei? Şi armele lor miraculoase! Şi maşinăriile uimitoare pe care le construiseră pe Colinele Fumegânde! Fusese atât de sigur că avea dreptate încât, chiar şi când tatăl său îşi aflase moartea, aruncându-se de pe platforma turnului, nu se simţise vinovat cu nimic, nu simţise decât milă în faţa principiilor rigide ale unui om bătrân, incapabil să se adapteze la schimbările lumii.

Însă acum...

Până acum o oră sau două încă mai sperase, aşteptându-se ca nou-veniţii să-şi dea seama ce mare sacrificiu făcuse el, să-l primească din tot sufletul în mijlocul lor şi să-l acopere cu daruri, pentru a-i tenta şi pe alţii să-i urmeze exemplul. Dar, în loc de aşa ceva, toţi acei intruşi, până la ultimul bărbat şi până la ultima femeie, ceea ce era chiar şi mai rău – nici un nobil din Carrig nu era obişnuit să fie dominat de o femeie! – îl dispreţuiau, îi porunceau să nu le mai stea în cale şi, în cele din urmă, ajunseseră să-l ignore de tot. Aşa că era îngrozitor de singur. Şi nici nu-şi va mai găsi vreodată vreun prieten

Până acum o oră sau două încă mai sperase, atunci când fusese anunţat că o serie de nobili din fostul său clan, Clanul Parradil, doresc să stea de vorbă cu el. Se gândise că poate doreau să-şi mai înmoaie asprimea cu care îl tratau, să-i arate milă şi să-l primească la loc, în rândurile lor. Câtuşi de puţin. Deşi i se adresaseră cu o politeţe rigidă şi fără cusur, respectul pe care i-l arătau era plin de sarcasm, iar în ochii lor se citea dezaprobarea. Nu i-ar fi adresat nici măcar o vorbă, dacă n-ar fi fost mânaţi din urmă de nevoie.

– Anul acesta, zisese *sir* Gurton Knole, cel care preluase şefia clanului după moartea tatălui său, prima lună nouă din primăvară cade târziu. *Sir* Gurton era unchiul lui Ambrus, fratele mai mic al defunctului *sir* Bavis, şi, cândva, între ei existase o prietenie plină de afecţiune.

Dar se terminase şi asta. Iar acum omul care-i vorbea era rece ca un sloi de gheaţă.

Ambrus, prudent, dăduse din cap. Nu dăduse prea mare atenţie educaţiei preoţeşti specifică exclusiv clanului său, dar şi ultimul dintre ţărani ştia că prima lună nouă din primăvară cădea *târziu*, *devreme* sau *la mijloc*, conform unui ciclu trienal.

– Avem un nou cârmuitor, continuase *sir* Gurton, cu o figură acră. Anul trecut pregătirile pentru vânătoarea-de-rege s-au desfăşurat normal, dar el, fără să-şi mai dea măcar osteneala să urce într-un planor, l-a doborât pe rege cu fulgerele lui direct de pe pământ. Toată întrecerea a fost o bătaie de joc Totuşi, într-un fel, formalităţile au fost respectate.

Ambrus îşi aducea şi el aminte foarte bine de ruşinoasa ceremonie. Încă mai era convins că procedase cu multă isteţime şi râsese de mormăielile oamenilor. Dar anul ăsta nu mai era deloc sigur pe el.

– Până acum, reluase *sir* Gurton, am încercat de mai multe ori să aflăm intenţiile lui Belfeor în legătură cu vânătoarea-de-rege, dar n-am primit nici un răspuns. A poruncit ca toţi posibilii concurenţi să lucreze pe Colinele Fumegânde şi să lase baltă zborurile de antrenament cu planorul – mulţi dintre ei ar fi făcut, oricum, exact aşa, crezând că, la fel ca anul trecut, Belfeor va sta frumos pe pământ şi-l va doborî pe rege fără nici un efort. Oamenii zic – şi, Ambrus, este o problemă pe care trebuie să o subliniez, pentru că, deşi tu ne-ai dezonorat, ai fost născut în Clanul Parradil, şi nimeni nu se poate sustrage obligaţiilor datorate naşterii sale – că Belfeor îşi bate joc de zei, la fel cum făceau şi strămoşii noştri, înainte de Marea Pedeapsă în urma căreia am fost alungaţi şi forţaţi să trăim aici. Şi mai spun – iar eu nu pot decât să îi aprob – că dacă o va ţine tot aşa, zeii se vor înfuria şi vor face din nou soarele să ardă, în aşa fel încât, de data asta, vor arde toţi oamenii din lume, fără picior de supravieţuitor.

Auzind vorbele acelea teribile, rostite pe un ton atât de grav, Ambrus se alarmase.

– Cu ce vă pot ajuta eu? întrebase el.

– Du-te la Belfeor. Întreabă-l ce pregătiri s-au făcut anul ăsta pentru vânătoarea-de-rege. La întrebările noastre n-a catadicsit să răspundă, dar poate că *ţie*... nemulţumirea lui *sir* Gurton răzbătea clar în vocea sa... poate că tu vei reuşi să vorbeşti cu el.

Acesta fusese mesajul pe care Ambrus se trezise că este *obligat* să-l transmită.

Primăvara promitea să fie neobişnuit de caldă. Zăpada se topise deja pe tot teritoriul Carrig-ului, şi primele caravane sosiseră din sud cu două săptămâni înainte de data la care soseau în mod normal – nu erau nici pe jumătate aşa de mari ca acelea pe care le conducea Neguţătorul Heron, dar el murise, fusese prima victimă a rapacităţii lui Belfeor. Totuşi, nu din cauza căldurii se trezi Ambrus transpirând, în timp ce bătea în peretele de lângă uşa care dădea în biroul personal al regentului. Cândva, acolo lucra propriul lui tată.

Nu auzea nici o voce dincolo de uşă, dar trebui să mai bată o dată, mult mai tare, înainte ca Belfeor să-l invite, cu un mormăit acru, să intre.

Înăuntru, în afară de Belfeor, mai erau Pargetty, bărbatul blond şi nervos care îl însoţise din primele zile de când sosise aici, şi o femeie, Yanna, cu o gură roşie, strălucitoare şi cu ochii ca două fărâme de piatră, care-i condusese pe ceilalţi tovarăşi ai lui Belfeor, atunci când veniseră din presupusul lor sălaş de bandiţi din munţi şi se instalaseră în Carrig. Pe masa la care stăteau se găseau o serie de documente şi avu impresia că-i întrerupsese dintr-o discuţie importantă, legată de ele.

– *Ce mai este*? se răsti Belfeor. Sper să fie ceva important... nu-mi place să fim întrerupţi tot timpul!

Ambrus îşi îndreptă umerii, încercând să imite demnitatea răposatului său tată, şi-l privi pe uzurpator drept în ochi.

– Vin în calitate de trimis al fostului meu clan, Clanul Parradil, spuse el. Am fost însărcinat să aflu ce pregătiri aţi făcut pentru vânătoarea-de-rege, ca să respectaţi legea şi obiceiurile.

– Pleacă de aici şi nu mă mai plictisi cu asemenea prostii, mormăi Belfeor şi se întoarse cu spatele la Ambrus.

Nervos, ca de obicei, Pargetty îşi drese vocea si spuse.

– Ah... Belfeor, ştii... asta nu cred că e prea bine. Dincolo de respectarea tradiţiilor locului, cred că ar trebui să... Vocea i se stinse.

– Anul ăsta n-o să fie nici o vânătoare-de-rege, spuse Belfeor.

Ambrus făcu un pas spre el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Cum!? izbucni el.

– Exact cum ai auzit, i-o reteză Belfeor. Ce tot pierdem timpul cu vânătoarea asta? Şi, oricum, parradilii ne deranjau la muncă, aşa că astă

toamnă i-am gonit pe toţi, până la unul, de pe coline, ori i-am omorât, ori şi-au făcut bagajele. Şterge-o şi nu-mi mai pomeni de superstiţiile astea prosteşti.

– Atenţie! strigă Yanna alarmată. Belfeor se răsuci în scaun, la timp ca să-l vadă pe Ambrus, cu faţa schimonosită de furie şi de teroare, pregătindu-se să-l apuce de gât. Sări în picioare şi-şi smulse arma energetică de la centură.

– Afară! strigă el. Dacă nu vrei să te prăjesc, cum i-am prăjit şi pe iubiţii tăi parradili.

Distrus, Ambrus se răsuci pe călcâie şi se târî cu greu afară din încăpere.

Tot restul zilei gândurile îi fuseseră dominate de panică. Ce-o să se aleagă de Carrig, dacă ritualul legiuit nu va mai fi respectat? El nu era un om foarte inteligent – durase multă vreme până să-şi dea seama de asta, dar acum trebuia să recunoască şi faptul că tatăl lui avusese dreptate, când îi spusese că nu e bun de regent. Nici măcar propria lui viaţă nu şi-o putea conduce cum trebuie, darămite soarta întregii populaţii a oraşului! Şi tatăl lui mai avusese dreptate şi când zisese că nici un om nu se poate rupe de îndatoririle impuse de zei – nu asta era cauza propriei lui decăderi, faptul că părăsise clanul în sânul căruia zeii îi hărăziseră să se nască?

La fel, existau îndatoriri ale întregului oraş, iar dintre acestea prima, cea mai importantă, era vânătoarea-de-rege. A le neglija, însemna să-i înfrunţi pe zei. Şi toată lumea ştia ce păţiseră, cândva, oamenii, din cauza aroganţei lor.

Răzbunarea zeilor poate că nu se va arăta pe loc, dar va veni cu siguranţă. Iar el, care îl ajutase şi îl ascultase pe Belfeor... cum mai putea el să spere că va scăpa de mânia zeilor?

Înainte de venirea serii se hotărâse ce avea de făcut. Sosiseră deja în Carrig, pentru sărbătoare, nu numai oamenii din cele două mici caravane, ci şi o mulţime de ţărani din satele învecinate. Aceştia erau oameni simpli, fără şcoală, care nu ştiau să se descurce tocmai bine cu calendarul. Pentru ei, sosirea primăverii însemna că venise şi vremea vânătorii-de-rege, şi, în anii când prima lună nouă cădea târziu, începeau să sosească cu o săptămână sau două mai devreme şi, după asprimea iernii, erau bucuroşi să aştepte sărbătoarea lenevind prin oraş. Fuseseră mai puţin afectaţi decât orăşenii de apariţia lui Belfeor, în primul rând pentru că acesta îi lăsase mai mult în pace, deoarece de ei depindea aprovizionarea oraşului cu hrană, ei erau cei ce arau, semănau şi apoi strângeau recolta. Aşa că, exceptând faptul că fuseseră obligaţi să furnizeze cu regularitate un contingent de lucrători pentru minele lui Belfeor – iar pentru asta nu făcuseră decât să mormăie, aşa

cum ar fi mormăit și în cazul unui nou impozit – practic nu remarcaseră în mod deosebit apariția uzurpatorului. Pentru că erau obișnuiți să facă ce le cereau cârmuitorii Carrig-ului. Deoarece acești cârmuitori le ocroteau viețile, în fața atacurilor bandiților; soldații din Carrig puteau fi chemați să vâneze acele fiare sălbatice care le amenințau turmele și copiii; iar dacă se întâmpla ca ogoarele să le fie distruse de vreo erupție vulcanică, tot cârmuitorii din Carrig le dădeau un acoperiș sub care să se adăpostească. Așa că, de ce să pună ei la îndoială înțelepciunea acestui ultim conducător al orașului?

Dar vestea că Belfeor refuza să țină vânătoarea-de-rege, ba chiar că mersese până acolo încât izgonise *toți* parradilii de pe Colinele Fumegânde, ei bine! *asta* îi va stârni bine de tot, era absolut convins!

Așa că în seara aceea făcu ceva ce nu mai îndrăznise să facă de multe luni: se aventură în oraș de unul singur. Era obligat să meargă singur. Unul câte unul, toți servitorii săi personali îl părăsiseră, mai ales de când tatăl său se sinucisese, astfel încât singurele porunci pe care le mai putea da el erau numai în numele lui Belfeor, și acestea nu erau ascultate decât dacă erau însoțite și de amenințarea unei arme energetice.

Ah, pe toți zeii! Cât de mult se schimbase Carrig-ul!

Dar pe el încă nu-l uitaseră oamenii, așa cum sperase el să se întâmple. Îl știau chiar și copiii de pe străzi, care fugeau după el, strigându-i numele și aruncând cu bulgări de noroi. Abia mersese un pic mai mult de un kilometru când își dădu seama că scopul pe care și-l propusese nu putea fi atins ba, dacă persista în ideea lui, putea să fie surprins pe vreo alee mai dosnică și omorât în bătaie. Se întoarse să fugă de un grup de copii, care începuseră să arunce în el nu numai cu noroi, ci și cu pietre și, orbit de niște mizerie care-l lovise drept în față, se izbi în plin de un om, care tocmai ieșise dintr-o tavernă.

– Ușurel! zise străinul, ținându-l să nu cadă. Apoi se răsti la copii, spunându-le să se ducă acasă.

– Dar ăsta-i Ambrus, trădătorul! urlă cel mai răsărit dintre copii.

Străinul își luă mâna de pe brațul lui Ambrus și-l apucă pe băiat de ureche.

– Ai auzit vreodată vorba aia: „Cine zice ăla este?" Șterge-o de aici și du-te acasă, înainte să-mi scot sabia și să-ți măsor spinarea cu latul ei!

Ștergându-și murdăria ce-i intrase în ochi, Ambrus văzu că salvatorul său era un om solid, puternic, cu toate că avea părul alb și fața plină de riduri. Deși printre copii se numărau și câțiva adolescenți, deși erau douăzeci la unu, aceștia ezitară o clipă, apoi se întoarseră și începură să se îndepărteze. Până ajunseră la colțul străzii, se tot uitară înapoi, dar străinul continua să-i privească sfidător și, în cele din urmă, se făcură nevăzuți.

– Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, *sir*! spuse Ambrus umil. Şi totuşi, nu copiii sunt adevăraţii vinovaţi de asta. Sunt absolut convins că părinţii i-au învăţat să mă numească trădător. Vorbele erau tare amare, dar trebuia să le rostească.

– Deci dumneata eşti Ambrus? zise omul cu părul cărunt. Da, am auzit şi eu vorbindu-se multe pe seama dumitale. Dar a numi pe cineva „trădător" este cam tare, chiar dacă nu ştiu prea multe despre cauza care a dus la asta, deoarece sunt venit de curând în acest oraş, cu una dintre caravane. Când e vorba de trădare, eu, unul, vreau să am în faţa ochilor dovezi serioase, înainte de a mă alătura mulţimii şi a începe să arunc cu pietre. Da, serioase! Totuşi, spune-mi, te rog, dacă ştiai că concitadinii dumitale te tratează cu atâta asprime, ce te-a făcut să te arăţi printre ei, de unul singur? Nu faci parte dintr-o familie nobilă? Nu ai servitori şi oameni de arme care să te apere?

Mirat să găsească atâta înţelegere şi compasiune din partea unui om pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui, Ambrus îi explică despre ce era vorba.

– Nu se mai ţine vânătoarea-de-rege? omul cărunt părea nedumerit, dar Ambrus avu impresia că desluşeşte şi o inexplicabilă urmă de mulţumire în tonul lui. De ce ar fi putut fi mulţumit un asemenea om de o atare veste? După purtare şi îmbrăcăminte, Ambrus avea impresia că este un negustor prosper, iar noutatea ar fi trebuit mai degrabă să-l supere, pentru că pierdea ocazia unui câştig serios. Dar nu era momentul speculaţiilor pe tema asta. Salvatorul lui dorea să se întoarcă în taverna din care tocmai ieşise şi insista ca Ambrus să vină cu el.

Ambrus încercă să se împotrivească, zicând că dacă se aventurează într-o tavernă, sigur se va găsi vreun necioplit care să se ia de el. Dar celălalt nu vru să audă de aşa ceva şi-i înlătură scurt obiecţiile:

– Nu, aici nu va face nimeni aşa ceva! Cei mai mulţi dintre prietenii mei, care au venit cu aceeaşi caravană, sunt aici. Şi, dacă va fi nevoie, te vom apăra cu toţii. Hai, intră!

Şi-l trase pe Ambrus înăuntru.

Şi, o dată intraţi, făcu exact ce promisese. Deşi câţiva clienţi începuseră să strige când l-au recunoscut pe noul-venit şi săriseră ca arşi, gata să se năpustească asupra lui, la un semn al bărbatului cărunt fiecare din ei se trezi cu câte doi oponenţi în faţă, fapt care îi potoli repede de tot. Ambrus se întreba cine mai era şi acest om, pe care abia-l cunoscuse, de sar atâţia oameni să-i asculte ordinele, fără nici o discuţie.

– Acolo sus, pe masă! porunci omul, făcându-i semn cu mâna. Spune-le şi celor de faţă ceea ce mi-ai spus mie!

Bâlbâindu-se, dar hotărât să facă faţă cu îndrăzneală situaţiei, Ambrus se conformă. Nu încercă să ascundă de fel faptul că, la început, i se alăturase lui Belfeor, dar susţinu că în nici un caz nu avea de gând

să comită un sacrilegiu. Spuse că el considerase de la sine înțeles că uzurpatorul, care luase puterea legal, doborându-l pe rege, va continua să respecte vechile lor obiceiuri. Dar acum, când aflase că acesta alungase parradilii de pe Colinele Fumegânde, se căia pentru ce făcuse și nu voia să mai aibă cu nimic de-a face nici cu Belfeor, nici cu banda lui.

Când tăcu, urmă un moment de liniște solemnă. Care fu întrerupt de omul cu păr cărunt, care bătu din palme, zicând că ascultaseră cu toții recunoașterea cinstită a unei greșeli. Peste tot în tavernă oamenii dădeau din cap a aprobare, chiar dacă încă reticenți, iar câțiva începură să blesteme, chemând mânia tuturor zeilor asupra capului lui Belfeor, ceea ce stârni strigăte de aprobare. Cărora, pentru a-și dovedi sinceritatea spuselor, li se alătură și Ambrus, cu fervoare.

– Bravo! zise omul acela cărunt. Dar mi-e teamă că povestea asta nu se termină aici pentru dumneata, prietene Ambrus! Ai fost prea adânc vârât în mizerie, pentru a te putea spăla așa de ușor pe mâini. Însă toată această implicare a dumitale poate că ar putea fi întoarsă spre propriu-ți folos. Hai să ne sfătuim și să vedem cum ai putea exploata mai bine încrederea pe care Belfeor încă o mai are în dumneata.

Nedumerit, Ambrus îl întrebă:

– *Sir*, spuneați că sunteți străin de acest oraș... Ce vă face să fiți atât de interesat de problemele noastre?

– Sunt un om care urăște nedreptatea, oriunde o întâlnește, îi răspunse omul. Stai jos, să bem un pahar și să vedeam ce ar fi de făcut.

19

– Dacă nu te dădeai la timp la o parte, spuse Yanna, jur că barbarul ăla te-ar fi strâns de gât!

– Ambrus?! Belfeor se lăsă pe spate în scaun. Ambrus nu e decât un laş, mic şi prost. Nu seamănă nici pe departe cu tatăl lui, care era regent pe vremea când Pargetty şi cu mine am sosit aici. Bătrânul *sir* Bavis Knole avea destulă vână-n el să mai dea şi la alţii! Se spuneau fel de fel de murdării despre el, mai ales că ar fi măsluit vânătoarea-de-rege ca să rămână la putere timp de optsprezece ani, dar nimeni nu a îndrăznit vreodată să-i spună „laş" sau, dacă a făcut-o cineva, n-a mai apucat s-o repete. A încercat chiar să-mi poruncească şi mie – *mie*! Bineînţeles, când şi-a dat seama că ameninţările lui cu mânia divină mă lasă rece, s-a aruncat din turn, dar vi-l puteţi imagina pe Ambrus dând dovadă chiar şi de acest curaj deplasat?

– Cred că eşti pe punctul să ne bagi într-un necaz de toată frumuseţea! spuse Pargetty, uşor ezitant.

– Necaz? îl îngână Belfeor sarcastic. Ce necaz? Totul merge ca pe roate! Extragem destul minereu pentru a...

– Nu despre minereu vorbeam eu, îl întrerupse Pargetty. Poţi să râzi tu cât vrei de ameninţarea cu mânia divină, dar pentru oamenii ăştia e o realitate cu care s-au născut. Şi, aşa cum sunt concepute superstiţiile locale...

Belfeor fornăi nemulţumit:

– Tu şi ideile afurisitului ăluia de Corp al tău! Acum o să-mi spui cu câtă grijă se fereşte Corpul să intervină pe aceste planete barbare.

Pargetty se înroşi. Spuse parcă apărându-se:

– Doar ştii cum m-a tratat Corpul! Şi asta doar pentru că m-am ridicat şi am spus ce credeam eu despre atitudinea lor faţă de PRZ-uri, despre faptul că lăsau zeci de planete locuibile la cheremul unor barbari ce se târăsc în mocirlă. Dar există o idee universal valabilă, anume că

nu trebuie să cauţi necazurile cu tot dinadinsul, nu crezi? Eşti foarte nerăbdător să mă asculţi când îţi vorbesc despre resursele necartografiate ale acestei planete, dar când încerc să-ţi atrag atenţia cum să te porţi cu oamenii de aici, mă scuipi drept între ochi!

Vocea i se ridicase şi sfârşi de vorbit aproape strigând. Uimit de această ieşire a lui Pargetty, atât de diferit în mod normal, Belfeor dădu din umeri:

– OK, spune ce ai de spus şi despre oameni!

Pargetty inspiră adânc.

– Uite ce e! Chiar dacă datorită Corpului oamenii ăştia au fost rupţi de restul civilizaţiei galactice şi au ajuns într-un asemenea hal încât numai cu greu mai pot fi consideraţi fiinţe umane, asta nu înseamnă că nu au şi ei propriile lor speranţe, credinţe, ambiţii şi aspiraţii, şi de astea trebuie ţinut cont.

– Ia te uită unde-mi era predicatorul! zise Belfeor ironic. N-am ştiut nicicând că eşti atât de preocupat de soarta sălbaticilor ăstora, Meard!

– Nu rosti numele ăsta pe această planetă! izbucni Yanna. Era ei să devină nervoasă. Privi în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva care trăsese cu urechea. rândul

– Tu stai deoparte, se răsti Belfeor la ea. Prietenul nostru Pargetty tocmai şi-a început conferinţa asupra localnicilor. Să-l lăsăm să termine… până acum n-au fost decât vorbe goale şi ar fi bine să nu o ţină tot aşa, dacă nu vrea să mă facă să-mi pierd timpul de pomană.

– Gândeşte-te la situaţia în care ne găsim aici! exclamă Pargetty. Suntem doar o sută doi oameni, într-un oraş cu şaptesprezece mii de cetăţeni. Deja mulţi dintre ţăranii din împrejurimi au venit în oraş, pentru sărbătoare, satele sunt aproape pustii. Cum vor reacţiona toţi oamenii ăştia, dacă vor afla că nu se mai ţine vânătoarea-de-rege? Suntem depăşiţi numeric în proporţie de cel puţin o sută şaptezeci la unu! Şi ce-o să zică oamenii veniţi cu caravanele? Vor fi, fără nici o îndoială, furioşi şi nemulţumiţi, ei sunt atraşi încoace tocmai de vânătoarea-de-rege şi nu vor accepta să fie lipsiţi de dreptul lor de a face negoţ. Te-ai gândit măcar un singur moment la toate astea, Belfeor?

Plictisit, Belfeor îşi scoase cu un gest neglijent arma energetică, cu care îl ameninţase mai înainte pe Ambrus.

– Una d-asta are destulă energie în acumulator pentru a frige o sută şaptezeci de oameni, spuse el. Asta dacă stau liniştiţi cât timp e nevoie, şi nu intră-n panică şi nu o iau la fugă, cum au făcut până acum! Fir-ar să fie, Pargetty, ce te-a apucat de ţi-ai schimbat în halul ăsta părerile? Minţeai atunci când mi-ai zis că, dacă devin stăpânul legitim al Carrig-ului, pot să fac ce vreau, fără să întâmpin nici o opoziţie?

– N-ai ascultat cu atenţie *chiar nimic* din cele ce ţi-am spus eu? se zborşi Pargetty. Ai devenit „regentul" Carrig-ului, nu „stăpânul" lui! În

faţa localnicilor, conducătorii acestui oraş nu sunt decât viceregi, guvernând în numele zeilor şi, pentru a dovedi că zeii sunt încă de acord ca ei să rămână la conducere, trebuie să îndeplinească diverse ritualuri şi acţiuni simbolice, cum ar fi şi doborârea parradilului. Ei cred că existenţa lor se încadrează într-un complex universal de forţe divine, care trebuie respectate de conducătorii lor aşa cum le respectă şi ei.

Belfeor îl privi cu răceală.

– Ha! Asta nu prea e cântecul pe care-l cântai pe vremea când pregăteam operaţia de aici, n-ai impresia? Insistai că planul e ireproşabil, că e imposibil să ratăm. Şi insistai că localnicii vor asculta orbeşte, de oricine se conformează mascaradei ăleia de la început, ca treburile să pară că respectă legea!

Pargetty se lăsă pe spătarul scaunului

– Credeam că e de la sine înţeles pentru oricine că nu poţi încerca să schimbi peste noapte superstiţiile unei mase de oameni, replică el. Tu nu eşti în stare să înţelegi chiar nimic, când e vorba de nişte mentalităţi primitive?

Yanna spuse încet:

– Belfeor, cred că Pargetty are dreptate în privinţa asta. Ar trebui să faci cum zice el În fond, până acum, a avut dreptate pe toată linia!

Belfeor îşi trânti palma deschisă pe masa din faţa lui.

– Acum o să mă ascultaţi *voi* pe mine! Pargetty, mă întrebai dacă m-am gândit vreo clipă la situaţia în care ne găsim. Pot să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare. Ai uitat că dobitocii ăia de la bordul lui *Rechin-lup* au doborât o navă? Nu ştim ce navă era – a intrat în atmosferă şi a ars – dar ce ar fi putut fi, dacă nu un crucişător de Patrulă, venit aici să schimbe vreun agent, sau poate chiar să aducă pe cineva în locul lui Heron? Bineînţeles, putem să ne bazăm un timp pe faptul că resursele Corpului sunt suprasolicitate, aşa că nu vor putea dispune de o navă pe care să o trimită imediat aici, pentru cercetări, dar, mai devreme sau mai târziu, tot o vor face.

– Înainte de a se întâmpla una ca asta, vreau – *vrei, vrem cu toţii* – să strângem destule materiale radioactive, ca să putem să trăim în lux şi bunăstare pentru tot restul zilelor noastre. Doar ăsta e scopul întregii noastre operaţii, nu? Ba mai mult, avem nevoie de destul de mulţi bani pentru a ne putea finanţa, la nevoie, dacă va trebui să facem faţă şi vreunui proces, în cazul în care vreo gură mare începe să latre ce nu trebuie, sau dacă descoperă cineva unde anume am dat noi lovitura. Şi toate astea înseamnă că *trebuie* să-i mânăm serios de la spate pe localnici şi să menţinem producţia minelor cât mai ridicată. Până acum, abia dacă suntem chit: cumpărarea celei de-a doua nave ne-a epuizat tot profitul pe care l-am obţinut anul trecut... te-ai gândit până acum la asta? Când o s-o ştergem de aici, cu un depozit plin de materiale

grele la dispoziţie, din care ne putem alimenta buzunarele ori de câte ori este nevoie, putem râde în nasul oricui încearcă să ne ia la întrebări! Putem zice absolut orice vrem despre locul în care am găsit minereul. Putem trăi pe picior mare şi, cu puţin noroc, vom fi în stare să ne permitem chiar şi tratamente de longevitate. Doar asta-ţi doreai, nu? Ţi-ai ratat şansa de a câştiga un secol în plus de viaţă atunci când ai fost respins din Corp, şi asta e singura ta ocazie de a-ţi lua revanşa! Aşa că, pentru numele galaxiei, de ce vrei să ne pierdem timpul cu nişte superstiţii prosteşti, când tot ce avem de făcut este să săpăm şi să transportăm, să săpăm şi să transportăm, folosind fiecare minut pe care-l avem la dispoziţie?

– A organiza vânătoarea-de-rege pentru a-i linişti pe băştinaşi nu e o pierdere de timp! ripostă Pargetty. E... e pur şi simplu o asigurare!

– Atunci du-te şi organizeaz-o tu! În halul în care eşti, nici nu-mi poţi fi util pentru altceva. Du-te şi pune în scenă comedia asta pentru localnici... tot nu eşti bun la altceva. Deşi n-am nici cea mai vagă idee unde o să găseşti vreun parradil pentru vânătoarea asta. I-am gonit pe toţi de pe coline. Ţi-am spus asta.

– Ar fi trebuit să-l întrebi şi pe Pargetty înainte de a face asta, zise Yanna. Dar de ce ai făcut-o?

– Erau o adevărată pacoste! răspunse Belfeor. Prospectorii se împiedicau de ei peste tot – aproape nu era o peşteră în care să nu dai de ei – şi, mai mult, pur şi simplu îi sărăceau pe fermieri, mâncau cam o cincime din recoltă. Cred că ar fi mai potrivit să-i cheme paraziţi, nu parradili!

Pargetty era palid la faţă, de parcă ar fi fost bolnav.

– Oh... probabil că ne-am dus pe copcă, spuse el, ridicându-se în picioare. Ai spulberat practic cea mai sensibilă dintre tradiţiile locului, ca ultimul dobitoc. Mă duc la *sir* Gurton Knole, să pregătesc vânătoarea-de-rege. Poate o să mai obţinem ceva timp. Dar nu pot promite nimic. Sunt aproape sigur că, datorită tâmpeniei şi incompetenţei tale, o să ne trezim cu o revoltă pe cap!

Belfeor era atât de surprins de vehemenţa lui Pargetty – de obicei un om absolut inofensiv – încât rămase cu gura căscată şi nu apucă să mai scoată vreo vorbă înainte ca acesta să iasă din încăpere, trântind uşa după el.

– Veşti bune, spuse Gus Langenschmidt în comunicator.

– Atunci spune-mi-le, îl invită Brzeska.

– Vorbesc dintr-o tavernă din Carrig, pe care practic am rechiziţionat-o. Slee ne-a aranjat să ajungem aici cu o caravană de la Dayomar. Modul în care a organizat acoperirea pentru şaizeci de oameni, într-un interval atât de scurt, a fost un adevărat model de eficienţă şi cred că îi

datorăm o menţiune de merit la dosar pentru asta. Am călătorit ca soldaţi, angajaţi în paza unei caravane. Slee a lansat un zvon insistent, despre existenţa unor bandiţi foarte agresivi în zona Dayomar-ului, şi în câteva zile s-a instaurat panica, în aşa fel încât nici un stăpân de caravană nu se mai putea gândi să pornească la drum fără escortă. Şi, după aceea, am putut imediat să ne angajăm.

– Am ajuns aici acum douăzeci de zile. Am avut noroc şi că anul ăsta prima lună nouă din primăvară cade târziu, aşa că am putut să ne punem foarte bine la curent cu situaţia actuală. Nu ştiu dacă Belfeor îşi dă seama, dar stă pe un butoi de pulbere, gata să explodeze. Deşi, dacă unul dintre consilierii lui a fost practicant de Corp, ar fi trebuit să o ştie al dracului de bine. A încălcat obiceiurile locului atât de flagrant, încât până şi oportuniştii de aici, care i se alăturaseră, au început să-l părăsească. Acum câteva seri, ieşind din tavernă, am dat peste Ambrus, pe care-l băteau nişte copii cu pietre. Ştii despre cine e vorba?

Brzeska dădu din cap.

– Fiul renegat al fostului regent, corect?

– El. Ei bine, tocmai auzise chiar din gura lui Belfeor că anul ăsta vânătoarea-de-rege nu se va mai ţine şi era speriat de moarte, atât de speriat încât se hotărâse să iasă de unul singur în oraş, riscându-şi viaţa, ca să le spună şi oamenilor vestea asta. Aşa că l-am adus înăuntru, l-am suit pe o masă şi m-am îngrijit ca absolut toţi cei de faţă să audă tot ce avea el de spus.

– Este exact ce ne trebuia nouă. Acum tot oraşul este în fierbere. Toţi aşteaptă să vină luna nouă. Apoi, dacă Belfeor n-o să proclame vânătoarea-de-rege deschisă, aşa cum a spus Ambrus, o să se arunce asupra lui şi o să-l facă bucăţi, cu toate armele lui energetice. O să fie o poveste cam sângeroasă, dar aşa, orice intervenţie a noastră o să fie redusă la minimum.

– E posibil ca Belfeor să-şi fi dat seama care e reacţia oamenilor şi să se fi răzgândit... nu ştiu. Oricum, cu o zi sau două în urmă *sir* Gurton Bavis, actualul şef al Clanului Parradil, a primit ordinul să organizeze, totuşi, vânătoarea. Dar e deja prea târziu. N-o să fie decât o farsă, şi toată lumea e perfect conştientă de asta. De obicei, cei mai buni piloţi de planoare din toate clanurile se pregătesc luni în şir, înainte de a îndrăzni să atace parradilul şi să-l doboare cu săgeţile alea ale lor, mari şi ascuţite. Săgeţile se trag dintr-un fel de arcuri, cu ajutorul unor fâşii elastice, făcute din seva uscată a unui copac din partea locului, numit kautschook. Când ai timp, studiază niţel etimologia cuvântului... e interesant.

– După cele întâmplate anul trecut, când Belfeor nici măcar nu s-a urcat într-un planor, s-a suit, pur şi simplu, pe o colină şi, plictisit, a doborât cu arma lui energetică un parradil, tinerii şi-au pierdut, evi-

dent, orice urmă de entuziasm. În loc să-şi mai piardă timpul cu antrenamentele, preferă să comploteze împotriva lui Belfeor... asta însă numai în timpul liber, când nu sunt obligaţi să lucreze în minele din Colinele Fumegânde. Din câte ştiu eu, există deja o mişcare clandestină de rezistenţă, în afară de ceea ce încercăm noi să stârnim la suprafaţă. De fapt, sunt convins că nici n-ar fi posibil să nu existe aşa ceva.

– Şi, fiindcă am pomenit de mine, trebuie să-ţi spun că am reuşit să plasez doi agenţi acolo, şi aşa am aflat că nu este absolut nici un dubiu în privinţa intenţiilor intruşilor. Au mori de măcinat minereul, băi de sedimentare, fel de fel de echipamente de prospectare şi de producţie, totul importat ilegal. Rafinează minereul până la o puritate de optzeci şi opt la sută, apoi îl transportă cu planoarele la locul de care vorbeai tu. Mă întreb dacă aţi aflat ceva despre ascunzătoarea lor. Trebuie să fie undeva, destul de aproape de Cyclops, probabil chiar în acel sistem solar – dacă au o centură de asteroizi, ăla ar fi locul ideal – şi, la ora asta, cred că e destul de plină ca să poată da semnal pe un detector de masă. Producţia este de aproximativ cinci tone pe zi, şi asta nu-i chiar nimic.

– O să ne îngrijim şi de asta, răspunse Brzeska. Imediat ce voi putea detaşa un crucişător, îl voi trimite să cerceteze sistemul Cyclops. Cum spuneai şi tu, depozitul ăla trebuie că e burduşit bine la ora asta.

– Excelent!

– Şi cum staţi cu... hm... *intervenţia divină*?

– Totul e sub control, zise Langenschmidt. De aceea i-am infiltrat pe cei doi agenţi în mină. Probabil că jumătate din Carrig o să se năruiască din cauza erupţiilor, dar Belfeor n-o să se numere printre supravieţuitori.

20

Indiferent cu cât de multă insistenţă este repetată o dezminţire, aceasta nu poate niciodată egala impactul pe care-l are asupra oamenilor afirmaţia care a generat respectiva dezminţire. În timpul zilelor care au urmat, Gus Langenschmidt urmări, cu satisfacţie, cât de adevărat se dovedea acest străvechi percept aici, în Carrig.

O dată ce povestea lui Ambrus, cum că vânătoarea-de-rege nu va mai avea loc anul acesta, începuse să se răspândească, Belfeor putea fi sigur că până şi cei care speraseră cuminţi, până în ultima clipă, să-l vadă revenind la îndatoririle obişnuite de regent, renunţaseră la idee, convinşi că ceremonia organizată în acest an va fi mai rău decât o parodie. Deoarece era clar că uzurpatorul acţiona astfel din cauza unei presiuni externe, nu din respectul pe care, în mod normal, l-ar fi datorat zeilor. Şi, în consecinţă, până şi cel mai ignorant şi cel mai docil dintre ţăranii prezenţi în oraş, aşteptând sărbătoarea, ajunsese să fie convins că individul nu mai merită să fie conducătorul legiuit al Carrig-ului, că nu este decât un tiran, un blasfemiator care trebuie înlăturat cu orice preţ. Bineînţeles că şi orăşenii avuseseră la dispoziţie doi ani bătuţi pe muchie pentru a ajunge la aceeaşi concluzie şi, în fiecare casă, în fiecare tavernă, în fiecare han, toată lumea nu mai închina nici un pahar decât pentru căderea cât mai grabnică a lui Belfeor.

Cei sosiţi în ultima vreme, care erau nerăbdători să parieze pe concurenţi, descoperiră că nu au nici pe cine, nici unde să parieze. Pe toate uşile caselor şi prăvăliilor se vedeau însemnele clanurilor, ale tuturor, cu excepţia clanului invadatorilor, care uitaseră de mult de totemul pe care Pargetty îi sfătuise să îl adopte. Cei cu un pic mai mult curaj vopsiseră ghirlandele pe care le atârnaseră la ferestre în negru, ca un simbol de doliu pentru necazurile oraşului... dar problema nu se mai limita numai la doliu, ci şi la murmurele de nemulţumire care se auzeau pe zi ce trece mai tare.

Printre oameni se răspândea o obidă tot mai înverşunată, încât parcă simţeai până şi temeliile oraşului vibrând de o mânie surdă.

Şi, ca în orice situaţie similară, apărură o serie de alţi factori meniţi să întărească sentimentul, deja general acceptat, că zeii erau profund nemulţumiţi. Datorită condiţiilor de mediu – în imediata apropiere a zăcămintelor de materiale radioactive din regiunea vulcanică – nivelul normal de radiaţii în Carrig era cu zece sau douăsprezece procente mai ridicat decât media la nivel planetar. Dar localnicii se adaptaseră şi, chiar dacă avorturile spontane erau mai frecvente decât în sud, abia dacă-şi mai dădeau seama de asta.

În familiile ţăranilor care-şi aveau gospodăriile pe Colinele Fumegânde, numărul copiilor născuţi morţi sau cu malformaţii congenitale era, totuşi, neobişnuit de mare. Dar ţăranii se obişnuiseră şi cu asta şi, de obicei, îşi îngropau resemnaţi cam fiecare al doilea sau al treilea copil înainte de a împlini vârsta de un an, ba chiar fără prea mare supărare, pentru că gospodăriile lor nici nu puteau hrăni nişte familii prea numeroase. Mai mult, era fapt cunoscut şi recunoscut că în ţinuturile calde din sud, numărul copiilor morţi la o vârstă foarte mică, din cauza feluritelor boli şi epidemii, era cel puţin la fel de mare.

Deşi majoritatea lor se resemnaseră în faţa sorţii, existaseră totdeauna un număr de tinere familii de ţărani, e drept, foarte mic, ce se strămutau la oraş, în speranţa de a aduce pe lume nişte copii sănătoşi. Însă acum, oamenii fiind obligaţi să muncească în minele lui Belfeor, fără urmă de protecţie împotriva radiaţiilor, începuseră şi familiile din oraş să piardă tot mai mulţi nou-născuţi şi, imediat ce Langenschmidt lansă că ar fi vorba de un blestem al zeilor, acesta se răspândi în tot
ţinutul cu iuţeala fulgerului. zvonul

Satisfăcut, Gus căuta şi alte căi de a accentua în minţile oamenilor ideea de origine diavolească a prezenţei lui Belfeor. Şi îşi reaminti imediat că oamenii din Carrig erau foarte sensibili la *semne* din partea zeilor. Şi, evident, ar fi fost foarte util dacă s-ar fi ivit ceva de genul ăsta, poate chiar şi câteva minuni moderate, la momentul oportun...

În stânca de la picioarele citadelei pe care se găseau templul şi fortăreaţa era săpată o veche statuie a zeului Larso-Veng, stăpânul norocului, ce se bucura de multă consideraţie din partea localnicilor. După ce încheiau un contract sau o înţelegere oarecare, oamenii aveau obiceiul să vină mai întâi la statuie, să-i mângâie obrazul vesel şi bucălat, şi numai după aceea să se apuce de treabă. Chiar şi străinii sosiţi cu caravanele procedau, de multe ori, la fel, şi nici un marinar nu şi-ar fi pornit barca pe râu în jos, fără să facă o vizită la statuie.

Într-o dimineaţă, imediat după ce Langenschmidt ajunsese la concluzia că sosise şi vremea minunilor, stăpânul unei bărci, care venise

la Carrig special pentru vânătoarea-de-rege şi care se hotărâse, în cele din urmă, să nu mai rămână, din moment ce totul n-o să fie decât o farsă jalnică, venise, morocănos, să mângâie statuia. Îşi întinse mâna către faţa de piatră, pe care secolele de mângâieri o şlefuiseră de semăna la atingere cu mătasea, şi, spre surprinderea lui, o simţi umedă.

Exclamând surprins, omul privi mai îndeaproape şi văzu că din ochii zeului curgeau lacrimi.

În aceeaşi seară, în piaţă, un graat fu apucat de streche. Animalul stătea liniştit, cu o încărcătură de pânză în spinare, în timp ce stăpânul lui discuta preţul unui balot de postav cu un confrate de-al său, aşezat la o tarabă, şi arăta destul de docil ca un soldat din garda unei caravane să se apropie de el şi să-l mângâie, ca şi cum ar fi vrut să-l cumpere. Dar în clipa următoare se ridicase pe picioarele de dinapoi, zbierând ca apucat şi lovind în toate părţile, încât a fost nevoie de şase oameni cu frânghii ca să-l stăpânească, înainte de a fi omorât.

Furios, stăpânul animalului încuviinţă pe deplin spusele soldatului, când încercară împreună să-şi dea seama de ce o luase acesta, brusc, razna: Carrig-ul ajunsese să aducă tuturor numai ghinion. Nu începuse până şi zeul norocului să plângă, văzând halul în care ajunsese oraşul?

Ducându-se la puţul care nu seca niciodată, din curtea din spate a casei de la oraş a Clanului Twywit, unde familia revenea totdeauna înaintea sărbătorii de primăvară, o bucătăreasă brunetă lăsă găleata să cadă în apa aflată şapte metri mai jos, dar... o scoase plină cu sânge! O scăpă din mână şi începu să urle înspăimântată, în timp ce o droaie de servitori şi de oameni aflaţi în preajmă se adunau alergând în jurul ei, să vadă ce se întâmplase. Se priviră unul pe altul cu gura căscată, căzând rapid de acord că atâtea minuni, într-un timp atât de scurt, nu puteau avea decât un singur înţeles.

Şi, ca unul, îşi întoarseră toţi privirile spre marele turn de veghe al fortăreţei. Acolo era Belfeor...

Unul din servitori fu trimis la *sir* Malam Corrie, pentru ca acesta să afle noutatea şi să-şi dea, la rândul său, seama cât de gravă era situaţia.

Când povestea minunilor pe care le pusese la cale revenise, cu înflorituri, la taverna în care-şi stabilise cartierul general, Langenschmidt constată mirat şi încântat cât de mult se îmbunătăţise materialul brut, pus în circulaţie de el, prin transmisie orală. De exemplu, acum se povestea că fântâna din casa Clanului Twywit – în care oamenii lui aruncaseră, pur şi simplu, nişte colorant inofensiv – nu numai că era plină cu sânge, dar şi că se descoperiseră în ea o mulţime de

trupuri ciopârţite, ale unor oameni omorâţi de tovarăşii lui Belfeor, peste iarnă, şi aruncate acolo. Se găseau şi oameni în stare să jure că graatul apucat de streche din piaţă, înainte de a fi omorât, urlase cu glas omenesc blesteme la adresa lui Belfeor. Iar zeul norocului nu numai că plângea – îi băgaseră în ochi nişte pungi de plastic pline cu apă, bine ascunse – ci îşi schimbase complet expresia feţei, arătând lumii o figură tristă, nu faţa zâmbitoare pe care i-o ştiau ei.

Lui Langenschmidt i se părea că e pe calea cea bună. Aşa că îşi strânse câţiva colegi şi începură să se gândească la o serie nouă de minuni, care să fie văzute de cât mai multi cetăţeni integri, demni de toată încrederea concitadinilor lor. Avea senzaţia că o să fie ca şi cum ar fi turnat gaz peste un foc de lemne uscate ca iasca.

Două zile mai târziu, în ziua de dinaintea nopţii cu lună nouă, lucrătorii din mine se revoltaseră. Înainte ca ordinea să fie restabilită cu ajutorul armelor energetice, unul dintre supraveghetori fusese aruncat într-o moară de zdrobit minereu. Şi, chiar sub ameninţarea armelor, oamenii nu se potoliseră până când nu apăruse însuşi Belfeor şi nu le promisese solemn că vânătoarea-de-rege va avea loc şi că vor fi toţi liberi să ia parte la sărbătoare. Dar, conform celor spuse de cei doi agenţi ai lui Langenschmidt infiltraţi la mină, Belfeor părea supărat foc, şi ţipase tot timpul la oamenii lui, făcându-i cum îi venea la gură.

Iar în seara acelei zile se auzise că trimisese după *sir* Gurton Bavis, probabil ca să discute despre ritual, dar, în acel moment, Gus Langenschmidt îşi jucase deja asul de atu: le ordonase tuturor celor şaizeci de oameni pe care-i avea la dispoziţie să pornească prin oraş şi să spună tuturor un singur lucru, anume că Belfeor gonise toţi parradilii de pe Colinele Fumegânde. Aşa că, ce rege mai era de vânat anul ăsta?

După care stătuse cuminte, frecându-şi palmele şi aşteptând ca uzurpatorul să pice în groapa pe care şi-o săpase, practic, de unul singur.

Anul trecut Ambrus se simţise încă destul de sigur pe el, pentru a putea sta calm pe această platformă, fără să-şi facă probleme că tatăl său păşise în moarte dintr-un punct aflat la nici trei metri de locul în care stătea el.

Dar anul acesta...

Încercă să evite privirea lui *sir* Gurton, unchiul lui, care stătea alături de Belfeor, în ţinută de ceremonie, şi să-şi concentreze atenţia asupra soarelui care apunea în spatele Colinelor Fumegânde. Era o seară frumoasă şi senină, pe cer nu se zăreau decât câţiva nori, tiviţi cu roz de lumina roşiatică.

Dar a privi spre Colinele Fumegânde era totuna cu a privi la lucrarea lui Belfeor. Pentru că peste tot nu mai vedeai decât maşini, duse până acolo cu preţul a nenumărate vieţi omeneşti: macarale, funiculare,

ascensoare de mină și fel de fel de alte echipamente necesare mineritului. Schimbând tabăra, Ambrus, spre deosebire de majoritatea bărbaților din Carrig, scăpase de obligația de a munci în mină, însă auzise destule povești despre felul în care mergeau lucrurile acolo, iar acum, amintindu-și de cele auzite, simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

Împotriva voinței lui, privirea i se fixă asupra lui Belfeor și fu mulțumit să vadă că omul își pierduse complet siguranța de sine. Era întunecat la față, se simțea că abia-și mai stăpânește furia și transpira abundent. Lângă el, Pargetty încerca să-l potolească, șoptindu-i ceva, dar asta părea să-l irite și mai rău. În cele din urmă izbucni:

– Cât timp o să mai stăm aici ca niște momâi?

Pargetty înmărmuri. *Sir* Gurton, cu ochii arzând, se întoarse numai pe jumătate spre cel ce vorbise, răspunzându-i răstit:

– Până când va apărea luceafărul de seară!

– Ce... ce mascaradă! Belfeor își scoase o batistă din buzunar și se șterse pe frunte. Prostie, pierdere de timp... Ei, ce să-i faci? Presupun că e obligatorie... Pargetty încercă din nou să-l facă să tacă din gură, dar nu reuși.

– Și ce-o să fie dacă n-o să găsiți nici un parradil să-l omor, ha? întrebă el. Ce zice ritualul ăla tâmpit al vostru, în cazul ăsta?

Sir Gurton nici măcar nu-i răspunse. Dar Ambrus își încleștă pumnii. Cum de fusese atât de orb încât să se alăture acestui barbar necredincios? Simțea cum i se înroșesc obrajii de rușine. Ca să se depărteze de omul față de care nu mai simțea decât cea mai adâncă repulsie, se dădu un pas înapoi, și sabia care-i atârna la șold zăngăni din cauza mișcării.

Din depărtare se auzea zgomotul făcut de nobilii care se adunau pentru ceremonie. De obicei se auzeau strigăte voioase, se simțea emoția tuturor, ca înaintea oricărei mari sărbători. Acum însă nu se auzea decât zgomotul pașilor și, din când în când, câte o ușă trântită. Slujitorii, ajutoarele, înțelepții, aliniați pe platformă conform obiceiului, își schimbau nerăbdători greutatea de pe un picior pe altul. Ambrus se întreba dacă l-ar fi primit printre ei. Deoarece, dezonorându-și clanul, legal nici măcar nu avea dreptul să participe la ceremonie. Cel mai probabil era că-l băgau atât de puțin în seamă, încât nici nu le păsa dacă el era sau nu de față.

– Cred că se vede luceafărul de seară, șopti slujitorul cu ochii cei mai ageri, privind concentrat către cer. Se întinsese după sceptrul lui *sir* Gurton, pentru a-l îndrepta în direcția stelei, în cazul în care ochii nu i-ar fi îngăduit bătrânului să o zărească.

Dar, chiar în clipa aceea, de pe coline se ridică ceva întunecat, ce începu să dea din aripi prin fumul ce ieșea din vulcani. Toți cei aflați pe platformă exclamară într-un singur glas:

– Regele! Regele!

– Da, dar parcă e ceva ciudat cu el! zise Ambrus emoţionat. Uitaţi-vă! Duce ceva în gheare!

Sir Gurton, privi în direcţia în care-i arătau ceilalţi, ezită, apoi zise:

– Poate să vadă cineva despre ce e vorba?

– Cred, rosti tânărul slujitor cu ochi ageri – şi înghiţi în sec, cu greutate, înainte de a continua – cred că e un om. Atârnă sub trupul parradilului, într-un fel de harnaşament!

Se priviră un timp unii pe alţii, nevenindu-le să creadă. Era ceva atât de ieşit din comun, încât până şi *sir* Gurton uită să pronunţe cuvintele rituale, prin care anunţa deschiderea vânătorii-de-rege. Cuprins de nerăbdare în ultimul hal, Belfeor sparse, în cele din urmă, tăcerea:

– Ei bine, ce importanţă are asta? mugi el. Ăla e un parradil... nu asta vă doreaţi?

Nu-l băgă nimeni în seamă. Parradilul îşi continua zborul şi se apropia din ce în ce mai mult, bătând, din când în când, din aripi, pentru a se menţine pe o direcţie care-l aducea drept spre fortăreaţă. Acum era clar că vederea ascuţită a tânărului slujitor nu se înşelase nici de data asta. Sub pântecele parradilului atârna, într-adevăr, un bărbat, stând într-un fel de leagăn făcut din nişte corzi solide.

– Ah, m-am săturat de prostia asta! rosti brusc Belfeor. Ăla e un parradil, voi m-aţi bătut la cap până mi s-a acrit să omor un parradil, şi pentru mine n-are nici o importanţă dacă-l omor acum, sau altă dată. Aşa că o să termin treaba pe loc, chiar acum!

Şi îşi scoase arma energetică din holsterul de la centură.

În clipe care urmară, Ambrus nu făcu nici o mişcare în mod conştient. Părea că se află sub stăpânirea unei forţe exterioare lui, o forţă izvorând din secole de tradiţie, sau chiar mai profundă, avându-şi originea direct în legea divină. Braţul drept îi ţâşni în jos. Palma i se încleştă cu putere pe mânerul sabiei de ceremonie. O scoase din teacă.

Şi lama şuieră sălbatic prin aer.

Îl surprinse pe uzurpator chiar în clipa în care-şi îndrepta, atent, arma către parradil, despicându-i capul din creştet până la bărbie. Sabia se înţepenise în oasele sfărâmate şi, când Belfeor căzu, se smulse din mâna lui Ambrus.

Pargetty ţipă ca o femeie şi încercă disperat să-şi scoată propria-i armă. Dar Ambrus urlă la el – nimeni nu apucase să facă nici o mişcare – apoi se năpusti asupra lui. Îl izbi cu umărul drept în piept, apoi, din cauza avântului, se loviră amândoi de parapet, trecură peste el şi dispărură în gol.

Când ţipetele amuţiră, *sir* Gurton făcu un semn simbolic cu mâna lui dreaptă.

– Şi-a spălat păcatele, spuse el grav. Acum sufletul tatălui său poate renaşte în pace.

Ca şi cum li s-ar fi luat o povară enormă din spinare, toţi cei aflaţi pe platformă îşi îndreptară umerii şi începură să zâmbească. Numai tânărul slujitor, îngrozit la vederea cadavrului lui Belfeor, se întorsese spre zid şi vomita icnind.

– Se pune următoarea problemă, spuse *sir* Gurton peste o clipă: ce e de făcut cu tovarăşii acestui... acestui hoit păgân? În câteva clipe oamenii se vor duce să vadă ce a căzut din turn. Şi îl vor găsi pe Pargetty mort, cu Ambrus lângă el. În plus, obligaţia mea e să declar deschisă vânătoarea-de-rege. Din moment ce parradilul care se apropie de noi e mascul, în lipsă de rivali, acesta va fi noul rege. Iar mâine...

Fu întrerupt de slujitorul cu ochi ageri. Revenindu-şi, tânărul se întorsese la locul lui, dar acum striga, dând din mâini:

– Priviţi! Uitaţi-vă cine atârnă sub parradil! Este Saikmar, fiul lui Corrie, sunt în stare să jur!

Din ce în ce mai uimiţi, priviră în tăcere spre parradilul care continua să se apropie de turn. Iar omul aflat sub el era, într-adevăr, Saikmar. Nu era cu putinţă să te înşeli privind silueta aceea cu oase prelungi, faţa aceea ascuţită – acum pe jumătate ascunsă de o barbă de om în toată firea – şi ţinuta aceea atât de maiestuoasă, amintind atât de mult de tatăl lui. Parradilul îşi încetini zborul şi începu să se rotească, bătând încet aerul cu aripile, astfel încât Saikmar să poată să vorbească cu ei.

– Aţi proclamat vânătoarea-de-rege deschisă? strigă el. Nimeni nu se aşteptase la o asemenea întrebare. Şi lui *sir* Gurton îi luă ceva timp până să găsească un răspuns. Înaintă pe platformă spre parapet şi strigă, la rândul lui, că încă nu o făcuseră.

– Atunci nici să n-o mai faceţi! răspunse Saikmar. Noi, cei din Carrig, nu-l vom mai doborî niciodată pe regele-parradil. De aici înainte, suntem prieteni şi aliaţi, cu el şi cu cei asemenea lui! Nu această nobilă creatură m-a adus pe mine înapoi, pentru a-l detrona pe uzurpator? Sunaţi semnalul revoltei!

Şi, ca şi cum i-ar fi aşteptat vorbele, în clipa aceea de pe Colinele Fumegânde se auzi un bubuit prelung.

21

Mai târziu, s-a putut stabili cu precizie că nici măcar un singur locuitor din Carrig n-a pierit datorită erupţiilor. Aproape toţi ţăranii de la fermele apropiate erau plecaţi la oraş, la sărbătoare. Nenorocoşii pe care căzuseră sorţii să rămână acasă şi să păzească gospodăriile de fiare sălbatice o luaseră la fugă imediat ce-au simţit că le tremură pământul sub picioare şi, ghinioniştii, s-au ales doar cu vreo câteva entorse şi ceva arsuri uşoare, din cauza cenuşii calde care zbura prin aer. Cât despre lucrătorii de la mine, supraveghetorii lui Belfeor se resemnaseră şi le dăduseră tuturor voie să meargă în oraş, conştienţi că, dacă n-ar fi făcut-o, oamenii s-ar fi revoltat. În schimb ei rămăseseră pe loc, să pregătească un nou transport de minereu radioactiv.

Şi au murit toţi, până la unul.

Cei doi agenţi ai lui Langenschmidt, dând dovadă de isteţime şi arătându-se pricepuţi – fără exagerare, ca să nu bată la ochi – fuseseră numiţi şefi de echipe, şi, dacă treaba mergea, oamenii lui Belfeor nu-i controlau decât din când în când. Asta le permisese să şterpelească suficient uraniu aproape pur pentru a construi o mică bombă cu fisiune, o improvizaţie extrem de primitivă, dar adecvată scopului. O puseseră într-o peşteră de pe versantul unui vulcan deosebit de activ, unde fusese un cuib de parradil, într-un loc în care căldura rocii arăta că există o vână de lavă aproape de suprafaţă. Şi, înainte de a pleca în oraş cu restul muncitorilor, o amorsaseră, apoi se rugaseră cu fervoare să funcţioneze. Probabil că nu mai existase o asemenea bombă în întreaga istorie, până şi pulberea neagră care trebuia s-o detoneze, lipind cele două bucăţi de uraniu unul de celălalt, fusese fabricată tot la faţa locului, din sulf, cărbune pisat şi azotat de potasiu extras din excremente de parradil.

Dar a funcţionat perfect.

Cea mai mare parte a suflului s-a consumat în gol, aruncând pietre prin gura peşterii ca mitraliile dintr-un tun. Dar explozia a avut

destulă putere şi a deschis şi vâna de lavă aflată dincolo de peretele de stâncă. Aşa că vulcanul a bolborosit zgomotos şi a început să reverse mase enorme de rocă topită peste marginile craterului, spre poale.

În scurt timp căldura lavei a plastifiat rocile peste care trecea. Iar presiunea enormă a lavei din craterele învecinate a umflat, mai întâi, rocile, ajunse moi ca lutul, apoi şi-a croit drum spre suprafaţă, mărind şi mai mult cantitatea de lavă deversată.

Şi pământul a început să se scuture.

La nord de Carrig, în munţi, zăpezile încă se mai topeau, aşa că râurile şi pâraiele erau umflate. În albia unuia dintre râuri au alunecat o sută de mii de tone de stâncă, blocându-i cursul şi făcându-l să se reverse peste un fel de fagure de piatră ponce, aflat la baza unuia dintre cei mai mari vulcani din regiune. Gazele şuierau prin porii pietrei, în timp ce aceasta se răcea. Dar apa acoperi totul, pătrunse până la o adâncime de peste o sută de metri şi, abia atunci, întâlni un strat de materie incandescentă care o transformă instantaneu în aburi şi explodă.

Colinele Fumegânde se scuturară ca un uriaş trezit din somn şi, o dată cu ele, toată planeta fu cuprinsă de un fior.

După ce Saïkmar le spusese ce avea de spus, nobilii din Clanul Parradil adunaţi pe platforma turnului nu mai pierdură nici o clipă. *Sir* Gurton smulse sabia lui Ambrus din craniul lui Belfeor, izbi neîndemânatic de câteva ori în gâtul cadavrului, desprinzând capul de trup, apoi înfipse sângerosul trofeu în vârful sceptrului său de ceremonie, ca pe un stindard de revoltă, şi o porni în grabă spre marea sală de audienţe, unde erau adunaţi membrii de frunte ai clanurilor.

Când îşi făcu apariţia, păşind solemn, pe estrada pe care se afla tronul, fu întâmpinat cu urale de triumf. Şi, câteva clipe mai târziu, bărbaţii şi femeile, care veniseră atât de morocănoşi la ceremonie, se năpusteau cu strigăte de bucurie pe poteca abruptă ce ducea spre oraş.

Vreo douăzeci de tineri – care în mod normal ar fi trebuit să fie printre concurenţi la vânătoarea-de-rege – năvăliră în apartamentul lui Belfeor unde, de obicei, se învârteau cinci sau şase dintre oamenii acestuia, şi-i luară, pe cei mai mulţi, complet prin surprindere. Doi dintre tineri îşi găsiră sfârşitul, arşi de o armă energetică, dar şi ucigaşul se alese cu o lovitură de sabie în plină faţă şi fu doborât în câteva clipe.

Apoi, cântând un străvechi cântec de biruinţă, tinerii le legară mai întâi prizonierilor mâinile la spate, după care le legară şi picioarele, însă destul de larg, ca să poată merge, dar să nu cumva să poată fugi, şi-i mânară după cei care o porniseră mai înainte spre oraş, să ridice populaţia.

Străzile roiau deja de oameni turbaţi de furie, ce se îndreptau spre piaţă, şi care urlau fantastica veste că Saïkmar, fiul lui Corrie, se întorsese purtat de un parradil, spre a elibera oraşul. Celor mai mulţi nici nu

le venea să creadă, până când nu ajungeau în piață, unde vedeau că Saikmar e, într-adevăr, acolo, suit pe un fel de estradă înaltă, improvizată din tarabe și, alături de el, ca un înger care se odihnea, era și parradilul.

Însoțitori ai lui Belfeor fuseseră prinși și de alți oameni, în afară de grupul de tineri din fortăreață, și aceștia nu fuseseră prea blânzi. Unul câte unul, își croiau cu greu drum prin mulțime, purtând în brațe trupuri neînsuflețite și însângerate, în uralele concetățenilor lor, până ce ajungeau la picioarele estradei, unde aruncau cadavrele la picioarele lui Saikmar, ca o ofrandă închinată unui zeu. În curând în fața acestuia se strânsese o grămadă de mai bine de douăzeci de trupuri lipsite de viață.

Saikmar, cu ochii arzând, îi întâmpina strigându-le încurajări și aprobări, deși nu se putea face auzit prin zgomotul aplauzelor mulțimii. De undeva din partea din spate a pieței, cocoțat confortabil pe acoperișul unui portic de lemn, Langenschmidt urmărea calm spectacolul. În sfârșit, se terminase! Și avea impresia că rezultatul ar fi fost același, cu sau fără intervenția lui. Ce lovitură de maestru dăduse tânărul ăsta cu parradilul lui îmblânzit, care-l adusese în zbor înapoi, în oraș! Numai asta și era destul ca toți oamenii de rând să-l considere un adevărat făcător de minuni!

Și, conform zvonurilor, Belfeor era deja mort... da, uite și dovada: *sir* Gurton arătă mulțimii capul uzurpatorului, înfipt în vârful sceptrului său, apoi i-l întinse cu totul lui Saikmar, în timp ce din craniu începură să curgă bucăți de creier...

Reflex, Langenschmidt închise ochii: parradilul își întinsese gâtul și mirosea sângele de pe sceptru, iar el avusese impresia că într-o clipă va înghiți acel jalnic gunoi uman, și nu voia să vadă una ca asta.

Dar parradilul își întoarse capul – parcă strâmbând din nas – și-l împinse ușor în umăr pe Saikmar. Înțelegându-i gestul, tânărul izbucni în râs, îi înapoie sceptrul lui *sir* Gurton și strigă ceva la oamenii de jos. Imediat aceștia începură să-i dea de pe tarabe legume, bucăți de carne sărată, șiraguri de pește uscat și calupuri din acea materie lipicioasă care, în Carrig, ținea loc de zahăr. Apucând câte ceva din toate, Saikmar începu să hrănească parradilul cu propriile lui mâini.

Langenschmidt se așteptase ca uralele să se intețească. Departe de asta: se lăsă o tăcere aproape mormântală, oamenii priveau uluiți, nevenindu-le să-și creadă ochilor! Bineînțeles... un parradil îmblânzit era un fapt fără precedent, și localnicii îl priveau ca pe ceva supranatural.

Profitând de liniște, Saikmar porni din nou să strige, în timp ce continua să ducă bucăți de hrană spre botul roșu-sângeriu al parradilului:

– Belfeor, tiranul, a gonit toți parradilii de pe Colinele Fumegânde, ceea ce e blasfemie! I-a mințit pe conducătorii legiuiți ai Carrig-ului, ceea ce e sperjur! Eu și acest parradil, împreună, ne-am întors spre a ne cere înapoi drepturile noastre legitime, și ne-am ajutat până am reușit.

– De aceea poruncesc ca, de azi înainte, nici un om să nu mai îndrăznească a omorî vreun parradil!

Se auzi un murmur de dezamăgire şi de dezaprobare de la cei mai conservatori dintre cei prezenţi, dar, simţind că Saikmar încă nu terminase ce avea de spus, ceilalţi îi obligară să tacă.

– Oare îşi omoară vreun om cel mai bun prieten? strigă Saikmar. Noi aveam obiceiul de a-l doborî pe regele-parradil pentru ca nobleţea şi măreţia lui să treacă asupra celui ce era în stare de o asemenea faptă. A trecut această nobleţe şi asupra lui Belfeor? Nu! El era un mârlan păgân şi, chiar dacă ar fi omorât toţi parradilii din lume, nu s-ar fi lipit urmă de nobleţe de el!

Se auziră murmure de încuviinţare, întrerupte scurt de un mormăit venind dinspre Colinele Fumegânde, şi oamenii priviră neliniştiţi spre ele. Langenschmidt îşi luă ochii de la tânărul vorbitor şi se uită să vadă dacă drumul pe care îşi propusese să dispară mai era încă liber.

– În nord, la sanctuar, acolo unde am primit azil, acest parradil a căutat adăpost sub acelaşi acoperiş! Vă spun că ăsta e un semn de la zei, pentru mine şi pentru Carrig. Acum, pentru a ne arăta cât de mare este mânia zeilor, Colinele Fumegânde au început să erupă. Până ce pământul nu se va răci, parradilii nu vor mai avea unde să se adăpostească. Dar eu vă cer să le dăm adăpost aici, în oraşul nostru, pe care ei ne-au ajutat să ni-l recâştigăm! Fie ca, de acum încolo, oamenii şi parradilii să fie cei mai buni prieteni!

Pe cer păru să treacă ceva imens şi strălucitor, apoi se auzi un zgomot, de parcă un uriaş ar fi bătut din palme. Saikmar nu dădu nici o atenţie faptului, dar parradilul se opri din mâncat şi îşi înălţă capul. În aer se simţea din ce în ce mai tare miros înţepător de sulf.

Langenschmidt se pregăti să coboare de unde se căţărase. Dacă se producea un cutremur serios, n-avea chef să fie prins în îmbulzeală dacă mulţimea intra în panică, mai ales că se lăsase şi întunericul.

– Pe viitor, continuă Saikmar, n-o să mai ţinem sărbătoarea din primăvară pentru a-l doborî pe rege, ci pentru a-i arăta prietenia noastră. Timp de o săptămână întreagă, planoare şi parradili vor zbura cu bucurie împreună, peste Colinele Fumegânde, în pace şi prietenie!

Auzind că sărbătoarea se va ţine mai departe, mulţimea se însenină şi o voce începu să-i implore pe zei, să-l binecuvânteze pe Saikmar. Pe când vocea îşi continua invocaţiile, cutremurul la care se aştepta Langenschmidt scutură uşor oraşul, şi porticul pe care stătea se înclină, scârţâind. Sări jos şi se depărtă în grabă. Dacă urma ceva mai serios, era de preferat în afara oraşului, de cealaltă parte a râului.

În timp ce fugea spre pod, se produse un alt şoc, mult mai puternic. Nu era nimeni în apropierea lui. Chiar şi ofiţerii de la vamă se alăturaseră oamenilor din piaţă.

Privind peste umăr, văzu că al doilea şoc avariase turnul de veghe din vârful fortăreţei. În parapetul acestuia apăruse o crăpătură, din care zburaseră câteva pietre. Probabil că o să fie mizerie mare în Carrig, mai ales dacă se prăbuşea vreo casă şi lua foc, dar, la ora asta, practic toată suflarea se găsea în piaţă, iar aceasta era destul de aproape de râu pentru ca oamenii să-şi poată uşor găsi adăpost în faţa flăcărilor. Spera ca nici unul dintre agenţii săi să nu fie prins pe picior greşit, pentru că fusese prea ocupat toată ziua şi nu mai reuşise să ţină legătura cu ei.

Nu-i plăcea ce făcuse, dar era obligatoriu ca erupţiile să fie destul de violente. Nu atât pentru a-i convinge pe oamenii din Carrig de mânia zeilor lor, cât pentru a distruge cât mai temeinic echipamentul minier adus aici de Belfeor, în aşa fel încât să nu mai poată fi reparat cumva.

Se opri lângă cazarma vameşilor – acum pustie – ca să mai arunce o privire spre oraş şi, uimit, auzi o voce de femeie rostindu-i încet numele – numele lui adevărat, nu cel pe care-l luase când sosise în Carrig. Se răsuci pe călcâie şi văzu venind spre el, din dreptul unei uşi, o siluetă pe care o recunoscu instantaneu, deşi nu sperase s-o mai vadă vreodată. Era Maddalena Santos, murdară, cu hainele rupte, cu părul ciufulit, cu picioarele goale, dar cu ochii strălucind ca două stele.

Rămase o clipă împietrit, apoi se repezi la ea şi o luă în braţe.

– Maddalena! exclamă el. Ce mama galaxiei faci tu aici?

– Am venit cu parradilul, zise ea, zâmbind larg. Cred că a mers totul bine, altfel n-ai fi plecat înainte să se termine distracţia.

– Să meargă? repetă Langenschmidt nedumerit.

– Da! Sosirea lui Saikmar n-a declanşat o revoltă împotriva lui Belfeor, aşa cum speram noi?

Langenschmidt o privi, nevenindu-i să creadă.

– Parradilul ăla îmblânzit, a fost ideea ta?

– Oh, n-a trebuit, propriu-zis, să-l îmblânzim. Dacă ăla e un exemplar tipic, se poate spune că parradilii sunt cea mai inteligentă specie pe care am întâlnit-o până acum, destul de inteligenţi ca să poată distinge fiinţele umane una de alta şi ca să-şi dea seama care e prietenoasă şi care nu. Dar... da! a fost ideea mea că, dacă Saikmar se întoarce în Carrig zburând cu un parradil, s-ar putea să reuşească să-l detroneze pe uzurpator. *A mers*?

– Dacă aş fi ştiut că eşti în viaţă şi pui la cale una ca asta... Langenschmidt oftă. De câte necazuri şi neplăceri aş fi scăpat! Da, bineînţeles că a mers! Am văzut cu ochii mei capul lui Belfeor înfipt într-o prăjină, acum câteva minute şi... Nu contează, îţi povestesc mai târziu. Ultimul lucru pe care mi-l doresc în clipa asta e să ne mai prindă încă un cutremur pe aici. Hai să trecem podul cât mai e întreg!

22

– Ei bine, acum tabloul e complet, spuse comandantul Brzeska. Shimazi a fost ultimul agent care s-a retras din Carrig, a sosit ieri cu o caravană la Dayomar. Ne-a raportat imediat, folosind comunicatorul lui Slee. Zicea că erupţiile şi-au atins scopul în totalitate – puţurile minelor s-au prăbuşit, practic tot echipamentul minier s-a topit sau a fost făcut praf, şi totul a fost acoperit cu un strat de câţiva metri de cenuşă vulcanică şi de piatră ponce. Un râuleţ şi-a schimbat cursul şi vreo cinci sau şase sute de ţărani au rămas fără case, dar se pare că singurii oameni care au pierit în timpul erupţiilor au fost tehnicienii lui Belfeor, care rămăseseră în mină şi lucrau.

– Ce s-a întâmplat cu restul lucrurilor care le aveau la ei? întrebă Langenschmidt. Trebue să fi fost şi vreo sută de arme energetice.

– Ăsta e unul dintre lucrurile de care s-a îngrijit Shimazi, răspunse Brzeska, ridicând din umeri. A şoptit insistent în dreptul unor urechi sensibile că tot ce aparţinea lui Belfeor şi oamenilor lui este blestemat, aşa că Saikmar a dat un decret, poruncind ca toate lucrurile acestora să fie strânse, apoi le-a aruncat în craterul unui vulcan.

Langenschmidt mormăi satisfăcut şi se aşeză mai comod.

– Presupun că oraşul a avut destul de suferit, nu-i aşa? Când am plecat eu, chiar şi turnul ăla zdravăn al fortăreţei părea cam şubrezit.

– Da, mai ales că au fost şi multe incendii, care au mărit pagubele. Dar, cum folosesc atât de mult lemnul la construcţii, oamenii sunt obişnuiţi cu asta. Din fericire pentru ei, acum e vară şi, deşi se pare că au rămas vreo opt mii de oameni fără adăpost, au destule corturi din piei de graat ca să nu doarmă sub cerul liber. Shimazi spunea că au început să construiască colibe, ca să aibă unde sta la iarnă şi că, după părerea lui, toamna viitoare oraşul o să arate absolut normal.

– Saikmar a reuşit să facă asta? întrebă Maddalena, care stătea lângă Langenschmidt.

– În cea mai mare parte. El şi clanul ăla al lui, care pare să aibă o întreagă serie de oameni extrem de capabili, controlau perfect situaţia când a plecat Shimazi. A fost ideea lui să se rechiziţioneze toate pieile disponibile şi să se facă corturi pentru cei rămaşi fără adăpost, şi tot el a organizat imediat aprovizionarea cu hrană şi cu apă potabilă. Cred c-o să facă treabă bună în continuare. De început, sigur a început-o bine!

– Cu restul bandei lui Belfeor ce s-a întâmplat? se interesă Langenschmidt. Am văzut vreo douăzeci morţi şi aruncaţi în piaţă, dar mai erau câţiva în viaţă, legaţi, au ajuns acolo mânaţi de la spate, cu biciul.

– Supravieţuitorii au fost trataţi... hm... la fel ca şi armele energetice. Brzeska înghiţi cu greutate nodul care i se pusese în gât. Au fost urcaţi în planoare şi aruncaţi într-un vulcan. Shimazi a văzut doi dintre ei executaţi în felul ăsta. Cred că e o pedeapsă tradiţională pentru indivizii care profanează templul sau imaginea zeilor.

Langenschmidt aprobă, dând din cap.

– Poate că m-a molipsit şi pe mine mentalitatea barbară, dar să ştii că nu-mi pare deloc rău după ticăloşii ăia, şi-au meritat din plin soarta, fie şi numai pentru felul în care s-au purtat cu lucrătorii din mină... Ce aţi transmis guvernului de pe Cyclops?

– Că un număr de cetăţeni de-ai lor – care nu au putut fi identificaţi în totalitate – au fost complici sau au contribuit direct la doborârea unui crucişător de Patrulă. Asta le-a închis gura definitiv. Indiferent care e părerea lor despre faptul că PRZ-urile sunt ţinute în izolare, asta nu poate fi o scuză pentru asasinarea în masă a echipajului tău. Şi când ne-au întrebat dacă le vom preda criminalii, pentru a fi pedepsiţi chiar de autorităţile planetare, le-am răspuns că aceştia, după ce au asolizat ilegal pe Paisprezece, au încălcat obiceiuri din partea locului şi că au fost judecaţi sumar şi executaţi de localnici. De fapt, chiar le-am spus că au fost aruncaţi în craterele vulcanilor, pentru că speram că aşa vom descuraja orice încercare a cuiva de a repeta povestea asta. Nu se ştie cu câţi oameni de pe Cyclops a luat legătura Meard şi le-a vorbit de zăcămintele de pe Paisprezece, înainte de a ajunge la Belfeor, aşa că am lăsat să se înţeleagă că băştinaşii s-au descurcat singuri în faţa bandei lui Belfeor, fără urmă de ajutor din partea noastră.

– Shimazi a pomenit ceva de parradil? întrebă Maddalena. Ştiţi, mă ataşasem foarte tare de animalul acela!

– Oh, da! Spunea că, spre marea dezamăgire a şefului Clanului Parradil, care dorea să fie tratat ca un fel de relicvă sacră, a ajuns să fie îndrăgit de toată populaţia oraşului. Hoinăreşte pe oriunde are chef, toată lumea îl mângâie şi-i dă să mănânce, ba chiar câţiva copii mai curajoşi l-au convins să-i poarte câte o tură în zbor. Părinţii lor sunt îngroziţi, dar, până acum, toţi s-au întors teferi şi nevătămaţi.

Ea ezită o clipă, apoi, luându-şi inima în dinţi, spuse:

– Hm... domnule comandant, iertaţi-mă că-mi permit... pot spera că următorul raport în privinţa mea va fi ceva mai... favorabil?

– Poţi. De fapt, am înaintat deja toate hârtiile necesare pentru a te confirma în Corp, cu grad de locotenent. Ai făcut o treabă extraordinară, în nişte condiţii excepţional de dificile.

– Felicitări, spuse Langenschmidt sec. Maddalena simţi că se înroşeşte toată.

– Acum, continuă Brzeska, mi-e clar că aptitudinile dumitale nu se împacă cu munca administrativă. Dacă te interesează, aş vrea să te propun pentru un post de agent planetar. Evident, durata misiunii va fi de minimum douăzeci de ani, aşa că te rog să te mai gândeşti şi să-mi dai un răspuns într-o săptămână sau două.

Maddalena îşi muşcă buza.

– Mi s-ar permite să mă ofer pentru postul din Carrig? întrebă ea.

– Nu ţi s-ar permite *în nici un caz*, spuse ferm Brzeska. Motivul e foarte simplu: deşi trebuie să recunosc că, în condiţiile date, tot ce ai făcut acolo era absolut necesar, nu pot să nu observ şi că ai produs ceva senzaţie, şi la sanctuar, şi în Carrig. Ca urmare, nu ne putem permite să te trimitem tot acolo, unde te cunosc atâţia oameni, pentru că prezenţa ta a avut un impact prea mare asupra lor. Ar fi trebuit să-ţi dai singură seama de asta, de fapt sunt surprins că ai pus o asemenea întrebare, când ştiai prea bine care va fi răspunsul.

Ea dădu din umeri.

– Vechiul păcat... dramatizam, din nou, recunoscu ea. Mă întrebam, cred, cum mi-ar fi stat în calitate de Doamna Melinda.

– Consoarta lui Saïkmar? Brzeska chicoti scurt. Înseamnă că băiatul ăsta te-a impresionat serios... tot atât cât l-ai impresionat şi tu pe el. Ştiai că, după cutremur, a trimis patruzeci de heralzi să te caute?

– Păi cred că... nu prea m-am dus la întâlnire. Se aştepta să mă găsească acolo unde ne lăsase parradilul, după ce am venit de la sanctuar. Nici nu vă puteţi imagina cât de puternice sunt creaturile astea! În cea mai lungă etapă a călătoriei – prima – a zburat fără nici o oprire trei sute de kilometri, cu noi cu tot... Ei, asta e! Bietul Saïkmar!

– În locul tău n-aş fi prea tristă, zise Brzeska cu o urmă de ironie în glas. Din câte cunosc eu culturile astea primitive, e aproape sigur că ai fost deja imortalizată într-o baladă interminabilă de-a lor. Şi, crede-mă, toată lumea e mai fericită aşa.

Se ridică de pe scaunul lui.

– Să-mi spui ce hotărâre ai luat în legătură cu postul de agent planetar, bine? adăugă el, întinzându-i mâna.

– Cred că o să accept misiunea, răspunse ea.

– Şi tu, Gus? Ai de gând să treci în rezervă?

Langenschmidt scutură din cap.

– M-am răzgândit, spuse el. Ce dracu' să fac eu şaptezeci de ani de aici înainte? Se ridică şi el şi o privi atent pe Maddalena: S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic... Părea uimită. Doar că mă surprinde să-mi dau seama că acum ştiu de ce pot spune oamenii asemenea vorbe. Probabil că m-am schimbat al dracului de mult şi eu.

Ridică din umeri şi ieşi. Langenschmidt se opri o clipă înainte de a o urma şi zise cu voce joasă:

– Pavel, când îmi stabileşti noul itinerar de patrulare, vrei să ai grijă să o incluzi şi pe puştoaica asta? Cred că într-o bună zi o să facă nişte isprăvi formidabile şi mi-ar plăcea să fiu şi eu atunci pe aproape.

Saikmar urca încet, cu grijă, treptele scării înguste ce ducea la platforma turnului de veghe, pentru că, după cutremure, unele pietre se cam clătinau. Dulgherii şi zidarii făcuseră ceva reparaţii, dar, când dăduse cu ochii de ei şi văzuse ce fac, îi trimisese urgent să lucreze la colibe. Asta era problema urgentă. Cât priveşte turnul, dacă nu exista pericolul să le cadă oamenilor în cap, putea să mai aştepte.

Ajungând în capul scării, ieşi pe platformă şi se îndreptă spre parapet. Cu mâna streaşină la ochi se uită spre coline, încordându-şi privirile, să vadă dacă nu se zăreşte ceva mare, fâlfâind din aripi.

Nici urmă.

Îşi trânti supărat pumnul în palmă. Ce s-o fi întâmplat cu parradilul? Nu-l mai văzuse nimeni de zile-ntregi! Îi treceau prin cap fel de fel de bănuieli alarmante... probabil vreun idiot – ştia, doar, cât de prietenos şi de încrezător ajunsese parradilul în ultima vreme – îi dăduse să mănânce ceva ce nu-i priise, aşa că acum zăcea pe undeva bolnav, poate chiar mort... Dacă făcuse cineva aşa ceva, îşi promise Saikmar, va avea el grijă ca acelei persoane să-i pară foarte, foarte rău pentru asta!

Brusc, supărarea se schimbă în bucurie. *Uite-l*! tocmai apăruse în zare şi, pe toţi zeii, nu era doar un parradil, era o gaşcă întreagă... patru, cinci... opt... unsprezece! De ce-şi făcuse griji? Nu era de aşteptat ca parradilul să se simtă cam singur şi să plece să-şi aducă nişte prieteni?

Acum, bineînţeles, vor fi obligaţi să le dea nume şi să-i înveţe să răspundă la ele. Pentru prietenul şi salvatorul lui – şi al Carrig-ului acesta se impunea de la sine. Acel parradil se va numi Sloin!

Chicotind uşurat, aşteptă până când stolul de creaturi uriaşe, dar graţioase, se apropie şi acestea începură să se învârtă în cerc în jurul turnului, pe când conducătorul lor – proaspăt-botezatul Sloin – veni să se aşeze pe parapet, făcând mândru semn cu o aripă către tovarăşii lui. Saikmar îl mângâie cu afecţiune pe capul mare şi blând. Apoi încercă să-i ademenească şi pe ceilalţi să coboare şi să se aşeze lângă el, dar aceştia erau încă prea sperioşi.

Sloin făcu un gest de parcă ar fi dat di[illegible]eri. Apoi își luă zborul, bătând aerul cu atâta putere, încât aproape că-l aruncă pe Saikmar pe podea, intră în grupul care continua să se rotească și se apropie de o femelă tânără și drăguță, evident perechea lui. Îmboldind-o și mârâind la ea, o obligă să se apropie destul ca Saikmar să o poată mângâia și pe ea pe cap, dar nu reuși s-o convingă să se așeze pe platformă.

– Ei, deocamdată asta e! păru el să spună, apoi, după ce mai dădu o dată din cap către Saikmar, își conduse supușii în picaj spre piață, să primească de mâncare.

Saikmar îi privi cu invidie, în timp ce se depărtau. Noul rege-parradil își găsise și supuși, avea și o consoartă alături și, fără nici o îndoială, în scurt timp, parradilii vor fi la fel de mulți ca înainte să-i gonească Belfeor. Pe când el...

– Oh, Melisma! gemu el, cu glas tare. Nu era nici urmă de ea, femeia pe care sperase să și-o facă mireasă și egala lui la cârmuirea acestui mare oraș! Uneori se gândea că, la fel de misterios cum îi apăruse în cale, departe, în nord, în cuibul parradilului, tot așa de misterios și dispăruse, atunci când parradilul îi adusese în sud. Dar asta nu era o consolare. Să fi fost ea, într-adevăr, ființă omenească? Îi dăduse multe și minunate dovezi ale feminității ei omenești, dar asta tot nu însemna că n-ar fi putut să fie creația unui zeu prietenos...

Îi veni o idee. Chiar dacă Melisma dispăruse, nu trebuia să fie și uitată. Cel puțin nu atâta timp cât el putea face ceva în privința asta..

Se întoarse și începu să coboare grăbit treptele scării. Când ajunse înapoi, în apartamentul regentului, dădu o poruncă primului servitor care-i ieși în cale, apoi se așeză, așteptând să-i fie îndeplinită.

Nu trecură decât câteva minute și își făcu apariția muzicantul, care se înclină în fața lui cu mult respect.

– Ce ar dori Saikmar să i se cânte? întrebă el.

– Nu vreau să-mi cânți nimic. Nu încă. Vreau să faci o baladă nouă. Se va numi *Balada Doamnei Melisma*, și îți voi spune eu ce anume va cuprinde. Sunt niște întâmplări stranii și minunate, și le vei încifra în versuri aidoma de stranii și de minunate, să se potrivească. Ai înțeles?

Muzicantul se așeză pe scaunul lui tapisat cu catifea roșie.

– Ascult și mă supun, zise el. O să-mi dau toată silința.

– Trebuie să înceapă cu sosirea lui Belfeor, începu Saikmar să povestească, lăsându-și în palmă bărbia ascuțită. Când el a uzurpat puterea, zeii s-au mâniat foarte tare, și iată ce au pus la cale...

DEPANATORII DE PE CYCLOPS

1

Cerul părea să răsune de reverberaţiile luminii albe şi extrem de puternice a soarelui, ca şi cum ar fi fost interiorul unei uriaşe tobe albastre. Faţa oceanului era încreţită de un vânt tot atât de fierbinte ca răsuflarea unui furnal, iar unduirile apei spărgeau imaginea soarelui într-un şuvoi orbitor de mici bucăţele de diamant. Iritat din cauza transpiraţiei, încordat până la.durere, Justin Kolb se vedea obligat să-şi ţină ochii strânşi chiar şi în spatele vizorului integral ce-i acoperea faţa, deoarece capacitatea de răspuns proporţional a sticlei polarizate era depăşită net dacă-şi întorcea capul direct spre strălucirea apei, iar el s-ar fi trezit în beznă, datorită opacizării complete a vizorului.

Şi – parcă pentru a-l înnebuni de-a binelea – primele fâlfâiri de aripi le-a zărit exact în direcţia soarelui.

Sperase ca la vederea şorecarilor Jackson tensiunea fără motiv de care se simţea cuprins să se cristalizeze în impulsul acela atât de familiar, ce-i reunea mintea şi trupul într-un singur tot extrem de eficient – persoană şi armă în egală măsură – despre care era mândru să afirme că este el însuşi, Justin Kolb, în formă operativă maximă. Încercase însă de atâta timp şi de atâtea ori să plece de unul singur la vânătoare, ca acum – singura plăcere de pe vremuri ce-i mai rămăsese – încât tensiunea datorată îndelungilor aşteptări reuşise să-i alunge plăcerea cu care anticipa orice vânătoare.

Doar până ce-o să dau cu ochii de şorecari, încercase el să se amăgească pe sine. *Şi atunci...*

Dar dăduse – în sfârşit – cu ochii de şorecari, când era pe jumătate convins că e prea departe spre nord chiar şi pentru anotimpul ăsta – miezul verii trecuse de două zile – şi clipa de exaltare fusese exact atât, o clipă. Acum se simţea din nou cuprins de starea de încordare care-l înnebunise şi ieri, şi cu o zi mai înainte. Conştientiza acut căldura sufocantă, strălucirea orbitoare a soarelui, picăturile iritante de transpi-

rație și crampele musculare datorate efortului de a menține hidroglisorul stabil pe direcție, în ciuda unduirii valurilor. Își simțea mâinile lunecoase pe comenzi și avea impresia că tunul pentru harpoane ocupă de două ori mai mult loc pe punte decât de obicei.

Închise ochii pentru o clipă, dorindu-și din străfundul sufletului să poată da timpul înapoi și să fie din nou apt să se întoarcă în spațiu.

Din păcate, Cyclops era o planetă relativ săracă. Nu putea susține material călătoriile spațiale de lux. Acolo, în spațiu, omul trebuia să fie productiv – lucrând în exploatări miniere pe asteroizi, reparând un releu pentru captarea energiei solare – să facă ceva contra-cronometru, o treabă oarecare, necesitând concentrare absolută, ca de mașină.

Ce dracu mai sunt eu acum? Un gigolo.

Gândul îi trecu prin minte fără să lase resentimente. Fie că gândul acela exprima sau nu un adevăr, realitatea prezentă îi permitea să-și satisfacă setea de distracție și nevoia de exaltare. Pe orice altă cale ar fi apucat în viață, ar fi fost obligat ca în timpul acestei veri splendide să trudească din greu, într-un oraș, la o fermă sau în vreun port pescăresc împuțit, înnebunit de avalanșa continuă de cereri din partea oamenilor din jurul lui, de nevoia de a economisi câteva amărâte de credite, de găurile din tălpile pantofilor sau din acoperișul de deasupra capului.

Chiar și înălțimea sa atotputernică e de preferat unei asemenea scârboșenii de viață...

Clipi. Fâlfâirile acelea de aripi apăruseră din nou, și de data asta ca să rămână în vedere, nu să dispară în tremurul aerului înfierbântat sau în pâcla strălucitoare dinspre orizont. Simți cum pulsul i se accelerează, pe măsură ce-i număra: cinci, șase... opt... zece... cel puțin o duzină, posibil chiar mai mulți.

Pentru numele Cosmosului, dar ăsta e un gigant!

O clipă se simți cuprins de o spaimă ce nu-l caracteriza câtuși de puțin. Se îndreptase deliberat spre această zonă situată la extremitatea nordică a regiunii în care erau răspândiți rechinii-lup, deoarece acele exemplare ce reușesc să-și croiască o cărare de sânge până aici – la mai bine de o sută cincizeci de kilometri de caldele și joasele ape ecuatoriale care sunt habitatul lor normal – nu pot fi, cu certitudine, decât cele mai mari și mai feroce specimene, iar el simțea că – după îndelunga așteptare de care avusese parte la Frecity – doar capturarea unui adevărat monstru l-ar putea satisface.

Dar să vezi mai bine de o duzină de șorecari în zbor planat era un adevărat șoc.

Era – probabil – priveliștea ce caracteriza aproape emblematic planeta Cyclops: șorecari Jackson, iuți și cu gheare ascuțite, cu aripi ca de oțel, planând pe urmele unui rechin-lup, care ucidea din pură plăcere sălbatică și nu de foame, astfel încât până și monstruoasele apetituri

ale păsărilor erau cu uşurinţă saturate de măruntaiele victimelor sfârtecate. În această perioadă a anului, în apropierea ecuatorului, nu era nevoie decât să-ţi arunci privirea pe deasupra mării şi puteai zări până la cinci sau şase pâlcuri de mâncători de stârvuri urmându-i pe ucigaşii însetaţi de sânge, pentru că oceanul clocotea de viaţă.

Totuşi, rar zăreai mai mult de şase şorecari deasupra unui rechin-lup. Câte doi sau câte trei se săturau şi se depărtau bătând greoi din aripi, pe când alţii le luau locul, astfel că în aer numărul lor era aproape constant. Şi existau nişte motive bine întemeiate pentru care acei rechini-lup ce hoinăreau aşa de departe în nord nu erau urmaţi, de regulă, decât de cel mult doi sau trei şorecari: mai întâi că în apa mării se găseau mai puţine victime şi deci şi stârvuri erau mai puţine; şi, în al doilea rând, pentru că în această perioadă păsările încă îşi mai hrăneau puii în cuib şi nu se puteau depărta prea mult de locurile lor de cuibărit – vastele aglomerări de ierburi de mare ca nişte plute, ce nu apăreau decât într-o centură îngustă, imediat lângă ecuator.

Cu toate astea, nu putea nega realitatea ce o avea în faţa ochilor: un rechin-lup atât de mare, atât de iute şi atât de feroce încât – la mai bine de o sută cincizeci de kilometri de casă – era încă în stare să ucidă în cantităţi destrul de mari pentru a înclina balanţa din puţina minte a şorecarilor de partea lăcomiei, în detrimentul grijii faţă de progenituri.

Kolb îşi strânse buzele şi împinse tunul pentru harpoane mai în faţă, apropiindu-l de poziţia de tragere. Oare va fi suficient un singur proiectil? N-ar fi bine să tragă mai întâi un harpon liber, fără saulă de fixare, ca să-l mai slăbească pe ucigaş, înainte de a risca să tragă un harpon legat de hidroglisor, având de înfruntat astfel pericolul de a fi tras la fund cu totul? Fiara asta enormă din faţa lui mai fusese atacată înainte şi scăpase – şi dacă da, de câte ori? Cu cât o făcuse de mai multe ori, cu atât va sesiza mai uşor apropierea hidroglisorului şi cu atât va fi mai înclinat să-l atace imediat, chiar dacă avea altă pradă la-ndemână.

Cântărea toate astea cu o jumătate de minte, în timp ce cealaltă jumătate era preocupată de trecerea în revistă a zonei geografice în care se găsea.

Se afla în emisfera marină a planetei Cyclops, dacă diferenţierea asta avea vreo semnificaţie. Mările planetei erau foarte puţin adânci, deoarece satelitul ei natural era de dimensiuni mici şi nu era capabil să genereze mişcări de maree puternice nici în crusta planetei, nici în apa oceanelor; chiar dacă acestea existau, se datorau mai degrabă influenţei gravitaţionale a soarelui.

Adâncimea redusă a mărilor, combinată cu o valoare a volumului total de apă, apropiată de media admisă pentru planetele de clasă A, (acele planete pe care oamenii pot supravieţui fără costum de protecţie, pot mânca o parte din speciile vegetale şi cel puţin câteva animale

locale) avea drept consecinţă faptul că uscatul nu era prea întins, iar pe Cyclops era şi divizat în secţiuni destul de mici. În emisfera opusă celei în care se găsea el acum se aflau câteva insule destul de mari, ba chiar şi un pseudocontinent, format dintr-o serie de insule legate între ele prin istmuri. Dar emisfera aceasta abia dacă era locuită, şi singura insulă ceva mai mare pe o rază de sute de kilometri în jurul lui nici măcar nu era pământ cyclopean, ci era o bază de recreere şi reparaţii a Corpului Galactic, având drepturi de extrateritorialitate.

Ceva pescuit; ceva recuperări de deşeuri; câteva ferme de terraformare, pe nişte insule suficient de izolate ca să merite să fie menţinute ca unităţi ecologic-pure din punct de vedere uman, fără riscuri mari de contaminare din partea faunei şi florei cyclopeene de pe insulele învecinate – cam la atât se reducea prezenţa umană în această emisferă, în afară de centralele de captare a energiei mareelor şi a celei solare, care însă funcţionau cu un personal redus la minimum.

Kolb se simţi ezitând. Şi izbucni într-un hohot strident de râs. Să fie oare posibil ca riscul de a muri singur, departe de orice ajutor, să-l împiedice să vâneze acest rechin-lup, ce promitea să doboare toate recordurile? Dacă se întâmpla una ca asta, simţea că nu va mai fi în stare să-şi privească vreodată faţa în oglindă!

Mai ales fiindcă acolo sus, în spaţiu, dăduse ochii cu moartea nu la sute, ci la sute de mii de kilometri de cea mai apropiată fiinţă umană.

Pentru o clipă îşi simţi mintea ca întunecată. Nu-i plăcea niciodată să-şi aducă aminte de împrejurările ce-i întrerupseseră cariera de om al spaţiului cosmic şi-i legaseră existenţa de suprafaţa planetară, împiedicându-l astfel să combine pasiunea lui pentru pericol cu o muncă utilă. Vânătoarea asta de unul singur nu avea nimic util în ea pentru altcineva în afară de el însuşi. Oamenii împărţeau planeta Cyclops cu rechinii-lup de destul de multă vreme ca să ştie deja cu precizie limita dincolo de care înmulţirea acestora putea să le dea bătăi de cap, şi, la nevoie, exemplarele excedentare erau sacrificate eficient şi cu precizie, de echipe specializate, acţionând din aer.

De fapt, cugetă Kolb morocănos, *cred că sunt al dracului de puţine lucruri utile pentru cineva, în tot ce am făcut cu viaţa mea în ultima vreme. Şi cele mai puţine se referă chiar la propria-mi persoană*. .

Încet, pe măsură ce aripile acelea ce fâlfâinde se apropiau, urmând o linie ce trecea cam la şapte-opt kilometri de el şi care, prelungită, ar fi trecut prin imediata apropiere a insulei pe care se afla baza de reparaţii a Corpului Galactic, se simţi cuprins de un fel de exaltare estompată. Putea deja vedea că şorecarii erau atât de sătui, încât nu se mai aruncau decât de formă spre victimele rechinului-lup şi totuşi – ca şi cum ar fi admirat frenezia ucigaşă a fiarei – nici unul nu dădea vreun semn că ar avea de gând să o pornească-n zbor spre sud, spre cuiburi.

O să doboare toate recordurile. Încă n-am auzit de un asemenea gigant!

Dădu de-o parte harponul fără saulă pe care mâinile lui îl apucaseră reflex, pentru a-l folosi ca prim proiectil. Cu degetele la fel de sigure ca ale unui chirurg ce operează, încărcă un harpon legat şi împinse tunul în poziţie de tragere.

Apoi mâna lui stângă se încleştă pe levierele comenzilor şi, fără urmă de ezitare, mări regimul reactorului.

Hidroglisorul ţâşni înainte, ridicându-se pe aripile subacvatice cu un fel de urlet strident, care ar fi putut speria un rechin-lup aflat la o distanţă chiar de două ori mai mare decât cel din faţa lui. În aceeaşi clipă şorecarii ce se roteau deasupra regurgitară ultimele bucăţi de hrană înghiţite şi se ridicară la mai bine de treizeci de metri înălţime, în siguranţă. Kolb le auzea cu greu ţipetele speriate peste zgomotul făcut de reactorul ambarcaţiunii – parcă erau nechezături de cai speriaţi.

Află imediat răspunsul la una din întrebările pe care şi le pusese mai înainte: rechinul-lup mai fusese atacat şi de alţii, destul de des ca să cunoască bine pericolul ce-l reprezintă un hidroglisor pentru el. Aşa că lăsă baltă laborioasa îndeletnicire de a trasa o linie de distrugere pe faţa paşnicului ocean şi se răsuci în apă, pentru a înfrunta fragila ambarcaţiune. Îşi coborî coada, îşi întinse înotătoarele şi capul i se ridică la suprafaţă.

Kolb simţi că siguranţa de sine i se clatină în asemenea hal, încât se văzu obligat să se agaţe cu disperare de hotărârea aceea încă nerostită: *nu contează câtuşi de puţin dacă mor sau nu!* Pentru că să te gândeşti la ceva ca fiind enorm şi să vezi cât este acel er [illegible] două lucruri complet diferite.

Deci cât era de mare? Şaptesprezece metri dintr-o extremitate în cealaltă a celor două înotătoare ce oscilau în apă ca o manta, cu un trup perfect profilat, adăpostind muşchii puternici ce acţionau acele înotătoare. Cea mai mică zvâcnire a acelor muşchi, chiar şi o simplă tresărire, punea în mişcare corpul fiarei cu viteza unei torpile, permiţându-i să se năpustească asupra oricărei fiinţe ce se mişca în apele cyclopeene. Iar fălcile – prin care putea trece un om în picioare, când erau deschise – înfigeau şiruri dese de colţi ascuţiţi *în* şi *prin* victimă. Muşcătura ucidea, şi ucigaşul uita de victimă. Vara nu era niciodată flămând. Înghiţea ce-i rămânea în gură, şi asta-i ajungea până ce – câteva minute după aceea – făcea o nouă victimă.

Kolb făcu să amuţească zumzetul clopotelor de alarmă ce-i răsunau în cap şi orientă tunul drept spre mijlocul gurii enorme, menţinându-i linia de ochire atât de stabil, de parcă era pe un afet de stâncă.

Dar chiar atunci, pe când distanţa faţă de fiară se reducea de la două sute la o sută cincizeci de metri, se auzi boom-ul.

Care făcu hidroglisorul să tremure. Şi care sperie rechinul-lup, făcându-l să tresară. Era zgomotul produs de o navă spaţială a Corpului Galactic ce frâna la intrarea în atmosferă, pregătindu-se să asolizeze la baza de reparaţii.

Cu un gest reflex, pe care nici măcar pericolul de moarte pe care-l înfrunta nu-l putea face să şi-l controleze, fostul cosmonaut Justin Kolb privi în sus, iar strălucirea soarelui lovi în plin în vizorul lui, supraîncărcând sticla, care se opaciză complet, încât se trezi în beznă. Scoase un strigăt şi mâna i se strânse spasmodic pe trăgaciul tunului. Harponul şuieră, trecând pe lângă ţintă, şi rechinul-lup se năpusti asupra ambarcaţiunii.

2

Pe parcursul zborului, Maddalena Santos stătuse cea mai mare parte din timp privind în gol, sucind şi răsucind în cap decizia cu care se confrunta acum: să rămână în continuare – sau nu – în Patrulă.

La bord se mai găseau încă trei pasageri – personal de pe o bază lipsită de atmosferă a Corpului situată încă şi mai departe spre limitele de explorare ale Galaxiei, în permisie locală şi foarte entuziasmaţi din pricina asta. Doi dintre ei erau bărbaţi. Iar faptul că aceşti bărbaţi nu priviseră spre ea decât o singură dată îi spunea multe de efectul pe care-l avuseseră ultimii douăzeci de ani asupra înfăţişării ei.

Una era să ştie că avea asigurate încă două secole de viaţă de acum înainte. Şi alta era să-şi dea seama – chiar de la prima vizită în lumea civilizată, după atâta amar de vreme – de cât de adânc o marcase impactul celor două decenii petrecute pe o planetă barbară.

Longevitatea ei era asigurată în conformitate cu standardele de plată practicate de Corpul Galactic: într-o Galaxie în care planetele mai vechi erau atât de bogate încât efectiv nu avea nici o importanţă dacă un anume individ muncea sau nu, era nevoie fie de o înclinaţie cu totul deosebită – şi absolut accidentală – fie de o momeală extrem de tentantă pentru a se asigura înrolarea numărului de voluntari necesar serviciilor guvernamentale.

Deşi, doar cu greu poţi numi asta guvern, îşi zise Maddalena. *Seamănă, mai degrabă, cu a mâna o turmă. Una foarte leneşă, pe deasupra.*

Proporţia plăţii în alte ramuri ale serviciilor guvernamentale era mai scăzută; doar Corpul plătea în raport de zece la unu, în acea monedă unică numită viaţă.

Ea servise timp de douăzeci de ani ca agent planetar, trăind printre barbari împuţiţi, ce se bălăceau în nămolul lipsei de civilizaţie, dar acum era îndreptăţită să reclame – dacă dorea, putea face asta oricând, chiar şi pe loc – cele două secole garantate de viaţă confortabilă, de

om sănătos, pe care le putea trăi oriunde dorea. Putea chiar să se întoarcă pe Pământ, pentru că acolo se născuse.

Privea melancolică prin hublou la negura cosmică, punctată din loc în loc de strălucirea stelelor, întrebându-se ce se mai întâmplase pe planeta ei natală de când plecase.

Pe vremea aia era atât de optimistă... La începutul carierei, când avusese atâtea dificultăţi de adaptare la munca în cadrul Corpului şi se descurca atât de prost, încât riscase să nu fie nici măcar avansată de la gradul de practicant la cel de locotenent – şi astfel să piardă pentru totdeauna şansa de a fi plătită în tratamente de longevitate – reuşise să-şi salveze situaţia, ba chiar şi să se bucure de o oarecare notorietate la scară locală, datorită unei lovituri reuşite, pe care o dăduse pe una din acele planete barbare: una din izolatele Planete de Refugiu Zarathustra, unde îşi găsiseră adăpost şi reuşiseră să supravieţuiască fugari din faţa iadului dezlănţuit de nova zarathustrană, cu mai bine de şapte secole în urmă.

Dar când i se oferise un post ca agent planetar, să urmărească şi să supervizeze progresele acestor izolate şi strâmtorate grupuri umane, cum nu i se permisese să se reîntoarcă pe planeta pe care prezenţa ei stârnise atâta vâlvă, alesese practic la întâmplare dintre cele patru sau cinci locuri care erau vacante la momentul respectiv.

Şi, la foarte puţin timp după ce fusese trimisă la post – unde durata minimă de şedere era de douăzeci de ani – a înţeles că alesese prost.

La început părea că lucrurile vor începe să se mişte pe planeta aia pe care şi-o alesese – o tranziţie de la stadiul de ţărani bălăcindu-se în mizerie, în care ajunseseră mulţi dintre urmaşii refugiaţilor, la un stadiu de civilizaţie incipientă şi expansivă, cu ceva industrializare şi multă, multă interferenţă între diverse grupuri culturale: un material fascinant de studiat la faţa locului.

Dar toată acea dezvoltare depindea exclusiv de capacitatea de supravieţuire a unui geniu organizatoric, ce moştenise conducerea unui oraş-stat aflat într-o poziţie strategică de primă mână. Şi, la o lună de la sosirea ei, unul dintre geloşii rivali ai acestuia îl asasinase, preluând puterea şi condamnând planeta la cel puţin încă o generaţie de stagnare.

Ei îi era cu desăvârşire interzis să intervină. Şi, obligată să stea neajutorată, privind intens cum nu se întâmplă absolut nimic, se plictisise într-un asemenea hal, încât îi era şi frică să se gândească la perioada respectivă.

Dar acum, în sfârşit, venise şi vremea pentru permisie şi pentru detaşarea într-un alt post. „Moartea" ei fusese aranjată cu grijă; succesorul ei fusese instruit în detaliu, iar acum se afla la bordul unei nave a Patrulei, ce-l va depune pe suprafaţa planetei în cel mai strict secret, urmând ca el să-şi ia în primire rolul ce-i fusese pregătit în societatea

locală... iar ea era în drum spre Cyclops, o planetă despre care nici măcar nu-şi imaginase că o va vizita vreodată.

Cu toate astea îi picase bine acel ordin – fără nici o motivaţie – prin care i se cerea să vină aici înainte de a pleca în permisie. Întârzierea îi punea la dispoziţie ceva mai mult timp pentru a putea ajunge la o hotărâre în problema care o frământa, decizie pe care o tot amânase, mereu: să rămână în Corpul Galactic, să-şi ceară transferul într-un post unde plata era mai scăzută, sau să-şi dea demisia?

Se gândi cu invidie la Gus Langenschmidt, maiorul de Patrulă în al cărui itinerar era inclusă şi planeta pe care se afla ea detaşată, în perioada de început a misiunii. Îmbătrânea, încărunţea, începuse chiar să se şi îngraşe când îl văzuse ultima dată, totuşi, fiindcă nu-şi putea imagina cărui scop să dedice lunga viaţă pe care o avea în faţă, continuase să rămână în serviciu activ mult după ce depăşise limita de vârstă ce-i permitea să obţină o plată în raport de zece la unu. Creditul maxim admis era de cinci secole. Adică cincizeci de ani de serviciu în Patrulă.

Mai mult decât toţi anii pe care i-am trăit eu de când m-am născut, cugetă Maddalena. *Ce-o mai fi făcând Gus? Pe unde o mai fi? Îmi era mult mai uşor să îndur şederea aceea când ştiam că o să-l pot vedea de două sau de trei ori pe an, dar, până la urmă, când a atins limita de vârstă, l-au retras din serviciu activ şi l-au trimis să facă altceva, iar de succesorul lui nu mi-a plăcut nici pe departe la fel de mult.*

Prin comunicatoare se anunţa că urmează asolizarea. Aerul începu să se scurgă pe coca navei, făcând-o să duruie de parcă peste ea ar fi trecut în marş o mulţime invizibilă de picioare omeneşti. Maddalena se lăsă pe spate şi închise ochii, începând din nou lupta cu problema care o chinuia. Abia dacă băgă de seamă că asolizaseră, deşi tovarăşii ei de călătorie începuseră să discute voioşi, glumind şi schimbând informaţii despre Cyclops. O lume foarte aspră, după cum ziceau ei.

Lume aspră, planetă aspră! îi îngână Maddalena în gând. *Încălzitorii ăştia de scaune cu capul în nori ar trebui să meargă puţin în locul ăla de unde vin eu!*

Şi totuşi...

Mintea ei păru să se întoarcă într-o clipă cu douăzeci de ani în urmă. „O lume rapace..." aşa i se spusese despre planetă, când aflase pentru prima dată că în spatele acelei ingerinţe în dezvoltarea unei PRZ – la dejucarea căreia contribuise şi ea cu o improvizaţie inspirată – se găsea un grup de cyclopeeni.

Dar, de fapt, oare ce-or vrea cei de aici de la ea? Pentru numele Galaxiei, de ce sosise mesajul ăla lipsit de orice explicaţie la baza Corpului – unde ea se chinuia să-şi dea seama dacă are chef să se întoarcă pe Pământ pe durata de un an a permisiei – ordonând să fie trimisă pe Cyclops cu primul zbor?

Răspunsul la această întrebare se arătă chiar în clipa în care panourile de acces se deschideau spre terenul de asolizare – de fapt ponton, dacă e să fim corecţi. Deoarece – suprafaţa planetei Cyclops fiind în mare parte acoperită de apă, iar cea a uscatului fiind redusă – navele spaţiale erau parcate pe pontoane, nu pe solul preţios. Din locul în care încă mai stătea ea – deşi era cât se poate de nerăbdătoare să afle ce şi cum, iar ceilalţi pasageri se ridicaseră în picioare, aşteptând surescitaţi permisiunea de a părăsi nava – se vedeau mai bine de o duzină de nave parcate, siluete contorsionate de macarale, coci de nave în curs de dezmembrare, şine de poduri rulante – un desen abstract, pictat cu metal strălucitor pe fundalul de un albastru orbitor al cerului.

Nu se aşteptase ca lumina să fie atât de puternică. Steaua primară a planetei de pe care venea ea era mai rece decât Soarele Pământului, dar primara cyclopeană era mai albă şi mai fierbinte.

Prin deschiderea de acces, încă înainte ca platforma mobilă să fie fixată în poziţie, se săltă cu dexteritate un bărbat în uniformă de vară, cu păr tuns scurt, trădând faptul că zbura frecvent în spaţiu, unde părul lung era interzis, deoarece putea duce la accidente de etanşare a căştii. Omul privi cu ochii mijiţi spre cabina pasagerilor, aflată în penumbră.

– Locotenent-major Santos? rosti el.

Maddalena tresări şi se ridică în picioare.

– Domnul comandant al bazei vă aşteaptă, continuă omul. Sunteţi amabilă să mă urmaţi?

Ceilalţi pasageri schimbau între ei priviri contrariate, pline de resentimente. Mai ales ale femeii, care era evident că avusese permanent la-ndemână tratamente cosmetice moderne, ce făcuseră ca vârsta ei să fie imposibil de bănuit, pe când Maddalena fusese obligată să îmbătrânească natural douăzeci de ani, petrecuţi în locul acela unde singurele cosmeticale posibile nu erau decât nişte paste primitive şi pudre chioare.

Fără o vorbă, Maddalena se conformă instrucţiunilor, parcă apatică. Dar în clipa în care ajunse în dreptul deschiderii de acces şi văzu cine o aşteaptă jos, în carlinga deschisă a unui glisor de teren, uită de tot, cuprinsă de un val de bucurie sinceră.

– *Gus!* strigă ea, zburând pe pasarelă, sărind treptele câte trei o dată şi încolăcindu-i gâtul cu braţele.

– Uşurel, fetiţă, uşurel! îi zise el, desprinzându-se din îmbrăţişare. Trebuie să menţin nişte aparenţe de comportament autoritar până şi în fundătura asta, chiar dacă nu-mi place. Ia să te văd cum arăţi. A trecut ceva vreme.

Maddalena se retrase un pas şi-l studie atent pe vechiul ei prieten.

– Tu arăţi mult mai bine decât mine, zise ea cu o urmă de invidie în glas. Şi într-adevăr, aşa era: părul încărunţit îi fusese tratat, faţa îi fusese netezită şi ridurile şterse, talia îi fusese ajustată, căpătând o alură

tinerească. În uniforma imaculată de comandant, arăta exact ca una din figurile de reclamă de pe posterele folosite de Corpul Galactic, pentru recrutări.

– Trebuie să menţin nişte aparanţe, la fel cum şi tu ai fost obligată să o faci, mormăi el. Hai, suie, te duc la Cartierul meu General, să bem ceva răcoritor. Bagajele tale o să fie aduse tot acolo. Nu am deseori ocazia să mă folosesc de funcţia mea pentru propria-mi plăcere, dar de data asta am făcut-o din plin, aşa că vei beneficia de cel mai bun tratament pe care e în stare să-l ofere planeta asta.

– Plăcere? spuse Maddalena, relaxându-se cu un oftat pe capitonajul moale al scaunului rezervat pasagerului. Vrei să zici că m-ai adus încoace, pe sus, doar pentru plăcerea ta?

Langenschmidt, pe când punea glisorul în mişcare, ocolind cu grijă nava ce tocmai asolizase – învelişul de metal al pontonului vibra sub ei de parcă intrase în rezonanţă – îi aruncă o privire scurtă, nedumerită:

– Nu ţi s-a spus de ce ai fost trimisă aici? Mă aşteptam să faci un scandal monstruos că ţi se amână permisia pe care ai aşteptat-o de douăzeci de ani!

– Nu, pur şi simplu am executat ordinul. Maddalena îşi îngustase ochii din cauza luminii puternice a soarelui şi acum îşi plimba privirea peste navele spaţiale parcate în ordine desăvârşită.

– Hm! Am impresia că te-ai schimbat ceva de când nu ne-am mai văzut, spuse Langenschmidt. Îţi stătea în obicei să ai nişte izbucniri teribile. Ei bine, eu... Ei bine! Îşi trecu mâna peste gulerul jachetei uniformei: Cred că e cazul să-ţi explic despre ce e vorba, nu? Evident, e ceva legat de PRZ-uri. S-au stârnit din nou proteste serioase împotriva principiului de noningerinţă – mişcarea plutea în aer de mult, încă de pe vremea când am fost eu retras din serviciul activ şi trecut la comandă aici – iar comanda asta mi-a fost încredinţată tocmai mie exact pentru motivul că în centrul acestei noi mişcări se găseşte planeta Cyclops.

Maddalena, care abia dacă era atentă la ce spunea el, scoase un fel de mormăit care, dacă voiai, putea fi interpretat ca un semn de interes pentru discuţie.

Langenschmidt continuă:

– De fapt, asta se datorează în parte şi micii noastre afaceri din Carrig. Deşi nu s-a plâns niciodată deschis în legătură cu asta, mândria guvernului cyclopean a fost grav rănită de faptul că mai bine de o sută de cyclopeeni au fost aruncaţi în craterele vulcanilor de nişte barbari împuţiţi şi murdari, iar noi nu am intervenit cu nimic să oprim asta, în virtutea principiului de noningerinţă în dezvoltarea unei PRZ. Îţi ia ani de zile să stârneşti ceva valuri când ai de-a face cu două sute şi mai bine – două sute şaizeci, nu? – de planete care au un cuvânt de spus în

conducerea Corpului Galactic, dar o personalitate hotărâtă poate pune, în cele din urmă, lucrurile în mişcare. Iar aici, pe Cyclops, avem de-a face exact cu o asemenea personalitate, extrem de hotărâtă. Doamna Alura Quist. Despre care – dacă guvernul de aici nu ar fi considerat în mod oficial ca fiind un guvern reprezentativ – aş zice mai degrabă că este un fel de dictator. O persoană – hm! – extrem de greu de oprit.

– Cyclopeenilor nu le place deloc să ştie baza asta a noastră aici, dar nu prea au încotro, pentru că nu şi-ar putea echilibra bugetul planetar fără chiria pe care o încasează de la noi. Aşa că, dacă nu ne pot da afară de pe planetă, nu au decât un singur mod în care se pot lua de noi, pentru afacerea din Carrig. Să atace mult-preţuitul nostru principiu de noningerinţă. Iar în acest scop Quist a organizat o mare conferinţă pentru dezbaterea subiectului – care se desfăşoară exact în perioada asta – cu delegaţi de pe fel de fel de planete, inclusiv de pe Pământ, şi, sincer să fiu, sunt îngrozit când văd ce nume influente a reuşit să antreneze în treaba asta.

– Problema e în grădina mea, Maddalena, şi sunt teribil de îngrijorat din cauza asta. Am fost pus comandant aici tocmai pentru a bloca toate mişcările doamnei Quist, dar am impresia că nu fac faţă. Când am auzit că misiunea ta a luat sfârşit, mi-am zis: „Pe tot Cosmosul! Ea-i de pe Pământ – şi corpmanii de origine pământeană sunt rari pe aici – ba, pe deasupra, a mai fost şi agent planetar, aşa că dispune de mărturii direct de la sursă". Şi din cauza asta – şi dintr-o serie de alte motive – am sperat că poate vei fi în stare să-mi impulsionezi niţel mintea asta bătrână şi ramolită şi să mă inspiri cumva, să pot s-o opresc pe doamna Quist din ale ei.

Maddalena tresări şi-şi întoarse spre el capul cu forme sculpturale. Vechea ei aparenţă de fragilitate se estompase mult, remarcă Langenschmidt, iar ea părea mai dură şi mult mai puţin feminină.

– Gus, după ce am stat douăzeci de ani şi m-am uitat la o gaşcă de refugiaţi de pe Zarathustra cum se zbat să ajungă nicăieri, mi-e teamă că sunt eu însămi aproape convinsă că e o adevărată crimă să-i lăsăm să-şi bată joc de ei înşişi. Îmi pare rău că te dezamăgesc – au trecut doar câteva minute de când ne-am revăzut pentru prima oară după ani de zile – dar ăsta e modul în care gândesc la ora actuală şi, dacă vrei să-i convingi pe delegaţii de la conferinţa asta că noningerinţa este un principiu corect, poţi să te antrenezi încercând să mă convingi mai întâi pe mine!

3

Bracy Dyge începu să caute pentru a treia oară printre tranzistoarele ce zăceau pe fundul cutiei cu mărunţişuri, sperând, împotriva oricărei raţiuni, că defecţiunea locatorului său de peşti se va remedia de la sine. Se afla la patru zile de drum de port, în traulerul leneş şi vechi ce constituia singurul mijloc de subzistenţă al întregii lui familii, iar el era căpitan şi unic membru al echipajului. Era deja de trei zile în zona de pescuit, dar abia noaptea trecută îşi dăduse seama că nu reuşea să localizeze nici un banc de peşte-de-untură nu din cauză că aceştia dispăruseră brusc, ci pentru că locatorul era defect.

Dintr-un motiv oarecare, ce depăşea net priceperea lui în materie de tehnică, locatorul refuza să semnalizeze orice altceva în afară de fundul mării. Cu o precizie înnebunitoare, trasa pe micul său ecran circular contururile tuturor pietrelor şi denivelărilor aflate la o sută de metri sub chilă, dar nu era în stare să sesizeze nici măcar enorma găleată de plastic remorcată de trauler pe post de ancoră plutitoare.

Tranzistoarele erau scumpe şi-ţi era imposibil să spui despre vreunul că este bun sau nu doar privindu-l. Ca urmare, nici el nu ştia dacă cele pe care la recuperase în diverse ocazii, aruncându-le în cutia cu mărunţişuri, erau mai bune sau mai proaste decât cele montate în locator. Singura soluţie era să încerce toate combinaţiile posibile, până la ultima, şi, cum în locator erau folosite şaisprezece tranzistoare, iar în cutia cu piese se aflau încă şapte, treaba era de durată, nu glumă.

Dar, cel puţin, mai scăpa de o serie de piese care nu erau bune de nimic. Două din tranzistoarele din cutie scoseseră complet din funcţiune locatorul, şi băiatul le aruncase urgent peste bord.

Soarele ardea cu putere, iar marea era perfect calmă. Traulerul – hodorogit şi cu vopseaua descojită – era singurul semn de viaţă cât vedea cu ochii. El stătea pe puntea din spate, cu picioarele încrucişate sub el, la umbra unui acoperiş de plastic, folosind capacul frontal al locato-

rului ca tavă de lucru, în care punea piesele demontate. Era un băiat subţirel, chiar foarte slab, şi pielea lui bronzată – destul de închisă la culoare de la natură – bătea bine spre culoarea ciocolatei. Părul îi atârna pe umeri în cozi groase, iar în urechea stângă avea un inel strălucitor care, chiar dacă era de crom, era uşor corodat de apa de mare. Oricine avea ceva cunoştinţe în materie de cultură cyclopeană l-ar fi categorisit instantaneu, fără ca măcar să se mai uite la pânza – cândva albă – ce o avea înfăşurată peste şolduri şi la sandalele elastice din picioarele lui: un băiat de pescar dintr-unul din porturile emisferei marine, cel mai probabil Gratignol, căruia nu-i mergea prea bine anul ăsta.

Absolut corect. Bracy descoperi cu neplăcere că încă un tranzistor nu era bun de nimic şi-l trimise peste bord, după ceilalţi doi.

Cel puţin, încerca el să se îmbărbăteze, nu se va întoarce acasă până ce nu va epuiza toate posibilităţile de a se descurca de unul singur. Dar chiar şi atunci...

Stomacul îi ghiorăi sonor şi simţi că i se-ntunecă mintea la ideea de a se întoarce acasă cu cala goală. Era de preferat să meargă la întâmplare, până ce plasele lui vor prinde totuşi ceva, la noroc, să aibă familia ce să mănânce, chiar dacă nu va nimeri peste peşte-de-untură. În zona asta, peştele-de-untură era singura specie vandabilă, dar peşte comestibil se găsea din belşug, oricine putea prinde după pofta inimii dacă-şi dădea osteneala să arunce în apă o undiţă cu o momeală în cârlig. Însă peştii-de-untură trăiau în bancuri mari, de opt până la zece mii de exemplare, şi, fiind concentraţi, puteai hoinări liniştit pe mare săptămâni în şir fără să dai de vreunul, dacă nu aveai un locator.

Dacă el ar fi făcut parte dintr-o altă familie...! Dacă ar fi fost unul din băieţii Agmess, de exemplu – şase fraţi, doi dintre ei având suficiente cunoştinţe tehnice nu numai pentru a repara singuri echipamentul electronic, ci pentru a face acelaşi lucru şi pentru alte familii de pescari, ba chiar fiind în stare să construiască aparate noi... Dar respectivii îşi ţineau cunoştinţele acumulate cu greu sub şapte lacăte, ca orice marfă preţioasă. Aşa că el, când va ajunge acasă, va fi obligat să plătească pentru a fi ajutat – pe ei sau pe altcineva – şi, după o ieşire lipsită de roade, cum ar fi putut s-o facă? Bărcile familiei Agmess aveau şi aparate de radio, şi, dacă aveau probleme pe mare, puteau cere imediat ajutor, pe când el era singur-cuc, răspunzător de soarta bărcii ăsteia, cu care trebuia să asigure existenţa celor patru surori, a bunicii şi a fratelui său mai mic, în vârstă de opt ani.

El însuşi nu avea decât şaptesprezece ani. Şi fusese obligat să-şi asume sarcina de a asigura existenţa familiei cu un an şi jumătate în urmă, din iarna în care se înecaseră părinţii lui, într-o furtună năprasnică, datorită scufundării unei bărci de salvare lansate pentru a scăpa de la moarte un nerod blestemat.

Tot așa ar trebui să zic și despre mine, își zise Bracy morocănos. *Părinții mei ar fi groaznic de rușinați, dacă m-ar vedea acum!*

Se opri o clipă din munca aceea plictisitoare și aruncă o privire peste suprafața mării, fără să se aștepte să vadă altceva în afară de apă și cer. Dar inima îi tresări, pulsul i se acceleră și aproape că răsturnă piesele din tava improvizată ce și-o pusese în poală.

Șorecari Jackson! Atât de departe spre nord... asta nu putea însemna decât un singur lucru: un rechin-lup!

Cu mișcari frenetice strânse repede piesele demontate din locator, le băgă într-o pungă – să fie sigur că sunt toate la un loc – și se ridică în picioare. Mai exista o cale să găsești pește-de-untură, în afară de utilizarea echipamentelor electronice: să te ții pe urmele unui rechin-lup, aidoma șorecarilor, până când te ducea la unul din marile bancuri. Fiara aceea lacomă era în stare să simtă curenții bogați în substanțe nutritive din apa mării, ca orice pește, iar bancurile pe care le căuta Bracy se deplasau exact de-a lungul acestor curenți.

Bineînțeles, nu de-a lungul tuturor curenților de genul ăsta dădeai peste bancuri de pește-de-ulei – erau prea mulți. Dar era măcar o idee.

Ezită o clipă, strângându-și ochii din cauza strălucirii soarelui, și-și ridică talpa unui picior ca să se scarpine pe gamba celuilalt, cum făcea totdeauna când se concentra asupra unei probleme importante. Și erau câțiva factori ce trebuiau cântăriți atent, înainte de a lua o hotărâre. Mai întâi faptul că – dacă fusese în stare să țină atâția șorecari după el – rechinul-lup din fața lui era probabil un monstru. În al doilea rând, faptul că el era plecat deja de patru zile din port, iar un rechin-lup, dacă găsea suficientă pradă, era în stare să ardă gazul într-o zonă anume chiar și o săptămână, înainte de a se pune în mișcare spre ecuator. Și în al treilea rând faptul că *auzise* că un rechin-lup te poate pilota spre bancurile de pește-de-ulei, dar nu *cunoscuse* pe nimeni care să fi făcut vreodată una ca asta – acum, că toți pescarii din Gratignol își puteau permite să aibă locatoare, era un risc inutil.

Și, în ultimul rând – dar nu cel de pe urmă – trebuia să țină cont și de faptul că, dacă un rechin-lup atât de mare se hotăra să atace traulerul, probabil că-l va scufunda fără prea mari eforturi.

Bracy trase adânc aer în piept. Ajunsese la concluzia că era într-o situație care reclama măsuri disperate pentru a o depăși. Așa că se duse să vadă dacă era într-adevăr echipat pentru o asemenea treabă.

Proviziile nu erau o problemă – doar apa – și, dacă vremea nu se strica, putea să se folosească liniștit de pânzele solare. Nici cu energia nu stătea rău – în timpul zilei capta suficientă ca să pună în mișcare barca în ritm de melc, iar noaptea își putea permite să consume nițel din rezerva din acumulatoare. Deci putea risca să se țină vreo două zile după rechinul-lup.

Cât priveşte apărarea – în caz că fiara devenea obraznică – asta era cu totul altceva. Singurele arme de care dispunea erau două căngi pescăreşti, destul de corodate de apă, pentru că nu erau tocmai noi – una dintre ele arăta chiar prost de tot, probabil că o să se rupă în curând – şi năvodul, care nu putea fi folosit la altceva decât la tras peştele în cală.

Ia stai! Îi venise o idee. În dulapul cu echipament de salvare avea cel puţin şase rachete de semnalizare, iar – pe o planetă cu distanţe atât de mari între centrele populate – asemenea dispozitive erau proiectate să ajungă la înălţimi stratosferice, pentru a fi, într-adevăr, utile. Cântăreau peste treizeci de kilograme fiecare şi se amorsau automat, în contact cu apa de mare, la intervale de o oră din momentul în care barca de salvare era lansată la apă.

Îi trebuiră cincisprezece minute pentru ca – transpirând şi înjurând – să reuşească să care două dintre ele la provă, să le fixeze pe balustradă şi să aşeze lângă ele o găleată plină cu apă de mare, pentru a avea cu ce să le pună în funcţiune. Cu un pic de noroc, şi dacă era atent, putea servi chiar şi unui monstru de rechin-lup o masă greu de digerat.

După aceea – simţind totuşi că-l cam ia cu frig, în ciuda zăpuşelii – alimentă reactoarele şi traulerul porni în direcţia rechinului-lup.

Era cam la un kilometru şi jumătate de el când văzu hidroglisorul.

Parcă se materializase din neant. Ambarcaţiunea era aşa de joasă, încât până şi unduirile uşoare ale apei erau suficiente s-o ascundă vederii, aşa că n-o zărise decât când s-a ridicat pe aripile subacvatice, aruncând un evantai de spumă la provă. Şi parcă nici nu era o ambarcaţiune – o platformă cu o protuberanţă în faţă şi un om lungit pe ea, cu faţa acoperită de un vizor integral, protejându-l de lumina puternică.

Bracy înghiţi nodul ce i se pusese în gât. Vânează, oare, fiara...? Da! Omul stătea exact în spatele unui tun pentru harpoane şi o rază de soare căzu chiar pe ghearele proiectilului, făcându-le să lucească tare.

Tot atunci zări şi rechinul-lup, şi-şi dori fierbinte să nu se fi apropiat de fiara aceea gigantică, mai mare decât cele mai negre imagini de coşmar ce-i trecuseră prin minte – avea anvergura înotătoarelor mai mare decât lungimea traulerului său.

Tabloul înfruntării dintre omul din hidroglisor şi ucigaşul acvatic – năpustindu-se unul spre celălalt – dură destul pentru a i se întipări în minte pentru totdeauna. Dar din înaltul cerului detună boom-ul sonic, şi tabloul pe care-l privea – şi care nu durase mai mult de o secundă – păru să se dizolve într-un haos de stropi de apă amestecaţi cu spumă şi în ţipetele şorecarilor înspăimântaţi, care, după ce vomitaseră la iuţeală hrana pe jumătate digerată din stomacuri, se ridicaseră la înălţime.

Hidroglisorul dispăru la fel de brusc cum apăruse, în vârtejul produs de rechinul-lup, şi în aer se înălţară zeci de fragmente de ambar-

caţiune, unele căzând în apă la mai bine de treizeci de metri. Cât despre omul din ea – pe moment Bracy nu zărea nici urmă. Asta se datora în primul rând faptului că nu mai avea timp să se uite după el. Oprise alimentarea cu energie din pânzele solare şi trecuse pe acumulatoare – nu spera să poată fugi de monstrul acela, dar cel puţin putea încerca să-i evite atacurile, dacă-şi calcula bine momentul manevrelor.

Băiatul aştepta, încordat. Va ignora monstrul prezenţa traulerului, sau...? Nu, nu avea parte de norocul ăsta. După ce se rotise leneş în cerc, fiara se ridicase din nou deasupra apei, privind peste faţa mării.

Nu era doar un monstru, mai era şi tâlhar bătrân, pe deasupra. Fiindcă imediat ce zări traulerul se năpusti spre el.

Bracy se trezi urlând din toţi bojocii – habar n-avea ce spune, dar probabil că înjura şi blestema. Mânat doar de nebunia clipei, alinie la nimereală traulerul pe direcţia rechinului-lup, turnă repede apă de mare peste declanşatoarele celor două rachete şi se aruncă sub punte, sperând să fie apărat astfel de suflul lor.

O bătaie de inimă, două, trei... timpul trecea intolerabil de încet, parcă aştepta de ceasuri întregi.

În sfârşit! Parcă explodase universul!

Se adună încă ameţit, având impresia că trupul pe care-l punea în mişcare nu era al lui, şi-şi săltă capul deasupra punţii. Două din pânzele solare erau sfâşiate, iar acoperişul de plastic sub care se adăpostise mai devreme dispăruse; pe jos se vedeau urme de arsuri, iar geamul de la cabina cârmei era spart.

Dar la douăzeci de metri în faţa provei avusese loc o altă calamitate, una ce-l satisfăcea deplin. Era convins de asta chiar înainte de a se uita peste copastie, pentru că şorecarii – care nu se prea sinchiseau din stârvul cui se înfruptă – coborâseră deja, să înlocuiască mâncarea pe care o regurgitaseră mai înainte, când se speriaseră.

Trupul enorm al rechinului-lup era aproape sfârtecat în două, şi viaţa se scurgea din el o dată cu ultimele picături de sânge pe care inima monstrului le pompa în ocean.

Simţindu-se încă lipsit de vlagă, Bracy se prinse cu mâinile de balustradă – dar şi le retrase imediat, cu o mişcare zvâcnită. Şina metalică era încă fierbinte din cauza jetului rachetelor. *O adevărată minune că n-am dat foc bărcii*, se gândi el, într-o doară.

Privea apatic spre apă. Pierduse două pânze solare, fusese obligat să-l facă bucăţi pe ipoteticul lui pilot spre bancurile de peşte-de-untură – totul fără a câştiga ceva.

Se încordă dintr-o dată. Oare ce era acolo, în apă? Ceva ce se zvârcolea, ca şi cum ar fi fluturat *o mână*?

Omul din hidroglisor! Încă mai trăia, probabil că se agăţase de o bucată din ambarcaţiune, ba chiar mai avea putere să şi strige după

ajutor, deşi Bracy abia dacă-l auzea, asurzit de zgomotul făcut de rachete şi de ţipetele şorecarilor.

Cu un efort fantastic reuşi să pună traulerul în mişcare şi să-l tragă lângă omul din apă. Când a ajuns lângă el, acesta era prea slăbit să se poată urca singur pe punte, aşa că Bracy l-a tras din apă apucându-l de perechea de bretele ce i se încrucişau pe spate. Şi nici nu era de mirare că omul era slăbit: când l-a scos din apă a văzut că-şi pierduse un picior, de la genunchi în jos, în colţii rechinului-lup.

– Nu fi îngrijorat, îi şopti omul, văzându-l pe Bracy că se holbează îngrozit la rana lui. Costumul... o să oprească... hemoragia.

Ce costum? Bracy privi mai atent. Pielea omului era acoperită cu un fel de film transparent, parcă de plastic, ce se contracta singur, formând un fel de garou în jurul membrului amputat. Carnea se albise deja, iar sângerarea aproape se oprise, nu mai era decât o uşoară scurgere la nivelul capilarelor.

Ei bine, cu asta s-a rezolvat, îşi zise Bracy încă năuc, pornind-o spre dulap, să ia încă o rachetă – de data asta ca să strige după ajutor, de oriunde s-o putea.

4

Chiar şi pe o planetă mai săracă, precum Cyclops, Corpul Galactic se bucura de tot ce era mai bun. Era o necesitate obiectivă, pentru a compensa măcar în parte sarcinile enorme cărora trebuia să le facă faţă personalul. Însă era şi un handicap serios, la fel ca şi sistemul de plată bazat pe tratamente de longevitate, născând invidie şi atrăgând spre comisiile de selecţie pentru admiterea în Corp mulţimi de candidaţi lipsiţi până şi de aptitudini elementare pentru o asemenea muncă.

Tipic pentru luxul Corpului era locuinţa lui Langenschmidt, unde-şi avea şi Cartierul General – o vilă situată în cel mai înalt punct al insulei pe care le-o închiriase guvernul cyclopean. Comandantul nu era obligat să fie tot timpul prezent în şantierul de reparaţii şi să fie în permanent contact fizic cu activităţile pe care le conducea – pentru asta exista o reţea electronică de comunicaţii – aşa că omul care-şi desfăşurase până atunci cea mai mare parte din activitate în ronduri singuratice de Patrulă, ce duraseră uneori şi zece ani, prefera să ducă o viaţă retrasă, în liniştea locuinţei lui.

Dezamăgirea pe care i-o produseseră vorbele neaşteptate cu care-i răspunsese Maddalena imediat după ce sosise îl redusese la tăcere, şi nu mai scosese o vorbă până ajunseseră în camera principală a vilei – o încăpere lungă, răcoroasă, cu plafon jos – prin ferestrele căreia li se desfăşura la picioare, ca o hartă, panorama întregii insule şi a pontoanelor de pe ţărmuri. Iar atunci, după ce adusese câte un pahar de băutură răcoritoare, se lăsase într-un fotoliu confortabil şi privise atent la femeia din faţa lui, pe care, în subconştientul lui, cu o oră în urmă, o mai vedea ca fiind încă acel agent de înlocuire cu minte înfierbântată de pe vremea afacerii din Carrig, de acum douăzeci de ani.

Ajunsese să se obişnuiască cu schimbările pe care revenirea la o viaţă confortabilă şi civilizată le produseseră asupra lui însuşi – înlăturarea efectelor îmbătrânirii, de exemplu. Înfăţişarea pe care o afişa

Maddalena la vârsta *naturală* de patruzeci şi cinci de ani fusese un adevărat şoc pentru el. Osatura ei era încă delicată, capul îi era încă modelat cu fineţe, ca o sculptură abstractă, ochii tot îi mai străluceau ca două pietre preţioase de ambele părţi ale nasului regal şi ascuţit, simbol al curiozităţii ei înnăscute. Dar tenul şi pielea i se aspriseră, la fel şi mâinile, iar din ţinuta ei, ca şi din glas, se degaja un fel de aură de epuizare.

Încercând să risipească răceala ce părea să se instaleze între ei, i se adresă cu o falsă voioşie în glas:

– Ei, Maddalena! Ce-ai mai făcut tu de când nu ne-am mai văzut? Cum ţi-a mai mers?

– Prost.

Nici nu atinsese paharul din faţă, deşi luase dintr-o cupă un aperitiv – o bilă uscată şi pufoasă, pe care o învârtea absentă între degete.

– Poate-ţi aminteşti – deşi ştiu că, pentru tine, asta n-a fost decât o simplă înregistrare de jurnal – că Marele Şef Cashus a fost asasinat la scurtă vreme după ce mi-am luat eu postul în primire, şi o dată cu el s-a dus şi orice speranţă de progres. Aşa că...

Strivi aperitivul între degete, făcându-l zob, şi se grăbi să scuture pulberea şi firimiturile în farfurioară.

– Aşa că am petrecut al dracului de multă vreme observând atent cum nu se întâmplă nimic. Dar tu?

– Ah... Eu am fost obligat să învăţ o meserie cu totul nouă pentru mine şi am descoperit că nu sunt prea capabil în materie. Cred că s-ar putea numi diplomaţie contemporană. Nu pot să spun că am fost obligat să văd cum nu se întâmplă *nimic*, dar, la scară galactică, lucrurile se pun în mişcare aşa de greu, încât, până la urmă, *nimic* este o primă aproximaţie destul de bună. Langenschmidt ezită o clipă: Ascultă Maddalena, adineauri vorbeai serios, sau erai dominată de o oboseală de moment, cum se întâmplă după orice drum?

– Oboseala asta a mea se acumulează de multă, foarte multă vreme. Gustă, în sfârşit, din băutură, fără să facă nici o remarcă în privinţa ei, continuând: Şi... da, vorbeam serios.

– Ai revenit la ideile tale de demult, pe care mi-am dat atâta osteneală să ţi le scot din cap – împreună cu Pavel Brzeska – înainte de a pleca spre Carrig?

– Nu. Alea erau idei preconcepute, de puştoiacă tâmpită. A trecut multă vreme de atunci, Gus, chiar şi pentru un corpman şi... presupun că şi eu m-am schimbat mult.

– Ei, uite ce-i! Langenschmidt se aplecase în faţă: Tu ai fost pe Treisprezece, care abia dacă poate fi considerată planetă de clasă A, iar refugiaţii trebuie să facă faţă unor condiţii climatice extreme, după ce au pornit de la cea mai proastă bază cu putinţă, adică fără nici un conducător cu pregătire superioară. Înţeleg foarte bine că viaţa unei

asemenea comunităţi primitive de ţărani poate doborî moralul oricărui observator. Dar, înainte să treci de cealaltă parte a baricadei în privinţa noningerinţei, gândeşte-te la Paisprezece şi la Carrig – ar trebui să vezi ce spun ultimele rapoarte de acolo, fiindcă veni vorba. Gândeşte-te la Şapte, unde se dezvoltă tehnici biologice şi genetice absolut noi, sau la Optsprezece, unde au avut loc nişte schimbări de limbaj care, în final, vor influenţa şi vor modifica radical comunicările interumane.

– Gândeşte-te şi la Cinci, ripostă Maddalena. Dacă nu reuşesc să rezolve problema paraliziei cerebrale, comunicarea între supravieţuitori se va reduce la grohăituri ca de maimuţe.

Câteva minute domni tăcerea. Deprimat, Langenschmidt îşi rodea buza de jos şi se uita fix la Maddalena, întrebându-se ce să mai spună.

Problema în sine era recurentă şi fusese dezbătută permanent, de un secol şi jumătate. Rădăcinile ei erau însă localizate mult mai departe în timp, mai exact cu şapte sute şaptezeci de ani în urmă, când steaua primară a planetei ce se numea Zarathustra se transformase în novă. Timp de şase sute treizeci de ani se crezuse că nu scăpaseră de pe planetă decât o mână de refugiaţi, care ajunseseră pe Alfa Baucis, pe partea dinspre Soare a novei. Apoi, ca din senin, se recepţionaseră semnale radio din direcţie opusă. Erau rodul muncii pline de abnegaţie a multor generaţii de refugiaţi – şi de urmaşi ai acestora – care avusese ca punct de pornire doar ceea ce se recuperase dintr-o singură navă spaţială şi culminase cu transformarea unui întreg asteroid – orientat astfel încât să se comporte ca o antenă parabolică – într-o staţie de emisie radio de mare putere, alimentată cu energie solară, ale cărei mesaje se târau spre civilizaţia-mamă doar cu viteza luminii.

Semnalele veneau de pe planeta lui Lex, cunoscută ca PRZ Unu: prima Planetă de Refugiu Zarathustra care fusese localizată şi cu care lumea civilizată reluase contactul. Acum făcea şi ea parte din uniunea galactică, fiind privită ca o planetă civilizată.

De la ei se aflase că de pe partea întunecată a planetei – Zarathustra se afla în cadranul îndepărtat al orbitei – reuşiseră să decoleze peste trei mii de nave, în care se îmbarcaseră cam două milioane şi un sfert de oameni. Iar Patrula, care fusese înfiinţată cu două secole înainte, primise sarcina să depisteze restul supravieţuitorilor, dacă mai existau.

Şi se descoperiseră douăzeci şi una de planete pe care ajunseseră refugiaţi. Iar pe unele aceştia nu numai că reuşiseră să supravieţuiască, dar, în perioada în care fuseseră izolaţi de restul civilizaţiei, reuşiseră să dezvolte culturi respectabile şi cât se poate de interesante. Pe puţine planete tehnologia – în înţelesul clasic al cuvântului – depăşise nivele rudimentare de dezvoltare, dar existau alte realizări – de genul celor menţionate de Langenschmidt pentru Maddalena – ce promiteau să deschidă căi noi pentru evoluţia culturală şi ştiinţifică a umanităţii.

După discuţii îndelungi, pe parcursul cărora se aduseseră o mulţime de argumente, şi subiective, şi obiective, se formulase principiul noningerinţei şi se trecuse la aplicarea lui. Dacă PRZ-urile nu reuşeau să ia contact cu lumea civilizată prin forţe proprii, evoluţia lor va fi lăsată să-şi urmeze cursul natural, fără nici o ingerinţă din exterior. Existau multe motive ce susţineau o asemenea hotărâre. Pe unele planete avuseseră loc schimbări în evoluţia indivizilor, datorită condiţiilor de mediu. Pe toate se produsese o ruptură culturală serioasă, pe care secolele de înmulţire *naturală* – patru sau cinci generaţii pe secol – nu făcuseră decât să o accentueze. Dar cel mai important era faptul că civilizaţia galactică părea să-şi încetinească ritmul de dezvoltare, ca şi cum distanţa între stele ar fi impus – în afara barierei fizice – şi o barieră la nivel psihologic, împiedicând sau încetinind dramatic schimburile de idei între culturile planetare. Ca urmare, interesul pentru cercetarea ştiinţifică era în scădere, ca şi inventivitatea oamenilor, pentru că n-avea nici un rost să te chinui să găseşti soluţia unei anumite probleme când – pe oricare din cele două sute şaizeci de planete locuite de fiinţe umane – era posibil ca altcineva să fi rezolvat deja problema respectivă.

Aşa că se sugerase că PRZ-urile – lăsate în pace – poate că vor reuşi să redescopere motivaţiile fundamentale ale curiozităţii umane, antrenând astfel totalitatea rasei după ele.

Deoarece avusese loc un intens proces de uniformizare al nivelelor culturale. Planete ca Pământul încă mai erau privite ca exemple, dar de răspândit nu se răspândeau decât schimbări superficiale, ce ţineau de modă, nu şi cele profunde, ce stăteau la baza acestora. Ca urmare, la ora actuală lucrurile erau cam la fel peste tot, şi starea lor generală nu era cu mult altfel de cea de pe vremurile când se înfiinţase Patrula. Planetele mai înapoiate se zbăteau să atingă nivelul mediu de dezvoltare – unele chiar reuşeau – dar planetele cu dezvoltare deasupra mediei erau tot placide şi lipsite de iniţiativă.

Maddalena se foi în fotoliul ei şi-şi ridică ochii spre faţa întinerită a vechiului ei prieten.

– De data asta cine conduce campania? Presupun că tot PRZ Unu, ca de obicei.

Langenschmidt se repezi să-i răspundă:

– Nu, şi asta e deosebit de interesant. Moda era ca Unu să urle în stânga şi-n dreapta cât sunt de revoltaţi de modul şocant în care sunt trataţi cei asemenea lor, ce sunt lăsaţi să putrezească în mizerie, în loc să fie salvaţi şi readuşi la sânul civilizaţiei-mamă. Dar tradiţia asta s-a cam stins în ultima vreme, cred că din cauză că abia de curând Unu a reuşit să se integreze complet în civilizaţia galactică, şi şi-au dat şi ei seama ce schimbări adânci produsese perioada de izolare în cultura lor. La ora actuală purtătorii de cuvânt de pe Unu îşi ţin gura bine în-

chisă, aşa că avem chiar speranţe că, în cele din urmă, vor adera chiar şi ei la principiul de noningerinţă.

– Dar, în locul lor, toba e bătută de Cyclops – părerea mea e că asta se datorează exclusiv afacerii noastre din Carrig – şi o droaie de minţi caritabile, dar înguste, s-au alăturat campaniei cyclopeenilor, inclusiv – şi mai ales – de pe Pământ. Ceea ce nu reuşesc indivizii ăştia să priceapă este – zic eu – faptul că luxul de tip Pământ nu constituie modelul perfect de viaţă umană. Vor să impună acest standard peste tot, fără să ia în consideraţie că acei cărora vor să-l impună sunt ataşaţi de cultura lor actuală sau că aceste culturi sunt productive, creative.

– Treisprezece nu e, sigur, în categoria asta, murmură Maddalena.

Langenschmidt nu-i răspunse. Îşi întorsese privirile spre fereastră şi făcuse ochii mari, văzând o serie de scântei strălucitoare, ce arătau ca nişte paiete cusute pe albastrul cerului.

– Hei! exclamă el. Asta-i o rachetă de semnalizare. Cred că de la vreun pescar cu probleme. Trebuie să-i dădăcim mereu pe localnici – ori câte un pescar care pleacă pe mare cu echipament neadecvat, ori câte un playboy din protipendadă ieşit la vânătoare de rechini-lup, pe care-l lasă nervii în momentul crucial. Dar nu-i chiar rău, mai întrerupe monotonia.

Se îndreptă spre un panou de comunicator – integrat cu discreţie în mobilierul extrem de funcţional al încăperii – şi întrebă:

– Se ocupă cineva să vadă ce-i cu racheta aia de semnalizare?

Tăcere. Apoi se auzi o voce impersonală, vorbind pe un ton iritat:

– Mă scuzaţi, domnule comandant, ce aţi spus? după care continuă imediat, ca şi cum ar fi reauzit întrebarea în minte: Ah! Racheta! Da, o să trimit imediat pe cineva să-l ia pe flăcău şi să-l aducă la ţărm.

– Perfect. Langenschmidt îşi îndreptă imediat atenţia înapoi, spre Maddalena:

– Ştii, am senzaţia că înainte de a încheia discuţia asta şi de a ajunge la vreo concluzie, cred că ar fi bine să-ţi dau ocazia să vezi mai îndeaproape civilizaţia galactică – stil Cyclops – ca să-ţi aduci aminte ce deşertăciune este asta în realitate. Şi putem lua situaţia creată la ora actuală drept exemplu edificator. Este vorba mai întâi de această doamnă Quist, care conduce totul în maniera în care ţi-am spus. Este cu siguranţă o femeie foarte capabilă şi neînduplecată. Dar a-şi limita eforturile la planeta Cyclops – care este atât de săracă încât energia e produsă încă în reactoare cu fisiune, nu cu fuziune – o nemulţumeşte profund. Şi nici nu înţelege de ce personalul Corpului e plătit în tratamente de longevitate, pe când ea îmbătrâneşte şi e obligată să-şi cumpere tocmai de pe Pământ tratamentele cosmetice de care are nevoie. De altfel, am impresia că o parte din ostilitatea ei se datorează exact geloziei. Iar o femeie speriată la gândul că-şi pierde înfăţişarea din tine-

rețe e un caz tare trist. Are un amant oficial – unul dintre cei mai chipeși bărbați pe care i-am văzut vreodată – un fel de erou planetar, un fost cosmonaut, rămas invalid în urma unei răni căpătată în niște circumstanțe pe care nu le cunosc, dar despre care am auzit că au fost meritorii. Îl tratează ca... ca pe un animal micuț, ca pe o mascotă. Îl arată peste tot: uitați-l, faimosul Justin Kolb, amantul meu. Mă urmărești?

Maddalena dădu în tăcere din cap. Auzise toate astea – cu excepția poveștii despre Kolb – încă de pe vremea afacerii Carrig, când un grup de cyclopeeni întreprinzători aflaseră de la un practicant de Corp concediat poziția planetei PRZ numărul Paisprezece și faptul că pe aceasta se găseau depozite importante de minereuri radioactive. Cyclopeenii deschiseseră o mină – folosind ca mână de lucru localnici, față de care se purtau ca și cum ar fi fost sclavi – și o ținuseră în funcțiune o perioadă destul de lungă, până când Patrula reușise să le disloce întreprinderea. De atunci, guvernul cyclopean își afișase în fiecare ocazie durerea pe care o resimțise aflând că o ceată de barbari de pe o PRZ aruncaseră în craterul unui vulcan oameni așa-zis civilizați – pedeapsa tradițională pentru crimele pe care aceștia le comiseseră, în raport cu etica și religia locală.

– Sincer să fiu, impresia mea este că pe doamna Quist nici măcar n-o interesează PRZ-urile ca atare, continuă Langenschmidt. Ea nu vrea decât să facă mizerii Corpului Galactic, datorită unei gelozii personale, profitând de fondul de ostilitate creat aici în privința noastră, datorită episodului de pe Paisprezece. Dacă ar fi să abandonăm noningerința din motive bine întemeiate, solide, raționale... asta aș putea s-o înghit – poate că m-aș îneca un pic, dar aș înghiți-o. Dar să accept așa ceva pentru o asemenea...

Vocea aceea impersonală se auzi din nou din comunicator:

– Domnule comandant?

– Da? Langenschmidt se răsuci pe jumătate în fotoliu.

– Racheta de semnalizare. M-am gândit că vă interesează să știți ce-i cu ea.

– Nu în mod deosebit, dar spune-mi.

– Am găsit un pescar din Gratignol – mai degrabă un băiat, care nu are mai mult de șaptesprezece ani, din câte mi s-a spus. A avut necazuri cu un rechin-lup, vânat de o persoană – hm – o persoană cu o oarecare notorietate. Băiatul a pescuit numita persoană din apă integral, exceptând un picior. Din fericire, numitul purta un costum medicinal, care a oprit hemoragia, astfel încât, deși e inconștient, nu e mort. Dar cred că v-ar interesa să știți despre cine e vorba.

– Ei bine, spune o dată, mormăi Langenschmidt.

– Este vorba de Justin Kolb, spuse vocea.

5

Alura Quist era foarte mulţumită de turnura evenimentelor. Nici imaginea pe care o privea în poli-oglinda la care se aranja pentru banchetul oficial, programat să înceapă la apusul soarelui, nu-i putea risipi satisfacţia încrâncenată pe care o resimţea gândindu-se la delegaţiile sosite de pe alte planete.

Bineînţeles, cele de pe planetele bogate – Pământul, de exemplu – aveau o atitudine oarecum condescendentă faţă de posibilităţile cyclopeenilor – chiar dacă le fusese oferit tot ce exista mai bun aici – dar, cum mobilul tuturor erau intenţiile caritabile declarate în sprijinul celor lipsiţi de privilegii, de pe PRZ-uri, toţi se purtau cât se poate de frumos şi nu se înregistrase nici o plângere. Iar ferocitatea de care dădea dovadă reprezentantul lui PRZ Unu – Omar Haust, un bătrân, dar care ştia să se exprime cu multă vehemenţă – contrabalansa pe puţin lipsa de curaj a unei duzini dintre colegii mai slabi de înger. Pentru că el încă mai era adeptul unor idei pe care majoritatea oamenilor de pe planeta lui le abandonaseră, chiar dacă făcuseră asta cu multă reticenţă.

Banchetul urma să fie magnific. Mâncărurile şi băuturile erau atât de scumpe, încât vor trebui să fie tratate ca un articol separat al bugetului planetar pe anul în curs, dar nu conta, pentru că o majorare cu unu la sută a chiriei pentru baza Corpului Galactic va acoperi toate cheltuielile, cu prisosinţă. După banchet vor urma discursuri, evident – era ciudat cum tradiţia continua să dăinuie în anumite zone ale activităţii umane generaţie după generaţie – dar se simţea în stare să îndure până şi asta. În vederea reuşitei planului la care muncise atâta amar de ani, o să îndure şi cele două sau trei ore de vorbărie chioară.

– Noi, cyclopeenii, rosti ea spre oglindă, privind cu atenţie cum i se mişcau muşchii gâtului, pe măsură ce pronunţa cuvintele, nu facem parte dintre cele mai prospere naţiuni ale galaxiei. Totuşi nu ne manifestăm egoist în privinţa puţinului de care dispunem. Dimpotrivă, am

împărţi din inimă acest puţin cu cei mai săraci ca noi. În vremurile pre-galactice – spun istoricii – era o fabulă despre un câine care-şi făcuse culcuşul în locul de hrană al unui animal de povară, obligându-l pe acesta, în cele din urmă, să moară de foame.

Făcu o pauză, în primul rând pentru că nu era sigură că această referinţă literară este adecvată – deşi cel ce-i compusese discursul înlăturase cuvintele complet ieşite din uz, precum „iesle" sau „bou" – şi, în al doilea rând, pentru ca să se privească din nou în oglindă.

Avea silueta încă suplă, pentru că – nervoasă şi energică – pe măsură ce trecea timpul, avea tendinţa să devină mai degrabă uscată, osoasă, decât să se îngraşe. Părul ei, blond, cu o nuanţă caldă, era coafat impecabil şi-i încadra faţa cu trăsături puternice, pe care ochii – albaştri şi strălucitori – păreau două safire. Toaleta pe care o purta fusese croită pe Pământ – demodată, evident, în ochii celor originari de pe planeta-mamă – şi-i venea atât de bine, încât putea să treacă uşor cu vederea o asemenea opinie minoritară.

Oare cât o să dureze totul? Gura ei păru să se răsucească într-un zâmbet ranchiunos, care-i distruse instantaneu drăgălăşenia figurii, gândindu-se la cei asemenea lui Gus Langenschmidt. După cincizeci de ani în Patrulă, supraveghind barbarii de pe PRZ-uri, avea asigurată supravieţuirea – beneficiind de o sănătate perfectă şi de o tinereţe întreţinută artificial – până în vremuri în care existenţa ei se va reduce la note de subsol, în manuale de istorie locală.

Acest fapt cu greu putea fi schimbat. Dar scopul căruia el şi cei asemenea lui îşi dedicaseră viaţa putea fi golit de conţinut.

Mda... discursul ei era destul de bun. Aşa că renunţă să se mai frământe în privinţa lui, adresându-se servitoarei ce-i făcea pedichiura şi abordând astfel un alt subiect care o îngrijora mult în ultima vreme:

– Vrei să-l anunţi pe Justin Kolb că vreau să vorbesc cu el înainte de banchet?

– Va fi şi dânsul prezent, stăpână? replică fata.

Quist tresări. I se păruse, sau în vocea aceea reţinută se ghicea o urmă de ironie? Nu era nici urmă de aşa ceva în ochii negri care priveau drept în ai ei, aşa că se relaxă.

– Cum adică? Bineînţeles că va fi şi el prezent. De ce nu?

– Stăpână, am înţeles de la valetul dânsului că acum o jumătate de oră încă nu se întorsese.

– Să se întoarcă? Nedumerită, Quist privi în jos, spre fată. În ultimele două zile, de când sosiseră delegaţiile din afara planetei, abia dacă găsise vreo clipă în care să se mai gândească la amantul ei. Parcă auzise vag că el plecase undeva, dar considerase de la sine înţeles că se va întoarce la timp pentru a-şi îndeplini funcţia oficială la evenimentul major de astă-seară.

Puse în funcţiune comunicatorul demodat încorporat în toaleta ei şi începu să vorbească:

– Justin Kolb încă nu a revenit?

– Sunt valetul său, stăpână, îi răspunse o voce suavă. Nu, dânsul încă nu a revenit.

– Dar unde este? A transmis vreun mesaj?

– Nici un mesaj, stăpână. Dacă doriţi, voi încerca să iau legătura cu dânsul.

– Ştii unde se află? Quist îşi dădu seama că întrebarea risca să-i deterioreze imaginea în faţa servitorilor, dar, o dată rostite, cuvintele nu mai puteau fi retrase.

– Doar aproximativ, stăpână. S-a dus la vânătoare de rechini-lup, undeva la limita nordică a zonei de răspândire a acestora.

Timpul părea să se fi oprit în loc. În cele din urmă reuşi să şoptească, cu voce răguşită:

– Ia legătura cu el şi află... află când se întoarce.

Şi când o să vină acasă, continuă ea în gând, *o să-i dau o asemenea lecţie, încât nu va mai avea niciodată îndrăzneala să-mi încalce ordinele de a fi într-un anume loc într-un anumit moment, ca astă-seară.*

De fapt, poate că sosise chiar vremea să se dispenseze de serviciile lui Justin Kolb – să-l trimită în rândul anonimilor oameni de rând, obligat să muncească din răsputeri pentru a-şi câştiga o existenţă mizerabilă, aşa cum ar fi ajuns oricum – dacă n-ar fi fost ea – după ce piciorul îi fusese amputat. Economia cyclopeană nu-şi putea îngădui luxul de a întreţine invalizi neproductivi.

Tocmai făcea nişte modificări în aşezarea participanţilor la banchet când comunicatorul emise semnalul de apel. Oare era Justin? Închise o clipă ochii, întrebându-se cum va fi în stare să se debaraseze de acest bărbat, al cărui spirit doar pe jumătate îmblânzit reprezenta una din cele mai mari provocări din întreaga ei viaţă.

– Stăpână, tot eu vă deranjez, se auzi vocea valetului. Îmi pare rău, dar am veşti proaste.

Ea nu se simţea în stare să vorbească, aşa că aşteptă. Fata terminase cu pedichiura şi-şi strângea instrumentele, pregătindu-se să plece.

– Justin Kolb este în spital, la baza Corpului Galactic. A fost atacat de rechinul-lup pe care-l vâna, şi a fost salvat de un pescar. Mi-au spus că va supravieţui, dar... Valetul ezita.

– Continuă, zise ea pe un ton lipsit de orice expresie. Apăruse un alt servitor, însărcinat cu pantofii, care îngenunchease la picioarele ei.

– Şi-a pierdut piciorul drept, de la genunchi în jos.

Oare nebunul ăla chiar *dorea* să fie invalid? Întrebarea îi trecu în goană prin minte, pentru a fi înlocuită de un val incontrolabil de milă şi de compasiune. Dacă n-ar fi fost banchetul, ar fi sărit chiar în clipa

aceea şi ar fi pornit-o-n goană drept spre spital, spre patul lui de suferinţă, să-i ţină mâinile într-ale ei şi să-l îmbărbăteze.

Of, Justin! De unde-şi trage focul dragostea asta a ta pentru pericol? Într-o zi asta o să te omoare, şi-n ziua aia eu o să mă simt instantaneu bătrână...

Când vorbi, o făcu pe un ton hotărât:

– Fă-mi legătura cu el. Imediat!

– O să încerc, stăpână, se auzi glasul plin de îndoială al valetului, după care comunicatorul amuţi.

Reproşurile pe care avusese de gând să le reverse asupra amantului ei se evaporaseră la aflarea veştii despre nenorocirea lui. Îl vedea în minte cum se întoarce acasă şi cum îi oferă trofeul, sfidător – pentru că ştia că ea se înfurie când el îşi pune viaţa în pericol – şi totuşi sfios, ca un adolescent ce vrea să obţină preţuirea unei fete. Avusese intenţia să se întoarcă la vreme pentru a participa la banchet, să-i ofere trofeul acela drept ofrandă, iar ea s-ar fi simţit supărată şi încântată în acelaşi timp, ştiind că un asemenea bărbat este amantul ei.

Comunicatorul intră din nou în funcţiune.

– Alura Quist? se auzi o voce pe care ea o recunoscu imediat.

– Comandant Langenschmidt, zise ea rece. Nu am cerut să vorbesc cu dumneata.

– Nu, dar am crezut că e de preferat să vorbiţi cu mine, decât să nu vorbiţi cu nimeni. Justin Kolb este deocamdată inconştient, şi va mai dura o vreme – cel puţin două ore – până ce-şi va reveni. A fost extrem de şocat de accidentul prin care a trecut. Dar doctorii mi-au spus că mâine sau poimâine îl puteţi lua de la noi.

Ea se încordă toată.

– Cu piciorul restaurat?

Urmă o clipă de tăcere adâncă. Apoi Langenschmidt chicoti, forţat:

– Mi-e teamă că nu. Unii oameni au idei oarecum exagerate în privinţa posibilităţilor medicinei. Regenerarea membrelor umane, practic peste noapte... mi-e teamă că asta trece până şi de capacităţile noastre.

Nici nu se aşteptase la alt răspuns, dar nu se putuse stăpâni să nu întrebe – cuvintele parcă se smulseseră singure din ea, mânate de gelozia ce o resimţea faţă de corpmanii plătiţi cu tinereţe şi cu sănătate.

Oricum, nu avea importanţă. Justin îşi mai pierduse o dată acel picior, nu numai de la genunchi în jos, ci aproape tot, până la coapsă, din cauza cangrenei de spaţiu.

– Vă mulţumesc pentru amabilitatea de a mă pune la curent, spuse ea, fără urmă de căldură în glas. Evident, aş fi apreciat mult mai mult ca asta să se fi produs mai devreme.

– Am fost convins că sunteţi preocupată de cu totul alte probleme, ripostă Langenschmidt calm.

Cu un rânjet tăcut, ce o făcu să se bucure că pe Cyclops legăturile prin comunicator erau limitate la sonor, fără componentă video, Quist se forţă să-şi păstreze calmul. Şi adăugă:

– Dimineaţă voi trimite mijloace de transport adecvate, să-l aduc acasă. Credeţi că este acceptabil?

– Cred că da, dar să trimiteţi şi un doctor. Langenschmidt vorbise pe un ton parcă un pic surprins, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să insiste, rugându-l ca piciorul lui Kolb să fie restaurat în spitalul Corpului.

– Evident, răspunse Quist, oprind comunicatorul.

Aşteptă o clipă, apoi îl puse din nou în funcţiune, ordonând:

– Găsiţi-l pe doctorul Aleazar Rimerley. Urgent!

Când se făcu legătura, doctorul Rimerley admira priveliştea oferită de apusul soarelui. Era unul dintre cei mai bogaţi oameni de pe Cyclops, iar casa lui ocupa practic toată suprafaţa şi o parte din subsolul unei întregi insule, având circumferinţa de aproape doi kilometri. Locuinţa propriu-zisă era clădită chiar pe ţărmul oceanului, aşa că, dacă avea chef – aşa cum se întâmpla acum – putea sta la unul din etajele superioare, ca să privească spre cer, sau, în caz contrar, se putea deplasa la unul din etajele aflate sub nivelul apei, să se bucure de tumultuoasa panoramă a florei şi faunei oceanului în plină vară.

Ştirea că este căutat i-a adus-o şeful servitorilor săi personali. Îşi frecă bărbia, mirat. Avusese şi el de gând să ia legătura cu Quist, dar încă nu sosise momentul, deşi era convins că vor încheia afacerea pe care o avea el în cap, o dată ce simple tratamente cosmetice nu vor mai reuşi să stăvilească ravagiile făcute de trecerea timpului asupra ei. Dar chiar şi aşa, din moment ce ea era cea care-l căuta, putea foarte bine să-i vorbească şi acum.

Pe faţă i se aşternu un zâmbet reflex, profesional, chiar dacă ea nu-l putea vedea, şi rosti cu multă căldură în glas:

– Draga mea Alura Quist! Ce onoare să-ţi pot vorbi, după atâta vreme!

Ea sări repede peste formalisme, intrând direct în subiect:

– Doctore, am încă o problemă pe care vreau s-o rezolvi. Din câte ştiu eu, eşti singurul om de pe Cyclops în stare de asta.

– O să fac tot ce-mi stă în putinţă, încuviinţă Rimerley, reprimându-şi un zâmbet mult mai sincer decât cel iniţial.

– Justin Kolb, şi-a pierdut din nou piciorul. La o vânătoare de rechini-lup.

Rimerley clipi. Se aşteptase la cu totul altceva, ceva ce ţinea de Alura Quist însăşi. Aşa că vorbele ei îl prinseseră complet nepregătit.

– O să-l aduc la dumneata mâine dimineaţă. Contez că o să-i faci o regenerare la fel de îngrijită ca data trecută.

– Ah... o clipă, zise Rimerley stânjenit. Asta nu e genul de problemă ce poate fi rezolvată în numai câteva ore. Undeva, în minte, începuse deja să facă o serie de calcule: atât pentru a localiza materialul, atât pentru a asigura neutralizarea imunologică a țesuturilor, atât pentru a aduce totul aici... Mă îndoiesc că se va putea rezolva mai devreme de două săptămâni, în cel mai bun caz.

– Două săptămâni!

– Asta e doar o primă estimare. Evident, s-ar putea...

– Atunci mai bine îl las acolo unde e acum. O să fie oricum mai bine îngrijit decât în spitalele noastre de mâna a doua.

Rimerley simți un fior pe șira spinării. Și, vorbind dintr-o dată mult mai încet decât normal, abia reuși să articuleze:

– Ah... dar unde este acum?

– La spitalul Corpului Galactic. A fost dus acolo după ce l-a salvat un pescar.

Tăcere mormântală.

– Doctore Rimerley? întrebă în cele din urmă Quist, pe un ton alarmat.

Dar ea nu era nici pe jumătate atât de alarmată pe cât era Rimerley însuși. Acesta abia dacă mai era în stare să vorbească.

– Dacă... hm... dacă mă gândesc mai bine, poate că ar fi de preferat să-l aduceți aici. Imediat, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dădu pe gât dintr-o înghițitură băutura pe care o mai avea în pahar – înaintea convorbirii sorbea din el liniștit, relaxându-se înainte de cină. Da, sigur, în nici un caz mai târziu de mâine dimineață. Sub nici o formă.

Când întrerupse legătura, sudoarea curgea șiroaie pe doctorul Rimerley.

6

Soraya lucra ca de obicei la staţia de apă şi – tot ca de obicei – se ciondănea cu Firdausi în legătură cu căsătoria lor – o bătea la cap de când ieşise din pubertate – când auzi pe cineva strigându-i frenetic numele.

Îi făcu semn lui Firdausi să tacă din gură şi privi încordată prin pânzele de abur de deasupra cazanului principal, încercând să vadă cine o căuta. Era o voce de copil, dar atât de răguşită din cauza agitaţiei, încât nu recunoştea despre cine e vorba.

Staţia de apă era alcătuită din trei părţi distincte. Mai întâi fântâna cu cupe, care ridica apa din bazinul natural de colectare: recipiente fixate de un lanţ trecut peste două roţi mari de lemn, pus în funcţiune de un yorb ce părea foarte mulţumit să se învârtă toată ziua în cerc şi să-şi primească seara hrana, ca răsplată pentru osteneala lui. Cupele fântânii vărsau apa în cazanul principal, sub care ardea tot timpul un foc puternic, ce făcea să se ridice bule de vapori în lichidul dinăuntrul lui. Deşi apa părea perfect limpede şi curată, în timp ce fierbea se forma un fel de spumă, iar Soraya şi Firdausi se îndeletniceau tocmai cu îndepărtarea acesteia, folosind un fel de linguri mari, de lemn.

După aceea apa era trecută, puţin câte puţin, în rezervorul de răcire – o construcţie cilindrică subţire, din pietre legate cu ciment natural – de unde cei din sat o puteau lua în găleţi, pentru a o folosi acasă.

– Poţi să vezi cine este? întrebă Soraya.

Firdausi coborî de pe scara pe care era cocoţat, ca să ajungă sub norul de abur ce-i înconjura, şi-i spuse:

– Pare să fie cel mai mic dintre vecinii tăi – copilul Hakim.

– Oh, *nu*! Soraya îşi înghiţi nodul ce i se pusese în gât şi sări jos, flexându-şi uşor picioarele lungi. Ochii lui Firdausi o priveau înfometaţi. Era de departe cea mai frumoasă din fetele nemăritate din sat: ochi migdalaţi, piele măslinie, păr negru, lung şi picioare suple şi graţioase. Îşi dorea cu o intensitate aproape dureroasă ca părinţii lui să nu mai

fie preocupaţi de probleme atât de lumeşti precum zestrea şi să-i dea voie să se însoare cu ea. Era convins că i-ar fi fost o soţie excelentă...

– Copile Hakim! strigă ea, lăsându-se în genunchi şi prinzându-l în braţe pe băiatul care se repezise la ea, plângând. Ce s-a întâmplat?

Printre suspine de frică şi de oboseală, copilul reuşi, până la urmă, să-i spună despre ce e vorba: mama lui Soraya se îmbolnăvise din nou.

– Tu du-te direct acasă, îi zise Firdausi. Eu îl aduc pe Marouz la voi.

Ea-i aruncă un zâmbet recunoscător şi o luă la fugă spre sat.

Acesta era format din două rânduri de case cu pereţi din împletitură de nuiele umplută cu lut, aşezate faţă în faţă, depărtate bine una de alta, înconjurate de grădini mari pentru legume şi de ţarcuri pentru animale. Din ţarcuri o priveau yorbi dinţoşi, pe când ea trecea în goană pe lângă ei, cu picioarele pleoscăind prin băltoacele rămase în urma ploii din noaptea trecută, şi care era pe punctul să înceapă să cadă din nou, în orice clipă. Casa ei era a cincea de pe partea stângă. Trânti poarta de lemn de la stradă şi intră în casă tot fugind.

Sora mai mare a lui Hakim, Yana, era aplecată peste patul în care zăcea umbra scuturată de tremurături a unei femei ce părea bătrână. În realitate, mama lui Soraya nu avea decât treizeci şi şapte de ani, dar în mediul aspru în care trăiau ei speranţa de viaţă a oamenilor scăzuse cu iuţeala cu care cade o noapte la tropice.

Totuşi în cazul ei nu era vorba numai de îmbătrânire – în fond, asta era ceva firesc, şi nimeni nu scăpa de ea. Era ceva ce se manifesta la întâmplare, dar mult mai periculos decât bătrâneţea. Şi care avea şi o denumire: friguri. Dar faptul că boala avea un nume nu ajuta la nimic. Era nevoie şi de un tratament pentru asta.

Înnebunită de disperare, Soraya privi scurt la Yana.

– E aşa de multă vreme?

– Am găsit-o întâmplător, zăcea pe podea, îi răspunse cealaltă fată cu voce scăzută. Uite, are rochia pârlită... a fost un noroc formidabil că am aruncat o privire aici, altfel ar fi ars de vie.

Soraya simţi că o trec fiori.

– Când? E mult de atunci?

– Cât i-a trebuit lui Hakim să ajungă la tine, zise Yana, dând din umeri. L-am trimis acolo imediat.

Soraya prinse mâna mamei ei într-a ei, simţind tremurul incontrolabil ce scutura trupul slăbit al acesteia, pe când mintea i se revolta neputincioasă împotriva capriciilor sorţii.

– Să mă duc după Marouz? întrebă Yana.

– Mulţumesc, nu-i nevoie. Firdausi era cu mine la staţie şi s-a dus el. Deşi nu ajută la nimic, adăugă Soraya cu amărăciune în glas.

– Nu trebuie să vorbeşti aşa. E cel mai înţelept dintre noi, şi cel mai bătrân din sat! Yana părea îngrozită.

– La ce-i foloseşte înţelepciunea, dacă nu poate face nimic practic? Ne spune să fim copii ascultători şi părinţi iubitori, şi noi ne dăm toată silinţa, dar mama mea, care e cea mai cumsecade dintre femei, are friguri. Soraya îşi ridică o mână şi-şi şterse lacrimile.

– Ssst! A sosit, murmură Yana, şi se întoarse să se încline, pe când Marouz îşi lăsa capul cărunt, cu barbă albă, ca să poată intra în încăpere.

– Fie ca onoarea şi profitul să binecuvânteze această casă, zise magul dintr-o singură suflare, pe când se îndrepta şchiopătând spre scaunul pe care Yana îl adusese lângă pat. Hmm! Soraya, mama ta a băut cumva apă nefiartă?

– Crezi că aş fi lăsat-o să facă aşa ceva? Soraya sărise în picioare, uluită. *Eu*, care lucrez acolo unde lucrez? Drept cine mă iei?

– Soraya, nu-i bine, zise Firdausi încet. Intrase imediat după Marouz şi-l ţinea pe copilul Hakim de mână.

– Nu-mi pasă! În ochii lui Soraya se adunau din nou lacrimi. Nu-mi pasă! Mama mea zace acolo, bolnavă de moarte, şi el nu se poate gândi decât că s-ar fi putut să bea apă nefiartă! Şi, oricum, ce are asta de-a face cu boala mamii? Tatăl meu a lucrat la staţia de apă înaintea mea, şi nici el n-a lăsat-o să facă una ca asta – şi *totuşi* mama are friguri! Ce legătură poate avea apa cu asta?

Figura lui Maruoz păru să împietrească.

– Înţelepciunea celor din vechime ne învaţă că... începu el.

– Şi ne foloseşte asta teribil de mult! izbucni Soraya. Dar la ultimele cuvinte se prăbuşi în genunchi în faţa bătrânului, cu umerii scuturaţi de suspine.

– Uşor, uşor, zise Marouz, bătând-o calm cu palma pe creştet. Asemenea întâmplări ne sunt trimise ca să ne încerce, fiica mea. Noi facem ce şi cât putem, dar suntem departe de a înţelege toate misterele vieţii. Când o să fii tot atât de bătrână ca şi mine – ceea ce-ţi doresc din toată inima – o să înveţi şi ce înseamnă răbdarea în faţa inevitabilului.

– Îmi pare rău de ce-am spus, zise Soraya. Dar îmi iubesc mama, şi ea a făcut atâtea pentru mine... Nu poate fi ajutată în nici un fel?

– Eu i-aş putea oferi mângâiere spirituală, dar o ştiu pe mama ta ca pe o femeie cumsecade, cu suflet nobil, care nu are nevoie de sfaturile mele. Marouz îşi scutură cu regret barba albă. Singurul sfat pe care l-aş putea da este pentru tine. Şi tu ştii despre ce e vorba, pentru că ţi-am mai spus asta.

– Am insistat şi eu, interveni Firdausi. Dar ea nici nu vrea să audă.

– S-o iau pe mama din casa ei, şi s-o trimit cine ştie unde? exclamă Soraya. Mi se pare ceva atât de... aşa de lipsit de suflet!

– Ei, ei, fiica mea, încercă Marouz s-o îmblânzească. Toţi urâm ceea ce facem împinşi de nevoie, dar asta nu ajută la nimic. Primitorii de Bolnavi sunt oameni buni, plini de înţelepciune din vechime şi de

bune intenţii. Nu-i mai bine s-o ştii pe mama ta în siguranţă, decât să zacă aici, tremurând până la moarte, în patul ăsta îngust şi tare?

După întrebarea asta directă se aşternu tăcerea, pînă ce Marouz începu să se foiască:

– Ei bine, mai mult decât am făcut nici nu pot face, zise el, întinzându-se spre Yana, să o apuce de braţ ca să se poată ridica de pe scaun. Să te hotărăşti repede, Soraya, am auzit că în câteva zile Primitorii ajung în zona noastră, şi n-o să se mai întoarcă decât peste multe luni.

Ieşi şontâcăind, şi – reflex – toţi cei aflaţi în încăpere rostiră în urma lui urări de bine, în forma rezervată exclusiv persoanelor având o vârstă foarte înaintată:

– Fie să te bucuri de sănătate până în mormânt.

Firdausi o privi fix pe Yana, iar ea înţelese ce voia el. Traversă podeaua murdară, îl luă de mână pe fratele ei şi spuse cu glas tensionat:

– Ei bine, cred că am destulă treabă şi acasă. Şi, oricum, cred că voi vă doriţi mai degrabă să fiţi singuri.

Când ea dispăru, Firdausi îşi trecu braţul pe după umerii lui Soraya:

– Draga mea, de ce te torturezi atâta – şi pe tine şi pe mama ta?

Ea se scutură din strânsoarea lui şi se aşeză pe scaunul de pe care se ridicase Marouz, privind la maică-sa, cu unghiile înfipte adânc în carnea palmelor, ca şi cum ar fi vrut să împărtăşească suferinţa mamei ei, provocându-şi durere de una singură.

– Chiar s-o vând ca pe un yorb? se răsti ea. Ştii şi tu la fel ca şi mine că, dacă n-ar fi vorba de plată, n-am lăsa nici măcar un singur ins din satul ăsta în grija Primitorilor! În oraşe, unde nu te învaţă nimeni ce-i dragostea faţă de părinţi, poate că obiceiul ăsta se potriveşte, dar pe mine mă dezgustă.

– Poţi face mai mult decât Primitorii pentru ea? ripostă Firdausi.

– Dar ei ce pot face? întrebă Soraya. Nimeni nu-mi poate spune nimic despre asta! Ce se întâmplă cu cei ce ajung la mila lor?

– Ar trebui să-l întrebi pe Marouz.

– L-am întrebat, când mi-a sugerat prima dată chestia asta. Dar nu mi-a spus decât că el nu are nici un dubiu – „nici un dubiu", auzi – că soarta lor e mai bună decât cea pe care le-o oferim noi, ignoranţii.

– Nu crezi că, decât asta, aproape orice poate fi considerat mai bun? insistă Firdausi. Să zaci neajutorat în pat, printre oameni la fel de neajutoraţi ca şi tine?

Se lăsă în genunchi şi continuă:

– Te admir că doreşti s-o ţii pe mama ta cu tine, crede-mă! Dar uită-te la ea, ştii bine că nu poţi face nimic s-o ajuţi... cum poţi s-o condamni să sufere în continuare, cine ştie câtă vreme? Uite ce-i, de ce nu o întrebi şi pe ea, când o să fie din nou în stare să vorbească?

Soraya era foarte palidă la faţă când murmură:

– Am întrebat-o.

– Şi ce-a spus? insistă Firdausi.

– Că plata – dacă Primitorii acceptă s-o ia la ei – o să fie zestrea mea şi că aşa aş putea să mă mărit cu tine şi să moştenesc şi casa. Rostea vorbele ca şi cum fiecare dintre ele i-ar fi lăsat un gust extrem de neplăcut în gură.

– Dar în cazul ăsta...! Firdausi se lăsă pe călcâie: Dacă asta e chiar dorinţa ei, ce te mai reţine?

– S-ar putea să n-o mai accepte, şopti Soraya. Doar nu iau pe oricine, nu?

– Dar tot e o şansă, nu crezi? Pe când dacă rămâne aici ce-o aşteaptă, în afară de o moarte lentă, extrem de neplăcută?

Soraya întârzie clipe lungi cu răspunsul. În cele din urmă zise:

– Firdausi, ţie nu-ţi pasă de altceva decât să mă ştii pe mine liberă, să mă mărit cu tine. Presupune că spun că dacă – *dacă* – o duc pe mama la Primitori, asta nu înseamnă că am de gând să mă şi mărit cu tine.

Fu rândul lui Firdausi să ezite.

– Cred, zise el încet, că felul în care o ţii pe mama ta aici, să sufere inutil, e de natură să mă facă să nu mai ţin atât de mult să-mi fii nevastă.

Ea tresări ca şi cum ar fi pălmuit-o, şi în ochi i se iviră iar lacrimi. Sesizând că se află într-o situaţie avantajoasă, Firdausi continuă:

– Toată povestea asta are-n ea ceva egoist. Mi-ai spus care sunt propriile ei dorinţe, totuşi tu te împotriveşti mai departe. Dacă asta nu ţine de ceva legat de firea ta, de voinţa ta, atunci nu ştiu ce să mai zic.

Ea-şi muşcă buza de jos, încercând s-o facă să nu-i mai tremure, dar nu fu în stare să vorbească decât într-un târziu. Iar vorbele ei cădeau de parcă erau de plumb:

– Foarte bine. Du-te la Marouz şi află unde şi când trebuie să sosească Primitorii. O să împrumut un yorb şi o căruţă, să o duc acolo.

Pe faţa lui Firdausi se vedea clar că jubilează, deşi glasul lui era destul de sobru când zise:

– Cred că ăsta e, într-adevăr, cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Deci tot o s-o fac, până la urmă, îşi zise Soraya în gând. *Dar n-o să mă mărit, nici cu tine, nici cu altcineva din satul ăsta nenorocit. Dacă or s-o primească, o să ard casa şi plata pentru ea o s-o folosesc ca să dispar undeva, unde să-mi pot ascunde ruşinea.*

Se întoarse brusc spre căldarea cu apă şi începu să se spele pe mâini, îndelung, ca şi cum s-ar fi străduit să scape de o mizerie invizibilă.

7

Maddalena şi Langenschmidt luau masa de seară împreună, la restaurantul principal al bazei. Sub influenţa chiar şi a unei aproximaţii a luxului civilizaţiei, de care nu se bucurase atâta vreme – ultima bază a Corpului la care fusese era la fel de spartană ca toate celelalte baze îndepărtate, aflate pe planete lipsite de atmosferă – aerul apatic, de epuizare, al Maddalenei începuse să dispară. Muzica, mâncarea, vinul – toate o făceau să se deschidă ca o floare la atingerea luminii soarelui, aşa că încă înainte să-şi aleagă vreun tratament cosmetic, începeau să se zărească urme din firea fetei impetuoase pe care o cunoscuse cândva Langenschmidt.

Din nefericire, acum era rândul lui să fie preocupat şi să rămână clipe în şir cu privirea aţintită în gol. Trecu ceva vreme până când Maddalena sesiză asta – trăncănise mai tot timpul despre întâmplările prin care trecuse pe PRZ Treisprezece – dar când o făcu, îi zise imediat, cu intenţia să-l tachineze.

– Ei, Gus! Aşa ai tu obiceiul să tratezi un musafir? Mi-am imaginat că, de când eşti aici, ai mai învăţat câte ceva despre etichetă şi comportament în societate!

– Hm? Revenise la realitate tresărind. Oh, te rog să mă ierţi. Simţeam că mă sâcâie ceva, şi abia acum mi-am dat seama despre ce e vorba. Te rog să mă scuzi câteva minute. Trebuie să verific.

Maddalena îl privi ţintă. Brusc, se aplecă înainte şi-şi puse mâna pe mâna lui:

– Iartă-mă, Gus. N-am avut intenţia să mă port aşa la prima noastră întâlnire după atâţia ani. Ai multe probleme pe cap, şi n-ar fi trebuit să uit de ele aşa cum am făcut-o.

– Nu, asta n-are nimic de-a face cu tine, nu direct. Cel puţin nu cred că are. Eşti amabilă să mă scuzi puţin?

– E ceva ce nu mi-e permis să ştiu, sau pot să vin cu tine?

– Dacă vrei să vii, cu plăcere. Nu mă duc departe. Mai întâi la un comunicator, apoi la spital, dacă bănuielile mele sunt întemeiate.

– Ceva legat de individul ăla, Justin Kolb?

– Chiar foarte mult.

Ea-şi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

Reţeaua de comunicatoare lega toate punctele de pe insulă precum nervii unui organism viu, astfel încât nimeni având o funcţie-cheie nu se putea găsi – şi dacă ar fi vrut – la prea mare distanţă de un asemenea aparat, în eventualitatea extrem de puţin probabilă a unei stări de alarmă. *Aici*, se gândea Maddalena, pe când studia profilul plin de forţă al lui Langenschmidt, reliefat puternic pe peretele cabinei comunicatorului din restaurant, *stările de alarmă sunt chiar şi mai puţin comune decât la cele mai multe din bazele Corpului. Omul ăsta trebuie să fie un comandant de primă mână: grijuliu, răbdător, cu vederi largi...*

Dar fusese şi ofiţer de Patrulă de primă mână, şi probabil că ar fi fost la fel şi în calitate de agent planetar – de altfel şi acţionase într-o atare postură pe vremea crizei din Carrig şi dovedise de ce e în stare.

Oftă imperceptibil, invidioasă pe puterea lui de adaptare şi pe pasiunea cu care se dăruia. Prin comparaţie cu el, ea se simţea extrem de puţin maleabilă, slabă şi plină de sine însăşi.

Pe ecran apăru semnalul ce arăta că se făcuse legătura cu baza de date a calculatorului principal al bazei – pe Cyclops, în afară de guvern, doar Corpul utiliza în mod curent circuite de comunicaţii video.

– Justin Kolb, cyclopean, rosti rar Langenschmidt. Cauzele care au dus la retragerea lui din activitatea spaţială cyclopeană, vă rog.

Ultimele cuvinte o făcură pe Maddalena să zâmbească. Imaginează-ţi, să spui „vă rog" unei maşini! Dar, după o clipă, nu i se mai păru chiar atât de nostim... doar caracteristic omului care le pronunţase.

– Selectaţi prezentare audio sau video, ceru maşina, iar el alese prezentarea audio, gândindu-se că va fi mai uşor de urmărit pentru Maddalena, care putea doar cu greu să privească în cabină din afara ei.

Maşina rosti o serie de date în conformitate cu un calendar cu care nu era familiarizată, apoi continuă:

– Kolb, Justin. Inginer, specialist în exploatări miniere pe asteroizi, cosmonaut. Secund pe nava minieră *Sigma*. I s-a decernat Medalia planetei Cyclops pentru eroism, în urma distrugerii accidentale a navei *Sigma*, soldată cu moartea căpitanului şi a cincisprezece membri ai echipajului. A suferit o cangrenă de spaţiu la piciorul drept, afectat până la jumătatea coapsei, având ca urmare retragerea permanentă de la misiuni în spaţiu. Detalii?

Tonul interogativ pe care fusese rostit ultimul cuvânt e o adevărată minune în materie de rafinament ingineresc, dacă stai să te gândeşti atent, îşi zicea Maddalena, absentă. *Ce urmărea oare Gus*?

– Cine i-a făcut regenerarea piciorului? întrebă Langenschmidt.

– Nu dispunem de informaţii specifice, răspunse maşina.

– Fire-ar să fie! Hm... ce doctor a răspuns de cazul său şi de recuperarea sa finală?

– Doctor Aleazar Rimerley, răspunse maşina.

– M-am gândit eu, murmură Langenschmidt şi dădu să se întoarcă. Ezită, dar în cele din urmă rosti încă o întrebare:

– Ce facilităţi există pe Cyclops pentru regenerări majore de membre umane?

– Spitalul de la baza Corpului Galactic este complet echipat pentru regenerări de membre.

– Alte facilităţi nu mai există?

– Nu dispunem de informaţii specifice, răspunse maşina, după o scurtă pauză.

– *Ex-tra-or-di-nar* de interesant, zise Langenschmidt şi închise comunicatorul. Hai! adăugă el spre Maddalena. Mergem la spital. Ai înţeles câte ceva?

– Piciorul drept... ambele dăţi... adică inclusiv astăzi?

– Nu eşti chiar proastă, nu? zise Langenschmidt cu afecţiune în glas, trecându-şi mâna pe sub braţul ei, pentru a o conduce pe coridoare.

– Ştii, cred că până la urmă tot te bucuri că ne-am întâlnit, chiar dacă ţi-am spus ce ţi-am spus mai devreme, murmură ea după ce făcuseră câţiva paşi.

– Hm? Ah, da, bineînţeles că mă bucur!

– Şi chiar ai mai învăţat *câte ceva* despre comportamentul în societate, adăugă ea răstit, eliberându-şi braţul.

El părea încă nedumerit de ultimele ei cuvinte când au ajuns la spital şi s-au oprit în faţa unui bărbat înalt, cu barbă, îmbrăcat cu o uniformă albă, autosterilizantă, care-şi pierdea vremea cu o problemă de şah în faţă.

– Dânsul este doctorul Anstey Nole, medicul nostru şef, zise Langenschmidt către Maddalena ca într-o doară. Doctore! Referitor la Justin Kolb. Cum se simte?

– Pe cât de bine te poţi aştepta să se simtă, ţinând cont că şi-a pierdut o jumătate din gambă şi laba piciorului, că a suportat garoul automat pe care-l aplică un costum medicinal pentru o durată mare de timp, ţesuturile fiind astfel complet lipsite de sânge, şi că s-a speriat de aproape că şi-a pierdut minţile, din cauza rechinului-lup. Ca să nu mai vorbim că era cât pe ce să fie făcut bucăţi când puştiul ăla de pescar a dat drumul la rachetele lui.

– Ce? Am văzut chiar eu una din rachete... mi s-a părut că funcţionează perfect. Langenschmidt clipea nedumerit.

– A! nu e vorba de cea pe care a folosit-o să ceară ajutor. Nu vi s-a raportat cum s-a descurcat cu rechinul-lup? A fixat două din artificiile astea afurisite şi mari pe puntea prova a traulerului şi le-a dat drumul direct, de la doi paşi. Cred că l-a făcut scobitori pe nefericitul ăla de rechin-lup. Un puşti teribil de isteţ, v-o spun eu. E şi el aici, îl tratăm de malnutriţie, de lupus incipient şi pentru câteva arsuri minore, pe care le-a suferit când a dat drumul la rachete. Şi-a pierdut jumătate din păr.

– Lupus? zise Maddalena contrariată.

– Strict medical este incorect, vă asigur, dar ăsta este termenul pe care-l folosim aici. O boală de piele foarte răspândită printre pescari, datorată supraexpunerii la radiaţia solară şi unor iritante secretate de peştii-de-untură în zona cozii. Viaţa pe o planetă ca asta se poate dovedi, uneori, o afacere destul de neplăcută. Vă rog să mă scuzaţi că am adus subiectul în discuţie. Nole părea foarte stânjenit.

– Nu-i nevoie să-mi povesteşti mie despre aşa ceva, se repezi Maddalena. Tocmai mi-am terminat o misiune de douăzeci de ani pe o PRZ.

Auzind-o, Nole părea încă şi mai stânjenit şi schimbă în grabă subiectul discuţiei.

– Adevărul e că aveam de gând să-l trimit pe puşti la dumneavoastră imediat ce-şi revine, domnule comandant. Se numeşte Bracy Dyge. Şi îşi doreşte foarte mult să fie primit în Corp. Sincer să fiu, prima dată când l-am auzit am râs. Dar după ce m-am gândit mai bine, mi-am zis: la dracu' nu se poate spune despre el că nu are iniţiativă!

– Orice mal de apă de pe planeta asta colcăie de puşti care-şi închipuie că vor să intre în Corp, spuse Langenschmidt pe un ton cinic. Sunt surprins de reacţia dumitale, doctore. N-au în minte decât plata.

– Băiatul ăsta n-are habar de plată, ripostă doctorul. Cel puţin din câte mi-am dat eu seama.

– Ce? Bineînţeles că are habar! Oricine...

Nole îl întrerupse cu fermitate:

– Nu, cât am stat de vorbă cu el nici măcar n-a pomenit despre asta. Nu vrea decât să fie în stare să-şi întreţină familia – amândoi părinţii lui au murit – mai bine decât o poate face alergând după coada peştilor-de-untură. Fiindcă veni vorba, locatorul lui de bancuri de peşti era defect şi... am cerut să fie reparat la noi, la ateliere. Sper că nu aveţi obiecţii. Mi s-a părut că măcar atât putem...

– La dracu', n-am venit aici să vorbim despre acest... acest Bracy Dyge! exclamă Langenschmidt. Am venit să vorbim despre Kolb. Mai exact, despre piciorul lui Kolb.

Nole dădu din umeri.

– Cred că v-am spus tot ce se poate spune.

– Eroare. Nici măcar n-ai început. Nici măcar n-ai pomenit că şi-a mai pierdut o dată piciorul ăla.

Era rândul lui Nole să fie uluit:

– Nu mi-a pomenit nimeni de una ca asta! Sunteţi sigur? Când l-am examinat, mai devreme, mi s-a părut că este un picior absolut natural – cât i-a mai rămas din el, cel puţin.

– Doar nu te aşteptai să arate ca unul fals, nu? Numele de doctor Aleazar Rimerley îţi zice ceva?

– Nu, nu cred. Să presupun că e vorba de un tăietor de oase din partea locului?

– Poţi să-i zici şi aşa. Cel mai renumit doctor de pe Cyclops... i-a folosit şi Quist serviciile, cel puţin o dată. Crezi că ar fi fost în stare să regenereze piciorul lui Kolb?

Nole îşi strânse buzele şi pe chip îi apăru o expresie de neîncredere.

– Nu-i chiar imposibil. Regenerarea unui picior... mda, cu un calculator de jumătate de mega-brain poţi face o treabă frumoasă de la genunchi în jos. Nu-i de neconceput, dar nu ştiam că cyclopeenii şi-au permis să cumpere calculatoare medicale de asemenea capacitate.

– Nu e vorba de o regenerare doar de la genunchi în jos. Asta a fost de la jumătatea coapsei.

– Atunci nu pot crede aşa ceva, zise Nole. E nevoie de un mega-brain, dar chiar şi aşa treaba s-ar putea să nu-ţi iasă ca la carte. Privi spre Maddalena parcă cerându-şi scuze şi continuă: E vorba de încheietura genunchiului, mai ales de membranele sinoviale. Extrem de dificil de programat cum trebuie.

– Şi atunci ce mai stai aici? îl întrebă Langenschmidt pe un ton insinuant. Justin Kolb are doi genunchi perfect funcţionali, sau nu?

Nole scoase o exclamaţie – ceva greu de definit – şi se răsuci iute pe călcâie.

Maddalena se aşezase pe colţul mesei la care stătuse Nole cu şahul în faţă şi-l privea ţintă pe Langenschmidt.

– Nu prea înţeleg exact ce semnificaţie au toate astea, zise ea în cele din urmă. Sunt destule locuri unde se practică în mod curent regenerarea, şi, dacă acest domn Justin Kolb este – hm – amantul oficial al lui Alura Quist, crezi că nu l-ar fi putut trimite la tratament pe o planetă mai avansată?

– Dacă aşa ar sta lucrurile, în baza de date ar fi existat măcar o referinţă în acest sens. Langenschmidt începu să se plimbe prin încăpere. Dar nu există nici una. Am primit un răspuns fără echivoc atunci când am întrebat cine a răspuns de recuperarea finală a lui Kolb – a fost pronunţat numele unui doctor cyclopean, probabil foarte bun în sfera lui limitată de activitate, dar care pur şi simplu nu poate avea acces la calculatoare medicale de capacitatea necesară pentru regenerări la o asemenea scară.

Maddalena păli.

– Dar la ce alt tratament ar fi putut recurge? Kolb şi-a recăpătat piciorul, nu? Lui Nole i-o fi scăpat faptul că piciorul respectiv e regenerat, dar, dacă avea în faţă o proteză, ar fi observat imediat.

– Exact, murmură Langenschmidt, după care amuţi.

Au avut de aşteptat douăzeci de minute – timp în care nu au mai scos o vorbă – până ce a revenit Nole, alb la faţă ca un mort.

– Nici nu ştiu cum pot să vă spun mai bine asta, domnule comandant, începu el, şi nici nu-mi dau seama cum de mi-a scăpat...

– Lasă scuzele. Ce-ai aflat acum, că te-ai uitat ca lumea la el?

– Piciorul ăla nu e al lui. Dar nu este vorba de regenerare – în asemenea situaţii ţesuturile nu diferă structural de cele proprii. Nole îşi pieptăna barba cu degetele-i agitate. Aşa că nu mai rămâne decât o singură posibilitate. Este vorba de o grefă. Una de o calitate excepţională, ba mai mult, a fost selectată cu deosebită grijă, ca să facă pereche perfect cu piciorul stâng. Evident, când mi-am dat seama de asta, am prelevat imediat un eşantion de ţesut, am făcut o analiză a structurii genetice şi am obţinut un rezultat extrem de alarmant.

Figura lui Langenschmidt era absolut calmă, de parcă ar fi ştiut dinainte tot ce le spunea Nole acum. Se mărgini să spună:

– Continuă, te rog.

– Ei bine, e greu să fii absolut sigur, dar, ţinând cont de tot ce-am văzut până acum, cât şi de analize, aş îndrăzni să afirm că piciorul ăla nu numai că nu e al lui, dar nu e nici măcar de origine cyclopeană. În orice caz, structura genetică rezultată la analiză n-a fost niciodată înregistrată pe Cyclops.

– Poţi să-mi spui de unde provine? insistă Langenschmidt.

– Am programat calculatorul să caute, dar s-ar putea să nu obţinem un rezultat definitoriu. Nole îşi pieptănă iar barba cu mâna. Domnule comandant, ăsta e cel mai fantastic lucru de care am auzit vreodată!

8

Ecranul comunicatorului subspaţial se aprinsese. Afacerea era cât se poate de profitabilă şi, cu timpul, cei doi parteneri ajunseseră să-şi permită rafinamente de genul comunicaţiilor interstelare cu bandă video. Pe ecran apăruse o figură de bărbat, marcată de o cruzime extraordinară, aducând bine cu un şorecar Jackson. Era îmbrăcat cu venerata robă a Primitorilor de Bolnavi, cu gluga dată pe spate. Părul începuse să-i încărunţească, dar era încă bogat, iar cutele ce-i brăzdau faţa trădau mai degrabă o concentrare intensă decât o vârstă înaintată.

Acesta era Lors Heimdall, omul de care depindea în totalitate doctorul Rimerley.

– Ce este? mormăi el, scrutând din priviri imaginea doctorului de pe ecranul său. Undeva în spatele lui, vag, se putea zări un pic din interiorul încăperii în care se găsea, având pe un perete un cuier plin de robe ce atârnau ca nişte lilieci morţi şi un video-player la care rula o casetă cu o dramă muzicală.

Dacă nu-şi dă seama cât de gravă e criza actuală de pe faţa mea, se gândi Rimerley, *înseamnă că am trecut de punctul maxim al şocului.*

Într-adevăr, se şi simţea cu mult mai bine decât atunci când luase sfârşit convorbirea cu Quist. În afară de faptul că mai dăduse pe gât încă un pahar cu băutură, îşi mai făcuse şi o injecţie, cu un amestec de tranchilizante şi stimulente cerebrale pe care-l utiliza de obicei doar atunci când se pregătea pentru o operaţie dificilă. Dar şi problema pe care o avea de rezolvat se putea dovedi o operaţie extrem de dificilă...

– Două lucruri, zise el răspicat. Mai întâi, iartă-mă că te-am deranjat, dar, când o să-ţi spun despre ce e vorba, o să înţelegi şi tu că era urgent. Te-am întrerupt de la ceva?

– Nu, aici e dimineaţa devreme, zorile n-au răsărit decât de o jumătate de oră. Încă nu suntem gata de plecare. Heimdall era nerăbdător, fără nici o îndoială, dar tonul lui rămăsese aparent tot afabil.

– Unde eşti la ora actuală?

– Lucrăm la sud de Capul Idiotului, spre Colinele Taberei. Trebuie să înţeleg că a apărut vreo comandă specială?

Rimerley dădu din cap.

– Una dublă. În primul rând, ce-ai zice de încă o favoare pentru bunul tău prieten Justin Kolb?

– Iar? zise Heimdall acru. Ticălosul ăla are parte de cam prea multe amputări în viaţa aia a lui. E drept, dacă n-ar fi fost el şi incompetenţa lui, nici eu n-aş avea situaţia pe care o am în prezent, dar am reglat o dată conturile cu el, şi aş prefera să nu-i mai aud numele. Pe tot Cosmosul, nici măcar nu putea fi considerat o capacitate printre cosmonauţi – dacă era de nivel mediu, un fel de cap înfierbântat cu un soi de farmec dubios – şi au făcut din el un erou planetar. Mai bine zis Quist a făcut asta. Heimdall mârâi furios: OK, despre ce e vorba?

Rimerley îşi şterse de pe faţă un firicel de sudoare care-l irita.

– Zăpuşeală mare aici, suntem în plină vară, murmură el ca explicaţie pentru Heimdall. Ei bine, dobitocul ăla şi-a pierdut din nou piciorul. De data asta l-a lăsat în colţii unui rechin-lup. Acelaşi picior.

– Şi – fără nici o îndoială – Quist vrea să-şi vadă maimuţa favorită vindecată de urgenţă, încuviinţă Heimdall ironic. Deci comanda trebuie livrată şi repede, ca tipa să-şi păstreze încrederea în noi, până în ziua când o s-o avem chiar pe ea de clientă, cu cea mai importantă comandă a noastră. Avem fişa cu specificaţiile individului la dosar, aşa că o să fie destul de simplu. Altceva?

– Nu-i chiar aşa, murmură Rimerley. Vreau să spun că, din punctul tău de vedere, ai dreptate. Dar întâlnirea idiotului ăla cu rechinul-lup a avut şi implicaţii neprevăzute. A fost salvat de un dobitoc de pescar şi a ajuns la spitalul de la baza Corpului Galactic, presupun că ăla era cel mai apropiat punct din care au putut primi ajutor.

Faţa lui Heimdall se întunecă precum cerul înaintea furtunii.

– În cazul ăsta plecăm de aici imediat! Înainte ca oala să dea-n clocot, vreau să fiu pe o planetă sigură, la o distanţă bună de locul ăsta, cu numele şi trasoarele de identitate schimbate.

– Stai! interveni Rimerley cât se poate de calm. Încă nu e cazul, încă mai putem menţine totul sub control. I-am zis lui Quist să-şi aducă prietenul aici cel târziu până mâine. Sunt şanse foarte mari ca nimeni de acolo să nu fi aflat despre evenimentele scandaloase ale vieţii mondene de la noi şi să nu cunoască povestea lui Kolb... în fond, între corpmani şi cyclopeeni contactele sunt reduse la minimum, după cum ştii şi tu.

– Dar nu sunt inexistente, şi asta e mai mult decât riscul pe care mi-l pot eu asuma, mormăi Heimdall. Chiar crezi că n-o să-i verifice nimeni structura genetică a grefei?

– De ce-ar face-o? ripostă Rimerley. Dacă nu ştiu povestea lui Kolb, vor presupune că este piciorul lui, de la mama-natură – sper că-ţi aduci aminte că face perfect pereche cu celălalt şi, cu ochiul liber, nu se observă nici o diferenţă între ele. Nu ţi-am dat atât de furcă până am găsit-o şi nu ţi-am respins atâtea exemplare înainte de ăsta pe care i l-am grefat?

Heimdall dădu din cap, dar arăta tot neliniştit. Rimerley continuă:

– Chiar şi dacă îi ştie cineva povestea, îl vor lua drept un picior regenerat. În fond, e amantul lui Quist, aşa că se va presupune că-şi putea permite o călătorie pe o planetă unde să poată beneficia de asemenea tratamente. Nu vor efectua o analiză a structurii genetice decât doar dacă au de gând să-i regenereze piciorul.

– Şi sunt şanse să n-o facă? zise Heimdall cu îndoială în glas. Nu-i nici un secret că Quist nu-i iubeşte deloc şi că i-ar plăcea tare mult să-i dea afară urgent de pe insula aia, dacă şi-ar putea permite asta. Poate că se vor gândi că reparându-l pe Kolb o pot îmblânzi niţel şi pe ea. Un fel de mită.

– Dacă astea le-ar fi fost intenţiile, spuse Rimerley cu o încredere exagerată în glas, atunci ea nu s-ar fi oferit, din proprie iniţiativă, să-l aducă aici mâine dimineaţă, nu crezi? De atunci, tipa nici măcar nu s-a mai deranjat să ia vreodată legătura cu mine.

– Mda, cred că ai dreptate, recunoscu Heimdall.

– Şi, pe deasupra, urmă Rimerley apropiindu-se de ecran, *noi* suntem cei care o să-i oferim mită lui Quist. O mită de o asemenea natură, încât nu va fi în stare să o refuze, chiar dacă pentru asta va avea de plătit un preţ ce ne va fi nouă extrem de util, cum ar fi – să zicem – să ordone Corpului să-şi abandoneze imediat baza asta de pe Cyclops. Asta le va da mult de furcă şi vor fi atât de ocupaţi, încât nu le va mai da mâna să se mai gândească şi la piciorul lui Justin Kolb!

În ochii lui Heimdall se aprinse o scurtă scânteie.

– Dacă eşti în stare să aranjezi o asemenea diversiune ca să îndepărtezi furtuna asta, zise el, eşti mult mai deştept decât mi-am închipuit eu. Cum ai de gând să faci una ca asta?

– Uite cum, spuse Rimerley şi începu să-i explice.

Dineul se terminase destul de repede, dar discursurile păreau să dureze o veşnicie. Alura Quist renunţase să mai asculte cuvintele vorbitorilor de mai bine de un sfert de oră şi se adâncise în gândurile ei.

Din când în când privirile i se roteau spre locul din stânga ei, ocupat de reprezentantul senior al delegaţilor de pe Pământ, care ar fi trebuit să fie ocupat de Justin, ca de obicei.

Mă simt oribil de bătrână, îşi zicea ea. *Iar dacă-şi dă cineva osteneala să mă privească mai îndeaproape, mai mult ca sigur că şi arăt*

îmbătrânită. Şi când o să mor, ce-o să mai rămână după mine, în afară de lespedea de deasupra mormântului şi câteva date din cariera mea, despre care nici măcar cyclopeenii nu vor învăţa în şcoală?

Chiar şi planul ăsta atât de muncit, de a răsturna principiul de noningerinţă al Corpului, îi lăsa acum un gust amar în gură, pe când îl contempla pe bărbatul aflat la dreapta ei: Omar Haust, de pe PRZ Unu, căruia i se făcuse onoarea de a fi aşezat lângă ea pentru că era singurul dintre cei de faţă ai cărui strămoşi avuseseră de îndurat existenţă oribilă a refugiaţilor.

Şi care acum se manifesta oribil, la rândul lui.

Mai ales că băuse prea mult. La începutul serii afişase un aer ascetic, ce se potrivea perfect cu figura lui, aducând cu a unui sfânt din vechime: mustaţa căruntă se reliefa puternic pe faţa-i smeadă, iar părul alb îi înconjura creştetul chel ca un halou. Dar băuse tot timpul serios, iar apoi, la ultimele feluri servite, renunţase complet la folosirea tacâmurilor, insistând să mănânce cu mâna, într-un gest de solidarizare simbolică cu cei de pe PRZ-uri, cărora li se refuzau binefacerile civilizaţiei. În două rânduri, din mâna unsuroasă, murdărită de grăsimea din mâncare, îi scăpaseră bucăţi mari, ce căzuseră pleoscăind în farfurie şi-i stropiseră pe toţi cei aflaţi în apropierea lui, inclusiv pe Alura Quist, a cărei mult-iubită rochie făcută pe Pământ era acum plină de pete întunecate. Iar în ultimele minute, de când vorbea delegatul senior de pe Pământ, murmurase continuu insulte la adresa acesteia, în limba lui maternă – un dialect evoluat din galactică, dar care era încă suficient de apropiat de aceasta pentru ca Quist, aflată chiar lângă el, să poată deduce ceea ce nu înţelegea decât pe jumătate.

Dar, de când se adâncise în gânduri, nu-l mai băgase în seamă pe bătrân, preocupată de grijile ei personale.

Se smulse brusc din vârtejul de autocompătimire şi optimism în care se afundase – şi în care Justin Kolb apărea frecvent – când îşi dădu seama că răbdarea bătrânului era la capăt. Se ridicase în picioare, pocnind în masă cu paharul, şi, la fiecare lovitură, stropi de lichid săreau până departe, în toate părţile. Delegata care avea cuvântul se întrerupse stupefiată, iar Haust începu să urle, cu accentul său înfiorător:

– Mi-e greaţă! Îmi vine să vomit! Atâtea discuţii despre fraţii şi surorile de pe planetele cu refugiaţi, pe care ne e interzis să-i eliberăm şi să-i aducem înapoi, la sânul civilizaţiei – şi cine s-a găsit să rostească toate platitudinile astea? Hm? Cine spune toate aceste nimicuri pioase?

Agasaţi, mesenii îşi luară privirea de la el, căutând din ochi un spectacol mai puţin stânjenitor decât bătrânul beat, căruia îi curgea saliva din gură, pe bărbie.

– Vă spun eu! mugi acesta în continuare. O gaşcă de mincinoşi, murdari şi ipocriţi! Asta sunteţi cu toţii! Uitaţi-vă la voi. Aruncă paha-

rul din mână spre vorbitoarea de pe Pământ – o femeie extrem de manierată, în vârstă de nouăzeci sau o sută de ani, cu o carieră politică plină de distincţie pe planeta ei natală – dar, din fericire, proiectilul trecu departe de ţintă.

– Uită-te la tine! repetă Haust. Şi la pernele de grăsime pământeană pe care le ai pe burtă! Şi voi, restul! Sunteţi la fel! Cât despre *tine*...

Se răsuci spre Quist, care păru să se scufunde în scaunul ei. Alarmaţi, chelnerii şi servitorii se apropiară imediat de Haust, având totuşi încă dubii dacă să pună mâna pe el imediat, sau să aştepte până ce o va lovi efectiv pe stăpâna lor. Dar ea era de-a dreptul înmărmurită, şi nu le făcea nici un semn din care să-şi poată da seama dacă să intervină pe loc sau nu.

– Tu eşti chiar mai rea decât ăştilalţi! continuă bătrânul. Cine subgu... subju...'ă pe ăi de pe PRZ-uri? Împuţitul ăla de Corp Galactic, chiar ăla, şi lacheii lor nenorociţi din Patrulă! Şi cine le închiriază lor o bază chiar aici, pe Cycloş... Şyclops... pe planeta asta mizerabilă, oricum s-o numi ea! – ăstui Corp de trei ori afurisit? Da, *tu* o faci! Aaah! Mai daţi-mi de băut, să mi se ducă scârba pe care o simt când vă văd pe toţi.

Se năpusti spre cel mai apropiat pahar, care se întâmplă să fie al lui Quist, îl apucă, dar, pe când încerca să-l ducă la buze, îl scăpă din mână, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe podea.

– Sunt convins, spuse următorul vorbitor, că ar trebui să privim şi ca pe o lecţie ceea ce prea mulţi dintre noi au considerat a fi doar un spectacol indecent. Era un bărbat zvelt, de pe planetele gemene din sistemul Alfa şi Beta Globulae, care, fiind binecuvântate cu puţine probleme interne, aveau mult exces de energie pe care-l foloseau amestecându-se în problemele celor din alte sisteme.

– Cele auzite mai înainte, continuă el, ar trebui să ne aducă aminte că bunele noastre intenţii nu se referă la nişte abstracţiuni, ci la fiinţe umane, cu o anumită capacitate de a îndura suferinţa şi care suferă, într-adevăr, mult mai mult decât noi, copii fericiţi ai Fortunei, de pe planete civilizate, fericite şi bogate. Într-adevăr, îmi pot imagina fără prea mare greutate de ce se poate simţi Omar Haust jignit de prezenţa bazei Corpului Galactic de pe această planetă – a cărei ospitalitate este evidentă, şi a cărei simpatie, la nivel guvernamental, faţă de cauza noastră nu poate fi pusă la îndoială, dar ale cărei acţiuni, referitoare la anumite aspecte ale atitudinii politice, pot genera îndoieli în privinţa hotărârii cu care sprijină această cauză.

Asta, îşi dădu seama Quist cu o strângere de inimă, *reclamă un răspuns*. Şi va fi inutil să mărturisească, pur şi simplu, adevărul – că fără venitul rezultat din închirierea insulei, toţi delegaţii ăştia n-ar fi

aici, că acest venit era exact factorul care făcea ca Cyclops să poată întreţine o flotă interstelară – chiar dacă mică – şi multe altele.

Se ridică şi privi în jur. Putea să utilizeze foarte bine prima parte a discursului compus pentru această ocazie, se hotărî ea, după care începu să vorbească. Cel care compusese discursul făcuse treabă bună, şi, în curând, toţi delegaţii o ascultau cu atenţie, aprobând-o, cu excepţia bărbatului din Alfa Globulae.

În final, i se adresă chiar lui, cu un aer aproape de disperare:

– Trebuie, desigur, să reamintim că, în perioada în care a fost semnat tratatul dintre guvernul meu – *al nostru* – şi Corpul Galactic, nu fusese încă descoperită nici o PRZ. Departe de mine să neg munca extrem de utilă pe care o îndeplineşte Corpul, în calitatea sa de echivalent al unei forţe de poliţie la nivel interstelar. Mi se pare însă că şi-au depăşit atribuţiile doar când au intrat în zona de structurare a politicii pe care o aplică.

Capete mişcându-se aprobator, de sus în jos.

– Însă oricum, vă suntem recunoscători pentru sugestia făcută. Voi dispune să fie analizată şi, dacă va rezulta că acţionând în modul propus de dumneavoastră se vor mări efectiv şansele de a înlătura opoziţia Corpului, vom face imediat o declaraţie oficială în acest sens.

Aplauze. Alura Quist se aşeză, dorindu-şi din toată inima ca Justin să fi fost şi el de faţă, să împartă împreună clipa aceasta de mândrie şi de glorie, chiar dacă ştia prea bine că totul era forţat.

Doar cerurile ar mai putea ajuta Cyclops, dacă ar fi să pun în practică promisiunea asta absurdă, îşi zise ea amar, pe când se întorcea să zâmbească spre acei dintre delegaţi care continuau să-i adreseze complimente.

9

Nole dispăruse din nou, tot foarte agitat, să vadă dacă ieşiseră ceva rezultate de la calculator, în legătură cu structura genetică depistată în piciorul grefat al lui Kolb.

În biroul unde Maddalena şi Langenschmidt rămăseseră să-l aştepte era linişte deplină. În spital nu se auzea decât un murmur estompat, de maşinării în funcţiune, care-ţi dădea aceeaşi senzaţie de muncă eficientă pe care o aveai ascultând zgomotul dintr-o fabrică cu grad înalt de automatizare. În fond, nici nu era surprinzător, pentru că aici se asigurau reparaţiile şi întreţinerea extrem de complexului mecanism care este trupul uman. De dincolo de pereţii albi, răzbăteau până la ei şi unele zgomote din atelierele de reparaţii ale bazei: lovituri în tablele cocilor de nave şi sunetul uşor deranjant al sistemelor de propulsie aflate în probe.

Maddalena se uită câteva minute la luna în al doilea pătrar – mică, şi de dimensiuni aparente parcă şi mai reduse, datorită distanţei mari faţă de Cyclops – înainte de a spune ceva.

– Sunt teribil de multe lucruri în legătură cu situaţia de aici pe care nu le înţeleg, Gus. Poate că ar fi bine să mă pui la curent.

– Hm? Langenschmidt tresărise, smucindu-şi capul spre spate. Oh! Da, scuză-mă, încă mi-a mai rămas în cap presupunerea – falsă – că ai fost informată înainte de a fi trimisă aici, pe Cyclops. Dar din moment ce n-ai fost, presupun că nu ştii mai nimic despre planeta asta. În fond, nici nu cred că numele ei a fost vreodată cap de afiş în buletinele de ştiri galactice.

– Ultima dată – şi prima – când i-am acordat o oarecare atenţie a fost acum douăzeci de ani. Şi, de atunci, probabil că s-au produs destule schimbări.

– Şi da, şi nu. Langenschmidt se cocoţase pe colţul mesei din cameră, dar, cum începuse să nu se mai simtă bine stând acolo, se în-

dreptă spre un fotoliu și se lăsă să cadă-n el, cu o mină absentă, după care continuă: Ăăă... dispoziția cyclopeenilor – media generală a atitudinilor umane, la scară planetară – este constantă pe perioade foarte lungi și aici, ca peste tot. Cum te-am auzit că o califici tu?

– Rapace?

– Exact. Hmmm... De unde dracu' să încep? Langenschmidt se frecă obosit pe față. Clar, de la începutul începuturilor, cred că e cel mai bine. Deci trebuie să încep prin a-ți spune că fondarea planetei nu este supervizată.

Maddalena tresări.

– *Este* încă? Îmi imaginez că asta poate explica multe ciudățenii.

– Sunt convins că da. Dintre cele două sute șaizeci de planete civilizate existente până acum, peste două sute s-au conformat metodei standard oficiale – explorare, colonizare selectivă sub conducerea unui polymath pregătit intensiv pentru dezvoltarea acelei planete și numai a aceleia și, în final, deschiderea planetei pentru emigrare. Cyclops e una din cele circa cincizeci care nu s-au conformat acestei metode. Este o ramificație secundară a colonizării planetei Dagon. Îți spune ceva numele ăsta?

– Bineînțeles că da. Maddalena ezită o clipă, apoi chicoti nervos: Dragul meu Gus! Cât de puțin te-ai schimbat! Ai aceeași manieră de lector ca pe vremea când mă pregăteai pentru misiunea de pe PRZ Paisprezece: ești foarte atent și parcă te aștepți în fiecare clipă ca sărmana de mine – fetiță înfumurată de pe Pământ, cu capul în nori – să-ți demonstrez o ignoranță de o profunzime incomensurabilă.

– Te rog să mă scuzi. Langenschmidt îi zâmbi crispat: Deci considerăm că restul a fost studiat. Pe Dagon s-a făcut una din rarele greșeli în alegerea polymathului – a fost selecționat un om care nu a putut face față tensiunii meseriei lui. A avut divergențe extrem de serioase cu unul din managerii lui continentali, care, în cele din urmă, n-a mai putut suporta și a considerat că se poate descurca mult mai bine de unul singur, pe o altă planetă. A părăsit Dagon împreună cu aproximativ patru mii de susținători ai lui și au trecut... la desțelenirea planetei ăsteia – cred că e cel mai adecvat termen.

– La început probabil că dificultățile au fost aproape la fel de mari ca pe PRZ Unu, sau pe alte PRZ-uri, ceva mai primitoare. Și natural, din moment ce toți cei ajunși aici și-au dorit în primul rând eliberarea de sub tendințele autoritare ale unui polymath ratat, primul șef – managerul continental – a insistat să se formeze o structură guvernamentală reprezentativă, și ideea a supraviețuit, dar doar ca o formalitate, la nivelul necesar pentru ca Cyclops să poată fi considerată planetă civilizată în raport cu standardele galactice. Iar legislația lor este pusă în concordanță cu Codul Galactic Unificat. Cel puțin teoretic.

– În realitate, dat fiind că au pornit cu un asemenea handicap, toate problemele astea au fost considerate ca fiind prea formale şi au cam fost date la o parte, iar dezvoltarea lor s-a produs având la bază o filozofie de genul „ce-am în mână, pot băga în gură ", de care n-au reuşit să scape nici până acum. Cyclops este una dintre puţinele planete civilizate unde cruzimea îţi poate aduce putere. Alura Quist, care este şeful *de facto* al guvernului de destul de multă vreme, nu are nici o calificare deosebită pentru această funcţie, în afară de cea mai sinceră şi pură iubire de autoritate. Îi place atât de mult să dea ordine şi să-i fie ascultate, încât depăşeşte în privinţa asta cu acel procent imposibil de exprimat în cifre – dar semnificativ – pe oricine altcineva de aici.

– Dacă vrei o comparaţie care să te lămurească mai bine... ei bine, cred că nu poate fi decât din perioada pre-galactică. Primul secol al erei atomice. Zona de pe Pământ ca Spania şi unele ţări din America Latină şi din Asia de Sud. Care erau prea sărace pentru ca economia să poată tolera financiar o structură guvernamentală eficientă din punct de vedere administrativ, şi unde totul era dominat de o pătură subţire de indivizi foarte bogaţi. Jumătate din populaţie este sub limita sărăciei, o treime este analfabetă, un sfert suferă de diverse boli, dar câţiva – unul din douăzeci? – reuşesc să dobândească oarecari succese personale, uzând de înşelătorie.

– Nu ştiam că ai studiat istoria Pământului aşa de atent, zise Maddalena după o clipă de tăcere.

– Adevărul e că nici n-am făcut-o, dar am avut nevoie de lămuriri în privinţa atmosferei de pe planeta asta, şi socio-psihologii noştri mi-au dat exemplele pe care le-am pomenit adineauri.

– Ce produce economia? Şi ce populaţie are acum planeta?

– Nu dispun nici până acum de sisteme eficiente de recenzare a populaţiei – e prea scump pentru ei – dar estimările noastre se situează între şapte şi opt sute de milioane de oameni. Trebuie să ţii cont că speranţa medie de viaţă este scăzută: un copil din opt moare până la vârsta de un an. Cât despre economie: este autosuficientă din punct de vedere al hranei, al asigurării locuinţelor – climatul din zona ecuatorială este avantajos, doar nişte anotimpuri ploioase blânde, fără ierni propriu-zise – şi al câtorva produse de bază, cum ar fi textilele... Şi este o planetă sigură, de clasă A, altfel primii colonişti nici n-ar fi putut supravieţui.

– Principalul – şi practic unicul – produs de export este untura de peşte, care este folosită ca sursă de proteine pentru sinteze ulterioare sau sub formă naturală, ca supliment în alimentaţie, pe câteva din planetele mai sărace în vitamine aflate în apropiere; şi ceva materii prime din centura de asteroizi. Au pe acolo câţiva bolovani de minereu suficient de pur ca să merite să fie exportat la mare distanţă. Dar marja de siguranţă este extrem de redusă şi sunt două produse de export invizi-

bile ce sunt cruciale – pentru ei, existenţa lor constituie exact diferenţa dintre „a face faţă" şi „înfometare".

– Unul dintre aceste produse este o flotă comercială mică, alcătuită din vreo sută de nave interstelare. Iar celălalt este... tot ce-i aici. Langenschmidt făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să cuprindă toate împrejurimile: Cyclops are o poziţie foarte convenabilă în raport cu bazele avansate din acest sector, şi noi am închiriat insula asta la scurtă vreme după înfiinţarea Corpului.

– Deşi sunt prinşi în marasmul lor economic, cyclopeenilor nu le place deloc să ne ştie aici. Nu e o vorbă din bătrâni care spune că săracilor nu le place să ştie poliţia pe aproape? Dar noi stăm bine aici, şi ei nu-şi pot permite să scape de noi.

Comunicatorul din încăpere emise un semnal de apel, apoi se auzi vocea nervoasă a lui Nole:

– Domnule comandant, puteţi veni până în sala calculatoarelor? Am obţinut nişte rezultate care mi se par absurde şi cred că ar fi bine să le vedeţi şi dumneavoastră.

– Venim imediat! zise Langenschmidt repede şi se ridică.

Bracy Dyge îşi trecu foarte atent picioarele peste marginea patului. Era mult mai depărtat de podea decât se aşteptase el. Şi, pe deasupra, nu se apropia nici pe departe de obiectul care, în mintea lui, purta numele de pat – de fapt era o instalaţie terapeutică sofisticată, care parcă emana o aură ameninţătoare – iar el ar fi preferat să se ştie lungit pe grămada de piei de peşte umflate, pe care dormea acasă, la mai puţin de zece centimetri de podea.

I se spusese să stea întins şi să doarmă, dar nu fusese în stare. După ce o viaţă întreagă – chiar scurtă – organismul lui fusese obişnuit să supravieţuiască la limita înfometării, injecţiile cu substanţe nutritive şi regenerante care i se făcuseră avuseseră asupra lui efectul unui stimulent extrem de puternic – o problemă de care doctorii ar fi trebuit să ţină seama, dar nu o avuseseră în vedere, deoarece erau obişnuiţi să-şi dozeze tratamentele în raport cu pacienţii mult mai sănătoşi şi mai bine hrăniţi pe care-i tratau în mod normal.

Pe scurt, băiatul se simţea în formă maximă. Arsurile pe care i le produseseră rachetele fuseseră acoperite cu ceva ce înlăturase durerea şi, deşi îşi pierduse jumătate din părul împletit în cozi şi câţiva centimetri buni de piele, nu simţea în zona rănii decât o senzaţie plăcută, răcoroasă, care nu-l deranja cu nimic. Deci nimic nu-l distrăgea de la gândul ce-i domina mintea – faptul că fusese adus pe legendara Insulă a Corpului, pe care accesul localnicilor era strict interzis.

Mâine o să ceară să fie lăsat să plece – era datoria lui faţă de familie să se întoarcă pe mare şi să-şi termine treaba pe care o începuse.

Se aventurase să-i pomenească doctorului de visul lui – să fie primit în Corp – dar ceva în râsul pe care-l primise în loc de răspuns îl convinsese că ideea era ridicolă. Cei de la bază îi promiseseră că o să-i repare locatorul, şi va trebui să se mulţumească doar cu asta drept răsplată pentru că-l salvase pe vânătorul ăla de rechini-lup.

Dacă măcar ar fi fost un corpman...! Dar era prostie curată să-ţi doreşti să schimbi trecutul.

Poate că va reuşi să obţină şi nişte pânze solare noi, să le înlocuiască pe cele distruse de rachete... Oricum, mâine va trebui să plece... iar a sta lungit în pat, treaz, fără să profite de ocazie ca să arunce o privire în bârlogul Corpului, era mai mult decât putea îndura el.

Se furişă spre uşă şi începu să moşmondească la clanţă. Se dovedi extrem de simplu – apăsă pe o umflătură din mijloc şi panoul din faţa lui alunecă în locaşul din perete, dezvăluindu-i în faţa ochilor un coridor pustiu.

Ascultă atent dacă se aud paşi sau fâşâit de roţi – cum auzise mai devreme, când fusese adus aici – apoi se strecură pe culoar şi o luă pe după primul colţ care-i ieşi în cale.

În partea asta, coridorul arăta complet altfel. În locul uşilor pe care abia dacă le zăreai în pereţi, apăruseră nişte ferestre mari. Care nu dădeau în afară, ca toate ferestrele pe care le văzuse el până atunci, ci dezvăluiau privirii interiorul încăperilor ce mărgineau culoarul.

Se strecură cu grijă până în dreptul celei mai apropiate şi se uită înăuntru. La prima vedere nu era decât un talmeş-balmeş de echipamente, care parcă aducea cu interiorul locatorului pe care-l demontase de dimineaţă. Încercă să-şi dea seama de funcţiile îndeplinite de aparatele pe care le vedea, dar nu reuşi. Apoi ceva se mişcă parcă de la sine – un braţ strălucitor, care se cuplă undeva – şi, speriat de mişcare, o luă din loc, trecând la următoarea fereastră.

Aici era mult mai interesant. În încăpere era o femeie goală puşcă.

Era înaltă şi foarte frumoasă, chiar dacă pielea ei era mai închisă la culoare decât a lui – semn care, conform prejudecăţilor din mintea lui Bracy, dovedea că face parte din clasa de jos, fiind prea săracă pentru a-şi permite să stea la umbră cât timp soarele ardea cu putere. Zăcea lată pe un cărucior rulant, iar încăperea era plină până la refuz cu fel de fel de aparate care se mişcau încet, încet, îndeplinind nişte operaţii de neînţeles. Ochii lui se plimbau peste curbele voluptuoase ale trupului dezgolit: braţul stâng e aici, peste sân, braţul drept... unde o fi?

Cu un şoc brusc, îşi dădu seama că braţul drept al femeii se afla între fălcile unui aparat, care parcă îl înghiţea, puţin câte puţin, la fel cum îşi înghiţea nefericita pradă şi mreana, cu gura ei absorbantă.

Aşa cum păţiseră şi alţi copii de pe Cyclops, fusese şi el ameninţat că „o să te ia Corpul", când nu era cuminte. Şi, văzând ce se în-

tâmplă în camera aceea – din neştiinţă credea că este vorba de cine ştie ce tortură îngrozitoare – nervii lui cedară instantaneu, iar el scoase un ţipăt de groază.

– Ce-a fost asta? se auzi o voce, depărtată dar distinctă, şi el îşi dădu dintr-o dată seama că fusese atât de fascinat de cele văzute în camera aceea, încât nu auzise paşii care se apropiau. Icnind, se răsuci pe călcâie şi dădu cu ochii de un bărbat şi de o femeie, care tocmai ajunseseră la intersecţia de coridoare din spatele lui.

– Cine...? zise bărbatul. Hei, tu!

Bracy îşi luă călcâiele la spinare, fugind la întâmplare pe coridoarele cu pereţi albi. În spatele lui veneau cei doi urmăritori, strigând, dar viteza lui superioară – substanţial îmbunătăţită, datorită groazei ce-l cuprinsese – îi permise să se piardă de ei. Ajuns în dreptul deschiderii unui tub larg, întunecat ca un tunel, se aruncă prin ea cu capul înainte, sperând să-şi găsească un adăpost.

– Trebuie să fie băiatul – pescarul care l-a salvat pe Kolb, zise Langenschmidt. Nu-i nimeni altcineva în spital cu o coafură ca aia. Şi habar n-am unde dracu' a reuşit să dispară. Dar un lucru e sigur – se îndreaptă spre camera de control general şi trebuie să-l dăm afară de acolo iute de tot, înainte să facă vreo boroboaţă. Vezi vreun comunicator pe undeva? Indiferent ce are Nole să ne arate, poate să mai aştepte.

10

Aversa de peste noapte transformase drumul într-o mocirlă plină de noroi. Răbdătorul şi extrem de puternicul yorb se poticnise de multe ori, fiindcă copitele lui mari alunecau în noroiul clisos, când se opintea din greu, încercând să tragă căruţa încărcată peste hopurile mai serioase. Dar, de fiecare dată, Firdausi sărea jos fără să sufle o vorbă, rupea crengi din tufişurile de pe marginea drumului şi le arunca în faţa roţilor.

Tot stând cu hăţurile umede şi alunecoase în mână, Soraya se simţi cuprinsă de o adâncă recunoştinţă faţă de băiat şi, mai ales, pentru tăcerea pe care o păstra acesta. Aproape că era pe punctul să se răzgândească în privinţa hotărârii de a părăsi definitiv satul dacă Primitorii de Bolnavi o acceptau pe mama ei. Poate că Firdausi într-adevăr se gândea la ea şi îi voia binele din adâncul sufletului...

Bătrîna ei mamă zăcea pe grămada de piei moi cu care era pardosită căruţa. Din când în când mâinile îi tresăreau în somn. *Mai bine că doarme*, se gândi Soraya. Deşi avusese o lungă perioadă de luciditate după ultimul atac – aproape mortal – de friguri, boala o slăbise într-atât încât abia dacă mai era în stare să facă o duzină de paşi fără să se aşeze sau să leşine, iar pielea îi stătea ca atârnată pe oasele descărnate.

Repetase mereu că e cât se poate de mulţumită că Soraya o să încerce s-o încredinţeze Primitorilor, spunând că fusese prea multă vreme o povară inutilă pe capul ei. Dar era oare asta o opinie raţională, sau o consecinţă a slăbiciunii cauzate de boală? Pentru că, după atâtea crize, oricine ajungea să-şi dorească să termine odată cu tot şi cu toate.

– Nu mai avem mult, zise Firdausi în şoaptă. Încă o colină şi o să dăm de drum bun şi uscat.

Ea încuviinţă dând din cap, dar de fapt abia dacă-l auzise.

Deasupra lor, cerul era gri; copacii, cu frunzele lor ciudate, ce semănau cu părul, erau gri-verzui, iar apa ploii se mai scurgea încă din ei. Un decor care se potrivea perfect cu starea ei sufletească.

Şi dacă totuşi n-or s-o ia? Dacă or să-mi spună că e prea târziu – că, dacă o aduceam acum o lună, ar fi putut s-o ajute, dar că acum e prea târziu? Nu mi-aş ierta niciodată una ca asta. Niciodată!

Yorbul trecu, în cele din urmă, căruţa peste creasta ultimei coline înainte de capătul drumului lor şi, aşa cum spusese Firdausi, au dat peste drum bun, tare, bine bătut şi acoperit cu un strat de pietriş. În faţa lor se zărea oraşul, mult mai mare decât satul în care locuiau ei. *Trebuie să fie aproape o mie de case*, îşi zise Soraya.

Erau greu de crezut legendele din bătrâni – că oamenii se numărau cândva cu milioanele şi că, pe deasupra, călătoreau şi printre stele...

Un pic mai departe se întâlniră cu un fermier, care mâna un yorb gras ce trăgea o căruţă plină cu rădăcini, care-i salută politicos. Când i-au explicat scopul călătoriei lor, omul le zise, arătând spre oraş:

– Primitorii încă n-au ajuns, dar cred că sunt aşteptaţi din clipă-n clipă. Toţi cei din familia mea sunt cât se poate de sănătoşi anul ăsta, aşa că problema nu m-a interesat. Duceţi-vă în piaţă, o să găsiţi strânşi acolo şi alţi oameni necăjiţi ca voi.

– Multe mulţumiri, îi spuse Firdausi, îndemnând yorbul să pornească mai departe.

Buzele lui Lors Heimdall se crispară când au apărut primele semne că se apropiau de oraş – mirosul era cât se poate de neplăcut.

Ce prostie pe capul oamenilor ăstora! Murdăria, boala, lipsa oricărei igiene! Cum ar fi putut asemenea fiinţe să fie considerate oameni, când trăiau ca animalele? Dacă asta era adevărata „stare naturală" a fiinţei umane, din care numai un îndelungat proces de evoluţie tehnologică o ridicase până la strălucirea şi curăţenia oraşelor civilizaţiei galactice, atunci era de mirare că acest progres avusese totuşi loc.

Pe planeta asta, omenirea părea să fie lipsită de orice sistem raţional de organizare, făcând tot ce ţinea de sănătate numai în virtutea unui soi de pseudosuperstiţii rudimentare, cărora nu le căutau – şi nici nu le-ar fi găsit – nici un înţeles. Fierberea apei de băut, de exemplu – norul de aburi ce plutea deasupra staţiei de apă a localnicilor se putea vedea până şi din locul în care ajunseseră ei. Probabil că ăsta era un fel de *diktat* impus de unul din refugiaţii ce ajunseseră iniţial pe planetă şi care-şi păstrase capul, în ciuda deznădejdii de care fuseseră cuprinşi majoritatea celor ce scăpaseră de dezastru. Şi ar fi avut o anume utilitate, dar numai în contextul unui cod adecvat de igienă. Dar aşa, în lipsa unei scurgeri decente, nu era decât un ritual stupid.

Totuşi, câteva tradiţii incidentale ale culturii locale se dovedeau avantajoase pentru ei, cum era această instituţie a Primitorilor de Bolnavi. Probabil că totul pornise din nevoia unei carantine, a unei izolări a bolnavilor pe care mijloacele medicale extrem de sărace ale refugia-

ţilor nu-i puteau ajuta să se vindece. Probabil că se sperase că măcar câţiva dintre ei vor reuşi să-şi revină pe cale naturală, dar, ca minimă precauţie, fuseseră scoşi din comunitate şi izolaţi în locuri speciale.

Sistemul fusese aproape abandonat, pentru că acei ce lucrau în zonele de carantină fuseseră, la rândul lor, decimaţi în repetate rânduri de bolile luate de la cei pe care încercau să îi ajute. Dar Heimdall şi oamenii lui reactivaseră acest sistem, găsind că este o acoperire excelentă pentru adevărata lor muncă.

Şi, dacă s-ar fi întâmplat vreodată să iasă la iveală ce se petrecea de fapt aici, şansele ca ei să aibă parte de o pedeapsă rapidă, în urma unei judecăţi sumare, erau extrem de reduse. Cele mai multe din planetele civilizate recunoşteau dreptul la euthanasie al suferinzilor de boli incurabile, şi, în cazul în care aprinsa dezbatere în jurul principiului de non-ingerinţă era ţinută în continuare în fierbere, Corpul nu va avea, în nici un caz, îndrăzneala să treacă la represalii brutale şi imediate.

Gândurile astea îl reconfortau pe Heimdall şi avea mare nevoie de aşa ceva. Pentru că, deşi părea hotărât şi neînduplecat, i se întâmpla şi lui – ca oricărui om – să i se facă frică, iar ceea ce-i spusese Rimerley putea fi considerat, în cel mai bun caz, extrem de alarmant.

Spera că trucul acela ingenios, al doctorului, va reuşi, dând bătăi de cap serioase Corpului şi distrăgându-le atenţia de la mica lor afacere.

Grupul de oameni care-l însoţeau, călărind toţi pe yorbi, ca şi el – pe planetă nu se cunoşteau alte mijloace de transport, în afară de căruţe – îl urmă pe panta colinei în jos, spre oraş. În urma lor venea căruţa, acoperită cu un coviltir de ţesătură aspră, întins pe stâlpi groşi de lemn, în care se aflau bine-păzitele secrete ale muncii lor. Un grup de notabilităţi locale îi aştepta la intrarea în oraş şi, după un schimb de saluturi într-o atmosferă gravă, porniră cu toţii spre piaţă.

Va trebui să intensificăm propaganda în zona asta, îşi zise Heimdall în gând, pe măsură ce trecea cu privirea peste oribila mulţime de trupuri suferinde ce candidau la obţinerea bunăvoinţei Primitorilor. *Trebuie să le băgăm bine în cap că un ticălos bătrân, sau un copil subnutrit, sunt cazuri fără speranţă, şi că noi putem „oferi ajutor" mai degrabă unui tânăr abia ieşit din adolescenţă, rănit, chiar grav, dar sănătos tun în rest.*

Dintr-o dată, chiar când era pe punctul să se întoarcă, o văzu pe fata ce stătea cu prietenul ei – ultima căruţă sosită, în capătul şirului, la marginea pieţei. Îşi simţi inima tresărindu-i în piept. La prima vedere, părea să fie exact ceea ce-i ceruse Rimerley, aşa că se întoarse fără să-i mai dea vreo atenţie suplimentară. Bineînţeles, va fi nevoie de o examinare mult mai profundă şi mai detaliată, dar şansele păreau atât de mari, încât se trezi zâmbind într-o manieră deloc potrivită cu poza sobră pe care o afişa de obicei în public.

Soraya aştepta nervoasă ca Primitorii să vadă bolnavii. Firdausi ar fi dorit s-o ţină de mână, dar ea nu suporta altă atingere decât a mamei ei. Bătrâna se trezise şi tot încerca să-şi ridice capul, dar nu reuşea.

Primitorii ajunseră în sfârşit şi la căruţa lor, salutară şi priviră gravi la trupul epuizat de pe grămada de piei.

– E mama voastră? îi întrebă conducătorul Primitorilor.

– Numai a mea, răspunse Soraya. Acest... hm... tânăr nu e decât un prieten care mă ajută.

– Înţeleg. Primitorul dădu din cap. Avea o faţă aproape sinistră – nas mare, coroiat şi crud, gură subţire şi dreaptă – încât Soraya reuşea doar cu greu să admită ceea ce-i spusese Marouz: că erau oameni cumsecade, plini de înţelepciune din bătrâni şi de bune intenţii.

– Vino cu mine, te rog, zise brusc omul, gesticulând spre Soraya să se dea jos din căruţă. Ea se conformă, tremurând un pic, şi fu mirată când Primitorul o porni cu paşi mari spre căruţa lor.

Urmându-l, ea încerca să-i explice că mama ei are nevoie de ajutor, nu ea. Omul îi ignoră vorbele şi nu spuse nimic până ce ajunseră la căruţă. Acolo o ajută să se suie, ţinând în lături pânza care închidea coviltirul în spate.

Dincolo de pânză se afla o mică incintă, cu o masă plină de fel de fel de ciudăţenii: mici tuburi de sticlă, mici bucăţele pătrate de faianţă albă, din care unele erau pătate cu sânge, borcane şi recipienţi cu lichide colorate. Şi două scaune, unul spre ea şi unul de partea cealaltă.

Din spatele pânzei ce separa incinta de partea din faţă a căruţei apăru un bărbat îmbrăcat în roba Primitorilor, cu gluga dată pe spate. Îi spuse să stea jos, luă dintr-o cutie de pe masă un ac ascuţit şi i-l înfipse fără nici un avertisment în buricul degetului mare.

Ea ţipă speriată, iar Primitorul care o adusese murmură mecanic câteva cuvinte de îmbărbătare.

Urmă un ritual ciudat: sângele ce-i curgea din deget fu supt într-un tub subţire de sticlă, o picătură fu întinsă pe pătrate de faianţă albă, iar restul fu pus într-un lichid colorat. Apoi omul îi mai luă puţin sânge – pe care-l stoarse, strângând-o tare de deget – şi dispăru spre faţa căruţei. Imediat se auziră o serie de sunete de neînţeles – bâzâit ca de insecte, zgomot de vase lovite unul de altul, cuvinte murmurate în şoaptă.

Omul cu gluga dată pe spate se întoarse şi dădu grav din cap spre cel care rămăsese alături de Soraya. Adusese cu el un alt ac, pe care i-l băgă în carnea antebraţului, tot fără să o prevină.

Cu o privire rugătoare, Soraya cerea fără cuvinte o explicaţie.

– Pentru mama ta nu se mai poate face nimic, zise omul care o adusese. Am tot repetat că pe oamenii în vârstă nu prea-i putem ajuta. Pentru că boala trebuie învinsă mai ales de bolnav. De aceea, cel mai bine îi putem ajuta pe cei care au tinereţea şi vigoarea de partea lor.

Soraya avea deja ochii roşii, injectaţi de sânge.

– Dar tu te poţi considera norocoasă, continuă Primitorul.

– Ce? Privi în sus, la el, printre lacrimi.

– Eşti destul de tânără să poţi fi ajutată, şi cum stadiul bo...

– *Ce*? Soraya sări în picioare. *Nu* sunt bolnavă. Eu... eu...

Şuieratul din urechi se transformă în dangăt de clopote. Pereţii de pânză care o înconjurau, Primitorul înalt, înveşmântat în negru... totul părea să se învârtă în jurul ei ca apa într-un vârtej.

Soraya se prăbuşi.

Firdausi era extrem de neliniştit când îl văzu pe Primitor întorcându-se singur de la căruţă. Se uită la mama fetei şi văzu că era iar în comă. Dar unde era Soraya?

– Am veşti şi bune şi rele pentru tine, tinere, îi spuse Primitorul, apropiindu-se.

– Nu... nu înţeleg, bolborosi Firdausi.

– Prietena ta a ajuns la noi exact la timp şi o acceptăm.

– Dar...! Îşi simţea mintea paralizată şi căuta o cheie pentru acest mister pe faţa Primitorului.

– Eşti îndreptăţit să încasezi plata pe care o dăm noi de obicei? zise omul în robă neagră, ridicând la vedere o pungă grea, ce se legăna, şi în care nu se putea afla decât o cantitate serioasă din metalul care servea ca monedă de schimb aici.

În capul zăpăcit al lui Firdausi lăcomia se lupta cu nedumerirea. Punga părea grea, foarte grea – probabil că era acolo cam zestrea unei fete bogate. Spuse mai mult de formă:

– Şi cu mama ei cum e?

– E bătrână, nu mai putem face nimic pentru ea.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi băiatul zise, oarecum hotărât:

– Dar Soraya e sănătoasă, nu are nimic.

– Aşa crezi? Vino cu mine!

Năucit, îl urmă pe Primitor până în cealaltă parte a pieţei, ajungând în spatele căruţei acoperite. Şi acolo o văzu pe Soraya cărată spre o targă pusă pe sol. Era imposibil să te înşeli asupra tremurăturilor ce-i scuturau trupul tânăr şi zvelt.

Friguri. Boala ucigătoare o măcina şi pe ea, la fel ca pe mama ei.

– Dacă rămâne în grija noastră, mai sunt speranţe pentru ea, spunea Primitorul. Şi, dacă ţii la ea, nu ar trebui să te împotriveşti.

Firdausi nu-l mai asculta. Abia dacă simţi cum şiretul pungii aceleia grele îi este petrecut printre degetele inerte.

Dar, cum după toate aparenţele era singura consolare ce-i mai rămânea, în cele din urmă degetele i se strânseră şi apucă punga.

11

Lămpile de avertizare pâlpâiau, iar soneriile ţârâiau – discret şi insistent – în tot spitalul, când Nole sosi în fugă lângă Maddalena şi Langenschmidt, în faţa intrării în sala principală de control.

– Am alertat toţi oamenii de care am putut să dau, zise el gâfâind. Nu prea mulţi, evident – în mod normal nu avem tură de noapte aici. Iar situaţia asta nu e de genul celor pentru care avem pregătite planuri de acţiune. Ce s-a întâmplat exact?

Langenschmidt îi povesti cum dăduseră peste Bracy, în drum spre sala calculatoarelor, şi Nole dădu grav din cap.

– Cred că se uita în una din sălile de regenerare – probabil că în ultima. Acolo e o femeie care şi-a pierdut mâna dreaptă – un accident la docul principal de reparaţii, săptămâna trecută. Totuşi nu înţeleg sub nici o formă ce căuta băiatul ăla afară din camera lui. Când am fost mai devreme la el – vizita de seară – părea foarte obosit şi cuminte.

– Eu aş risca o presupunere, zise Maddalena acru. N-a vrut să rateze ocazia asta unică să arunce o privire prin împrejurimi.

– Asta nu mai contează, interveni Langenschmidt. Important este că a intrat în tunelul ăsta, care duce într-un loc în care ne poate încurca borcanele al dracului de rău.

– Unde duce tunelul? întrebă Maddalena.

– Dar nu ţi-am spus? Acolo, jos, e centrala electrică a spitalului, toate comenzile echipamentelor automate, şi fel de fel de stocuri – apă activată, oxigen, substanţe nutritive şi pentru regenerarea artificială a ţesuturilor – toată bucătăria noastră.

– Atunci de ce mama galaxiei lăsaţi tunelul ăsta aşa, deschis? exclamă Maddalena mirată.

– Pentru că, în mod normal, în zona asta nu pot avea acces decât corpmani, cărora nici prin gând nu le-ar trece să se ascundă undeva, mormăi Langenschmidt. O să fiu obligat să-ţi tăbăcesc niţel pielea,

Nole, cred că-ţi dai seama de asta, nu? Să-l laşi pe băiatul ăla aşa, într-o cameră neîncuiată...!

– Da dar... Nole îşi dădu seama de inutilitatea scuzelor şi renunţă să mai spună ceva.

Începuseră să li se alăture bărbaţi şi femei, sosind din toate direcţiile. Unul sau doi purtau uniforme albe, autosterilizante, la fel cu Nole, dar majoritatea erau îmbrăcaţi aşa cum se găseau în clipa în care fuseseră scoşi din locuinţele lor sau din zonele de recreere.

Langenschmidt îi informă scurt asupra situaţiei curente, şi-i văzu schimbând priviri înciudate.

– Există vreun risc să producă pagube în mod intenţionat? întrebă unul din primii sosiţi.

– Nu, dar probabil că a intrat în panică. A luat-o la fugă imediat ce ne-a zărit. Aveţi vreo sugestie?

Urmă o clipă de tăcere. Apoi vorbi o femeie ceva mai în vârstă, care după toate aparenţele venea direct din una din camerele de terapie solară, fiindcă nu avea pe ea decât o rochie subţire, scurtă, de muselină:

– Să nu se ducă după el mai mult de doi oameni, echipaţi cu aparate de respirat autonome. Şi să se folosească un anestezic gazos – e mai simplu decât să încercăm să-l facem să judece raţional.

– În regulă, zise Langenschmidt. Hai să...

– O clipă, interveni Nole. Ce facem cu radiaţiile?

– Ce? Langenschmidt clipea nedumerit. Nu suntem pe fuziune? De unde radiaţii?

– Am două cazuri care au nevoie de tratament cu izotopi radioactivi. Aşa că se produce iod 131 şi potasiu 40. Nu spun că aşa va face, dar băiatul s-ar putea apropia prea tare de sursa de bombardament.

– De-a dreptul minunat, zise Langenschmidt amar. Deci nu ne ducem să-l căutăm arătând ca nişte monştri, suntem obligaţi să ne punem costume blindate şi să arătăm ca nişte ciborgi, ca să fie tacâmul complet. Ei bine, dacă tot e s-o facem, s-o facem măcar rapid. Voluntari?

– Eu, murmură Nole. E vina mea.

Bracy Dyge abia dacă mai era în stare să gândească. Efectul groazei iraţionale fusese amplificat de multe ori în mintea lui de impactul combinat al medicamentelor şi al consumului violent de energie datorat fugii disperate pe coridoare. Şi să se trezească dintr-o dată doar printre maşinării – parcă fără număr, peste tot, de la podea până-n tavan – care ar fi putut să-l devoreze în orice clipă, cum o devorau pe femeia aceea dezbrăcată, de dincolo de fereastra prin care privise – era mult mai mult decât putea tolera firava urmă de autocontrol ce o mai avea când ajunsese aici. Gemea şi gâfâia, sucindu-se în toate părţile, căutând un colţişor în care să se adăpostească, să se simtă în siguranţă.

Când ajunsese aici fusese întuneric, dar undeva intrase în funcțiune un releu, și acum toată sala aceea enormă era luminată ca ziua, o lumină care părea să vină de peste tot. Chiar nu era nici un colțișor mai întunecat, în care să se ascundă?

Diverse mișcări pe care le sesiza cu coada ochiului îl îngrozeau, lămpi de semnalizare ce intrau în funcțiune îl făceau să sară în sus. Chiar și mirosul intens de ozon – indicând puterea enormă cu care erau alimentate aparatele acelea – era înspăimântător pentru unul ca el, care nu mai intrase niciodată într-o centrală electrică funcționând pe baza reacției de fuziune nucleară.

Gâfâind după aer, se opri cu picioarele pe un panou strălucitor, încastrat în podea, pe care-l simțea cald sub tălpile goale, și chiar în clipa aceea auzi un zgomot în spatele lui. Își smuci capul într-acolo și văzu două siluete albe, masive – parcă ar fi adus a ființe umane, dacă n-ar fi fost de-a dreptul diforme – având asupra lor ceva ce mintea lui înspăimântată crezu că sunt puști. Țipă disperat și se năpusti orbește înainte, la întâmplare, începând un joc mortal de-a prinselea, de-a lungul și de-a latul sălii aceleia enorme.

Nu trecu mult până să observe – cu ultimele fărâme de rațiune – că exista un loc de care urmăritorii lui se fereau să se apropie. Îi văzuse de două ori îndepărtându-se grăbiți de o mașinărie mare și neagră, al cărei corp principal era un tub gros de metal, cu diametrul cam cât lungimea brațului său, alimentată prin niște cabluri foarte groase, ce șerpuiau pe podea. De ce evitau să se apropie de ea nu știa, dar de îndată ce avu posibilitatea, se aruncă spre zona aceea și intră sub mașină.

Din nefericire pentru el, cei ce-l îngrijiseră nu-și dăduseră osteneala să-i scoată inelul de crom din ureche, se mulțumiseră să i-l sterilizeze și atât. Așa că, intrând în câmpul electric ce înconjura mașina, metalul a început să se încălzească. A fost o adevărată fericire că cyclopeenii nu erau atât de înapoiați încât să mai folosească încă plombe dentare metalice, pentru că efectul ar fi fost de-a dreptul agonizant. Așa, avu doar senzația că lobul urechii îi fusese prins cu un clește înroșit în foc, urlă și țâșni fără să vrea de acolo, încercând să ajungă la ușă.

Și așa au reușit să pună mâna pe el, gazându-l, dar nu înainte de a încasa o doză de radiații suficient de mare ca să-i distrugă și părul care-i mai rămăsese în cap.

– Am pus mâna pe el, zise Nole ca să se afle-n treabă, pe când trupul inert al băiatului era pus pe un cărucior rulant, spre a fi dus în rezerva lui. Dar o să fie bolnav cel puțin o săptămână de aici încolo.

– Ești idiot, Nole, zise Langenschmidt pe un ton lipsit de orice expresie. Asta nu e decât începutul necazurilor noastre. Ce facem cu familia lui, care zicea că-l așteaptă la Gratignol? Acum trebuie să le

trimitem ceva, un soi de ajutor, şi, dacă nu nimerim totul exact la fix, la miligram, o să ne trezim cu jumătate din pescarii săraci de pe planetă pe cap, cerşindu-ne la uşă să le dăm şi lor la fel... La dracu', asta-i problema mea, dar poate aştepta foarte bine până mâine. Acum sunt mort de oboseală. Am avut destul de multe pe cap în ultima vreme, şi să umblu aiurea, rezolvând stări de alarmă, nu-i cea mai potrivită metodă de a-mi recupera restanţele în materie de somn!

Nole ezită.

– Ah... nu mai vreţi să vedeţi rezultatele despre Kolb?

Parcă asta se întâmplase anul trecut şi nu trecuse doar o oră de când o porniseră spre sala calculatoarelor, să vadă rezultatele alea ciudate. Langenschmidt îşi trecu o mână nesigură prin păr.

– OK, mai bine să le văd. Deşi nu prea are rost, pentru că, până dimineaţă, tot nu pot face nimic. Şi chiar şi atunci... oh, mă *clatin*! Hai repede, altfel mă vezi întinzându-mă pe jos şi adormind pe loc, liniştit.

Pe când îl urma împreună cu Nole pe culoar, Maddalena se trezi regretând până şi ideea că enunţase o opinie contrară cu a lui, când Langenschmidt îi vorbise despre controversa legată de PRZ-uri. Plăcerea resimţită de el revăzând-o fusese o mască extrem de eficientă şi nu reuşise să realizeze cât era el tracasat de problema asta. Dar acum îşi dădea seama că dacă pe el îl afecta atât de adânc, nu avea nici un drept să judece situaţia de ansamblu pe baza propriei ei experienţe – oribilă şi descurajantă, dar limitată la o singură PRZ, pe care şi-o alesese ea singură, de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

– Uitaţi rezultatele, zise Nole cu un fel de nervozitate amestecată cu nerăbdare, poate şi din cauză că încerca să ascundă cât era de stânjenit că-i dăduse băiatului – Dyge – posibilitatea să iasă din cameră şi să producă atâta tevatură.

– Vedeţi, continuă el, sunt trei secţiuni. Mai întâi am cerut o identificare pe plan local – adică am căutat o posibilă origine pe Cyclops.

– Şi ai obţinut probabilitate zero? Sprâncenele lui Langenschmidt se încruntaseră şi parcă îşi mai revenise puţin din oboseală.

– Exact. Structura genetică în cauză nu este cyclopeană, putem considera asta ca fiind o certitudine. Celălalt picior al lui Kolb, din care am prelevat eşantionul martor, are o structură genetică extrem de răspândită pe plan local, absolut comună.

– Ei, în baza de date există o listă a acelor planete – opt sau zece cu totul, cred – pe care grefarea de organe este încă o practică medicală acceptată. Unele culturi consideră perfect onorabilă ideea să permiţi ca părţi din trupul tău să fie folosite în continuare, după moarte. Dar nici una nu se găseşte la o distanţă mai mică de treizeci de paraseci.

– Însă, oricum, am obţinut încă o dată probabilitate zero. Aşa că am cerut identificare la scara întregii galaxii, şi am obţinut un nonsens!

Făcu un gest nerăbdător spre foile de imprimantă, şi Langenschmidt citi totul foarte încet, cu atenţie.

– Cât de multe? Vreo nouăzeci şi ceva de planete? mormăi el.

– Nouăzeci şi două – dar uitaţi-vă la probabilităţi, fir-ar ele să fie! Cea mai ridicată valoare – care nu trece însă de pragul de corelare – corespunde Pământului. Şi, de pe Pământ, cine vă puteţi imagina că i-ar fi donat lui Kolb un picior, pentru grefare?

– Tu ce zici, Maddalena? întrebă Langenschmidt.

– Dacă lucrurile nu s-au schimbat dincolo de orice închipuire, zise Maddalena încet, nici un individ născut pe Pământ n-ar lua vreodată în consideraţie nici măcar ideea donării vreunei părţi din corpul său, după moarte.

– Dar asta nu e tot, se repezi Nole. După cum vedeţi, calculatorul a avut ceva de lucru când a completat lista asta. Factorii de corelare au valori extrem de mici. Iar direcţia în care varianţa este maximă este de-a dreptul ridicolă. Pot să tipăresc imediat toate datele, dacă doriţi, dar abundă în detalii tehnice.

– Te credem pe cuvânt, zise Langenschmidt. Dar te rog să fii ceva mai clar, bine?

– Da... hm... s-ar putea spune că direcţia anomaliilor parcă se îndepărtează de rasa umană.

Se lăsă liniştea, iar uimirea parcă plutea în aer. Maddalena sparse în cele din urmă tăcerea:

– N-ar putea fi vorba de o proteză sintetică? N-am auzit niciodată de aşa ceva, dar mi se pare o posibilitate destul de rezonabilă.

Nole dădu din cap, impresionat:

– Vă referiţi la un membru sintetizat în conformitate cu nişte specificaţii aproximative, în loc să fie regenerat, pentru a fi identic cu perechea lui? Ar putea fi, nu zic nu.

– Dar, după ştiinţa ta, a fost dezvoltată undeva o asemenea tehnică? întrebă Langenschmidt.

– Nu... Dar, cu blocajul intervenit în ultima vreme în comunicaţiile cu caracter ştiinţific, asta nu e deloc concludent. Dacă vreţi, pot să mă interesez în privinţa asta şi să vă dau datele până dimineaţă.

– Aşa să faci, zise Langenschmidt oftând. În clipa asta vreau să consider că ziua mea de lucru s-a încheiat. Maddalena, te rog să mă ierţi că ţi-am stricat chiar prima seară petrecută aici, pentru că am într-adevăr intenţia să te simţi bine cât stai cu noi.

– Ce? Ah! Era clar că Maddalena nu fusese atentă la ce-i spusese el. N-are nici o importanţă, Gus. Dar, înainte de a pleca, pot să verific ideea care mi-a venit acum o clipă?

– De ce nu?

Maddalena îşi mută privirea spre Nole.

– Poţi să delimitezi o zonă anume de pe Pământ ca loc de origine? Cu alte cuvinte, poţi determina zona pentru care probabilitatea de provenienţă e maximă?

– Populaţia Pământului e amestecată bine de tot, zise Nole, privind-o fix. Şi, la urma urmei, acolo poţi găsi absolut toate tipurile de structuri genetice existente în galaxie, cu excepţia câtorva mutaţii de dată recentă.

– Da, chiar şi eu am sânge destul de amestecat, încuviinţă Maddalena nerăbdătoare. Iberic, amerindian, şi cine mai ştie de care. Dar vrei, te rog, să încerci?

Nole dădu din umeri şi începu să bată la tastele terminalului.

– Probabilitatea e tot sub limita acceptabilă, îi anunţă el. Cea mai probabilă zonă este – oare cum s-o pronunţa? Să fie Iran?

– Gus, zise Maddalena abia audibil, pe Zarathustra se vorbea o a doua limbă, nu-i aşa?

– Bineînţeles! Vorbeşti de douăzeci de ani un afurisit de amestec de irani şi de galactică...

Langenschmidt se întrerupse şi se făcu alb ca varul la faţă.

– Domnule Nole, continuă Maddalena, în operaţiile de căutare ai avut în vedere tipurile de structuri genetice existente şi pe planetele civilizate şi pe cele din afara civilizaţiei? Pun pariu că nu! Şi adăugă uşor ironică: Mă refer la PRZ-uri, bineînţeles.

Nole icni sugrumat, şi începu să bată cu furie în taste. Aproape instantaneu imprimanta dădu la iveală o nouă filă cu rezultate.

– Probabilitate şaptezeci la sută, plus-minus doi la sută, anunţă el. Nu, mi-e teamă că nu aveţi dreptate, ceea ce, în cazul ăsta, e o adevărată fericire. Probabilitatea trebuie să depăşească valoarea de optzeci la sută pentru a putea fi luată în consideraţie.

– Chiar dacă se dovedeşte că avem de-a face cu PRZ numărul Douăzeci şi doi? întrebă Maddalena pe un ton insinuant.

Se aşternu o tăcere mormântală. Apoi Langenschmidt îşi pocni palmele una de alta şi izbucni:

– Maddalena, cum m-aş fi descurcat eu fără tine, de data asta? Nole, unde dracu' e cel mai apropiat comunicator? Maddalena, eşti un geniu – fir-ai tu să fii!

12

Nole o privea cu ochii mari, având încă un aer uşor nedumerit, în timp ce Langenschmidt aştepta stabilirea legăturii prin comunicator.

– Numărul... Douăzeci şi doi, zise el, ca şi cum ar fi cântărit afirmaţia ei, căutându-i nişte înţelesuri ascunse. Mă scuzaţi, dar nu sunt sigur că am înţeles ce vreţi să spuneţi cu asta.

– Ei, haide! îl luă Maddalena la rost. Dacă nu erai atât de îngrijorat de ameninţarea lui Gus, că o să-ţi tăbăcească pielea, din cauză că l-ai lăsat pe băiatul ăla să umble hai-hui prin spital, cred că ţi-ai fi dat seama de tot înaintea mea. Piciorul ăla al lui Kolb nu e regenerat, şi nu e nici originalul. Deci trebuie să fie ori o grefă, ori o proteză sintetică. Mi-ai spus că dumneata n-ai auzit să se fi dezvoltat undeva ultima tehnică medicală, chiar dacă este perfect fezabilă. Deci aproape sigur că avem de-a face cu o grefă.

– Ai mai spus – tot dumneata, repet – că n-ai auzit să se găsească pe vreo planetă din apropiere materiale de grefă disponibile. Mai mult, calculatorul practic elimină orice şansă în privinţa asta, deoarece structura genetică a piciorului nu apare pe nici o planetă din apropiere, nici pe Cyclops. Dar rezultatele obţinute sugerează că originea suşei genetice ancestrale s-ar putea să fie în vechea zonă iraniană a Pământului.

– La data la care s-a produs nova zarathustrană, cam zece-doisprezece la sută din populaţie era de origine predominant iraniană – destul pentru a se menţine o limbă minoritară proprie, cu toată presiunea exercitată de galactică, şi să se dezvolte un dialect cu puternice influenţe de irani. Maddalena se opri o clipă, să-şi tragă sufletul, apoi continuă: Te rog să mă opreşti dacă-ţi spun lucruri deja cunoscute.

Nole scutură repede din cap.

– Sunt cam inocent în materie, cu toate că cel puţin jumătate din pacienţii veniţi aici pentru controale majore au fost pe PRZ-uri. N-am studiat niciodată cu atenţie evenimentele care au dus la situaţia actuală.

– Ar fi trebuit s-o faci, zise Maddalena sarcastică. PRZ-urile sunt cel mai important factor singular din această zonă a galaxiei. Dar n-are nici o importanţă, asta o să-mi permită să-mi dezvolt teoria în totalitate, spre satisfacţia mea.

– Unde eram? Ah, da! Cunoştinţe tradiţionale păstrate pe PRZ Unu ne-au permis să aflăm că de pe Zarathustra au reuşit să decoleze în timp util – de pe partea întunecată a planetei, fiind protejate astfel de furia novei mai multe ore, datorită masei planetei – peste trei mii de nave, în care se aflau mai bine de două milioane de oameni.

– Până acum am localizat douăzeci şi una din planetele pe care au ajuns refugiaţi, şi pe care oamenii au reuşit să supravieţuiască, chiar dacă la un nivel primitiv. Dar asta nu ne-a permis să luăm în evidenţă decât zece la sută din cele trei mii de nave despre care umblă zvonul că ar fi existat, mai exact trei sute şaisprezece nave. Pe PRZ Unu, de exemplu, ştim că au asolizat doar două nave; pe Paisprezece doar una. Pe Treisprezece, unde am stat şi eu două decenii, au ajuns aproximativ şaizeci – cei care au sosit primii au lăsat o baliză subeterică pe orbită, şi restul s-au ghidat după ea. Şi, în final, asta s-a dovedit a fi o greşeală dezastruoasă: pierderile de vieţi omeneşti au atins optzeci la sută în primul an, iar disperarea i-a copleşit pe cei rămaşi într-un asemenea hal, încât nici până în prezent nu şi-au revenit complet din punct de vedere psihologic. Dar am început să divaghez.

– Ideea esenţială este alta. De la episodul acela de pe Paisprezece, în care a fost implicat Gus şi cu mine, acum douăzeci de ani – o bandă de cyclopeeni, conduşi de un practicant de Corp respins, au început să exploateze minereu radioactiv, folosind sclavi localnici ca mână de lucru – am menţinut PRZ-urile sub o supraveghere atât de atentă, încât probabilitatea ca nişte străini din exterior să reuşească să se infiltreze pe vreuna din ele e practic nulă.

– Dar pe o PRZ încă nedescoperită s-ar putea, şi totul s-ar potrivi foarte bine. Structura genetică a grefei corespunde ideii de grup izolat de refugiaţi, de origine iraniană, iar unul dintre motivele pentru care Corpul întreţine baza de aici este că Cyclops are o poziţie excelentă în raport cu volumul de spaţiu în care sunt răspândite PRZ-urile.

Faţa lui Nole era palidă şi crispată. Maddalena se întrerupse, aruncându-i o privire întrebătoare.

– Cu alte cuvinte, zise el, crezi că cineva de pe Cyclops foloseşte o PRZ necunoscută ca… depozit de piese de schimb umane?

– Exact, încuviinţă ea.

– Dar asta înseamnă crimă!

– Bineînţeles, dacă îi ucid pe cei de la care sunt prelevate organele respective. Dar să nu crezi că omorul este tot atât de şocant pentru toate fiinţele umane ca pentru dumneata! Acolo unde am fost eu în

misiune, asasinatul este o armă politică recunoscută, iar aici, pe Cyclops – Gus mi-a spus – un copil din opt moare înainte de a împlini un an. Când viaţa este atât de scurtă, poate deveni şi ieftină.

Asta era prea mult pentru Nole. Un medic din cadrul Corpului Galactic era, prin definiţie cât şi prin necesitate, o persoană dedicată trup şi suflet ideii de păstrare şi de salvare a vieţii umane, cu orice preţ. Teoria pe care tocmai i-o enunţase Maddalena era atât de cinică şi implica atâta răutate manifestată cu sânge rece, încât nu mai putu rezista. Se scuză grăbit şi o porni spre cea mai apropiată toaletă, încercând să-şi stăpânească greaţa care pusese stăpânire pe el.

– Unde e Nole? întrebă Langenschmidt, întors de la comunicator.

– După cum arăta la faţă, cred că s-a dus să vomite! îi răspunse Maddalena dând din umeri. I-am explicat că piciorul lui Justin a fost probabil tăiat din trupul vreunui sărman de pe o PRZ pierdută în spaţiu, şi asta l-a cam întors pe dos.

– Nu mă surprinde, mormăi Langenschmidt. Deşi nu e bun de nimic dacă e vorba de probleme practice – uite ce s-a întâmplat astă-seară din cauza lui – e un om cu suflet de aur şi un doctor al dracului de bun. Dar Maddalena, te rog mult şi frumos, nu mai bate toba cu teoria asta a ta, bine? Sunt tot felul de alte alternative posibile, şi va trebui să le eliminăm pe absolut toate înainte de a acţiona pe baza sugestiei tale.

– Cum ar fi? îl întrebă Maddalena acră.

– Ei bine, pe cea mai probabilă ai enunţat-o tot tu – o proteză sintetică. Asta ar fi mult mai uşor de realizat decât o regenerare propriu-zisă – cred că-ţi dai seama – şi probabil că pe Cyclops se găsesc şi calculatoarele medicale de capacitatea necesară pentru e efectua o asemenea treabă. Am dispus să se cerceteze dacă Nole are dreptate susţinând că o asemenea practică nu este cunoscută. Şi m-ar mira să nu fi greşit el.

– De ce? Numărul planetelor ce nu-şi pot permite să recurgă la tehnicile de regenerare e strict limitat, iar dintre acestea al dracului de puţine ar recurge la un asemenea paleativ temporar – ar fi mai simplu să recurgă direct la cea mai avansată metodă cât mai repede cu putinţă.

– Cred că ai dreptate, zise Langenschmidt oftând. Dar, oricum, sunt obligat să verific. Am cerut de asemenea să ne fie transmise cele mai recente informaţii în legătură cu PRZ-urile. Şi am cerut informaţii detaliat e în legătură cu absolut toate determinările de structuri genetice efectuate de Corpul Galactic până acum.

– Dar, în sinea ta, chiar şi tu eşti convins că am dreptate, insistă Maddalena.

El tăcu câteva clipe bune. Apoi dădu reticent din cap.

– Sper din toată inima să nu ai dreptate, fir-ar să fie! Încă un scandal pe Cyclops, şi n-o să scap de dureri de cap cât o să mai fiu

comandant aici, iar dacă vom descoperi că e un caz de vinovăţie colectivă – şi vom fi obligaţi să cerem pedepsirea vinovaţilor – vom ajunge să trăim aici ca o armată de ocupaţie.

– Crezi că aşa ceva e posibil?

– Şi da, şi nu. Marea majoritate a oamenilor, atât cât pot ei înţelege problema PRZ-urilor, sunt simpatizanţi ai unei cauze care seamănă foarte mult cu a lor proprie. Altfel Quist nu ar fi beneficiat de un asemenea suport popular pentru campania ei împotriva principiului de noningerinţă. Dar o afacere de o asemenea murdărie doar cu greu poate fi adusă la cunoştinţa prea multor persoane – dacă n-ar fi aşa, probabil că am fi depistat-o deja, de mult.

– Dar Kolb nu poate să fie un caz izolat. Iar aici există acel douăzeci la sută din populaţie care a ajuns la bogăţie şi putere, prin rapacitate. Asta ţi-am spus-o deja, nu-i aşa? Şi dacă rapacitatea şi cruzimea aduc dividende, atunci e extrem de probabil să consideri că un amărât primitiv, de pe o PRZ este... este o cantitate neglijabilă. Cui dracu' îi pasă ce se întâmplă cu unul ca el, câtă vreme eu mă fac sănătos?

– Atunci există pe undeva nişte similitudini cu afacerea Carrig? se hazardă Maddalena. Un mic grup e în posesia tuturor detaliilor, dar, dat fiind că oferta lor e deosebit de valoroasă, cei care beneficiază de pe urma ei nu fac nici un fel de investigaţii – fac pe orbii, cum se spune.

– Ce?

– Fac pe orbii. E una din vorbele care au supravieţuit pe Treisprezece, unde afecţiunile de vedere sunt foarte răspândite. Ca origine, cred că datează din perioada pregalactică.

– Poate din cea preistorică, aş zice eu, murmură Langenschmidt. Exceptând PRZ-urile, n-am văzut nicăieri vreun individ lipsit de vedere. Văzul fiind un simţ de neînlocuit, merită să-ţi dai toată osteneala să ţi-l păstrezi.

– Hmm... Maddalena îşi ridicase capul. Ai zis că e puţin probabil ca individul ăsta, Kolb, să fie un caz singular, nu-i aşa? Ar fi posibil să afli dacă vreunii din aceşti „douăzeci la sută" şi-au revenit în mod miraculos de pe urma unor răni serioase sau a unor boli grave? Problemele de vedere ar putea fi un punct de plecare extrem de bun.

– Cred că sunt *într-adevăr* obosit, spuse Langenschmidt. Sau viaţa pe afurisita asta de planetă mi-a subminat definitiv bruma de inteligenţă pe care o aveam. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta. O să rezolv problema dimineaţă. Nu cred că mai putem face mare lucru în noaptea asta. E trecut de miezul nopţii, îţi dai seama?

– În ultimele săptămâni, la baza aceea fără atmosferă de unde m-ai adus aici, m-am conformat orarului Corpului, zise Maddalena. M-am dezobişnuit de alternanţa naturală zi-noapte. Dar ideea că e târziu o făcu şi pe ea să se întindă şi să-şi reprime cu greu un căscat.

– Ce ai de gând să faci, dacă teoria mea se dovedeşte valabilă? O să-l ţii pe Kolb aici şi n-o să-i laşi să-l ducă la doctorul acela al lui... parcă Rimerley îl chema?

– Evident că nu! răspunse Langenschmidt răstit.

– Dar el e singura dovadă de care dispunem...

– Kolb e ca o sabie cu două tăişuri, o întrerupse Langenschmidt. Asta ca să utilizez şi eu una din frazele acelea arhaice, care par să-ţi placă! Dacă-l ţin aici în loc să las să fie dus la Rimerley, se va da imediat alarma. Poţi pune pariu că Rimerley e implicat bine în toată povestea asta. Şi el va alerta imediat echipa care se ocupă cu recoltarea materialului pe PRZ, aceasta se va retrage imediat, iar noi, şi dacă vom localiza planeta, nu vom putea niciodată dovedi că există vreo legătură între ei şi Cyclops, cu excepţia unor date circumstanţiale, furnizate de structura genetică a ţesutului grefat. Şi, dacă nu dăm peste resturile donatorului sau peste fratele lui geamăn univitelin, nu vom fi niciodată în stare să aducem povestea în faţa unui tribunal.

– Ai perfectă dreptate, bineînţeles, încuviinţă Maddalena. Ai de gând să aştepţi până ce or să aducă o grefă nouă pentru Kolb?

– Dacă vom sesiza momentul. Ceea ce mă îndoiesc. Dar sper să putem localiza PRZ-ul şi să prindem echipa în flagrant. Şi nu trebuie să-ţi spun ţie câtă muncă e necesară pentru aşa ceva!

– Nici măcar nu văd cum... Maddalena se întrerupse. Ah, da, cred că s-ar putea totuşi face ceva. Trebuie să fie posibil să se stabilească zonele de pe Zarathustra unde era concentrată populaţie de origine iraniană şi se pot calcula traiectoriile cele mai probabile ale navelor care au decolat din acele zone. Dar o să fie o problemă a dracului de complicată, şi, chiar şi aşa, căutarea ar putea dura luni de zile.

– Ani, zise Langenschmidt laconic. Fir-ar să fie, căutăm tot timpul PRZ-uri, şi dacă până acum n-am descoperit-o pe asta de care e vorba, cine ştie prin ce colţ uitat de spaţiu o fi ascunsă.

– Dar cum crezi că au descoperit-o cyclopeenii?

– N-ar fi mai bine să-i întrebăm chiar pe ei, când o să-i prindem? se răsti Langenschmidt, dar se controlă imediat: Iartă-mă, n-am vrut să latru la tine în halul ăsta.

– Nu, eu ar trebui să-ţi cer scuze. În fond, deocamdată nu-i vorba decât de o bănuială, şi n-ar trebui să te bat la cap ca şi cum totul ar fi dovedit cu probe. Şi în plus eşti şi foarte obosit. O să te las în pace. Vrei, te rog, să mă trezeşti dimineaţă, să văd şi eu când or să vină să-l ia pe Kolb? M-ar... m-ar interesa.

– Bineînţeles, încuviinţă Langenschmidt cu un zâmbet reţinut, pe care ea i-l întoarse cu multă căldură.

Pe când ea se depărta, el o strigă din nou:

– Maddalena!

– Poftim?

– E încă prea devreme să te întreb despre vreo schimbare a opiniilor tale în legătură cu noningerința?

– Acum cine tratează bănuielile mele ca fapte dovedite?

– Corect. Langenschmidt îi zâmbi din nou, de data asta mult mai natural: Noapte bună. Și... să știi că-mi pare foarte bine că ne-am revăzut, după atâta vreme.

– În ciuda tuturor necazurilor pe care le-am adus cu mine? Sunt de-a dreptul flatată!

13

– Plecaţi de lângă fata aia! şuieră Lors Heimdall.

Cei doi oameni din echipa sa, care stăteau aplecaţi peste Soraya – inconştientă – tresăriră şi se răsuciră pe călcâie. Îi trăseseră acoperământul subţire aşternut peste ea spre brâu, expunând vederii şoldurile tinere şi pântecele plat şi tare, aşa că nu aveai nevoie de prea multă imaginaţie ca să-ţi dai seama ce aveau în cap.

– Ce te-a apucat? mormăi cel mai bătrân. De data asta se plăteşte mai bine pentru virgine? Oricum, în final nu are nici o importanţă.

– Ieşiţi dracului afară de aici! tună Heimdall, dându-şi la o parte pulpana robei, pentru a scoate la vedere patul armei sale energetice.

Cei doi oameni schimbară priviri mirate, dădură din umeri şi se conformară ordinului.

Heimdall îşi aranjă la loc roba şi se şterse pe faţă. Nu îndrăznise să le spună oamenilor săi cât de necesar era ca fata să ajungă la destinaţie în stare perfectă. Dacă aceştia ar afla de pericolul ce-i păştea de când Kolb fusese dus la spitalul Corpului, probabil că l-ar părăsi pe loc.

Totuşi, până acum norocul era de partea lui. Să pună mâna pe fata asta chiar în ziua în care-i ceruse Rimerley, era ceva absolut remarcabil, şi asta-i sporise mult încrederea în norocul lui. Evident, tenul fetei era cam închis la culoare – asta era valabil pentru nouă indigeni din zece – dar existau destule mijloace de a elimina melanina ce producea acest efect. Iar în celelalte privinţe fata era aproape perfectă: statură potrivită, siluetă bine proporţionată, clasă adecvată de reacţii imunologice... Rimerley spusese că – dată fiind importanţa acestei probleme – era gata să accepte material natural cu mult mai multe abateri faţă de cerinţe, urmând să-l aducă artificial, prin diverse intervenţii, la parametrii necesari, aşa că putea să nu-şi mai facă griji în privinţa asta.

Se aplecă s-o acopere la loc pe Soraya, şi se opri, cu mâinile încleştate pe ţesătura subţire. Bineînţeles, era absolut adevărat că, în final,

deteriorarea fizică ce ar fi rezultat era lipsită de orice importanţă – un minimum nesemnificativ – şi, pe orice planetă cu standarde rezonabile în materie de comportament sexual, asta s-ar fi întâmplat oricum, la un an sau doi de la ieşirea din pubertate.

Îşi impuse cu hotărâre să-şi recapete controlul de sine şi aruncă acoperământul peste trupul dezgolit. Apoi traversă încăperea şi se aşeză în faţa scrinului de lemn sculptat unde era camuflat comunicatorul.

Rimerley aşteptase cu încordare acest apel de când fusese adus Kolb la el şi-l examinase. După cum îşi închipuise şi el, omul era într-o formă teribil de bună, dacă ţineai cont de întâmplările prin care trecuse cu nici o zi în urmă – la spitalul Corpului se puteau efectua tratamente excelente, la care Rimerley nu putea avea acces, pentru că îi lipsea dotarea tehnică necesară.

Dar ceea ce putea oferi el îi adusese o avere imensă şi o putere considerabilă, cu atât mai de luat în seamă cu cât nu se manifesta la lumina zilei. Iar acum sosise vremea să folosească toată această putere pentru a se apăra pe sine însuşi.

În clipa în care se făcu legătura, îşi dădu imediat seama – din expresia de satisfacţie ce parcă exulta de pe faţa lui Heimdall – că perioada de risc maxim – aşteptarea – luase sfârşit şi că putea să o abordeze pe Quist şi să-i facă propunerea aceea cheie din planul lui.

– Ai găsit ceva? zise el iute, înclinându-se nerăbdător spre aparat.

– Cred că da, zise Heimdall dând din cap. Încă n-am găsit materialul pentru Kolb, dar...

– La dracu' cu el, îl întrerupse Rimerley. O s-o rezolvăm când o să ne pice nouă bine. Dar înainte de asta, trebuie să ne îngrijim să ne fie bine! Privi spre un colţ al ecranului, unde se zărea un trup acoperit, o imagine abia vizibilă – uşor distorsionată – peste umărul lui Heimdall.

– E fata din spatele tău?

– Da, ea e. Am fost obligaţi să-i provocăm un atac de *friguri* – boala mortală de aici – ca să putem pune mâna pe ea, dar a trecut deja peste punctul culminant al crizei, iar acum e în comă artificială. Date fiind circumstanţele, nu ştim prea multe despre antecedentele ei, dar e clar că nu are mult peste şaisprezece ani, şi corespunde în raport cu toate specificaţiile pe care mi le-ai transmis. Are chiar şi grupa sanguină corespunzătoare, o chestie care mă îngrijora destul de mult.

– Da? Asta e chiar minunat! Rimerley avea impresia că încordarea se scurge din el aidoma aerului dintr-un costum de cosmonaut perforat. Grupele sanguine cele mai răspândite pe Cyclops par să fie destul de rare pe acolo, la tine. Ai de gând să mi-o trimiţi imediat?

– Mă întrebam dacă – ţinând cont că e urgent – n-am putea risca niţel şi să asolizăm nava undeva, prin apropiere. Şansele de a fi văzuţi...

– Nu merită să riscăm atât, i-o tăie Rimerley. Nu, chiar dacă asta ne mai întârzie cu o zi, e mai bine s-o transporţi în zona obişnuită de asolizare, între coline. Încă mai există o posibilitate redusă de a fi prinşi, iar a facilita un contact direct între localnicii de pe o PRZ şi o navă spaţială este un pericol inutil, la care nu merită să ne expunem.

– N-am uitat nici o clipă că, dacă pun mâna pe noi, or să ne dea cu Codul ăla Galactic în cap de n-o să ne vedem, mormăi Heimdall.

– Am mai discutat asta de zeci de ori, ripostă Rimerley. Euthanasia voluntară e acceptată pe suficient de multe planete ca să ne putem clădi o apărare solidă pornind de la asta... O clipă! I-ai spus ceva fetei?

– N-am mai vorbit cu ea de când a avut atacul acela provocat!

– Hm... O să trebuiască s-o convingem, ca să salvăm aparenţele, că suferă de o boală mortală incurabilă, şi că e mai bine pentru ea să accepte un sfârşit demn şi liniştit.

– Ai reuşit să faci asta de nu mai ţin minte câte ori, zise Heimdall cu un zâmbet cinic.

– Da, dar... La dracu', nu ştiu de ce-mi mai pierd timpul. Mă duc imediat să vorbesc cu Quist. Urează-mi succes.

Mesajul i-a fost transmis lui Quist în timpul celei de-a doua sesiuni de conferinţe a zilei. Dr. Aleazar Rimerley doreşte să o vadă imediat ce este cu putinţă.

Fir-ar să fie de om! Şi-a şi găsit momentul în care să vină – şi personal, pe deasupra! Nu putea să rezolve totul folosind comunicatorul!

Alura Quist îşi muşcă buza, privind spre sala de conferinţe, în timp ce servitorul ce-i adusese mesajul aştepta cu discreţie în spatele scaunului ei înalt. De dimineaţă, cele mai acute divergenţe de opinii dintre delegaţi fuseseră aplanate, ajungând la niveluri acceptabile; iar în după-amiaza asta se făcuseră mai multe propuneri – primite cu o furtună de aplauze – pentru acţiuni menite să ducă la răsturnarea politicii statuate de principiul de noningerinţă. După părerea lui Quist, două dintre ele – un adevărat record – aveau chiar şanse de reuşită superioare banalului procent de cincizeci la sută.

Omar Haust nu se arătase la faţă după spectacolul dizgraţios pe care-l oferise seara trecută. Poate că vioiciunea delegaţilor era legată şi de asta – toţi cei ce proveneau de pe planete bogate şi avansate se simţeau stânjeniţi în prezenţa unui băştinaş de pe o PRZ.

Vorbitorul care era acum la tribună simţi că se întâmplă ceva. Se opri curtenitor, privind la Alura Quist. Şi fu imitat de toţi cei de faţă.

Înjurând în gând, dar cu figură impenetrabilă, se ridică de pe scaun.

– Vă rog să-mi acordaţi o favoare, spuse ea. După cum câţiva dintre dumneavoastră ştiu deja, un foarte drag prieten al meu a fost rănit ieri grav de un rechin-lup.

Printre participanţi se auzi imediat un murmur de compasiune, deşi văzu şi una sau două expresii nedumerite, dar vecinii celor care le afişau îi lămuriră rapid pe cei ce nu erau la curent asupra evenimentelor.

– Mi s-a spus că doctorul care-l are în grijă doreşte să mă vadă de urgenţă. Dacă sunteţi amabili să mă scuzaţi câteva clipe...

– Bineînţeles! exclamară cel puţin o duzină de glasuri, iar ea se îndepărtă imediat, după ce se înclină în faţa lor.

Rimerley o aştepta într-o cameră de audienţe ai cărei pereţi erau acoperiţi cu un model argintiu, parcă filigranat. *Decorul e extrem de potrivit pentru unul dintre cei mai buni doctori de pe planetă*, se gândi Quist, pe când iritarea produsă de faptul că fusese scoasă din conferinţă era înlocuită de grija pentru starea lui Kolb. Dacă Rimerley se deplasase până aici în persoană, asta putea uşor fi interpretat ca semn rău.

– Doctore, îi zise ea, s-a întâmplat ceva cu...?

El o întrerupse brusc:

– Înainte de a discuta orice altceva, vreau să mă asiguri că nimic nu poate fi nici ascultat, nici înregistrat.

– Doctore! Dar poţi fi sigur...

– Scuteşte-mă. Ştiu prea bine că nimeni nu poate ajunge pe înălţimile pe care ai ajuns dumneata, pe o planetă ca asta, fără să fie precaut şi fără să vadă departe. Dar tot în numele precauţiei este necesar ca discuţia noastră, legată de problema pe care am venit să ţi-o prezint, să fie absolut personală.

Ea îl privi cu atenţie. Înainte Rimerley i se adresase cu tot respectul cuvenit rangului ei, ba chiar cu o uşoară slugărnicie. Acum nu numai că i se adresa de la egal la egal – uneori parcă vorbea unui inferior. Ultima afirmaţie a lui era, de fapt, un ordin: învelit în poleială, dar ordin.

Începu să se înroşească la faţă şi-i răspunse răstit:

– Nu admit să mi se vorbească pe tonul şi în termenii ăştia!

– Ştiu. Dar dacă într-adevăr ţii la Justin Kolb, o să admiţi.

Se aşternu tăcerea. În cele din urmă ea dădu din umeri şi traversă încăperea spre peretele din faţa ei. Ridicând o plăcuţă acoperită cu acelaşi model filigranat ca pereţii, dădu la iveală un comutator, pe care-l răsuci la nouăzeci de grade.

– În regulă. Înregistrarea este complet ştearsă, nu se mai menţionează nici măcar faptul că eu am intrat aici, pentru a mă întâlni cu dumneata. Ce vrei să-mi spui? Ai... l-ai examinat pe Justin, ai reuşit să faci ceva pentru el?

– Nu. Dar în privinţa lui nu ai de ce să fii îngrijorată, doctorii Corpului au făcut o treabă excelentă şi ciotul o să i se vindece repede.

La auzul cuvântului „ciot" Quist avu o tresărire. Pentru a masca această slăbiciune ce nu-i stătea în caracter, ripostă pe un ton aspru:

– Când o să se facă bine? Şi de ce – dacă asta e tot ce ai făcut pentru el până acum – l-ai părăsit imediat ce ţi-a fost adus spre îngrijire?

– Nu mai pot să fac nimic până ce nu găsim o *grefă* potrivită, zise Rimerley. Şi se opri, lăsând-o să pătrundă bine semnificaţia cuvintelor.

– *Grefă*? Quist se asculta repetând cuvântul şi avu impresia că este un zgomot nedefinit. Dar eu credeam că te foloseşti de regenerare. Nu aşa se numeşte?

– Pentru o femeie care conduce totul pe planeta asta de atâta vreme, eşti uluitor de ignorantă, răspunse Rimerley. I-aş regenera cu dragă inimă piciorul, dacă-mi cumperi un calculator medical cu o capacitate de un megabrain şi plăteşti Corpului pentru a obţine baza de date corespunzătoare planetei Cyclops, necesară pentru asemenea operaţii. Dar cum nu-ţi poţi permite aşa ceva, Kolb va beneficia de acelaşi tratament ca data trecută: o *grefă*, care este mai simplu de implantat şi mult mai ieftin.

– Data trecută? Vrei să spui...

– Ajung imediat la ceea ce vreau să spun. Şi cum o să fie nevoie de explicaţii serioase, cred că e de preferat să iau loc. Rimerley privi în jur după un scaun şi se aşeză.

– Grefă! continuă el. Desprinderea unui organ dintr-un trup şi implantarea lui în alt trup. Clar? Mi l-ai pus în braţe pe Justin Kolb cu un picior lipsă, pe care i l-am înlocuit cu unul ce face perfect pereche cu celălalt picior al lui, un organ neutru din punct de vedere imunologic, ai cărui muşchi şi nervi au fost suturaţi la trupul acceptor cât mai bine cu putinţă. Nu suficient de bine pentru ca el să mai poată fi capabil să îndeplinească munci în spaţiu, dar asta nu cred că a fost un inconvenient din punct de vedere al – hm – relaţiei dumitale cu el.

– Rimerley, zise Quist printre dinţii încleştaţi, nu ştiu ce vrei, dar...

– Atunci aşteaptă până o să auzi despre ce e vorba! zise Rimerley categoric. Ieri, piciorul ăla al lui a fost examinat de medicii Corpului. N-am de unde şti dacă au făcut analize suficient de detaliate pentru a-i determina originea, dar, dacă au făcut-o, ai dat de necaz. După toate aparenţele, nu ştiai că regenerarea membrelor umane depăşeşte capacitatea tehnică de care dispunem noi. Totuşi – faptul în sine e de notorietate publică – se va presupune că ai fost la curent cu tot...

Pe parcursul ultimelor propoziţii rostite de Rimerley, Quist îşi fluturase nerăbdătoare mâna, încercând să-l întrerupă.

– Origine? reuşi ea să rostească.

– Da, *origine*. Ce crezi că am făcut, m-am dus să cumpăr piciorul ăla pe un capăt de doc din Gratignol? Nici măcar un pescar mort de foame n-ar fi în stare să-şi vândă un membru sănătos, nu crezi? Nu, organul a fost importat. Dintr-un loc în care băştinaşii nu pot bate toba despre ce s-a întâmplat, mai exact de pe o PRZ încă necunoscută.

Gura lui Quist se mişca, dar nu reuşea să scoată o vorbă.

– Vreau să-ţi atrag atenţia, continuă Rimerley, că nici un individ cu o brumă de inteligenţă nu te va crede, dacă vei afirma că n-ai fost la curent, că dumneata, Alura Quist, ai crezut că piciorul ăla e regenerat. Ar fi trebuit să ştii că nu e posibil, la noi. Şi ce-o să se întâmple cu conferinţa asta simandicoasă, când o să se răspândească un asemenea zvon?

Perspectiva ca o asemenea informaţie să ajungă la restul delegaţilor era înfiorătoare. Mâinile lui Quist se transformaseră în doi pumni osoşi, încleştaţi sălbatic.

– Asta e şantaj, şopti ea. N-o să reuşeşti să-l duci până la capăt! O să te denunţ – nu-mi pasă ce-o să se întâmple cu Justin. Poate că o să conving Corpul să-i regenereze piciorul când o să le spun că...

– Să mă denunţi *pe mine*? O să pară că ai intrat în panică din cauza campaniei pe care o duci împotriva Corpului, şi n-o să te creadă nimeni! În plus, Corpul o să aibă altele pe cap. După ce o să le faci ce e de făcut!

Ea îl privi nedumerită.

– Corpul *ar putea* – da, ar fi *posibil* – să-l vindece pe Justin Kolb, ca un gest de generozitate, recunoscu Rimerley. Dar nu-ţi vor oferi şi dumitale încă o viaţă de om în faţă, aşa cum am eu de gând să fac. Ţi-e teamă de bătrâneţe, nu-i aşa? Ţi-e teamă de moarte şi de noaptea lungă şi tăcută care urmează.

Ceva din tonul lui evoca cu atâta forţă o teroare formidabilă, încât Alura Quist se trezi dând prosteşte din cap.

– Ei, atunci am ajuns la obiectul discuţiei noastre, zise Rimerley. Propunerea pe care ţi-o fac, şi care ne avantajează pe amândoi. Nici eu nu-mi doresc să iasă la lumină povestea cu Kolb, deşi dumneata vei avea mult mai mult de suferit decât mine. Şansele ca indivizii din Corp să fie intrigaţi de piciorul lui pentru a începe investigaţii depind direct de gradul lor de ocupare – mai ales dacă le pică pe cap ceva cu totul deosebit – iar dumneata ai exact poziţia necesară pentru a le pune pe cap o problemă ce va împinge orice altă preocupare pe planul doi – cu puţin noroc, poate chiar pentru totdeauna. Mai mult, din ştirile şi reportajele apărute până acum despre conferinţa asta, cred că ai şi pregătit terenul pentru ceea ce vreau eu să faci.

Rimerley adăugă, condescendent:

– Bineînţeles, Kolb o să-şi recapete şi el piciorul.

Quist rămase absolut încremenită pentru o bucată bună de vreme. În cele din urmă, pe un ton lipsit de orice emoţie, zise:

– Despre ce e vorba?

– Ce-ţi ofer? ripostă Rimerley. Ei, nu prea mult. Douăzeci de ani de tinereţe de acum încolo. Poate chiar cincizeci!

Pentru o clipă lăcomia se văzu clar în ochii lui Quist, până când fu ştearsă de lacrimi:

– E o glumă crudă! zise ea răguşit. E cea mai nenorocită, cea mai murdară…

– *Nu* glumesc. Rimerley se lăsase pe spate în scaun şi era atât de calm, încât era tentată să-l creadă.

– Cum?

– Asta n-am în nici un caz de gând să ţi-o spun. Am făcut pur şi simplu o ofertă. Douăzeci de ani, posibil chiar mult mai mult. O privea atent, cu insolenţă: Cum mai arată sânii dumitale fără sutien, în ultima vreme? Cam lăsaţi? Probabil că şi muşchii abdominali au început să te lase, în ciuda tuturor tratamentelor cosmetice. Eu te-aş putea *depana*, aş putea *repara* toate astea.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea. Şi dură, şi dură… În cele din urmă o sparse Rimerley, care se ridică de pe scaun, dând din umeri.

– Păcat. Nu m-am aşteptat de la dumneata să preferi umilirea publică şi probabil şi un proces pentru încălcarea legii împotriva interferenţei cu PRZ-urile. Ceea ce va fi, de fapt, un foarte ciudat punct culminant al campaniei dumitale, nu crezi?

– Stai! şopti ea. Fir-ai să fii! Ştiai că la asta nu pot să rezist!

– Bineînţeles, zise Rimerley rânjind.

– Ce… ce trebuie să fac?

El îi spuse – o singură frază, clară răspicată – după care adăugă:

– Astăzi!

14

După cum fusese stabilit, veniseră să-l ia pe Justin Kolb dimineaţa, devreme. Maddalena îl văzuse plecând într-un helicopter alb, cu însemne de aparat medical, ce o pornise cu mult zgomot spre sud-vest. Prezenţa acelui aparat o izbise, pentru că degaja un aer oarecum vetust, dar, după douăzeci de ani petrecuţi într-un mediu în care tehnologia nu depăşea stadiul uneltelor prelucrate manual, considerase că încă nu se obişnuise ea cu realitatea tehnică actuală.

– Mi-aş fi dorit tare mult să fi putut să-i implantăm un dispozitiv de reperare, murmurase Langenschmidt aflat alături de ea, în timp ce privea spre pata albă ce se micşora rapid pe cerul albastru.

– Credeam că aţi făcut-o!

– L-am întrebat pe Nole ce şanse sunt ca un asemenea dispozitiv să treacă neobservat la o examinare medicală atentă, şi mi-a spus, fără nici o ezitare: „Nici una". Rimerley nu poate fi un medic incompetent – printre pacienţii lui se află câteva din cele mai importante personalităţi de pe Cyclops.

– L-ai întrebat cumva pe Nole şi cum s-a întâmplat să-i scape natura piciorului lui Kolb?

– Adevărul e că exact asta l-am întrebat şi eu, zise Langenschmidt stânjenit. Am avut o scurtă discuţie pe tema asta. Dar recomandarea lui a rămas valabilă: nici urmă de dispozitiv de reperare, ca nu cumva să-i alarmăm pe indivizi.

– Atunci cu siguranţă ştii unde se duce.

– În principiu nu se poate duce decât pe insula lui Rimerley. Dar aş fi fost mult mai fericit să fiu sigur de asta. Cum ziceai şi tu aseară, Kolb este singura noastră dovadă, până acum.

– Sper că aţi păstrat măcar câteva eşantioane de ţesuturi.

– Nole a recoltat câteva, din locuri unde nu pot fi observate, şi le-a pus la păstrare, ca eşantioane-martor pentru analizele de structură

genetică pe care o să le facă în continuare. Cel puţin asta o să fie povestea pe care o să le-o spunem, dacă se prind că s-au făcut recoltări. Helicopterul dispăruse în zare, aşa că Langenschmidt zise brusc: Ei bine, nu pot să stau aici toată ziua. Am totuşi o bază de condus.

– Eu n-am aşa ceva, zise Maddalena. Şi cum tu m-ai adus pe Cyclops, sper să-mi poţi da şi ceva de făcut, ca să nu „stau aici toată ziua".

– De fapt ar fi vreo două probleme... Nu prea mă simţeam în stare să te rog, pentru că nu e tocmai cinstit, din moment ce eşti în concediu, dar pentru că tu te oferi...

– Eşti un diplomat execrabil, Gus, în ciuda eforturilor ce s-au depus cu tine. Despre ce e vorba?

– Tot timpul liber de care dispun la ora asta mi-l pierd studiind ce se întâmplă la afurisita aia de conferinţă a lui Quist. Buletinele locale de ştiri sunt pline – încearcă să prezinte totul ca un act total dezinteresat al planetei Cyclops, în favoarea fraţilor şi surorilor pe care planetele mai bogate şi mai lacome i-au dat uitării, etc. etc. ... ce să-ţi mai spun, îţi poţi imagina restul şi singură. Seara trecută, la un banchet oficial, a avut loc un mic incident – delegatul de pe PRZ Unu s-a îmbătat şi le-a trântit câteva adevăruri în faţă, care i-au pus pe organizatori într-o poziţie cât se poate de proastă. Vrei să urmăreşti tu relatările de la sesiunea de conferinţe de dimineaţă? Şi să-mi faci un rezumat în pauza de prânz? Asta ar fi prima problemă. Cea de-a doua ne priveşte pe noi, direct: te-aş ruga să-i ajuţi pe programatori – sunt supraîncărcaţi – să găsească o poziţie cât mai probabilă pentru Douăzeci şi doi. Probabil că nu vom putea reuşi să reducem abaterea de calcul la mai puţin de o sută de paraseci, dar dacă am fi în stare să o coborâm pe la cincizeci, cred că aş reuşi să mi se repartizeze vreo două nave de cercetare, să le trimitem în zonă.

Problema era fascinantă şi extrem de complicată Se cunoştea distribuţia populaţiei pe Zarathustra la data apariţiei novei, astfel încât se puteau determina ariile cu populaţie densă de origine iraniană care fuseseră în emisfera luminată a planetei şi unde oamenii fuseseră exterminaţi aproape imediat de cataclism. În emisfera întunecată, nu existau decât trei zone unde se vorbea limba minoritară, iar tipul de structură genetică ce fusese detectat în piciorul lui Kolb putea proveni din oricare din aceste zone.

Pornind de la această bază, era necesar să se calculeze mai întâi în care dintre ele – una, două sau toate trei – oamenii avuseseră posibilitatea să ajungă la un spaţioport suficient de repede ca navele să poată decola înainte ca mişcarea planetei să le expună furiei novei. Pentru că doar cele ce reuşiseră să rămână în conul de umbră al planetei scăpaseră de furtuna de radiaţii ce însoţea fenomenul.

Una din aceste zone cheie se aflase în întuneric pentru şapte ore, celelalte două pentru ceva mai puţin de jumătate din acest interval.

Luând în consideraţie cel mai probabil mod de desfăşurare a evenimentelor la faţa locului, echipa de la calculatoare trebuia apoi să determine ce traiectorie ar fi putut urma navele pentru a rămâne în umbra planetei, dacă ar fi rămas la sol până în ultima clipă; dacă ar fi decolat cu o oră mai devreme; sau cu două ore avans, şi aşa mai departe, făcând deci fel de fel de ipoteze asupra celor întâmplate pe parcursul acelei teribile nopţi zarathustrane. Iar pe baza acestor traiectorii ipotetice trebuia calculat unde ar fi putut ajunge navele respective.

Un timp totul a mers ca uns. Multe traiectorii au fost eliminate rapid, deoarece Corpul explorase zonele spre care duceau până la distanţa maximă pe care ar fi putut-o acoperi o navă supraîncărcată cu pasageri, astfel încât aceştia să mai fie în stare să suporte solicitările de la asolizare. Dar după aceea parcă umblau prin noroi adânc şi ceaţă groasă.

Maddalena se conformă rugăminţii lui Langenschmidt de a se uita la buletinele de ştiri locale şi de a asculta reportajele despre conferinţă – nişte platitudini, pline de fragmente de discursuri pioase, intercalate cu laude nesfârşite la adresa lui Quist şi a nobilei compasiuni a planetei Cyclops faţă de PRZ-uri. Urmărindu-le, îşi aminti ce-i spusese Langenschmidt seara trecută, când o întrebase dacă e prea devreme să-i pună din nou problema atitudinii ei faţă de politica de noningerinţă.

Nu mai era deloc sigură care era atitudinea ei în privinţa asta. Şi a-şi descoperi o asemenea reacţie, la atât de puţină vreme după ce ajunsese aici, era cât se poate de deranjant.

Fu cât se poate de mulţumită când se adânci din nou în complexele calcule de navigaţie interstelară şi tocmai lucra la ceea ce părea a fi o presupunere promiţătoare, când în sala calculatoarelor sosi un mesaj urgent pentru ea: este amabilă să se prezinte imediat la comandant?

Plecă furioasă, formulând în gând ce să-i zică lui Langenschmidt când va ajunge. Dar protestele îi muriră pe buze când dădu cu ochii de el. De la prima privire îşi dădu seama că e practic în stare de şoc.

– Gus! exclamă ea. Arăţi de parcă ai fi aflat că şi steaua asta de aici o să devină mâine novă!

– Nu chiar, dar pe aproape, reuşi Langenschmidt să spună. În ceea ce ne priveşte efectul este acelaşi – am fost somaţi să evacuăm baza.

– Stai jos, o să-ţi pun să vezi înregistrarea pe care am primit-o. Nu cred că eu sunt în stare să repet totul coerent. Apăsă pe o serie de butoane de pe biroul lui şi se aprinse un ecran. Maddalena se îndreptă pe bâjbâite spre un scaun de unde putea vedea bine şi se aşeză.

Mai întâi nu văzu decât purici şi nu auzi decât vocea unui automat, anunţând ora recepţiei, conform standardelor Corpului. Apoi puricii se estompară şi răsună o voce agresivă, cu puternic accent cyclopean:

– Personal şi oficial de la Alura Quist, pentru Comandant, Baza de reparaţii, întreţinere şi recreere a Corpul Galactic, Cyclops. Alura Quist!

Pe ecran apăru figura unei femei pe care Maddalena o studie cu atenţie. Era prima dată când o vedea pe faimoasa Quist, care era de atâta vreme arbitrul nedisputat al sorţii acestei planete. Văzu un cap blond, drăguţ, al unei femei care, în ciuda tuturor eforturilor, nu reuşea să ascundă complet efectele vârstei.

– Domnule comandant, prin înregistrarea anexată prezentului comunicat veţi lua cunoştinţă de ultima mea cuvântare de la Conferinţa asupra Non-ingerinţei cu Planetele de Refugiu Zarathustra, pe care o prezidez la ora actuală, şi de ceea ce vi se cere prin aceasta. Ţin doar să adaug că guvernul planetei mele doreşte să treceţi imediat la aplicarea hotărârii sale.

Femeia dispăru, apoi apăru din nou, de data asta în decorul unei mari săli de conferinţe, unde se aflau delegaţi de pe diverse planete, afişând cel puţin o duzină de stiluri de îmbrăcăminte. Quist li se adresa lor, şi era clar că reuşise să fie aprobată de toţi cei ce o ascultau.

– Vă amintiţi, zicea ea, că respectatul reprezentant de pe PRZ Unu – care din păcate este indispus, şi nu poate asculta direct această declaraţie oficială – ne-a sugerat una din căile prin care Corpul poate fi împiedicat să mai fie o forţă politică în zonă. Am reflectat adânc asupra vorbelor sale, şi concluzia era inevitabilă: idealurile pe care le-am mărturisit şi în care credem sunt în contradicţie cu tolerarea prezenţei Corpului – desfăşurând acţiuni contrarii acestora – pe această planetă.

Tăcere mormântală, şi pe ecran, şi în încăperea în care erau ei doi.

– De aceea doresc să vă informez că astăzi voi cere oficial comandantului bazei să retragă tot personalul Corpului de pe Cyclops şi să închidă baza. Evident, o asemenea cerere nu se poate îndeplini peste noapte, dar solicităm să fie dusă la bun sfârşit cât se poate de repede, iar începând din acest moment baza va intra în carantină, şi va înceta orice contact între Cyclops şi Corpul Galactic, exceptând discuţiile oficiale legate de evacuare. Eu...

Restul declaraţiei fu întrerupt de aplauze furtunoase. Langenschmidt apăsă pe un buton şi înregistrarea se opri.

– Ei bine? zise el.

Maddalena scutura din cap, uluită.

– Parcă ziceai că nu-şi pot permite să renunţe la baza asta!

– Nu pot. Ceea ce înseamnă că madam Quist a înnebunit. Dar, nebună sau nu, din punct de vedere legal ea e şeful pe Cyclops, şi, când voi primi răspuns de la Cartierul General al Corpului – unde am trimis tot ce ţi-am arătat – sunt sigur că mi se va cere să mă conformez ordinelor ei.

15

Pesimistele estimări ale lui Langenschmidt erau justificate. Calculatoarele bazei au fost primele care l-au asigurat că avea dreptate, chiar înainte de sosirea verdictului final de la Cartierul General. Nici o planetă populată nu era obligată să pună ceva la dispoziţia Corpului. Pentru a obţine facilităţile de care avea nevoie şi pe care nu le putea amenaja pe bucăţile de rocă lipsite de atmosferă pe care se aflau majoritatea bazelor, Corpul încheia tratate, ca orice altă planetă independentă şi suverană. Dar în realitate nu beneficia de toate drepturile decurgând dintr-o asemenea postură, şi, ca urmare, în eventualitatea că vreun guvern planetar se hotăra să evacueze un teritoriu închiriat, decizia îi aparţinea integral, fiind unilaterală şi ne-negociabilă.

Când experţii în probleme legale de la CG l-au informat asupra situaţiei, Langenschmidt se repezise la ei, întrebând de ce nu fusese prevăzută o asemenea eventualitate şi nu fuseseră luate măsuri să o preîntâmpine. I se răspunsese pe un ton glacial că circumstanţele erau unice, fără nici un precedent, şi că, în fond, el – comandantul bazei, la faţa locului – se aflase în poziţia ideală pentru a prevedea şi a preveni.

Furios, Langenschmidt întrerupsese convorbirea.

Dar zgomotul făcut de buton în acea clipă încă îi mai răsuna în cap în dimineaţa următoare, pe când se îndrepta spre pontonul principal al docului de reparaţii, pentru a se întâlni cu reprezentantul oficial al cyclopeenilor, a cărui sosire îi fusese anunţată. Acesta era un tânăr foarte înalt, foarte subţire şi cu o figură foarte acră, purtând o uniformă de un alb imaculat, care o pornise grăbit pe pasarela hidroglisorului de mare capacitate cu care venise şi, înainte ca Langenschmidt să apuce să scoată o vorbă, îşi fluturase nerăbdător mâna spre oamenii care se adunau pe puntea navei ce se pregătea să acosteze la ponton.

– Subordonaţii mei, zise el. Împuterniciţi de guvernul cyclopean pentru a supraveghea operaţiunea de evacuare a personalului Corpului.

Langenschmidt aruncă o privire spre ei. Erau pe puţin două sute. Ca multe alte planete a căror economie se afla într-o stare prea precară pentru a asigura ocuparea întregii forţe de muncă, dar era prea săracă şi nu putea depăşi bariera dincolo de care pentru un anume individ munca nu mai avea importanţă, Cyclops alesese cea mai proastă soluţie de compromis, întreţinând o forţă de muncă guvernamentală analogă cu forţele armate ale statelor naţionale din perioada pregalactică. Iar oamenii pe care-i vedea erau probabil aleşi pe sprânceană din această gloată aflată la dispoziţia guvernului.

Erau înarmaţi – remarcă Langenschmidt cu greaţă – cu arme învechite, dar fără nici o îndoială în perfectă stare de funcţionare.

– Şi materialul? se răsti el la omul din faţa lui.

Tânărul cel înalt clipi nedumerit.

– În privinţa asta instrucţiunile nu sunt foarte precise, răspunse el. Mi s-a ordonat să am grijă ca personalul bazei să fie evacuat într-un interval rezonabil. Neoficial, vă informez că guvernul meu consideră şapte zile ca fiind o durată rezonabilă pentru această operaţie.

– *Şapte zile*! Lui Langenschmidt îi părea rău că-i scăpase această exclamaţie, dar nu se putuse împiedica să nu izbucnească, pe când trecea îndurerat cu privirea peste imensele instalaţii destinate reparaţiilor şi peste clădirile anexe, alcătuind practic un orăşel, şi dintre care unele – cum ar fi bancul de testare a propulsoarelor spaţiale – aveau fundaţii atât de adânci, încât atingeau stratul de bază al crustei planetare.

– Şapte zile, zise şi tânărul ofiţer, cu un zâmbet grav, parcă răutăcios. Şi un amănunt neesenţial: numele meu este Bengt Barly. Şi am gradul de maior în Forţele Spaţiale Cyclopeene.

– Să te ţii bine de gradul ăla, zise Langenschmidt furios. Eşti pe cale să-l pierzi în orice clipă.

Se răsuci pe călcâie şi făcu semn spre unul din subordonaţii săi.

– Dânsul este maior Barly, îi spuse omului pe un ton răstit. Fără nici o îndoială că doreşte să aibă de-a face cu cineva cu un grad similar. Dinspre partea mea, eu sunt sigur de asta.

Faţa lui Barly se făcuse roz aprins, fap ce-i dădea lui Langenschmidt o satisfacţie copilărească, deşi lipsită de importanţă. Dar, pentru o bucată bună de vreme, era ultima bucurie a lui.

Ce posibilităţi de acţiune avea, altele decât să se conformeze decretului guvernamental? Superiorii lui spuseseră că nici una. Se vor detaşa nave de la alte baze, iar evacuarea va fi efectuată în cel mai rapid şi mai eficient mod permis de resursele existente. Şi cu asta – basta!

Îşi pocni pumnul în palmă, furios foc. Clar, singura modalitate de acţiune era să răstoarne guvernul Quist – dar cum să facă una ca asta? Dacă ordinul ăsta nebunesc ar fi întârziat măcar cu două zile, ar fi avut timp să strângă dovezi concrete în legătură cu piciorul lui Kolb.

Fapt care-i aduse aminte că Maddalena nu se arătase deloc la faţă în dimineaţa asta. O căutase o dată, fugar, din ochi, dar ea era de negăsit, şi grijile imediate i-o scoseseră din minte.

Să răstoarne guvernul Quist... Era soluţia evidentă. Dar încă din timpul nopţii insula fusese înconjurată de nave purtătoare de echipament radar, ba mai mult, decolase şi o navă spaţială care se plasase pe orbită staţionară şi care acum supraveghea baza prin detectoare ultrasensibile de la treizeci şi şapte de mii de kilometri înălţime, astfel încât era imposibil să încalci izolarea dintre cyclopeeni şi Corp fără să fii depistat. Nici chiar un submarin nu ar putea părăsi neobservat baza, ca să caute acele dovezi pe care le sugerase Maddalena şi să verifice care dintre cyclopeenii bogaţi se vindecaseră miraculos în ultima vreme. Pentru că până şi pârlitul de trauler al puştiului ăsta, Bracy, avea la bord un locator subacvatic, iar apele litoralului erau probabil deja supravegheate de detectoare mult mai perfecţionate...

Traulerul!

Se stăpâni cu un efort teribil să nu se întoarcă spre vasul părăginit, cu vopseaua descojită şi cu velele solare sfâşiate, care chiar atunci erau înlocuite de un robot, căruia nu mai avusese nimeni vreme să-i anuleze programul de lucru.

Hmmm...! Dar nu era decât un germen de idee, ceva foarte vag, şi avea destule alte obligaţii cărora trebuia să le facă faţă şi de la care nu se putea sustrage. Aşa că puse problema la păstrare undeva în cap, şi-şi îndreptă atenţia asupra unei alte probleme presante. Care era consecinţa directă a pledoariei cu care-şi însoţise cererea – lipsită de succes pe care o adresase Cartierului General: rugând să i se permită să refuze ducerea la îndeplinire a ultimatumului dat de Quist, sugerase că e vorba de un complot al cyclopeenilor pentru a pune mâna pe resursele bazei şi a le folosi la înfiinţarea unui şantier de întreţinere pentru nave spaţiale comerciale.

Cei de la CG erau suficient de cinici pentru a ţine cont de observaţia lui. Dar nu-şi modificaseră ordinele iniţiale. Ci le completaseră: la principalul reactor atomic cu fuziune, îngropat în adâncul insulei, se va instala un detonator, telecomandat prin radio, şi imediat ce personalul va fi evacuat integral, totul se va transforma într-un crater fumegând.

Slabă consolare. Oftând, Langenschmidt o porni să-l caute pe inginerul său şef cu probleme energetice.

Maddalena se gândise mult mai devreme la trauler, mai exact în timpul nopţii trecute, pe când se foia în pat, încercând să adoarmă. Şi luase în consideraţie şi faptul că nu făcea parte din personalul permanent al bazei, şi că figura în calculator la rubrica „personal în permisie", iar o simplă atingere pe o tastă de calculator îi putea şterge numele din

toate evidenţele, fără să fie necesară vreo explicaţie asupra destinaţiei spre care se îndreptase.

O dată astea stabilite, îl cicălise pe Nole o jumătate de oră, până când doctorul, de disperare, îi permisese să facă ceea ce dorea: să stea de vorbă între patru ochi cu Bracy Dyge.

Când deschisese uşa de la rezerva lui, băiatul se trăsese înapoi ca un animal speriat. Fără nici o îndoială credea că faptul că-i fusese ras părul din cap – măsură ce ţinea de tratamentul reclamat de expunerea la supradoze de radiaţii – era doar preludiul unor pedepse teribile, pentru temeritatea de care dăduse dovadă noaptea trecută.

Maddalena avu nevoie să facă uz de întreaga ei experienţă de diplomat printre oameni primitivi pentru a-l aduce într-o stare în care să o asculte fără să mai tremure de frică. Dar, cum timpul era extrem de preţios, profită imediat de situaţie.

– Bracy, zise ea pe un ton insinuant, nu-i aşa că atunci când ai fost adus aici pomeneai ceva despre visele tale de a lucra în Corp?

Răspunsul băiatului abia dacă putea fi auzit, iar ea fu obligată să insiste minute bune până să-l facă să spună adevărul. Dar şi atunci răspunsul lui era complet lipsit de optimism. Aşa că-l blestema în gând pe Nole pentru sarcasmul cu care-l tratase pe băiat, care-l făcuse să se închidă-n el mai rău decât o scoică pelagiană.

Se văzu obligată să facă promisiuni extraordinare şi să ofere de-a dreptul mită, sub diverse forme – nu pentru băiat, ci pentru familia lui, fapt cu mult mai onorabil – înainte ca băiatul să-i promită că o va ajuta. *Lui Gus n-o să-i prea placă asta*, îşi zise ea în gând, dar era posibil ca Langenschmidt să nu fie de acord cu planul în sine.

Uşa rezervei se deschise şi cel la care se gândea intră în încăpere.

– Mi-ai luat-o iar înainte, nu-i aşa? murmură el.

Maddalena îl privi o clipă uimită, apoi izbucni în râs:

– Vrei să spui că şi tu...?

– Evident! răspunse Langenschmidt răstit. Te aşteptai cumva să mă limitez la supunerea faţă de ordinul tâmpitei de Quist? Nole mi-a zis că eşti aici, şi mi-am dat imediat seama de ce mi s-a plimbat toată ziua prin cap numai barca lu Dyge, în ciuda faptului că funcţionarii cyclopeeni viermuiesc peste tot prin bază, ca gândacii.

– Dar la ce-ţi poate folosi *ţie* asta? ripostă Maddalena Şansele tale de a rămâne pe Cyclops sunt zero.

– Aş putea aranja să ...

– Poţi *pe dracu'*. Protocolul de evacuare a bazelor Corpului derivă direct din procedura de abandonare a navelor în largul mării, de pe Pământ. Pregătirea mea de bază, de la admiterea în Corp, este mult mai recentă decât a ta, de departe. Iar tu probabil că ai uitat tot ce nu era relevant – cum e şi asta – dar, dacă vrei să verifici, uită-te în regu-

lamente: comandantul părăseşte baza ultimul, şi răspunde de predarea controlului spre autorităţile succesoare responsabile.

Langenschmidt gemu din adâncul fiinţei lui.

– Au făcut asta special, să mă scoată pe mine din minţi de frustrare! Dar ţie la ce-ţi ajută barca?

– Dacă mă laşi să termin ce-i spuneam tânărului Bracy, o să afli singur. Şi, întorcându-se spre băiat – care ascultase schimbul de cuvinte dintre cei doi fără să priceapă nimic – continuă discuţia cu el: Deci, dacă ai avea hărţi bune, şi poate şi un aparat de radio, nu te-ai teme să navighezi aproape jumătate din circumferinţa planetară, nu-i aşa?

– Aş naviga şi spre stele, dacă aş avea o navă, declară băiatul într-un acces brusc de bravură.

– Te cred. Eşti un băiat curajos – un adevărat bărbat. Oricine îşi poate da seama de asta, dacă află cum ai omorât monstrul ăla de rechin-lup. Iar acum ai încă o şansă de a-ţi dovedi curajul, făcând o treabă care va trezi foarte mult interesul Corpului în privinţa persoanei tale, şi-ţi va permite să faci rost de velatură solară nouă, de un set de reactoare noi *şi* de un aparat de emisie-recepţie pentru ambarcaţiunea ta. Maddalena îl privise pe Langenschmidt în timp ce vorbea, şi acesta dăduse din umeri: la cât material lăsa Corpul în urmă, nu mai conta dacă-i dădeau lui Bracy câteva mărunţişuri.

Maddalena continuă să flateze, să roage, să linguşească. Langenschmidt, foarte preocupat, se gândea aiurea. Dacă cyclopeenii ăştia ar fi aşteptat până se stabilea exact ce era cu această PRZ „nedescoperită"... Să fie doar o coincidenţă? Da, cu siguranţă, nu putea fi altfel! E adevărat, Rimerley era vârât în negoţul cu „piese de schimb" umane până-n gât – nu putea fi altfel, pentru că el îi implantase grefa aceea lui Kolb – dar, cu certitudine, nu dispunea de mijloacele necesare pentru a o obliga pe Quist să acţioneze în felul ăsta! Existenţa unei legături între ei nu era şi o dovadă de complicitate criminală. Şi, chiar dacă ar fi încercat să o şantajeze, pentru că ştia de unde provine piciorul ce-i fusese grefat lui Kolb, doar asta n-o putea face pe femeia aia să dea peste cap bugetul planetei pe o perioadă de timp despre care nu se putea afirma cu certitudine decât că va fi foarte lungă. Şi, oricum, imediat ce efectele pe care pierderea venitului încasat de la Corp se vor resimţi, ea personal va fi terminată ca om politic. Se va găsi cineva care să răstoarne guvernul şi, mai mult ca sigur, noul guvern va invita urgent Corpul înapoi, pe planetă Caz în care poate că nici n-ar fi bine să arunce baza în aer – una era să repui în funcţiune nişte instalaţii, şi cu totul altceva să reconstruieşti totul din temelii – progresele din ultimul secol făceau ca o asemenea treabă să fie cam costisitoare.

Conducerea acestei baze nu era la fel de spectaculoasă ca misiunea avută în Patrulă, dar avea satisfacţiile ei, şi lui ajunsese să-i placă.

Dacă sunt obligat să plec de aici pentru totdeauna, își zise el în gând cu amărăciune, *nu am decât două căi de urmat – fie mă duc la Cartierul General, să servesc de purtător de cuvânt ambulant pentru calculatoare, fie îmi dau demisia din Corp. O a treia alternativă ar fi să sar puțin în spațiu, fără costum!*

Își dădu brusc seama că Maddalena i se adresase lui, și își ceru repede scuze că nu fusese atent.

– Te-am întrebat, repetă ea un pic malițioasă, dacă ai minat cumva insula.

– De unde... Mda, cred că e o precauție elementară. Da, am minat-o, dar detonatorul e telecomandat prin radio.

– Nu te grăbi prea tare să apeși pe butonul roșu. Bracy a fost de acord să mă scoată clandestin din zonă și să mergem până la insula lui Rimerley, și, cu ajutorul lui, s-ar putea să te fac să-ți recapeți slujba de aici, dacă guvernul lui Quist va cădea ca urmare a planului pe care-l clocesc eu acum.

– Tu? zise Langenschmidt.

– Da, eu! îi răspunse ea, privindu-l sfidător. Gus, motivul pentru care m-am tot învârtit prin zonă, încercând să mă hotărăsc ce să fac cu concediul ăsta al meu, este foarte simplu. N-am nici un chef „să mă odihnesc", nici pe Pământ, nici pe o altă planetă. N-am făcut decât așa ceva, timp de douăzeci de ani, și m-am plictisit de moarte. Am nevoie de ceva acțiune, să-mi mai pun sângele în mișcare, iar asta e o ocazie pe care n-am de gând s-o ratez.

16

– Ce–i… obiectul ăla de acolo? întrebă nesuferitul maior Barly, făcând un gest spre subiectul interesului său.

Langenschmidt se întoarse încet, sperând ca preocuparea sa în legătură cu „obiectul” să nu poată fi sesizată. Soarele cădea strălucitor pe cocile lustruite ale navelor spaţiale aflate în docul de reparaţii, mărind puternic contrastul dintre acestea şi micul trauler murdar acostat la ponton. În jurul bărcii pescăreşti se foiau mai mulţi roboţi şi ingineri, aşa că activitatea de acolo nu putea fi trecută cu vederea şi nici ascunsă… decât de un adevăr spus numai pe jumătate.

– Ăla? zise el cât se poate de calm. Ah, sper că ştii că Justin Kolb – prietenul lui Quist – a fost salvat după ciocnirea cu un rechin-lup de un băiat, un pescar. Ăla e traulerul lui. Vrem să avem relaţii cât mai bune cu populaţia din partea locului, aşa că ne-am gândit să-i facem o revizie completă, dacă puştiul tot e la noi, în convalescenţă.

După mutra ce o făcuse, opinia maiorului Barly în privinţa asta era cât se poate de clară: doar nişte idioţi îşi pot bate capul cu nevoile unui pescar nenorocit şi cu epava aia a lui. Dar spuse cu mărinimie că este de acord ca lucrările să continue, câtă vreme nu afectează cu nimic activitatea necesară în vederea evacuării rapide a personalului bazei.

O adevărată fericire, se gândi Langenschmidt, *că guvernul ăsta al lui Quist a trimis un dobitoc să supravegheze evacuarea.* Poate că în forţele guvernamentale cyclopeene nu se găseau decât idioţi, dar în privinţa asta avea dubii serioase. *Un om cât de cât inteligent*, îşi continuă Langenschmidt şirul gândurilor, *s-ar fi întrebat imediat ce-l apucase pe comandantul bazei – atât de ostil la prima întâlnire, mergând până la limita bădărăniei – să devină dintr-o dată extrem de afabil, să insiste să-şi petreacă toată ziua de lucru însoţindu-şi vizitatorul peste tot prin bază, să se răstească la oricare din subordonaţii săi care nu se conforma imediat cererilor cyclopeenilor, să-şi ceară scuze*

pentru orice întârziere ce depăşea două minute, mă rog, să devină dintr-o dată atât de cooperant, de parcă era un personaj de parodie.

Calculatoarele tipăreau de zor registrele de evidenţă a personalului şi se făceau apeluri repetate, pentru a verifica prezenţa la faţa locului; de la bazele cele mai apropiate erau chemate nave pentru a staţiona pe orbită, până în clipa când va începe îmbarcarea personalului şi a bunurilor recuperabile, adică – după planul stabilit – la şase zile de la primirea ultimatumului.

Să fiu afurisit dacă n-am făcut o mare greşeală organizând baza asta atât de eficient, îşi spuse Langenschmidt mohorât. *Dacă n-aş fi dat ordine explicite şi repetate să nu cumva să se întâmple una ca asta, cred că am fi putut termina toată treaba în exact două zile.*

Pe când el se învârtea prin bază, căutând cele mai adecvate căi de a înşela vigilenţa cyclopeenilor, se desfăşurau două activităţi necunoscute acestora, dar foarte importante. Un prieten, ofiţer superior de la Cartierul General al Corpului, serviciul personal, încerca să dea de urma lui Pavel Brzeska, aflat în concediu după ce fusese promovat general, la capătul misiunii sale de comandant de sector în cadrul Patrulei – de obicei Langenschmidt evita să aibă de-a face cu generalii, dar Pavel, fostul lui superior, era o excepţie de la regula asta – iar lângă ponton, sub puntea de lemn a traulerului lui Bracy, se desfăşura o muncă extrem de interesantă.

Deja în barca aceea se instalaseră atâtea aparate încât ar fi stârnit invidie până şi în cea mai bogată familie de pescari din Gratignol, iar dacă se va găsi loc pentru toate echipamentele pe care Maddalena le precizase ca fiind „potenţial utile", va sfârşi prin a ajunge visul imposibil de realizat al oricărui yachtman de pe planetă, şi nu numai.

Dar era puţin probabil ca vreun yachtman să audă vreodată de ea.

Până în seara «Zilei Doi» – cum o etichetase Langenschmidt în gând – ambele acţiuni fuseseră duse la bun sfârşit. Traulerul urma să plece fără nici o fereală, aşa că nici nu se punea problema să-şi înceapă voiajul noaptea – se pierdeau câteva ore, dar, oricât de mult i se îmbunătăţiseră performanţele, mai ales viteza, tot era obligat să se târască în ritm de melc până ce depăşea inelul forţelor cyclopeene staţionate în jurul insulei. Maddalena se închisese undeva împreună cu Bracy şi-i explica băiatului câte ceva despre aparatele ce fuseseră montate pe ambarcaţiune, şi pe care trebuia să le utilizeze singur la plecare.

Şi Langenschmidt fusese anunţat că-l caută Pavel Brzeska. După ce se asigurase că nici un inspector cyclopeean n-o să dea de el timp de o oră sau două, ceru să i se facă legătura în vila lui.

– Gus! exclamă proaspătul general în clipa în care comunicatorul intră în funcţiune. Chiar acum am auzit despre beleaua de pe Cyclops!

Cum ai ajuns să te pună cu spatele la zid indivizii ăia? Ai mai avut de-a face cu ei şi mai înainte, nu? În timpul afacerii de pe Paisprezece, dacă-mi aduc eu bine aminte.

– Aşa-i, zise Langenschmidt dând din cap. Ca şi Maddalena Santos – fiindcă veni vorba, e şi ea aici, am chemat-o încoace din cauza Conferinţei asupra Noningerinţei cu PRZ-urile, care se ţine pe Cyclops.

– Am auzit de ea. Cred că e prima dată când numele Cyclops a fost cap de afiş pe bătrâna planetă-mamă, de când s-au separat de Dagon. Avem aici un lobby foarte puternic favorabil lor – fac o propagandă sentimentală ieftină de mai mare dragul, zise Brzeska. Pe Cyclops cum se petrec lucrurile?

– Foarte asemănător – cuvântări pioase, golite de orice conţinut. Dar ascultă, Pavel! Am nevoie de tine pentru ceva ce este, mai mult sau mai puţin, legat tot de PRZ-uri, şi nu îndrăznesc să utilizez canalele normale. Acţionez doar pe baza unor bănuieli, şi, deşi din punct de vedere moral sunt sigur că am dreptate, nu pot cere sprijin total din partea Corpului fără să dispun de probe ceva mai concludente.

– Explică-te! îi ceru Brzeska încruntat.

Langenschmidt se conformă. Şi la sfârşit spuse:

– Evident, a fost extrem de dificil să efectuăm calculele – tot timpul ne-au stat pe cap inspectorii cyclopeeni, care tot veneau în sala calculatoarelor, după registre de evidenţă a personalului şi după fel de fel de prostii. Dar cu – hm – un pic de fereală, am reuşit să reducem zona de căutare în care probabil că se află această PRZ, la o sferă de cincizeci de paraseci. Pe cine pot ruga să-mi dea nişte nave, ca s-o şi găsim?

Brzeska se încruntă şi mai tare, de arăta aproape feroce.

– Fir-ar să fie! Ce s-a întâmplat cu Corpul în sectorul ăla de când am plecat eu? Pe vremea aia, dacă se ivea o bănuială ca asta, ţi-ar fi fost pusă la dispoziţie imediat toată Flota a Patra, fără nici o discuţie.

– Dacă n-ar fi ultimatumul ăsta nenorocit, probabil că aş fi putut să înaintez o cerere oficială. Dar aşa, în situaţia de faţă, cred că se consideră că prezenţa mea aici a dus la pierderea bazei, datorită incompetenţei, lipsei de inteligenţă şi a neîndemânării de care am dat dovadă în relaţiile cu guvernul local.

Brzeska îl privi ţintă.

– Ştiu. A pornit spre voi o comisie de anchetă compusă din trei persoane – o să ajungă acolo chiar când o să începeţi evacuarea, dacă rămâne valabil acest interval de graţie de o săptămână. Şi... hm... *chiar* ai încurcat lucrurile în halul ăsta?

– Nu. Am considerat ca sigur faptul că cyclopeenii n-o să-şi taie gâtul cu mâna lor. Fără chiria de la noi, bugetul planetar se duce dracului în cel mult doi ani.

– Ştiu.

– Nu mi-am dat seama că ai studiat problema asta în mod deosebit, zise Langenschmidt cu amărăciune în glas.

– Da, am studiat-o, ripostă calm Brzeska. La încheierea misiunii predecesorului tău, trebuia să se ia o decizie tranşantă – să fie numit un nou comandant sau să fie închisă baza. Iar balanţa a fost înclinată *pro* exact de dependenţa cyclopeenilor de venitul încasat de la noi. Am fost consultat şi eu în această privinţă şi am avizat problema favorabil – odată am fost chiar acolo, într-o permisie, la vânătoare de rechini-lup, pe vremea când eram mai tânăr.

– Se pare că am ales cel mai potrivit om cu care să iau legătura, spuse Langenschmidt mulţumit.

– Poţi fi sigur de asta. Ei, ia să vedem... Brzeska privi o clipă în gol: Da, clar. Ai nevoie de Keita Bakary, de la fosta mea bază. O să-ţi pună la dispoziţie imediat tot ce-ţi trebuie.

– Îţi mulţumesc mult. Am de gând s-o şterg de aici – sub pretextul unei conferinţe la nivel înalt pentru redesfăşurarea personalului evacuat şi pentru stabilirea unui nou amplasament al bazei – şi, când or să se termine cercetările, sper să fac rost de destulă frânghie ca această infernală Quist să se poată spânzura singură.

Brzeska tresări vizibil.

– Ai uneori nişte expresii teribil de neplăcute, Gus. Probabil că se datorează contactului îndelungat cu PRZ-urile. Ei bine, îţi doresc succes şi o recuperare triumfală a bazei.

Era încă întuneric beznă – zorile urmau să răsară peste o oră – când Maddalena se strecurase pe treptele ce duceau la pontonul unde era amarat traulerul lui Bracy. Pentru ca ea să ajungă acolo în siguranţă, şi să se strecoare nevăzută sub punte, fusese pus la punct un plan minuţios pentru a abate atenţia inspectorilor cyclopeeni – care moţăiau în posturile lor – de la această zonă.

O dată ajunsă, se vârâse în compartimentul secret ce fusese amenajat chiar în faţa motoarelor şi verificase rapid noile instrumente cu care fusese dotată ambarcaţiunea. Totul părea să fie în cea mai perfectă ordine. Îşi stăpâni cu greu un chicotit de satisfacţie şi vorbi în şoaptă, după ce pusese în funcţiune microfonul ce fusese lipit de corzile ei vocale.

– Gus! Am ajuns la bord – nici o problemă – şi trebuie să-ţi spun că inginerii tăi au făcut o treabă formidabilă. Nu ştiu unde s-a pus totul, dar este încă atâta loc, încât în primul moment am avut impresia că s-a lăsat ceva pe dinafară.

– Dacă chiar vrei să ştii – îi răspunse glasul lui Langenschmidt în micuţa cască a receptorului pe care Nole i-l implantase în zona urechii, află că au dat afară toată căptuşeala bordajului şi au înlocuit-o cu materiale sintetice, încorporând toate circuitele necesare. Fiţi atenţi să nu

ştergeţi vreo stâncă – un colţ de piatră în bord şi poţi fi sigură că scoţi din funcţiune o duzină din şmecheriile alea.

– Şi să vrei să loveşti ceva, cu aparatura de navigaţie care e instalată aici n-o poţi face decât intenţionat, şi probabil nici atunci, pentru că automatele ar prelua controlul şi ar evita pericolul. Cu un gest reflex, Maddalena vru să-şi dea părul pe spate, dar îşi reaminti prea târziu că seara şi-l tunsese la lungimea regulamentară, adică doi centimetri şi jumătate – o măsură de prevedere, pentru a nu avea necazuri cu casca vreunui costum spaţial. Nu ştia nici ea de ce, dar ceruse ca la bord să fie aduse şi două asemenea costume.

– O clipă, îl auzi pe Langenschmidt spunând, şi aproape imediat: Era Nole. Bracy s-a trezit, i se face o ultimă vizită medicală. Aseară starea lui părea să fie bună, dar trebuie să fii atentă, să ia în continuare medicamentele contra dozei de radiaţii pe care a încasat-o. De asemenea, să ştii că nu-i place deloc gustul pilulelor noastre cu vitamine superconcentrate. Dar l-am testat cu nişte turtă de sintetizator şi pare să-i placă, aşa că o să vină la bord cu un sintetizator nutriţional portabil – un „cadou de adio" din partea prietenilor lui din Corp.

– Probabil că Barly o să i-l ia, zise Maddalena acru.

– N-are nici o şansă. L-am făcut să aprobe oficial plecarea traulerului aseară, şi după aia l-a aranjat Nole – hm – un fel de cântec de leagăn, sub o formă lichidă. O să doarmă buştean până la prânz.

– Ce ruşine! În ceea ce mă priveşte, eu mi-am consumat raţia de turtă de sintetizator pe viaţă în timpul afacerii de pe Paisprezece. Ei bine, cred că acum nu-mi rămâne altceva de făcut decât să aştept.

– Exact, până când o să treceţi de toate ambarcaţiunile cyclopeene care supraveghează zona asta. Şi după aia – călătorie rapidă!

Maddalena chicoti din gât şi întrerupse legătura.

Langenschmidt era obligat să recunoască faptul că Bracy Dyge îşi juca rolul la perfecţie. O pornise pe treptele ce duceau la ponton exteriorizând exact amestecul de sentimente ce se presupunea că-l domină – regretul că părăsea luxul de care se bucura Corpul şi nerăbdarea de a-şi încerca noile pânze solare şi locatorul reparat, care, oficial, erau singurele modificări pe care le suferise barca lui.

– Nu era nevoie să vă bateţi atâta capul cu puştiul ăsta, îi zise unul dintre inspectorii cyclopeeni, un tip cu o faţă ca o lămâie, la care Langenschmidt preferase să nu asocieze nici un nume, ca nu cumva să afle vreunul la fel de urât ca mutra aceea. Sunt sigur că Alura Quist va avea grijă să fie răsplătit cum se cuvine.

– Sunt convins, încuviinţă Langenschmidt sec, fără însă a menţiona că, dacă totul mergea cum trebuie, Quist va avea de primit ea însăşi o răsplată substanţială, în curând.

Aproape că-şi ţinea respiraţia când văzu traulerul pornind spre larg, cu Bracy manevrând mândru noile lui pânze solare. Apoi se relaxă. În două ore, cel mult trei, barca va trece de absolut toate vasele de supraveghere, şi atunci se vor petrece o serie de schimbări absolut remarcabile la ea.

Pânzele solare vor fi strânse, dintr-un compartiment camuflat, de sub chilă se vor deplia o pereche de aripi subacvatice, compactul reactor cu fuziune care înlocuise bateriile de acumulatori va pune în funcţiune turbinele, iar traulerul – trepidând uşor, dar în perfectă siguranţă, garantată de specialiştii care-l modificaseră – va porni întins spre insula lui Rimerley, cu o viteză de croazieră de aproape două sute optzeci de kilometri pe oră.

Satisfăcător. *Foarte* satisfăcător. Langenschmidt spera din toată inima să fie în stare să-şi şteargă de pe faţă zâmbetul de mulţumire, în clipa în care va trebui să dea din nou ochii cu Barly şi să-l anunţe că pleacă la acea conferinţă legată de găsirea unui nou amplasament pentru bază.

17

Călătoria a fost una din cele mai spectaculoase experienţe din viaţa atât de aventuroasă de care avusese Maddalena parte până atunci. Atârnase în ghearele unui parradil, căzuse prin atmosferă fără nimic altceva decât reactoarele costumului spaţial care să-i împiedice întâlnirea fatală cu solul, trecuse cu barca peste cascade şi călărise pe fel de fel de animale ciudate.

Evident, ştirea că un trauler din Gratignol, care fusese văzut ultima oară târându-se cu câţiva kilometri pe oră, depăşea în viteză chiar şi cele mai rapide hidroglisoare de pasageri ce efectuau curse regulate între insulele locuite, ar fi atras cu certitudine atenţia oricui ar fi aflat-o. De aceea, ori de câte ori detectoarele depistau vreo ambarcaţiune în apropiere, sistemul de propulsie era scos automat din funcţiune şi treceau la navigaţie cu ajutorul pânzelor solare. În aceste perioade Bracy şi Maddalena stăteau leneşi pe punte, ca şi cum singura lor grijă pe lume era absenţa peştelui-de-untură din apele în care se găseau. De îndată ce pericolul se îndepărta, pânzele erau strânse rapid, tot de automate, sistemul de propulsie intra iar în funcţiune, şi barca ţâşnea spre destinaţia ei în capul unui jet de apă caldă de aproape doi kilometri.

Dar, în câteva ore, Bracy, care fusese extrem de dornic să participe la această misiune şi care mai întâi fusese entuziasmat de modificările pe care le suferise traulerul lui, începuse să se plictisească. Maddalena îi arătase cum funcţionează fiecare aparat în parte, inclusiv dispozitivele care n-aveau nici o legătură cu navigaţia marină, ca să-i menţină moralul, dar faptul că maşinăriile preluaseră integral comanda bărcii îl deranja profund pe băiat, pe faţa căruia se întipărise o expresie neliniştită. Mai tot timpul privea fix la siajul pe care-l lăsau în urmă şi asculta încordat zumzetul motoarelor, care răzbătea până la ei, de sub punte.

Ceea ce-l nelinişte a în cel mai înalt grad – reuşi Maddalena să-şi dea seama în cele din urmă – era faptul că nu mai putea vedea cu ochii

lui încotro se îndreptau. Băiatul ştia ce e radarul – câteva din cele mai bogate familii de pescari din Gratignol îşi puteau permite să aibă pe bărcile lor şi radare şi locatoare, pe când cele mai sărace trebuiau să se mulţumească doar cu locatoare – dar, din punct de vedere psihologic, micul ecran circular nu era nici pe departe echivalent cu vederea.

Normal, nici prin gând nu-ţi putea trece să stai pe punte, la o viteză de aproape două sute optzeci de kilometri pe oră. Nu puteau sta decât cel mult în spatele cabinei, a cărei formă fusese modificată extrem de subtil de ingineri, ca să devină eficientă din punct de vedere aerodinamic la asemenea viteze. Dar, când Bracy a început să dea semne că este neliniştit serios de această cursă orbească, Maddalena consideră că poate risca să treacă un timp pe comenzi manuale, pentru a-i demonstra că responsabilitatea ultimă nu fusese, totuşi, lăsată pe seama maşinilor.

Aproape că a fost ultima hotărâre din viaţa ei. Pe locator şi-a făcut apariţia o creatură marină monstruoasă – nu un rechin-lup, dar ceva tot atât de mare – şi, văzând un asemenea obstacol drept în faţă, Bracy urlă speriat, trăgând brusc de cârmă. Barca îşi afundă imediat bordul în apă, deoarece aripile subacvatice nu puteau compensa o manevră atât de bruscă, şi, aproape un kilometru, se rotiră în cerc, într-un nor de spumă şi stropi.

Când Maddalena a reacţionat – smulgându-i băiatului cârma din mână şi lăsând barca să-şi revină la cursul programat – vietatea aceea ciudată era deja la mulţi kilometri de ei. Singurul folos a fost că Bracy s-a convins că a încerca să piloteze manual traulerul la noua viteză maximă pe care o atingea acesta e o dorinţă la care e mult mai sănătos să renunţe definitiv.

Când apăreau alte ambarcaţiuni şi erau obligaţi să încetinească alura de marş, Maddalena avea destul timp să stea de vorbă cu băiatul şi, apropiindu-se de finalul călătoriei, ajunsese să afle destule ca să-i placă din ce în ce mai mult de el. Confruntaţi cu problemele majore cărora trebuise să le facă el faţă, mulţi tineri – dacă nu şi adulţi – s-ar fi dat bătuţi. Dar el – orfan, fără alt mijloc de a-şi câştiga existenţa în afara traulerului – se pusese hotărât pe treabă, încercând să suplinească dispariţia părinţilor săi, doi oameni harnici, cu experianţă de o viaţă pe mare. O asemenea hotărâre cerea vână, nu glumă, nişte calităţi care nu aveau nimic de-a face cu faptul că se speriase de moarte văzând două siluete în costume blindate, ce-l urmăreau prin mulţimea aceea de maşinării care-l îngroziseră. Iniţial Maddalena nu se gândise la el decât ca la o unealtă cu ajutorul căreia să scape de supravegherea cyclopeenilor şi care s-o ducă până la insula lui Rimerley. Acum, pe măsură ce vorbeau, îşi dădea tot mai bine seama de calităţile lui – timid, ambiţios, în ciuda limitărilor ce-l ţineau prizonier, şi extrem de mândru.

Deşi era încă suferind din cauza supradozei de radiaţii pe care o încasase, tot ieşea la iveală din el o tenacitate de excepţie, similară cu cea pe care legenda o atribuia culilor din era pregalactică, oameni care pe jumătate flămânzi, pe jumătate degeraţi, îmbrăcaţi în zdrenţe, reuşeau totuşi să dea dovadă de o vitalitate de neînvins.

Când insula lui Rimerley a apărut la orizont, obligându-i să încetinească, pentru a nu atrage atenţia, ea îşi modificase substanţial planurile iniţiale, şi ultimele două ore înaintea căderii întunericului şi a debarcării pe uscat şi le petrecu instruindu-l pe băiat în privinţa misiunii ce o aveau de îndeplinit.

O adevărată ironie să putem sta aşa, aici, fără nici o fereală, plutind în derivă, duşi de curent, se gândea Maddalena pe când cerceta cu atenţie domeniul doctorului. Dar nu era rău deloc, pentru că, dacă ar fi fost obligaţi să aştepte până se întunecă pentru a se apropia, ar fi avut de rezolvat o serie de dificultăţi suplimentare.

Studia imaginea insulei cu ajutorul unui periscop puternic, ce fusese instalat în catargul bărcii, care proiecta o imagine foarte clară pe ecranul aflat la baza acestuia. Era evident că Rimerley făcea parte din acei bogaţi „douăzeci la sută", cum le spunea Gus Langenschmidt, ba, ţinând cont de ceea ce vedea ea, putea foarte bine să considere că Rimerley intra în primii o mie de bogătaşi ai planetei. Pe insulă se afla o casă enormă – parte din ea intra chiar sub apa oceanului, încât puteai beneficia de o privelişte ce-ţi dădea senzaţia că te găseşti într-un imens acvariu, dacă-ţi dădeai osteneala să cobori câteva trepte; un debarcader lângă care erau trase două hidroglisoare; un elicopter, parcat în imediata apropiere a casei; iar în spatele acesteia se vedea un drum ce ducea spre cel mai înalt punct de pe insulă – un platou ascuns în spatele unei pânze de copaci.

Dacă toată averea asta e clădită pe negoţul cu „piese de schimb" pentru trupuri umane, probabil că omul ăsta are pe conştiinţă sute de victime, îşi zise Maddalena, simţind că i se întoarce stomacul pe dos când îşi dădu seama de asta.

De sub punte ajungea până la ea o muzică de marş, prea estompată ca să poată distinge cuvintele, dar care suna mobilizator. Bracy se juca din nou cu aparatul de radio. Deşi avusese şi acasă unul, înainte să moară părinţii lui, în timpul foametei din iarna trecută fusese obligat să-l vândă, şi oricum, aparatul instalat de oamenii Corpului era de departe superior oricăruia din cele existente în Gratignol.

Maddalena continuă să cerceteze cu atenţie insula din faţă, căutând semne de activitate omenească. Şi, într-adevăr, văzu câte ceva: un om care se întorcea de la pescuit, cu nişte undiţe pe umăr şi cu un coş ud, plin cu felurite vietăţi marine, în braţe; un altul în salopetă albă –

probabil un mecanic – ce trebălui puţin pe lângă elicopter, după care dispăru în casă.

– Bracy! strigă ea.

– O clipă! Şi, aproape imediat, capul băiatului îşi făçu apariţia din cabină. Poftim.

– Te rog să mă ierţi… ascultai ceva?

Buzele băiatului se strânseră a nemulţumire:

– Un comunicat guvernamental. Tipul care vorbea zicea că închiderea bazei voastre ne va face viaţa mult mai grea, dar că trebuie să ne gândim şi la sărmanii noştri fraţi de pe planetele alea, cu refugiaţi. Dar tare aş vrea să ştiu de ce sunt atât de nerăbdători să facă una ca asta, să aibă grijă de şi mai mulţi oameni, când nu sunt în stare să ne ofere nici măcar nouă o viaţă decentă?

Bună întrebare, îşi zise Maddalena în gând. Tot timpul călătoriei Bracy îi pusese fel de fel de întrebări despre Cyclops şi despre alte planete, demonstrând un bun-simţ şi o capacitate de înţelegere de-a dreptul surprinzătoare. Cel mai probabil, presupunea Maddalena, părinţii lui fuseseră relativ şcoliţi faţă de media pescarilor cyclopeeni, şi-şi dăduseră toată osteneala ca fiul lor să fie cât mai bine educat.

– Vrei să fac ceva? adăugă băiatul.

– Da. Vreau să vezi dacă se desfăşoară vreo convorbire între insulă şi vreun alt loc de pe planetă. Printre aparatele de jos e şi unul care face treaba asta. Ţi-am arătat cum funcţionează… crezi că-ţi mai aduci aminte?

– Da, cred că da. Dacă nu, o să-ţi spun. Îi zâmbi scurt şi dispăru de unde venise.

Ea chicoti şi-şi mută privirile la imaginea insulei ce se proiecta pe ecran. Dar curând îl auzi pe băiat strigând:

– Nu-i nici un comunicator în funcţiune pe insulă. Cel mai apropiat e undeva departe, spre est – am impresia că este un hidroglisor care anunţă o modificare a planului de marş.

– Foarte bine… mulţumesc. Vrei să vezi cum e şi cu comunicaţiile din interiorul domeniului?

După mai puţin de un minut îl auzi din nou:

– Maddalena! E o conversaţie pe care cred că ar fi bine s-o asculţi.

Ea se ridică repede şi sări prin tambuchiul deschis. Din difuzorul aparatului de interceptare – ce-ţi permitea să tragi cu urechea la convorbiri transmise prin fir, dacă te aflai la mai puţin de cincisprezece kilometri de locul de desfăşurare al acestora – se auzea o voce:

– …totul să fie gata la miezul nopţii. Nu trebuie să ne întârzie absolut nimic! Ştiu că spun asta de fiecare dată, dar astă-seară e mult mai important ca-n alte dăţi. Trebuie să terminăm totul în cel mult o jumătate de oră.

Se auzi o altă voce:

– Cu carantina și cu embargoul ăsta, ce se-ntâmplă dacă se detectează o asolizare neprogramată și suntem luați drept intruși din Corp?

Maddalena se încordă toată.

– Nici o grijă! răspunse prima voce pe un ton răstit. Asolizarea nu e neprogramată. Nu știi că transportul ăsta e chiar pentru Quist? Am făcut-o să-l programeze oficial. Nu știu cum o fi denumit, presupun că ceva de genul „bunuri de lux pentru consum personal"...

Îi răspunse un râs cinic, și a doua voce se auzi din nou, în șoaptă:

– Foarte bine! *Foarte* bine!

– Asta e! zise prima voce. Mai e ceva?

– Nu, cred că nu.

– Atunci la treabă!

Difuzorul amuți, semn că pe insulă nu mai erau în funcțiune alte aparate pentru comunicații.

– Despre ce era vorba? întrebă Bracy nedumerit.

– O să sosească ceva din spațiu, pentru Quist, zise Maddalena. Cam pe la miezul nopții. Asta a fost clar, dar despre ce anume e vorba...

Se opri din vorbă, străfulgerată de o idee. Langenschmidt îi pomenise de bănuiala lui, că ar exista o legătură între ultimatum și piciorul lui Kolb - mai bine zis cu riscul de a i se descoperi originea acestuia – dar că nu-și putea da seama ce anume ar fi obligat-o pe Quist să treacă imediat la fapte. Dacă însă nu era vorba de obligație, ci de mită... dacă era și ea pe punctul de a deveni clienta lui Rimerley, pentru a-și schimba o serie de organe ce începeau s-o lase – din înregistrarea de la Conferință, pe care o văzuse, era clar că Quist nu mai era deloc tânără – și Rimerley îi spusese că n-are nici o șansă, dacă oamenii Corpului îi taie calea de aprovizionare cu piese de schimb...

– *Asta* trebuie să fie! exclamă ea și, ignorând figura uimită a lui Bracy, se năpusti spre comunicatorul subspațial ce le asigura legătura cu baza Corpului. Aparatul funcționa într-o bandă despre care se știa că nu este deloc utilizată de aparatura existentă pe Cyclops, dar, pentru orice eventualitate, în caz că informațiile de care dispunea Corpul erau eronate, i se atașase și un dispozitiv special de codificare.

– Maddalena Santos, spuse ea, imediat ce se stabili legătura. Aș dori să vorbesc cu domnul comandant Langenschmidt.

– Îmi pare rău, i se răspunse. Domnul comandant a fost chemat de urgență în afara planetei, la o conferință în legătură cu redesfășurarea personalului ce urmează să fie evacuat.

– Fir-ar să fie... deja? Atunci dați-mi-l pe înlocuitorul dânsului.

– Ofițerul cel mai înalt în grad aflat acum la bază este domnul doctor Nole, dar e ocupat cu echipa de inspectori cyclopeeni, la spital. Doriți să vă fac legătura cu altcineva?

– Nu, mulţumesc, zise Maddalena oftând. O clipă! Puteţi cumva să înregistraţi un mesaj codificat de la mine şi să i-l transmiteţi domnului comandant Langenschmidt?

– Da, bineînţeles. Aşteptaţi un moment. Se auziră o serie de declicuri, apoi: Puteţi să începeţi. Înregistrăm.

Maddalena îşi formulă bănuielile în cuvinte cât mai lipsite de pasiune, şi încheie zicând:

– Apropo, Gus! Dacă tot eşti convins că o să se renunţe la ordinul de evacuare când cyclopeenii or să afle despre ce e vorba în realitate, de ce nu încerci să-i convingi pe superiori să utilizeze flota strânsă pentru transport ca să caute această PRZ încă necunoscută? Pentru evacuare sunt necesare pe puţin treizeci de nave, iar jumătate din numărul ăsta ar fi suficiente pentru căutare. Dar, cum te cunosc şi eu puţin, sunt convinsă că exact asta faci la ora actuală.

Termină mesajul, mulţumi operatorului de la bază şi întrerupse legătura. Apoi se întoarse spre Bracy:

– Ştii să foloseşti o armă energetică? îl întrebă ea.

Băiatul scutură din cap.

– Cred că în următoarea jumătate de oră o să te învăţ rapid asta. Orice o fi ceea ce se aduce aici la miezul nopţii, este ceva de valoare, şi, dacă intervenim, s-ar putea să avem şi probleme. Bună idee că am luat încă o armă, nu?

18

Se lăsase întunericul, iar barca, aidoma oricărei alte bărci pescărești ce găsea un curent bogat în substanțe nutritive și în pești, continua să plutească în derivă.

– Asta ne face invizibili cu ochiul liber, murmură Maddalena. E cazul să devenim invizibili și pentru sistemele de alarmă împotriva hoților, și dup-aia putem să plecăm la țărm.

Bracy încercase să înțeleagă detaliile ce se aflau la baza ultimei ei afirmații, dar nu reușise. Își întinse brațul, iar Maddalena îi fixă un mic emițător radio de încheietura mâinii.

Cu puțin înainte, programase un calculator de uz general pentru a-i face invizibili la detectoare electronice – unul din cele mai sofisticate din trucurile la care recurgeau în această misiune. În principiu treaba consta în a cupla un aparat de interceptare a frecvențelor radio la calculator, care comanda acele mici emițătoare cu bandă ultraîngustă, de la mâinile lor. Aparatul de interceptare urma să determine imediat frecvențele pe care lucrau detectoarele de pe insulă, le transmitea calculatorului, iar acesta făcea emițătoarele să genereze un semnal de bruiere a detectoarelor, care nu vor înregistra astfel decât o prezență difuză, ca un mic banc de ceață. Aveau și avantajul că vara, la această latitudine, imediat după apusul soarelui se lăsa o ușoară pâclă.

– Adu-ți însă aminte, îl preveni Maddalena pe Bracy pe un ton cât se poate de serios, chiar dacă e întuneric beznă și suntem invizibili pentru detectoare, tot putem face vreun zgomot, iar asta ne va da imediat de gol. Așa că fii foarte atent cum te miști.

Bracy dădu din cap, zâmbind. Dar zâmbetul îi dispăru imediat ce privi în jos și dădu cu ochii de patul armei energetice, ce ieșea din holsterul impermeabil de la șold. Maddalena avu o tresărire de îngrijorare – era oare înțelept să-i dea pe mână o armă, când singura instrucție de care beneficiase nu era decât teoretică? Doar cu mare dificultate îl

făcuse să nu tragă cu arma, dar nu îndrăznise să-l lase să vadă ce se întâmplă când se declanşa un impuls – armele energetice nu erau genul de armament la-ndemâna pescarilor, iar o descărcare era ceva ce nu putea trece neobservat, mai ales dacă trăgeai în apă, unde se ridica brusc un perete de aburi înalt de mai bine de cincisprezece metri.

Oricum era prea târziu să se mai răzgândească, nu mai era timp de pierdut, şi, cu mult înainte de miezul nopţii, trebuiau să termine de explorat casa, terenul din imediata vecinătate a acesteia şi platoul acela mai înalt, ascuns în spatele copacilor. Deoarece acolo, după cum credea Maddalena, era singurul loc în care putea asoliza o navă spaţială, exceptând cazul în care aceasta ar fi efectuat o asemenea manevră direct pe apă – fapt care nu ar fi putut să nu fie remarcat de oricine se afla relativ aproape, datorită norilor de spumă şi de aburi ridicaţi, cât şi datorită valurilor enorme care s-ar fi stârnit.

Aşa că Maddalena era aproape sigură că nava va asoliza acolo, după copaci. Şi, mergând ca melcul, le va lua pe puţin două ore ca să cerceteze restul, ca să nu mai vorbim de pregătirea diversiunii de acoperire, în cazul în care ar fi fost surprinşi de Rimerley sau de vreunul din oamenii săi.

– Ancora! îi spuse ea lui Bracy.

Mişcându-se în tăcere, ca o fantomă, băiatul o lăsă în apă şi, când simţi că a ajuns la fund, smuci scurt de cablu, să se asigure că e bine fixată. Când îl auzi că-i spune în şoaptă că totul e în regulă, Maddalena se lăsă să alunece peste copastie şi, cu mişcări de expert, aproape fără nici un zgomot, o porni înot spre ţărm.

În aripa casei ce se întindea chiar pe ţărmul apei se zăreau câteva lumini, dar nu se vedea nimeni în încăperea de la parter. Pe o masă, zăceau resturi de mâncare – cel care cinase acolo nu părea să fi avut prea multă poftă de mâncare în seara aceea. Prin ferestrele de la etaj se zăreau mişcându-se nişte femei – erau trei, una în uniformă albă, celelalte două în halate verde închis.

Maddalena îl conduse pe Bracy de-a lungul ţărmului pe o oarecare distanţă, înainte de a se urca pe mal. Avea deja o idee destul de clară în privinţa planului casei: partea dinspre mare era rezervată şefului, iar în cea dinspre uscat erau locuinţele servitorilor şi diverse birouri şi ateliere. Nu se vedea nici urmă de copii – ori Rimerley nu era căsătorit, ori aceştia se găseau într-o altă clădire, ce nu o văzuseră până atunci. Sau, bineînţeles, poate că doctorul era destul de în vârstă, iar copiii lui erau deja mari. Dar Maddalena se gândise tot timpul la el ca la un om tânăr, lacom şi crud, şi nu ca la un bătrân acru şi posomorât.

Mai întâi s-au îndreptat spre debarcaderul unde erau amarate cele două hidroglisoare. Nimeni nu i-a observat pe când se aplecau deasupra celor două graţioase ambarcaţiuni. De acolo s-au dus direct la eli-

copter. Mecanicul tocmai îşi terminase treaba, se ştergea pe mâini şi-şi strângea sculele. Au aşteptat cinci minute după ce omul a plecat, apoi Maddalena a apropiat un mic obiect de o latură a aparatului de zbor. Care s-a lipit ferm de metal, imediat ce l-a atins.

De acum încolo, dacă nu era destul de atent să observe micile obiecte lipite de ei, oricine ar fi încercat să părăsească insula cu hidroglisorul sau cu elicopterul ar fi atras atenţia – extrem de nedorită – unei mici rachete ghidate prin radio, cu încărcătură paralizantă.

Dar Maddalena se îndoia că va fi cineva în stare să descopere micile ei balize. Pentru că respectiva persoană va fi, sigur, extrem de grăbită.

– Am închis deci uşile, şopti Maddalena. Acum să ne ocupăm şi de ventilatoare.

Privise cu multă atenţie de pe trauler instalaţia de aer condiţionat a casei: două prize de admisie-evacuare înalte, prin care aerul era pus forţat în circulaţie de pompele de sub acoperiş. Bracy o asigurase că el – obişnuit să se lupte cu pânzele solare în rafale de vânt cu totul neaşteptate – poate ajunge la prize cu cea mai mare uşurinţă. Dar asta n-o împiedică să se uite la el cu sufletul la gură şi cu mâna pe armă în timp ce se căţăra pe unul din turnuri, unde trebuia să aşeze trei canistre de sticlă, legate cu o coardă explozivă, ce avea la fiecare din capete câte un detonator telecomandat.

Avusese ceva bătăi de cap până îşi dăduse seama care e cel mai probabil loc în care se afla Justin Kolb, dar, când concepuse trucul cu instalaţia de aer condiţionat, îşi dăduse imediat seama care era cea mai realistă posibilitate. Orice doctor cu bun simţ, care primea pacienţi în casa lui, nu i-ar fi cazat decât undeva aproape de capătul sistemului de circulare al aerului prin locuinţa lui, pentru ca nu cumva eventualele infecţii să se răspândească în toată casa. Imediat ce Bracy se dădu jos, îi spuse să stea de pază, şi se apropie de fereastra camerei aflate chiar sub cele două prize.

Şi într-adevăr, Kolb era acolo, într-o încăpere mare, plină cu aparatură medicală: privea înregistrarea unui spectacol muzical şi sorbea dintr-un pahar cu vin. În cameră nu mai era nimeni, dar, de ambele părţi ale patului în care stătea, se găsea câte un comunicator, iar spre pieptul lui era îndreptat un scanner medical.

Iniţial Maddalena avusese de gând să-l găsească pe Justin Kolb, să-l răpească şi să-l ducă într-un loc unde Corpul să poată trimite o navă care să-l ia la bord. Dar cele aflate mai devreme o făcuseră să-şi schimbe planul. Ceea ce gândise ea iniţial era prea simplu de realizat: activează detonatoarele de la canistre, aşteaptă zece minute ca să adoarmă toată lumea din casă, sparge fereastra şi du-l pe Kolb la barcă.

Soluţia actuală era mult mai bună.

Se îndepărtară de casă şi o porniră spre terenul mai înalt din spatele copacilor. Mergeau paralel cu drumul, fără să poată fi văzuţi de pe el, precauţie pentru care Maddalena se felicită călduros când un glisor de teren rapid porni dinspre casă, dispăru printre copacii din faţă şi se întoarse de unde plecase.

Copacii aveau frunziş bogat, iar frunzele aveau ţepi – o specie din partea locului, despre care ea habar n-avea. Şi, înainte ca Bracy să-i arate cum să facă să se ferească de ele, se trezi cu o serie de zgârieturi pe faţă. Pe ultima porţiune de drum au fost obligaţi să înainteze extrem de încet, dar, în cele din urmă, au ajuns pe micul platou ce domina insula.

Maddalena îşi strânse buzele. Chiar şi numai la lumina stelelor, tot îşi putea da seama că are în faţă unul din cele mai bine echipate terenuri de asolizare pentru nave spaţiale de care auzise ea vreodată. Platoul era dominat de o clădire joasă, pe acoperişul căreia se găsea o impresionantă pădure de antene, inclusiv una de neconfundat, pentru comunicaţii subeterice pe distanţe interstelare – un adevărat şoc să dea peste asemenea echipament acolo. Până la urmă, poate că guvernul cyclopean chiar *colabora* cu Rimerley.

Dar oare ce urma să sosească la miezul nopţii? Un picior nou pentru Justin Kolb? O asemenea dovadă ar fi fost mai mult decât suficientă pentru a obţine condamnarea lui Rimerley şi a complicilor lui chiar şi în faţa unei instanţe cyclopeene, să nu mai vorbim de una galactică!

– Ce facem acum? o întrebă Bracy în şoaptă, atingând-o uşor pe braţ, să-i atragă atenţia.

– O să încercăm să-i luăm prin surprindere pe indivizii ăştia care trebuie să sosească din spaţiu şi să punem mâna pe ei, îi spuse Maddalena la fel de încet. Nu ştiu câţi or fi, nici câţi oameni or să-l însoţească pe Rimerley încoace. Cei care rămân în casă nu sunt o problemă... Ah, fir-ar să fie!

Se lovi furioasă cu palma pe frunte.

– Ce-i? o întrebă Bracy. Când ea spusese că oamenii din casă nu vor fi o problemă, pe faţa lui se aşternuse un zâmbet de satisfacţie – ideea cu canistrele îi plăcuse în mod cu totul deosebit, mai ales că simţise pe pielea lui efectul gazului anesteziant ce se degaja din canistre când erau sparte, în noaptea când fusese încolţit în centrala energetică de la bază. Dar zâmbetul îi dispăruse imediat ce auzise exclamaţia ei.

– S-ar putea ca Rimerley să nu vină aici cu un glisor de teren. S-ar putea să folosească elicopterul, şi, dacă o face, o să fie paralizat imediat. Trebuie să mă întorc, să iau baliza aia nenorocită de pe el.

– Lasă-mă să mă duc eu, spuse Bracy.

Ea ezită o clipă. Băiatul se dovedise atent până acum şi, cum nu prea mai aveau mult timp...

– OK, se hotărî ea. Nu trebuie decât să te apropii şi să smulgi baliza... ai văzut unde am pus-o?

– Da. Pot face asta foarte uşor şi o să mă întorc repede.

– Succes! spuse ea în urma lui.

Apoi, furioasă pe propriul ei exces de ingeniozitate, porni să înconjoare micul port spaţial, în căutare de ascunzători. Să faci prizonier echipajul unei nave spaţiale, în doi, nu era prea uşor. Dar în trauler erau o serie de echipamente care făceau treaba posibilă, cu condiţia să ajungă acolo, să se întoarcă şi să instaleze totul la timp... De ce întârzia Bracy atâta? Era absolut necesar să-l aştepte aici... n-ar fi fost mai bine să încerce să-l întâlnească în drum spre ţărm, să economisească puţin timp?

Mai bine nu.

Configuraţia stelelor de pe cer arăta că se apropia miezul nopţii, dar Bracy încă nu se înapoiase. Tresărind, Maddalena îşi dădu seama că, dacă nu vine imediat, va fi prea târziu ca să mai poată aduce aparatura de la trauler.

Şi, într-adevăr, era prea târziu! Dinspre casă se auzi zgomotul motoarelor elicopterului. Pe lângă locul de parcare al acestuia se vedeau lumini de lanterne, acoperite din când în când de siluete ce se mişcau în grabă.

Aparatul începu să se înalţe, şi, timp de câteva clipe, aşteptă să audă cum îşi ia zborul racheta cuplată cu baliza ce o lipise de el. Dar nu se întâmplă nimic. Iar elicopterul o porni spre platou.

Auzi un foşnet în tufişurile de lângă ea, şi se răsuci pe călcâie, cu mâna pe patul armei.

– Eu sunt! îi zise băiatul, speriat de reacţia ei.

Se răsti furioasă la el:

– Ce-ai stat atâta? Nu mai avem timp să ajungem la trauler, să aducem ce ne trebuie!

– Îmi pare rău. N-am îndrăznit să mă apropii. Lucrau mai mulţi la elicopter – îi fixau un fel de tavă sub burtă. Când s-a făcut târziu şi n-am mai putut aştepta, m-am luat după unul din ei şi, când ceilalţi nu erau atenţi, i-am făcut *aşa*. Şi băiatul îşi puse mâinile pe gât, icnind sugestiv. După aia i-am luat salopeta, m-am dus la maşinăria aia şi am luat baliza. Am făcut-o exact la ţanc – din casă a ieşit un bărbat, cineva important, să vadă dacă oamenii îşi terminaseră treaba. Eu m-am întors, l-am omorât pe omul ăla şi am scăpat de cadavru. I-am auzit căutându-l un timp, dar nu cred că or să-l mai găsească. În golf e un rechin-lup... l-ai văzut?

– Nu! exclamă Maddalena.

– Este acolo. Nu se hrănea, nu era însoţit de şorecari, dar sunt totdeauna flămânzi, când e vorba de carne de om.

Maddalena încerca să facă faţă pe cât mai bine cu putinţă poveştii băiatului.

– Ce facem acum? insistă Bracy.

Ea dădu din umeri.

– Cred că o să cântăm după ureche.

– Poftim?

– Nu contează. Fii atent, cască bine ochii, ascultă şi fă exact ce-ţi fac eu semn să faci. Va trebui să ne descurcăm cum putem, doar cu două arme energetice, dar având surpriza de partea noastră.

Îi făcu semn să tacă şi să se ascundă. Deasupra copacilor apăruse helicopterul.

19

Pe când nava începea să fie scuturată de curenţii de aer, reintrând în atmosfera planetară, Heimdall se întreba neliniştit cât crezuseră oamenii lui în explicaţiile sale. Le spusese că afacerea asta e atât de profitabilă, încât îşi pot permite să se întoarcă acasă cu toţii – un fel de concediu suplimentar – şi, după toate aparenţele, în privinţa asta nu avea să se plângă cineva – localnicii se vor descurca foarte bine o vreme şi fără Primitorii de Bolnavi, până la următoarea comandă fermă, când vreun client bogat, temător de moarte, va avea nevoie de o inimă nouă, sau vreun idiot la fel de bogat, ca Justin Kolb, dădea bot în bot cu vreun rechin-lup.

Era însă adevărat că în istoria întreprinderii lor era pentru prima dată când întreaga echipă se retrăgea şi revenea acasă *en masse*.

Luase hotărârea asta raţional, cu sânge rece. Dacă întâmplător Rimerley estimase greşit efectele pe care ultimatumul lui Quist urma să-l aibă asupra activităţii Corpului, şi dacă vreun doctor băgăcios se încăpăţâna să analizeze structura genetică a piciorului grefat al lui Kolb, nu-şi dorea câtuşi de puţin ca Patrula să-l prindă în capcană pe planeta aia împuţită, pentru care nu merita să mişti nici măcar un deget.

Pe termen lung, nici nu se punea problema ca afacerea să fie abandonată, evident. În câţiva ani, inevitabil, va deveni el însuşi client şi va avea nevoie de îndemânarea profesională a lui Rimerley – uneori, după eforturi intense, respiraţia îi era greoaie, semn că plămânii începuseră deja să-i îmbătrânească. Şi, când va veni vremea, de ce să-şi cheltuiască bună parte din averea câştigată din greu plecând pe vreo planetă mai prosperă, pentru tratamente medicale, când persoana lui era indispensabilă pentru Rimerley, şi deci îl putea convinge pe acesta să-i facă o *revizie* gratuită?

Lăsând toate astea la o parte, se întreba serios dacă oamenii lui nu bănuiau ce se ascunde în spatele ordinului de retragere.

Era un adevărat noroc faptul că drumul dura atât de puţin – în spaţii restrânse temperamentele se încingeau repede şi izbucneau uşor.

Şi mai era şi fata, indiscutabil foarte frumoasă. Cei mai mulţi dintre oameni nu fuseseră în stare să depăşească repulsia provocată de mizerie şi să se atingă de vreo femeie din partea locului, pe timpul şederii pe acea PRZ. Dar Soraya fusese spălată, dezinfectată, aşa că... Mda, călătoria asta scurtă era un adevărat noroc.

– Suntem aşteptaţi la terenul de asolizare, raportă pilotul inutil. O să cobor direct.

– Te-ai uitat după nave ale Patrulei? Cu evacuarea asta a bazei Corpului, mă aşteptam ca spaţiul să colcăie de ele.

– Sunt dincolo de orizonul planetei, mormăi pilotul. La vreo trei mii cinci sute sau patru mii de kilometri de aici.

Aşadar nici o problemă. Heimdall simţi cum tensiunea de care fusese cuprins începe să-l părăsească.

Totul mergea atât de bine, încât se simţea aproape nemulţumit, gândindu-se că-şi irosise atâta energie făcându-şi griji inutile. Nava atinse solul cu o uşoară zdruncinătură, abia perceptibilă – pilotul devenise expert în aterizări pe suprafeţe planetare neregulate, iar amenajarea terenului de aici nu era depăşită decât de porturile spaţiale publice. Heimdall era deja în dreptul panoului de acces când se aprinseră luminile ce semnalizau încheierea manevrei de aterizare şi acesta se dădu în lături, dezvăluind întunecimea de afară şi câteva felinare, la lumina cărora se zărea un helicopter parcat, lângă care stăteau patru oameni.

– Staţi o clipă! se răsti Heimdall la cei din echipa lui ce erau nerăbdători să ajungă la sol, după care rosti cu voce tare în noapte: Doctore?

– Sunt aici, îi răspunse Rimerley. Ai avut vreo neplăcere?

– Nu, absolut nici una. Poţi să duci fata jos cu elicopterul? Am ţinut-o tot drumul în comă.

– Da, am instalat un suport pentru brancarda ei. Scoate-o şi o s-o ducem imediat în casă. După aia o să mă întorc să vă iau şi pe voi.

– Perfect! Heimdall se întoarse şi făcu un semn scurt, ordonând să fie adusă fata în dreptul deschiderii. Considera că încă nu sosise momentul să-i spună lui Rimerley că va fi nevoie de cel puţin încă trei drumuri cu elicopterul ca să ducă jos toţi oamenii care veniseră cu el.

Soraya fu preluată de doi oameni şi dusă la elicopter, unde targa ei fu fixată în suportul de sub burta acestuia. Heimdall era lângă targă şi, imediat ce treaba fu rezolvată, făcu un semn cu capul spre Rimerley:

– Poţi să pleci... dar, te rog, nu întârzia prea mult să trimiţi elicopterul înapoi, da?

Rimerley, bănuitor, sesiză o notă falsă în glasul lui Heimdall şi-l privi lung. Apoi făcu câţiva paşi, ieşind din conul de lumină de lângă elicopter, ca să poată vedea mai bine deschiderea de acces a navei. Şi,

evident, își dădu imediat seama că prin panoul deschis se zăreau mai multe capete decât ar fi trebuit să fie în mod normal.

– Heimdall, ai adus toată echipa cu tine? zise el cu voce aspră.

Heimdall trase adânc aer în piept.

– Da. Şi nu ne întoarcem acolo până ce nu se mai calmează puţin spiritele.

Nedumeriţi, oamenii care-l însoţiseră pe Rimerley se apropiară de patronul lor. Analog, auzind vorbele lui Heimdall şi dându-şi seama că bănuielile lor sunt confirmate, toţi cei care se aflau în navă săriră pe sol, începând să pună frenetic întrebări. Timp de câteva clipe fu o gălăgie teribilă, nu se auzeau decât reproşuri şi acuzaţii, ca şi cum s-ar fi rupt un zăgaz, prin care se revărsa teama oamenilor.

Nici că se putea mai bine, se gândi Maddalena. *Toţi cei din navă sunt afară. Pot să fac pariu că aşa e – pur şi simplu nu e loc înăuntru pentru mai mulţi. Şi au pomenit ceva despre o fată pe care au adus-o cu ei. De pe PRZ, fără nici o îndoială.*

Îi făcu un semn lui Bracy, iar băiatul se puse imediat în mişcare, îndepărtându-se câţiva paşi de ea, şi, după ce îl văzu ajuns la locul lui, se ridică şi ea în picioare.

Vocea îi răsuna cu o autoritate paralizantă, având volumul amplificat de zece ori:

– Rămâneţi pe loc, toţi! Sunt ofiţer al Corpului Galactic şi vă arestez pentru încălcarea Codului Galactic Unificat!

Efectul acestui ordin – vorbele parcă îi izbeau pe cei cărora le erau adresate – a confirmat toate speranţele ei. Treceau secunde bune şi pe terenul de aselizare nimeni nu era încă în stare să-şi revină din imobilismul care pusese stăpânire pe ei. Iar în acest timp Maddalena apăsase pe butonul unui mic dispozitiv de la centură, activând detonatorul celor trei canistre cu gaz ascunse în sistemul de aerisire al casei, şi făcând să se reverse prin ventilatoare o cantitate de anestezic suficientă pentru a adormi o întreagă armată.

Apoi omul pe care-l identificase ca fiind Rimerley – cu mai mult sânge rece decât ceilalţi – se desprinse de restul grupului, pornind în fugă spre helicopter. Gestul lui fu salutat cu urlete, iar cineva cu bun simţ spuse chiar:

– Opriţi-l!

– Practicant de Patrulă Bracy! urlă Maddalena în porta-voce. Dezafectează helicopterul!

Şi, pentru numele galaxiei, fără s-o răneşti pe fata aia de dedesubt!

Avu impresia că băiatul nu va executa ordinul şi tocmai ducea mâna la arma ei când băiatul trase.

Perfect.

Bracy avusese bunul-simţ – extrem de rar – să nu se grăbească la prima utilizare a armei energetice. Îşi amintise să rămână calm, să ţintească atent, cu braţul ferm şi abia apoi să declanşeze impulsul.

Acesta străluci orbitor, luminând întreaga insulă ca un fulger, şi reteză rotorul helicopterului exact când Rimerley ambala motorul, făcând ca palele să se transforme într-un disc lucios.

Pe parbriz, în dreptul pilotului, căzu o ploaie de picături de metal topit, opacizând materialul plastic, iar Rimerley ţipă ca un animal speriat. Dar era greu de presupus că fata, protejată de corpul aparatului, avusese ceva de suferit.

– Mulţumesc, Bracy, zise Maddalena cu amplificatorul dat la maximum. Ceilalţi rămâneţi la locurile voastre, şi, dacă vreunul din măcelarii ăştia face vreo mişcare sau încearcă să fugă, prăjiţi-l. S-a înţeles? Bracy, vino aici şi ajută-mă să-i dezarmez.

Violenţa declanşării unei arme energetice are un impact psihologic deosebit de puternic, chiar şi asupra unor oameni născuţi şi crescuţi pe Cyclops, unde violenţa se întâlnea mult mai frecvent decât pe planetele mai civilizate. Împietriţi, cu feţele crispate de groază, oamenii aşteptau ca Maddalena şi Bracy să se apropie de ei, ca o turmă de vite la abator. Bracy zâmbea cu toată faţa, mulţumit de contribuţia pe care o avusese până acum la această treabă, şi Maddalena trebui să se încrunte feroce la el, ca să-l facă să adopte o mină ceva mai potrivită pentru un practicant aflat în misiune oficială.

Planul pe care-l gândise Maddalena pentru acest moment critic al operaţiunii s-a dovedit excelent. Bracy se apropia de fiecare om pe rând, cu arma în mâna dreaptă, ţinând în stânga o capsulă cu anestezic, la care era ataşat un dozator automat. În timp ce-i scotea omului arma din holster – doar patru erau înarmaţi – îl prindea cu stânga de umăr, lipindu-i capsula de piele. Pe faţa omului apărea o expresie de surprindere, după care acesta se prăbuşea la pământ, în mai puţin de treizeci de secunde.

Între timp Maddalena se îndreptase spre helicopter, luminându-l cu o lanternă. Rimerley stătea la locul lui, gemând. Sub aparat era fata, zăcând nepăsătoare, cu părul lung şi negru atârnând peste marginea targii.

Hmm! Foarte drăguţă! Mă întreb dacă aveau de gând s-o... demonteze, pentru a obţine piese de schimb!

Dar nu era momentul pentru asemenea gânduri macabre. În spatele ei fulgeră ceva, iar ea se răsuci pe călcâie. Bărbatul acela înalt, cu nas coroiat, care supraveghease transferul fetei de la navă la helicopter – Heimdall, parcă aşa îi spusese Rimerley – ţâşnise din grupul de lângă navă, şi alerga disperat spre adăpostul copacilor. Bracy trăsese după el, dar nu-l nimerise.

Într-o clipă îşi smulse şi ea arma din holster, şi nu rată ţinta.

Oamenii care erau încă în picioare icniră, apoi – un fel de unison tragi-comic – se aplecară în faţă, vomitând. De la o asemenea distanţă, impulsul unei arme energetice transforma un om într-o mână de oase calcinate, dinspre care se ridica un miros delicios şi greţos, în acelaşi timp, de friptură bine făcută...

Maddalena aşteptă până când se convinse că Bracy controla deplin situaţia, apoi se întoarse spre Rimerley. Acesta îşi mai recâştigase ceva din siguranţa de sine, şi începuse să urle în comunicator, probabil cerând ajutor.

– Nu-ţi foloseşte la nimic, îi spuse Maddalena scurt. Am gazat sistemul de aerisire, şi toată lumea din casă o să doarmă buştean până dimineaţă. Hai, dă-te jos de acolo!

Rimerley se conformă, mişcându-se aidoma unei marionete manevrată cu stângăcie. Neatent, îşi suci şi glezna când sări pe pământ. La ordinul dat de Maddalena se îndreptă şchiopătând spre tovarăşii lui, începând să se plângă de modul în care e tratat.

– Dacă te mai aud zicând ceva, îi spuse Maddalena cu duritate, o să-ţi tai un picior, la fel cum i l-ai tăiat şi tu nenorocitului acela de la care ai prelevat grefa pentru Justin Kolb. Clar?

Rimerley înghiţi nodul enorm care i se pusese în gât, şi o luă rapid din loc.

– Ăştia sunt toţi, zise Bracy mândru, arătând spre grămada de trupuri întinse la pământ. Armele le-am pus acolo.

– Excelent, zise Maddalena. Sinceră să fiu, n-am crezut că o să reuşim. Ai fost formidabil. Îl prinse de umăr, uitând o clipă de ceea ce tocmai le făcuse el acelor oameni întinşi pe jos, şi fu mai întâi nedumerită, apoi amuzată, când îl văzu ducându-şi cu teamă mâna la umăr, să se asigure că nu i se întâmplase nimic şi că nu urma să fie, la rândul lui, adormit.

Rimerley, respirând din greu, se lupta să-şi recapete demnitatea. Spuse înfipt:

– Vreau să ştiu cu ce drept...

– Ţi-am spus deja, se răsti Maddalena la el. Dacă vrei să cunoşti acuzaţiile detaliate, probabil că principala va fi cea de omucidere, şi, în plus, ingerinţă cu o PRZ.

Rimerley zâmbi condescendent.

– Guvernul nostru contestă legalitatea principiului de noningerinţă, probabil că ştiţi. Şi dreptul la euthanasie este recunoscut pe foarte multe planete. Dacă presupuneţi că am recurs la omucidere pentru a obţine grefele pe care le-am utilizat, vă înşelaţi amarnic. Vă pot arăta câte un act semnat de fiecare donator în parte, prin care acesta îşi reclamă dreptul la euthanasie, datorită fie unei boli incurabile, fie unei răni grave.

– Inclusiv fata de acolo? ripostă Maddalena şi văzu cu mulţumire cum groaza şterge zâmbetul de pe faţa doctorului.

– Ce mai facem acum? se repezi Bracy la ea.

– Ei bine, dacă indivizii ăştia tot au fost atât de amabili să ne pună mijloacele necesare la dispoziţie, zise Maddalena, cred că putem să plecăm imediat să ne întâlnim cu domnul comandant Langenschmidt. N-am mai pilotat o navă spaţială de câţiva ani buni, dar se spune că dacă te învaţă Corpul ceva, nu mai uiţi niciodată. Cum îţi surâde o călătorie spaţială, Bracy?

Băiatul ezită. Dar imediat mândria i se revoltă, depăşind teama, şi-şi trase umerii spre spate, dând din cap cu vigoare.

– Atunci ajută-mă să duc stârvurile astea la bord, şi plecăm imediat, spuse Maddalena.

20

Nava care-i aducea de pe Pământ pe cei trei membri ai comisiei de anchetă – şi care lăsase în urmă parasec după parasec, cu o viteză ce făcea ca lumina să pară un melc obosit pe lângă ea – asoliză în zona de parcare de la baza Cyclops, oprindu-şi motoarele. Membrii comisiei de anchetă îşi făcură imediat apariţia: doamna general Lyla Baden – mică de stat dar mare-n glas – şi doi colonei – un grad ce trăda faptul că aceştia nu serviseră niciodată în Patrulă, ci avuseseră parte de o carieră exclusiv administrativă.

– Doamna general Baden? spuse doctorul Anstey Nole, făcând un pas înainte spre ei, să-i salute. Mă numesc Nole, la ora actuală sunt locţiitorul domnului comandant al bazei.

Doamna general Baden aruncă o privire în jur, cu ochii ei albaştri, ca de gheaţă.

– Aţi primit un ultimatum ca până mâine, cel târziu, să părăsiţi această bază, nu? Unde vă sunt pregătirile de evacuare?

Într-adevăr, chiar şi un observator complet neavizat îşi putea da seama că activitatea la bază se desfăşura normal – oameni şi roboţi, departe de a demonta frenetic diverse instalaţii, îşi vedeau liniştiţi de munca lor obişnuită – fapt ce-i indispusese la culme pe inspectorii cyclopeeni. Îi făcea să se simtă absolut neajutoraţi, pentru că o planetă înapoiată, precum Cyclops, nu putea întreprinde nimic împotriva Corpului, dacă acesta se hotăra să refuze să execute ordinele primite.

Maiorul Barly făcu, la rândul lui, un pas înainte din locul în care stătuse, lângă Nole:

– Doresc să luaţi cunoştinţă că protestăm în cel mai vehement mod cu putinţă faţă de atitudinea sfidătoare cu care suntem trataţi de comandantul bazei! tună el. Până ieri a fost cât se poate de cooperant. Apoi, brusc, a contramandat toate ordinele în vederea evacuarii şi refuză să mă primească şi să-mi ofere explicaţii asupra atitudinii sale.

– Hmm! Doamna general îşi îndreptă privirea spre el: Dumneata cine eşti?

– Vă rog să mă scuzaţi. Barly se reculese, luă poziţie de drepţi şi pocni din călcâie: Bengt Barly, maior, Forţele Spaţiale Cyclopeene, desemnat să supravegheze evacuarea acestei baze.

– Aşa deci. Şi unde este acum comandantul? De ce nu e aici, să ne întâmpine la sosire? Tonul doamnei general devenise tăios, glacial.

– Domnul comandant Langenschmidt vă aşteaptă la vila dânsului, doamnă general, răspunse Nole calm. Mi s-a ordonat să vă duc imediat acolo.

– Atunci execută ordinul, zise acru doamna general. Vreau să primesc rapid nişte explicaţii... şi ar fi bine să fie unele cât mai solid motivate.

Langenschmidt îi salută pe noii veniţi cu o figură pe care nu se citea nici urmă de emoţie. Nu era singur în încăperea în care-i primise. Mai erau acolo – în afară de şase corpmani înarmaţi – un bărbat bătrâior, care arăta de parcă ar fi fost bolnav, fără a trăda o suferinţă anume – poate că era vorba de frică; un tânăr care se ţinea la fel de ţeapăn ca un corpman, deşi era clar că nu era aşa ceva, pentru că avea părul complet ras, nu tuns la lungime regulamentară; o fată foarte tânără, cu păr negru şi ochi mari, ca de păpuşă, plini de teamă; şi o femeie în uniforma Corpului, pe faţa căreia parcă se ghicea o bănuială de zâmbet.

Doamna general Baden spuse, fără nici o introducere:

– Şeful echipei de inspectori cyclopeeni mi-a raportat că ai contramandat toate ordinele referitoare la evacuare. De ce?

Langenschmidt răspunse fără să clipească:

– Deoarece această bază nu va fi închisă. Mai mult, am intenţia să cer ca navele care au fost repartizate pentru transportul personalului nostru – şi care au fost eliberate de orice alte sarcini – să-mi fie puse la dispoziţie, pentru îndeplinirea unei misiuni speciale. Se opri o clipă, apoi continuă: De fapt, cred că nu va fi nevoie decât de jumătate din ele – restul îşi pot relua misiunile regulate.

– Ţi-ai trimis cumva mintea în permisie, omule? se răsti doamna general, accentuând deliberat pe ultimul cuvânt, ca şi cum renunţase de multă vreme să se mai aştepte la manifestări de inteligenţă din partea indivizilor de sex opus.

– Doamnă general... nu doriţi să luaţi loc? Scaune! ordonă Langenschmidt, iar corpmanii se puseră rapid în mişcare. Cred că nu va fi nevoie decât să mă ascultaţi câteva minute, ca să vă daţi seama că ştiu şi ce, şi despre ce vorbesc. Şi aş prefera să încep prin a vi-i prezenta pe cei de faţă, dacă-mi permiteţi... Hm... Doamna Maddalena Santos este detaşată aici pentru misiuni speciale şi o să vă rog ca la întoarcere

să-i treceţi la dosar o citare pentru comportament excepţional în timpul serviciului. Dar asta este irelevant, pe moment. Acest tânăr este Bracy Dyge, un pescar cyclopean, născut într-un oraş ce se numeşte Gratignol, care a făcut cerere să fie admis în Corp, cu statut de practicant, iar comportamentul său recent mă obligă să i-o aprob şi să i-o susţin fără nici o rezervă.

Bracy zâmbi din toată inima, apoi îşi reluă ocupaţia care-i captase şi până atunci toată atenţia: să se uite lung la fata zveltă şi frumoasă care stătea lângă el.

– Dânsul, continuă Langenschmidt, este doctorul Aleazar Rimerley, şi nu se află aici sub nişte auspicii tot atât de favorabile. De fapt este în stare de arest, pentru încălcarea sistematică şi flagrantă a mai multor clauze ale Codului Galactic Unificat, detalii pe care vi le voi prezenta mai târziu.

– Iar această... copilă cred că ar trebui să spun, zise el întorcându-se, se numeşte Soraya. Nu înţelege mare lucru din ce vorbim noi, ceea ce nici nu este de mirare. Nu vorbeşte galactica din naştere, limba ei maternă a fost un dialect iranian, cu influenţe de galactică. Adevărul e că – şi Langenschmidt o privi ţintă pe doamna general Baden, dornic să observe cât mai bine impactul bombei pe care se pregătea să o rostească – ea s-a născut pe PRZ Douăzeci şi doi, pe care încă nu am localizat-o, dar a cărei poziţie probabilă se află în interiorul unei sfere cu rază de treizeci de paraseci, şi...

– *Douăzeci şi doi*? repetă doamna general, cu glas gâtuit.

– Dar... săriră simultan şi cei doi colonei.

Faţa lui Langenschmidt se relaxă şi zâmbi larg:

– Acum îmi permiteţi să vă explic motivele ultimelor mele acţiuni şi ordine?

În ultima clipă se hotărâse ca sesiunea finală a Conferinţei asupra Non-ingerinţei cu Planetele de Refugiu Zarathustra să fie transformată într-un eveniment public, un spectacol cu cât mai multă pompă posibilă – limitată doar de capacitatea cyclopeenilor de a face faţă unor solicitări neprevăzute – intens mediatizat. În centrul atenţiei urma să se afle Omar Haust, „reprezentantul celor care, pe planete sălbatice, luptau pentru supravieţuire într-un mediu ostil" – cel puţin aşa scrisese cel ce întocmise discursul lui Quist, iar ea era prea preocupată ca să mai dea atenţie frazei în sine. Mai erau şi alte figuri preocupate în publicul din sală, unde câţiva participanţi – personalităţi cyclopeene, convocate în grabă – stăteau gânditori, privind la delegaţii din afara planetei, aşezaţi la o masă lungă, pe estrada sălii de conferinţe.

Quist era tulburată de aceeaşi problemă pe care i-o aruncase lui Rimerley în faţă, când îi vorbise despre acea mită irezistibilă: va lăsa

– sau nu – Corpul destul material recuperabil în urma sa, pentru a echilibra bugetul planetar pe anul în curs, până ce vor fi în stare să găsească o sursă de venituri care s-o înlocuiască pe cea pe care o aruncau pe Apa Sâmbetei?

Treptat, în ciuda tensiunii ce pusese stăpânire pe ea, își dădu seama că zgomotul de afară e tot mai puternic. Tresări, ridicându-și ochii spre fereastra largă, prin care se vedea marea piață de lângă clădirea sălii de conferințe. Mii de oameni urmăreau lucrările, pe niște ecrane uriașe.

Ar trebui să nu mai strige în halul ăsta. Gândul nu-i stărui decât o clipă în minte, apoi zbură, când sări ca arsă de pe scaunul ei.

Dincolo de cadrul ferestrei înalte apăruse o siluetă enormă, strălucitoare, ce părea că se mișcă precum un pește printr-o apă limpede. O navă spațială. O navă atât de mare, încât abia dacă avea loc să asolizeze în piață.

O văzuseră și alții din sală, iar vorbitorul care se afla la tribună – unul dintre delegații mai puțin importanți de pe Pământ, care nu mai contenea cu laudele la adresa cyclopeenilor, pentru nobilul sacrificiu de sine pe care-l făceau – uimit, își întrerupsese discursul. Strigătele de afară se transformaseră în urlete.

Personalitățile cyclopeene începuseră să se ridice în picioare, murmurând, dar tabloul păru să înghețe sub impactul șocului care urmă.

Înaltele uși principale ale sălii de conferințe fură date de perete – nu alunecaseră în locașurile lor, cum era normal, ci fuseseră pur și simplu scoase din tocuri, datorită unei lovituri cumplite, venită din exterior. Și prin ele, o dată cu duduit de mașinării puternice, începu să se scurgă ceva ce majoritatea celor prezenți nu văzuseră în viața lor decât în filme documentare istorice: o companie a Corpului Galactic complet echipată de luptă, cu toți oamenii îmbrăcați în armuri suficient de solide ca să nu poată fi străpunse de impulsul unei arme energetice, atât de grele, încât era nevoie de mici reactoare cu fuziune montate în spate pentru a se asigura deplasarea, și cu suprafețele atât de polizate, încât străluceau puternic în toate benzile spectrului luminos. Reflexiile jucau atât de nebunește pe suprafețele metalice, încât era imposibil să-ți focalizezi privirea pe cei ce purtau aceste armuri, și sfârșeai prin a avea impresia că sunt niște închipuiri de coșmar.

Asta era și motivul pentru care Gus Langenschmidt insistase să fie purtate armurile. Pentru că nu se așteptase în nici un caz să întâmpine o rezistență care să justifice și altfel utilizarea lor.

Oamenii în armuri începură să ocolească la stânga și la dreapta, pornind să urce podeaua înclinată a sălii și luând poziție astfel încât să înconjoare complet amfiteatrul, iar ultimul care intră fu chiar el, Langenschmidt, care se îndreptă direct spre locul unde stătea Quist, împietrită, printre delegații din afara planetei.

Dorea să facă prima declaraţie înainte ca vreunul din tehnicienii transmisionişti să-şi recapete în suficientă măsură prezenţa de spirit şi să întrerupă transmisia.

– Alura Quist, spuse el, şi fiecare cuvânt suna ca un blestem, sunt comandant Gustav Langenschmidt, ofiţer al Corpului Galactic. Te arestez pentru complicitate la încălcarea mai multor prevederi ale Codului Galactic Unificat, după cum urmează: omor din culpă, omor prin neglijenţă, complicitate la...

Atunci începură ţipetele şi panica. Langenschmidt se opri din vorbă. Oamenii lui fuseseră instruiţi cum să procedeze în asemenea caz. Şi n-au avut nevoie decât de câteva minute pentru a reinstaura calmul, cu cyclopeenii de vază albi la faţă şi cu mâinile în poală – ca şi cum ar fi dorit să se scufunde în scaune şi să se facă atât de mici încât să nu mai fie văzuţi de nimeni – cu delegaţii din afara planetei murmurându-şi frenetic unul altuia întrebări ce rămâneau fără răspuns şi cu tehnicienii de transmisiuni înlocuiţi de corpmani, pentru ca nimeni să nu mai poată întrerupe emisia.

Langenschmidt reluă:

– Complicitate la ingerinţă cu dezvoltarea autonomă a unei Planete de Refugiu Zarathustra, complicitate cu Aleazar Rimerley, Lors Heimdall şi alţii la asasinarea numitului Ekim Hakimi şi dezmembrarea corpului său şi alte acuzaţii.

Se răsuci pe călcâie, ştiind perfect că doi din oamenii săi se apropiaseră deja de Quist, apucându-i mâinile, şi îşi îndreptă privirea spre cyclopeenii care stăteau în sală. Consultase lista invitaţilor, dată publicităţii de agenţiile de ştiri, şi ştia că toţi cei al căror nume urma să-l rostească se aflau în sală.

– Sophy Alt, te acuz de complicitate cu Aleazar Rimerley, Lors Heimdall şi alţii la asasinarea numitei Mara Rustum şi dezmembrarea corpului ei. Don Ambonine, te acuz de complicitate cu aceiaşi împricinaţi la asasinarea numitului Ali Quarb şi dezmembrarea corpului său. Ved Conakry, te acuz...

Şi continuă, rostind fiecare nume de pe lista bogaţilor clienţi ai lui Rimerley şi a nenorocitelor lui victime, până când văzu în faţa lui mai bine de treizeci de bărbaţi şi de femei tremurând de groază.

Apoi întinse hârtiile oficiale de pe care citise acuzaţiile unuia din oamenii săi, îşi dădu casca pe spate şi urcă la tribună. Întreaga suflare a planetei îl privea cu atenţie încordată.

– Popor al planetei Cyclops, şi mai ales dumneavoastră, delegaţi din afara planetei, care participaţi la această conferinţă pe care ne-am permis s-o întrerupem cu atâta lipsă de delicateţe – aruncă o privire peste sală şi văzu că toţi cei prezenţi îl ascultau cu încordare – doresc să vă explic ce este în spatele scenei şocante la care tocmai aţi asistat.

– Ştiţi cu toţii de existenţa Planetelor de Refugiu Zarathustra. Poate că ştiţi şi că, faţă de cele aflate de noi până acum, mai există încă mulţi oameni scăpaţi de nova zarathustrană – probabil că mai mult de un milion – de soarta cărora încă nu ştim nimic.

– Ei bine, în ultimele câteva zile am descoperit că refugiaţii de pe încă o navă au reuşit să supravieţuiască, pe o planetă a cărei existenţă a fost descoperită întâmplător, şi nu a fost adusă la cunoştinţa Corpului. Planeta a fost descoperită de un anume Lors Heimdall, comandantul unei nave de transport, care se ocupa şi cu contrabanda. În cursul unei călătorii mai neobişnuite, pe o rută ce nu e deservită de nave de linie regulate, solicitările s-au dovedit prea mari pentru motoarele navei şi a fost obligat să asolizeze de urgenţă pentru reparaţii pe o planetă de clasă A – o planetă locuibilă – dintr-un sistem solar neexplorat.

– Pe planetă a descoperit descendenţii unui grup de refugiaţi zarathustrani de origine iraniană, care se străduiau, la rândul lor, să se descurce cât mai bine cu putinţă.

– Atât el cât şi echipajul au hotărât să păstreze secretul descoperirii, sperând să existe vreo cale ca să scoată în cele din urmă un profit de pe urma ei. Şi nu mult după aceea s-a ivit şi ocazia aşteptată. Un anume Justin Kolb – personalitate extrem de cunoscută pe Cyclops, datorită rolului jucat într-un accident spaţial – avea nevoie să-i fie înlocuit un picior. Deşi se afla în grija celui mai renumit chirurg de pe planetă – doctorul Aleazar Rimerley – nu se putea face mare lucru pentru el, deoarece Cyclops nu dispune de aparatura necesară pentru regenerarea membrelor umane, iar deplasarea pacientului pe o planetă mai avansată în acelaşi scop era extrem de costisitoare.

– Heimdall a luat legătura cu Rimerley şi i-a făcut o propunere. El putea să furnizeze un organ ce-i putea fi grefat lui Kolb – un picior care să se potrivească perfect cu celălalt, sănătos – la un preţ mult mai redus decât cel al unei regenerări; Rimerley putea încasa de la clientul său – nu plătea Kolb ci Alura Quist, din bugetul planetar – costul unei operaţii de regenerare, iar profitul îl împărţeau pe din două.

– Rimerley a acceptat oferta. Iar Heimdall, aşa cum promisese, a livrat organul necesar, uzând de o înşelătorie plină de cruzime la adresa sărmanilor locuitori a acelei PRZ pe care o descoperise.

– La începuturile vieţii lor pe acea planetă, aceştia instituiseră un sistem de izolare a bolnavilor pe care nu-i puteau trata. Cei care îşi asumau voluntar această sarcină erau numiţi Primitorii de Bolnavi, iar suferinzii le erau încredinţaţi pentru a fi scoşi din comunităţile în care trăiau – micşorându-se astfel riscul unor epidemii – şi erau îngrijiţi până când îşi reveneau sau mureau.

– Sistemul era pe cale de dispariţie – Primitorii fuseseră seceraţi de atâtea ori de bolile de care sufereau şi pacienţii lor, încât sistemul

nu mai părea să fie practic. Însă Heimdall şi oamenii lui s-au deghizat într-o nouă echipă de Primitori, câştigând încrederea localnicilor, dar luând în *îngrijire* nu pe cei într-adevăr bolnavi – la care practic nici nu se uitau – ci pe cei ale căror caracteristici anatomice îi făceau buni să fie folosiţi ca furnizori de *piese de schimb* umane.

– Rimerley îşi dăduse imediat seama că are la dispoziţie un depozit de capacitate nelimitată, de unde se putea aproviziona oricând cu material pentru grefe. Pe Cyclops nu sunt mulţi oameni bogaţi, dar cei care sunt, sunt foarte bogaţi, şi îşi doresc cu aceeaşi lăcomie şi o sănătate perfectă, şi bunăstarea materială. După cum aţi auzit, mai bine de treizeci de oameni din această sală au beneficiat de talentele de măcelar ale lui Rimerley – membre noi, ochi noi, organe vitale noi!

– Doctorul Rimerley a încercat să susţină că oferea euthanasia unor bolnavi incurabili, practică tolerată atât aici, cât şi pe cele mai multe din planetele locuite. Dar nu este adevărat. Cum am stabilit asta?

– Poate că aţi auzit că s-a dat ordin ca baza Corpului să fie închisă – s-a spus că este vorba un protest simbolic şi ostentativ împotriva principiului de non-ingerinţă. Ironia cu care rostise ultimele cuvinte nu scăpase celor ce-l ascultau. Poate că aţi văzut în asta un gest plin de idealism, întrucât planeta Cyclops nu-şi poate permite să renunţe la venitul adus de chiria pentru bază. Sau, la fel de bine, poate că v-aţi întrebat ce a apucat-o pe Alura Quist de ne-a remis acel ultimatum.

– Acel ultimatum a fost remis deoarece Rimerley i-a oferit mită: o nouă viaţă. Doctorul ştia prea bine că noi suntem foarte aproape de descoperirea secretului său. Şi s-a gândit că aşa ne dă nişte bătăi de cap atât de serioase, încât nu vom mai avea vreme să efectuăm cercetări doar pe baza unor bănuieli destul de vagi. Momeala pe care a fluturat-o pe sub nasul lui Quist era trupul – întreg şi sănătos – al unei fete tinere, pe nume Soraya: o sursă de organe ce urmau să le înlocuiască pe ale ei, îmbătrânite.

– Această fată este în viaţă – printr-o adevărată minune – sub protecţia noastră. Şi ne-a povestit cum – fiind perfect sănătoasă – i s-a provocat o criză, astfel încât prietenul ei să creadă că este victima unei boli incurabile şi că trebuie să fie încredinţată Primitorilor de Bolnavi. Nu era câtuşi de puţin bolnavă, şi nici nu i s-a oferit o moarte uşoară, sub pretext că suferă de o boală incurabilă. A fost pur şi simplu expediată pe Cyclops, pentru a fi măcelărită ca un animal.

Langenschmidt făcu o scurtă pauză, apoi reluă:

– Popor al planetei Cyclops, nu face parte din îndatoririle Corpului să vă spun *eu* ce aveţi de făcut. Dar am lucrat aici şi am ajuns să vă cunosc, măcar în parte. Şi sunt convins că *ştiţi* ce aveţi de făcut.

Se întoarse spre delegaţii la conferinţă, care-l priveau palizi şi tremurând:

– În ceea ce vă priveşte, zise el, nici nu ştiu dacă mai e nevoie să vă precizez că aţi văzut ce se întâmplă cu o PRZ care a „beneficiat" de o ingerinţă. Gândiţi-vă bine la asta. Şi... duceţi-vă acasă.

Multe clipe după ce el terminase de vorbit nu se mişcă nimeni. Apoi bătrânul Omar Haust se ridică şi, mişcându-se ca prin vis, se apropie de Quist. O privi ca şi cum ar fi fost o mizerie, pe care o descoperi scârbit când ridici o piatră de pe jos. Îşi strânse buzele. Şi o scuipă în plină faţă.

Langenschmidt îşi lăsă casca peste faţă şi făcu un semn spre oamenii săi. Aceştia îşi părăsiră posturile şi intrară între spectatori, pentru a-i ridica pe cei ce fuseseră numiţi în lungul act de acuzare. Unii dintre ei se supuseră apatici, alţii se zbăteau, urlând, dar, în final, au fost scoşi toţi din sală.

Iar ultima a plecat Quist – cu Langenschmidt pe urmele ei – obligată să suporte până la navă ocările oamenilor aflaţi în piaţă.

21

– Ei, te-ai hotărât cum e cu non-ingerinţa? o întrebă Langenschmidt pe Maddalena pe un ton de falsă jovialitate.

Răspunsul ei veni pe un cu totul alt ton – deprimat, absent:

– Gus, nu-i cinstit. Cyclops nu e o planetă civilizată tipică, iar Heimdall şi Rimerley nu sunt tipici pentru cyclopeeni.

– Garantat. Privea în jos de la fereastra ce se întindea pe toată lungimea peretelui spre bază, care acum – o dată ordinul de evacuare anulat – opera la întreaga capacitate. Pe de altă parte par să fie un exemplu tipic pentru cei ce obţin putere, influenţă, bunăstare, doar pentru că şi le doresc cu lăcomie. Oamenii cu adevărat civilizaţi nu sunt lacomi după putere. Există… cum să-i spun? un fel de empatie, care-i reţine.

– Există şi un alt cuvânt, mult mai vechi, zise Maddalena.

– Care?

– Conştiinţă. Maddalena se foi, de parcă nu putea să-şi găsească o poziţie comodă în fotoliul confortabil pe care se aşezase. Dar priveşte asta şi dintr-un alt unghi, Gus. Tot empatie este ceea ce mă face pe mine să blestem când îmi aduc aminte de sărmanii oameni bolnavi sau invalizi pe care i-am văzut pe Treisprezece – zi de zi, timp de douăzeci de ani. Tu n-ai avut niciodată vreo misiune care să dureze mai mult de câteva săptămâni – cel mult câteva luni – pe o planetă. Ar trebui poate să fixăm o limită, să stabilim că, dacă oamenii ăştia nu reuşesc să progreseze cu nimic într-anumită perioadă, trebuie să reluăm deschis legătura cu ei şi să-i ajutăm.

– Dar cum putem noi defini progresul? ripostă Langenschmidt. Totdeauna am considerat că ăsta e unul din preceptele care se află la baza principiului de non-ingerinţă. Dacă pe aceste planete aşa-zis civilizate suntem în stare să zămislim indivizi precum Rimerley şi Heimdall, probabil că am început să ne cam pierdem direcţia. Şi poate că PRZ-urile vor redescoperi ceea ce am pierdut noi.

– Am mai auzit toate astea, zise Maddalena. Şi totuşi nu... Ei bine, să ne mai gândim la un caz din situaţia actuală. Această biată fată, Soraya, avea un prieten acasă şi o mamă bolnavă. Urma să se mărite în curând. Noi aplicăm strict principiul de non-ingerinţă şi-i interzicem să se întoarcă pe planeta ei natală, ştiind şi văzând ce-a aflat şi ce a văzut de când a fost răpită de acolo. Chiar dacă asta e aproape nimic, pentru că a fost ţinută în comă mai tot timpul. Dar legea e lege. Însă nu pot zice că-mi şi place.

– Adevărul e că ai ales un exemplu cât se poate de nepotrivit, mormăi Langenschmidt. Iubitorul ei prieten a acceptat plata pe care i-a oferit-o Heimdall, s-a dus acasă şi s-a consolat prompt, alegându-şi o altă consoartă dintre fetele de măritat. În mai puţin de o săptămână.

– Ce? De unde ştii? Maddalena îl privea neîncrezătoare.

– Raportul a sosit acum câteva ore. Pe baza informaţiilor furnizate de echipajul lui Heimdall, o echipă de-a noastră, deghizată în Primitori de Bolnavi, a ajuns până în satul unde locuia Soraya. Chestia asta – Primitorii – o să fie o acoperire foarte bună pentru agenţii noştri permanenţi, şi cred că poţi să consideri că non-ingerinţa va fi aplicată destul de elastic, dacă te gândeşti că, din când în când, unii oameni vor fi, într-adevăr, vindecaţi de suferinţele lor. Îi zâmbi maliţios: N-ai vrea ca următoarea ta misiune să fie pe Douăzeci şi doi? Sau ai de gând să părăseşti Corpul?

– Nu... nu cred. Nu încă. Maddalena zări afară, dincolo de fereastă, două siluete mergând alături: un tânăr şi o tânără, amândoi cu păr lung şi negru. Ăia doi sunt Bracy şi Soraya?

– N-ai remarcat şi tu cât de mult timp stau împreună? L-am luat pe Bracy deoparte, i-am povestit prin ce a trecut ea şi i-am ordonat să-i poarte de grijă – prima lui misiune în cadrul Corpului. Deşi nu cred că avea nevoie de vreun ordin.

– Dar a îndeplinit o misiune în cadrul Corpului. Împreună cu mine.

– Nici măcar nu făcuse cerere să fie admis ca practicant – i se adresase doar lui Nole, verbal, şi aia nu contează. De data asta este oficial: reabilitarea victimei unui act criminal.

Maddalena izbucni în râs. În veselia ei nu era nimic forţat, şi asta suna extrem de plăcut în urechile sensibile ale lui Langenschmidt.

– Fir-ai tu să fii, Gus! De ce eşti tu un tip atât de cumsecade?

– Chestie de practică îndelungată, ripostă el. Când o să ajungi la vârsta mea...

– Eşti tu şi cam tâmpiţel uneori, dar asta e probabil ceva congenital. Maddalena se întunecă din nou la faţă. Serios, ştii... m-am gândit să cer încă o misiune ca agent planetar. În ciuda celor ce le-am spus când am ajuns aici. Dar simt că n-aş putea face faţă unei asemenea sarcini cu obiectivitate. M-am săturat atât de mult să văd în jurul meu

mizerie, boli, tâmpenie umană şi barbarism, încât sunt în pericol să privesc civilizaţia galactică aproape ca pe un fel de paradis. Ei bine, cred că într-un anume sens chiar şi este, dar nu asta este imaginea *mea* despre paradis. Nu din punct de vedere fundamental.

Se opri o clipă şi-l privi drept în ochi.

– Gus, aş vrea să-mi amân permisia. Dacă vreau, pot s-o fac. Nu prea am chef să mă întorc pe Pământ – dacă aş fi fost foarte ataşată de planeta mea natală n-aş fi părăsit-o niciodată. Iar de la distanţa asta seamănă mai mult cu un vis. Dar planetele precum Cyclops sunt extrem de reale. Ai putea să mă suporţi aici, să zicem un an, cât revin eu treptat la realitate?

– Aş fi onorat, răspunse Langenschmidt. Ştii ceva? Cândva, demult – nu m-am mai gândit la asta până zilele trecute, când am vorbit cu Pavel Brzeska – am spus despre tine că, până la urmă, o să faci ceva furori în Corp. Ei bine, au trecut douăzeci de ani şi n-ai făcut nimic remarcabil. Apoi dintr-o dată îţi faci apariţia în sectorul meu şi, brusc, încep să se întâmple fel de fel de minuni. Aş vrea să-ţi mulţumesc pentru asta – că te-ai reţinut atâta vreme, până când am fost şi eu de faţă şi mi-am văzut proorocirea îndeplinită.

– Eşti un scump, zise Maddalena cu glas tandru, întinzând mâna spre a lui.

Cuprins